

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETTINA BELITZ

Kalp Kırıkları

ROMAN

PEGASUS

“Ama bir şeyi çok iyi biliyorum ve gelecekte ne olursa olsun, dolambaçlı yollar beni nereye götürürse götürsün, bu beni dünyadaki her şeyden daha çok rahatlatıyor: Colin’i sevdiğimi biliyorum.”

Elisabeth Sturm karabasanların dünyasındaki açlığı, yıkıcı gücü ve dehşeti yaşamıştır ama yine de Colin’e olan aşkına sıkıca tutunur. Bitkin ve yaralı halde, özlem ve korkuyla onun dönmesini bekler. Bir araya geldiklerindeyse aşklarına gölge düşüren yaşlı ve güçlü karabasan Tessa’nın peşine düşerler. Karabasanın izini ve Ellie’nin kaybolan babasına dair ipuçları bulmayı umarak İtalya’ya doğru yola çıkarlar...

“Harika bir üçlemenin inanılmaz son halkası! Başından sonuna kadar Colin ve Ellie’yi merakla takip ettim ve ustaca yazılmış hikâyelerinin tadını çıkardım.”

BuchZeiten

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-286-9

9 786053 432869

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 840

Gençlik: 133

Kalp Kırıkları

Bettina Belitz

Özgün Adı: Dornenkuss

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Serpil Tütüncü

Düzelti: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014

ISBN: 978-605-343-286-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Bettina Belitz, 2011

© Script5, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Loewe Verlag GmbH Bindlach'ın alt yayıncısı Script5'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

*Yalnızca bazen gözbebeklerinin perdeleri
kalkardı sessizce. Gergin tutuk kaslar arasından
akan bir görüntü girerdi içeri,
dalar dı yüregine ve yiter giderdi.*

Rainer Maria Rilke (1875-1927)

Çeviren: İsmail Haydar Aksoy

GİRİŞ

Başka biri olmak istediğin o gün gelecek.

Bedenin sana can sıkıcı görünecek; korkun, düşüncelerinin ebedi kırbağı olacak. Duygularından sıkılacaksın çünkü seni hep aynı çemberin içinde tutsak edecekler Kalbin deli gibi çarparak seni daha yükseğe çağırırken, kuşkular düşlerini rahatsız edecek.

Bu başladığında boyun eğ. Korkuların ışıktaki karşılaşırken, olabileceğin şeyi karşılamaya hazır ol.

Hiçliğin içine düşme korkusu olmadan kendini aşacak, kendi içinde kaybolacaksın. Kendini her zamankinden daha güzel bulacak, gücüne ve cesaretine hayran olacak, kendindeki hafiflikten hoşlanacaksın.

Tek yapman gereken, gözlerini açıp bana bakmak. Benim mavi-yeşil dünyama gir.

Düşersen seni tutarım, uyku seni yendiğinde, her zaman özlemini çektiğin güveni benim kucagımda bulursun.

Seni bekliyorum.

BETTINA BELITZ

Kırık Kalp Serisi - 3

KALP KIRIKLARI

Almancadan Çeviren:

Firuzan Gürbüz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

PHILIA¹

1 Eski Yunancada sevgi sözcüğü. (ç.n.)

UN ATTIMO DI PACE²

Hazırdım. Ensem, başımın altındaki yastık dağının üzerinde nihayet doğru pozisyonu bulmuştu. Ayaklarımı mavi polar battaniyeyle paket yapmış, kalçalarımı ve omuzlarımı daha ince bir yün battaniyeyle örtmüştüm. Bugünkü gibi yağışsız günlerde, kaçınılmaz bir şekilde öğleye doğru başlayıp günbatımına dek huzur bırakmayan çim biçme makinesinin uğultusu sürpriz bir şekilde susmuş, hatta bitişikteki komşu ön bahçesinin yan duvarlarında biten çalılıkları elektrikli makasla kesme işine son vermişti.

Ama istediğim tam bir sessizlik değildi. Bu yüzden işaret parmağım, bulutların arasından çıkan ilk gün ışığıyla birlikte MP3 çalarımın başlat düğmesi üzerinde hazır bekliyordu. Şarkının adı da en az söyleyeni kadar aptalcaydı. DJ Pippi'den *Fatal Fatal*. Ama bu şarkı ağabeyimin Chill-out plak koleksiyonunda yaptığım araştırmadan bu yana benim için yaz mevsiminin simgesi olmuştu, evet başıboşluğun, gevşemenin millî marşıydı. Ve sabırsızlık hatta neredeyse hastalıklı bir sevinç içinde beklediğim tam da buydu: Gevşemek. Çünkü gevşeyecek zamanım olmamıştı. Bilgisayarım uyku modunda beni bekliyordu. Tekrar devreye girmesi ve beynimin çalışmaya başlaması için fareyi kımıldatmam yeterliydi. Bu gece kendime üç saatlik uyku izni vermiştim. Her zamanki gibi ikiyle beş arası; ortalık ağardığında, pencereimin önündeki kuşların acınası bir sevinçle şakımaya başlamasıyla birlikte tekrar çalışma masamın başına geçip araştırmaya başlamış... ve birkaç tıklamadan sonra bunun boşuna bir çaba olduğunu kavramıştım. Gerekli düşünce zinciri şöyle dursun aradığım can alıcı ipucunu bulamı-

yordum. Gerekli düşünce zinciri... evet bunun olması gerekiyordu, peki o halde kahrolası zincir neden kendini göstermiyordu?

Kayan battaniyeyi tekrar kalçama çekerek huzursuz bir şekilde yana doğru kıvrıldım. Molayı bırakıp kalkmalı mıydım? İnternette sörfe devam mı etmeliydim? Hayır, bunun yararı yoktu. Gözlerim, aşırı zorlanmaktan kuruduğu için artık ekranda hiçbir şeyi seçemez olmuştum. Üzerime yağmur gibi akan bilgi selini zaten doğru dürüst düzene bile koyamamıştım. Dinlenmem gerekiyordu. Bunu istiyordum da. Özellikle bana derin, mutlu, azur mavisi bir gevşeme, Akdeniz kültürünün beşiğinde avarelik etme vaa-dinde bulunan şu karman çorman turist sayfalarına elimde olmadan dalış yaptıktan sonra. İtalya. İtalyanlar Adına övgüler dizilen, isteğe bağlı olarak beni çöküşün eşğine getirecek ya da hazla dolduracak olan ve gizlediklerini benden sakınan uzak ülke.

Karabasanları. Karabasanları ve belki babamı da...

Tabii Tessa'ya.

Arama çubuğuna "İtalya" yazar yazmaz Google'ın açtığı sayfalarda eşinirken, inanmadığım şey tam da buydu işte. Buralarda -tatil önerileriyle dolu sayısız sayfa bir kenara bırakıldığında- elbette sadece vaatler yoktu. Hayır, örneğin İtalya yıkıcı bir deprem atlatmıştı, şüpheli bir devlet adamının yönetiminde (hatta bir ara onun seks düşkünü bir melez olup olmadığını bile düşünmüştüm) yozlaşmış bir siyasete göz yumuyordu. Ayrıca ülkenin güneyinde mafya hüküm sürüyordu, işsizliğin boyutları yüksekti ve kaçak göçmen sorunu içten içe kaynıyordu, ekonomi hastalanmıştı. Ama bu haberler İtalyan sanatı ve mimarisıyla ilgili sayfaların ve bana güneyin güzellikleriyle ilgili bolca vaatlerde bulunan gezginlerin sayısız bloglarının arasında âdeta zararsız ve anlamsız görünüyordu. İtalya sadece efsanevi tatil mekânı değildi, ayrıca sanatsal estetiğin de simgesiydi. Dün kapıldığım çaresizliğin içinde saatlerce Sistine Şapeli'ne bakıp durmuş ve burada karabasanlarla ilgili gizli ipuçları bulabilmeyi ummuştum. Sonuçta çeşitli ipuçları bulmuştum ama hiçbirini karabasanlarla ilgili değildi. Bu durum beni âdeta delirtiyordu. Daha önce bin bir güçlükle topladığım kut bilgiler, araştırmalarımın sonuçlarıyla eşleşmiyordu ve hepsi tuhaf, şifreli ve büsbütün belirsiz kâbuslardı.

Bir numaralı bilgi: Babam İtalya'da kaybolmuştu, hâlâ da kayıptı. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Aylardır onun yaşadığını söyleyecek, küçük de olsa

herhangi bir ipucu bekliyorduk. Hiçbir şey yoktu. Hatta annem onun yasını tutmaya başlamıştı bile. Sessiz evin içinde yankılanan her telefon zilinde mideme kramplar giriyordu çünkü arayanın o olabileceğini umuyordum. Ama bu ülke onu yutmuştu. Bir numaralı bilgi üzerinde düşünmek istemiyordum. Bana fazlasıyla acı veriyor, âdeta boğazımı sıkıyordu.

Gelelim iki numaralı bilgiye: Tessa'nın yaşadığı yer sözde Güney İtalya'daydı. Tessa. Ah Tanrım, Tessa... Colin'in annesi. Ve sevgilisi. Öylesine yaşlı ve güçlüydü ki ölümcül bir boyun kırılması bile onu çılgınca bir şehvetle kıkırdamaktan alıkoyamıyordu. Başından beri Colin'in hayatını etkilemiş ve içine işlemişti; Colin kendini mutlu hissettiği anda bunu seziyor ve kendi malı gibi gördüğü şeyi almak için harekete geçiyordu: Colin onun çocuğu ve malıydı. Colin Jeremiah Blackburn, büyük aşkım ve görünüşe bakılırsa karanlık kaderim. Tessa'yı düşünmeden Colin'i düşünemiyordum ama François'yı düşünmeden de Colin'i düşünemiyordum. Ağabeyim Paul'e musallat olan ve kalbini zayıflatıp öldürecek noktaya getirinceye kadar tüm yaşam enerjisini emen, karabasan François. Gianna ve Tillmann son saniyede onu tekrar hayata döndürebilmişlerdi.

“Lanet olsun, arada bir bağlantı olmalı!” Sesli düşündüğümü fark edince korkuyla sıçrayıp kulak kesildim; sesim bir yılanın öfkeli tıslamasını andırıyordu. Kurşun gibi ağırlaşmış gözkapaklarıma ve hissettiğim baş dönmesine karşı odaklanmak için kendimi zorladım. Güneş doğana dek düşüneceksem, bunu aklım başımdayken yapmalıydım.

İki numaralı bilgide durdum. Tessa. Colin'in başına bela olmak için yeniden yola çıkan Tessa. Çünkü kısa bir an için mutlu olmuştuk. Bu gerçekten de mutluluk muydu? Yoksa sadece onu kıskırtmış mıydık? Onu en fazla öfkeliendirecek olan neydi? François'yı bertaraf edip Colin'i bedenindeki zehirden kurtardıktan sonra onunla ormanda geçirdiğimiz dakikalara heyecan ve öfkeyle karışık, rahatsız edici bir duygu içinde geri döndüm. Neredeyse sarhoş gibi olmuştum ve mutluluğumuz için savaşıp Tessa'yı öldürdüğümüzde tüm engellerin üstesinden geleceğimizden emindim.

“Tessa'yı öldürmek,” diye kendim kendime alayla mırıldandım. Tessa'yı öldürmek mi? Evet, bu Colin'le bana bir gelecek sağlayacak olan tek yoldu ve belki de bir öldürme yöntemi vardı ancak bunun ne olduğunu henüz bilmiyordum. Bunu bana Colin söyleyecekti. Bunun için söz vermişti. Ama

François zaferinin sarhoşluğu geçtikten ve yaralarım acımaya başladıktan sonra ne tür bir işe kalkıştığımız yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamıştı.

Biz, ben değil. Tessa'yı ölü görmek isteyen bir tek ben degildim. Bunu Tillmann da istiyordu. Tessa onun da hayatını karartmıştı. Sadece bu da değil; onun bedenini değiştirmiş, çabucak büyümesine neden olmuş ve uykularını çalıp götürmüştü. Colin'in o inatçı karabasan kafasının içinde bir nebze aklı kaldıysa, o da aynı şekilde Tessa'yı öldürmek isteyecekti. Uğradığı tüm o korkunç felaketlerin sorumlusu Tessa'nın lanetiydi. Acaba bu kez ona yetişmiş miydi? Colin kaçabilmiş miydi? Yoksa Tessa onun içindeki iblisi yeniden alevlendirmiş miydi?

Ayaklarımı sinirli bir şekilde birbirine sürttüm. Düşünürken her zaman yaptığım gibi iki numaralı bilgide takılıp kalmıştım ve ilerleyemiyordum. Tessa'nın adı bile içimi donduruyordu. İlkbaharda François sayesinde onu kafamdan bir süreliğine atabilmiştim. Ağabeyim öylesine kötüydü ki onu kurtarabilmek için kolları sıvamış ve bu arada yanlışlıkla Tessa'yı ayartmaya çabalamıştık. Bu da işe yaramıştı çünkü Colin zamanını bir adada geçirmişti ve karaya çıktığı zamanki kısa karşılaşmalarımızda da pek mutlu olduğumuz söylenemezdi; en azından uzun vadeli değil. Ama şimdi sorgusuz sualsiz gece düşlerime giren ve ter içinde sıçramama neden olan iki karabasan vardı: Onu ağabeyime saldırırken yakaladığımda beni az kalsın canlı canlı çürütecek olan o sümüklü, aç gezgin François ve mide bulandırma ile kötülükte onu kat kat geçen Tessa.

Heyecana kapılarak yumruk yaptığım elimin kemiklerini tavşan gibi kemirirken, "Ama onu yendik. Onu yendik!" diye mırıldandım. "Bu mümkün..."

François ölmemişti. Sadece artık hiç kimsenin düşlerini çalamayacak hale gelmişti. Artık zarar verememesi için bu yeterliydi ve onu öldürmekten daha büyük bir cezaydı. Sonsuza dek aç yaşayacaktı. Başka bir şansımız olmamıştı. Colin ondan çok gençti ve François'yla yapacağı teke tek bir savaşta onu öldürme şansı sıfırdı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama Tessa'da bu tür ayak oyunları yapamazdık. François'yı öfkemle zehirlemiştik ama Colin içimde Tessa'yı zehirlemeye yetecek kadar öfke ve nefret uyandıramazdı. Tessa'nın kendisi tepeden tırnağa zehirdi. Ayrıca kötü duygular üretecek bir kaynak olmaya hazır olduğumu söyleyemezdim. Zaten tek başıma yeterince kötü duygu üretiyordum ve anlamsız araştır-

malarımın üzerimde yarattığı baskıdan kurtulmaya çalıştığımda, ne yazık ki çoğunlukla beni yeniyorlardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Bahçede güneş altında birkaç saat şekerleme yapma sevincim bu öğleden sonra da kursağımda kalmıştı. Her seferinde böyle oluyordu. İstedigimi –hayır, ihtiyacım olanı– elde edemediğimde sevincim çabucak öfkeye dönüşüyordu. Yaza hayat kurtaran aşı gibi ihtiyacım vardı ama her seferinde son anda bir engel çıkıyordu çünkü o olmadan da bir süre daha kendi kendime yeteceğime karar verilmiş gibiydi. Evet, deliler gibi çalıştığım halde böyle hissediyordum... sadece kendime yetiyormuş gibi.

Kes düşünmeyi, Ellie, diye homurdandım içimden. Sıcaklık ve şifa aşısının vurulması an meselesi olabilirdi, sonra bunun tadını çıkarabilir ve yeni enerji çekebilirdim. Anlamsızca düşüncelere daldığım sırada geçip giden bulutları ve gökyüzündeki bir parça maviliği çok iyi gözlemlemiştim. Soğuk ve sert rüzgâr birazdan dinecekti... bunun olacağını tepemdeki bulutların tırtıklı kenarlarından anlamıştım, şimdi parlak bir açık turuncuya dönüşmüşlerdi. Güneş gözlüğümü burnumun üzerine itip geriye yaslandım ve güneşin kendine yol açıp sıcaklığını yayacağı son saniyelerin tadını çıkardım. Sıcaklığın ve kulaklarımdaki çınlamanın en azından bana eşzamanlı olarak aracılık edeceği bir illüzyonun tadı.

Çünkü bu erken yaz şimdiye kadar bana edilen bir hakaret gibiydi. Colin'in beni yanına alıp denize götürdüğü ve sonra tekrar dalgalara bıraktığı o güneşli ilkbahar akşamının sert geçen tüm kış boyunca özlemini çektiğim o büyük özgürlüğün başlangıcı olduğundan emindim. Ama Westerwald bu konuda farklı karar vermişti. Kararı dinmek bilmeyen yağmurlar, sürekli esen rüzgâr, soğuk geceler şeklindeydi ve güneşi ancak perde aralarında, bir sonraki bulut onun ürkek ışınlarını örtene dek bahsediyor, toprağı ısıtmasına bile izin vermiyordu. Bahçemizin çamurlu zeminindeki buzlar hâlâ erimemişti.

Huzur şimdi de sadece birkaç saniyelğine hediye edilmişti. Işık ve gölgenin hayal kırıklığına uğratan bu oyununu yeterince tanıyordum. Güneş kendini gösterdiğinde, yerdeki rüzgâr diner ve o zaman ince örtüyü hızlı bir hareketle üzerimden atabilirdim. Ama gökyüzündeki rüzgâr gücünde ısrar ediyor ve kendinden emin bir şekilde bulutları sürekli itmeye devam ediyordu. Bazen bu durumu kişisel almamak için çaba sarf ediyordum.

Kötü havanın kötü giyinmenin bir sonucu olduğuna inanan insanlardan biri olan annem bile, rüzgâra teslim olmuş ve kötü hava koşullarına dayanıklı olan, bambu görünümlü plastikten yapılma, oldukça pahalı bir bahçe yatağı satın almıştı. Sentetik kılıfları yüzünden sürekli statik elektrik üreten yastıklarla süslü bembeyaz şiltesinin üzerinde rüzgâr ve güneşten koruyan, mantar biçimli bir de tentesi vardı. Bunu pek yeterli geldiği söylenemezdi ama beni meraklı komşulardan mükemmel bir şekilde koruyor, güneş pes edip rüzgâr bedenimi soğutana dek çevremdeki acı gerçekleri bir süreliğine de olsa karartmaya yarıyordu.

Işık saçan bulutların kıyısına gözümü dikmiş bakarken, düşüncelerim tamamen kendiliğinden tekrar sesini yükseltmeye başlamıştı ve bedenimin benden beklediği savaşa karşı beni uyarıyordu. Her saniye bir cinayet işleyebilme beklentisi içindeyken ve kafam buna hızla çalışırken tüm ciddiye-timle dinlenmek mi istiyordum? Ama ne zaman bu gerçeği özümsemeye kalksam, öncesinde bir kez daha adam akıllı dinlenebilme isteği her zamankinden daha ağır basıyordu. İhtiyacım olan şey, dinlenmekti. Sessizce yatmak. Güneşlenmek.

Hayır. İhtiyacım olan şey, bir plandı.

Ama insan sürekli çöküşün eşliğinde dolaşıp duruyorsa nasıl plan yapabiliirdi? Tenimi öylesine yaralanmış hissediyordum ki sanki hızlı bir harekette henüz iyileşmeye başlamış olan yerlerinden yırtılacakmış gibiydi. Sürekli inanılmaz baş ağrıları çekiyordum. Hız gerektiren hareket ve aktivitelerden hiç olmadığı kadar nefret ediyor ama araştırmalarımın devam ederken aynı hızlı aktivitelerin içinde kendimi kaybederek bundan farklı bir şey yapmıyordum. Annemin göstermelik de olsa geleceğim için biraz çabalamam konusundaki ricaları son haftalarda annelik hoşgörüsü içinde gitgide azalmıştı. Eğer ertesi gün pes edeceksem, bir işe girmenin ne anlamı vardı ki eğer... evet, eğer, eğer, eğer. Karabasanlarla biz insanlar arasındaki zamansal orantısızlığa içimden ne çok lanet ediyordum. Lanet olası ölümsüzlükleri sayesinde korkunc fazla zamanları vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş - <https://fantasy.org>

Colin ikinci öldürme yöntemiyle ilgili araştırma yapacağına ve bunu benimle paylaşacağına dair bana söz vermişti. Çünkü geçerli olan yöntemin uygulanması imkânsızdı; Tessa Colin'in onunla bir düelloya girişemeyeceği kadar yaşlı ve bu nedenle fazla güçlüydü. Onu yenemeyecekti. Evet, bana

bu sözü vermesi için ona yalvarmıştım, sadece bunun ne zaman olacağını konuşmamıştık. Elim tabanca tutamayacak kadar titremeden verdiği sözü tutacağını umuyordum. Tabanca mı? Çok zor, kurşun Tessa'yı öldürmezdi. Belki de vampirlerde olduğu gibi kalbine bir kazık saplamak gerekirdi, kim bilir? Bu bana aptalca geliyordu. Yoksa en sonunda kafasını mı kesmeliydik?

Polar koza içinde olmalarına karşın üşüyen ayaklarımı yine ovuşturdum. Kalbe kazık saplamak ve kafa kesmek iğrenç şeylerdi ama fazla basitti. Hayır, başka bir şey olmalıydı. Daha ciddi bir şey. Hayatımı ve düşüncelerimi ancak bunu bildiğim ve babamın nerede olduğunu, karabasanlarla ne işler karıştırdığını ortaya çıkarabildiğim zaman bir düzene koyabilecektim. O zamana dek araştırmaya devam edecek ve kısa dinlenme molalarımda güneşin özlemini çekerek tenimin sadece bronzlaşmakla kalmayıp daha kalın ve güçlü hale gelmesini umacaktım. Ancak o zaman bu görevi yerine getirebilirdim.

Annemin olgunlaşmamış planlarımdan henüz haberi yoktu. Hamburg'da tam olarak neler yaşandığını bile bilmiyordu. Başlangıçta ona her şeyi anlatmaya karar verdiğimiz halde ne Paul ne de ben ayrıntılara girmenin yükünü kaldıramamış ve bu konuşmayı ötelemiştik. Önce atlattığımız savaşın ve kurtlara yaptığımız yolculuğun baskısını üzerimizden atmak bahanesiyle ikimiz de birbirimizi kandırmış ama üzerinden biraz zaman geçer geçmez annemin gerçeği kaldırabileceğinden kuşkulananmaya başlamıştık. Belki de kendimizi kandırıyorduk.

Paul bir gezginci karabasanın saldırısına uğradığı için bir dönem eşcinsel olduğunu (ve yine eşcinselliğini duygusuzca yaşadığını) anneme itiraf etmekten utanıyordu, bense Colin'in bana yaptıklarını ve elimdeki henüz iyileşmiş kırıkların onun eseri olduğunu öğrenir öğrenmez beni eve hapsedmesinden korkuyordum.

Ama annem aptal değildi. Ona anlattıklarımızdan fazlasının yaşandığını kesinlikle anlamış olmalıydı. Üniversite PDF Kitap Arşivi: <http://www.universitepdf.com> Ve babam hala kayıp olduğundan ilk kez sesini yükseltmeye başlamıştı ve her hareketimi kontrol ediyordu. Bir yığın şifreyle koruduğum bilgisayarım, bana kalan tek özgür topaktı.

Paul annemin kontrol manyaklığından ustaca kurtulmuştu. Hamburg'da yoluna koyması gereken bir yığın işi vardı ve uzun zamandır annemden emir almıyordu. François ardında karmaşadan başka bir şey bırakmamıştı.

Galerisinin altındaki fare pisliğinden geçilmeyen bodrum katının temizlenmesi bir yana, Paul kendi dairesini boşaltıp satışa çıkarmak için Hamburg'daki köpek balığı misali açgözlü emlakçılardan birini görevlendirmek gibi berbat bir iş üstlenmişti. Yine François'yla imzaladıkları ortak miras anlaşmasını da feshetmeye çalışmış ancak bunun kolay olmayacağı anlaşılmıştı. Neyse ki François artık bir daha gündeme gelmeyecekti.

François, Colin'in benden emerek çektiği öfkemle zehirlendikten birkaç gün sonra Hamburg'da yolda yürüyenlerin sırtını rastgele pençe atıp onların rüyalarını emmeye çalıştığı için tutuklanmıştı. Kimileri en iyi ihtimalle ona can sıkıcı biri gözüyle bakmış, kimileri de en kötü ihtimalle geçici olarak psikozun eşliğinde biri gibi değerlendirmişti.

François'nun saldırıları zararsızdı ama bu onun topluma zararlı biri olarak görülerek akıl hastanesine kapatılmasına yetmişti. Herhalde orada da Valium gibi ilaçlara karşı son derece dayanıklı çıkacaktı. Ama en azından ayrı bir odaya konur ve böylece Hansa Birliği'nin³ turistlerine daha fazla zarar vermezdi.

Paul, François'nun mal varlıklarının yönetimini çeşitli avukatlara devretmişti çünkü kendi eşyalarıyla ilgilenmek zorunda olmak bile yeterince zordu, kaldı ki hemen hemen hiçbir şey almak istemiyordu... hatta çok sevdiği, Colin'i bulmak için Sylt'te gittiğim beyaz renki Porsch 911 arabasını bile. François'yla ilgili ve onunla birlikteyken elde ettiği her şey ona kirli geliyordu, ben de farklı düşünmüyordum. Kısacası; Paul'ün galerisini ve dairesini neden böyle ansızın elden çıkardığını ve önceki yaşamının tümünü teptiğini anneme makul bir şekilde açıklayabilmiştik. Ancak Paul'ün ve küçük kız kardeşinin eve döndükten sonra neden böyle berbat durumda olduklarını bir türlü anlayamıyordu. Yaralarım ve kırık parmaklarım göze çarpmayacak gibi değildi. Paul'ün yıpranmış hali daha ağır basıyordu. Onu François'nun pençelerinden kurtarınca tüm hastalıklarının, hatta kalp yetersizliğinin hemen geçeceğini ummuştum. Ama öyle olmamıştı. Erkeklerde normalde orta yaş krizinde musallat olan bedensel yetersizliklerle savaşıyordu, oysa henüz yirmili yaşlarındaydı. Son zamanlarda gecelerimi internetin başında

3 13. ve 15. Yüzyıllar arasında Almanya'nın kuzeyindeki kentlerin ve yabancı ülkelerde yaşayan Alman gruplarının, karşılıklı çıkarlarını korumak amacıyla kurdukları ticari örgütlenme. (ç.n.)

geçirdikten sonra öğlenleri soluk yüzüm ve gözlerimin altında halkalarla kendime güneşli bir yer arayıp verilen her işi reddederek biraz dinlenmek istediğimi söylemem, beni annemin gözünde son derece şüpheli biri yapmıştı.

Şimdi de dinlenmek istiyordum. Rüzgâr, güneşi tepemdeki pamuk beyazı dev buluttan kurtarmak için yeniden güç kazanırken, tıpkı sevincin şu kısa anında, şimdi yaptığım gibi dinlenmek... Yavaşça soluk alıp verdim. Huzur. Bir anlık huzur. İyileşmeliydim. Düşünmek ve devam edebilmek için iyileşmeliydim. Üç numaralı bilgiye ulaşip düşünce zincirini bulabilmek için... Düşünce zincirlerine ihtiyacımız vardı...

“Ellie! Ellie?”

Güneş çıkmış ama huzurum kaçmıştı. Annemin seslenişi huzurumu mahvetmişti. Beni görememesi için bacaklarımı topladım. Mantar şemsiyenin altında dertop olup dünyanın geri kalanı için görünmez olmak istiyordum. Ama yaran yoktu. Annem nerede saklandığımı biliyordu. Adımları şimdiden yaklaşmaya başlamıştı.

Haksızlık edip ona bağışmamak, en acı suçlamalarda bulunmamak için alt dudağımı ısırardım. Daha önce yanı başımda ayrık otlarını temizlediği ve yardıma ihtiyacı olabileceği halde beni bir saat boyunca rahat bırakmıştı. Güneşin ancak on dakika kendini gösterdiği bir saat. Ama annemin buna yapabileceği bir şey yoktu.

“Ellie, bunu görmek gerek.”

İç geçirerek kulaklıklarımı çıkardım.

“Ne?” diye öfkeyle çemkirirken aynı anda tıpkı *Dejavu* gibi, bir yıl öncesine dair sıkıcı bir anı hatırladım. Babamın komşulara dağıtım için elime davetiyeleri tutuşturduğu o anı. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi tepki vermiş ve kendimi aynı şekilde rahatsız hissetmiştim. Ama her şeyin başladığı o soğuk mayıs akşamı oysa ne kadar da mutluymuşum. Babam henüz bizimle birlikteydi, Colin’le yeni tanışmış ve ona âşık olmuştum. Ve o zamanlar henüz her şey mümkündü.

Colin mi? O an karnımda şimşek çakmış gibi oldu. Annem biraz önce, “Bunu görmek gerek,” demişti ve sesi oldukça anlamlıydı. Tabii babamın gelmiş olabileceğini ima edecek kadar anlamlı değildi. Hayır, eğer babam sürpriz bir şekilde geri dönmüş olsaydı, başka sözcükler kullanırdı.

Ama bunun anlamı Colin'in?.. Düşüncelerimin sonunu getirmeye cesaretim yoktu çünkü kalbim mantıklı bir ritimde atmak yerine baygınlık verecek kadar hızlanmıştı. Sezgilerim doğru çıktığı takdirde, açıklayamadığım bir kaçış dürtüsü beni üzerimdeki örtüleri fırlatıp atarak kaçmaya zorluyordu.

Annemin sözleri kulağıma sadece anlamlı değil, şüpheli de gelmişti. Çünkü geçen kış yaşananlardan sonra Colin'le olan ilişkiye oldukça şüpheli yaklaşıyordu. Evet, Colin gelmiş, annem de bunu haber veriyor olabilirdi ama kendimi onun varlığıyla birlikte başlayacak olan şeyleri yapmaya hazır hissediyor muydum? Onun gözlerine bakacak durumda mıydım?

"Neye bakacakmışım?" diye tekrar sordum çünkü bana bir yanıt vermemişti. Ayağa kalkıp ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Güneş tekrar kaybolduğu halde güneş gözlüğümü çıkarmadım. Siyah camlar bana gerçek, yalın ve kaçınılmaz olan her şeyi karartabilecekmiş gibi geliyordu. Tabii en vahşi umutlarım ve korkularım gerçek olduğu takdirde.

"Gel benimle." Annem arkasını döndü ve çevik adımlarla kış bahçemize çıkan taş yoldan yukarı yürüyüp babamın ofisine doğru saptı. Oradaki pencerelerden ön avluya rahatça bakabilirdik. Gözkapaklarımı kaldırıp aşağı baktığımda soluğum kesilecek gibi oldu. Öfke ve acı düş kırıklığı ansızın boğazımda düğümlendi ve bir an öylesine ezici bir hal aldı ki o an yeni yetme kızlar gibi odama kaçıp kendimi yatağa atasım geldi. Yüzümün yanardağ alevi gibi kıpkırmızı kesilmesi ve titreyen dudaklarım annemin gözünden de kaçmamıştı ama soğukkanlılığımı vurgulamak istercesine kollarımı göğsümde kavuşturdum; annemin son günlerde ağabeyimle ikimizin inadı karşısında, kendini artık bir yetişkin gibi hissetmediği zamanlarda sık sık aldığı bir duruş. Düş kırıklığı kollarıma doğru yayılırken, yine de soluğum boğazımda acı bir iç çekiş olarak kaldı. Lanet olsun, daha biraz önce birbirimizi görmek için henüz erken olduğunu düşünüyorsam, neden düş kırıklığına uğruyordum ki? Ayrıca neden erkendi? Colin'i çok özlemiştim. Yolunda gitmeyen neydi? Yoksa bir cinayet işlemek üzere bir araya geleceğimiz gerçeği mi? Öldürecekmiş şey, bizi yok etmek isteyen ve tüm varlığımızı tehdit eden bir iblisti. Bunu yapmak zorundaydık! Tessa'nın beni tekrar gördüğünde artık fark edeceğinden hiç şüphem yoktu; elinden bir kez daha kaçamayacaktım. Ve bu olduğunda iki şık vardı: Ya beni dönüştürecek ya da öldürecekti. Bunun için bir bakışının yeterli olacağını sanıyordum. Hatta

belki düşüncesinin bile. François'da başka bir canlının öldürülmesine karar vermekle ilgili şüpheye düşmüştüm. Tessa'da başka çarem yoktu. Yoluna çıkan herkesi öldürecekti; sadece beni değil, tüm ailemi.

Sadece Tillmann'ın akıbeti farklı olacaktı; Tessa onu asla öldürmezdi. Onu bir karabasan yapardı. Belki de her şey düşlerimde olduğu gibi gerçekleşirdi. Tessa Tillmann'ı sadece dönüştürmekle kalmaz, peşime takarak bana saldırtırdı. En iyi dostum, en korkunç düşmanım haline gelirdi. Bu düşün gerçek olabileceğinden asla şüphe etmemiştim. Bunun hayal gücümün bir kuruntusu olmadığını biliyordum, bu bir uyarıydı. Herhalde bunu Tillmann da biliyor olmalıydı.

Onu öfkelenlendirmiştik. Colin ilk kez ona boyun eğmemiş, sevdiği kızı terk ederek kaçmıştı. Ona karşı savaşmış ve bana geri dönmüştü. İkimiz de Colin'in izini bir kez daha bulduğunu ve kokumuzu aldığını biliyorduk. Buna karşın Colin denize açılmadan önce bir kez daha birbirimizin kollarında kendimizi kaybetmiştik. Tessa öfke ve intikam ateşiyle köpürüyor olmalıydı. Bir üçüncü olmayacaktı... tabii ondan önce davranmazsak.

Ama Colin'e sadece Tessa'yı öldürmek için ihtiyacım yoktu. Babamı bulmak için de ona ihtiyacım vardı.

Ve onu kendim için de istiyordum. Ruhum için. Elimde olmadan yine derin bir iç geçirdim çünkü ona duyduğum özlem, korku ve huzursuzlukla karıştı. Kendim için bile bir bilmeceydim.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu annem. Yaşadığım duygusal karmaşayı fark etmemiş gibi yaptığı belliydi.

"Evet," dedim. Şimdi sesim açıkça asabi çıkmıştı; düş kırıklığı ve çaresizlikten daha fazla tercih ettiğim bir ruh hali. Yukarıdan Gianna Vespucci'yi ve külüstür arabasını elbette hemen tanımıştım. Ancak giriş kapımızın önündeki taşlara neden oturduğunu ve başını saçları yere degecek biçimde koluna dayadığını açıkça anlamamıştım. Bu tuhaf sahneyi dedikodu ağırlığı içinde mercek altına alan komşularımız da kensilikle anlamamış olmalıydı. Gianna'nın gelişi en geç akşam vakti köyün en yeni dedikoduları arasında yer alacaktı... biz Sturmlar'ın yaptığı ve yapmadığı her şey gibi. Popülerlik skalasında yakın zamanda ehliyetini yine kaptırmış olan ve akşamın geç saatlerinde evde kavga çıkaran hatta kötü dedikodulara kulak verilecek olursa kocasını pataklayan midilli sahibi kadından biraz üstündük. Oysa

biz ne sarhoş oluyor ne de kavga gürültü ediyorduk ama evi terk etmiş bir babamız ve arada sırada biyoloji öğretmenimle yogada buluşan, bu arada artık yavaş yavaş büyükanne moduna girme hazırlıkları yapacağı yerde Bonn'daki bir sanat tarihi kursuna yazılan, egzantrik bir annemiz vardı. Koruma derneklerinin üyesi değildik, yerel futbol takımına da girmemiştik ve kışın çok seyrek kar küremiştik. Tüm bunlar dört yüz haneli bir köyde gözden düşmeye ve toplum dışına itilmeye yetmişti. Şimdi genç bir kadının yanındaki kedi kutusuyla birlikte sokak kapımızın önünde yere çömelip ileri geri sallanarak inleyip durması, her şeyin üzerine ekilen tuz biber gibiydi.

“Senin arkadaşın mı?” diye dikkatle sordu annem. Arkadaş çevremden uzun zamandır kopuk kalmıştı. Eski kız arkadaşlarımla ilişkiimi radikal bir şekilde kesmiştim. Artık birbirimize söyleyecek bir sözümüz kalmamıştı. Köydeki Maike'yle de yollarımız ayrılmıştı. Bana kala kala bir tek Tillmann kalmıştı. Ama o şu sıralar Paul'le birlikte Hamburg'daydı ve kronik uykusuzluğunun tedavisi için Doktor Sand'a gidiyordu.

Tillmann onunla birlikte gelip gelmeyeceğimi sormuştu ama Speicherstadt'tan korkuyordum, yerlerde ölüm korkusu içinde sürünürken sevgilim tarafından tekmelenip aşağılandığım yere geri dönmek istemiyordum. Teklifini hemen reddetmemiştim; aslında Doktor Sand araştırmalarımda bana yardımcı olabilirdi. Ama sonra kararımı değiştirmiştim. Doktor Sand bana göre ipleri hemen eline alabilecek biriydi, ayrıca beni kızı gibi gördüğü kesindi. Onunla yola çıktığım takdirde bana yalnız başıma bir tek adım attırmayacağından emindim, özellikle de bir karabasan öldürmek için her tehlikeyi göze almama asla izin vermeyecekti. Çünkü babama karşı kendini fazlasıyla sorumlu hissediyordu. Bu nedenle planlarımızdan söz etmemesi için Tillmann'ın başının etini yemiştım. Ama Tillmann zaten şu sıralar yine içine kapanma evrelerinden birine girmişti. Böyle zamanlarda düşüncelerini benimle ya da başkalarıyla paylaşmak yerine suskun kalırdı. Ancak çıkarımları bir netlik kazandığında o destansı konferanslarından birini vermeye başlardı. Onun bu durumunu çok iyi biliyordum ama bu onu şikâyet etmeksizin kabullendiğim anlamına da gelmiyordu. Onun çok fazla düşündüğünü hatta benim kadar yoğun düşündüğünü biliyordum. Ama beni düşüncelerine ortak etmeyi reddediyordu. Haftalardır birbirimizden ayrı düşünüyor ve araştırıyorduk; bunun ne anlamı vardı ki? İşe yaramıyordu. Ama Tillmann'ı

konuşmaya zorlamak, çoğu zaman daha acımasız bir suskunlukla yüz yüze gelmek demekti. Bu yüzden gitmesine izin vermiştim. Kuşkusuz Doktor Sand'a görünmesi benim için de önemliydi. Ona ne olduğunu ve neden artık uyuyamadığını bilmek istiyordum.

Bunun yanı sıra Tillmann, eski döküntüleri toplamakta Paul'e yardım ediyor ya da belki bu yolla para kazanıyordu. Paul galerideki "staj"ıyla ilgili ona pohpohlayıcı bir karne verdikten sonra babası isteksiz de olsa buna pek sesini çıkarmamıştı.

Bu yüzden Gianna'nın Hamburg yerine, haber vermeden böyle apar topar kapımızın önünde belirmesi beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Ayrıca şu anki görüntüsünün bana attığı e-postalarda sergilediği kişilikle ilgisi yoktu. Günün her saati ama tercihen geceyarısıyla sabaha karşı arasında attığı ve halk arasında karabasanlarla ilgili inançlarla, zevzeklik derecesinde entelektüel iğnelemelerle ve YouTube linkleriyle dolu e-postalar Yine de Colin'den karabasan öldürme yöntemiyle ilgili bir haber beklediğimi ona söylememiştim. Bunu Colin bana ikinci yöntemi söylediği, yani her şey somutlaştığı zaman yapacaktım. Tabii bunu yaparsa.

Annemin sorusuna odaklanmak için sabırsızlıkla başımı iki yana salladım. Gianna'nın arkadaşım olup olmadığını sormuş, bense yanıt vermek yerine dakikalarca düşüncelere dalmaktan başka bir şey yapmamıştım. Evet, e-postalarımızda birbirimizi tutkuyla zehirlesek ve zaman zaman işi hakaret boyutuna vardsak da, Gianna arkadaşım sayılırdı.

"Paul'ün sevgilisi," diye yanıtladım yine de. Onu kendi kişiliğimden ayrı tutmak istiyordum.

"Ah," dedi annem. Sanki böyle yaparak Gianna'yı daha iyi tanıyabilecekmış gibi öne doğru eğildi ki bu kesinlikle imkânsızdı çünkü Gianna haciyatmaz gibi ileri geri sallanmayı kesmişti. Şimdi sadece eğik sırtını ve başının arkasını görüyorduk. Dizleri yavaş yavaş acımaya başlamış olmalıydı. "Güzel mi bari?" diye çekingen bir sesle ekledi annem. Gianna'nın yeleyi andıran saçları nedeniyle daha fazla tahrip gücü kazanan cesur bir varsayım.

Omuz silkerek geri döndüm ve Gianna'nın olasılıkla dakikalarca beklediği şeyi yaptım: Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Avluya çıktığımda, bitmek bilmeyen, suçlayıcı olduğu kadar tüyler ürpertici iki ses duydum: "Ayayayayay!" Bay X kedi kutusundaki Rufus'u görmüştü ve en tehlikeli

pozunu almış, ona yaklaşıyordu: Sırtındaki tüyler kabarmış, kuyruğu şişe fırçası gibi tel tel, kulakları yanlara yapışık halde yan yan yürüyerek. Sivri ön dişleri siyah kafasında çekilmiş silah gibi parlıyordu.

“Tamam, yok bir şey, tavşancık,” diye yatıştırıncasına homurdandım ama Bay X orali bile olmadı. Salyaları taşlara damlarken tıslayarak yeni bir aryaya başladı. Bu arada Rufus da kutusunun plastik tabanını tırmıklayıp duruyordu.

“Gianna, iyi misin?”

Hayır, iyi olan hiçbir şey yoktu. Onun perişanlığını iliklerime dek hissediyordum. Gianna’nın dizleri titriyordu, midesi yanıyordu, hem de günlerdir Ağlamıştı. Yanaklarındaki tuzun kokusunu alabiliyordum. Ama yerinden kıpırdamadı.

“Hey, Gianna, bir şey söyle!”

Saçlarının arasından, “Bittim,” diye boğuk bir ses geldi. Ses tonu zayıftı. Şimdi tehlikeli bir şekilde yana devrilmek üzereydi. Elimle onu dengeledim. “Paul burada mı?” dedi dili dolaşarak.

“Paul Hamburg’da, Gianna. Burada değil. Siz... hâlâ birliktesiniz, değil mi?” Annem onu gösterdiğinden bu yana için için ikisinin tekrar ayrılmış olabileceğinden korkmuştum. Kötü olmasının nedeni bu muydu yoksa? Ayrılmamaları gerekiyordu, hayır, bunu yapamazlardı! Colin geri dönene dek her şey olduğu gibi kalmalıydı. Biz bir takımdık. Gerekli olanı yapmak için bir arada olmalıydık. Gianna’ya ihtiyacımız vardı çünkü Paul’e güç veriyordu, Paul’e ihtiyacımız vardı çünkü yıllarca ayrı kaldıktan sonra artık ağabeyim olmadan hiçbir işe girişemezdim. Tabii sadece benim ona ihtiyacım yoktu. Özellikle onun bize ihtiyacı vardı. Bizden başka hiç kimsesi kalmamıştı: François tüm insanları çevresinden uzaklaştırmıştı. Bir tek dostu bile yoktu. Hatta tanıdığı bile. Olsa olsa eski okul arkadaşları, belki.

“Bilmiyorum,” dedi Gianna genizden bir sesle. “Bilmiyorum gerçekten. Her şeyi akışına bıraktık. Yine de teklif ederse onunla evlenirim. Ama bunu yapmıyor.”

İnleyerek yere çöktüm. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Paul burada değil, Gianna. O Hamburg’da. Bu yüzden neden senin...”

“Çünkü artık yapamıyorum!” dedi Gianna havlar gibi. “Biraz önce dedim ya! İşimden, evimden, her şeyden bıktım... lanet olsun!” Ellerini

yukarı kaldırıncı dengesi bozuldu ve kış üstü yere oturdu. Şimdi karşılıklı oturmuş, en azından birbirimizin yüzünü görebiliyorduk. Yanık teni stresli ya da hasta olduğu zamanlardaki gibi yeşilimsi bir parlaklığa bürünmüştü. Herhalde şu anda ikisi birden başına gelmiş olmalıydı.

“Şofbenim bozuldu, öyle birden. Öylesine! Artık sıcak suyum yok!”

Sesimin mümkün olduğunca anlayışlı çıkmasına çabalayarak “Biraz alçak sesle konuş, Gianna...” diye yavaşça rica ettim. Yarım düzine kulağın ve en az iki katı gözün bizi dinleyip gözetlediğini bilemezdi tabii. “Tamam, şofben bozuldu. Sonra?”

“Sonrası yok! Bu çok fazlaydı! Kahrolası daire, kahrolası iş, kahrolası çalışanlar, ben... ben... her şeyi fırlatıp attım. Her şeyi. Artık...” Hıçkırarak umutsuzca bana baktı. Kehribar rengi gözleri yorgunluktan körelmişti. “Öfkeye kapıldım ve patronumun klavyesinin üzerine bir fincan dolusu sıcak kahve döktüm. Hepsini. Artık oraya geri dönemem. Daireme de öyle. Artık sıcak suyum yok.”

O anda makul bir sohbet olanağının olmadığını anlamıştım. Miyavlayan Rufus’un kutusunu kaptım, Gianna’nın koluna girerek ayağa kaldırdım. Yaşlı ve kör nineler gibi onu eve götürmeme izin verdi ve birlikte basamakları sendeleyerek çıkarak merakını güçlükle bastırmış olan annemin bizi beklediği kış bahçesine doğru ilerledik.

“Ee?” diye dikkatle sordu annem. Gianna anneme bakmak için yüzündeki perçemleri eliyle yana iterek gülümsemeye çabaladı. Ama bu, berbat durumunu gizleyememişti.

“Morali çok bozuk,” diye kısa yoldan teşhisimi koydum. Ancak bir an kendimden mi yoksa Gianna’dan mı söz ettiğimden emin olamadım.

YANMIŞ

“Bu durumda en çok sinirimi bozan ne, biliyor musun?”

Gianna geç bir saatte kapımı çalmış ve beni nazik bir “evet?” demeye mecbur ettikten sonra aralıktan burnunu uzatmıştı ve şimdi de herhalde kendi sorduğu sorunun yanıtını duymak için yanıp tutuşmamı bekliyordu. Oysaki bende bu sorunun yanıtıyla ilgili yığınlarca şık vardı. Bunların üzerine bir yenisini daha koyamazdı.

Ama geçen haftalarda geceleri odamda tek başıma geçirmiştım, biraz yarenlik etmesi belki de yanlış değildi. Öte yandan tam da bir araştırmanın orta yerindeydim. Bana bir şey kazandıracak mıydı, bilmiyordum. Sürekli üstün bir zeka gerektiren ve vizyon gücü yüksek buluşlar yapmış olan Leonardo da Vinci’nin hayatına balıklama dalmıştım. Yoksa o da bir melez miydi? Hatta bir karabasan? Yoksa hiç ölmemiş, sonunda babamla işbirliği yapan bir devrimci mi olmuştu?

Yine de Gianna’ya, “İçeri gel,” dedim. İnternet sayfasına daha sonra da bakabilirdim. Gianna fazla kalmayıp gidecekse, belki Da Vinci’yle verdiğim aradan sonra Wikileaks’e bir göz atardım. Karabasanlarla ilgili bizden başka bilgisi olan biri varsa, o da herhalde Julian Assange olmalıydı. Gianna’nın burnunu ince bedeni izledi ve küçük adımlarla odama girerek yatağımın baş ucunda bağdaş kurup oturdu. Ardından titreyerek bant taniyemi çıplak ayaklarına örttü.

Görüntüsüne pek dikkat etmesem de, biraz tazelenmiş olduğu göz-
zümden kaçmamıştı. İki gün öncekinden çok daha sağlıklı görünüyordu.

Gianna gerçekten de sonuna gelmişti; belki bilgeliğinin değil ama gücünün son noktasına geldiği açıktı. Bozuk şofben ve şefinin klavyesine yaptığı kahve suikastı hayatını alabora eden buzdağının sadece görünen ucuydu. Onu kış bahçesine götürüp annemle tanıştırdıktan sonra yıpratıcı bir sorgu faslı başlamış ve Gianna'yı sıkıştırdığımız bu sorgu saatleri sırasında durumun bu noktaya geldiğini öğrenmiştik. Soruları yanıtlamak ona büyük çabaya mal olmuştu çünkü François ve Colin'le yaşadığımız o kasvetli gecelerden söz etmemesi için önceden bana söz vermesi gerekmişti. Bu deneyimin onun da tüm enerjisini çalmış olmasından korkuyordum.

Gianna çapraz sorgumuz sırasında kek dilimine dokunmamış, sadece ara sıra minik bir kuş gibi kahvesini yudumlamıştı. Aslında ikisini de sevdiğini biliyordum: kahve ve kek. Gianna kahve delisiydi. Saat tam dört buçukta yazı işleri masasında sert bir kahve eşliğinde bir şeyler atıştırmak ya da –araştırmaları özellikle iyi sonuç verdiğinde– bir dilim keke izin vermek onun gün içindeki en zirve saatlerinden biriydi. Bana gönderdiği e-postalar sayesinde Gianna'nın iş günleri hakkında epey bilgi sahibi olmuştum. Bu yüzden öğleden sonra saat dörtte kek yemeyi reddediyorsa, durum kötü demektir. Yine de gerçeği bir günahkâr pişmanlığı içinde itiraf edince önümde açılan uçurumlar beni oldukça şaşırtmıştı.

Gianna sadece yanmakla kalmamış, büsbütün küle dönmüştü. Hayatındaki bürokratik engelleri can sıkıcı ama fazla ihmalkarca gördüğü ve kendi deyimiyle cümle içinde sayılarla karşılaştığı anda beyindeki şalteri kapadığı için vergi dairesinden gelen mektuba şöyle bir göz atmış ve öğrenciler için belirlenen vergi yasasını yanlış anlamıştı.

“Öğrenciler mi?” diye sorarak emin olmak istedim.

“Evet, bir yıl öncesine dek hâlâ öğrenciydim,” dedi Gianna biraz küstahça. Sözde hiçbir şey yapmadan boş boş oturmam ve cebimin para dolu olması daha Hamburg'dayken gözüne batmıştı. Tabii haftalardır burada ne yaptığımı bilmiyordu. Çünkü Tillmann'la birlikte İtalya'ya gidip Tessa'yı öldürmeyi planladığımızdan haberi yoktu. Henüz.

“Yıllardır basında çalıştığını sanıyordum.”

“Öyle yapıyorum. Ama bu aynı zamanda sınavlarımı veremeyeceğim anlamına gelmez, değil mi?” diye saldırganca yanıtladı. “Gündüzleri ran-

devulara gidiyor, geceleri de master tezi yazıyordum. Aylaklık edecek zamanım olmadı.”

Sonuçta Gianna öğrencilerin vergilendirme sınırları ve ödenekleriyle ilgili koşulları daha cömertçe yorumlamış ve sadece bu sınırın üzerindeki gelirlerin vergisini ödeyeceğini, sınırı geçtiği zaman da hepsini ödemesi gerekmediğini sanmıştı. Ve birkaç noktada sınırı geçmişti. Şimdi beş bin Euro vergi borcu, kronik sırt ağrısı, bozuk bir şofbeni vardı. Ayrıca tüm bunlar yetmiyormuş gibi gazetedeki çalışma arkadaşlarını sivri diliyle eleştirdiği bir e-postayı Paul yerine yanlışlıkla haberlerin herkes tarafından dakikalarca okunduğu -Gianna'ya göre bunlar hayatının en berbat dakikalardı- makale veritabanına göndermişti.

E-postayı sistemden silmesi için gözyaşları içinde bilgisayarılara yalvarmış ama birileri e-postayı çoktan basıp dağıtmıştı. Yani yazı işlerine bir daha ayak basması için Gianna'nın bir nedeni kalmamıştı.

İş arkadaşlarının onun ne berbat durumda olduğunu görüp görmediklerini ya da sezip sezmediklerini merak etmiştim. Öyle yorgundu ki bazen otururken gözleri kapanıyor, en küçük şeyler onu şaşkına çeviriyordu. Ne acıkıyor ne susuyordu ve evimizdeki ilk iki günü annemin dikiş odasındaki yatağa yatıp hareket etmeden uyuklayarak geçirmişti. Öylece yatabilmekten mutlu olduğunu söylemişti. Ona en azından bahçeye çıkmak ya da televizyon izlemek isteyip istemediğini sorduğumda, “Hayır,” demişti. İstemiyordu. Gianna ölü adamı oynuyordu.

Ama biraz önce durumumuzla ilgili en çok sinirini bozan şeyin ne olduğunu sorduğunda, ilk kez tekrar canlı bir insan gibi görünmüştü -tıpkı benim gibi acil iyileşmesi gereken ama yaşamını düzene koymak için makul bir iş ve yeni bir şofbenle işi yırtacak bir insan. Ona karabasan planlarımızla yüklenebilir miydim? Yazışmalarımızda en fazla Colin gündeme gelmiş, o da espri düzeyinden öteye geçmemişti. Ama Gianna'nın sadakati sınır tanımıyordu, Tillman, Paul ve ben baş belalarımızla ilgilenmeye başladığımız zaman fazla meraklı olduğundan, karabasan dünyasına sırtını dönmeyecekti. Ciddi bir eylem talebi olmasa bile; karabasanların yankısı fazla güçlüydü, fazla kudretliydi. Hiç kimsenin artık bir daha normal yaşam sürmesine izin vermiyorlardı, sanki saldırmalarının mantığı ve amacı güvenli olan tüm yapıları yerle bir etmektir. Tıpkı François'nun kendini tazelemeye başlamadan

önce Paul'e yaptığı gibi. Gianna bununla ilgili düşünmüş olmalıydı. Eğer düşünmediyse, onun hakkında tamamen yanlışım demektir.

"Pekâlâ, sinirini bozan nedir?" diye sordum çünkü gecikmeli tepkimi göstermem için vurgulu biçimde battaniyemi hisırdatmaya başlamıştı. Ama gözlerim uyanık geçirdiğim geceler boyu sürekli yaptığım gibi yine e-posta kutuma takılı kaldı. Sürekli gelen kutusuna göz atmadan araştırma yapamaz olmuştum ve şimdi bile büyüü bir şekilde beni kendisine çekiyordu.

Bunun nedeni gittikçe daha utandırıcı olmaya başlamıştı. Bir hafta önce iş dünyasıyla ilgili bir iletişim ağında Grischa'yı bulmuş ve ona bir e-posta yollamıştım. E-postayı yazarken kendimi güçlü ve güzel hissetmiş ama gönderdikten sonra da kendime bir o kadar aptalca ve acemi gelmiştim. Çünkü şimdi ondan bir yanıt bekliyordum, her gün, her saat, her dakika. Ve şimdiye dek boşuna beklemiştim. Kendi kendime kızıyordum çünkü kendimi gereksiz yere sıkıntıya sokmuştum. Yine de bu sıkıntılı durum e-postalarımı kontrol ederken karnımda sürekli küçük şimşekler çakmasına neden oluyor ve hayatımda bir şeylerin harekete geçtiği duygusunu veriyordu. Posta kutumun sadece spam ve Gianna'nın e-postaları ile dolması, araştırmalarımda kısır döngü içinde olmam kadar büyük düş kırıklığıydı. Gianna'nın e-postalarını severek okumam, bu düş kırıklığını azaltmıyordu.

Ama şimdi burada, odamda oturmuştu ve ondan bir e-posta gelmeme olasılığı oldukça yüksekti. Eğer posta kutuma bir e-posta gelecekse, bu Grischa'dan olabilirdi... ya da Colin'den mi? İkinci yöntemi e-postayla mı öğrenecektim? Colin modern teknolojiyle başa çıkmayı biliyordu ama bedenindeki çağlı yüzünden neye el atsa arıza çıkarıyordu. Böylesine önemli bir bilgiyi bilgisayar üzerinden göndermek bana da biraz aykırı geliyordu.

Otomatik geri bildirimin ararını bir dakikaya yükselttiğim halde gelen kutusuna son bir kez daha tıkladım. Aktarım kapalıydı. Yeni e-posta yoktu. Başımı sallayarak Gianna'ya konuşabileceğini işaret ettiğim halde ancak ben ekrandan başımı alınca ağzını açtı.

"Sinirimi bozan, üçümüzün de erkeklerimizi bekliyor olması. Üç kadın bir evde oturmuş, erkeklerini bekliyor çünkü erkekleri olmadan bir işe yaramıyorlar. Bu hiç de çağdaş ve özgürce değil. Bu bana biraz *Edwardesk* geliyor." Kuru bir sesle güldüm. Gianna karabasanlar evrenini edebiyat ve film dünyasında yaygın olan tüm hayal ürünleriyle karşılaştırmaktan bir

türlü vazgeçmiyordu –özellikle de modern vampir şahsiyetleriyle. Edwardesk onun yeni uydurduğu bir kelimeydi. “Gülme! Kendi hayatımızı tek başımıza da yönetebilmeliyiz, Ellie. Amaçsızca bir köşede oturup beklemeyi sevmiyorum.”

“Ah, annem bunu çoktan yapmaya başladı,” dedim iğneleyici bir sesle. “Baksana, yoga kursları, okula yazılmalar, bahçeye fiskiye dikmeler...” Özel-likle şu fiskiye çok ağırıma gitmişti. Babam böyle bir şeyi asla istememişti çünkü yaz bahçesinde fışkıran damlalar ışığı fazlasıyla yansıtıyordu; bu “migreni” için âdeta bir zehir gibiydi. Ama annem şimdi, sanki babam bir daha hiç geri dönmeyecekmiş gibi güllerin yanında şakırdayan bir şelale hayalini gerçekleştirmişti.

“Ah, Ellie, sadece bunlar insanı mutlu etmeye yetmez. Yoga, okul, bahçe düzenleme. Haksızlık etme!” diye alayla bağırdı Gianna. “Annen yas tutmak ve bir köşede hareketsiz kalmak istemiyor, aksine bir işe yaramak istiyor. O çok güçlü bir kadın. Beni yanına kabul ettiği için çok mutluyum ve ona minnettarım.”

Gianna’yı Hamburg’a geri göndermemek annemin açık ve kesin isteğiydi. Bu durumda zaten araba kullanamazdı, kaldı ki eski Fiat’ın acilen TÜV’den⁴ geçmesi gerekiyordu. Gianna’ya ayrıca parasal açıdan koltuk çıkmayı teklif etmiştik ama inatla buna karşı koymuştu. Bu sorunu çözmek için bir şeyler düşünecekti. Oysa Gianna’nın artık düşünecek hali kalmamıştı. Yaratıcı enerjisi uçup gitmişti ve ben de asla fazla yaratıcı olmamıştım.

Ama en azından burada kalması için yaptığımız teklifi kabul etmişti. Bu konuda itirazı olan bir tek kişi vardı: Bay X. Geceleri kedinin dışarı çıktığı kapağın açık bırakılmasını sorumsuzca bulduğu için, Gianna’yla daha ilk akşamdan kapişmıştık. Ona göre Rufus dışarının gerçeğini kaldıramayacak bir ev kedisiydi. Ama tıpkı sahibi gibi Bay X’i içeri kapatmanın da bir anlamı yoktu. Hayvan en soğukkanlı insanı bile çileden çıkaracak gırtlaktan gelen bir sesle oturma odasında uzun uzun miyavlamış ve sonuç olarak kış bahçesinin kapısı önüne adamakıllı pislemişti. Ayrıca bodrumdaki kaka kutusu için de bir savaş verildiği açıkça belli oluyordu. Mintika kavgası sırasında eski kaka yeri bodrumun her tarafına dağılırken, kakaların yarısı

da plastik kutunun yarım metre ötesine edilmişti. Bu da yetmiyormuş gibi Rufus stres yüzünden bir de ishal olmuştu.

Annem, sonunda Sturmlar'ın evine hareket geldiği için mutluydu ama burnumuzu tıkayarak yaptığımız iştahsız kahvaltıdan sonra dokunsalar ağlayacak durumda olan Gianna, Rufus'u dışarı salmaya karar vermişti. Hayvan sanki hassas patilerini yakacakmış gibi yeşil otların arasında ilerlemiş ve daha bahçeye adım atar atmaz soluğu komşu bahçenin çitinde almıştı. Orada bir nevi şok durumuna girip donakaldıktan sonra ağlar gibi miyavlamaya başlamış, Gianna'yla ikimiz onu oradan kurtarmak için haneye tecavüz suçu işlemek zorunda kalmıştık.

Ama Rufus ve Bay X yavaş yavaş birbirlerine alışmaya başlamış gibiydiler. En azından bu sabah girişteki patikada birbirlerine saldırmadılar.

"Evet, annem iyidir," dedim pes ederek. "Ya sen, annen yok mu?" diye sordum. Tanrım, ne aptalca soru.

"Sorunlarımı konuşabileceğim bir annem yok," diye yanıtladı Gianna, daha fazla deşici soruları engelleyen bir ses tonuyla. Demek ki annesi yasak konuydu. Ve durumumuzla ilgili farkında olmadan söylediği şeyde ne yazık ki haklıydı, hem de *ne* haklıydı. Dışarıdan öyle görünmese de, büyük olasılıkla annem de benim gibi babamı çok özlüyordu. Ayrıca annemle ikimiz tıpkı Gianna gibi Paul'ü bekliyorduk. Hatta ben gizliden gizliye dört erkeği bekliyordum: Babamı, Paul'ü, Tillmann'ı ve Colin'i. Düşüncelerimde babamın üstünü çizerek hemen listeden çıkarmıştım. Babam ortaya çıksa bile, diğer üç erkeği beklememle ilgili durumda bir değişiklik olmayacaktı. Çünkü babamın gelişiyse sadece bir görev yerine gelmiş olacaktı. İkincisi için hâlâ elimizde bir çözüm yoktu. Ve gece gündüz internette araştırmalar yapsam da ancak Colin'in gelişiyse harekete geçebileceğimizi biliyordum. Diğer her şey boş hazırlıktı, fazlası değildi.

Evet, aynen Gianna'nın dediği gibiydi. Elimiz kolumuz bağlıydı. Yine de Paul ve Tillmann çok yakında yola çıkacaklardı, hatta belki yarın. Ama Colin bize bir haber göndermediği sürece tüm bunlar işe yaramayacaktı.

"Colin'den hiç haber alabildin mi?" diye sordu Gianna aklımı okumuş gibi. "Acaba başardı mı?" Başımı iki yana salladım. "Yani... sen ondan... hiç... şey..." Gianna kullanacağı kelimeleri cımbızla çeker gibiydi. "Bir... ilham yok mu?"

İlham. Haha. Son gelen ilham Grischa'ya bir e-posta yazmak olmuştuk ki onun da akıbeti eskiden okuldayken ona gönderdiğim mektup kadar belirsizdi. Ama bu kez ona bir haber vermiştim. Onu rüyamda gördüğümü ve bu rüyada benden yardım istediğini, bunun oldukça içe işleyen bir rüya olduğunu ve... evet. Hepsi buydu. Bu paragraftan sonra noktalar ve soru işaretleri içinde kaybolmuştum. Çünkü Ellie Sturm'un Grischa Schönfeld'e hangi konuda yardım edebileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bana yanıt vermesini nasıl umabilirdim? Varlığım, yeni yetme dönemlerimdeki tatlı ve melankolik Grischa hayalinin harekete geçirdiği e-postadaki bu tuhaf bölüm dışında, ilhamdan yoksun kalmıştı.

Gianna'yı şimdiden araştırmalarım katmalı mıydım? Bu bir şeyi değiştirir miydi? Ne de olsa tarih ve edebiyat okumuştuk ve Colin geri döndüğü takdirde neler olacağı üzerinde kafa patlatıp duruyordu. Ama ağzımı açmış olsam da, büyülenmiş gibi bana bakarken bir şey diyemeyip sustum. Hayır, beklemek daha iyiydi. Zaten cinayet planlarımızla ilgili onu ikna etmek yeterince zor olacaktı çünkü Gianna da Paul gibi Tessa'yı görmemişti ve ne tür bir dehşetin ürünü olduğunu bilemezdi. Hamburg'dayken Paul'ü kurtarmak için onun yardımına ihtiyacımız olduğunda, Tillmann'la ikimiz bir akşam ona sürpriz yapmış ve bunda da başarılı olmuştuk. Zamanı geldiğinde ve Colin'den haber aldığım da ona yine bu şekilde bir sürpriz yapmak daha akıllıca olacaktı. Önceden haberi olursa, kara kara düşünmeye başlar hatta anneme duyduğu minnettarlıktan ona gidip bülbül gibi öterdi. Bu yüzden çenemi tuttum ve sanki üzgünmüşüm ve gözyaşlarımla savaşıyormuşum gibi yutkundum. Yalan da değildi.

"Hayır, ilham falan yok," dedim acılı bir sesle. Colin'i hâlâ sürekli rüyamda görüyordum. Bunlar anıların ve yaşanmış gerçeklerin karışımından oluşan tipik rüyalardı. Ama onun etkisinden uzaktılar. Ve yaşanmış gerçekler de ne yazık ki korkunç sahneleri yeniden canlandırıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Onula aramızdaki telepatik bağ kesilmişti. Belki de Colin beni korumak için kesmişti. Tessa'nın yerimizi bulması için hiç de bütünüyle mutlu olmamıza ihtiyacı yoktu. İçten bir yakınlık duygusu ona yetiyordu. Tessa'nın kokumu alabileceği tehlikesi yüzünden Colin'in geceleri ruhunu ruhuma yaklaştırmadığına dair kendimi ikna ediyordum. Ya da benden çok uzaklardaydı.

Bunu her düşündüğümde yaptığım gibi, bu duruma artık daha fazla katlanamayacağımı hissettim. A-ha'nın *Swing of Things* parçasını dinlemem ve beraberinde Gianna'nın bir gece bana yolladığı linkten klibin videosunu izlemem gerekiyordu, şimdi, hemen. Gianna henüz buradayken klibin yüklenmesi için YouTube'u açtım ama bilgisayarın sesini kısıtım. Parçayı Gianna dikiş odasına gittikten sonra dinlemek istiyordum.

"Ellie... somut olarak beklediğimiz şey ne? Neyi bekliyorsun?" dedi laf arasında sorar gibi ama sesindeki sabırsızlık gırtlığa atılmış tekme gibiydi. Bir şeyler yap, Ellie. Harekete geç. Ben engel olamadan, kelimeler dilimden soğuk ve küçümsercesine dökülüyordu.

"Colin'in Tessa'yı nasıl linç edeceğimizi söylemesini."

Linç etmek kulağa hoş geliyordu... özellikle cinayetten daha az tehlikeliymiş gibi. Linç etmek kulaklarımda harika bir şekilde uzak ve demode bir etki bırakmıştı, sanki hiç kan akmayacakmış gibi. Gianna fark edilir biçimde ürperdi, ardından donuk, sahte bir kahkaha koyuverdi.

"Haha, çok komik, Ellie. Peki ya şu küçük pislik, o da size katılacak mı?" diye sordu alayla.

"Tabii. Tillmann bunun için yanıp tutuşuyor," diye aksi bir sesle yanıtladım. "Colin bana nasıl yapılacağını haber verecek. Belki yarın bile olabilir."

Dünyadan haberi olmayan, salak bir yeni yetme gibi görüldüğümün farkındaydım. Gianna bir yanıt vermekten vazgeçmişti. Yatağımda doğrulup esnedi. Beni ciddiye almıyordu. Şaka yaptığımı sanmıştı. Neyse ki! Şu andan itibaren dilimi tutsam daha iyi olacaktı.

Tillmann zaten Gianna'nın gözünde sadece yasaları çiğnemeye meyilli, az pişmiş bir yeni yetmeydi ama benim için hayatımdaki en önemli insanlardan biri olup çıkmıştı. Geçen yaz yaşadığımız maceradan sonra ikimiz de aslında birbirimizi hiç tanımadığımızı fark etmiştik ve Tillmann aramıza mesafe koymuştu. Ama geçtiğimiz ilkbahar neredeyse her gece yan yana uyumuştuk ve bu, aramızda oldukça sağlam bir bağ oluşturmuştu. Evet, sanki bilinçsizliğimizin karanlık saatlerinde rüyalarımız birbirine yakınlaşıp sokulmuş, birbirinin üzerini örtmüş ve ruhlarımızı gerçek hayatta hiçbir zaman olamayacağı kadar birbirine bağlamış gibiydi. Hem bu, Tillmann sadece birkaç saatliğine uyuduğu ve çoğunlukla sabaha karşı uyandığı halde olmuştu. Bu bir şeyi değiştirmemişti.

Daha sonra uyku laboratuvarında iki gece geçirmişti çünkü Doktor Sandmann'ı gözümde en yetkin kişi yapan şey, karabasanların varlığına inanıyor olmasıydı. Bu yüzden Tillmann'ın Tessa'yla olan temasını ve ardından başlayan uykusuzluklarını ona ayrıntılı bir şekilde açıklayabilmiştik. Tillmann'ın zihni huzursuzdu ve bunu ancak esrar içerek biraz olsun bastırabiliyordu.

Tillmann'da hâlâ sinirimi kaldıran birçok şey vardı... vurdumduymaz arsızlığı ve benimle flört etmeyi reddetmesi en başta gelenlerdi. En azından hakkımda ara sıra birkaç güzel söz söyleyebilir, asker arkadaşımı gibi davranmak yerine bana kadın olduğumu hissettirebilirdi. Ama ne zaman bir odada birlikte olsak, kafam ve kalbim bir tek düşünceyle doluyordu. Senden hoşlanıyorum.

Onun yanında yatmayı özlemiştim. Gerçi Colin Trischen'de anılarımı çaldıktan sonra yanıma hiçbir insanın yaklaşmasını istemediğim için kışın yaşadığımız bu durum bana âdeta bir saldırı gibi gelmişti. Ama şimdi, düşüncelerin iz bıraktığı huzursuz ve sonu gelmeyen uzun gecelerimde yanımda olmasını istiyordum, sadece aynı odada değil, aynı yatakta, birbirimize dokunmadan, hayır, dokunmak şart değildi. Sadece yanımda olduğunu bilmek istiyordum. Soluğunu duymak. Arada sırada o kendine özgü kuru öksürüğünü duymak. Gündüzleri çoğunlukla tepemi attıran insanın yanımda yattığını bilmek, tuhaf bir şekilde bana huzur veriyordu.

"Ama yarın bir şey olmazsa, kendimiz bir şeyler yapalım," dedi Gianna Tillmann'a olan özlemimi dağıtarak. "Burada pineklemek yerine bir şeyler yapalım. Bu, sadece bir çift çorap satın almak ya da kuaförde saçlarımıza lüle yaptırmak olsa da. Tamam, senin lüleye ihtiyacın yok." Kıskaç bakışları uzun zaman önce kendi haline bıraktığım vahşi saçlarımda dolaştı. "O zaman ben de kek pişiririm. Elmalı kek." Eh, bunun Westerwald özgürlük hareketini destekleyeceğini pek sanmıyordum. "İyi geceler, Ellie."

"İyi geceler."

Gianna ürkek adımlarla odumdan geçerek, sanki hızla katarsa tüm ev yıkılacakmış gibi kapıyı dikkatle ardından kapadı. Sırtarak homurdandım. Gianna'nın aslında tam tersini yapmak istediği halde özellikle daha yumuşak ve saygılı davranmakla ilgili tuhafılığı beni çileden çıkartıyordu. Oysa havanın barut gibi patlama noktasında olduğunu çok iyi biliyordu. Ama onun

neden böyle davrandığını anlamıştım. Çünkü her şeyi fazlasıyla algılayıp yorumluyordu ve bununla her zaman başa çıkamıyordu, tıpkı benim gibi.

Ama sevgilisi yani Paul, büyük ölçüde normal bir erkekti ve onu Colin'in beni attığı türden tehlikelere atamayacak kadar bitkindi. Ama ben başka türlüünü istememiştim. Ağabeyimi kurtarmaya karar vermiştim... ne pahasına olursa olsun. Gianna ve Paul bir çift olmalarını bana ve Colin'e borçluydular. François Paul'ü yok edebilirdi.

Ama bunları aklıma getirdiğimde ne bir zafer ne de gurur duyuyordum. Şimdi sadece bir tek şey istiyordum: Kelimelerle okşandığımı hissedene dek kendimi müziğin içine bırakmak. Biraz önce yüklediğim klip özel işkence yöntemim olmuştu çünkü Gianna bu klipte davul çalan kişinin Colin olduğundan emindi. Asıl kötü olan, buna benim de inanmamdı. Görüntü ve ses açısından klbin kalitesi berbattı ve grubun yeni yeni ünlendiği bir dönemde çekilmişti. Seksenli yıllar olmalıydı. Hiç kimse bugün kendi isteğiyle klipteki solist, klavyeci ve gitarist gibi giyinmezdi. Sadece davulcunun gösterişsiz hali hoş bir şekilde öne çıkıyordu. Buna karşın yine onun da inatçı bir saç modeli vardı. Ensesi kısa, ön tarafı kabarık –Colin'in sprey ve jöle olmadan saçlarına verdiği modele benziyordu. Hafifçe sağa, sola sallanan hatta bazen dil gibi uzayan, havalı saçlar.

Davulcunun yüzü zor seçiliyordu, yine de yeterince görebiliyordum. Beyaz ten, büyüleyici güzellikte bir ağız, köşeli elmacık kemikleri ve karakteristik bir burun. Grup A-ha'nın *Swing of Things* adlı şarkısını çalıyordu. Bunu Gianna'nın video klipi bombardımanından önce hiç duymamıştım ama orijinalini bana MP3 formatında göndererek bizim bölgede ağır çalışan DSL yüzünden internet bağlantımızı neredeyse bir saat bloke etmişti. O günden bu yana bu şarkıyı günde en az bir kez dinliyordum, çoğunlukla uyumadan önce ya da araba kullanırken. Şarkının son bölümünde elimde olmadan tüylerim ürperiyordu çünkü video klipte kameranın davulcuya –Colin'e mi?– çevrildiği birkaç saniye, huzursuzca titreyen tüm görüntüsüyle gözlerimin önüne geliyordu. Çünkü sadece davul çalmıyor, vokal de yapıyordu ve son kuşklarımı da alıp götürün işte tam burasıydı. Sesi kalın, berrak ve... seksiydi. Ya da Gianna'nın ifade ettiği gibi: "Ses rengi bazı eksikleri kapatıyor ve içe işliyor"du. Ben de bu sesi yüksek oktavlarda sürekli çuvallayan solistten çok daha iyi buluyordum.

Yine de kuşkularım vardı çünkü bu kuşkular ilk sırada duran ve kristal bakışlarını sahneye dikmiş olan siyah saçlı kadını görmezden gelmeme izin veriyordu. Başlangıçta ve şarkının bitiminde ikişer saniye görünüyordu ve her seferinde kızı tanıdığımı sanıyordum. Geçen yaz seksenler partisinde Human League'in *Being Boiled* parçası çaldığı sırada Colin'in anılarına kaydığım ve o anılarda öpmek istediğim şu kız.

Bu video hem lanet hem de lütuftu, yine de Colin'le ilgili elimde kalan en değerli şeydi. Benim bir düşünce bile olmadığım zamanlardan kalma olsa da, en azından onu görebiliyordum ve o, hâlâ yirmili yaşlardaydı büyük olasılıkla da siyah saçlı bir kıza âşıktı. Hayatında karabasan avına çıkmamış ve ağabeyini kurtarmak için kendini ona tekmeletmemiş bir kıza.

*"Oh, but how can I sleep with your voice in my head, with an ocean between us and room in my bed..."*⁵ Kulaklık fişini PC'ye takıp sesi sonuna kadar açtım ve klibi başlatarak her zamanki şeyi hayal ettim: Ben, âşık olmaya başladığı o şeyi, insan kılığında iblisi, Tessa'nın almaya geleceğini henüz bilmeyen o siyah saçlı kızdım.

5 (İng.) Ah, kafamda senin sesin varken nasıl uyuyabilirim, bizimle yatağım arasında bir okyanus varken. (ed.n.)

ODI ET AMO⁶

Ne hissettiğimi anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Beni anında derin uykumdan çekip almıştı. Düşüncelere ve duygulara yer bırakmayan, zamansız ve mekânsız, kurşun gibi ağır bir hiçlikten...

Tıpkı anaokuluna gittiğim zamanlardaki gibiydi. O zaman da odamda bir örümceğin olduğunu biliyordum. Babam onu hiçbir yerde bulamamış olsa da; oradaydı. Oradaydı! Belki sadece düşüncelerimdeydi ama oradan da hücrelerimin her köşesine el atmıştı, beni amaçları için ele geçiriyor ve bu takıntı durumunu korkularıyla besliyordu.

Küçükken kendimi minicik yapmış, duvardan çekilerek yatağımın ayak ucuna sürünmüş ve yorganı başıma örterek kıkırdaklarım görünene dek dizlerimi karnıma çekmiştim.

Ama şimdi kıpırdamam mümkün değildi. Soluğum bile zayıftı. Ağzımı sıkıca kapamış, dilimi damağımda dolaştırıyordum. Kurumuş dudaklarımı ıslatmaya bile cesaretim yoktu. Üzerimdeki yaratık beni fark etmemeliydi. Mantıksız bir düşünce çünkü beni felç eden zaten oydu. Kıpırdamak ya da hareketsiz kalmak istemem umurunda değildi. Daha uzaktan kokumu almıştı bile.

İçimdeki duygu tufanına karşın beynim sağlam ve soğukkanlı bir şekilde çalışıyor ve bana bu durumu daha önce de yaşadığımı hatırlatıyordu. Hayır, bu, çocukluk günlerimden kalma bir örümcek kabusunun harekete geçirdiği bir şey değildi, aksine son derece gerçektir. Panikten ve dizginleyemediğim paranoyadan yarı deli hale geldiğim ve günler önce Speicherstadt'ın nemli

kaldırımlarında kaçıklar gibi süründüğüm halde, korkum nihayet bir nedene sahip olmuştu, somut, elle tutulur bir nedene. Gelmiş geçmiş en büyük, en güçlü ve en zehirli örümcek olarak. Saldırmaya hazır biçimde tepemdeki tavanda asılıydı. Onun saldırmasını istemiştım, böylece korkum nihayet bir anlam kazanacaktı ama tekrar hareket edebildiğim zaman tepkim yine kaçmak olmuştu.

Ama şimdi korku ve mantık şeffaf birer rakip gibi karşı karşıyaydı. Bu adil bir savaştı. Onları hiç tereddüt etmeden birbirlerine saldırtabilirdim. Zaten bir konuda hemfıkirdiler: Odada bir şey vardı. Kuruntu falan değildi. Halüsinasyon değildi. Uyanıkken görülen rüyalardan hiç değildi. Pencereınen içeri sürünerek girmişti. Beni korkutmak istiyordu. Soluğumu kesmek istiyordu.

Neredeyse bunu başarıyor da. Soluğum gittikçe azalmıştı. Tükenmiş oksijen sanki iki güçlü el boğazımı sıkıyormuş gibi acılı bir baskıyla ciğerlerimden dışarı çıkıyordu. Ama mantığının silahları güçlüydü. Öfkemle bütünleşebilmek için kaçma dürtümü devre dışı bırakmıştı.

Yaratık üzerime düşüp soğuk, kadifemsi yanağı ağızıma sürtününce öfkeyle haykırdım. Pençeleri bileklerimi delercesine sıkarak beni yatağı bastırdı. Buz gibi soluğı beni boğmak isteyen bez parçası gibi çıplak boğazımda dolaştı.

“Tek kelime yok,” diye homurdandı. “Sevinmek de.”

“Cehenneme git,” diyebildim boğulurcasına ama beni susturmak için şilteye daha sert bastırdı. Dizimle beline vurarak dirseğimi yukarı çekmek istedim ama ona bir zarar veremedim. Bunun yerine yüzümü yatağın kenarına vurdum. Savunma tepinmelerime bir tek çevik hareketle son verirken sanki tonlarca ağırlıktaydı. Baldırlarımın gücü kesildi ve karnımın altında şiddetli bir çekilme hissettim.

“Canımı acıtıyorsun!” diye inledim, sesim bu kez biraz daha belirsiz çıkmıştı.

“Niyetim bu, lanet olsun, debelenmeyi kes o halde, yoksa tekrar yapacağım,” diye tısladı. “Sevinmeye kalkarsan ikimiz de ölürüz, ailen de birlikte. Karşı koymaya son verirken benden nefret etmen kolaylaşır.”

“Psilolojik konferanslarını kendine sakla da asıl konuya gel,” diye aynı tıslamayla karşılık verdim. O sırada başımı birkaç saniyeliğine demir pençesinden kurtardım ve olanca gücümle yanağını ısırdım.

“Kahretsin, kes şunu, aptal karı, beni dinle! Budalalık etme!”

“Pislik herif.” Başparmağı gırtlığıma dayandığı için soluk alamıyordum. Acı vermiyordu ama konuşmamı engellemeye yetmişti. Kendimi bedeninin altından kurtarmaya çalıştım ama boşunaydı.

“Beni dinle. Sessiz ol ve beni dinle!” Sesi denizin üzerindeki gök-gürültüsü gibiydi ve başım dönmeye başlamıştı. Ama zihnim berraktı ve dikkat kesilmişti. Tüm bunların çok istediğim halde asla unutamayacağım bir şekilde kazanacağı beyin bölgelerimin birer birer açıldığını hissedebiliyordum. Gözümün önünde dans eden kara lekeler Colin’in beyaz, parlak tenine doluşmaya başladığı halde, kafatasımın cidarları sanki genişliyor gibiydi. Saçlarımın arasından bir şey zonklayarak akıyordu. Kulağıma doğru eğilirken Colin’in kirpikleri yüzünü gölgeledi. Kokusunu içime çekmemek için diğer eliyle burnumu kapatmıştı. Onu üzerimden atmak için kalçamı yine onunkine doğru savurdum ama sadece canımı acıtmakla kaldım. İkimiz de sessizleştik, kalplerimiz sustu.

“Ancak sevdiğin kişi seni öldürebilir.” Colin’in sözleri kafamın içinde yankılandı. “Acı, duyguları açar.”

Ansızın üzerimden kalktı. Tekmem bir metreyle onu iskaladı. Çoktan pencereye ulaşmıştı bile. Ama tekrar bana doğru dönüp başını nazik bir hareketle yana eğdi. “Çayda görüşürüz.”

Onu durdurmak için ardından koştum ama kendini pencereden boşluğa bıraktı. Camdan baktığımda ters bir hareketle duvarından baş aşağı inip birkaç metre kala yere atladığını görebildim. Tuhaf bir şekilde komik görünüyordu. Çenesinden iplik şeklinde akan salya asfaltın üzerine damladı. Dört ayak üzerinde oradan uzaklaşırken yeşile dönmüş gözbebekleri parladı. Açlıktan gözü dönmüş bir panterden farkı yoktu.

Ardından küfretmek istedim ama gırtlığımdan sadece dış gıcirtısına benzer, şapırtılı, açgözlü bir hırıltı çıktı. İntikam hırsım salyalarım tarafından boğulmuştu. Kendimi bir anda ata atlamış, ormanın içinde dörtнала koşarken gördüm. Dar patikadaki ağaç gövdelerinin ve köklerin arasından tehlikeli bir hızla geçerek vadiden aşağı indim. Louis’i nasıl yöneteceğimi

ve nasıl kırbaçlayacağımı biliyordum, ürkekliği umurumda değildi, tek düşündüğüm açlıgımdı çünkü göğsümde artan soğuklukla birlikte bir yanşa zorlanıyordum. Soğuk, tüm dünyamı yutacak kadar karanlık, uçurum kadar derin bir delik gibiydi. Dünyam küçüktü. Nefret ettiğim şeyden oluşuyordu. Kendimden. Sevdığım kişiden. Elisabeth Sturm. Hepsı bu kadardı. Bir varlıkta ikisi birden.

Ağaçların arasındaki örümcek ağları gittikçe sıklaşıp sertleşiyor, dört-nala koşmama karşın gözlerime ve ağzıma giriyordu. Onları parçalamak için haykırmak zorundaydım. Louis şahlanarak geri dönmek istedi ama sert diktama boyun eğerek karanlığın içinde dört-nala koşmaya devam etti. Kalbimin soğukluğu midemdeki yırtıcı acıyla birleşerek âdetâ aklıma başımdan alıyordu. İşte yine oradaydı, göbeğimin altındaki nal izi, insanlığımın son yansıması, neler kaybettiğimi bana her gün hatırlatan ezeli dövmem. Sadece hırsım ve açlığımı hatırladığım...

“Kes şunu!” diye haykırdım. Akan salyalarımınla birlikte sert ve yapışkan bir kütleye dönüşen örümcek ağı parçaları ağzıma dolarak soluk borumu tıkamakla tehdit ediyordu. “Kes şunu, çıkar beni dışarı, bu kadar yeter! Yeter!”

“Ellie... Ellie, neler oluyor? Ah, Tanrım, bu iğrenç...”

Gianna'nın ellerine vurarak onu uzaklaştırdım ama örümcek ağları kaybolduğunda ve Louis'in sırtındaki Colin'in bedeninden çıkarak kendimi tekrar odanın ortasında bulduğumda, Gianna'nın yüz ifadesinden bana dokunmak için yanıp tutuşmadığını anladım. Ağzımdaki salyaları koluma silerken aynı anda acıyla iki büklüm oldum. İnleyerek dizüstü çöktüm ve yerde kıvranmaya başladım. Yüzüm ıslanmıştı.

“Doktor çağırayım mı? Doktor çağıracağım... Her yer kan içinde...”

“Hayır.” Koşarak kaçmaması için Gianna'yı ayak bileğinden yakaladım çünkü istediği buydu. Sadece benden kaçmak. Colin'i içimde taşıdığım için benden korkuyordu, gerçi etkisi geçmişti ama biraz önce içimdeydi. Beni kendisiyle birlikte alıp götürmüştü. Bunu neden yaptığını biliyordum. İçimde hiçbir sevinç hissetmemiştim ama kendimi ona verme, rüyamda onu görme... onu görüp mutlu olma dürtüsünü elbette hissetmiştim. Tehlikeli olan, kokusuydu. Buradan yok olup gittiğinde acı-tatlı hayallere dalmak için onu solumak, içime çekmek istemiştim. Bu hayaller tıpkı mutlu olmakla

eşdeğerdi. Colin'in aldığı önlemler kendi açısından gerekliydi. Tıpkı son zamanlarda bana yaptığı birçok berbat şey gibi.

Acı tekrar karnımda dalgalandı ama dişlerimi sıkarak Gianna'nın bacağına tutmaya devam ettim. Doktor bana yardım edemezdi, odamdaki karmaşayı gördüğü takdirde annemin de yardımı olamazdı: yorgan ve çarşaf dertop olmuş halde odanın ortasındaydı, geceliğim omzumdan aşağı sıyrılmıştı, lambanın kırıkları yerlere saçılmıştı. Patlamış ampul pis bir koku çıkararak tütüyordu. Başımdan akan kan enseme ıslatıyordu. Dudaklarım şimdiden şişmeye başlamıştı. Yoksa beni öpmüş müydü? Beni öpmüştü! Bunu hatırlayamıyordum. Yoksa dudağımı ısırduğım için mi şişmişti? Aç olduğu zaman Colin'in teni zehirli olabilir miydi? Peki başım neden yaralanmıştı? Başımı değil, sadece yüzümü yatağın kenarına çarpmıştım. Neden bu kadar fazla kanıyordu ki? Sağ elim Gianna'nın ayak bileğini sıkıca tutarken sol elimle saç diplerimi yokladım ve elime baktım. Parmaklarım kan içindeydi.

"Ellie..." Gianna bacağına kurtarmaya çalıştı. Hiç şansı yoktu. Ondan daha güçlüydüm ve bu gece tiyatrosunu annemden gizlemek için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Doktor falan yok, anneme tek kelime etmeyeceksin, anlaşıldı mı? Kâbus gördüm, hepsi bu," diye yalan söyledim.

"Hadi ama Ellie, bana yutturamazsın! O buradaydı, değil mi? Colin buradaydı. Onu hissettim, bir an hareket edemez oldum ve sonra... sadece bir tıslama gibiydi, önce Rufus'la Bay X'in yine kapıştığını sandım ama ses senin odandan geliyordu ve... başın mı yarıldı?"

"Bunları tekrarlanama gerek yok, hepsini yaşadım," diye kabaca sözünü kestim. "Yatağına geri dön. Bunları yarın konuşuruz."

"Ya başın ne olacak? Belki de kesğin dikilmesi gerek. Karnın da ağrıyor, değil mi?"

Bu arada Gianna'nın ayağını bırakıp doğrulmuştum ama hâlâ dik duramıyordum. Yine de acının yarın sabaha kadar geçeceğinden emindim. Başımdaki yarayı neredeyse hissetmiyordum, hissettiğim şey acı değildi, daha çok ağustos güneşinde tepeme vuran bir sıcaklık gibiydi. Kan iki kez daha zonkladı ve saçlarımın arasından yay çizerek yılan gibi aşağıya aktı, sonra yavaş yavaş kesildi, tamamen kendiliğinden. Ansızın Colin'in son sözlerini hatırlayıp durdum.

“Çayda görüşürüz,” diye şaşkınlıkla tekrarladım.

Gianna gözlerini kırptırarak yanlış duymuş gibi başını yana eğdi. “Efendim?”

“Evet, böyle dedi. Çayda görüşürüz.” Çaresizlik içinde alnımı ovuşturdum.

“İngiliz mizahı, ha?” dedi Gianna en az benim kadar şaşkın. “Geceyarısı odana gelip seni bu hale getiriyor, sadece *çayda görüşürüz* dedi, öyle mi?”

Artık ona yanıt vermeyip duvara geri itmek üzere yatağıma doğru sendeledim ve sonra yorganımı incinmiş bedenimin üzerine güçbela çektim. Cam kırıklarını olduğu gibi bıraktım. Onlarla yarın ilgilenirdim. Şimdi uyumam gerekiyordu. Uzun ve sıkı bir uyku çekmeliydim. Ama gözkapaklarım kapanmadan önce yüzümü Gianna’ya dönerek sertçe gözlerine baktım.

“Gianna, dün akşam şaka yapmadım. Colin bana bir haber getirdi, bir tür formül. Biraz önce. Ancak şu anda artık bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Dilim dolaşacak kadar yorgundum.

Gianna başını iki yana salladı ama gözlerinde bir şeyleri kavradığına dair korku dolu bir pırıltı oluştu. Şaka yapmıyordum. Birkaç dakika önce önemli bir şey olmuştu. Beni öldürebilecek olan bir şey. Bunu çok iyi hissediyordum. Bunu Gianna da hissetmişti.

“Çok güçlüsün, Ellie,” dedi Gianna, sonra ışığı kapatıp kapıyı ardından çekti.

“Değilim,” diye alçak sesle karşı çıktım, sonra bilinçsizliğin içinde sessizce, aç hıçkırıklarla ağladım.

IT'S TEA TIME⁷

Vızıldayan cep telefonumu yatağımın yanındaki çanağın içinden alıp inlemeler eşliğinde kulağıma götürmek için, üç hamleye ihtiyacım olmuştu. Başka zaman olsa bu vızıltıyı duymazdan gelirdim. Kendimi banyoya sürükleyerek duş almak dışında bir şey yapamayacak durumda hissediyordum hatta dakikalardır bunu bile yerimden kalkmadan nasıl yapabileceğimi düşünüyordum. Telefona bakmak duş almaktan çok daha zorlayıcıydı çünkü bunu yaparken konuşmam gerekiyordu ve ağzım da tıpkı sağ şakağım, omzum ve dizim gibi acıyordu. Ayrıca derim sanki biri en az bir metrekaresini yırtıp almış, geri kalanı kemiklerimin üzerine zorlayarak dikmiş gibi gerilmişti. Tek bir hareket fazla gelebilir ve her yerimden yırtılabilirdim. Elimle başımın arkasını yokladım. Kanlı saçlarım kuruyarak birbirine yapışmıştı. Yaraya dokununca kaşındı, aynı anda kulaklarım uğuldamaya başladı.

Ama arayan Tillmann ya da Paul olabilirdi. Telefonumu onlardan başka kim bu kadar ısrarlı çaldırabilirdi ki? Vızıltıyı duymazdan gelemezdim. Yoksa bu öğleden sonra Gianna'nın saçlarını lüle yapmak ya da kek pişirmek zorunda kalabilirdim.

"Evet, alo?" diye paslı bir sesle mırıldandım.

"Günaydın, Sturmcuk! Hey, uyanırsın mı?" Üniversite BDP Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Acılı bir sesle iç geçirerek yüzümü yastığa bastırdım.

"Lars, sana artık aramamanı söylemiştim..."

"Evvet." Halterini bir parça yukarı kaldırdığını duydum. Anlaşılan, artık beni telefonla rahatsız etmeden antrenman yapamıyordu. Hatta bir pa-

tırtı oldu, sonra inlediğini duydum. Yine halter bankının üzerinde yatıyor olmalıydı. Herhalde ter içinde. “Kadınlar hayır derse, aslında evet demek isterler, bunu biliyoruz.” Gürültülü bir kahkaha kopardı. “Ha, Sturmcuk?”

“Hayır,” dedim soğuk bir sesle. Şakaklarımdaki çekilme zonklamaya dönüşmüştü. Yatağın köşesine vurduğum yer neden başımın arkasındaki yaraktan daha fazla acıyordu? Serbest elimle şakaklarıma masaj yapmaya başladım ama parmaklarımla gözümün yanındaki şişkinliği yoklayınca acıyla sıçradım.

“Westerwald’da her şey yolunda mı, ha? Hadi, Sturm, haberleri alalım, tak, tak...”

Sustum. Bazen bunun yararı oluyordu. O zaman Lars hevesini kaybediyor, kadın düşmanı birkaç laf sokuşturduktan sonra daha fazla ağırlık kaldırmak üzere telefonu kapatıyordu. Lars günlerdir, (daha doğrusu karısı onu terk ettiğinden beri) düzenli aralıklarla arayıp duruyordu. Solaryum delisi bu sahte sarışına hiçbir zaman güvenmediğime dair görüş ve bilgeliğimi kanıtlayan bir durum.

Lars dengesiz biriydi, testosteron fazlalığını alabilecek dışı bir rakibin eksikliğini hissediyordu. Şimdi yeni kurbanı bendim ve bu yetmiyormuş gibi kafasını bir de şu savaşa takmıştı. Çünkü son antrenmanımızdan sonra veda ederken ona diğer aleme gidebileceğim bir savaşa gireceğimi söylemiştim. Dilim kopaydı. Bu bilgi ona rahat vermiyordu. Ona bundan söz ettiğime bin pişman olmuşum çünkü şimdi elinde bir ipucu vardı ve anlaşılan bunu unutmak istemiyordu.

Sadece beni aramakla kalmıyor, onu “hiiiç de fena” bulmayan annemi de arıyordu. Ne de olsa benim için endişeleniyordu. Ben bunu farklı yorumluyordum. Taciz ettiğini düşünmeye başlamıştım. Anneminde bunda suçu vardı çünkü yumuşak bir anında ona benim cep telefonumu vermişti. İşte şimdi bunun sıkıntısını çekiyordum. Annem bir savaş yaptığımızı onun sayesinde öğrenmişti. Lars’ın bir primat beyni olduğunu ve bazı şeyleri basitçe yanlış anladığını sürekli söylesem de, olan olmuştu.

“Sturmcuk... hadi ama... ne haltlar karıştırıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“O savaş dediğin, nasıl bir şeydi, ha? Aslında bunu bana anlatmak istediğini biliyorum... çünkü ben babacan Lars’ım...”

Evet, Lars kendine böyle bir lakap bahşetmişti. Ama başkalarına bu kadar cömert değildi. Bana Sturm diyordu, keyfi yerindeyse, Sturmcuk. Colin'e ise korkunç bir ad takmıştı: "Blacky" Blacky! Suskunluğuma devam ederken telefonu öylece kapatıp kapatmamayı düşündüm. Ama sorun, konuşmamızı sonlandırdığım takdirde hiçbir şeyin Lars'a sabit numaradan aramak kadar keyif vermeyecek olmasıydı. O zaman kendini bağlantının kötü olduğuna inandıracaktı. Tıpkı bir Teriyer gibiydi, bir iz bulmuştu ve onu sonuna dek izleyip tavşan yuvasına ulaşana kadar pes etmeyecekti.

Lars hattın öbür ucunda yüksek sesle öksürerek gırtlığındaki balgamı temizledi. Sırtımdaki tüyler ensemeye doğru diken diken olmuştu. François'yla giriştiğimiz savaştan sonra sümüksü seslere katlanamıyordum. Ama Lars'ın öksürüğü bana beraberinde dün geceyi de hatırlatmıştı. Salyalarım ağızımdan seller gibi akmıştı. Şimdi dilim sabahları kalktığımda olduğu gibi kupkuruydu. Ama bu gece...

"Neler oluyor, Sturm?" Lars'ın sesi alışılmadık bir şekilde ciddi çıkmıştı, her zamanki sululuğundan eser yoktu. Kahretsin, gerçekten de bir şeyler seziyordu.

"Hiçbir şey," diye tekrarladım ama onun gibi duygu öküzü bir adam bile bunun bir yalan olduğunu anlayabilirdi.

"Hâlâ antrenman yapıyor musun, hı? Hı?"

"Evet." Yalan değildi. Antrenmanlarım düşünce zinciri bulmakla ilgili verimsiz araştırma çabalarımda ya da geceleri yaptığım internet oturumlarında dinlenmek için ara verdiğim tek şeydi. Haftada iki gün Rieddorf'a gidiyor ve Colin'in de bir zamanlar üyesi olduğu karate kulübünde çalışıyordum. Kapıdan içeri girip Dojo'ya ve dövüşçü arkadaşlarıma saygı göstermek üzere eğildiğimde içimi neredeyse bir hürmet duygusu kaplıyordu. Bu arada karateyi sevmiştim, bedenimi gerip güçlendirmeyi, saniyesinde tepki vermeyi seviyordum ama çalışırken Colin'le bu salondaki ilk karşılaşmamızı, onun karanlıkta kendi kendine yaptığı gölge sporunu hatırlamamak mümkün değildi. Yine aynı anda Trischen'de geçirdiğimiz antrenman günlerini de; içimdeki öfkeyi, birbirimize olan hırslımızı ve ikimizin de ansızın, dengesiz bir şekilde bütünleşmemizi hatırlıyordum. Tanrım, ona ne kadar öfkelenmiştim.

Colin daha o zamanlar öfkemi bilinçli olarak körüklemeye başlamıştı çünkü böyle olması gerekiyordu. François'yı zehirleyebilmesi için öfkem kör

ve düşüncesiz olmalıydı. Onu hayalimde sürekli karnımda pusuya yatmış, özellikle beynim pes ettiği zaman saldırıya geçecek olan bir hayvan olarak görmüştüm. Ya da beynimin pes etmesine neden olan bu hayvan mıydı?

Savaşın doruk noktasında, artık öleceğimden kesin emin olduğum bir anda, Colin tüm öfke ve korkumu bedenimden emip almış ve kendimi bir anda yeniden doğmuş gibi hissetmişim. Ama öfkem yeniden büyümeye başlamıştı, ikimizin de beklediğinden çabuk. Hayat kurtaran operasyondan sonra eskisinden beter büyüyen ve bedenin tüm organlarına yayılan bir kanser tümörü gibi. Şimdi bu küçük tümörler her yerimdeydi ve sanki birbirleriyle bütünleşmek için büyümeyi bekliyorlardı.

Ama öfkem artık şaşkın değildi, hiç tereddütsüz aşırı çılgınlıklar olarak tanımlanan başka alanlarda hareket etmiyorlardı. Nelere öfkelendiğimi çok iyi biliyordum. Bunlar, ne kadar uğraşsam da artık hoş göremediğim, önemsiz şeylerdi. Annemin soran bakışları. Bahçedeki fiskiye. Bulutlar. Sert esen rüzgâr. Gece yağın yağmur. Yani iyileşmeye başlamış olan parmaklarımdaki batan sancı. Sürekli çektiğim baş ağrısı atakları. Boş e-posta kutum. Bulaşık makinesini boşaltırken elimden yere düşen bir bıçak. Sivrisinek sokması. İçimi kaşıdıran giysi etiketleri. Hepsi öfkemin kaynağıydı.

Dinlenmeyi başatabildiğim takdirde öfkemin de geçeceğine dair hoş bir hayale tutunmuştum ve bunu asla burada, Westerwald'da, annemin yanında yapamayacaktım. Buradan çok uzağa gitmem gerekiyordu. Güneyde bir yerlere. Hatta belki İtalya'ya. Sonuçta İtalya sadece Tessa'nın yaşadığı ve babamın kaçınıldığı ülke değildi. Hayır, gece araştırmalarım sayesinde bir umut olup çıkmıştı çünkü rüya gibi sahillerdeki lüks otellerini ya da Toskana tepelerinin ortasındaki romantik tarım örgüsüyle dolu web sayfalarını burnuma sokarak beni sürekli ayartıyor ve oyalıyordu. Şimdi alın ve erken rezervasyon indiriminden yararlanın! Ya da son dakika rezervasyonu mu daha iyiydi? Bunun bir paradoks olduğunu biliyordum ama öfkem bana Tessa'yı öldürüp dinlenmem için İtalya'ya gitmemi emrediyordu ama mutlaka bu sırayla olması da gerekmezdi. Bunun düpedüz intihar olabileceğini bilsem de, önce dinlenip sonra Tessa'yı öldürmek bazen bana daha mantıklı geliyordu.

Ancak her ne kadar Lars'ın şiddet içeren derslerini özlediğimi itiraf etsem de, karate yaparken öfkemi biraz olsun dizginleyebiliyordum. Yeni

karate öğretmenim bana karşı babalık duyguları besleyen, nazik, duygulu ve yaşlıca bir adamdı. Ama ben babalık duyguları falan istemiyordum. Yabancı birininkini değil. Lars'inkini de değil.

“Bir boks maçına ne dersin, Sturm, ha? Sadece ikimiz? Adil bir dövüş? Hemen arabama binip...”

Telefonu kapattım. Bu goril şimdi de aklımı mı okumaya başlamıştı? Ciddi olamazdı. Benimle antrenman yapmak için arabayla buraya gelmek. Belki de aklının başına gelmesi için karısını arayıp ona geri dönmesi için yalvarmalıydım.

Cep telefonum yine zırlıdamaya başladı, tam fırlatıp atacağım sırada bunun gelen arama değil, kısa mesaj olduğunu fark ettim. Bir SMS mi? Bu Lars'ın tarzı değildi. Lars mesaj atmazdı. Yazmaya kalktığı anda kalın maymun parmakları herhalde tuşların üstünden kayıyor olmalıydı. Ve şuna bakın... mesaj Lars'tan değil, Tillmann'dan geliyordu.

“Bir saat içinde yola çıkıyoruz. Öğleden sonra orada oluruz. Çav.”

“Ben de seni özledim,” diye alayla fısıldadım ama kalbim bir anda ferahlamıştı. Tillmann ve Paul eve geri dönüyorlardı. Artık düşüncelerim de uzun zamandır istedikleri şeyi yapabiliirdi: Kendilerini ittifakımızdaki üçüncü adama verip Colin'in dün geceki “ziyareti”ni analiz edebilirdi.

Hafifleme hemen kayboldu ve şakaklarım yeniden çekilip zonklamaya başladı... geçtiğimiz haftalarda gittikçe daha sık yaşadığım ve hiçbir şifalı bitkinin fayda etmediği şu baş ağrısı türü. Haplar işe yaramıyordu, Japon nanesi yağım da hiçbir hafifleme sağlamıyordu, temiz hava ve hareket etmekse ağrıyı sadece kötüleştiriyordu. Bir süre sonra ense ve omzumdaki tüm kasları ele geçirerek uzlaşmaz biçimde sabitleşiyordu. Masaj yapması için Tillmann'a birkaç kez rica etmeyi düşünmüş ama bu isteğimi dile getirmeye cesaret edememiştim. Kramp iki gün sonra kendiliğinden azalmış ve birkaç saat uyuyup kaslarımı gevşetebilmişim. O zamana dek tükenmiş gibiydim. Aslında nereden kaynaklandıklarını bildiğimde, ağrılara dayanıklı sayılırdım. Ama bu ağrılar zihnimi bloke ediyorlardı. Her düşünce acı veriyordu, tuhaf bir şekilde duygular da.

Bir saniye... acılar... Acı ve duygular... düşüncelerim şimdi de tökezleyerek birbirine tosluyor ama bu arada hafızamda en büyük hazinelerin

ve yine en kötü deneyimlerimin depolandığı bölmeleri açığa çıkarıyorlardı. Başımdaki yaranın tam altındaki yerde.

Sallanarak yataktan kalktım, duşun altına girip musluğu çevirdim ve duş başlığını masaj ayarına getirerek suyun enseme akmasına izin verdim. Dün gece sadece Colin'in kibirli bir tavırla "çayda görüşürüz" dediğini hatırlayabiliyordum. Berbat durumda olduğum halde sırttım. Bununla bir başlangıç yapamayacağım gerçektir. Hayır, tabii ki daha öncesinde bana bir şeyler söylemişti, kulağımın dibine... belki de bunu sadece düşünmüş ve aramızdaki telepatik bağı birkaç saniyeliğine tekrar aktifleştirmişti. Başımı eğip suyu yavaşça, yara boyunca tepemden akıttım. Hafif bir yanma hissettim, acı verici olmaktan çok, şiddetli bir kaşınma gibiydi. Sıcak su kafamın içindeki son sisi de dağıtmıştı.

"Ancak sevdiğin kişi seni öldürebilir Acı, duyguları açar."

Bunlar Colin'in sözleriydi. Sadece bu iki cümle. Kapalı gözlerimle içimden tekrarlardım, iki kez, üç kez, dört kez. Ne anlama geldikleri üzerinde kafa yoracak halde değildim, burada, henüz yeni canlanmaya başladığım duşun altında bu mümkün değildi. Bilmecelerden her zaman nefret etmiştim; toplu oynanan bu tür oyunlardan da öyle. Şifreyi çözmek için belki de birkaç kelimenin yerinin değişmesi gerekiyordu, belki de yüksek sesle söylediğimde birden anlam kazanacaklardı ama Paul ve Tillmann gelene dek bunu erteleyecektim. Daha önce bu sözleri anlamak için çaba göstermek istemiyordum. Bunlar ruhsuz bir matematik denklemi gibi boş sözlerdi, fazlası değil. Kurulandıktan sonra -aynaya bakınca başımın arkasındaki yaranın belli olmadığını görüp rahatladım; sık saçlarımın arasında iyi gizlenmişlerdi- nedense bana biraz kötü ve tehlikeli gelse de, sözcükleri bir kâğıda yazıp pantolon cebime koydum. Çünkü kendimi bitkin hissettiğim için onları unutmaktan korkuyordum.

Sonra aşağıya indim. Annem ve Gianna kahvaltılarını bitirmiş, beni beklerken gazete okuyorlardı.

"Günaydın," diyerek masaya oturdum ve kahve ibriğini hemen önüme doğru çektim. Ama fazla yavaşım.

"Bu halin ne?" diye sordu annem endişeyle yüzüme bakarak.

Evet, biraz önce aynaya bakarken bu soruyu ben de kendime sormuştum. Dudagım hâlâ şişti ve şakağımdaki yumru hafiften morarmaya başlamıştı.

Tıpkı dayak yemiş kadınlara benziyordum. Oysa Colin beni dövmemişti. Sadece kıpırdamayayım diye beni sıkıca tutmuştu. Ve tabii ben de epey kıpırdamıştım. Kendimi bu hale koyan bendim ki bu Colin'in katı yürekli davranışına bir özür olamazdı. Öte yandan, başka türlü davranmış olsaydı, Tessa'yı uyandırmış olacaktım. Neyse ki başımın arkasındaki yarayı hiç kimse göremezdi ve Gianna'nın da çenesini tutacağını umuyordum.

"Yataktan düştüm," dedim. "Önemli değil. Sadece bir şiş."

Gianna keskin bir soluk aldı ama uyarı bakışlarımla karşılaşınca konuşmak için açılmış olan ağzı sahte bir gülümsemeyle çarpıldı.

"Bana da olur," dedi çabucak. "İnsan bazen öyle... çılgınca... rüyalar görüyor ki gerçek olduğuna inanıyor."

Seni aptal kaz kafalı, dedim içimden. Konuşmadan duramazsın, değil mi? Gianna aslında ağzı sıkı bir kızdı ama anlaşılan yalan söylerken hemen ardından gerçeği mecazlarla, masallarla ya da alegorilerle paketleyip ortaya koymaktan hoşlanıyordu. Bu yeteneğini sergilemek için acil tarafından bir roman yazsa fena olmazdı. Mecazları sinirime dokunuyordu. Ayrıca annemi şüphelendiriyorlardı, sonuçta aptal bir kadın değildi. Söz dönüp dolaşıp ne zaman rüyalara ve uykuda gerçekleşen tuhaf kazalara gelse, biz Sturm'lar kulak kesilirdik. Bu artık kanımıza işlemiştii.

Ama annem sadece sürekli bana gözünü dikip bakmakla yetindi ki bu da yeterince can sıkıcıydı ve başımın ağrısını arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Dün geceki gürültüyü sadece Gianna değil, annem de duymuş olabilirdi. Şimdi belki de duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Bu nedenle derhal oyalama taktiğine el atıp Tillmann'ın SMS'inden söz ettim. Annemin ve Gianna'nın yüzleri hemen aydınlanıverdi ve iki beyefendiye uygun bir kahve masası hazırlamak için birlikte kek pişirmeye karar verdiler.

"Çok özgürleştirici," diye alayla mırıldandım. Gianna masanın altından bana bir tekme patlattı ama iskaladı. Birkaç saat sonra mutfak tezgâhına dayanmış, vişneli kekin kabarılarak ışıltan açıcı kokular yaymaya başladığı fırına gözümüzü dikmişken bana erkeğin de bu işleri düzenli bir şekilde üstlendiği takdirde yemek pişirme ve kek yapmanın pekâlâ özgürleştirici olabileceğine dair bir vaaz verdi.

“Evet, olabilir. Ama karabasanları nasıl öldüreceğimizi konuşurken yanında kahve içip kek yemek bence pek uygun değil.”

“Ellie, Colin ‘çayda görüşürüz’ demiş. Tessa’yı öldürme yöntemi bu mu? Çok ciddiym, şaka yapıyordu herhalde... Bence bu konuda düşünmeni istemiyor. Ayrıca bunu ben de istemiyorum.”

“Ah, demek istediğim çay değildi,” diye kendimi savundum. “Başka şeyler de söyledi. Ama unuttum. Şu çay hikâyesi herhalde aptalca bir espriydi.”

Hem de çok aptalca bir espri. Karabasanlar çay içmezdi ve zengin bir aile sofrası, bulunmak isteyecekleri son yerdi.

“Sahi mi?” Gianna gözlerini kısarak yüzüme şüpheli bir bakış attı. “Ellie, kendini mi kandırıyorsun, yoksa?.. Yoksa gerçekten başka şeyler de duydun mu? Sen...” İç geçirerek sustu. Kısa bir aradan sonra keyifsiz bir sesle “Merda,”⁸ dedi. İkimizin de şaka yapmadığı yavaş yavaş kafasına dank ediyordu ama henüz buna inanmak istemiyordu.

Keki soğuması için sundurmaya götürdükten sonra Gianna’yla birlikte kendimizi kış bahçesine atıp annemin rüzgâr ve yağmur altında ayrık otlarını temizleyip çimenleri en yeni suikastı için hazırlayışını izledik. Bu sabah yeni bir ağaç satın almıştı. Yüksek ihtimalle Bay Schütz’le birlikte. Ve bu ağacın bugün dikilmesi gerekiyordu. Ne huzurlu.

Paul ve Tillmann tam zamanında geldiler. Tillmann’ın selamı her zamanki gibi aşırı soğuktu. Yine de beni omzuna bastırıp canciğer dostlar gibi sırtıma vurdu. Kısa ve öz iki vuruş, o kadar. Gianna ise birkaç saniyeliğine görünmez olmuştu çünkü Paul’ün güçlü kolları arasında kaybolmuştu. Annem oğlunu gözlerinde haince bir pırıltıyla her iki yanağından öptükten sonra nihayet Paul’ü kapabildim.

“Ee, ufaklık?” diye saçlarımın arasında gümbürdedi ve başımı geniş göğsüne bastırırken beni av köpeği gibi kokladı. Başımdaki kanın kokusunu almıştı. O bir doktordu, kan kokusunu alabilirdi. Boğazımdaki daralmaya karşın yutkundum. Paul hala buraya döndüğümüz zamankinden daha sağlıklı ve güçlü görünmüyordu. Zorlanarak soluk alıyordu. Yine de kendimi kolları arasında güvende hissediyordum.

“Birkaç dakikalığına sundurmaya gelir misin?” diye fısıldadım kulağına. Başını salladı. “Birazdan döneriz!” diye diğerlerine seslendim. Bir yanda annem ve Gianna, diğer yanda Tillmann, birbirlerine ne diyeceklerini bilmeden, çekingen bir şekilde karşılıklı durmuşlardı.

Paul kapıyı ardımızdan çeker çekmez şakağımı işaret edip, “Ne oldu?” diye sordu.

Herhangi bir açıklamada bulunmaksızın sırtımı ona dönüp başımın arkasını gösterdim. “Şuraya bir bakar mısın? Bu yara dün gece birdenbire açıldı, nasıl olduğunu bilmiyorum.”

Paul saçlarımı dikkatle yanlara ayırıp yarayı ortaya çıkardığında gırtlığından homurtuya benzer bir ses çıktı.

“Ellie... hikâye anlatma. Bunu sana kim yaptı?” Yaranın kenarlarına hafifçe dokundu. “Annem neden bana bundan söz etmedi? Üstünden günler geçmiş olmalı, bu...”

“Bu gece,” diye sözünü kestim. “Bu gece oldu.”

“Olamaz. Bu imkânsız. Yara çoktan iyileşmeye başlamış.”

“Paul, gerçekten.” Tekrar ona dönüp yüzüne baktım. “Yalan söylemiyorum. Hiç kimse bana elini sürmedi. Colin geldi ama sadece beni sıkıca tuttu, vurmadı. Birden başım kanamaya başladı. Biliyorum, kulağa delice geliyor ama başım yastıktaydı! Onun elinden kurtulmak için debelenirken sadece şakağımı vurdum, başımı değil!”

“Şakaklar da baştadır, Ellie.”

Öfkeyle inledim. “Ama başımın arkasında değil herhalde! Bunu ayırabilirim, o kadar gerizekâli değilim. Sadece bunun nasıl olabildiğini öğrenmek istedim.”

“Hiç de değil.” Paul’ün ağzı gerilmiş, bakışları sertleşmişti. “Böyle bir şey durup dururken oluşamaz. Bu o kadar basit değil. Yukarıda, odandayken olduğunu söylüyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet. Geceyarısı. Yatakta yatıyordum.”

“Colin’in yanında silah ya da bıçak var mıydı?” - <https://rantey.org>

“Hayır!” Bağırarak kendimi zor tuttum. “Silah falan yoktu. Karabasanların silaha ihtiyaçları yoktur. Bana dokunmadı bile.”

Paul tekrar yarayı muayene etmeye koyuldu. Sonunda ellerini başımdan çekip çaresizlikle bana baktı.

“Çok keskin, sert bir şeyle açılmış bir yara gibi. Bir kayaya ya da taşla şiddetle çarpma sonucu oluşacak bir şey... Yatağının ahşap kenarı böyle bir yara açamaz. Fazla yuvarlak. Ellie, bana doğruyu söyle, lütfen.”

Şimdi benim bakışlarım soğumaya başlamıştı. “Şu anda bunu yapıyorum zaten. Gianna’ya sorabilirsin; yaranın bu gece açıldığına o da tanık oldu. Ve bir şey daha, Paul... Colin’den haber aldım. Bu konuda konuşmalıyız. Şimdi. Gianna ve Tillmann’la birlikte ama kesinlikle annem olmadan. Sana güvenilebilir miyim?”

“Niyetin ne?” Paul’ün sesi sert çıkmıştı. Tıpkı küçük kız kardeşleri aptalca bir şey yapmak üzere olan ağabeylerinki gibi. Ama gözlerinde beni dinlemeye hazır bir ifade vardı çünkü daha önce de uzun süre bana kulak asmamıştı ve bu yüzden ölümün eşiğinden dönmüştü. Bu kez söylediğim hiçbir şeyi kolayca bir kenara atamayacaktı. Colin’i reddetmeye belki devam edebilirdi ama beni dinleyecekti.

“Bunu hemen öğreneceksin,” diye alçak sesle onu yatıştırdım. “Ve bunu sen olmadan yapmayacağım, tamam mı?”

“Neyi yapmayacaksın, Ellie? Neden söz ediyorsun?” Paul yüzüne bakmam için başımın arkasından tuttu. Ama sadece elini alıp hafifçe öptüm ve birlikte diğerlerinin yanına döndük. Bu arada annem masayı hazırlayıp kahveyi getirmişti. Konuşmamız beklemek zorundaydı.

Hiçbirimiz sakinleşememiştik. Annemle masada oturmak ve bildiğinden çok daha fazlasının olduğunu ele veren engelleri aşmak her zamanki gibi zordu. Çünkü aradan geçen zaman içinde kurnazca düşünülmüş tuzak sorular sormakta oldukça ustalaşmıştı. Sessizce oturdum, bir süre sonra Paul, Tillmann ve Gianna da bana katıldılar.

Sadece çatal bıçaklarımız hamaratça çalıştı ve Paul kocaman kek diliminin üzerini beyaz köpüklere boğarken krem şanti püskürtücü her zamanki sesiyle işini gördü. Yeme alışkanlığı hâlâ bir düzene girmemişti.

Annem sonunda tek kelime etmeksizin peçetesini masanın üzerine çarparak ayağa kalktı ve garaja gitti. Açık bıraktığı kapıdan, içeride bahçe aletlerini karıştırdığını duyabiliyorduk. Belki bu da onun hilesiydi. Erkeklerden birinin yardımına geleceğini umarak böylece ona imalı sorularıyla işkence etmek istiyordu.

Annemin bizi dinleyemeyeceğinden emin olunca, "Nihayet," diye iç geçirdim. "Pekâlâ, bir haber aldım."

Paul sanki biraz önce sundurmada hiç konuşmamışız gibi şakağımdaki şişliği işaret ederek "Bunu o mu yaptı?" diye sordu. Böyle yaparak istediğini elde etmişti. Diğerleri de şişliğime baktı. Gianna'nın bugün belki yüzüncü bakışıydı. Tillmann'ınsa ilk kez.

"Bu önemli mi?" dedim öfkeyle. "Hayır, değil..."

"Önemli," dedi Paul ısrarla. "Onun sana böyle davranmasından hoşlanmıyorum."

"Bunu kendime yapan bendim, ayrıca bu bana özel bir konu, tamam mı?" Paul'ün bir yanıt verip vermeyeceğini kısa bir süre bekledim ama ağzını açıp bir şey söylemedi. Henüz. "Şu habere geri dönelim. Bu gece karabasanların öldürülebileceği ikinci yöntemi öğrendim. Birbirleriyle savşarak ölebilirler, fazla yaşlı ve güçlü olduğu için bu, Tessa için söz konusu olamayacak ilk yöntem. Colin'in ona karşı kazanma şansı yok."

"Peki onu öldürecek daha yaşlı bir karabasan bulamaz mıyız?" diye sözümü kesti Tillmann. Tessa'dan sadece iki saniye söz etmemiz konunun içine balıklama dalmasına yetmişti. Bu anı özlemle beklemiş olmalıydı.

"Durun, durun..." Paul ayağa kalkarken omurgasından bir çatırtı çıktı. Fazla iriyarı sayılmazdı ama otururken oldukça uzun boylu görünürdü. Belki de omuzlarındaki yıpranma belirtilerine karşın hemen dikkatimizi çekmesinin nedeni buydu. "Seni doğru mu anladım, Ellie? Tessa'yı öldürmek mi istiyorsun? Biraz önce ima ettiğin şey bu muydu? Aklını tamamen mi kaçırdın? Babamı arayacağımızı sanıyordum, tabii böyle bir şey olacaksa!"

"Evet, babamı arayacağız, doğru," dedim. "Ama biri olmadan diğeri de olmaz. Babamı arayabilmek için önce Tessa'yı öldürmemiz gerek," diye ekledim. Geceler boyu düşündükten sonra en doğrusunun bu sıralama olacağına karar vermiştim çünkü tersini yapmak bana yanlış geliyordu. Sadece yanlış gelmiyordu. Yanlıştı.

Gianna'nın gözkapakları titremeye başlamıştı. "Hayır.. hayır. Ben yokum," dedi güçlkle. "Bunu başaramam! Bir daha olmaz!"

Çatallaşan sesimle "Zaten onu sen öldürecek değilsin. Bunu... biz yapacağız," diyerek Tillmann'a baktım. Hafifçe başını salladı. "Tessa'nın haberi olmadan karabasanların dünyasına adım atamayacağımızı anlamalısınız.

François'yı hatırlıyor musunuz? Neler yaptığını, nasıl biri olduğunu, ne tür bir güce sahip olduğunu?”

Gianna ve Paul sessiz kaldılar ama hatırladıklarını biliyordum. Böyle bir dehşet kolay kolay unutulmazdı.

“Bunu yüzle çarpın. O zaman Tessa'nın ne olduğunu anlarsınız. Colin'le birlikte tekrar bir araya gelip plan yaptığımızı anlarsa, o zaman...” Bunu kendim bile hayal etmek istemiyordum. “Tekrar baştan alayım. Babamı bulmak için arabulucu olarak Colin'e ihtiyacımız var çünkü onun karaba-sanlar arasındaki konumu farklı. Bunun nasıl bir konum olduğunu ne ben biliyorum ne de o ama o olmadan babamı aramayı unutabiliriz. Birlikteyken mutlu olduğumuzda Tessa harekete geçiyor. Yani onunla birlikte olduğum zaman babamı rahatça arayamam çünkü er ya da geç mutlu olacağız ve o... eh, yine kaçıp gitmek zorunda kalacak. Babamı bulmak için Colin'e ihtiyacımız var. Tek başıma daha fazla ilerleyemedim. Yoksa sen bir şeyler bulabildin mi?”

Tillmann'a soru sorarcasına baktım. Başını iki yana salladı.

“Hayır. Leo'yla ilgili bir şey yok.”

Paul ve Gianna söylediklerimi düşünürken gözlerindeki şüphe fark edilmeyecek gibi değildi. Neden olduğunu tahmin edebilirdim çünkü şakağımdaki şiş ve solgun yanaklarımla hiç de mutluymuş gibi görünmüyordum. Ama Colin'le tekrar mutlu olacaktım ve o yaşlı kart fahişe yine gırtlığımızı çökecekti. Tessa yok edilmeliydi; bu ne kadar çabuk olursa, o kadar iyiydi. Paul'ün Colin'i oraya tek başına göndermekle ilgili bir öneride bulunmamasını umuyordum. Bana göre böyle bir öneri saçmaydı. Ben olmadan Colin'i Tessa'nın yakınına sokmak mı? Hayır. Ayrıca Tillmann da zaten onu arayacaktı. Hamburg'da onu bundan alıkoymak için yeterince güçlük çekmiştim. Ve dediğim gibi; ben de İtalya'ya gitmek istiyordum. İtalya'ya gitmeliydim! Bir hafta daha geceler boyu boşuna araştırma yaptığım takdirde deli çıkmam işten değildi.

“Sanırım bu doğru sıralama,” dedi Tillmann uzun süre düşündükten sonra. “Tessa tarih olmadan hiçbir şey yapamayız.”

“Ya babamın kaybolmasının ardında Tessa varsa?” diye sordu Paul. Bu, benim de aklıma gelen bir itirazdı.

Kararlı bir tavırla başımı iki yana salladım. "Hayır. Sanmam. O kadar uzun boylu düşünemez. O sadece Colin'e odaklanmış, tabii... muhtemelen bana da." Bu iddiadan o kadar emin değildim. Tessa bütününü Colin'i dönüştürmeye ve onu sonsuza dek yanında tutmaya kafasını takmış olabildi. Ama sadece bu gerçek, babamın kayboluşuyla bir ilgisi olmadığı anlamına da gelmezdi. Yine de bu noktada Colin'e güveniyordum. Tessa'yı benden daha iyi tanıyordu. Sözlerimin kulağa kuşkulu gelmemesi için konuşmaya devam etmeliydim.

"Önerdiğin şey, tabii teorik olarak mümkün," diyerek Tillmann'ın Tessa'yı daha yaşlı bir karabasana öldürtme fikrini tarafsız bir ses tonuyla onayladım. "İyi de, böyle birini nereden bulacağız? Karabasanlar dünyanın her yanında. Ve insanlar tarafından ele geçirilmemek için birbirlerini destekliyorlar. Özellikle de bir Cambion tarafından, asla. Avları için kavgaya etmedikleri sürece birbirlerine ses çıkarmıyorlar. Colin'in François'ya saldırması tamamen bir istisna ve bunun sonuçlarının ona -ya da bize- nasıl yansıtacağını bilmiyoruz."

"Birbirinizi... gördüğünüzde, bu konuyu konuşmadınız mı?" diye sordu Paul başımdaki şişe yeniden göz atarak. "Ellie, ben tüm bunları..."

"Hayır. Konuşamadık," diyerek itirazımı engelledim. "Evet, şimdi ikinci yöneme geçelim, yoksa bunu bilmek istemiyor musunuz?"

Pantolon cebimdeki kâğıdı çıkararak Gianna'ya uzattım. Tekrar bir sessizlik oluştu. Kâğıt elden ele dolaştı.

Sessizliği bozan, sonunda Tillmann oldu. "Bunu sen mi yazdın?"

Başımı salladım. "Bana sadece bunları söyledi ama sözlerin sadece bu kadar olup olmadığını bilmiyorum."

"Belki de onu yanlış anladın..." Gianna öfkeli bakışlarımı fark edince dudaklarını büzdü.

"Lise sınavını birincilikle verdim, neyin doğru neyin yanlış olduğunu fark edebilecek durumdayım, tamam mı?" diyerek varsayımına karşı kendimi savundum. *Yine öfkelenme, Ellie*, diye içimden kendimi uyardım. Şimdi olmaz. "Ezberlemek en kolay yaptığım şeydir. Söyledikleri bunlardı. Bu iki cümlemin ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?" diye biraz uysal bir sesle sordum. "Ben sadece ikincisini biliyorum ama başka bir bağlamda. Karabasanlar büyük açlık çektiklerinde ya da kurbanlarını dönüşüme zorla-

dıklarında, pençelerini onların derisine geçirirler; kanın akması için çoğunlukla sırtlarına. Duyulan acı en güzel anıların ve hislerin yolunu açar. Acı duyguları açar. Bana bunları açıklarken Colin de bu ifadeleri kullanmıştı. Bu cümlelerin öldürmekle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum.”

Karabasanlar insanları öldürmüyorlardı, en azından kasıtlı olarak değil. Sadece açlıklarını dindirmek istiyorlardı. İnsanların bu arada ölebilecek olmaları, olsa olsa bir yan etkiydi ama saldırılarının amacı değildi.

“Ancak sevdiğin kişi seni öldürebilir,” diye mırıldandı Gianna. “Kelime olarak alındığında, basit aynı anda imkânsız. Kim isteyerek sevdiği kişiyi öldürebilir ki? Tabii ötenazi ya da birlikte intihar etmek söz konusu değilse. Ama bu tür şeyler karabasanlar arasında herhalde mümkün olmaz ya da demek istediğin...” Laf kalabalığını yanda kesip kâğıdı cebine tıktırdı çünkü annem kış bahçesinin merdivenlerini çıkıyordu. Taşlaşmış yüz ifadesiyle yanıımızdan geçip mutfağa gitti. Sesimi alçalttım.

“En azından bunun ne anlama geldiğini ve nasıl hayata geçirebileceğimizi düşünmeliyiz. Ne de olsa ikinci bir yöntem var,” diyerek olumlu görünmeye çalıştım. Oysa ki Gianna’nın haklı olduğunu biliyordum. Sözler çok basitti ve aynı zamanda imkânsızdı. Tabii ardında bambaşka bir anlam gizli değilse. “Tessa İtalya’da yaşıyor olmalı. Colin’i elinden kaçırdığı her seferinde oraya geri döndü. İtalya’nın güneyine. Görünüşe bakılırsa Colin yine elinden kurtulmuş, yoksa buraya gelmezdi. Babamın son bıraktığı iz İtalya’da. İtalya’ya gitmemiz gerek,” dedim. Bunu tüm kalbimle istiyor, aynı zamanda veba mikrobi kadar da korkuyordum.

“Bunu yapmamıza gerek yok,” dedi Paul kararlı bir sesle. “Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Her şeyi kabullenip normal yaşamımıza devam edebilir ve babamın...” Sustu.

“Ben bunu yapamam,” dedim. Paul birkaç kez güçlkle soluk aldıktan sonra cümlesini bitiremeyince sordum: “Sen yapabilir misin?”

Meydan okurcasına ona baktığımda, gözlerini karartan acı kalbimi burktu. Tıpkı benim gibi o da bunu yapamazdı. Bizim için artık normal yaşam diye bir şey yoktu. Ağabeyimi ezen şey François’nın ona yaptıklarının bir sonucu muydu, yoksa ne bana ne de babama inanmadığı için hissettiği suçluluk duygusu muydu, bazen bunu tam olarak bilemiyordum. Evet, onu kurtarmak için yaşadıklarım yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Bunu

ben istememiştim ama böyle olmuştu. Ve tek başıma buradan gitmeme izin vermeyecekti. Niyetimizle ilgili ne düşünürse düşünsün, sadece duyduğu sulluk yüzünden beni korumak isteyecekti.

Paul göğsünün derinliklerinden gelen bir inlemeyle bakışlarını benden kaçırıp Gianna'ya döndü.

"Demek İtalya," dedi kısık bir sesle.

"Evet, İtalya," diye doğruladı Tillmann. Bense sadece başımı salladım. İkimiz de bakışlarımızı Gianna'ya çevirdik. Duyduklarına inanmıyormuş gibi bir hali vardı. Bir parça geriye çekilerek kırgınlık ve öfke karışımı bir bakışla bize baktı.

"Hepinizin delirmiş olduğu bir kenara, şu anda İtalya'ya gidemem! İşsizim, borçlarım var ve..." Kekinin üstüne konan sineği öfkeli bir hareketle kovaladı. Tişrtnn kol altlarında koyu lekeler oluşmuştu.

"Artık borcun yok," dedi Paul. "Maliyeye deme yaptım."

"Ne yaptım... dedin?" Gianna öfkeyle soludu. "Senin nereden haberin... ah, demek yle. Kapitalist kardeşler dayanışması."

Sadece omuz silktim. Evet, maliyeden gelen kâğıdın bir kopyasını Paul'e yollamıştım. Annem ve Gianna'yla birlikte ek ödemeden yırtacak yasal bir boşluk bulmak üzere araştırma yapmış ama hiçbir yol bulamamıştık. Bunun zerine kâğıdı Paul'e fakslayarak Gianna'nın içinde bulunduğu g durumu ona birkaç cümleyle açıklamıştım. Parayı ben vermeye kalsam, almayacağı kesindi. Görünüşe bakılırsa, kimseden para almaktan hoşlanmıyordu.

Annem masaya gelip taze doldurduğu çay demliğini burnuma dayadığı için Gianna, Paul'n yakasına yapışamadı. Kahve baş ağrılarımı daha beter azdırıyordu ve annemin benim için ekstra naneli çay yapması beni utandırmıştı. Masa örtüsünün pskllerine bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Burada kocasından söz ettiğimiz halde onu dışlamıştık. Bu adil değildi.

Ortam öylesine gerilmişti ki kapının zili çalınca hepimizi yerimizden sıradık.

"Siz kalkmayın, ben bakarım." Annem abartılı bir şekilde eğilerek kş bahçesine doğru yürüdü.

"Ah hayır..." diye inledim. "Demek ki Westerwald'a gelmeyi gerçekten kafaya koymuş..."

Gianna, Tillmann ve Paul aynı anda sordular: "Kim?"

"Lars. Bu sabah buraya gelmeye kalktı. Karısı terk ettiğinden beri beni taciz ediyor."

"Goril Lars mı?" Gianna burnunu kırıştırdı. Belli ki konunun bir anda değişmesi işine gelmişti. "O adamı hep tanımak istemişimdir."

"Bir defası bana yetti. Ah, hayır, lütfen..." Anneminkilerle birlikte Lars'ın kaba saba kovboy çizmelerinin topuk sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Babamın ofisine sığınmak için hızlıca ayağa kalktım. "Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyleyin ve..." Çok geçti. Tam arkamda durduklarını hissediyordum. Gianna'nın gözleri kocaman açıldı. Evet, Lars'ın görüntüsünde estetik zevkten eser olmadığını biliyordum. Modayı izlerken doksanlı yıllarda takılıp kalmıştı. Schumacher⁹ çenesi ve basık alnıyla tam bir çam yarmasıydı. Parmağımı zonklayan şakağıma koyarak yavaşça arkamı döndüm. "Lars, sana söylemiştim... Aman Tanrım."

"Colin yeterli, teşekkürler." Gülümseyerek göz kırptıktan sonra dikatini ağızlarını kapamayı becerememiş olan diğerlerine verdi. "Gianna, Tillmann, Paul." Colin'in adlarını söyleyiş biçimi birkaç saniyelğine hepimizi esir almıştı. İsimleri öylesine anlamlı ve bilircesine söylüyordu ki... bu bir selamlamadan da fazlaydı. Gianna'nın doğrulduğunu gördüm. Bu, seyrek yaptığı bir şeydi. Genellikle soru işareti gibi eğik dururdu. Colin tepkilerimizle ilgilenmiyormuş gibiydi. Sakin bir tavırla yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Kısa bir tereddüitten sonra ben de yerime oturdum.

"Ah, ne hoş. Vişneli kek. Alabilir miyim?" diye nazikçe sorarak övgü dolu parlak bakışlarını anneme çevirdi. Dışarıda sağanak başlamıştı, hava karardığı için kızıl saçlarını ve açık yeşil gözlerini tam olarak göremiyorduk. Colin'in -şimdi biraz kısalmış ama ilk tanıştığımız zamankinden hâlâ daha uzun olan- koyu saçları arasında bakır ve altın sarısı perçemler göze çarpıyordu. Gözleri kahverengi ve turkuaz mavisinin rahatsız edici bir karışımıydı. Bunun dışında tam bir zarafet sergiliyordu, elbette her zamanki gibi kendine özgü. Eskimiş çizmeler, dar kesimli koyu renk pantolon, geçen yüzyıldan kalma gömlek; deri bileklik, yıpranmış kemer ve her iki kulağında da bir yığın küpe.

Kollarını kavuşturmuş olan annem kısaca başını salladı. Yüzünden baştan aşağı suçlama akıyordu. Colin onu görmezden gelip tabağa bir dilim kek koydu. Çatalla aldığı ilk lokmayı ağzına atıp çiğneyişini ağzım bir karış izledim. Yiyordu!

“Harika,” diyerek takdir eden bir bakışla annemin (ve Gianna’nın) ustalığını övdü. Bizimle dalga mı geçiyordu, yoksa ciddi miydi, anlayamamıştım. Bu durum ancak rüyalarımda görebileceğim kadar tuhaftı. Ve bir bakıma da, oldukça komikti. Gianna gülmek için kendini zor tuttu. Colin ona dönüp İtalyanca bir şeyler söyleyince anında kıpkırmızı kesildi.

Aramızda şakalaşmaya başlamadan önce annem, “Sizden kızımı bir daha bu hale koymamanızı rica ediyorum,” dedi.

“Bunu siz de yapmamalısınız. Davranışımın bir özrü yok ama ailenizi korumak için bu şekilde yakınlaşmak zorundayım. Başka türlü sizi gereksiz yere tehlikeye atmak olur; ayrıca kocanızı geri getirme olanağını da zora sokar,” dedi Colin rahat bir tavırla. Annem dişlerinin arasından tehlikeli bir soluk aldıktan sonra lülelerini hoplatarak bahçeye çıktı. Colin önündeki kek tabağını iterek bana döndü ve her zamanki gibi alayla karışık kibirli bakışlarını gözlerime dikti. Yine de bu bakışlarda hafif bir pişmanlık seziliyordu, yaralarımı geri plana atacak kadar hafif. Başımın ağrısı damarlarımı çatlatacak kadar şiddetlenmiş, kafamın arkasındaki yara kaşınmaya başlamıştı.

“Haberini bana bu yolla veremez miydin? Çayda?” diye saldırganca sordum.

“Hayır, Ellie. O zaman sevinirdin. Ama şimdi beni oldukça sinir bozucu bulduğuna eminim. Dün akşamki küçük randevumuz sayesinde.”

“Evet, gerçekten sinir bozucusun.”

Gianna yeniden gülme krizine girecek oldu. Paul ve Tillmann ise bizi izlemekle yetindiler. Biraz önce bahçede kelebek avlayan Bay X, Colin’in kokusunu almıştı. Dört nala koşturup zarif bir sıçramayla omzuna sıçradı ve salyalarını akıtarak mırlamaya koyuldu. Colin onu kürk gibi boğazına sardı. Bay X’i kıskançlıkla izleyen Rufus da boş kalan bacağına sıçradı.

“Hey, sen ne çirkin şeysin bakayım?” Colin, Rufus’un köşeli başını okşayarak sağ gözünün bulunduğu yerdeki yaraya hafifçe dokundu. Sonra Bay X’in ciyaklamalarını kesmek için yumuşak bir hareketle kediye yere bıraktı. Bay X sesini kesti.

“Kedim onu sevdi. Benim için konu kapanmıştır,” dedi Gianna kendi kendine konuşmuş gibi. Colin onun yüzüne baktı ama Gianna bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedi.

“Ee? Aklınıza bir şey geldi mi?” Neden söz ettiğini hepimiz anlamıştık. Dün gece söylediği cümleleri kastediyordu. “Onları şimdi, burada bir kez daha tekrarlamak istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Bu, onu çalan kişinin beynine kazıdığı çok eski bir bilgi. Formülün çalındığı ve böylece unutulduğu için yeri belirlenemez ama hırsızın değil. Pekâlâ, planınız nedir?” Son cümlesini oldukça küstah bir havada söylemişti ve baş ağrım bana bu kadar işkence etmemiş olsaydı, en azından bacağı tekmelemeyi deneyebilirdim. Daha biraz önce söylediklerini bile anlayamamıştım. Diğerleri de bön bön bakıyordu.

“Sanırım kötü bir filmin içine düştüm...” diye mırıldandı Gianna. Colin onu dikkate almaksızın yanıtımı bekledi.

“Henüz düzgün bir plan yapmadık,” dedim kaçamak bir şekilde. “Düzgün” iyimser bir ifadeydi. Hiç planımız yoktu. Paul’ü bizimle birlikte İtalya’ya gelmesi için daha biraz önce ikna etmiştim.

“İyi. O halde durum açık. Yoksa babanızı ararken size önerim...”

“Hayır!” diye araya girdim. “Henüz biraz önce ilk kez bir araya gelip bu konuda konuşmaya başladık. Aylarca yüzünü göstermedin, belki bize biraz zaman verebilirsin. Sonuçta bizim de bunu yapacak zamanımız olmadı. Konu benim için yeterince açık. Tessa’yı seven bir karabasan bulacağız ve...”

“Ah, Elisabeth, çok rica ederim, Tessa’yı sevecek bir karabasan...” Colin söyleyeceklerini yarıda kesip ayağa kalktı ve bize sırtını dönerek kış bahçesinin asmalarla kaplı penceresi önünde durdu. “Tessa’yı sevecek bir karabasan bulamazsın. Bizim de zevklerimiz vardır.”

“Ama sen onu... şey...”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Tutkuyu aşkla karıştırma, Ellie,” dedi soğuk bir sesle.

“Madem çözeceğimize inanmıyordun, o halde neden o şifreli sözleri söyledin?”

“Böyle yaparak verdiğim sözün bir bölümünü yerine getirdim. Seninkini tutup tutmayacağın sana kalmış.” Colin sanki sıradan, önemsiz bir anlaşma-dan söz eder gibiydi... ve kastettiği kendi ölümüydü. Bu düşüncüyü ortaya çıkışı kadar hızlıca kafamdan uzaklaştırdım. Bu, listedeki son noktaydı ve

şu anda bir önemi yoktu. Önce Tessa, sonra babam ancak bunlardan sonra verdiğim sözü düşünebilirdim. Daha önce değil. Çünkü her şey iyi gittiği takdirde buna gerek de kalmayacaktı.

Colin masaya geri dönüp yerine oturdu. Yağmur altında bahçenin çamurlu zemine güçbela çukur açmaya çalışan annemi camdan görebiliyorduk. Ağır kürek ellerinden sürekli kayıyordu. Sanki bir mezar açmak ister gibiydi. Herhalde komşularımız da aynısını düşünüyorlardı. Colin sessizce sandalyesinde kaydı. Narkoz etkisinde bir sessizlik oluştu. Gianna ve Paul sanki Colin'in gözlerine bakmak onlara yasaklanmış gibi bakışlarını anneme çevirmişlerdi, Tillmann ise bir sorunun çözümüyle meşgulumuş gibi bakışlarını hiçliğe dikmişti. Sorunumuzun çözümü müydü yoksa? Tillmann'ın daldığını görmek beni şaşırtmıştı ama bu Colin'i pek şaşırtmışa benzemiyordu. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Tillmann'ın dudakları kısılmıştı. Sonra hafifçe öksürdü.

"Bunun mutlaka bir karabasan mı olması gerek? Yoksa bir insan da olabilir mi? Formülde karabasandan söz etmiyor," dedi sesli düşünür gibi.

Colin uzun süre ona baktıktan sonra anlaşılabilir bir yüz ifadesiyle yanıtladı.

"Sen ve Elisabeth, ikiniz de şeytanın dölüsünüz."

Tillmann'ın yüzü küstah bir gülümsemeyle çarpıldı. Belli ki Colin tarafından şeytan dölü olarak tanımlanmak hoşuna gitmişti ancak ne kadar uğraşsam da başımın ağrısı biraz önceki konuşmaları anlamama engel oluyordu.

"İtalya'ya mı gitmek istiyorsunuz?" diye sordu Colin. Konuyu öyle çabuk değiştirmişti ki Tillmann'la aralarında gerçekten bir diyalog geçip geçmediğinden şüphe ettim. Gianna ve Paul "İtalya" lafını duyar duymaz yorgun gözlerini pencereden ayırdılar. Annemin eşelenmesi sanki birkaç dakikalığına ikisini de transa sokmuştu. Ama bunu yapan Colin'di. Onları devre dışı bırakmıştı ve bunu fark etmemişlerdi bile. Belki de böyle durumlar François'nın saldırısından sonra Paul için normal geliyordu. Akşamları sürekli uyukladığı için artık araba kullanmaktan hoşlanmıyordu. Bu da geç gelen yan etkilerden biriydi.

"Evet, İtalya," diye doğruladı Gianna mekanik bir sesle. "Babamın orada bir yazlığı var, pek matah bir şey değil, oldukça تنها bir yerde. Turistik

bir yer olduğu söylenemez. Kalabriya'da." Ne söylediğinin farkına varınca korkuyla elini ağzına götürdü. İstmeden jokeri masaya koymuştu... çünkü kafası karıştı.

Gianna fikrini değiştirmeden, "Bu dâhice!" diye bağırdım. Bu tam da olmasını istediğim şeydi. Şimdi bizimle gelmesi gerekiyordu ve sadece ona ihtiyacı olan yalnızca Paul değildi, benim de ihtiyacım vardı. Bunu ona söylemeye asla cesaret edemezdim ama öyleydi. O benim tek kız arkadaşım.

"Hayır, ben öyle görmüyorum," diye lafı döndürmeye çalıştı Gianna. "Anahtar babamda. Adria'da yaşıyor ve onu sadece İtalyan biriyle evlenip üç bambini¹⁰ dünyaya getireceğime söz verirsem alabilirim."

Kıkırdayınca şakaklarım çekildi ve duyduğum acıdan neredeyse bayılacaktım. Yanaklarıma dalga dalga ateş basmıştı. İçgüdüsel bir hareketle Colin'in soğuk elini alıp parmaklarını alnıma bastırdım. O da aynı içgüdüyle şişmiş damarlarımı hafifçe ovmaya başladı. Sonra başımın arkasındaki yaraya dokundu. Derim hemen karıncalanmaya başlamıştı. Kısa bir an gözlerimin önünde yaranın tamamen kapandığını ve geriye beyaz bir iz kaldığını gördüm. Colin beni iyileştirmişti. Dudaklarımdan ferahlamış bir "oh" çıktı. Diğerlerinin bizi izlediğini fark etmiştim. Birbirimize gösterdiğimiz ani şefkat onları büyülemiş gibiydi ama sadece ikimiz vardık. Colin ve ben. *Colin*, diye düşündüm özlemle. Nihayet sensin... Ama tam ona yaslanacağım sırada eli cansız bir buz kütesine dönüştü. Korkuyla sıçradım, gözkapaklarımı indirip Colin'in gözlerindeki soğuk küçümsemenin başlattığı titrememi engellemek için ayaklarımı sıkıca yere bastım. Kurtuluşumuz için mutluluğumuzu engellemesi gereken küçümseme. Bu oyundan bıkmıştım artık.

"Aspirin ya da Parasetamol al, Ellie," dedi Paul şefkatle.

"Çoktan aldım. Hatta iki tane. İşe yaramıyor," dedim donuk bir sesle. "İdare ederim."

Ama annem kapıyı açıp hisimla içeri daldığında, ağrılar hafifçe inleyeceğim kadar şiddetlendi. Colin üst üste koyduğu tabakların tıngırtısıyla sesimi bastırdı. "İnlemeni seviyorum," demişti Trischen'deyken. Acı inlemelerimi de çünkü ona göre diğerlerinden farklı değildi. Annemin sesi, yumuşak, sıcak anılarımı ve karnımdaki karıncalanmayı bıçakla keser gibi sonlandırdı.

“Buranın aynı anda otel, restoran, kedi pansiyonu ve amaşırhane olduğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz! Anlaşıldı mı?”

“Eyvah,” diye fısıldadı Gianna utanarak. “Mia, ben... şey...”

“Elinizi kolunuzu sallayarak İtalya’ya gitmenize izin vermeyeceğim. Burada söz konusu olan kocam ve aynı hakka...”

Colin ayağı kalkarak, “Ağacı toprağı dikmenize yardım edebilir miyim, Bayan Sturm? Westerwald toprağı gerçekten de çok sert ve balçıklı,” diye nazik bir şekilde onun sözünü kesti.

“Bence bir sakıncası yok,” dedi annem şaşkınlıkla. Sonra bir tavuk gibi onu izleyerek bahçeye indi. Colin usta bir hareketle küreğı yerden alıp birkaç kez toprağı saplayarak ağaç kökü için yeterli bir yer açtı, sonra yine aynı ustalıkla ağacı alıp çukura oturttu ve yerini sağlamlaştırdıktan sonra birkaç dalla destekledi. Bulunduğumuz yerden ne konuştukları zor duyuluyordu. Birkaç kelimesini kapabilmek için kapiya yaklaştım.

Colin’in “...cehennem sıcaklığında altı yüz kiloluk Frizya atını çekmek benim de hoşuma gitmiyor,” dediğini duydum. Bu komik bahçe performansına Gianna, Tillmann ve Paul de en az benim kadar şaşırmıştı ancak gördüğüm kadarıyla annem adına kış bahçesinde oturan terbiyesiz çocuklardan yakınmak için bulunmaz bir fırsattı. Colin’le birlikte bitkiden bitkiye uygun adım yürüdüler. Colin zaman zaman durup ona bir şeyler açıklıyor ve sararmış yaprakları koparıyordu. Sonunda iki günde bir bozulan iğrenç fiskiymizi kurcalamaya koyuldu.

“Onu ayarlıyor,” dedi Gianna şaşkınlıkla. Tabii bununla kastettiğı elbette pompa değıl, annemdi. Evet, annem artık yavrularını koruyan anne aslan gibi görünmüyordu. Omuzları gevşemişti hatta ara sıra gülümsüyordu. Colin’in babamın hep sözünü ettiğı şeyi nasıl becerdiğine ilk kez tanık oluyordum: Manipüle ediyordu.

Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı söyleyemezdim ama Colin bunu benim için yapıyordu. Niyetimizin ne olduğunu öğrenmek için bizimle uzun uzun konuşmasına gerek yoktu... Bu, Paul ve Gianna’nın şu anda anlayabileceklerinden daha iyiydi. Tillmann ve ben korkutucu kararlılığımız konusunda birbirimizi bastırıyorduk. Farklı nedenlerle de olsa, İtalya’ya gidecektik. Bunu Colin’e nisan ayındaki vedamızdan önce söylemiştim.

Colin şimdi İtalya'ya onsuz gitmemiz için annemi ikna etmeye çalışıyordu ve umarım bunu başardı. Çünkü sürekli vicdan azabı duyacak olsam da, bu tek dileğimdi. Annemi yanımda istemiyordum.

“Demek gerçekten gitmek istiyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Paul esneyerek. Bu soruyu bir daha soramayacak kadar yorgundu. Bitkin görünüyordu. Ben de uzanmak istiyordum. Baş ağrım göz açtırmıyordu. Tillmann ve ben sessizce başlarımızı salladık.

“Sen de birlikte gidiyorsun, doğru mu, Paul? Ah hayır...” Gianna iç geçirerek alnını Paul'ün kaslı omzuna dayadı.

“Bunu yapmalıyım, canım.” Gianna'ya ‘canım’ dediğini duymak kalbimi acıtmıştı. Son görüşmemizden bu yana Colin bana bir kez olsun *Lassie* ya da aşkım dememişti. Sadece Ellie ya da Elisabeth. Ve çoğunlukla küçümseyen ya da tehditkâr bir tonda.

“Kız kardeşim beni kurtarmak için her şeyi göze aldı. Onun tek başına gitmesine izin veremem. Tillmann'ın da öyle. O François'nın peşinden gitti. İki de ölebilirdi.”

Paul ve Gianna'ya bakmak istemiyordum çünkü bu acı veriyordu ama bunu yapmalıydım. Biraz önce büyülenmiş bir halde Colin'le beni izlemişlerdi; tıpkı korkunç ama ustaca çevrilmiş bir filmi izler gibi. Onlar için heyecan vericiydik. Ama Gianna ve Paul, filmlerdeki çiftlerden değillerdi. Onlar gerçektir. Tehlikeye girmemek için bir saniye bile sahte tavır takınmalarına gerek yoktu ve biri diğeri için kendini ateşe atardı. Onlara bakarken Tillmann'ın yüz ifadesi de karanlıktı. Bunu fark etmiyorlardı bile.

“Tamam.” Gianna bir kez daha iç geçirdi. Sanki neredeyse ağlayacaktı. “O halde Kalabriya'ya gidelim.”

YOKLUK BELİRTİLERİ

“Acele et, Ellie. Şu bilgisayarı da kapat artık! Bugün yetişmek istiyorum...”

Tillmann'ın benimle ne yapmak niyetinde olduğunu ve nereye yetişmek istediğini sormamak için kendimi zorlayıp biraz beklemesi için sadece elimle işaret ettim. Artık çabuk tepki veremiyordum. Bir buçuk gün süren baş ağrısından sonra kendimi işkenceden çıkmış gibi hissediyordum. Konuşmak acı veriyordu, evet hatta sessizce uzanmak bile. Çünkü omzumdaki tutulmuş kaslara fazladan acı vermeyecek bir pozisyon bulamıyordum. Yatmanın bu kadar zor olabileceğini asla tahmin etmezdim. Uyumak zaten uzak bir olasılıktı. Bu baş ağrısıyla ancak huzursuzca sağa sola dönüp duruyordum. Yorgundum ve acı çekiyordum. Hem de rüya göremeyecek kadar.

Bu yüzden araştırmalarımın devam etmek üzere yeniden çalışma masamın başına geçip öncelikle hayvanlar dünyası üzerinden karabasanlarla ilgili bir çıkarımda bulunma düşüncesiyle İtalya'nın faunasıyla meşgul olmuş ama yarım saat sonra tekrar pes etmiştim. İtalya'daki hayvanlar bana pek de ilginç gelmemişti ve Puglia'da karadulların yaşadığını zaten biliyordum. Bu yorucu araştırmayı –kayda değer bir sonuç elde edemeden– Hür Masonlar'la ilgili kısa bir gezinti izledi. Ardından Medici sülalesiyle ilgili oldukça sıkıcı bir makale okudum. Sonra dinlenmek için Riviera'yla ilgili birkaç YouTube klibine baktım (onları izlerken seyahat tutkum neredeyse beni öldürüyordu, artık İtalya'nın turistleri neden çektiğini anlamıştım) ve son olarak Adria'da durdum. Gianna'nın babasının yaşadığı yerde. Adria'nın hayalini kurduğum tatil cennetiyle ilgisi yoktu –sıra sıra dizilmiş birbirine bitişik şezlonglar, ruhsuz barlar, düzleştirilmiş kıyılar– ama ne olursa olsun Westerwald'dan bin kat iyiydi ve güneysideki yazlığın anahtarını almak için oraya gitmemiz

gerekiyordu. Belki de Gianna'nın babası bize dolaylı olarak yararlı bilgiler verebilirdi. Gianna eğitilmiş bir kızdı; tüm ailesinin de onun gibi kültürlü olması mümkündü. Belki de bizim çok farklı yorumlayabileceğimiz herhangi eski bir efsane biliyor olabilirlerdi. Çünkü biz karabasanların olduğunu biliyorduk. Yoksa kendimi mi kandırıyordum?

Tillmann arkamdan yaklaşıp masamda duran haritayı eline aldı. Onu kışın babamın kasasında bulmuştum: A5 boyutunda bir kâğıt kadardı, çocuk atlasından koparılmış gibi basit bir çizimdi. Ülkelerin sadece başkentleri, dağları ve başlıca nehirleri gösterilmişti o kadar. Babam ardında daha fazla bir şey bırakmamıştı. Hamburg'dan döndüğümüz ilk gecelerde, annem uyuduktan sonra karabasanlarla ilgili gizli belgeler bulma umuduyla babamın tüm hasta dosyalarını didik didik etmiştim. Tek elde ettiğim şey, sonuçta tımarhaneye kapatılacak noktaya gelmiş olmamdı. Bazı notların yanına M harfi koyup kalın bir yuvarlak içine aldığı gözümünden kaçmamıştı. Karabasanların saldırısına uğradığını tahmin ettiği hastalarını böyle işaretlemiş olmalıydı. Sayıları düşündüğümünden de azdı. Bu M harflerinin dışında bir tek şu haritayı bulmuştum. Attığı çarpılar açıkça belliydi, daha çok güney bölgelerini işaretlemişti ama çarpılar Avrupa'nın her yerine atılmıştı, daha sıcak bölgelere, çoğunlukla denizin bulunduğu yerlere. Bunun bir dünya haritası olmayıp sadece Avrupa'yı kapsaması beni rahatsız etmişti. Mutlaka başka kıtalarda da karabasan vardı. O halde babam neden bir dünya haritası üzerinde çalışmamıştı? Ayrıca, İtalya denizlerle çevrili dar ve uzun bir ülkediydi. Tessa özellikle orada mı yaşıyordu? Oysa denizden korkuyordu. Ama bu, deniz kenarında olduğumuz sürece güvende olacağımız anlamına da geliyordu. Öte yandan bu, onu kendimize çekme planımızın boşa çıkması demek değil miydi? Gianna'nın ailesinin yazlığı kıynın iç tarafındaysa sorun yoktu, yoksa Tessa'nın yaklaşamayacağı kadar kıyıda mıydı? Acaba Colin'le biraz mutlu olabilseydik Sylt'e kadar gelip adaya geçmeye kalkar mıydı? Ah Tanrım, bu çok sinir bozucuydu. Hiçbir şey bilmiyordum... iç geçirerek bilgisayarı uyku konumuna getirdim.

Tillman haritayı ayrıntılı bir şekilde inceledikten sonra, "Sadece Güney İtalya üzerine çizilmiş şu kalın işaretler mi var?" diye sordu. Babam haritanın üzerine başka bir şey yazmamıştı. Hatta herhangi gizli bir yazı bulma umuduyla kâğıdı ışığa bile tutmuş, belki limon suyuyla bir şeyler yazmıştır

ve kuruyunca kahverengi harfler ortaya çıkabilir düşüncesiyle üzerine saç kurutma makinesi bile tutmuştum. Ama sadece ve sadece büsbütün aşınmış, üzeri işaretli bir Avrupa haritası olarak kalmıştı. Fazlası değil.

"Evet," dedim homurdanarak. "İşaretlerin somut bir yeri ya da sadece çevreyi gösterip göstermediğini bile bilmiyorum. Belki de sadece ülkeyi gösteriyorlardır..."

"Karabasanlar bir bölgenin içinde yerlerini sürekli değiştiriyor olabilirler. Belki de yerleşik değiller. Yoksa beslenmeleri de sıkıcı hale gelebilir."

"O halde bu aptal haritayı kendine saklasaymış!" Kâğıdı öfkeyle Tillmann'ın elinden çektim. Bunu fırsat bilip kolumdan yakaladı ve sandalyemden çekip beni sürükler gibi banyoya götürdü.

"Hey, bu da ne demek oluyor?" diye hırçın bir sesle bağırdım ama başımdaki ağrı ona birkaç karate numarası çekmeme engel oluyordu. Tillman aynanın önünde durup bana manzarayı gösterdi: Orada gördüğüm şey, şiş göz kapaklı, gözlerinin altında mor halkaları olan bezgin ve tanımadığım bir kızdı. Tahminen kırk iki yaşlarında gösteriyordu.

"İşte," dedi Tillmann ağız çizgilerimi göstererek. "Böyle devam et, beş yıl sonra Angela Merkel gibi olursun."

Abartıyordu ama çektiğim acı yüzümde izler bırakmıştı. Acı ve Colin'in bana veda etmemiş olması. Annemle yaptıkları bahçe çalışması sırasında cancer olduktan sonra şakaklarımdaki zonklama odama çekilmeyi isteyecek kadar zalimleşmişti. Colin'in odama gelip veda edeceğini sanıyordum. Ama bunu yapmamıştı. Beni görmeden Bay X'i de alıp gitmişti. Bu durum Rufus'un evimizdeki günlük hayatını kolaylaştırmışsa da, bana kişisel bir saldırı gibi gelmişti.

Aslında Tillmann kana susamış kahve sohbetimizin hemen ardından benimle konuşmak istemiş ama onu sepetlemiştim. Sanırım artık sepetlenmek istemiyordu.

Aksi bir sesle, "Beni rahat bırak," diyerek tekrar odama dönmek istedim ama kapının eşiğine dikildi. "Pekâlâ, madem burada kalmak istiyorsun, yolculuğumuz için *sen* nasıl bir plan yaptın, hiç olmazsa onu söyle. Çünkü ben gece gündüz araştırıyorum. Acil olarak..."

"Tanrım, Ellie, dışarıda hava çok güzel ve sen burada bilgisayarın önünde kök salacaksın," diye sözümü kesti Tillmann, başını iki yana sallayarak. "Bunun yararı yok!"

"Güzel havaymış! Sen buna güzel hava mı diyorsun?" Suçlarcasına banyo penceresinden dışarıyı işaret ettim.

"Westerwald için öyle sayılır. Hazirandan önce daha fazlasını bekleyemezsin. Hadi, yürü benimle. Hadi!"

Banyo rafından iki havlu aldı, jet hızıyla odama girip su şişemle birlikte havluları sırt çantamın içine tıktırdı, sonra ayakkabılarımı önüme koydu. Banyo havlusu? Yoksa yüzmeye mi gidecektik? Dışarıda yüzülecek hava yoktu. Hava pusluydu hatta sabahları küçük çayın üzerinde sis oluşmuştu ve batı yönünden yine yeni yağmur bulutları geliyordu. Üstelik her zamanki sert rüzgâr esmeye devam ediyordu ama bugün biraz hafıftı. Yine de; bana göre yüzme havası değildi. Özellikle İtalya turlarıyla ilgili sayfalara sürekli saplanıp kaldığımdan bu yana.

Yine de Tillmann'ı isteksiz adımlarla izleyerek dışarı çıktım. Sağ elim şakağıma dayalı olduğu halde birlikte köyden çıkıp ormana doğru yürümeye koyulduk. İşte yine köy sakinlerine eğlence çıkmıştı.

Bir süre sonra, "Gianna ve Paul gelmiyorlar mı?" diye sordum. Ağzımdan çıkan her söz acıdan buruşan yüzüme fazla geldiğinden, soruyu Mors alfabesi gibi heceleyerek sormuştum.

"Onlar iş üstündeler," dedi Tillmann kısaca.

"Pöf," dedim reddedercesine. Ama doğru söylediği kesindi. Gianna'nın artık bir işi yoktu ve Paul geri döndüğünden bu yana ikisi zamanlarının çoğunu dikiş odasında geçiriyordu. Kapılarının önünden geçmem gerektiğinde sürekli kulak kabartır olmuştum. İnsanın kardeşini seks yaparken hayal etmesi benim için tartışılmazdı bile. Tıpkı anne babaları seks yaparken hayal edememek gibi. Kardeşler ve anne babalar seks yapmazdı, işte o kadar.

Ellerim şakaklarımda, yavru köpek gibi Tillmann'ın ardından yürümeye devam ettim. Birkaç kez kestirme yollara saptıktan sonra yön duygumu tamamen kaybetmiştim. Colin'in evine gidip gitmediğimizi merak ediyordum ama yanımızdaki banyo havlularıyla bu olasılık gözüme anlamsız göründü.

Tillmann ansızın yakalandığı centilmen ruh hali içinde sırt çantamı taşıdığı halde adımlarında bir yavaşlama olmamıştı. Daha önce telaşa ya da

paniğe kapılmaksızın bu kadar hızlı yürüyen bir genç erkek görmemiştim. Sanki kalçalarında bacaklarını iten tekerlekler takılıydı, kolayca durdurulamayan ama hareketlerini sürekli esnek gösteren tekerlekler. Evet, korktuğu için değil, bir hedefi olduğu için hızlı yürüyordu... ya da belki her ikisi için de.

Tekrar kestirme yola sapıp çalılıklar arasından geçen küçük bir patika üzerinde yol aldıktan sonra birçok akarsudan birine ulaştık. Derecik, geçen fırtınada devrilmiş ve çoğu yosun tutmaya başlamış ağaçların sağa sola saçılmış olduğu hafif meyilli bir tepeden aşağı pitoresk kıvrımlarla akıyordu. Kıyısında küçük bir çayır vardı. Ortasındaki ateş yakma yerinin üzeri üstünkörü örtülmüştü –burası Tillmann'ın ormanda Kızılderilcilik oynadığı birçok gizli köşelerden biriydi– ve neyse ki örümcek ağlarıyla örülmemişti. Colin'in evinden ve Tessa'yla savaştığı o ıssız bölgeden de oldukça uzaktı.

Tillmann çayırlığın kıyısına bir tente germiştir. Tahminimce altına nenden korumak için odun istiflemiş olmalıydı. Ama yaklaşıncı bunun bir tür sauna olduğunu gördüm. Dereciğe açılan ve yaklaşan yağmur bulutlarının görüldüğü yuvarlak bir deliği vardı. Bir ağaç kütüğünün üzerine oturdum ve inleyerek yüzümü ellerim arasına aldım. Terleme çadırı. Oysa ben serinlik istiyordum hatta evdeyken ağrımı azaltmak için alnıma içi buz küpleriyle dolu plastik bir torba koymuştum. Tillmann'sa beni terleme çadırına mı sokmak istiyordu? Ormanın orta yerinde? Niyeti beni öldürmek miydi? Kafam fazla olgun bir kavun gibi çatlamak üzereydi.

Tillmann ateşi yakıp yuvarlak taşları içine koyarken gergin bir halde put gibi durdum. Sonra çadırın içine sürünüp içeriyi düzenledi; artık saunasını hazırlamak için her ne gerekiyorsa. Belki de brandanın üzerine yerlilerin av sahneleriyle ilgili birkaç şey çiziktiriyordu, kimbilir.

Tepemizdeki kuşlar, sanki yazın en güzel günü bugünmiş gibi neşeyle cıvıldıyordu. Yanımda bir silah olsaydı, açık renk dalların arasında iyi kamufler olmuş, metronom gibi ritmik vuruşlarla kendine böcek arayan ağaçkakanı en küçük bir pişmanlık duymadan vurabilirdim. Ölü gövdesinin yaprakların üstüne düşmesini iki nedenden ötürü istiyordum: ilki, bitmek bilmez takırtısıyla ağrılarımı kışkırtıyordu, ikincisi, bana kaçınılmaz bir şekilde Colin'le birlikte düşüncesizce kendimizden geçip Tessa'yı uyandırdığımız o anı hatırlatıyordu. Oberlausitz'te, kurtların arasında, bana her şeyin güzel ve

kolay olacağı bir başlangıç gibi görünen o sabahı. Hiçbir zaman o sabahki kadar ölümcül bir yanılgı içine düşmemiştim.

Ayağa kalkıp dün pantolon cebime soktuğum A4 boyutundaki katlanmış kâğıdı çıkardım. Niyetim onu ateşe atmaktı.

“Hey, hey, o kadar çabuk değil!” Tillmann birkaç adımda yanıma gelip tütmeye başlamış olan kâğıdı alevlerden kurtardı. “Bu Colin’in mektubu mu?”

Öfkeyle başımı salladım. Evet, onun mektubuydu. Tillmann’ın onu kurtarması gerekmiyordu. Ne yazık ki hepsini ezberlemiştim. Yabancı birine de yazılabilecek türden basit, kuru satırların içinde başka bir anlamı olan gizli bir mesaj bulmak umuduyla defalarca okuduğum bir mektuptu. Onuncu okumadan sonra pes etmiştim. Artık onu saklamak istemiyordum.

Tillmann onu okumaya çalışırken Colin’in eğik harfleri gözümün önünde bir lanet gibi canlandı... eğik ve sepya rengi mürekkeple yazılmış harfler. Ama bana yazdığı diğer mektuplardaki gibi soylu ve aristokrat değillerdi. İçinde hakaret gizliydi. Üstünkörü yazdığı belliydi.

“Merhaba, Ellie,

Önümüzdeki günlerde yolculuğum ve Louis’in nakledilmesiyle ilgili işleri yoluna koyacağım. Burada daha fazla kalamam, bunu istemiyorum da.

Siz de önümüzdeki iki hafta içinde güneye doğru yola çıkın. Ben biraz daha geç bir zamanda size katılacağım.

İtalya’da bir araya geldiğimizde formül hakkında konuşmamalıyız. Bunu hiçbiriniz benimle yapmamalısınız. Ne sen, ne Gianna, ne Paul ne de Tillmann. Bunun için çaba göstermelisiniz. Sadece kendi aranızda konuşabilirsiniz, bunu ancak çok gerekli olduğunda yapın.

Formülü sana ilettiğim için zamanla yavaş yavaş unutabilirim. Bu süreci meditasyonla uzatmaya çalışacağım. Formülü aklında tutmalı ve aynı zamanda dışarıdan gelecek tehlikelere karşı korumalısın. Bunu başarmın gerek.

Duyduğuma göre hâlâ canla başla antrenman yapıyormuşsun.

Kaderimde bir değişiklik yapabileceğinizi pek sanmıyorum çünkü Tessa büyük olasılıkla gelmeyecektir, o zaman babanı rahatça arayabiliriz. Ve sen sözünü yerine getirmekle ilgili düşünebilirsin.

Görüşürüz, Colin.”

"Bu mektupta en çok nefret ettiğim hangi cümle, biliyor musun?" diye homurdandım. "Duyduğuma göre canla başla antrenman yapıyormuşsun.' Peh! Bu oldukça küçümseyici bir öğretmen cümlesi!"

Tillmann sırttı. "Sahi mi? Ben 'Görüşürüz' olduğunu sanmıştım."

"O da var tabii. Ah, bu mektuptaki tüm cümlelerden nefret ediyorum. Bu karalama mektup sözcüğünü hak etmiyor," dedim küfrederek gibi. Ama Tillmann'ın yüzündeki sırtıma kaybolarak yerini bir ciddiyete bıraktı. Buraya gelirken yolda en korktuğum şey buydu. Şu aptalca terleme çadırı falan bahaneydi. Benimle bir şeyler konuşmak istiyordu ve onu tanıdığım kadarıyla bunlardan bazıları hiç duymak istemediğim şeylerdi. Aynı zamanda kafa kafaya vermemizin de zamanı gelmişti aslında. Formülü ele geçirmiştik ama hâlâ bir planımız yoktu. Ayağa kalktım ve mektubu parmakları arasından çekip ateşe attım. Kâğıdın cızırdayarak kıvrılıp küle dönüşmesini görmek iyi gelmişti.

Tillmann öne doğru eğilip tamamen korlaşmaları için uzun bir sopayla taşları çevirdi.

"Seninle birlikte bu çadırda çıplak oturacağımı düşünmüyorsun herhalde," diye homurdandım.

"İstersen giyinik de oturabilirsin ama bu pek hoş olmaz," dedi Tillmann dikkatini taşlardan ayırmadan. "Nazlanmasana, Ellie."

Bu talebi ondan sık sık duyuyordum. Nazlanma. Gevşe biraz. Rahatla. Aptalca, işe yaramaz tavsiyeler. Colin'in mektubundan çok daha işe yaramaz ve aptalcaydılar çünkü...

"Yerinde olsam, en çok Tessa'nın zaten gelmeyeceğini yazdığı cümleden nefret ederdim."

Bu itirazla karşılaşmayı bekliyordum. Yine de yanıtlarken neredeyse saçmalamaya başlamıştım.

"Tessa'yı uyandırmak bugüne dek sorun olmadı, Tillmann. Herhalde Colin'le birbirimize gülümsememiz bile bunun için yeterli."

"Bu en azından bir ilerleme olabilir," dedi Tillmann. "Yani birbirinize gülümsemeniz. Hayır, Ellie, gerçekten. Colin bunu sebepsiz yere yazmış olamaz. Bunun zor olduğuna ben de inanıyorum. Son zamanlarda aranız pek de iyi değildi ve..."

“Buraya ilişkimle ilgili sorunları tartışmaya mı geldik? O zaman hemen geri döneyim, sen de kendini tek başına kızart. Tüm bunları Tessa’nın şimdi, henüz biz hazır değilken çıkıp gelmemesi için yapıyor çünkü üçüncü bir kez daha onu başımızdan savamayız. Colin kaçmaktan bıktı, ben de öyle. Ama İtalya’da farklı olacak. Mutlaka. O zaman birbirimize istediğimiz gibi davranabiliriz.”

“Tamam, peki. Sakin ol, Ellie, hemen parlama.” Tillmann yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. “Buraya terlemeye geldim, cadı yakmaya değil.”

Gerçekten de alevlere tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım. Bez pabuçları-
rımın lastiklerinden dumanlar çıkıyordu ve pis pis kokmaya başlamışlardı. Geriye doğru geniş bir adım attım.

Tutuşmadığımdan emin olduktan sonra, “Ayrıca İtalya’ya gittiğimizde hemen ortaya çıkmaması hiç de kötü olmaz,” diye konuşmaya devam etti Tillmann. “O zaman her şeyi doğru dürüst planlamak için yeterince zamanımız olur.. en azından zaman kazanırız. Yani hemen aşkın mutluluğuna kapılmanız gerekmez.”

“Hıh,” diyebildim. Çünkü hiçbir zaman başkaları gibi düşüncesizce mutluluğa kapılan biri olmamışım. Böyle bir şey olacaksa, o zaman bu yanlışlıkla, bilmeden olurdu. Lanet olsun, Tillmann ve Colin bundan boşuna şüphe etmiyorlardı. Ama mutluluk oyunu Paul’de işe yaramıştı, bizde de yarayabilirdi. Ayrıca Colin’le birbirimizi zaten seviyorduk. Paul ve Gianna’nın önce birbirlerine âşık olmaları gerekmişti. Ve bunu oluşturmak zaten var olan bir aşkı alevlendirmekten çok daha zordu. *Zaten var olan bir aşk*, diye tekrarlardım içimden alayla. Bu kulağa korkunç geliyordu. Hayır, bunu kelimelere dökmek istemiyordum, ne Tillmann’la konuşurken ne de kafamda düşünürken. Güneye iner inmez her şey kendiliğinden olacaktı. Olmalıydı.

Zaten benim için asıl sorun Tessa’yı uyandırmak değil, işleyeceğimiz cinayetti. “Ancak sevdiğin kişi seni öldürebilir.” Bu sabah şakaklarıma koyduğum buz sayesinde ağrı biraz dindiği sırada, kısa bir an Tillmann’ın Colin’e ne dediğini anlayabilmişim. Şüphelerim belki tamamen saçma olsa da, onunla bu konuyu konuşmalıydım.

“Neden Colin’e, bir karabasanı sadece başka bir karabasanın öldürüp öldüremeyeceğini sordun; yani ikinci yöntemle?”

Tillman önce elindeki odunu bırakıp taşların ısını kontrol etti, sonra bakışlarını bana çevirdi. Ansızın esen rüzgâr yakınımızdaki sık ve uzun çamları hisşirdattı. Bu, hipnotize edici, kudretli bir sestti.

“Belki onu *ben* öldürebilirim. Ne de olsa onu sevdim. Bu tekrar olabilir...”

“Tillmann, lütfen!” diye öfkeyle parladım. Ateşe yine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. Sıcaklık onu hiç rahatsız etmiyor muydu? Neredeyse alevlerin dibinde oturuyordu. “Onu asla sevmedin! Seni emip bitirmek ve esir almak istiyordu! Colin’in bana ne dediğini hatırlasana; aşkı tutkuyla karıştırmamam gerektiğini söylemişti!” Onu dereye sürükleyip kendine gelmesi için kalın kafasını suyun dibine batırmak istiyordum.

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Benimki aşktı. Aşk, başka hiçbir şey değil. Onu sevdim. Belki hâlâ seviyorum.”

“Tanrım, Tillmann, henüz on yedi yaşındasın, sen aşkın ne olduğunu...”

“Öyle mi? Emin misin, Ellie? Colin’le tanıştığında sen kaç yaşındaydın? On yedi değil miydin?” diye çıkıştı bana. “Şimdi sadece bir yaş büyüsun diye bu konuda benden daha çok şey bildiğini mi söylüyorsun? İnan bana, senden daha fazla seks yaptım ve seksle aşk arasındaki farkı çok iyi bilirim! Tessa’yla olan şey aşktı, bunu duymak istemesen de! Bu aşktı!”

“Bu doğru değil,” diye fısıldarken, çalılıklar arasından çıkan Tillmann’ın gömleğini yırtıp atarak Tessa’ya yaklaştığı ana geri döndüm. Kor gibi yandığı ana. Tillmann güzeldi. Ve aklı başından gitmişti... Burada bir şeyi karıştıırıyordu. Yanılıyordu!

“Ama onu görseydin... hayır, göremedin!” diye düzelttim. İki karabaşanın savaşıma tanık olan tek kişi olduğumu sürekli unutuyordum. Colin, Tessa’nın kemiklerini un ufak ederken ve o gıcırtilar çıkarak tekrar eski haline dönerken, Tillmann orada değildi. Bunu görseydi aşkını içinden söküp atardı. Ama böyle? Güneş batarken onu büyülediği bir tek an? Böylesine kısa bir an âşık olmaya yeter miydi? Belki uzun sürmesi gerekmiyordu. Belki de Colin’in karanlıkta yaptığı karate antrenmanı yeterli olmuştu. Evet, ona gizlice gölge sporunu izlediğim sırada âşık olmuştum. Tessa’dan kaçtıktan sonra garajın önündeki bankta oturmuş, her şey hakkında konuşurken Tillmann bana ne demişti? “O çok güzeldi.” Tessa’yı görmemişti, onun saçlarını kurt ve kene basmış, gözleri kanlı, kötücül ve sağır, basit, pislik içinde yaşlı bir cadoloz olduğunu görememişti. Onu ikna etmeliydim.

"Tillmann, beni dinle." Sesim anne gibi çıkmıştı ama umurumda değildi. Derin bir soluk alıp konuşmaya devam ettim. "Tessa'yı Colin'le dövüşürken gördüm. Keşke yanımda bir kameram olsaydı da, sana orada olanları gösterebilseydim. Colin onun omurgasını kırdı ve Tessa sadece homurdandı. Sonra tüm kemik ve kırıldıkları kendiliğinden yerine oturdu, birkaç saniye içinde!" Bunu yaparken çıkan o ses aklıma geldiğinde hâlâ midem kalkıyordu. "Tessa ona kahkahalarla güldü, Colin her yerine öldürdüğü yaban domuzunun iç organlarını ve kanını sıvıdığı halde onu ayartmak, kendine almak istedi..."

Ah hayır. Bu tıpkı Paul'e bu savaştan söz ettiğim akşama benziyordu. Bunu yapamamıştım. Kulağa uydurma geliyordu. Yaşadığım bu dehşeti yansıtamıyordum. Ama bu kadar çabuk pes etmeyecektim. "Ayrıca... nasıl görüldüğünü gerçekten artık hiç hatırlamıyor musun? Tillmann, bir estetik anlayışın olmalı, değil mi? Onu güzel bulmak mümkün değil!"

"Elbette mümkün. Ben buluyorum. O *güzel*, bunu daha önce de söyledim. Doğrusunu istersen, o hayatımda gördüğüm en güzel kadın."

"Hayır, hayır," diye öfkeyle bağırdım. Tillmann'ın onu hâlâ güzel bulması umurumda değildi. "Güzel değil, gözleri çukura kaçmış, saçları pislik içinde, yüzünde budala bir ifade var ve ağzı yapış yapış. Leş gibi de kokuyor!"

"Bana öyle gelmedi. Belki de ondan nefret ettiğin için böyle gördün. Ama ben uzun, kızıl saçlı, yumuşak, yeşil gözlü bir kadın gördüm. Gözleri öyle yumuşaktı ki... İçlerine baktığımda, bir daha asla hata yapmayacağımı ve ne kadar büyük olursa olsun, her türlü sorunun üstesinden gelebileceğimi hissettim. Bana her türlü şeyi bağışlayacağını." Tillmann'ın bakışları birdenbire uzaklaşmıştı. Onu kendine getirmek için ateşe bir odun attım.

"Burada Tessa'dan söz ediyorsun. Tessa'dan! Bunu anlayamıyor musun?"

"Anlıyorum. Ben de kendi duygularıma inanamıyorum. Keşke çirkin olsaydı. Ama onu biraz önce sana anlattığım gibi gördüm. Ve herhalde bir dahaki sefere de aynısı olacak."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu yapamazsın, Tillmann, lütfen bunu yapma..."

"Bu Colin'i bir kez daha onu sevmeye zorlamaktan daha kolay olabilir. Tabii olabilirse. Çünkü ona sadece arzu duyduğunu, âşık olmadığını söyledi."

Tillmann'ın öne sürdüğü şeyler beni köşeye kısıtırmıştı. Mantıklı olmak için fazla iyiydiler. Kendime gelebilmek için Rumpelstiltskin¹¹ gibi ateşin etrafında tepinircesine yürüdüm; söyledikleri yüzünden yerimde rahat duramıyordum. Ama onun rahatı yerindeydi. Bu da beni daraltıyordu.

"Ama seni emip bitirmeye çalışacak!" diye bağırdım. İlk yağmur damlaları yanağıma ve çıplak kollarıma düşmeye başlamıştı; tenimin üzerinde küçük, serinletici noktalar. "Ve bunu yapar yapmaz artık onu öldürmeyi düşünemeyeceksin, onun esiri olacaksın ve Colin'i de tekrar elde edebilmesine hizmet edeceksin... Bizim düşmanımız olacaksın!"

Tillmann kıpırdamadı. Ama söylediklerime karşı çıkmamıştı. Sanki tüm zorluklarımızın çözümünü verecekmiş gibi başımı bir ağaç gövdesine dayadım. Baharatlı ve eski ağaç kokuyordu. Nedense bana büyü gibi gelmişti. Parmaklarım kabuğundan çıkmış süngersi bir mantarın üzerini okşadı.

"Kendimiz rüyalar oluşturabilseydik... ya da onları etkileyebilseydik..." diye yarı sesli düşündüm. "O zaman her şey daha kolay olurdu. O zaman onu kandırabilirdik. Ama bu nasıl olacak? Bu mümkün değil, sadece gerçek rüyalar var, sahteleri yok."

Geçen gece kayıp yazla ilgili geri dönen kâbusum beni uyandırdıktan sonra saatlerce bu konuyu düşünmüştüm. Ansızın uyanıp yaz mevsimini kaçırdığımı korkuyla fark ettiğim bu rüyayı geçen hafta ne çok görmüştüm. Rüyamda uyanıyor ve sonbaharın geldiğini görüyordum. Böyle bir rüya bir karabasanı anında zehirlerdi. Ama onun böyle bir rüyayı benden almasını nasıl sağlayabilirdim? Bu olmazdı. Güzel rüyalar uydurup bize zarar vermeksizin onları kendime saklayamayacağım gibi. Yine gündüz düşleri de kendi duygu ve isteklerimden doğmuş olan rüyalar. Tüm rüyalarım kendimden kaynaklanıyordu ve benden alındıkları takdirde bunun benim için nasıl bir kayıp olacağını çok iyi biliyordum. Bir daha böyle bir hırsızlığa izin vermeyecektim.

Kendi kendime kızmaya son verdim çünkü Tillmann'ın sinsice beni izlediğini fark etmiştim. Elimi ağacın gövdesinden yavaşça çekip dil gibi uzayan alevlerin arasından ona baktım. Bir an gözüme bir iblis gibi göründü, erişilmez ve tehlikeli bir iblis. Onu dürtükleyen şey yoksa bu muydu?

Yoksa niyeti Tessa'yı öldürmeyip onun yandaşı mı olmaktı? Hayır. Hayır, bunu istemiyordu. Bunun için fazla akıllıydı. Ama Tessa'nın içinde başlattığı değişimin ne olduğunu bilmek, ona olan aşkının şifresini çözmek için bununla yüzleşmek istiyordu. Birden Doktor Sand'ın onun hakkında neler bulduğunu öğrenmek için daha fazla sabredemeyeceğimi hissettim. Tabii bir şey bulabildiyse. Aslında bu konuyu ağrılarım azaldığı ve yeni kötü haberleri kaldırabilecek kadar sağlam olduğum zaman açmak istiyordum ama artık şakaklarımdaki zonklama neredeyse bana vız geliyordu.

Tillmann'ın sauna çadırına girip bir tür kısa kürekle dışarı çıkışını büyülenmiş gibi izledim. Onu herhalde daha önceden getirip çadıra koymuştu. Kor haline gelmiş taşları bu küreğe koyup çadırın içine taşıdı. Teker teker ve yavaş yavaş. İş bittiğinde, ateşe biraz daha odun atıp kazağını başından sıyrıldı.

Demek ki sauna çadırı hazır. Şimdi sıra soyunmaya gelmişti. Sauna konusunda büsbütün deneyimsiz sayılmazdım. Jenny, Nicole ve ben, neredeyse her hafta sonu bir spaya giderdik. Başlangıçta bunlar, gürültülü ortamlarıyla beni her tür gevşemeden alıkoyan, halka açık yüzme havuzlarıydı. Daha sonraları dolgun harçlığımın, saunaları ve büyük otellerin sağlık merkezlerini karşılayabileceğini ilan etmiştim. Gerçi oralarda da kendimizi selülit dağlarının, çatlak topukların ve sarkık testislerin görüntülerinden koruyamamıştık ama reseptörlerim buralarda halka açık yerlerdekinden daha az zorlanıyordu. Sauna ziyaretleri daima olumlu bir yan etki oluşturmuştu: Sevgili Tanrı'nın insan bedenini yaratırken ne tür yaratıcı hatalar yaptığını acımasızca gözlerimin önüne sermiş, gençliğim ve tazeliğim sayesinde kendimi biraz olsun güzel bulabilmiştim.

Ama ormanın ortasındaki bir sauna çadırı otel saunalarından ve eğlence havuzlarından çok farklı bir şeydi. Burası daha içli dışı, daha kırsal, daha dolaysızdı, gevşetici hafif müzik ve yapay aromaların kokuları yoktu. Ama öncelikle karma bir saunaydı. İki kişilik, karma bir sauna.

Tillmann birkaç tekmede kotundan ve iç çamaşırından kurtularak çıplak (ve biçimli) poposunu bana döndü. Bu sauna deneyiminde sarkık testis manzarasıyla karşılaşmayacağımı fark ederek sevindim. Ben de kendimi gösterebilir miydim? Tillmann biraz önce işkembeden atmadıysa, kadın anatomisini yakından tanıyor demekti. Biraz şansın yardımıyla, umarım

bakışlarıyla beni delip geçmezdi. Ama öyle olsa bile... göğüslerim kendimde en ortalama bulduğum yerimdi; büyük değillerdi ama fazla küçük, yuvarlak ve sıkı da sayılmazlardı. Kısaca söz etmeye değmezlerdi. Bedenimin geri kalanı artık kışın olduğu kadar zayıf değildi, budanmış ve bakımı yapılmıştı, zaten geri kalanını da değiştiremezdim. Üstelik Tillmann'ı baştan çıkarmaya da niyetim yoktu. Sadece birlikte terleyecektik. Daha önce de geceler boyu yan yana uyumuştuk, sırtıma masaj yapmıştı, birlikte dans etmiş ve öpüşmüştük. Göğsündeki yarasına dokunmuştum... beni rahatça çıplak da görebilirdi. Bunda ne vardı?

Tişörtümü başımdan sıyrırken omuzlarım berbat bir şekilde çatırdadı. Pantolonumu çıkarırken Colin'le birlikte gölde yüzdüğümüz geceyi düşünmemek için kendimi tüm gücümle zorlamam gerekti. Tillmann buraya gelirken suyun çağltısı boyunca yürüdüğü sırada beni doğrudan oraya götürceğini sanıp birden korkuya kapılmışım. Colin'le suya girdiğimiz yere, Tessa'nın aşkımızın kokusunu ilk kez aldığı yere. Ama orası başka bir yerdi ve başka bir gündü. Başka bir hayat.

Havluyu kalçama sararak Tillmann'ın önünde dikildim.

"Sana İnipi¹² kurallarını kısaca açıklayayım. Terlediğimiz sırada çadırın örtüsü kapalı kalacak ve bu arada konuşmayacağız. Örtüyü açtığımda konuşabiliriz."

"Sorun değil." Eğilerek alçak girişten içeri süründük. Sıcak yüzüme tokat gibi çarparak soluğumu kesti. İçerisi ne kadar sıcaktı böyle? Yüz derece mi? Fin hamamı bu cehennem ateşinin yanında âdeta serinleme havuzu kalırdı. Soluğum kesilerek havadaki oksijeni filtrelemeye çalıştım. Ama hemen ağzımı kapadım. Derin soluk aldığımda gırtlığım yanıyordu. Boğazımı sıkıdığı için boynumdaki kolyeyi çekip kopardım.

"Epey hamlamışım," diye sızlandım. Tillmann yakınmalarımı duymazdan geldi. Doğru, burada konuşmak yasaktı. Kızılderililer konuşmazdı. Havlunun üzerine uslu uslu oturdum ve iki ucunu kalçalarımın üzerine örterek saunada zamanımı en iyi nasıl geçirebileceğimi görmek için gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim: Bu arada gözeneklerimden minicik, parlak ter damlalarının çıktığını görüyordum; hiç terlemediğim koltuk altlarımda,

12 Lakota yerlilerinin sıcak taşların üzerine su dökerek buharında oturdukları bir tür ayin. (ç.n.)

dizlerimde ve avuç içlerimde de. Şimdi sadece yerde çömelip zonklayan damarlarımın gerilmesine daha fazla dayanamayacak olan kafatasımın çatlatmasını beklemem gerekiyordu. Bu herhalde iğrenç bir şey olurdu. Ama ağrım şaşırtıcı bir şekilde azalmaya başlamıştı. Hareket etmeden oturduğum halde belkemiğim ve omuzlarım sürekli çatırıyordu ve her çatırtıdan sonra rahatlayarak iç geçiriyordum. Bu iyi geliyordu. Sanki bedenimdeki düğümler çözülüyordu. Ama içerisi çok sıcaktı, fazla sıcak. Butlarımın üzerinde yumurta kırılsa pişebilirdi.

Tillmann'dan tarafa yoklarcasına baktım. Başını eğmiş, aramızda duran korlaşmış taşlara bakıyordu. Kızılderili saunasındaki kurallar ne kadar ciddiye alınabilirdi acaba? Fazla ciddiye alınmayacağına karar verdim.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye sordum çıtırdayan taşların sesleri arasında. "Artık hiç terlemediğini söylemiştin."

Tillmann sinirli bir hareketle kaşlarını kaldırdı. "Bir kızla ter çadırına girilmeyeceğini biliyordum. Gevezelik etmeden duramazsınız ki."

"Gevezelik etmiyorum," diye ağırbaşlı bir tavırla karşı çıktım. "Sana yerinde bir soru sordum."

Yanıt vermeyince ellerim ve dizlerimle hışırdayan yaprakların üzerinde sürünerek yanına yaklaştım ve elli santimlik bir mesafeden çıplak göğsünü inceledim. Güneş dansı sırasında bedeninde açtığı yaralar hâlâ şişkindi ve süt beyazı teninde çıkıntı yapıyorlardı.

"Hımm," dedim düşünceli bir sesle, sonra biraz daha yanına kaydım. Çünkü gözlerime dolan ter ayrıntıları görmeme engel oluyordu.

"Artık terlemiyorum diye bir şey yok. Bu sadece... ah, kendin bak," dedi Tillmann isteksizce. Bedenim yavaş yavaş nem tabakasıyla kaplanırken Tillmann'ın göğsünde ve sırtındaki gözeneklerden çıkan toplu iğne başı büyüklüğündeki taneciklerin gözyaşı gibi parlak damlacıklar halinde aşağıya süzüldüğünü soluğumu tutarak izledim.

"Bedenin ağlıyor," dedim alçak sesle. "Sanki ağlıyormuş gibi." Tillmann koyu gözlerini taşlardan ayırarak bana baktı. O an bakışlarının bana neyi ima etmek istediğini anladım. Gözlerinden artık yaş gelmiyordu. Artık bunu yapamıyordu. Onu hiç ağlarken görmemiştım. Bir kez bile. Onun gergin, öfkeli ve aptalca hallerine tanık olmuşum ama ağlarken asla. Bu belki de

Tessa'nın bıraktığı bir etkiydi. Yoksa tipik erkeklik taslamanın abartılmış biçimi miydi?

Parlak damlalardan birini işaret parmağımla alıp dilime götürdüm. Tadı tuzlu ve baharatlıydı, son derece normal, sıradan erkek teri gibi. Tillmann çadırın örtüsünü açmak için yana doğru eğildi.

“Çeneni kapayamıyorsun.”

Dışarıdan gelen nemli hava âdeta bir armağan gibiydi. Gözlerimi kapatıp ıslak tenimi yalayan serin havanın tadını çıkardıktan sonra Tillmann'ın çıplak popomu görmemesi için geri geri sürünerek eski yerime döndüm.

Havluyu tekrar belime koyarak, “Doktor Sand sana ne söyledi? Bir teşhis koyabildi mi?” diye ciddi bir sesle sordum.

“Evet.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu beklemiyordum.

“Ee? Ne bulduğunu söylesene?”

“Serotonin eksikliği. Yani, eksiklik ne demekse...” Tillmann'ın dudakları büzüldü. Bu, ilk kez Tessa'yla karşılaşmasından sonra onda tanık olduğum bir hareketti ve genç yaşına karşın yaşlılarından çok daha fazla şey yaşamış olduğunun bir göstergesiydi. “Anlaşılan, bedenim artık serotonin üretmiyor Serotonin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Evet, biyoloji dersinde bunu öğrenmiştik... Bay Schütz'ün kışın girilen depresyonlarla ve çikolataya olan düşkünlükle ilgili ders dışı açıklamalarından birinde... Serotonin bedende oluşan birçok süreçte ruhsal dengeyle ilgili önemli bir rol oynuyordu. Bitter çikolata serotonin salgılanmasını harekete geçiriyordu.

“Gerçekten hiç serotonin yok muymuş?” diye endişeyle sordum. Tillmann'ın söylediği şey kulağa sadece dramatik değil, tehlikeli de geliyordu.

“Bunu öğrenmek için beynimi uzun uzadıya incelemeleri gerekti. Çünkü salgılanma orada başlıyor. Kan ve idrarımda çok az serotonin bulundu. Doktor Sand uyku bozukluğumun bundan... ve diğer şeylerden kaynaklandığını düşünüyor.” “Diğer şeyler”den önce verdiği küçük ara araştırmacı ruhumu harekete geçirmişti. Bu diğer şeylerin ne olduğunu öğrenmeliydim.

“Ne tür diğer şeyler?”

Tillmann sesini çıkarmadı. Sürekli serotonin düşüklüğüne maruz kalmak depresyona neden olurdu, bunu biliyordum ama bu sinir iletiler öylesine

karmaşıktı ki sadece buradan yola çıkarak Tillmann'ın sağlık durumuyla ilgili bir sonuca varmam mümkün değildi. Ama bana ciddi anlamda depresif görünmüyordu; bunun için fazla aktif ve enerji doluydu.

“Tedavi olanağı var mı?”

“Antidepresan. Hemen reddettim. Onları istemiyorum.”

Sanki bunun altını çizmek istermiş gibi, dışarıda seller gibi yağmur yağmaya başlamıştı. Damlalar çadırın tentesi üzerinde sakinleştirici bir tekdüzelikle patırdıyordu. Tillmann çadırın örtüsünü indirdi ve tekrar İnipi'nin geceyi andıran karanlığı içine daldık. İçeriye aydınlatan, sadece korlaşmış taşların verdiği hafif ışıktı. Tillmann'ın kızılımsı silüetinin ortaya çıkması biraz zaman aldı. Karanlıkta beliren bir hayaleti andırıyordu. Başını döndürdüğünde gözleri karanlığın içinde ateşli izler bıraktı.

“Ama ilaçların sana bir yararı dokunacaksa...”

“Sersem gibi olacaksam, artık uyumam daha iyi.”

“Antidepresanlar sersemletmez.” Yine bunu da babamdan biliyordum. Modern antidepresanlar bağımlı yapmadan ya da yan etkiler oluşturmada yatıştırıyordu.

“Ama bende bir şeyleri değiştirecekler, değil mi? Bunu yapıyorlar Yoksa etkili olmazlardı. Zor olsa da, şimdi olduğum gibi kalmak istiyorum. En azından her şey hallolana dek böyle kalmam gerek.”

Her şey hallolana dek. Halledilecek olan alışveriş listesi değildi, bir cinayetti. Evet, bir cinayet işlenecekti. İşlenmeliydi.

Düşüncelere dalmış bir suskunluk içinde, sıcak başımı döndürene ve ter küçük gözyaşları halinde Tillmann'ın yaraları üzerinden aşağı akana dek oturduk. Tenimin her milimetresi havayı emmek istediği için havluyu da yana atmıştım. Yana devrilmemek için bakışlarımı taşların donuk matlığına diktim. Sıcaklık yüzünden gözlerimin önünde titreyiyorlardı. Sanki ölçüleri değişiyordu, soluk alıyor gibiydiler. Canlıydılar... birazdan üzerime yıkılacaklardı, tıpkı depremde olduğu gibi... Tillmann'dan çadırın örtüsünü açmasını isteyeceğim sırada sesi karanlığın içinde süzüldü. Öylesine elle tutulur ve esnekti ki âdeta onu havada yakalayıp dilimin üzerine koyabilirdim.

“Dans ederek transa girdiğimiz gece ne gördün? Hâlâ hatırlıyor musun? Uyuyakalmadan önce ne gördün?”

Ah evet, elbette hatırlıyordum... o soğuk, sisli Hamburg gecesini nasıl unutabilirdim? Uykuyu kendimizden uzak tutmak için kulaklarımızda sadece kendi duyabileceğimiz müzikle sessizliğin içinde dans etmiştik. Paul ise yan odada hiçbir şeyden habersiz François'nın ondan emip alacağı rüyalara dalmıştı. Kendimden geçtiğim o saatler kadar hiçbir şey beni Tillmann'a bu kadar güçlü bağlayamazdı. Bir sanatçı olsaydım, gördüğüm vizyonu bir tuvalde alıkoymayı çoktan denemiştim. Bu bir vizyon muydu? Ya da halüsinasyon mu?

Anlatmaya başladığımda, soluğum çöl rüzgârı gibi gırtlığımı yakarak dışarı aktı. Kurumuş dilim sesleri âdeta sürüklenircesine ve isteksizce kelimelere dönüştürdü.

"Odanın duvarları birdenbire yok olmuştu... Bunu daha önce hissetmiş ama gözlerimi kapalı tuttuğum için görememiştim, yorulduğumu fark edince gözlerimi açtım ve seni gördüm. Artık Hamburg'daki odamızda değildik. Çöle benzeyen bir yerde, bir ateşin önündeydik. Ateşin etrafında dönerek dans ediyorduk. Sonra sen ateşin içine bir dal parçası attın, kıvılcımlar çıktı..." Hevesim kırıldığı için sustum. Birinci sınıfa giden biri orada olanları çok daha iyi anlatabilirdi. Ölümün okşayıcı özlemi ve uykuya olan uyuşturucu açlık içinde kalorifer peteğine doğru kaymışım. Sarf ettiğim kelimeler o an hissettiğim büyüü tanımlamaktan yoksundu.

Ama Tillmann bu kadar ayrıntı bilmek istemiyordu. Başka soru sormadı. Anlattıklarımı kafasına depolayıp üzerinde çalışmaya başlamış ve yine üç durak öne geçmişti bile. *Niyetin ne?* diye sordum içimden. Kafandan neler geçiyor? Bunları neden sordun? Bunu yapmaktaki amacın neydi?

Artık konuşamıyordum. Baş ağrısının acımasız işkence kuskacından kurtulduğumu hissetmek bir lütuftu ama bunun tadına uzun süre varamayacaktım çünkü birkaç saniye sonra taşların içine devrileceğim kesindi. Tabii daha önce onlar üzerime devrilmezse.

Tillmann nihayet çadırın örtüsünü açtı. Kurtarıcı gibi görünen deliğe bebek gibi emekledim. Başımı minnetle arkaya atarak yağmur damlalarını yakalamak için ağzımı açtım. Etrafımdaki her şey uysal bir şekilde süzülürcesine dönüyordu. Şimdi yere düşsem, sorun olmazdı. Ayaklarımin altındaki yapraklar yastık gibi beni kucaklar, toprağın soğuğu beni serinletirdi. Ama yerçekimi dengemi bulmamı sağladı. Olduğum yerde kaldım.

Şakırdayan yağmurun altında bedenlerimizden buhar çıkıyordu. Tenimizden dalga dalga yayılan duman ağaç tepelerine doğru yükselerek alçalmış bulutlara karıştı. Doğa bize kucak açmıştı. Derenin köpüklü sularını dalgın gözlerle izledik. İlkbahar yağmurları sularını azgın girdaplardan oluşan cehenem çukurlarına dönüştürmüştü. Tıpkı Colin'le ilk karşılaştığım fırtınadaki gibi... Bu orman birçok hatıra barındırıyordu. Ve artık hiçbirinden zevk alamıyordum. Ama her yerimi saran baş dönmesi sadece şakaklarımdaki ağrıyı azaltmakla kalmamış, ruhumun acısını da bir süreliğine beraberinde götürmüştü.

Bu an geçip gittiğinde ikimiz de tekrar titremeye başlamıştık. "Aynı şeyleri gördüm, Ellie. Aynı vizyonu ben de gördüm," dedi Tillmann.

"Biliyorum," dedim duygusuz bir sesle. Bunu ne zamandır biliyordum.

"Gianna ve Paul ne düşünürse düşünsün, bunu yapacağız, değil mi?"

Bu bir soru değildi ve yanıtlamam gerekmiyordu. Kararımız her türlü mantıklı tartışmanın çok ötesindeydi. Artık tüm diğer insanların yaşamlarıyla bir ilgisi kalmamıştı ve bu karar kaya gibi sağlamdı.

Tessa ikimize de zarar vermişti ve bu zarar başka hiç kimsenin veremeyeceği kadar büyüktü. Kendimizi güvene almalıydık. Gianna ve Paul'un dün verdikleri kararın temeli yoktu. Bu, bir gece önce içki masasında heyecan verici, coşkulu ve hatta biraz da delice gelse de, ertesi sabah sarhoşlukla söylendiği ileri sürülen kararlar gibiydi.

Tillmann ve ben, bunu farklı görüyorduk. Tillmann, Tessa'dan nefret etmeye çalışıyordu. Bense Colin'i sevmeye çalışıyordum. Bu savaş olmadan artık kendimizi bile sevmeyecektik.

GERİ DÖNÜŞ YOK

Uyandığımda, çevremde tıpkı köylerin ve şehirlerin dışındaki kırlık yerlerde olduğu gibi her şeyi yutan bir karanlık hüküm sürüyordu ve zaman duygumu tamamen yitirmiştim. Herhalde birileri beni özlemiş olmalıydı ve neredede kaldığımı soruyordu ama başımda ve bedenimdeki beklenmedik uyumun huzurlu uyuşukluğu nedeniyle bu düşünce uçup gitti ve içimde hiçbir kıpırtı oluşturmadı. Kendimi bütünleşmiş hissediyordum ve bu durumu olabildiğince uzun süre korumak istiyordum. Çünkü bunu yakalayabildiğim anlar çok seyrekti.

Yağmurun altında serinledikten sonra Tillmann'la birlikte taşların hâlâ yeterince sıcaklık verdiği sauna çadırının koruyucu tentesi altına sürünmüştük. Baş dönmesi uçup gitmişti ama yankısı ikimizi de aynı anda esnetmişti.

"Sanırım yorgunum," dedi Tillmann şaşkınlıkla. "Adam akıllı yorgun. Yatsam uyurum." Evet, en az benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Ağzını bir kez daha açtı, karanlıkta parlayan keskin azı dişlerini görür görmez aynısını yaptım. Esneme yansıma girmiştik. Bu durumdan yararlanmamak budalalık olurdu. Çadırın içine girerken almayı unuttuğumuz için elbiselerimiz yağmur altında zaten ıslanmıştı. Sadece el havlularımız kuruydu. Onları taşların yanına koyduk. Sıcaklık havludaki terimizi kalın pamuklu ipliklerden hemen çekivermişti.

"Şimdi eve gitmek istemiyorum. Hemde kalçamdaki sauna havlusuyla," diyerek onunla kalacağımı çıtlattım. Ama Tillmann sauna çadırının arka tarafını karıştırıp ortaya çıkardığı ordu malı, yeşil renkli, eski bir uyku tulumunu taşların yanına sermişti. Oldukça geniş kesimli bir şeydi ama platonik dostların aralarına mesafe koyarak birlikte sığabilecekleri kadar

geniş değildi. İkinci bir uyku tulumu da yoktu. Burnumu çekerek çadırın içinde büzülüp oturdum ve Tillmann'ın fermuarı açık sıcak kapitonenin içine girişini izledim. İnanılmaz derecede iğrenç bir uyku tulumuydu ama şu anda hayal edebileceğim en mükemmel yataktı. Ve Tillmann fermuarı tekrar çekmediği hatta beni de geri göndermediği için makul mesafe konusu üzerinde düşünmeyi bir yana bırakıp titreyerek uyku tulumundan içeri süründüm. Aynı anda fermuarı kapamak için uzandığımızda, ellerimiz birbirine değdi. Kapama işini Tillmann'a bıraktım.

Burada yaptığımız şey, dediklerine göre üşümek için en iyi yoldu. Bunu kuzey bölgelerinde geçirdiğimiz ıssız tatiller sırasında babamın severek göz gezdirdiği şu hayatta kalma dergilerinden birinde okumuştum. İki kişi bir uyku tulumunun içine giriyordu. Çıplak. Bunu hep çok romantik bir şey olarak hayal etmiştim. Yine de alt tarafıma bir havlu doladığım için mutluydum. Çünkü bu yekpare prezervatifin içine Tillmann'a değmeden girme denemem başarısız olmuştu. Bunun için pek cılız değildik. İster istemez cenin pozisyonunda karar kıldım. Tillmann keyif duyma olarak yorumladığım hafif bir homurtuyla sol kolunu omzuma koydu. Kendimi mükemmel bir şekilde paketlenmiş hissettim, bu öylesine harika bir duyguydu ki buz gibi olmuş ayaklarımı onun sıcak baldırları arasına sokacak kadar cesaretlendim. Gözkapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Kafa derimdeki yumuşak karıncalanma, saçlarımın kurumaya başladığının habercisiydi.

“Hımm,” diye elimde olmaksızın iç geçirdim ve aynı anda Tillmann'ın bu “Hımm”ı yanlış anlamaması için dua ettim. Bu bir baştan çıkarma “Hımm”ı değil, aksine “Birazdan uyuyacağım” anlamında bir “Hımm”dı. Birkaç saniye içinde uykuya dalacak olmayı bilmek kadar sevdiğim bir şey yoktu. Dinlendirici bir uyku. Huzuru aldatıcı hale getirmek için yeterince düşünce üreten rahatsız kıvranmalar olmaksızın. Hayır, şimdi tıpkı bir bebek gibi uyuyacaktım. Umarım Tillmann da aynısını yapardı. Buna benden daha çok ihtiyacı vardı.

Birkaç kez soluk alıp verdikten sonra, “Özür dilerim,” dedi. Ona yanıt vermek için birkaç kez çabalayacak kadar dalmıştım. Cümle kurmak isterken kelimeler ağzımdan âdeta kayıyordu. Bir süre sonra dilime boyun eğdirerek, “Önemi yok,” dedim sarhoş gibi. Arka tarafımdaki son derece gereksiz ittirmeler sırasında oluşan küçük sertliği elbette hissetmiştim ama

pek anlam yüklememiştim. Colin geçen yaz ne demişti? “Kaşık pozisyonu. Tehlikeli anahtar dürtüler.”

Birden onu yanı başımızda hissettim. Birbirimize sıkıca yapışmış halde, oldukça samimi bir şekilde uyumamızı izliyordu. Gördüğü şey ancak bu olabilirdi. Kıskançlık ve kin duymaksızın bize izin verirdi çünkü ben sadece onu... sadece onu... düşüncelerimin sonuna dek gidemeden uyuyakalmıştım. Gecenin serinliği bilincimi rüyalarımın içinde gıdıklamıştı. Omzum ve boynumun açıkta kaldığını hissettim; Tillmann uyumadan önce fermuarı tam olarak çekmemişti. Ağır çekimdeki gibi elimi kaldırdım ve aşağı doğru uzatıp fermuarı çektim. Tillmann’ı hiçbir şekilde uyandırmamam gerekiyordu çünkü uykusu bunun için fazla değerliydi. Yine de uyku tulumunu sadece başlarımız dışarıda kalacak biçimde kapamayı becerdim. Aslında içine tamamen girmeyi çok isterdim çünkü saçlarım hâlâ nemliydi ama bu gerçek anlamda büyük yanlış anlaşılmalara neden olabilirdi.

Bu yüzden sessiz kalıp ormanın bana fısıldadıklarına kulak kabarttım. Bu, açık havada geçirdiğim ilk gecem değildi, yine Tillmann’la birlikte açık havada geçirdiğimiz ilk gece de değildi. Vadinin kıyısında, Colin’i sığırların düşlerini çalarken izleyip sonra da kaçtığımız geceyi gülümseyerek hatırladım. Tillmann’ın o zamanlar astımı vardı. Bir uçurumdan aşağı tehlikeli bir şekilde düştükten sonra bayılmıştı ve spreyini bulamamıştık. Çok geçmeden umutsuz bir şekilde kaybolduğumuzu anlamış ve ancak sabaha karşı yolumuzu bulabilmiştik. Bu, birlikte yaşadığımız ilk maceraydı.

Sonra Colin’le birlikte ormandaki gizli köşesinde geçirdiğimiz gece vardı. Daha önce rüyamda anılarını yaşamama izin vermişti. Bunlar, Tessa’yla birlikte yaşadığı dönüşüme dair anılardı. Hissettiğim korku, acı ve dehşetle onu bulmak için ormanda koşmuştum. Onu kalçasına taktığı alet edevat kemeri ve ağzında çivilerle sinir bozucu bir ilgisizlikle, bir fidanın çevresine koruma tahtaları çakarken bulmuştum. Ormancı mimar diye düşünüp kırdamamı bastırdım. Sonra kurt gelmiş ve Colin’in beni ısıtabilmesi için rüyalarının tadına bakmamıza izin vermişti...

Kurt artık orada değildi, geçen kış onu acımasızca vurmuşlardı. Birileri silahını ateşleyip onu yere devirmişti. Gözyaşlarımı bastırmak için yutkundüğümde, tükürüğümün acılığını hissettim. Üzerime çullanan anılar beni içlerine çekiyordu ama onlara karşı koyup bana verdikleri ağırlığa

karşın soluk almaya devam ettim. Çünkü en iyi dostumla yaşadığım bu beklenmedik bütünlük bana, elimde sadece bu anıların kaldığı düşüncesine dayanabilmemi sağlıyordu.

Orman büyüsunü kaybetmemişti, hayır. Onun yoğunluğunu uzun zamandır olmadığı kadar fazla hissediyordum; kukumav kuşlarının sesi, yanımdan bir yaban hayvanı geçtiğinde çalılıklardan gelen hışırtı, dere-nin çağltısı, çam ağaçlarının tepelerinde uğuldayan rüzgâr ve ilk ağustos böceklerinin dikkatli ve çekingen cırıltıları. Ağustos böcekleri ötmeye baş-lamıştı ve ben yaz mevsiminin bir tek gününü bile yaşayamamıştım. Güneş bulutlarla yaptığı savaşı yenip bir kez kendini gösterdiğinde, genellikle beni pençesine almış olan baş ağrılarım yüzünden bahçeden eve kaçmıştım. Ama şimdi haziranın başındaydık ve ben sanki rüyalarım tekrarlanıyormuş gibi hissediyordum: Yazı kaçırmıştım. Bir süre sonra uyanıyordum ve yazın neredeyse bitmiş olduğunu görüyordum. Panik içinde kendime bu kaybı nasıl telafi edebileceğimi soruyordum. Tüm bu anıların sadece anı olarak kalıp bir daha yaşanamayacağı düşüncesine nasıl dayanabilecektim? Acı ve hüzün duymadan onları bir daha nasıl düşünecektim?

Veda etmem gerekiyordu. Yazı beklemeyecek, onu karşılamak için yola çıkacaktık. Tüm eski yüklerden uzaklaşarak. Ama sevdiğim şeylerden de. Sıcak gözyaşlarım burnumdan uyku tulumunun üzerine damlarken hayalimde bir kez daha Colin'in evine döndüm. Bu kez ağaçtan ağaca dolanan örümcek ağıları olmadan, Tessa'nın akşamın alacakaranlığındaki şehvetli dansı olmadan, Colin'in onu uzak tutmak için sert toprağa açtığı su kanalları olmadan. Başımı ilk kez onun soğuk omzuna koyup yanında uyudum, kadifemsi kırmızı örtüye parmaklarımı değdirdim, gözlerimi hayran olunacak derecede modern mutfağının tezgâhı üzerinde gezdir-dim, çıtırdarak yanan şömine ateşinin sıcaklığını sırtımda hissettim ve meditasyon yaparken Colin'in çevresine kıvrılmaktan hoşlanan kedilere hayranlıkla baktım. Tasarım banyosunda yaralarımı tedavi ederken kapalı klozet kapağının üzerinde oturdum, onunla birlikte çatının altındaki eski ahşap bankta oturup karanlıkta tepemizde kanat çırpın yarasaları izledim.

Colin'in evi benden alınmıştı.

"Artık burada kalamam," diye yazmıştı. Bu, mektubunun içinde insani bir kıpırtı algıladığım tek cümleydi. Burada kalamam. Bu, "istemiyorum"

anlamına gelmiyordu, aksine tam olarak yazdığı şeyi kastediyordu. Orada kalamazdı. Orası artık evi değildi. Ormandaki bu eve neler olduğunu bilmiyordum ama herhalde ne duyulup ne görülebilen ne de koklanabilen bir hayaletti. Evin duvarları içeride yaşananlara tanık olmuştu. Colin ve ben, Tessa'yı düşünmeksizin bir daha oraya asla ayak basamayacaktık. Belki de evi böcekler örümcekler ve hamam böcekleri basmıştı ve bu manzara tüm güzel anılarımı mahvedecekti.

Bunu ciddi olarak düşündüğümü fark edince hıçkırmamak için dilimi ısırđım. O eve bir daha asla ayak basmayacaktım. Colin bir daha orada oturmayacaktı. Orayı satacaktı. Bu sabah gazetede bir satılık ev ilanı görmüşüm. Tarifi tam olarak bu eve uyuyordu. Herhalde orayı hiç kimse satın almak istemeyecekti. Çürüyüp gidecek ve harabelerini doğa fethedecekti. O lanetli yerde Tessa zafer kazanmıştı.

Ama onu yeryüzünden yok ettikten sonra yeni bir başlangıç yapabiliydik, belki ormanda değil, bir şehirde. Nerede olacağını bilmiyordum ama bu ülke kendimize nihayet soluk alabilecek bir yer bulabileceğimiz kadar büyüktü.

Şu anda aklımda böyle bir yer bulmakla ilgili bir düşünce yoktu. Önümde birbirinden önemli olan iki görev beni bekliyordu. Ama bu savaşa Tillmann'la birlikte gireceğimiz gerçeğı, elde ettiğim en güçlü silahtı.

"Elveda, seni seviyorum," diye fısıldadım. Kastettiğim elbette Colin değil, eviydi. Veda ettiğim ormandı, birlikte geçirdiğimiz yazdı, burada bulup kaybettiğim mutluluktu, yanımda uyuyan kişiydi. Ve küçük bir parça da kendimdi.

ANNEM OLMADAN ASLA

“Lars, hayır, dur, hayır! Orada mısın? Lars! Pislik herif!”

Cep telefonunu masanın üzerine çarptım ve aklıma başıma toplamak için ellerimi saçlarımın arasına soktum ama yeniden yakalandığım hapşırık krizi sümüklerimi bilgisayar ekranının her yerine sıçrattı. Nezle başkaları için sadece nezleydi ve burun spreyiyle tedavi edilecek bir şeydi. Ama benim için, Elisabeth Sturm için en berbat hastalıklardan biriydi çünkü burun spreyine katlanamıyordum. Ama tıkalı bir burunla kafam çalışmadığı için yine de sprey kullanmış ve cezamı hapşırık bombardımanıya ödemiştim. Hapşırıklarım öyle şiddetliydi ki yüz ve karın kaslarım tutulmuştu. Herkesin ortasında arka arkaya on, on beş kez hapşırdığımda benimle alay ediyorlardı ama acı çekiyordum.

Kriz geçene dek bekledim ve ıslak kâğıt mendilimle şiş burnuma hafifçe dokundum. Çünkü silmeye kalktığımda kriz yeniden başlıyordu. Bu nezleyi Kızılderili saunamızdan ve dışarıda geçirdiğimiz gecedен sonra kapmıştım. Ağır, havaleli bir nezleydi.

Homurdanarak cep telefonuma el attım. Lars'ı geri aramam gerekiyordu. Bu kez o benim suratıma kapatmıştı. Çoktan yola çıkmış olmalıydı! Lars gerçekten de bize gelmeyi kafasına koymuştu, hem de geceyarısı. Herhalde şu anda Hamburg'un ana caddelerinde yol alıyordu ve birazdan otoyola çıkardı. Ziyaret saatleri kavramı Lars gibi birinin umurunda değildi. Sabahın üçünde Sturm'ların zilini çalıp herkesin ayağa dikilmesini bekleyebilirdi. Onu mantığa davet etmeliydim. Ama aramalarımaya yanıt vermiyordu. Tıpkı birkaç gün önce benim yaptığım gibi; telefonunu açmıyordu.

Telefonu eski alışkanlığımın kurbanı olduğum için açmıştım. Eskiden, Nicole ve Jenny'yle arkadaş olduğum zamanlarda genellikle *chat* yapardık ve hassas konuları konuşmak üzere telefonlarımız hep bilgisayarın yanı başında dururdu. Telefon çalınca eskiden yaptığım gibi arayan numaraya bakmaksızın yeşil tuşa basıvermiştim. Oysa *chat* de yapmıyordum, serotonin eksikliğiyle ilgili bir yazıya dalmıştım. Oradaki bir cümle hemen dikkatimi çekmişti ve şu an bile hâlâ taş gibi midemde oturuyordu: "Serotonin eksikliği kokainin etkisini olumlu yönde artırır." Ve başka bir sayfada şöyle bir şey okumuştum: "Serotonin eksikliği bazı durumlarda kokain alma isteği oluşturur." Bu iddiayı pek bilimsel bulmamıştım çünkü kokainin etkisini tanımayan biri böyle bir isteği nasıl hissedebilirdi? Bu istek ancak söz konusu kişi daha önce kokainin etkisini deneyimlediği takdirde mümkün olabilirdi. Tillmann gibi. François'yı filme almak istediğimizde uyanık kalmak için kokain çekmişti. Etkilerini biliyordu. Bir kez kullanmakla bağımlı olunmayacağını iddia etmişti. Ben de ona inanmıştım. Ama o zaman kronik serotonin eksikliği olduğunu ikimiz de bilmiyorduk. Bir gözümü onun üzerinden ayırmamam gerekiyordu.

Ama şimdi başka önlemler alma zamanıydı. Beşinci aramamda da Lars'a ulaşamamıştım, inatla açmıyordu. Demek ki erken yola çıkmamız gerekiyordu. Kendimi tepeden tırnağa bitap hissediyordum ve aslında saatlerce arabada oturacak halim yoktu. Ateşim vardı, boğazım acıyordu ve uyuz bir köpek gibi öksürüyordum, en önemlisi nezleydim. Ama Lars'ın hangi savaştan söz ettiğimi öğrenmekle ilgili inatçı isteğinin sonunu pek hayırlı görmüyordum. O buraya gelmeden kaçmalıydık. Araştırmalarım zaten bir kıyı otelinde son bulmuştu. Yöre gözüme öylesine muhteşem görünmüştü ki nezlemi bile unutmuştum çünkü insan böyle bir yerde en büyük sorunlarını, en büyük hayal kırıklıklarını üzerinden atabilirdi. Gölgele çam ağaçlarının altına konmuş beyaz şezlonglar, su oyunları oynanabilen, fayansları altın renkli ve yumurta biçimli bir havuz, arka planda deniz... her yanda çiçekler... İşimizi bitirdiğimiz zaman en kısa yoldan bunların tadını çıkarmak istiyordum. Çünkü soğuk algınlığım dinlenme isteğimi daha da arttırmıştı... bununla birlikte her fırsatta patlayan öfkemi de. Ne yazık ki bu fırsatlar hep boşa gidiyordu.

Kararımı verip Tillmann'ın numarasını çevirdim. Serotonin eksikliğinin iyi tarafı vardı. Neredeyse her zaman uyanıktı. Ayrıca ışığın ve sıcaklığın serotonin salgısını arttıracak bahanesiyle günde birkaç hafta dinlenme raporu yazması için her zamanki kurnazlığıyla Doktor Sand'ı kandırmıştı. Araştırmalarım da bunu doğruluyordu. Hatta gün ışığı veren bir lamba bile aynı işi görüyordu ama Tillmann bu raporla babasından bizimle birlikte İtalya'ya gitmek için izin alabilmişti. İddiasına göre tatile. Bay Schütz annemin de bizimle geleceğini sanarak razı olmuştu. Ne yazık ki annem de buna inanıyordu. Bay Schütz en azından kendi bavullarını hazırlamaya kalkmamıştı. Ama bu beni çok az teselli ediyordu. Sözde Colin annemi manipüle etmişti... İki bahçeyi turlarken her ne konuştularsa, annem hiç de bizi İtalya'ya tek başımıza yollamaya razıymış gibi görünmüyordu.

Yine de onu ikna etmek için birkaç gün kazanmıştık çünkü Gianna gazeteden birkaç evrak almak ve dairesinin kira sözleşmesini feshetmek için bir kez daha Hamburg'a gitmek istiyordu. Dün Paul'ün eşya kamyonu gelmiş ve içindekileri elbirliğiyle bodruma taşıyıp adam akıllı istiflemiştik. Eşyaları mümkün olduğu kadar göze çarpmayacak bir şekilde ikiye ayırmıştık: Yola çıkarken yanımıza alacağımız küçük bir grup ve şimdilik ihtiyacımız olmayanlar. Küçük grubun içinde Paul'ün ecza dolabı da vardı. Kleptomaninin de karabasan saldırısının bir yan etkisi olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. Dolabın gözlerinde sadece Colin anılarını çaldıktan sonra bana verdiği uyku ilaçları ve sakinleştiriciler yoktu, içi antibiyotik, enjektör, ameliyat gereçleri, hayat kurtaran bir yığın aşı, tüpleriyle birlikte seyyar serumluk, kendi kendine eriyen ameliyat ipliği, steril iğneler gibi şeylerle tıka basa doluydu. Kısacası: Paul'ün çocukken hep hayalini kurduğu, tam donanımlı bir doktor çantasıydı.

Gianna'yla ikimiz çekmeceleri güçlkle açabiliştik. Paul ecza dolabındakileri elimize tutuşturduğu iki deri çantaya koymamızı söylemişti.

"Bu şeyleri ne yapacak?" diye sıkıntıyla sormuştum. "Bunları yanımıza almakla pek iyi etmiyoruz." Aklıma gelen şey gümrük memurları değil, Tillmann olmuştu. Tüm bunlar onun sınır tanımayan deney tutkusunu kim bilir nasıl tetikleyecekti?

Gianna sıkıştırmalarım da daha fazla dayanamayarak ağzındaki baklayı çıkarmıştı: "Colin, Paul'den tüm ekipmanını yanına almasını istedi."

“Colin mi? Onunla konuştunuz mu?” Kendimi bir anda yetişkinler tarafından dışlanan çocuklar gibi hissetmişim. Bana bir veda bile etmemişti, oysa Gianna ve Paul’le İtalya hakkında konuşmuştu. Ki onları doğru dürüst tanıımıyordu bile.

Gianna, “Önemli bir şey değildi,” diye geçiştirmişti çünkü öğrendiğim şeyin hiç hoşuma gitmediğini anlamıştı. “Sadece senin ve Tillmann’ın yalnız gitmenize hiçbir şekilde izin vermemiz gerektiğini vurgulamak istedi.”

Akan burnumla Tillmann’ın telefonu açmasını beklerken, *çok iyi*, diye düşündüm. Herhalde şimdi planlarıma engel olamayacaklardı. Gianna kontratını yazılı olarak da feshedebilirdi, gazetedeki evrakı da herhalde beş para etmez bir şeydi.

“Ne var? Şu anda hamburger yiyorum,” dedi Tillmann ağzını şapırdatarak.

“O zaman çabuk ye. Bu gece yola çıkıyoruz. Bir engel çıktı. Eşyalarını topla ve buraya gel ama lütfen sessiz ol. Volvo’da bekle. Sakın zili çalma!”

“Neler oluyor? Biliyorsun ki en nefret ettiğim şey, bana...”

“Tillmann, kapatmam gerek, hapşırma krizim başladı. Buraya gel, yoksa yola sensiz çıkarız.”

Ormanda geçirdiğimiz gecedен bu yana Tillmann’ı görmemiştim çünkü İtalya tatiliyle ilgili izin koparabilmek uğruna babasıyla birlikte hafta sonu gezisi için Hollanda’ya gitmişti. Ama onun merakına yenileceğini biliyordum. Mutlaka gelecekti.

Yalan söylemiyordum. Hapşırık krizi şimdiye dek geçirdiğim tüm nezlelerden çok daha şiddetliydi. Arka arkaya on yedi kez hapşırdıktan sonra güçlükle soluyarak kendimi yatağa attım. Burun spreyi kullanmamalıydım. Bunu ne zaman aklımda tutacaktım? Gerçi şimdi sinüslerim biraz olsun açılmıştı ama burun deliklerimden sürekli sulu, berrak bir sümük akıyordu ve bu tüm böcek sokmalarından çok daha kaşındırıcı bir durumdu. Kaşınma isteğimi dizginlemek için en iğrenç yöntemimi uygulamak zorundaydım ve bunu yaparken François’nın ağızdan gözü dönmüş halinden pek bir farkım yoktu. Sümüğümün akmasına izin veriyor ama ara sıra burnumu çekerek tekrar dışarı salıyordum. Tam bir sümük canavarına dönüşmüştüm. Ve sümük canavarının şimdi bavullarını toplaması gerekiyordu.

Güney İtalya’ya çıkılacak bir cinayet tatilinde nelere ihtiyaç olabileceğiyle ilgili karar vermekte zorlanarak yapışkan parmaklarımla dolaptaki giysilerimi

karıştırdım. Acaba akşamları soğuk oluyor muydu? Herhalde. Gianna'nın evinin dağlarda olduğunu tahmin ediyordum ve dağlarda akşamlar hep soğuk olurdu. O halde kot, polar kazak ve kapüşonlu ceket almalıydım. Kısa kot. Etek. Büstiyer. Ya plaj giysileri? Mutlaka gerekliydi. Belki yolda denize bir kaçamak yapardık. Bornoz. Havlu. Yatak takımı. Gianna yatak takımlarına ihtiyacımız olduğunu söylemişti. Yazlıkta yatak takımı yokmuş. Fazla düşünmeden mikroplu çarşafımı yataktan çekip aldım çünkü temiz çarşaf ve kılıflar annemin yatak odasının bitişiğindeki dolapta duruyordu ve şu anda hiçbir şekilde dikkat çekmek istemiyordum. Peki ya şimdi? Kitaplar? CD'ler? Müziğe ihtiyacımız vardı. MP3, arabada çalacağımız CD'ler, Aspirin, not defteri, para -çok para, belki karabasanlara rüşvet verebilirdik- çek defteri, güneş yağı, duş jeli, diş fırçası, pijama, sağlam ayakkabılar, sandalet, tokyo, bot... hapşırıklarla küçük çocuklar gibi salyalarımı akıtarak banyo ve yatak odası arasında parmak uçlarıma basarak telaşla gidip geldim, ta ki bitap düşüp artık devam edecek halim kalmayana dek. Hiçbir şeyi unutmamış olmayı umuyordum.

Merdivenleri inerken hapşırmamalıydım. O halde iki bavul olduğu için iki kez inip çıkacaktım. Çünkü tek elimle hapşırmamak için burnumu tutmak zorundaydım. Bazen işe yarıyordu. Cep telefonum beni ele vermezdi, sessize almıştım. Ama Rufus'u hesaba katmamıştım. İlk basamağın üzerine çökmüş ve merdivenin gölgesinde iyi gizlenmişti.

Ayağım tüylü sırtına değip dengemi kaybedince öfkeyle miyavladı ve tüylerini dikerek mutfak masasını üstüne sıçradı.

Bavulları elimden bırakmadan dengemi tekrar bulduktan sonra, "Şişşt," diye tısladım. "Burada ne işin var?"

Rufus deli gibi yalanmaya başlamıştı. Tepesi atmış gibi görünüyordu. Neden merdivene yayılıp şeytan görmüş gibi baktığını merak etmiştim. Genellikle günün yüzde doksan beşini annemin dikiş odasında uyuyarak geçiriyordu. Gianna odada olduğu zamanlarda asla kendi isteğiyle orayı terk etmezdi. Belki de astımı yüzünden kedi tüyüne alerjisi olduğu için onu Paul dışarı atmıştı.

Dikish odası, annemin yatak odasıyla aynı koridordaydı... en uçtaydı ama yine de son derece dikkatli olmak gerekiyordu. Bir an durup şüphayle

kendimi yokladım. Yoksa yine bir hapşırık krizi mi geliyordu? Hayır Hayır, şu anda değil. Umarım.

Rufus'la birlikte parmaklarımın ucuna basarak dikiş odasına yaklaştım. Koridordaki ışık sönmüştü. Kulağımı kapıya dayadığımda, içeride çalan kısık bir müzik sesi duyduğumu sandım. Gevşeme müziğine benziyordu. Yoksa ikisi de uyumuş muydu? Paul Hamburg'dayken Chill-out müziğiyle uyuma alışkanlığı edinmişti. Eh pekâlâ, demek ki fazla gürültü etmeden onu ve Gianna'yı uyandırmam gerekecekti.

Kapının kolunu yavaşça aşağı indirdiğim sırada birden Gianna'nın sesini duydum... anlayamadığım ya da belki hiç anlamak istemeyeceğim kısa ve öz bir cümle söylemişti. Ama belli ki Paul ne dediğini anlamıştı çünkü kahkahalarla gülüyordu. Harika, demek ki anlamak istemediğim bir şeyi anlamak konusunda yanılmıştım ve içeri girebilirdim.

"Ah, lanet olsun..."

"Ellie!" Paul hâlâ gülüyordu ama Gianna'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Şaşkın bir halde örtüyü çıplak göğüslerinin üzerine tuttu. Zaten fazla bir şey saklaması gerekmiyordu. Biraz önce Gianna'nın üzerinden indiği açıkça belli olan Paul'ün durumu bunun tam tersiydi çünkü her şeyi ortadaydı. "Kes gülmeyi," dedi Gianna öfkeyle, ardından yatak örtüsünü ağabeyimin edep yerinin üzerine fırlattı.

"Ah Tanrım, özür dilerim... çok üzgünüm..." diye kekelerken gözlerimi kısarak bakmaktan kendimi alamadım. Neyse ki nezlem yüzünden kontakt lens takmaktan vazgeçmiştim. "Ben sizin... şey yaptığınızı... bilmiyordum... şey, her neyse... Paul, lütfen sessiz ol. Bu gece yola çıkmamız gerekiyor. Lars aradı, buraya geliyor. O gelip annemi pirelendirmeden gitmeliyiz," diye kekeledim fısıldayarak.

"Ne piresi?" diye sordu Gianna. Paul'ün hâlâ gülmesi onu paldır küldür içeri dalmamdan daha çok öfkelenirmiş gibiydi. "Kes gülmeyi, o kadar komik değildi. Aslında hiç komik değildi."

"Öyleydi." Paul'ün karnı hâlâ gülmekten titriyordu. "Çok komikti."

Ayrıntılara girmelerine izin vermeden, "Bunun ne olduğunu bilmek istemiyorum," dedim çabucak. "Bavullarınızı toplayın, mümkün olduğunca çabuk yola çıkmamız gerek. Tillmann'a haber verdim. Hadi, kalkıp giyinse-nize, ne bekliyorsunuz?" Bunun hemen bir ya da iki dakikada olmayacağını

biliyordum ama nihayet, nihayet bir şeyler yapabilecektim ve artık bilgisayarın başında amaçsızca çakılmam gerekmeyecekti.

“Askeri okula girmeyi hiç düşündün mü?” Gianna öfkeyle yüzüme baktı. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve olmayan dekoltesinin üzerinde yer yer koyu lekeler göze çarpyordu. “O zaman sabahtan akşama dek emirler yağdırırsın ve hiç kimse bundan rahatsız olmaz. Lars geliyorsa bunda ne kötülük var? Bu telaş niye?”

Gianna alçak sesle konuşmayı beceremiyordu. İşaret parmağımı uyarırcasına dudaklarıma götürdüm. Bu arada Paul sakinleşmişti, ayak parmaklarıyla yakalamaya çalıştığı iç çamaşırını yerden alıp ona fırlattım. Ustaca yakaladı.

“Çünkü Lars bir şeyler gizlediğim fikrine saplanıp kalmış ve bu sırrın boyutlarından haberi yok. Yine de bir anlamda annemden daha fazla şey biliyor. François’yla yaptığım savaşta ölebileceğimi ona çıtlatmıştım, anlaşılan bunda ciddi olduğumu anlamış. Şimdi anneme bunları anlatır ve annem de bunun ardında bir yanlış anlaşılma olmadığını anlarsa –ki bunu anlayacaktır– o zaman bizi asla göndermez. Ne tek başımıza ne de birlikte. Şimdi sadece Tessa için gittiğimizi düşünüyor çünkü François’dan haberi yok...”

Soluklanmak için ara verdim. Parmaklarımla burnumu tutup kulaklarım uğuldayana dek soluk aldım. Şimdi biraz daha iyi duyabiliyordum ve kulak zarım düzelmişti.

“Ah, mamma mia.¹³” Gianna başını iki yana sallayarak bana baktı. “Seninle bu halde arabaya mı bineceğiz? Bu çok berbat olacak.”

“Evet, öyle. En geç bir saat içinde. Yoksa Tillmann’la yalnız giderim.”

“Peki nerede kalacaksınız?” Gianna’nın kehribar gözleri kısıldı. “Nasıl anlayacaksınız?”

“Orası kolay,” dedim küçümsercesine homurdanarak. Gianna’nın hırsını körüklemiştim. Bizimle birlikte olmak istiyordu, bunu gözlerinden anlıyordum. Paul’ün dudakları hâlâ gülmek için kıpır kıpır oynuyordu. Gianna ona sert bir dirsek atınca yuvarlanarak yataktan kalktı ve çıplak halde dolabının önünde dikildi. Sonra tişörtleri ve diğer giysileri bir bir yatağın üzerine fırlatmaya başladı. Gianna tek eliyle onları yakalamaya çabaladı çünkü diğer eliyle hâlâ örtüyü göğüsleri üzerinde tutuyordu. En azından

nezlem sayesinde koku alamıyordum. Odanın içi mutlaka misk, masaj yağı ve beden sıvısı kokuyor olmalıydı. Dikkat toplamaya pek yardımcı olduğu söylenemezdi, benim için de.

İkisini Rufus'la yalnız bıraktım, burnumu çekerek evin içinden geçip bahçeye çıktım ve bavullarımı arabaya koydum. Ardından Tillmann'ı karşıladım, erzak hazırladım ve kendime son bir soğuk algınlığı çayı hazırlayıp içine Wick MediNait'ten¹⁴ bolca kattım. Belki arabada biraz uyuyabilirdim.

Yaklaşık bir saat süren hareketli bir hazırlık koşturmacasından sonra her şeyi son kez gözden geçirmek üzere kış bahçesinde toplandık. Annem uyuyordu, Lars henüz gelmemişti... aslında her şey mükemmeldi. Henüz çayımı yudumlarken soğuk algınlığımdan kaynaklanan kasvet, karnımda karıncalanmalara neden olan ateşli bir sevince dönüşmüştü. Kendimi yatılı okuldaki en iyi arkadaşlarıyla birlikte ormanda kendi yaptıkları kulübede yaşamak için kışı kıran yeni yetmeler gibi hissediyordum. Ama sevincim birkaç saniye sonra hissettiğim yoğun ihanet duygusuyla birlikte tadını çıkaramadan uçup gitti. Odada beşinci bir kişi daha duruyordu ve o, harika seyahatimizin yolcuları arasında değildi.

“Beni büsbütün aptal sandınız, değil mi?” dedi annem tanımlayamadığım yumuşaklıkta bir sesle. Bu, genellikle en acı suçlamalardan önce gelen şu yumuşak seslerden miydi? Yoksa teslimiyetin verdiği bir yumuşaklık mı? Alaycı bir yumuşaklık mı? Annelerin kafa karıştıracak kadar fazla ve birbirinden farklı yumuşaklıkta ruh halleri vardı. Yoksa gerçekten de anlayışlı bir yumuşaklık mıydı? Sonuncusuna acil ihtiyacımız vardı. Yeni bir hapsirink krizine yakalanacağımı bile bile ve ilaç kokteylimden hafifçe kafayı bulmaya başladığım halde ağzını açmaya ilk cesaret eden ben oldum.

“Anne, lütfen... Hapşuu! Yalnız gitmemize izin vermelisin, başka türlü olmaz. İtalya'ya yalnız gitmeliyiz, artık biraz dinlenmek ve güneş depolamak istiyorum, şimdiye kadar hiç... Hapşuu! Güneye... gitmemiştim...” Sümüklerimi elimle sildim. “Kış hepimiz için zor geçti, Paul da dinlenmeli, Gianna'nın morali çok bozuk, benimse düşünmem gerek, çok düşünmem gerek... buna ihtiyacımız var... ve ben... hapşuu!”

"Ah, Ellie, canım..." Annem yanıma yaklaşp sümüklü ellerimden tuttu. "Buraya sizi uğurlamaya ve seni vicdan azabından kurtarmaya geldim. Elbette gidebilirsiniz, hepiniz yetişkin insanlarsınız. Gideceğinizi zaten biliyordum. Güzel zaman geçirin."

Yaa. Anneler böyleydi işte. Bizi vicdan azabından kurtarmak istedikleri anda onu iki katma çıkarırlardı. Hıçkırarak kollarına atıldım. Kısa bir an tüm planlarımdan vazgeçmeye, arabayı boşaltıp sıcak yatağıma geri dönmeye ve iyi bir uyku çekmeye hazırdım. Bu fikir değişikliğine nereden kapılmıştı? Onu anlamıyordum. Fazlasıyla... cömert davranıyordu. Özverili. Neden böylesine özverili davranıyordu ki? Ve neden bunun ardında hiç de özveri olmadığı şüphesinden kendimi alamıyordum? Bu özveri değildi, aksine... aksine?.. Neden gitmemize izin veriyordu? O benim annemdi. Hiç mi endişelenmiyordu?

"Geri döneceğinize söz verin, dördünüz de."

Hiçbirimiz yanıt vermedik. Bunun için söz veremezdik. Annem de onun dileğini yerine getiremeyeceğimizi bilircesine buna sessizce katlanıyordu. Ona hiçbir şey için söz veremezdik.

"Kendine dikkat et, Ellie. Ve kalbinin sesini dinle," dedi. Anneme son kez sıkıca sarıldım. Onu bırakmak istemediğim için Paul'ün beni çeğiştirmesi gerekti. Aslında hiç de böyle apar topar yola çıkmamız gerekmiyordu. Annem bize izin veriyordu ve bizi izleyemeyecekti çünkü hiç kimse ona yazlık evin nerede olduğunu tam olarak söylememişti. İtalya kocaman bir ülkeydi ve orada birçok Vespucci yaşıyordu. Annemin elinde ne Gianna'nın babasının ne de yazlığın adresi vardı.

Ama belki de o anki yumuşaklığı geçiciydi ve fikrini değiştirmeden bundan yararlanmalıydık. Yine de son derece utanıyordum. Aşkımı kurtarmak için evden gidiyor ve annemden kendi ihtiyaçlarını dikkate almamasını bekliyordum. Tessa'yla ilgili sorunu çözer çözmez onu güneye çağırmayı aklıma koymuştum. O zaman gelebilirdi. O zaman Colin'in bambaşka yönünü görebilir ve beni onunla bağlayan şeyin ne olduğunu anlayabilirdi, böylece babamı aramaya birlikte çıkabilirdik.

"Hazır olduğumuzda gelirsın ve babamı birlikte ararız, tamam mı?" diye merdivenlerden aşağı seslendim. Diğerleri arabada beni bekliyordu.

“Tamam, Ellie,” dedi annem alçak sesle. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kış bahçesinin penceresinde, tıpkı en iyi anlarımda olduğu gibi dimdik ve gururla durup veda için elini kaldırdışı otoyola çıkana ve son bir hapşırık krizi beni mat edene dek gözlerimin önünden gitmedi. Titreyen bedenimi bir battaniyeye sararak başımı pencereye dayadım ve hastalıklı, huzursuz bir uykuya daldım.

KÜLTÜR ŞOKU

Yeter. Artık istemiyordum. Tedavilerini kesebilirlerdi, zaten yararı yoktu. Tek yaptıkları ya da yapmaya çalıştıkları, her şeyi daha da kötüleştirmektir. Elim kolum bağlı halde hasta masasında yatmış, acılı yöntemlerini birbirini ardına üzerimde denemelerine sesimi çıkaramazken, meraklı bakışlarını bana dikmişlerdi. Odanın içi boğulacak kadar dardı, her yeri dolduran kâfur ve mentol kokusu midemi bulandırıyor. Ama koku da bir işe yaramıyordu. Burnumun içine sanki beton atılmıştı. Sadece ağzımdan soluk alabiliyor, buna karşın uçucu yağların kokusunu nasıl olup da alabildiğimi merak ediyordum ama herhalde damarlarıma dek işlemiş olmalıydılar ve hayatım boyunca başka koku alamayacaktım. Şişmiş mukozalarım yapışmışlar, damağımdaki yaralı çatlakların içine yerleşip tahta bezi gibi hissettiren, paslı ve donuk dilime doğru yayılmaya başlamışlardı. Doktorların yüzümün sağ tarafındaki sinüslere tuttuğu kırmızı ışık şakaklarımı kızdırıyordu. Ter içindeki saçlarım alnıma yapışmıştı.

Kesin şunu! diye onlara yalvarmak istedim ama konuşamıyordum. Mentol dilimi uyuşturmuştu. Hepsi gülmeye başladı, utanmadan, katıla katıla, evet, bana gülüyorlardı, kafalarını üstüme eğmişlerdi ve çektiğim acıdan zevk alan yüzleri neredeyse ağzımın içine girecekti. Soluklarını benimde hissediyordum. Dudaklarımı gıcıkliyordu.

“Kesin şunu!” diye bir kez daha denedim. Gırtlığımdan sadece “Agggh!” diye bir ses çıktı. Kahkahaların dozu artmış, gittikçe daha kötü ve kinci olmaya başlamışlardı. Kendimi aşağılanmış hissediyordum. Onları görmemek için gözlerimi kapadım.

“Yeter, çocuklar. Kollarını çözün artık...” diye kıkırdadı biri. Gianna.

“Yoo, böyle çok komik... kamerayı buldun mu?” Paul gülmekten konuşamıyordu.

“Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum...” Gianna konuşurken sanki biri gırtlığını sıkıyormuş gibi kesik kesik soluyordu. Tam yanımdan gelen kalın fokurdamanın kolaylıkla Tillmann’a ait olduğu söylenebilirdi. Kahkahalarından ne dediği anlaşılmıyordu.

“O zaman cep telefonunu al,” dedi Paul kahkahalarından fırsat bulup. Gianna, Paul ve Tillmann. Tamam, harika, daracık bir muayene odasında falan değildim, Volvo’muzun içindeydim. Muayene odası rüyaydı. Tam anlamıyla berbat ötesi bir rüya. Ama gerçekte bu kadar komik olanın ne olduğunu uyanınca da anlamamıştım. Neye gülüyorlardı? Ve lanet olsun, neden her yer hâlâ kâfur ve mentol kokuyordu? Yoksa bir parçam rüyada mı takılı kalmıştı? Çünkü ağzım ve dilim aynı şekilde kupkuru ve soğuktu. Sadece cayır cayır yanan gırtlığımdan hava alabiliyordum.

Herhalde kademeli bir rüya, diye tahminde bulundun. Kademeli rüyalardan nefret ederdim. Uyandığın zaman kendini bir başka rüyada bulurdun. Gerçi bir süre sonra bunun rüya olduğunu anlardın ama yine de bedenini uykudan kurtaramazdın. Şimdi olduğu gibi.

Şimdi bir cep telefonu kamerasının hafif vınlamasını duyuyordum. Birden gözlerimi açtım. Kahkahalar yeniden yükseldi.

“Aggh,” dedim bir kez daha. Hiç şüphe yoktu, uyanıktım. Ama neden?..

Doğrulup elimle burnumu yokladığımda, terlemiş şakağım şapırtılı bir sesle yapışmış olduğu camdan ayrıldı. Burnumda bir şey tıkalıydı, her iki deliğinde de. Kocaman, kokan bir şey. Ayrıca hareket halinde değildik. Neden yolda değildik? Yoksa İtalya’ya varmış mıydık?

Gianna, Paul ve Tillmann eğilerek büyülenmiş gibi bana bakıyor; ben burnumla meşgul oldukça sonu gelmez gibi görünen ve gittikçe daha coşan gülme krizleri eşliğinde sırayla tekrar geri çekiliyorlardı.

Hissiz parmaklarımla dudaklarımın üzerinde sallanarak beni gıdıklayan ince bir iplik yakaladım. Öfkeyle tutup çektim. Tıkaca benzeyen şey plop sesi çıkararak burnumdan çıktı, aynı anda iğrenç mentol kokusu da yok oldu.

Tillmann gıklar gibi sesler çıkararak arkaya devrilirken Gianna ve Paul ayinde dua eder gibi karınlarını tutarak iki büklüm oldular. En azından onlar da acı çekiyor gibiydi.

“Bu da ne demek oluyor?” diyerek sağ burun deliğimden çıkardığım tamponu öfkeyle havada salladım. Soldaki tampon biraz sıkışmıştı ama burnum zaten mahvolduğu için hassaslığı bir yana bırakıp tamponun ipine sertçe asıldım. Hemen ardından bir dolu sümük boşaldı.

“Ahhhh,” diye silkindi Gianna ama karanlık bakışlarımla göz göze gelince hemen çark etti: “Of, Ellie, hadi ama...”

“Neden burnuma tampon soktunuz? Bu pislik de ne demek oluyor?”

Ama iki beyefendi henüz konuşacak durumda değildi, bunun yerine yaşanan tiyatroyu fotoğraflayarak ve filme çekerek ölümsüzleştirmekle meşguldüler. Diplomatlığa soyunmak zorunda kalan Gianna oldu.

“Uyurken sürekli sümüklerin aktı, Tillmann’ın aklına tamponları nezle kremine bulayıp burnuna tıkamak geldi...”

“Demek Tillmann. Ve siz de tabii bu fikri harika buldunuz. Kaç yaşındasınız, on dört mü? Paul, bir de doktor olacaksın, uçucu yağların mukozaya doğrudan temas etmemesi gerektiğini bilmeliydin...”

“Tanrım, Ellie, mizah duyguna ne oldu? Hapşırırken mi kaybettin? Tamponları çekip alacaktım ama öyle komik görünüyordu ki...”

“Neredeyiz?” Kaygan tamponları elime alıp dirseğimle kapıyı açtım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Herkes arabadan indi. Esneyerek ve inleyerek -ayrıca hâlâ kıkırdayarak-sabah güneşine karşı gerindik ve tutulmuş uzuvlarımızı ovuşturduk. Şişmiş mukozalarımıza karşın havanın temiz ve berrak olduğunu fark ettim. Herhalde harika kokuyor olmalıydı, taş, kar ve çiy damlası. Bana Norveç kışını hatırlatmıştı. Yoksa geldiğimiz yer?.. Yo, hayır. İtalya’ya falan gitmiyorduk. Her yerimiz heybetli zirveleri koyu mavi göle yansıyan dağlarla çevriliydi. Gölün taşlı kıyısı park yerimizden birkaç metre ötedeydi... burası Norveç’ti! Norveç olmalıydı! Hatta burası göl falan değil, bir fiyort girintisiydi. Beni Norveç’e getirmişlerdi! Annem bu yüzden gitmemize sesini çıkarmamıştı.

Gianna, “İsviçre. Dört Kanton gölü. İtalya yolu üzerindeki bir gümrük noktası,” diyerek beni paranoid korkularımdan kurtardı. İsviçre. Tanrıya şükür, İsviçre’deydik. İsviçre iyiydi. İsviçre’ye bir itirazım yoktu. Ama Tillmann’ın vardı.

Rahatlamıştım. Derin bir soluk alıp Paul'e yaslandım. "Yine de Avusturya üzerinden gitmeyi tercih ederim. Geçitten geçebiliriz," dedi Tillmann üşengeç bir sesle. Paul özür dilercesine saçlarını okşadı.

"Burası kestirme yol, kaç kez söyleyeceğim?" diye öfkeyle bağırdı Gianna. "Hiç kimse isteyerek geçitten geçmek istemez, ayrıca orada Gotthard Etkisi¹⁵ yoktur. Biz Gotthard Etkisi yaşamak istiyoruz."

"Gotthard Etkisi'ni siz istiyorsunuz. Ben değil."

Hiçbir şey anlamıyordum. Ama Tillmann ve Gianna'nın rota kavgası umurumda değildi. Kurumuş gırtlığımı ıslatmak için bir kahve içmem gerekiyordu, bu arada küçük bir kahvaltının da zararı olmazdı.

Elimdeki tamponları sallayarak, "Bunları ne yapayım?" diye alayla sordum. "Atayım mı? Yoksa başka kullanacağınız yerler var mı? Örneğin bunları senin kışına tıkayabilirim, Tillmann."

Tillmann huysuz havasına karşın kayık tabağı gibi sırtarak küçük molamıza sevindiğini belli etti ama Gianna'nın yüzündeki neşeli ifade lastiği kopmuş faşing maskesi gibi bir anda kayboldu. Yorgun yüz çizgilerinde çıplak korkunun izleri belirdi.

"Ah hayır! Hayır! Makyaj çantamı sizin evde unutmuşum. Ona ihtiyacım var. Makyaj yapmak için hiçbir şeyim yok, hiçbir şeyim! Saç fırçam bile!"

Gianna sanki birkaç dakika sonra gezegenimize düşüp yok edecek bir meteoritin haberini yeni almışız gibi elleriyle yüzünü kapadı. Tillmann ve Paul hâlâ onun şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibiydiler. Ama Gianna ciddiye.

"Bu olamaz," dedi ağlamaklı bir sesle. "Apar topar yola çıktığım zamanlarda böyle bir şeyi hep kâbuslarımda görürdüm ve şimdi gerçekten oldu işte..."

Paul, "Bu akşam birkaç şey satın alabilirsin, değil mi? En azından acil olanları," diyerek tartışmayı biraz yumuşatmaya çalıştı ama yüzündeki alaycı ifade yüzünden pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"İhtiyacım olan şeyleri İtalya'da bulabilir miyim, bilmiyorum, ayrıca... ah, sen ne anlarsın ki," diye homurdandı Gianna.

"Yoo. Gerçekten anlamam. Makyaj çantası..."

Ancak ben Gianna'nın aklını başından alan şeyin ne olduğunu çok iyi anlıyordum. Sözüünü ettiği kâbusu ben de sık sık görmüştüm; beklenmedik bir şekilde yola çıktığım ve yanıma hiçbir şey almadığım kâbuslar. Bu kâbusların çoğunda üzerimde giysi de yoktu, en fazla popomu zar zor örten bir gömlek. Ama bu kâbuslarda sadece utanç duymakla kalmıyordum, tam kapanmak üzereyken girdiğim karma karışık, yabancı dükkânlarda ne seçeceğimi bilmeksizin sürekli dolanıp durmaktan bitap düşüyordum. Asıl olay Gianna'nın unuttuğu makyaj çantası değildi, asıl olay plansızlığımızdı. Gianna'yı geren bu durumdu. Onu oyalamam gerekiyordu, öncelikle de kendimi, yoksa ben de ona katılıp kafayı sıyracaktım.

"Kahvaltı edebilir miyiz?" diye sordum elimden geldiğince neşeli olmaya çalışarak. "Bir yerde duralım ya da yolda yiyelim."

"Ben alışverişe gidiyorum." Gianna sert bir hareketle bize sırtını döndü -onun gözünde makyaj çantası felaketinden bizler sorumluyduk hatta tam olarak ben- ve yolun karşısına geçti. On beş dakika sonra öfkesi geçmişti ve hepimiz yan yana oturmuş, sakın bir şekilde çöreklerimizi yiyip servet ödediğimiz Mövenpick kahvelerimizi yudumlayarak muhteşem dağ manzarasının keyfini çıkarıyorduk. Hatta Tillmann bile huzurluydu. Seyahat amacımızı ve nezlemi birkaç dakikalığına unutabilmişim.

Paul ve Gianna el ele tutuşmuş olsalar da başımı ağabeyimin omzuma dayayıp bedeninin sıcaklığıyla kendimi ısıtmak istedim. Hava hâlâ hissedilir biçimde serindi ve azur mavisi üzerinde kuzu misali bulutlar kümelenmişti ama sağlığım yerinde ve acemi ölüm komandoları olarak çıktığımız bu yolculuğun planları daha farklı olsaydı, o anda mutlu olmak işten bile değildi.

Ancak diğerlerinin keyfi yerinde olsa da, öğleye doğru bu ortamdan gittikçe uzaklaşmaya başlamıştım; Gianna'nın öve öve bitiremediği Gotthard Etkisi baş göstermişti. Daha önce orta Avrupa'ya özgü ılıman iklimde yol almıştık ama tünelden çıktıktan sonra kendimizi ansızın Sahel Kuşağı'nın¹⁶ içinde bulduk. En azından benim hissettiğim buydu. Fazlasıyla sıcaklamıştım ve külüstür Volvo'muz da güneyin sıcaklığıyla en az benim kadar güçlkle başa çıkabiliyordu.

16 Afrika'da sahra çölü ve sudan arasındaki Atlas Okyanusun'dan Kızıldeniz'e uzanan 1000 kilometre genişliğindeki şerit. (ed.n.)

Henüz birkaç kilometre öncesine dek içeriye serin hava üflerken, şimdi ılınmaya başlamıştı. Çok geçmeden bir fön makinesinin içinde oturuyor olacaktık. Eziyet çekmekle uyuşukluk karışımı bir ruh haline sığınmıştım ve tekrar uykuya dalabilmeyi umuyordum. Ama bunun yerine kahve etkisini göstermeye başlamıştı. Benzin almak ve bedensel ihtiyaçlarımızı karşılamak için Milano'ya yüz kilometre kala durduk.

Ama mola yeri benim için bir şok oldu... ve tıpkı şoktaymış gibi tepki verdim. Yani hiçbir şey yapmadım.

Tıka basa dolu tuvaletlerin bulunduğu yere geldiğimizde Gianna omzuma dokunup, "İlerle," dedi. Ama ben olduğum yerde kalmıştım. Ayağımı bastığım yerden çekemiyordum. O tuvaletlerin içine girmek istemiyordum. İdrar kokusunu şimdiden almaya başlamıştım, hatta mola yerindeki benzinlikten gelen dizelin, yağların, yemek artıklarının ve ıslak tuvalet kâğıtlarının kokularını bile alabiliyordum. Ama beni en fazla felç eden, hiçbir şey olmamış gibi birbirleriyle neşeye ve bağıra çağıra konuşan insanlardı. Etraftaki pislikten rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Tek tük birkaç kelime dışında, bu boğucu havanın içindeki haykırışlarından hiçbir şey anlamamak beni büsbütün aptallaştırmıştı. Tamamen dışlanmıştım.

Kendimi bir anda pis hissettim, evet, bu benzin kokulu ve tozlu havayı solumak, onun içinde hareket etmek, pislenmek için yeterliydi. Tuvaletin girişindeki musluklarda elimi yıkamak temizlenmeye yetmeyecekti. Bu insanlar her şeye dokunuyorlardı, neyin kirli neyin temiz olduğu umurlarında değildi. Parmak izleri bu suç mimarisinin her yerine yapışmıştı. O sırada kabinlerin birinden yanında küçük çocuğuyla bir anne çıktı ve telaşla yürüyüp gitti. Lavabolara dönüp bakmadı bile... Tuvalet kâğıtları rulolar halinde yerlerde yuvarlanıyordu. Belki de kabinlerin çoğunda temiz tuvalet kâğıdı bile yoktu. İdrar sıçramış fayansların üzerinden eğilip ruloları almak gerekiyordu.

Önümüzde iki İtalyan nine sanki dünyanın tüm zamanı onlara aitmiş gibi canlı bir sohbeta başlamışlardı ve yaşlı olanın eli sürekli tuvalet kabinin tokmağı üzerindeydi; daha önce binlerce insanın dokunduğu bir tokmak. Bakteriler 37 derece sıcakta, bir saat içinde en az ikiye katlanırdı. Hava sıcaklığı kanımca 37 derecedeydi. Bu tuvalet kabini tek başına bir bakteri üretme kabıydı.

"Ellie! Ne oldu?" Gianna tekrar omzumdan itti. Onun parmak temasından kaçınmak için kamburumu çıkarıp silkindim ve yüzüne bile bakmadan geri döndüm.

"Artık tuvalete gitmem gerekmiyor," diye mırıldanarak önünden geçtim ve Paul'ün ilaç çantasını almak üzere arabaya geri döndüm çünkü içinde dezenfektan losyonu vardı. Hemen ellerimi temizlemem gerekiyordu. Ama bavulları karıştırmakla meşgul olan Tillmann bagaj kapağını tümüyle bloke etmişti. Onun da ellerini temizlemesi gerekiyordu. Bunu hepsi yapmalıydı, beni dinlemeleri gerekiyordu, isterlerse bana gülsünler, umurumda değildi.

"Paul'ün ilaçları nerede? Lütfen kenara çekil... Çantadan Pinimentol almıştınız, nereye koydunuz..."

"O senin çantadaydı. Hey! Ellie, çekil şuradan!"

Tillmann beni kabaca itip tüm bedeniyle birlikte tekrar bagajın içinde kayboldu. Sanki tüm çantaları baştan yerleştirmek istermiş gibiydi, oysa Paul hepimizin eşyasını sığdırmak için bavul ve çantaları milimetrik bir düzenle yerleştirmişti. Bu sistemi değiştirmek için bir sebep yoktu. Arabada yeterince yer sıkıntısı vardı.

Tekrar araya girmek istedim ama ansızın dizlerimin bağı çözüldü, midem öylesine bulandı ki arka koltuğa oturup ellerimi içme suyuyla yıkadım. Zaten artık hiçbir şey içmeyecektim. İdrar kesemin dolmaması için Verucchio'ya dek -Gianna'nın babasını yaşadığı yerin adı buydu- bir damla içmeyecektim. Kendimi iyi tutabilirdim, bu da özelliklerimden biriydi.

Bu niyetimin bir felaketle sonuçlanabileceğini üç saat sonra görecektim. Parma'ya yaklaşırken yaşadığımız trafik sıkışıklığından sonra arabanın içindeki ısı 45 dereceye çıkmıştı. Tepemizde kaynayan ve arabanın koyu renk tavanını elektrik ocağına çeviren güneşten korunmak için, havluları ıslatıp camlara sıkıştırmıştık. Ama klima arabanın içine sürekli benzin kokusu yayarken havlular da havadaki nemi arttırarak oksijeni bloke etmişti.

Sürekli çaldığımız müzik bile beni oyalamıyordu, aksine içinde bulunduğum perişanlığa âdeta fon müziği olmaya başlamıştı ve bunu da özellikle kendi demokratik sistemime borçluydum. Anlaşılan parçayı söyleyen de neler yaşadığının farkındaydı çünkü şarkıları çeşitli ses tonlarındaki can çekişmelerden oluşuyordu.

Şarkı, bizlere neden bir “broken toy”¹⁷ olduğunu açıkladığı sırada birden el ve ayak parmaklarımın hissizleştiğini fark ettim. Öylesine kurumuş ve sıcaqlanmışım ki yakın zamanda oldukça sağlamlanmış olan kan dolaşımım eski günleri hatırlatırcasına beni bayılmakla tehdit eder olmuştu. Kötü olduğumu fark eden şaşırtıcı bir şekilde Paul yerine Gianna oldu. Paul kartal gözlerini yola dikmişti ve hâlâ otoyol ücretlerine söylenip duruyordu. Cimrilik krizleri de ne yazık ki François’nın geç ortaya çıkan yan etkilerinden biriydi.

“Ellie, iyi misin? Ellie... beni duyuyor musun? Hey?”

Gianna’ya yanıt vermek istedim ama gırtlığımdaki öğürtü ağzımdan ses çıkmasına engel oluyordu.

“Paul, otoyoldan çık, çok zayıf nefes alıyor, elleri de buz gibi...”

“Otoyoldan çıkarsam, tekrar ödeme yapmam gerekir, bir sonraki mola yerine kadar dişini sıkamaz mı?”

Hayır, lütfen. Bir mola yeri daha olmasın. Biraz önce beni hijyen çılgınlığına sürüklemiş olan önyargıyla baştan çıkmış yabancı düşmanlığım yüzünden kendimden biraz utanıyordum ve bu yüzden Gianna’nın ağzını açmasına fırsat vermeden ondan özür dilemişim ama bir mola yerine daha tahammülüm yoktu. Neyse ki Gianna bunu fark etmişti.

“Sanırım mola yeri pek uygun olmaz. Şuraya bak, ileride bir *uscita*¹⁸ var, çayırlığa doğru sür, lütfen, Paul.”

Evet, lütfen, Paul, diye düşündüm. Buralarda yeterince çayırılık vardı. Hâlâ Po Ovası’nda bulunuyorduk, İtalya’da bulunacağını asla tahmin edemeyeceğim çorak bir arazideydik. Palmiyeler, deniz, süslü evler falan yoktu, bunun yerine endüstri kasabaları, tarlalar ve köy evleri vardı. İnternetteki turistik sayfaların hiçbirinde buna benzer manzaralar görmemişim. Onları benden saklamışlardı. Bu arazi depresif bir hava veriyordu ve ufuktaki Apeninler’in gururlu zirveleri bu görüntüyü sadece destekliyordu. Gözüme bir serap gibi görünüyordular, fazlasıyla uzaktılar ve sadece bir hayal ürünüydüler. Onlara yaklaştıkça uzaklaşıyorlardı.

Gianna’ya, “Müziği kıs,” demek istedim ama bana doğru dönmüş, nemli bir havluyla saçlarımı alınımdan çekmeye çalışıyordu. Elleri sıcaktı

17 (İng.) “Kırık oyuncak.” (ç.n.)

18 (İt.) Otoyolda çıkış. (ç.n.)

ve dokunuşları bana yapış yapış geliyordu. Şarkıcı bu arada yakarışlarına ara vermişti ve şimdi kadın çığlığını andıran tiz bir ritmin içinde daireler çizercesine süzülüyor, kollarımda ve bacaklarımdaki kanıncalanmalarla bir ritim oluşturunuyordu. Ses, kanımı çekip alıyor gibiydi.

Paul'ün otoyoldan çıktığını hissettim. Araba yana savruldu. Hafifçe yan yattım. Çok geçmeden altımızdaki lastikler takırdamaya başladı.

"İşte bak, şuradaki binanın önünde birkaç ağaç var! Orası gölgelik olmalı," dedi Gianna Paul'e dönerek.

Beni arabadan nasıl çıkartacaklardı? Artık varlığımı hissetmemeye başlamıştım, âdeta bedenlen yok gibiydim. Bana dokunamayacaklarından emindim. Müziğin ayartıcı sesi ve gitarın yakarışları beni benden alıp götürmüştü. Kapıyı açıp bedenimi dışarı çekerek ağaçlara doğru taşırken hiçbir şey hissetmiyordum. Kendimi hantal ve kaskatı biçimde, taşbebek gibi onların eline teslim etmişim.

Paul dudaklarına su şişesini dayadığında, gırtlığım artık yutkunmayı reddetmişti. İşini gören tek organım, kulaklarımdı. Yüksek volümlü müzik âdeta içlerine demir atmıştı ve Gianna müziği çoktan kapattığı halde hâlâ bana eşlik ediyorlardı.

Bedenimin doğrulup seslerin emrettiği şeyleri yapmaya başladığını tepeden bakarak izledim. Görünmez iplerle yönetilen bir kukla gibi sarsak ve hantal adımlarla dümdüz bir çizgide yürüyerek karanlık pencere delikleri göz gibi üzerime çevrilmiş olan terk edilmiş ev yıkıntısına doğru ilerledim. Ona gelmemi istiyordu.

"Ellie, hareket etme, biraz önce bayıldın, otur biraz..."

Gianna ve Paul beni durdurmak için arkamdan koştular. Dizlerim her adımda bükülüyor, yürürken omuzlarım sarsak hareketlerle ileri geri hareket ediyordu. Artık bir damla kanım kalmamıştı, kaslarım yoktu ama bu evden gelen dürtü öylesine şiddetliydi ki beni durdurmaları olanaksızdı. Ev beni çağırıyordu. İçinde keşfetmem gereken bir şey vardı. Hayatım boyunca bunu aramıştım.

Bakışlarımla paslı menteşelerinde asılı duran ve kuru rüzgârda gıcırdayarak sallanan pencereleri taradım. Kumlar gözlerime doğru estiği için içgüdüsel bir hareketle gözkapaklarımı indirdim ama hafif bir tıkırtı duyunca hemen açtım. Binaya yaklaştıkça altımdaki otlar sıkışmış ve boyları yük-

selmişti. Evin arka tarafı zaten bir harabeye dönüşmüştü. Taşların üzerini sanki duvarları yutmak istercesine dikenli çalılar kaplamıştı.

Çürümüş giriş kapısı ağzına kadar açıktı ve içerisinde karanlığın gözler önüne seriyordu. Soğuk ve rutubet uçuşumun içinden çıkar gibi havada titreyen öğle sıcaklığına yayılıyordu. Hayır, kulaklarımı dolduran müziğin sesi değildi. Şarkı söyleyen havaydı, tehdit eder gibiydi ve çok güzeldi. Öyle güzeldi ki...

Birkaç adım daha. Görünmez ipler kollarımı kaldırarak beni öne doğru itti, uyurgezer gibi kapıya doğru yürüdüm. Sonra her yer sessizleşti. Ağustos böceklerinin cırtlısı bir saniye içinde sustu, sıcak hava sakinleşti, arkamdan gelenlerin uyaran bağrıışları kesildi. Soluklarını tutmuşlardı. Korkuyorlardı.

Bense sakın ve soğukkanlıydım, solmuş otlar ikiye ayrılıp başını kaldırmış ve ağzı bir karış açık bir yılan bana doğru hızla ilerlediği sırada, neredeyse beklenti dolu bir sevinç içindeydim. İnce, desenli bedenini koluma dolması için diz çöküp ona elimi uzatmak istedim. Hayvan kesesindeki zehri akıtarak beyaz dişlerini gösterdi.

"Ellie! Lanet olsun, Ellie, koş, koş!" diye bağırıyor arkamdakiler. Biri kolumdan çekmişti.

Kurşun gibi ağır bir sesle, "Bırakın beni," diyerek direndim. Ürperti buz gibi bir pençe halinde enseme kapladığı halde şaşkınlık ve hayranlıkla korkmadığımı hissettim. Elim son anda çekince yılanın çenesi havayı ısırdı.

"Henüz değil," dedim teselli edercesine. Pişmanlık içindeki bakışlarını yilandan ve evden çevirir çevirmez bedenim beni tekrar ele geçirdi, kendi yozlaşmış yasalarına boyun eğerek korkuyu eski, tanıdık bir ilaç gibi içime salıverdi.

Şimdi ben de koşmaya başlamıştım. Arabaya doğru yüz metre koşucusu gibi âdeta uçarken kuru otlar çıplak ayaklarımı kesiyordu. Paul koşarken beni üzerine oturttukları havluyu yerden aldı, ayakkabılarımı kaptım, bu arada Gianna hıçkırıp duruyordu.

İkimiz de aynı anda, "Aç kapıyı," diyerek kilitli kapıları deli gibi kurcaladık. Paul uzaktan kumandaya basınca nihayet kilitler açıldı. Tillmann arkaya boylu boyunca uzanmış, uyuyordu. Uyuyor muydu? Günün ortasında?

Araba ancak ikinci denemede çalıştı. Paul otoyolun paralelindeki dar patika yolda hızla ilerlerken taşlar ve kuru balçık etrafa saçıldı ama gişelere

varmadan –terk edilmiş ev oldukça geride kalmıştı– yan yola girip tekrar durdu.

O sırada, öfkeyli bir şekilde ağlayan Gianna'ya dönerek, "Sen," dedi, "kendini topla, olur mu? Ve sen," bana döndü, "bir şeyler iç, yoksa ilk mola yerinde durup seni alması için annemi ararım! Çok ciddiym! Beni deli ediyorsunuz, hem de küçük bir solucan yüzünden!"

"O bir engerek yılanıydı," diye zayıf bir sesle karşı çıktı Gianna. "Ve tesadüfen bakın ki yılanlardan korkarım."

"Ah," diye homurdandı Paul küçümsercesine. "Olsa olsa yavru bir kör ylandı. Yine de okşamak için bir neden yok. Yılanlar okşanmaz, Ellie! Derilerine el sürülmesinden hoşlanmazlar, bu onları sinirlendirir. Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız. Saatlerdir direksiyon başındayım, bütün gece gözümü kırpmadım ve son kalan sinirlerimi de siz bozuyorsunuz. Eğer fark etmediyseniz söyleyeyim, ben de pek formumda sayılmam!"

Ah, evet, elbette bunu fark etmiştim. Hatta bunu ilk fark eden ve hiç düşünmeden hayatını onun için tehlikeye atan bendim. Ama bu onu kronik uyuşukluğundan kurtarmaya yetmemişti. Ne yazık ki. Yine de ağabeyimi yatıştırmak için uslu uslu bir yudum su içtim. Benim yüzümden gerilmesini istemiyordum. Kalbi zayıftı. Teşekkürler, François.

"Üzgünüm, ben orada bir şey olduğunu sandım, ben... oraya... gitmek zorundaydım... ben, bilmiyorum. Bana ne oldu, bilmiyorum," diye kekeledim. Gözlerime yaşlar birikmişti. Birazdan ağlamaya başlayacaktım. Paul'un yüz ifadesi biraz yumuşar gibi olmuştu.

"Kan dolaşımın zayıfladı. Bu durumdayken delice şeyler olabilir. Tamam, ufaklık."

Hayır, öyle değildi. Dolaşım bozukluğum olmadığını iddia etmeyecektim. Ama orada başka bir şey daha vardı. Bir uyarı gibiydi. Bütün bunların bir anlamı olmalıydı ama nasıl? Bana ne söylemek istiyordu? Yoksa Tessa'yla mı bir ilgisi vardı? Beni bu evde tuzığa mı düşürmek istemişti? Küçük yudumlarla su içerken sakın bir şekilde karnımdan derin soluk almaya çabaladım. Tillmann yavaş yavaş kendine geliyordu.

"Ne oldu?" Esneyerek gözlerini ovuşturdu. "Neden durduk?" Ama hiç kimsenin yanıt verecek hali yoktu. Biraz önce yaşadıklarımızı kelimelere dökmek zordu. Gianna ve Paul'ü kendi kâbusumun içine çekmiştim. Evet,

bu sanki korku filminden bir sahne gibiydi: ıssızlığın ortasında terk edilmiş, metruk bir ev, baştan çıkarıcı sesler, ani sessizlik... Tek fark benim korkusuz olmamdı. O evin içine girmek istemiştım. Orada korkunç bir şeyin beni beklediğini biliyordum ama onunla karşılaşmak beni sevindirecekti.

“İşte, al.” Gianna dizleri üzerinde bir elma soyarak bir dilimini arkaya uzattı.

“Hayır, teşekkürler” Daha önce o korkunç tuvaleti kullanmıştı ve sonra ellerini yıkamış olsa bile bu onun...

“Ye şunu, Elisabeth!” diye gürledi Paul. Ah. İçindeki boğa uyanmıştı. Hatta Tillmann bile korkmuştu. Öne uzanıp Gianna’nın uzattığı elma dilimini parmak uçlarımla tuttum ve çaktırmadan tişörtüme silip ağzıma attım. Tad alma duyularım nezleye karşı ekşi suyu algılayınca tükürük bezlerim yeniden çalıştı ve elmanın tadı dilimi doldurdu. Tekrar soluk alabildiğimi şaşkınlıkla fark ettim. Burnum açılmıştı. Başka elma dilimi almak için elimi uzattım.

Tillmann gümrükteki adamları gergin gözlerle izliyordu. Adamlar bize bakıyordu. Gergin halimiz dikkatlerini çekmiş olmalıydı. Belki de bilet parasını ödeyemeyeceğimizi sanıyorlardı. Ama para her zamanki gibi bizim için sorun değildi. Paul iç geçirerek motoru çalıştırdı.

“Modena’dan sonra direksiyona ben geçeceğim,” dedi Gianna cesur bir sesle. Gözyaşları kurumuşa benziyordu. “Ayrıca çok az yolumuz kaldı.”

Evet. Çok yakında varacaktık. Denize. Adria’ya. Adria kıyısı turistik bir yer gibi görünüyordu ama hafifliği ve canlılığı da çağırıyordu. Adria’da terk edilmiş evler, otlar arasında sürünen yılanlar yoktu, özellikle de tuvaletleri tıka basa dolu konaklama yerleri hiç.

Demokrasiyi bir kenara bırakarak realiteye karşı koyamayan, eski bir yönetime el attım ve kısa yoldan diktatörlüğe başvurdum. Henüz sıra bana gelmemiş olsa da, artık benim müziğim dinlenecekti. Bir Moby CD’si yerine en sevdiğim karışık *chill-out* albümünü Gianna’ya uzattım. Böylece kulaklarımda DJ Pippi’nin *Fatal Fatal*’ı yankılanırken dolu idrar kesem ve boş midemle İtalya’daki ilk gecemin içinde yol alabilirdim.

FATAL FATAL

Kıyıya yaklaşıp nihayet bir parçacık deniz görebildiğimde –saatlerdir İtalya’da olduğumuz halde hâlâ denizi görememeyi içime sindiremiyordum– Gianna’nın sesi göze çarpacak biçimde kısıldı. Sürekli fazla bir şey beklememiz ve her şeye hazırlıklı olmamız gerektiğini hatırlatıp durmuş, sonunda sesi iyice kesilmişti. Paul navigasyon sisteminin doğru olup olmadığını sorduğunda sadece başını sallayıp duruyordu. Ama ben yanlış olduğundan emindim. Yanlış olması gerekiyordu. Çünkü yine kıyıdan ayrılmış ve dağlara doğru yol almaya başlamıştık. Bu hiç de beklediğim bir şey değildi.

“Yanlış yöne gidiyoruz!” diye bağırarak navigasyon aletinin ekranına bakmak için öne doğru eğildim. “Bu doğru olamaz.”

“Niye olamazmış?” diye öfkeyle karşı çıktı Gianna. “Sana uymayan ne?”

“Burada deniz yok,” dedim uyuşuk bir sesle. Aynı anda şımarık bir çocuk gibi konuştuğumu fark ettim. Sanki vadedilmiş dondurma yerine küçücük bir lolipopla kandırılmış küçük bir kızdım. Üstelik damak tadına hiç uymayan bir lolipop. Burası deniz bile kokmuyordu! Kıyı en az yirmi kilometre geride kalmıştı ve araba üzerimizde âdeta tehdit eder gibi yükselen, kale gibi bir yere çıkan dar bir yola girmişti.

“Bu ne biçim kale?” diye sordum biraz daha nazık bir sesle çünkü Gianna’nın gerginliği anında tırmanışa geçmişti. Boynu, yukarı kaldırdığı omuzları arasında neredeyse kaybolmuştu. Onu meşgul eden neydi? Başkalarının korkularını daha önce de hep sezmiştim ve onun da korktuğundan kesinlikle emindim. Ama neden korkuyordu? Burada bizi hiçbir tehlike beklemiyordu ki.

“Bu kale değil, Ellie. Burası babamın yaşadığı yer. Verucchio.” Gianna’nın ses tonundan mümkünse daha fazla aptalca sorular sormamamı istediği açıkla anlaşıyordu. Savruk bir hareketle elini öne uzatıp CD çaların sesini yükseltti.

Volvo dar sokakların arasından ilerlerken sokaktaki insanlar bakışlarıyla bizi izledi. Kaleyı andıran kasabadaki evlerin dik tepeye yapışmış gibi durmasının üzerimde bıraktığı kasvetli etkinin sorumlusu belki de Tanita Tıkaram’ın *Twist in My Sobriety* parçasıydı. Bu melankolik sesler eşliğinde dünyanın hiçbir yeri iyimser duygular uyandıramazdı.

İyimser bir ifadeyle söylenecek olursa, Gianna son yüz kilometredir her tür müziği dinlemek konusundaki ününün hakkını sonuna dek vermişti. Benim diktatörlüğüm sadece kısa bir dönem etkili olmuştu çünkü Gianna önde oturduğu için avantajlıydı. Toplama parçalardan yaptığı CD’sini koymaktan çekinmemişti. Bu, PC’inde dijital hale getirdiği eski bir kasetti. Radyo kayıtlarından oluşmuş her tarz müzik kulaklarımızı doldurmuştu. Parçaların çoğu orta yerinde kesiliyordu, anlaşılan Gianna onları tanımak için yarısının yeterli olacağına karar vermişti. Kimi zaman da arada kopmalar oluyor, dijital teybinin sağı solu hiç belli olmuyordu. Böylece sonuna dek açılmış müzik eşliğinde sıkıntılı bir şekilde Eurobeat’in¹⁹ popüler parçalarından *Please Don’t Go*’yla bir benzinciye girdik ve Michael Jackson’ın *Give In To Me*’siyle tekrar dışarı çıktık.

Gianna, “Ben kesin doksanların çocuğuyum,” diyerek müzik zevkiyle dalga geçmemize fırsat vermeden lafı ağzımıza tıktı. Sürekli şu ya da bu şekilde duyguları uyandıran müzikleri seçmişti, gerçi bunlar hiç de arzulanan türden duygular değillerdi, özellikle planlarımıza ve içinde bulunduğumuz ortama hiç mi hiç uymuyorlardı. Şimdiki gibi. Daha küçük kasabanın içinde dolaşırken bile kendimi hapsolmuş gibi hissetmişim ve hiçbir şekilde arabadan inme ihtiyacı hissetmiyordum. Verucchio duvarlardan, kemerlerden, dar sokaklardan ve girintilerden oluşan pitoresk bir karışım olduğu halde, burada hiç kimseden ve hiçbir şeyden saklanamayacağım hissine kapılmışım.

iPod’unun kulaklıklarını takıp müziği sonuna dek açarak Gianna’nın müziğinden yırtmış olan Tillmann, “Acayip güzel,” diye takdirle mırıldandı.

Belki de Verucchio kadın düşmanı *hip-hop*'la birlikte daha çekilir oluyordu, kim bilir.

Daracak bir yola girdiğimizde Gianna, Paul'e park edebileceği yeri gösterdiğinde hayal kırıklığım daha da arttı. Burada doğru dürüst bir park yeri yoktu ama yine de Volvo'yu bir duvar dibine sıkıştırabildik ve böylece hepimiz sol kapıdan inmek zorunda kaldık. Ama hayal kırıklığından daha fazla hissettiğim şey, Gianna'nın korkusuydu. Sanki her an midesindekileri kusacakmış gibi gergin bir halde yutkunup duruyordu.

"İşte burası," dedi kasvetli bir sesle. Eyvah. Babasının evi zaten silik ve düzensiz olan yola dizilmiş basit evlerin içinde en harap, en berbat olanıydı. Ön cephenin sıvaları yer yer dökülmüştü, çatı yıkılacakmış gibi duruyordu ve sıkıca kapanmış olan kepenklerin menteşeleri pas içindeydi.

Tam tersini düşünüyor olsam da, "Çok hoş görünüyor," dedim iyimser bir ses tonuyla. Ama Gianna'nın korkusuna öylesine yakınlaşmıştım ki bu duygu içimde tsunami benzeri sağlıksız bir öfkeye dönüşmek üzereydi. Kendimi aldatılmış gibi hissediyordum. Beklentilerimle ilgili aldatılmıştım.

"Belki içeri yalnız girip babama..."

Çok geçti. Kobalt mavisi gözleri olan, dağınık saçlı, tıknaz bir adam kapıyı açıp sallanarak ve bağıra çağıra üzerine doğru atılınca, Gianna olduğu yere âdeta çakılıp kaldı. Evet, adam sallanıyordu. Büyük olasılıkla bolca aperitif içmişti ya da bacasında bir arıza vardı. Ama ben içkide karar kıldım çünkü ansızın şifa bulmuş burnum kesif alkol kokusu alıyordu.

Gianna babasının oldukça tuhaf kaçan karşılama seremonisine sesini çıkarmadan katlandı. Adam dönüşümlü olarak nara benzeri sesler çıkıyor, sonra duygularına kapılarak elini göğsüne vurup, ağlamaklı bir sesle "mia piccola bambina" deyip duruyordu. Benim küçük kızım. Oysa ki Gianna babasından neredeyse bir baş uzundu.

Babası duygu seline nihayet bir son verip konuşması için ona da bir fırsat verince, Gianna utangaç bir sesle, "Bu Enzo," diyerek onu bizimle tanıştırdı. Adam bir tekini bile anlamadığımız sözler eşliğinde sırayla hepimizin elini sıktı ama görünüşe bakılırsa bizde bir eksiklik sezmiş gibiydi.

"Nesi var?" diye kuşkuyla sordum Gianna'ya.

"Ona yeterince bronz gelmediniz."

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sorun bu muydu yani? Az bronzlaşmış olmamız mı?

“Güneyliler bunu çok önemser,” diye utangaç bir sesle açıkladı Gianna. “Onlara göre bizler soluk yüzlüyüz.” Doğru, o da bizden biri gibiydi. Çünkü *abbronzatura*’sı²⁰ yanaklarında ve burnunun üzerinde patlamış birçok damarla daha da güçlenmiş olan babasının tersine, yüzünden tüm kanı çekilmiş gibiydi. Adamın içkici olduğu belliydi. Onun bu durumunun bir tesadüf olduğunu sanmıyordum ve Gianna onun bu görüntüsünden açıkça rahatsız olmuştu. Onu böyle ilk kez görmediği çok açıktı.

Bense ondan değerli bilgiler ya da ipuçları elde edebilme umudunu gömmek zorundaydım. Yine bir adım geriden geliyorduk. Kapkara öfkeyle karışık yeni bir korku ürpertisi sırtımdan enseme doğru yayıldı ama bu Gianna gibi kendimden utandığım için değil, aksine elimde hiçbir şey olmadığı içindi. Bilgisayar çıktılarımı evde bırakmıştım, dizüstü bilgisayarımı ve babamın hasta dosyalarını da. Zaten bana bir şey kazandırmamışlardı. Tek sahip olduğum şey, kasadan çıkan yırtık pırtık haritaydı. İkimiz de tepeden tırnağa giyinik olduğumuz halde Gianna’yla kâbuslarımız gerçek olmuştu. Çınlıçplak ateşe koşuyorduk. Delirmiş olmalıydık.

Enzo tekrar Gianna’nın elinden tutarak yanaklarını sıkıştırdı. Bense basitçe anahtarı alıp tüyeceğimizi sanmıştım çünkü Gianna babasını uzun süredir görmemişti ve zamanı iyi kullanıp belki de Adria’da denize girebilirdik. Ama fakirlik ve alkolizm hesapta yoktu. Bundan sonrasının nasıl devam edeceğini bilmiyordum.

Paul’ün Gianna’nın sevgilisi olduğu Enzo’nun kafasına dank ettikten sonra –ki bu, sokakta oturan komşularının ortasında onu bir kez daha azarlaması için yeterli bir nedendi– geceyi onda geçirmemiz için ısrar etti. Anlaşılan, alkole karşın ahlak konusunda tutucuydu. Paul’ün sadakatsız kızının yanına yaklaşmaması için yatağının başucunda av köpeği gibi bekçilik etmeye kalkarsa hiç şaşırmazdım.

Enzo, Paul’ün koluna girip onu eve sürükledikten sonra Gianna Tillmann’la ikimize dönüp, “Siz en iyisi kendinize bir pansiyonda oda bulun,” diye fısıldadı. “Evde yer yok.”

Ona gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştım ama beceremedim. Arabadan indiğimizden bu yana baş ağrım öfkemle birlikte eskisinden beter bir şekilde geri dönmüştü ve başım dönüyor, dizlerim titriyordu. Aslında artık hiç kimseyle konuşmak istemiyordum, tek istediğim serin bir odada yatağa yatıp bacaklarımı uzatmaktı ama aynı zamanda düşüncelere dalıp İtalya araştırmalarımın şimdiye dek baştan aşağı fıyasko olduğunu kabul etmekten de korkuyordum.

Burası internette gördüğüm ülke değildi. Her şey çok farklıydı. Sanki halkı ve temsilcileri tarafından ustaca gizlenmiş olan ikinci bir kimliği vardı. Bu, bir sınavı vermek isterken daha ilk soruda yanlış konuya hazırlandığını fark etmek gibi bir şeydi. Ayrıca lise sınavlarımdan bu yana tekrar başıma musallat olmuş kâbuslarımdan biriydi de.

Serin pansiyon odası hayali de aynı şekilde buhar olup uçmuştu. Tillmann'la birlikte yarım saat sonra gıcırtılı somyası ve duvar yatağıyla, sokağa bakan kocaman pencereleriyle bizi büyüleyen bir odanın kapısını açtık. Her yer güve pisliği kokuyordu. Duvarlara berbat resimler asılmıştı; rengârenk bir çiçek demeti ve çizgili pantolonu içinde sırttan bir palyaço. Çocukluğumdan beri palyaçolardan nefret ederdim ama resmin askısı duvardan çıkmıyordu. Kısaca düşündükten sonra duvar yatağını seçtim çünkü pencerenin yanında duruyordu ve odaya adımımı attığım andan beri âdeta boğuluyordum. Ama en iyisi, yataktan baktığım zaman palyaçoğu görmüyordum.

Yoldayken tek gecelik konaklamalar için hafif sırt çantalarımızı hazırlamış olduğumuz halde Tillmann, havaleli dört köşe bavulunu arabadan almakta ısrar etmişti. Onun bu bavul takıntısı yavaş yavaş Gianna ve Paul'ün sinirini bozmaya başlamıştı. Beni ise sadece sinir etmekle kalmıyor, ayrıca rahatsız da ediyordu. Seratonin eksikliğinin kokain isteğini arttırabileceği konusu ister istemez sürekli aklıma takılıyordu. Ama kokain çok az yer tutardı; saklamak için bavula gerek yoktu. Nedeni bu olamazdı.

Tillmann duşa girince bavulun kapağına dikkatle bir göz attım ve içindekileri yokladım. Hepsi normal şeylerdi -giysiler, mayo ve havlu, çoraplar- hey, bu da neydi böyle? Ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir karton. İçine göz atmak için üzerini örten tişörtleri çektim.

"Bu da ne demek? Eşyalarımı neden karıştırıyorsun?"

“Seni sinsi yaratık!” diye Tillmann’a çıkıştım. Bazen saldırı en iyi savunma sayılırdı ve öfkem zaten patlamaya yer arıyordu. “Duşu açık bırakıp beni gözetlemeye mi geldin? Kartonun içinde ne var?”

“Aslında seni hiç mi hiç ilgilendirmez,” dedi Tillmann soğuk bir sesle. “Ama ille de öğrenmek istiyorsan, işte, buyur.” Kartonun kapağını açıp içini gösterdi: Kutuda koca bir paket bitter çikolata duruyordu. Bay Schütz’den selamlar. Tillmann’ın bu çikolata kalıbını neden yanında taşıdığını hemen anlamıştım. Bitter çikolata serotonin salgısını harekete geçiriyordu. Herhalde bu yüzden sarıp sarmalamıştı; sıcakta erimesinden korkuyordu. Yine de bu davranışı beni pek aydınlatmamıştı. Bu sadece çikolataydı, koca bir paket anti depresan değildi, yani bunda utanılacak bir şey yoktu. Ayrıca bir şeyden utanmak Tillmann’a göre bir hareket değildi. Antidepresan tedavisini reddetmesi için bu sebep olamazdı.

Yine de hoşgörüyle başımı sallayarak bavulunu kapamasına izin verdim.

“Eşyalarımı karıştırıp durma, Ellie, bundan nefret ederim,” diyen uyarıcı bir bakışla beni süzdü. Bu konuda şaka kaldırmayacağı açıktı. Açıldığında odanın yarısını kaplayan duvar yatağına uysalca gidip Tillmann’ın vücut bakımının bitmesini bekledim. En azından bir banyomuz (pembe fayanslar ve silik bir ayna) ve duş alma olanağımız vardı. Gerçi su kireçlenmiş duş başlığından sadece damlalar halinde akıyordu ama Tillmann baştan savma, bense adam akıllı yıkandım.

Sonra biraz şekerleme yapıp gevşemek istedim ama kafam kazan gibiydi ve bugün karşılaşmış olduğu tüm sahneleri sonu gelmez bir slayt gösterisi gibi art arda göstertiyor; bu arada beni büyümlü bir şekilde kendine çeken o evi can sıkıcı bir şekilde araya katıyordu. Yılan da yeniden üzerime hücum ediyordu.

Paul, onun kör bir yılan olduğunu söylemişti. Gianna ise engerek olduğunu iddia etmişti. Ama her ikisinin gözünde de o bir yılan değildi. Onun büyük ya da küçük olup olmadığını söyleyemiyordum; hafızama kazınmış olan şey, her şeyden önce onun saldırı pozisyonundaki haliydi. Ömrümde böyle bir şey görmemiştim ve aslında hemen tabanları yağlayıp oradan kaçmam gerekirdi. Bunun yerine ona yaklaşmak, muhteşem desenli pullarını okşamak istemiştim. Beni ısırması için yanıp tutuşmuştum. Sanki ona ihtiyacım vardı. Ama o gerçekten de *beni* ısırarak mı istemişti? Sanki bana

gücünü göstermek istermiş gibiydi. Esnek gücünün ve çabukluğunun bir gösterisi. Ama neden? Gianna'nım tersine, yılanlardan hiçbir zaman korkmamıştım ama onlara pek ilgi duyduğum da söylenemezdi. Ve daha önce rüyamda hiç yılan gördüğümü hatırlamıyordum.

Bir an babamın yanımda olmadığına sevindim. Bu ürkütücü olayı nasıl yorumlayacağını utançla tahmin edebiliyordum. Babam bu noktada umutsuz bir Freudçuydu. Yılan penis demekti. Gülmemek için parmak kemiklerimi ısırardım. Üzgünüm baba, psikolojik yorumlarına saygım sonsuz... ama bu bölümün penislerle bir ilgisi yoktu. Ne seks ne de aşk burada bir rol oynuyordu. Ardında çok daha farklı, çok daha anlamlı bir özlem gizli olmalıydı ama gerçekten böyle bir şey var mıydı?

Sıcaklayarak üzerimdeki ince örtüyü attım ve tekrar aklımı başıma toplamaya çalıştım. Rüyalarımda yaşadığım duygular genellikle gerçek yaşamdakinden çok daha yoğun ve güçlüydü. Yine de -ya da özellikle bu yüzden mi?- onlara fazla anlam yüklememeliydim. Herhalde bu sadece baygınlığın ve uyanık düş görmenin uğursuz birikimi olmalıydı. Sonuçta bir keresinde rüyamda kendimi geyik olarak görmüş ve bir insanın asla hissedemeyeceği kadar güçlü ve mükemmel hissetmiştim. O halde bu sadece bilincimin bir hilesi miydi? Duyularımın bana oynadığı bir oyun mu?

Bunların üzerinde düşünmeye zamanım yoktu çünkü Gianna cepten arayıp Enzo'nun bizi kalenin yakınlarındaki, La Rocca restoranında akşam yemeğine davet etmek istediğini söylemişti. Akşam renkli geçeceğe benziyordu.

Kotumu giydim ve güneş battıktan sonra serin olabileceğini düşünüp kapüşonlu ceketimi yanıma aldım. Ama otelden çıkıp kaleye doğru yürümeye koyulduğumuzda tenimizi okşayan sıcak havaya inanamadım. Hatta baş ağrım bile birkaç saniyeliğine geri plana itildi çünkü üşüyememek duygusu beni âdeta büsbütün uyanık ve canlı bir çılgınlığa sürüklüyordu.

Enzo'nun sarhoş hali de aynen devam ediyordu. Yanı başında ceset gibi bir yüzle oturan Gianna babasının tam anlamıyla şelaleyi andıran laf kalabalığını sineye çekerek dinliyordu. Bu arada Paul fırsatı iyi kullanmıştı, tabağının önünde duran ağzına kadar dolu kırmızı şarap bardağını ara sıra yudumluyordu. Tillmann da heveslenerek ona katıldı. Hatta Gianna bile alkol almaya cesaret edecek durumdaydı. Bundan sadece ben kaçındım. Şimdi alkol alırsam baş ağrımın daha da azacağı kesindi. Bu arada kırmızı şarap

benim için özellikle tehlikeliydi. Verdiğim *aranciata* siparişi çıka çıka kutuda bardakla servis edilen basit bir Fanta çıktı. Tadı nedense Almanya'dakinden farklıydı, biraz daha meyveli ve ekşimsiydi. Yoksa bunun nedeni güneyin ılık rüzgârı mıydı?

Enzo Almanca konuşabiliyordu, bunu Gianna'dan biliyordum. Uzun yıllar Almanya'da, Mercedes fabrikasında çalışmıştı. Ama karşımızda bir tek Almanca cümle kuramıyordu. Gianna böylece makineli tüfek hızıyla sarf ettiği kelimelerini düzene koyup arasından en önemlilerini seçip tercüme etmek gibi zor bir görevi üstlendi. Enzo'yu ilk etapta meşgul eden iki konu vardı: Yemek ve *bambini*. Yemekten hiç kimsenin anlamadığı kadar anlıyordu ve tabii restoran kendisinin olsa her şeyi sahibinden çok daha güzel yapacağından emindi. *Bambini* de çekici bir konuydu çünkü ona göre Gianna'nın çocuk yapma zamanı oldukça gecikmişti, kadınlar *bambinilerini* ne kadar geç doğururlarsa o kadar çabuk solarlardı ve o kızının bir gül gibi solmasını istemiyordu. Aynı anda Paul'ün neslini devam ettireceğinden de endişeliydi. Paul klasik mizah anlayışıyla söylenenlere kayıtsız kaldı. Enzo da gittikçe daha çok naraya benzer kahkahalar atmaya başlamıştı ancak Paul'ü küçümsediği için mi gülüyordu, yoksa onunla birlikte seviniyor muydu, orasını hiç anlayamadık.

Yemek seçimi de beni aşırı zorlamıştı. Menü rahatça Çince de yazılabilirmiş. Tek satırını bile anlamamıştım. Belki de sürekli gereksiz web sayfalarında dolanıp duracağıma İtalyanca öğrensem daha iyiymiş. Yardım ararcasına Gianna'ya baktım ama o da babasına sordu. Adam yıkıcı eleştirilerini saklamaya gerek duymadıysa da garsona Rimini'nin en iyi makarnasını ısmarladı. Ben de ona güvenmeye karar verdim -sonuçta çocuklar ve sarhoşlar genellikle doğruyu söylerlerdi- ve artık her ne demekse, *sugolu* makarna sipariş verdim.

"Tamam, makarna ya sonra?" diye tercüme etti Gianna.

"O kadar. Makarna," diye ürkek bir sesle yanıtladım. Kendimi büsbütün aptal hissediyordum. Yoksa bu ikisinin bana söylemeye çalıştığı şeyi hâlâ anlamamış mıydım? Enzo heyecanla konuşmaya devam ederken az kalsın şarap bardağını deviriyordu.

"Daha sonra ne yiyeceğini bilmek istiyor. Tavşan? Kumru?"

Düştüğüm dehşeti gizleyemeden, "Kumru mu? Kumru mu yiyorsunuz?" diye sordum ama aynı anda dilimi ısırđım. Enzo Almanca konuşamıyordu ama ne dediğimi anlamıştı. "Hayır, kalsın, teşekkürler. Sadece makarna yiyeceğim. Bu bana yeter."

Gianna sert bir hareketle reddeder gibi elini sallarken gözüme fazlaca İtalyan görünmüş ve bu da bir anda onu yabancı hissetmeme neden olmuştu çünkü uzun geçen bugünün ardından İtalya'nın güzelliklerinin neden tüm tatil yörelerinden çok daha fazla övüldüğünü bir kez daha kendime sordum. İtalya aşkların yaşandığı, limonların çiçek açtığı bir ülkeydi, sanatın, mimarinin ve modanın merkeziydi ayrıca görünüşe bakılırsa, aynı zamanda ayyaşlar ülkesiydi de. Ön yemek olarak makarna; bu bana yapılmış bir suikasttı, Paul içinse burası zevk ve sefa diyarı olabilirdi. Tepeleme Tagilatelli'nin küçüğü olan *Primo piatto*'mu yiyemeyeceğimi hemen anlamıştım. Gerçi sosu harikaydı ama ağızda zeytinyağından oluşan deniz tadı bırakıyordu. Fazla yağlı yiyeceklerden hep nefret etmişimdir. Midemi tıkarlar.

Ancak Enzo kumru konusunu kişisel almıştı ve yeni bir laf bombardımanıyla bana sürekli sataşmaya başladı. Gianna konuşmalarını tercüme etmeyi kesmişti, ona yanıt verememek ve makarnamı beğendiğimi, biraz önce söylediklerimle ilgili kötü bir niyetim olmadığını söyleyememek beni daha da zorluyordu. Adamakıllı azar işittiğime dair huzursuz bir duyguya kapılmıştım. Neden hiç kimse bana yardım etmiyordu? Yalvaran bakışlarla Paul'ün dikkatini çekmeye çalıştım ama o ağır gözkapaklarıyla boşluğa bakıyordu, Tillmann'sa gözünü ayık kalmış birkaç İtalyan kadına dikmişti. Masadaki adamların tümü sarhoştı.

O sırada garsonla konuşan Gianna'ya derdimi anlatamadan, Enzo bileğimden tutup sarstı. Bu adamın derdi neydi? Öfkemin kontrolünü kaybettiğimde neler olacağını hissedebiliyordum. Kafamda masanın örtüsünü tümüyle çekip üzerindeki tabakları şangırıtıyla yere savurmak, sosları, tavşan kemiklerini her yere saçarak masadakilere haykırmakla ilgili hayaller belirmeye başlamıştı bile... Hayır, bunu yapamazdım. Sol elimi yumruk yaparak tırnaklarım etime batana dek sıktım ve Enzo'nun kısaç gibi tutmasına karşın sol elimdeki çatalla ağızma bir makarna daha attım.

Güçlkle yutkundum ama makarna oldukça sertti ve damağıma yapışıp kalmıştı çünkü öfkemi serbest bırakamadığım zamanlarda olduğu gibi

gözyaşlarım gırtlığımda o ünlü şiddet saldırılarından birine hazırlanmak için birikmişti, sonra karşı konulmaz bir kederde ansızın serbest kaliverirdi. Oysa buradaki durum oldukça can sıkıcıydı; kendime acı çektiren sadece ben değildim. Enzo da bana acı veriyordu. Sanki yaşama sevinci ne yediğıme bağlıydı. Bir an kumru ve tavşan siparişi verdiğim takdirde sarhoşluğundan ayılabileceğine dair delice bir fikre kapıldım. Ama zaten midem bulanmaya başlamıştı. Paul, Gianna ve Tillmann'ın da hayatlarında hiçbir şey değişmediğı takdirde onlar da içmeye başlayacaklardı. Benim yüzümden. Çünkü karabasanları üstlerine salmıştım.

Buradan gitmeliydim, hemen. Kâğıt peçeteyle ağzımı sildim, boğazıma yapışmış makarnayı yutabilmek için limonatamı ayakta bitirdim ve kendime olan hâkimiyetimi kaybetmeden önce titrek bir selam vererek restoranı terk ettim.

Artık dolmuştum. Burada bana sunulan hiçbir şeyi değil kabul etmek, üzerinde düşünmek bile istemiyordum. Enzo'nun alkol eşliğini aşmaya çabalayan Tillmann ve Paul'ün görüntüsü, babasının defolarını örtbas etmeye çabalayan ve benim hakkımda onunla İtalyanca konuşurken bana son derece yabancı gelen mutsuz Gianna, yaptığım daha doğrusu yapmadığım her şeye davetsiz bir şekilde kendiliğinden katılan kaygısız garson.

Onların istediğı gibi davranamazdım, bunu yapmak için başka biri olmam gerekirdi. Ah, bu durumlar beni ne çok ağlamanın eşğine getirmişti; yetememenin, başkalarına yeterince neşeli, komik, güçlü ve yüzeysel görünememenin, aksine hep daha fazla hassas, karmaşık ve zor olmanın verdiğ i o uyuşturucu, bunaltıcı duygu. Özellikle zor. Ben eğlenceyi frenleyen biriydim.

Ama ben Elisabeth Sturm'dum işte, bunu değiştiremezdim. Ansızın Sturm'ların değerlendirilmeden ve tartışılmadan Sturm olabildiğı, kuzeyin buz gibi gecelerini özlemiştim. Çünkü bunu kendimiz yapıyorduk. Ama burada olduğum gibi görüdüğüm zaman eğlenceye limon sıkın biri olmaktan daha ötesi değildim.

Yalnızlık aradığım zamanlarda genellikle olduğ u gibi öfkem çabucak geçmiş ama kendimi dışladığıma dair duygu kalmıştı. Bu hiç iyileşmeyecek miydi? Colin'le birlikte ormandaki kurtlarla uzlaştığımız zaman daha sertleşip güçlendiğimden emindim. Hiçbir şeyin kolay kolay dengemi bozamayacağına inanmıştım. Lanet olsun, ne dengesi? Denge falan yoktu. Kendimle

barışık olduğum zamanlarda bile başkalarının sorunları sanki bana aitlermiş gibi şimdiden beni aşağı çekiyordu. Onlarla arama mesafe koyamıyordum. Tillmann'ın Tessa'ya olan yakıcı özlemini, Gianna'nın korkusunu ve utancını, Paul'ün hastalıklı uyuşukluğunu hissediyordum. Bu benim için çok fazlaydı.

Tüm bu keder ve öfkeyle, bu lanet olası acıma duygusuyla nasıl yaşayacaktım? Daha onu mantıklı bir şekilde kabul bile edemiyor, bunun yerine kaçıyordum.

Kafamı daha sonra restoranı ani terk edişime gerekçe olarak kimseyi kırmadan gösterebileceğim nedenler için çalıştırırken, ortaçağ şehir manzarasına en küçük bir şey katmayan kaleye doğru kör gibi yürüdüm. Ancak duvarı çevreleyen parmaklıklara ulaştığım zaman çevremi algılamaya başladım ve solugumu kesen bir manzarayla ödüllendirildim.

Hafif yuvarlak tepelerin arasından tarla ve çayırların antik bir mozaik gibi birbirine eklendiği eğimli vadilere doğru baktım. Bu, okyanusun serinliği yerine sıcaklık ve neşeli bir etki bırakan, mavi ve yeşil tonlardan oluşmuş, büyüleyici bir senfoniydi. Tepelerin bir ova gibi düzleştiği uzaklarda denizin mavi çizgisini görür gibi oldum.

Bu görüntünün gizlediği şirinliğe karşın, burası şirin bir kasaba değildi. Sağımda ve solumda uzanan yüksek duvarın önüne aşınmış, eski ahşapla desteklenmiş iki kocaman top konmuştu. Çalışır durumda ve ateşe hazırmış gibiydiler, sanki yeni bir savaş başlatmak için sadece içlerine cephane konup ateşlenmeleri yeterliydi. Evet, buradan düzen kurup savaş yönetilebileceğini çok iyi hayal edebiliyordum. Ve hiç şüphesiz bu savaş kazanılırdı. Her ne pahasına olursa olsun. Dış kale duvarının ve kasaba sakinlerinin evlerinin önünü süsleyen şişko karınlı çiçek saksıları da bu kalenin savaşçı havasını yumuşatmıyordu, hayır, hatta kırmızı çiçekler bunu daha da vurguluyordu.

Bir an neler yapacağımıza dair tüm planlarımızı unutmak istedim. Yani savaş. Burada olmak, bu dünyanın güzelliklerine bakmak ve kendi sorumluluğumdan uzaklaşmak bana yetiyordu. Beni yönetecek ve neyi yapıp neyi bırakmam gerektiğini bana söyleyecek bir güç istiyordum. Diktatör varlığım zorlanmaya başlamıştı. Sakinleşmek için bakışlarımı yine önümde uzanan mavimsi yeşillığe daldırdım. Bu işe yaramıştı.

"Bu gerçekten deniz mi?" diye rüyadaymış gibi fısıldadım.

“Evet. Deniz.” Gianna yanıma gelmişti. Bana hep ıslak, parlak kehribar taşını hatırlatan sarımsı gözlerini ufuktaki azur mavisi çizgiye dikti. Güneş çoktan batmıştı ama gökyüzü aydınlığını terk etmek istemiyordu. Hava hâlâ parlaktı.

“Aslında bu ülkeyi seviyorum,” diye alçak sesle devam etti Gianna. “Çok güzel. Ama bunu her zaman göremezsin ve insanlar genellikle hayal kırıklığına uğrar, bu yüzden... Ellie... üzgünüm, babamın içkiyi bıraktığını ummuştum. Ya da bunun sadece geçici bir dönem olduğunu sandım ama...” Başını iki yana öyle hızlı sallıyordu ki ipeksi saçları havada karga tüyü gibi dalgalanıyordu. “Yanılmışım. Çok üzgünüm. Scusa.²¹ Sana yemek önerirken kötü bir niyeti yoktu ama...”

“Bunu ben de biliyorum, Gianna.” Birden restoranı düşüncesizce terk ettiğime pişman olmuştum, öyle ki Gianna’nın yüzüne bile bakamıyordum. Kaba davranmıştım, sadece Gianna’ya değil, babasına karşı da. Çünkü tam da böyle bir şeyin olmasından korkmuştu. Bu yüzden endişeliydi. Bizim tepkimizden korkuyordu. Ayrıca konaklama yerlerinden, yolda tıkindığımız yavan sandviçlere, insanların atılganlığından bu akşam kalacağımız pansiyona ve odadaki güve kokusuna dek ülkesinin benim için baştan sona bir hayal kırıklığı olduğunu ondan gizlememiştim. Kendimi nasıl bu kadar kaptırabilmişim?

“Bana neler olduğunu ben de bilmiyorum...”

“Hayır, Ellie, bırak konuşayım,” dedi Gianna. Cesaretimi toplayıp yüzüne baktım. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülüyordu. “Babamın alkol sorunu için yapabileceğin bir şey yok. Ayrıca bu ülkeyi çok iyi tanıyorum. İnsanı öldürebilir. İtalya kabadır. Daha iyi ifade edemem. Burası kaba bir ülke. İnsanı ezer ve kendine getirir. Bazıları bununla başa çıkabilir, özellikle sadece eğlenmek isteyen ve her şeyi yüzeysel görenler ama senin ve benim gibiler şoka girer. Ben de buraya geldiğim her sefer şoka giriyorum. Bu ülkeye teslim olman gerek, yoksa seni çürük meyve gibi tükürüp atar.”

Evet, tam da böyle hissetmişim. Gianna’nın hitap yeteneği bende olsaydı, bunlar benim sözlerim olabilirdi. Durumum hakkında etraflıca düşündüğü

açıktı, bunu şaşkınlıkla fark etmiştim; hatta beni anlamıştı da. Suçluluk duygum iyice üzerime yüklenmişti. Ama hâlâ konuşmama izin vermiyordu.

“Milano ve Modena arasındaki konaklama yerlerinin berbat olduğunu biliyorum, Po Ovası’ndakilerin de; eh, insanın hayal ettiği şey bu olamaz tabii, değil mi?” Yakalanmışım. Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. “Bugün denize gideceğimizi sandığını anlamıştım ama... bunu sana söyleyemedim, tıpkı babamın durumunu söyleyemediğim gibi...” Gözyaşları daha fazla konuşmasına engel oldu.

“Ah, Gianna...” İnsanları teselli etmek konusunda hiç de yetenekli sayılmazdım ve Gianna’nın da kendinden genç biri tarafından kucaklanmak istediğini hiç sanmıyordum. Bu yüzden hafifçe ona yaslanmakla yetindim. Ne de olsa beni sıkıştırmak yerine kendi hakkında konuşmasından hoşnuttum. “İnsan ne yazık ki anne babasını seçemiyor.”

Acaba ben başka baba ister miydim? Gerçek bir insan baba? Onu bu kadar özel kılan, damarlarındaki melez karabasan kanı mıydı, yoksa hiç saldırıya uğramamış olsa, acaba ilişkimiz çok daha mı yakın olurdu? Onun hakkında tam olarak ne biliyordum ki?

“Beni her şeyden fazla sever Ben onun değerli hazinesiyim, meleğiyim,” dedi Gianna boğulurcasına. “Ama İtalya’dakinden farklı yaşamak istediğimi anlamak istemiyor. Burada yaşayamam, bunu yapamam... Gerçi, buraya her gelişimde bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum çünkü Almanya’da, buradaki sokaklar gibi kendimi güvende hissederek dolaşabileceğim başka bir tek sokak yok. Bu çok mu karmaşık?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç değil.”

Gianna güçlükle iç geçirdi. “Çocukluğundan beri didinip duruyor. Fakirlik içinde büyüdü, sonra Almanya’ya gidip sırtı kambur olana dek çalıştı, yemedi, içmedi, her şeyi biriktirdi ve herkese başardığını kanıtlamak için güneydeki evi inşa etti. Ve hiç kimse oraya gitmek istemiyor. Annem oraya gitmeyi reddediyor, bense yıllardır güneye inmedim, ev çoğu zaman boş duruyor. Tüm birikimi orada yatıyor. Kendisi de oraya taşınmak istemiyor çünkü bunu benim yapmamı istiyor. Kocam olacak bir İtalyanla birlikte. Bu yüzden burada, kuzeyde oturuyor ve ölmüş teyzesinin ucuz pansiyonunda kalıyor. Herkes onu aşağılıyor ve hiç kimse saygı göstermiyor...” Gianna

hıçkırarak burnunu sildi. “Bu adil değil ama ona yardım edemem. Bunu yapamam!”

Ellerim utançtan terlemişti. Enzo ortaçağ ahlakına ve aile planlamasına bağlı olabilirdi ama itici davranışımı büyük olasılıkla onu incitmiştim. Tıpkı ülkemin insanlarına yurt dışında dendiği gibi hödük gibi davranmıştım. Aslında sadece yağlı kalçalarım ve bronz tenim eksikti.

“Gianna, çok üzgünüm, tüm bunları fark edemedim, bu çok fazlaydı. Yapamadım.”

“Tamam, Ellie, sorun yok... Tanırm, bu öğleden sonra en az on beş dakika baygın kaldın, aslında seni hastaneye götürmeliydik!” Gianna omzuma vurdu, hava okşayıcı sıcaklığından bir şey kaybetmemiş olsa da, üşümeye başlamıştım.

“On beş dakika mı?”

“Evet. Belki de yirmi. Saate bakmadım ama seni kendine getirmek oldukça zordu... Ellie, iyi misin?”

“Hayır,” diye fısıldayarak duvara oturdum. “Bense sadece yerde birkaç saniye yatıp tekrar kalktığımı sanmıştım, çünkü o ev...” Sustum. Ev beni mi çağır mıştı? Gianna yanıma oturarak yoklar gibi yüzüme baktı.

“İnsan baygınken zaman duygusunu yitirebilir, narkoz aldığı anda olduğu gibi. Bu alışılmış bir şey, öyle değil mi?”

“Hayır ama...” Kafamdan geçenleri nasıl ifade edeceğimi yine bilemiyordum. Belki de somut düşüncelerin kulağa fazla hantal gelmesindendi. “Merak ettiğim... o evde bir karabasanın yaşayıp yaşamadığıydı.”

Gianna kahkahalarla gülmeye başladı. “Ellie, orası bir ambardı! İçinde biri otursaydı, çiftçiler bunu fark ederdi.”

“Orası ambar değildi, o... ah, boş ver.” Anlaşılan fazla gerilmiş duyularım bana oyun oynamıştı. Bir karabasanın –hatta Tessa’nın– otoyola birkaç yüz metre uzaktaki bir ambarda yaşayabileceği düşüncesi bana da saçma ve gülünç gelmişti. Ayrıca kendi davranışım da bir o kadar gülünçtü. Tuvaletlere girmek istemediğimden, işememek için yol boyunca hiçbir şey içmemiştim. Bu çocukçaydı.

“Belki de müzik yüzündendi. Keane, o sırada çalan müzik,” diyerek üstünkörü açıklamaya çalıştım.

“Evet, insanın içine işliyor. Solistin uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyor muydun?” Gianna müzik bilgimi arttırmak için her fırsatı kullanıyordu ve biraz önce ona bu fırsatı vermiştim. Tabii üzerine yırtıcı kuş gibi atladı. “Dediklerine göre müzisyen dostları tarafından eşcinsel diye alay edildiği için kokain bağımlısı olmuş. Keane pek klas sayılmaz. Yaptığı müziğin de pek erkeksi olduğu söylenemez.”

Bilgiç bir yorum yapacakken sustum. Başlarda ben de aynısını düşünmüştüm. Ama bu şarkı beni alıp götürmüştü. Ardından başka bir yığın parça dinlemiş olsak da, melodileri hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

“Bazen onun *Broken Toy*’u uyuşturucunun etkisi altındayken yazdığını düşünüyorum...” Gianna sanki konuşmamızı bu tezle noktalamak istermiş gibi silkindi. Elini fazlasıyla kısa olan mini eteğinin cebine atıp küçük bir anahtar destesi çıkardı. “Bak, burada ne var. Şansımızın anahtarı,” dedi alayla. İkimiz de sırttık. Evlilik sözü vermeksizin yazlık evin anahtarını almayı başarmıştı. Yarın yola çıkabilirdik. “Gel, diğerlerinin yanına dönelim. Erkekler iyice zom oldu ve kadınlarının dönmesini bekliyordı”

Gianna haklıydı. Terastaki masalarında kafayı bulmuş halde ve huzur içinde oturan Enzo, Paul ve Tillmann, bizi görünce oldukça yüksek sesle bağırarak yakındılar. Herhalde kadınların yetersizliğini teker teker saymak ve bunlar üzerinde tartışmak kadar erkekleri bir araya getiren başka hiçbir şey yoktu. Buna rahatça devam edebilirlerdi. Gianna’yla yaptığımız kale duvarı sohbetine ve uçup giden öfkeme karşın bu akşam benim için sona ermişti. Yarın yarı yolda yine düşüp bayılmamak için acil uyumam gerekiyordu.

Veda ederken Enzo’nun sıcaklamış yanağına bir öpücük kondurdum ve bunu bir özür olarak kabul etmesini umdum. Parlak bakışlarını yüzüme çevirdi. Mutlu olmuştu. İştahsız midemi unutmuşa benziyordu. Gianna otele kadar benimle geldi, orada vedalaştık.

“Hazırlıklı ol, Ellie. Bugün sadece uyum sağlamaydı,” dedi felaket tellalı bir ifadeyle. “Güney İtalya farklıdır. Burası, sıcak. Aşağısı kaynıyor.”

Ertesi sabah gün doğarken yola çıkmak üzere anlaştık; Paul kendine gelene dek ilk etabı Gianna üstlenecekti. Böylece öğleden sonra güneşine kalmayacaktık. Tabii başarabilirsek.

Fazla sıcak gelen giysilerimden kurtulup gıcırtılı ve sarsak duvar ya-
tağıma uzandığımda, kendimi göğün yedinci katında gibi hissettim. Nane

yağıyla şakaklarımı ovdum, hemen hoş bir serinlik verdi ama yorgun olmama karşın bir türlü uykuya dalamıyordum. Boğulacak gibi olduğum için pencereyi açmıştım ama aşağıdaki meydanın tüm gürültüsü odaya giriyordu. Kasaba sakinlerinin gecesi gündüzü belli değildi. Tam ortalık sakinleşti deyip sinirlerimi gevşetecekken köşeyi dönen bir Vespa sanki otelin duvarlarını yıkarcasına meydandan geçiyordu, sürücü çoğu zaman yolda birini (olasılıkla kadın) gördüğü için motoru çalışır halde bekletiyor, ardından bağıra çağıra bir sohbet başlıyordu. Bu âdeta bir işkenceydi.

Yine de tek başıma kafa dinlemenin tadını çıkardım. Hatta bedenim çoktan uyumaya başlamıştı; bunu, kolumu kaldırıp yatağın yanında, yere koyduğum su şişesine uzanmak için kendimi ikna edemediğimde fark ettim. Ama susamışlığım ve gürültü zihnimin de uyumasına engel oluyordu, bu nedenle tuhaf ve belirsiz rüyalar gördüm, ta ki özellikle ortalık sessizleştiğinde uyanana dek. Verucchio sakinleri nihayet uykuya çekilmişti. Herhalde Tillmann da midesi şarap ve yüklüce yediği yemekle tıka basa halde odanın diğer köşesinde uyuyor olmalıydı. Kendinde olsaydı bunu hemen fark ederdim. Odamızın içindeki hava tazelenmişti; hâlâ ılıktı ama aromatik ve baharatlı bir kokusu vardı.

Artık su şişesine uzanmakla ilgili gecikmiş emri yerine getirmesi için bedenimi harekete geçirebilirdim. Kolumu yana uzatıp parmaklarımla zemini yokladım. Ama sanki elimi bir şey ısırmış gibi hızla geri çektim, dokunduğum şey her neyse yumuşak ve kadifemsiydi. Yoksa tüylü bir örümcek miydi? Peki şişe nereye gitmişti? Parmaklarım tekrar aşağı doğru hareket ederken kalbim öfkeyle çarptı. Dokunma duyumun beni yanıltmadığını korkuyla fark ettim. Parmak uçlarımla değdiği yerde yumuşak yuvarlaklıklar, hafif eğimli kaburgaları örten tüyler vardı.

Soluğumu tutarak gözlerimi açtım. Tepemde binlerce yıldızıyla göz kırparak beni selamlayan zifiri karanlık gökyüzü vardı. Yatağa ilk uzandığım gibi sırtüstü yatıyordum, bacaklarımı uzatmıştım. Ama açık havadaydım. Parmaklarım sol tarafımdaki güneşin ısıttığı taşları ve... tüyleri yokladı. Peki ya diğer tarafımda ne vardı? Sağ kolumu aşağı kaydurdum ama boşluğa düştü. Orada hiçbir şey yoktu. Her milimetrede dengemi kontrol etmeye çalışarak çok yavaş bir şekilde doğruldum. Yine de yanı başımda uzanan

uçurumu görünce düşecekmiş gibi hissettim. Telaşlı ve düşünmeden yapacağım her hareket ölümüm olabilirdi.

Duvarın üzerinden inip sokağın parke taşları üzerine oturduğumda tekrar soluk almaya cesaret edebildim. Titreyerek sırtımı arkamdaki alçak duvara dayadım ve bacaklarımı toplayarak boşluğa uçmadığıma iyice kanaat getirene ve kalp atışlarım normale dönene dek öylece kaldım.

Artık şişeye uzanmak istediğimde parmaklarımın neye değdiğini görebiliyordum: Bu bir kediydi. Düzinelercesi etrafımı sarmış, beni izliyordu; yıldızların ve eski sokak lambalarının ışıklarının mat ve yapay gibi görünen yeşille karıştığı sayısız parlak göz. Beni izliyorlardı. Bekledikleri neydi? Sanki onlara bir sır vermek için gelmişim gibi bakıyorlardı; bakışları şüpheli ya da saldırganca değildi, aksine sabır dolu, rahat ve güvenliydi. Beni de tıpkı bir gece varlığı gibi kendilerinden biri gibi mi görüyorlardı? Her hareketimi izliyorlar, göz kapaklarımın açılıp kapanması, göğsümün inip kalkması bile gözlerinden kaçmıyordu.

Üzerimde ince ve dekolte bir yazlık elbise olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Bu, eşyalarımı toplarken dolaptan ilk aldığım ve bu yüzden bavulumun en dibinde duran bir elbiseydi. Etekleri ipeksi bir dokunuşla dizlerimi okşuyordu.

“Sizleri tekrar yalnız bırakmam gerek,” diye fısıldadım. “Buraya ait değilim.” Ayağa kalktığımda kediler sessizce yerlerinde beklediler. Parke taşlı sokakta çıplak ayaklarımla en küçük bir gürültü çıkarmadan ilerledim. Kemerin altından geçip daracık sokaklardan kestirme giderek terk edilmiş bir avluya çıktım, oradan bir duvara tırmandım ve kuru otlarla kaplı kaleyi nihayet ardımda bırakarak otele ulaştım. Bir kez bile yolumu şaşırmamıştım, sanki bu kasabayı tanıyor gibiydim. Buraya gelirken bana böylesine korkutucu gelen şey işte buydu. Rüyamda olsa da, buraya daha önce gelmiştim. Bu dar sokaklarda asla yolumu kaybetmezdim. Yanımda bana rehberlik eden ve bakışlarımı yöneten biri vardı. Rüyalarımda da oradaydı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Dün beni boş eve çağırان da oydu. Onun yanımdayken kendimi güvende ve rahat hissediyordum. Olduğum yerde kalıp etrafı dinledim. Kendi akıcı soluklarımdan başka bir ses yoktu. Ama o buradaydı. Arkamda. Tam dibimde. Onu görebilmek için ağır ağır arkama döndüm ve hiçliğin içine baktım. Meydan önümde bomboş uzanıyordu.

Kendini bana ne zaman gösterecekti? Onu özlüyordum. Ama bunun zamanı henüz gelmemiştir.

Tekrar otele dönüp baktım ve kısa bir an kanatları ardına dek açık duran penceremizden içeri girebilmek için duvara tırmanmayı düşündüm ama hemen bundan vazgeçtim. Daha basit bir yol vardı. Hiç tereddüt etmeksizin otel resepsiyonundaki görevlinin zilini çaldım; bu kişi hiç kuşkusuz aynı zamanda otelin sahibiydi de çünkü bir gece bekçisinin maaşını ödeyebileceğini sanmıyordum. Birkaç dakika sonra sabahlıkla cam kapıda belirerek otomatığe bastı. Kapı vınlayarak açıldı.

“Bu geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, yolumu kaybettim,” diye nazikçe açıklayarak resepsiyonun arkasındaki duvarda asılı olan anahtarları işaret ettim. “8 numaralı odanın anahtarını verebilir misiniz, lütfen?”

Adam uyuklu bir baş sallamayla ayaklarını sürüyerek bankonun ardına geçip anahtarı bana uzattı.

“Çok teşekkürler! İyi geceler.”

“İyi geceler, sinyorina.”

Kapıyı açıp odadan içeri girdiğimde, Tillmann kızarmış gözkapaklarıyla yatağının içinde dimdik oturuyordu. Saçları kuş yuvası gibiydi.

“Ellie, nihayet! Nerelerdeydin? Saatlerdir seni bekliyorum. Bizden önce uyuduğunu sanıyordum!”

Şiltemin üzerine oturdum. Otel sahibinden anahtarı isterken dudaklarımda oluşan gülümseme hâlâ yüzümdeydi. Böyle kalmak istiyordum ve bu bana çok kolay geliyordu.

“Uyudum zaten. Buradaydım. En azından burada olduğumu sanıyordum.” Sesimin tınısına mest olmuş bir halde kulak kabarttım. Harika geliyordu. Biraz sert ama oldukça dişiydi. “Sonra birden uyandım ve kendimi kale duvarında buldum. Tuhaf, değil mi?”

Tillmann kalın kaşlarını çatı. “Sana neler oluyor, Ellie? Bir şey mi içtin?” diye sordu dili dolaşarak.

Güldüm. “Bir yudum bile içmedim. Dediğim gibi aslında daha önce uyumuştum.”

“Peki odadan nasıl dışarı çıktın? Kapı kilitliydi. Anahtarın aşağıda duruyor, yoksa kapıyı açamazdın, değil mi?” Tillmann sözlerinin mantığını

kontrol etmek için durdu ama doğru söylemişti. İkimize de birer tane anahtar verilmişti.

“Belki de pencereden çıkmışındır,” dedim kayıtsızca. Herhangi bir yara almaksızın pencere pervazından kolayca sokağa atlanabilirdi. Sonuçta bende yara bere yoktu. Sadece hızlı yürümekten çıplak tabanlarım yanıyordu.

“Biraz önce aşağıdaki zili sen mi çaldın?” Tillmann ensesini ovuşturdu, bu onun kendini zorladığına dair tipik bir işaretti.

“Evet,” dedim omuz silkerek. “Otel sahibini yatağından kaldırdım ve nazikçe anahtarımı istedim. Başka ne olacaktı ki?”

“Ellie...” Tillmann sanki onu korumasını istemiş gibi duvara doğru bir parça daha kaydı. “Pencereden çıktıysan, anahtar resepsiyona nasıl geldi peki? Ayrıca otelciden anahtarını isteyemezsin. İtalyanca bilmiyorsun.”

Bu son cümle tepemden aşağı dökülen bir kova soğuk su gibiydi. Tekrar titremeye başladım ama bu kez dinmemesini umuyordum. Beni uyanık ve mantıklı tutması gerekiyordu. Tillmann’ın engellemesine fırsat bırakmadan yatağına hücum ettim ve sanki boğulan biri gibi ona sıkıca yapıştım. Ama o da korkuyordu. Sanki onu tüm kötülüklerden koruyabilmişim gibi, sarılmama karşılık verdi. Kollarındaki ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Titriyordum.

“Lanet olası alkol,” diye mırıldanırken beraberinde şarap, soğan ve sarımsak karışımından oluşan baharatlı bir koku saldı. “Bu pisliğe katlanamıyorum. Bu kadar fazla içmemeliydim...”

“Otelci beni nasıl anlayabildi?” diye inledim. Sert şiltenin üzerine yana uzanarak örtüyü çenemize dek çektik. “Sonra şu anahtar meselesi... Tillmann, burada ters giden bir şeyler var... biraz önce, sokaktayken yanımda biri var sandım, yalnız olmadığımın emindim. Onu hissettim, yanımdaydı!”

“Yoksa kafa üstü mü düştün?” diye sordu Tillmann dili dolaşarak. “Bir yerde okumuştum...” yarıda kesip geçirdi, bize servis edilmiş olan zavallı kızarmış tavşanın kokusu burnumu doldurdu, “...bir Amerikalı kadın hafızasını kaybettikten sonra birden Çince konuşmaya başlamış. Bunun nasıl olduğunu hiç kimse açıklayamamış.”

“Olabilir ama şu anda sana İtalyanca bir tek cümle söyleyemem. Ah Tanrım... bana neler oluyor böyle? Odaya girdiğimde nasıl görünüyordum?”

diye sordum yalvarıncasına. Oysa Tillmann'ın vereceği yanıttan ödüm kopuyordu.

"Hoş. Arabadaki gibi ezik büyük ve solgun değildin. Sanki hayatının en güzel partisinden dönmüşsün gibi canlıydın... şey... beni yanlış anlama ama bazı insanlar seks yaptıktan sonra böyle görünürler."

"Seks falan yapmadım. Kedilerle seks yapacak halim yoktu!" diye öfkeyle bağırdım.

"Kediler mi? Kediler mi? Hey tanrım, neden bu kadar çok içtim ki?"

"Doğru duydun," diye onu rahatlattım. "Etrafımda bir yığın kedi oturmuş, beni izliyordu. En az on iki tane. Ama insan yoktu. Ve... karabasan da." Birden aklıma Grischa geldi ve bir anda ayıldım. Elbette... rüyalarımnda sık sık yabancı yerlerde ve şehirlerde dolaşmış, sonunda her seferinde Grischa'ya rastlamıştım. Ve bu yerler bana yabancı olsa da, hep yolumu buluyordum. Onu bulmak için hiç düşünmeden nereye gideceğimi biliyordum. Bu da herhalde şu bildik Grischa rüyalarından biri olmalıydı. Grischa'nın olmadığı bir Grischa rüyası. Çünkü onu göremeden uyanmıştım. Bir kale duvarının üzerinde. Ve İtalyanca konuşabiliyordum...

"Tamam, tamam, dur." Tillmann örtünün altından çıkıp oturdu. "Dur biraz, anladım." İşaret parmağını uzatmak istedi ama kendi burnunu dürttü. Yine de ayık düşünebiliyordu. Gözleri kısılmıştı. "Her şeyin bir açıklaması olabilir. Sokak kedileri geceleri toplanmayı severler, bunu herkes bilir, belki de onlara yiyecek bir şey vereceğini düşünmüşlerdir. İkincisi: Uykunda yürüdün. Bu olabilir, değil mi? Daha önce de olmuş muydu?"

Başımı salladım. Onun bu tarafsızlığından daha teselli edici bir şey olamazdı ve daha fazla konuşmasını istiyordum.

"Sonra, herhalde uykunda anahtarı aşağıya bırakıp dışarı çıktın ve aslında hiç de uyanık olmadığını kimse fark etmedi."

Tillmann'ın yorumlamasında şüphelerim olsa da sesimi çıkarmadım. Bunu nasıl yapacaktım? Ayrıca üzerime bavulumun en dibinde duran bir elbise giymiştim.

"Üçüncüsü: Otelci. Sen mi konuştun, yoksa o mu?"

"Ben konuştum. O bana sadece iyi geceler diledi."

"İtalyanca 'iyi geceler' ne demek?" "İtalyanca" derken Tillmann'ın dili biraz dolanmıştı ama tekrar toparlandı.

“Buona notte.” Ne de olsa bu kadarını biliyordum.

“Tamam. Bu, onu anlamak için şimdikinden daha iyi İtalyanca konuşmadığının bir kanıtı.” Tillmann geçirtisini engellemek için yumruğunu ağzına bastırdı. Burnum yine de hafif bir tavşan aroması kokusu almıştı. “Herhalde alışkanlıkla kendi dilinde konuştun, o da tipik bir turist ricası olduğu için seni anladı, değil mi? Öyle olmasa bile anahtarını istediğini anlamış olmalı, ayrıca seni hatırladığından eminim. Yüzünü hiç kimse kolay kolay unutmaz, Ellie.”

Tillmann’ın sözlerindeki mantık inandırıcıydı ve yatıp uyuyabilmek için bir anlığına ona inanmak istedim. Ama korkum onun kurgusundan şüpheye düşmüştü. Ayrıca otelciyle aramızda geçen konuşma son derece doğaldı ve ben de oldukça kendime hâkim ve bir o kadar çekiciydim. Aslında genellikle böyle olabilmeyi çok istesem de, bu benim tarzım değildi. Gece boyunca otelin önünde yere çöküp Tillmann’ın uyanıp beni aramaya başlamasını beklemek bana daha uyan bir davranıştı. Ama bu kadar geç bir saatte buna kafa yormanın bir anlamı yoktu çünkü korkmama karşın kendimi tehlikede hissetmiyordum ve Tillmann’ın yakınındayken çok daha farklı sıkıntılar atlatmışım.

Odanın içinde daha şimdiden uçuşmaya başlamış olan güveleri daha fazla çekmemek için ışığı söndürdük ve çevremizde dönüp duran hayaletlere her an saldırıp kovalamaya hazır bir halde sırt sırta vererek uyuduk.

BİRAZ DENİZ...

“Paul, dikkat, kamyon! Paul!!!”

“Tanrım, Paul, bir şeyler yap...”

“Paul, uyan! Paul!”

Arabamızın kamyona gittikçe yaklaşmasını, aynı anda öteki taraftan bizi sıkıştıran diğer kamyonu kıpırdamadan ya da Gianna ile Tillmann'ın çığlıklarına eşlik etmeden, tuhaf bir sükûnet içinde izledim. Kamyonun pis kasasıyla Volvo'nun arasında sadece birkaç milimetre kalmıştı. Filin küçük bir böceği çiğnemesi gibi ezilecektik. Sürücü herhalde bizi görmemişti bile. Durumu bilimsel bir deneyi incelemiş gibi ilgi ve heyecanla izledim –ama gergin değildim– ta ki Paul uyanıp canımızı kurtarmak için deli gibi kornaya basana dek. Kamyon şoförünün ardında biri daha olduğunu ve Volvo'muzu akordeona çevirmek üzere yaklaştığını kavraması birkaç saniye sürdü. Bu, sadece çabuk geçmesi ya da bir mucize olması için dua edebildiğimiz, sonu gelmez gibi görünen birkaç saniyeydi.

Ama kader bir mucize olmasına karar vermişti.

Korna çalarak iki kamyonun arasından sıyrıldık. Ama Gianna çığlıklarına ancak sağa yanaşıp durduğumuz zaman son verebildi. Paul direksiyonda taş gibi oturuyordu, biçimli, kocaman ellerini ısınmış direksiyonun üzerine koymuştu. Sonra kapıyı açıp arabadan indi, korkuluğu aşip otoyolun yanında uzanan dikenli çalılıkların içinde birkaç metre aşağıya doğru yürüdü. Bari yakınlarındaydık ve Roma tepelerinde iş günü trafiğine yakalandığımız için öğle güneşinden de yırtamamıştık. Güneye indikçe araba kullanmak gittikçe daha tehlikeli olmuş, bu yetmezmiş gibi de Paul direksiyon başında uyuklamaya başlamıştı.

Gianna, Tillmann ve ben de arabadan indik ve Paul'ün ardından aşağı baktık. Çalılık arazi kurumuş bir nehir yatağına doğru devam ediyordu. Paul bastırıldığı sövgüleri eşliğinde taşların arasında ilerliyordu. Etrafımızdaki manzara tıpkı kovboy filmlerindekine benziyordu hatta adam boyunda kaktüsler, tehlikeli dikenleri ve dallarında incire benzer meyveleriyle etli, donuk yeşil bitkiler bile vardı.

Taş ve molozların üzerinde ayak bileğimizi burkmamaya dikkat ederek Paul'ü izledik. Nehir yatağı öylesine kurumuştur ki her adımımızda yerden toz kalkıyordu. Paul sövgülerine son vermişti, yorgun başını kaldırıp bizden yana baktı.

“Sakinleştiniz mi?” diye sordu. Başımızı salladık. “Şu anda kafamdan ne geçiyor, biliyor musunuz?” Ürkekçe başımızı iki yana salladık. Paul'ün sınırları son derece gerilmişti ve bu gibi durumlarda kelimeleri kısa tutmak ya da en iyisi hiçbir şey söylememek ve onun sakinleşmesini beklemek en doğrusuydu. İlkbaharda yaptığımız bir tartışma sırasında onu sıkıştırdığım için üzerime yürümüştü. Onun bu agresif tavrının nedenini saldırıya uğramış olmasına yormuştum ama şiddete eğilim halinin tamamen geçip geçmediğinden emin değildim. En sevdiğim özlü sözden alıntı yapmak gerekirse, şöyle diyebilirdim: Dikkat, kahramanlığın ayrılmaz parçasıdır.

“Bu yola bir karabasanyı öldürmek ve babamı onların elinden kurtarmak için çıktık. Doğru mu?”

“Doğru,” diye mırıldandık koro halinde.

“Ve siz daha bir kamyona yakınlaştık diye çıldırıyorsunuz, öyle mi?”

Gianna yanağının içini kemirirken ben ayağımın dibindeki kaya parçasını inceliyordum, Tillmann ise yakıcı güneşten başka hiçbir şeyin görünmediği gökyüzüne bakıyordu. Hava mavi bile değildi. Beyazlaşmıştı.

Üçümüz de Paul'ün biraz önce direksiyon başında uyukladığını ve bu durumun sorumlusu olduğunu söylemeye cesaret edemiyorduk.

Paul, “Ah...” diye boş verir gibi bağırdı, sonra gözlerini Volvo'dan ayırmadan ayaklarını sürüyerek bizden uzaklaştı. Gianna bir süre bekledi, sonra araya gerekli bir mesafe koyarak onun arkasından yürüdü. Paul'ün sözleri beni on ikiden vurmuştu... ama kastettiğinden çok daha farklı bir şekilde. O, bu macera için yeterince olgun olmadığımızı düşünüyordu. Bense tüm bu maceranın çıktığımız yolculuğun tarzına uygun olmadığını düşünüyordum.

Çünkü gittikçe daha fazla normal turistlere benzemeye başlamıştık, yaz tatiline çıkmış hafif yorgun turistlere. Bunun suçlusu bu ülkeydi. İtalya asıl niyetimizle meşgul olmamıza izin vermiyordu. Bu olumlu ama çoğunlukla olumsuz anlamda fazla dikkat sarf etmemize neden oluyordu. Fiyortlardaki ıssız bir evde belki bir cinayet planlanabilirdi ama burada değil, bu sıcakta, bu ülkede sürekli yüzleşmek zorunda kaldığımız alışılmadık durumlarla birlikte değil. Kalabriya Mafyası gibi kriminal bir enerjinin nasıl olup da dünyanın bu noktasında ortaya çıktığı benim için tam bir muammaydı.

Öğleden beri âdeta bir fırının içindeydik. Volvo'nun içindeki termometre 50 dereceye çıkmıştı ve saçma sapan dijital sayılar göstermeye başlamıştı. Pek de ince olmayan giysilerimiz üzerimize yapışmış, saçlarımız terlemişti. İtalyan sürücülerin davranışları âdeta Paul'den araba sürme konusundaki tüm yeteneğini ortaya koymasını ister gibiydi ve mola yerleri sadece mikrop yuvası değil, çeteler suçlarını buralarda işlediği için aynı zamanda tehlikeliydi de. Bu düşünceyi ne zaman içimden ifade etmeye kalksam düşündüğüm şeye inanamıyordum. Ama öyleydi.

Roma'dan sonra ilk kez mola verdiğimizde, Gianna arabayı asla yalnız ve korunmasız bırakmamamız gerektiğini söyledi. Henüz lafını bitirmemişken, sıska bir İtalyan delikanlı Tillmann'a yaklaşıp elindeki DVD'yi kakalamak için pazarlığa başladı, bu arada diğer arkadaşı da pazarlığa katılmamızı beklemeye koyuldu. Gianna'nın dediğine göre plan tam olarak şuydu: Biz sırtımızı arabaya verip pazarlıkla meşgulken, diğeri arabanın içinden değerli eşyaları yürütebilecekti. Özellikle kuzeyden gelen turistler sıcak ve yorgunluk nedeniyle bu tuzağa kolayca düşüyorlardı ve bu yüzden kolay avdılar.

Daha da komiğime giden şey, saç rengim esmer tonuna yakın olduğu halde güneylilerin beni sarışın olarak görmeleri idi. Ama bir kadının başındaki saçın siyah renkten daha açık olması, onların kanını kaynatıp av peşine düşmelerine yetiyordu. Şimdiye kadar girdiğimiz hiçbir benzinciden arkamdan ıslık çalınmadan ya da laf atılmadan çıkmamıştım. Sonunda Gianna bana hayranlarımı uzak tutacak bir cümle öğretmişti. Tercüme edildiğinde, "Ne istiyorsun, çük kafa?"dan başka bir anlama gelmiyor ve gerçekten haddini bildirerek azgın İtalyanların sayısında azalma sağlıyordu.

Ama ben kulağa son derece basit gelen bu cümleyi yine de sıradışı durumlarda kullanmaya karar vermiştim. İtalyanca aşk yeminlerine karşı

olan tüm şüphelerime karşın bu cümleyi oldukça aşağılayıcı buluyordum. Ama Tillmann bile bu flört ataklarından rahatsız olup kendini koruyucum ilan etmişti. Beni utanç verici sözlü saldırılardan korumak üzere bir sonraki durağımızda yanımda fedai gibi boy gösterdi. Ve jigololar gerçekten de sustular. Ama susan sadece ağızları oldu, bakışları konuşmaya devam etti.

Beni yolumdan alıkoyan sadece çevre ve insanlar değildi. Çeşitli bedensel faaliyetlerim de planlarımızla meşgul olmama ya da onun boyutlarını kavramama engel oluyordu. Hızlanmış sindirim sistemim (makarnalar!) beni yine Tillmann'dan önce yataktan kaldırdıktan ve kan dolaşımım acil işlevlerle sınırlandıktan sonra, yolculuğumuzun ikinci etabında kendimi âdeta eskiden okuldayken katıldığımız Alman Gençlik Oyunları'ndaki gibi hissediyordum. Bu oyunlardan ne yazık ki kaçış yoktu ama terbiyeli ve disiplinli bir şekilde sahneye konması gerekirdi, Alman Gençlik Oyunları'ndan daha da beteri, başarıya erişilmemiş bir Alman Gençlik Oyunları'ydı. Yeterince su içmiştim ama klozet yerine çalılıkların ardına çömelip işlemiş ve aldığım besinlerin sindirimimi kontrol altında tutacağını ummuştum.

Ama Paul'ün biraz önce eleştirdiği gibi, küçük şeyler karşısında kontrolümüzü kaybediyorduk. Örneğin öğle molası sırasında gölgesinde oturduğumuz çam ağacından tepeme düşen kabuk böceği gibi. Ancak o anda bunun bir kabuk böceği olduğunu bilmiyordum ve ciyak ciyak bağırıp zıplayarak en kötü ihtimali düşünmüş, böceğe doğru dürüst göz atamayacak kadar zıvanadan çıkmıştım. Tişörtümden içeri bakıp dev gibi bir örümceğin tüylü bacaklarını gördüğüm takdirde aklımı oynatacağımdan korkuyordum. Bu yüzden hayvancağızı tişörtümün dışından tutup reçinemsiz, yoğun bir koku eşliğinde önümde yağlı, kahverengi bir leke belirene dek parmakları arasında ezmiştim. O zamandan beri böcek kokuyordum ve üzerime dışkı sürülmüş gibi dolaşıyordum.

Genel olarak hassas yapılı olmamızın dışında, tüm bu büyük-küçük olaylar her zamankinden daha fazla temkinli olmama yol açmıştı. Arabadaki diğer üç kişi gibi son derece stresli ve bitkindim ama uyurgezerliğim ve terk edilmiş evle ilgili yaşadıklarım bana artık çok uzun zaman önce gördüğüm bir rüya gibi geliyordu. Bugün bir nebze olsun büyümlü bir an yoktu. Paul'ün Tessa'dan söz etmesi bana göre oldukça münasebetsiz bir

durumdu. Neden burada olduğumuz üzerine kafa yormak için önce gideceğimiz yere varmayı bekleyemez miydik?

Tillmann ve ben tepemizde kaynayan güneşin altında durup beklerken Gianna'nın Paul'e yetişip onu ikna etmesini izledik.

"Topallıyor," dedim endişeyle. "Sağ ayağı. Dizi ağrıyormuş gibi."

"Mutlaka seks yapmaktandır," diye fikrini belirtti Tillmann. "Misyoner pozisyonu eklemeleri acıtıyor."

"Son zamanlarda seks sende sabit fikir oldu, biliyor musun?"

"Ne demek sabit fikir oldu? İki henüz tanıştılar ve doktorluk olana dek seks yapıyorlar. Bir süre sonra bitap düşmeleri normaldir"

Tillmann'ı yorumuyla baş başa bıraktım çünkü Gianna yanıma geri dönüyordu. Paul ise küçük taşlara tekme atmakla meşguldü.

"Ona beş dakika daha verin," dedi Gianna. "Kendini pek iyi hissetmiyor"

"Lanet olsun," diye fısıldadım ve dün olduğu gibi vicdan azabı içimi kemirdi. Ağabeyimden fazla şey bekliyordum. Oysa karabasanın elinden yeni kurtulmuştu, kalbi tekliyordu, dizi ve sırtı ağrıyordu ve neredeyse sürekli balgamlı bronşitle savaşıyordu. Kuzey Denizi'nde bir kür onun için daha uygun bir tatil olurdu. "Onu yanıma almamalıydık," diyerek aklımdan geçenleri dile getirdim.

Gianna kararlılıkla başını iki yana salladı. "Asla yalnız gitmene izin vermezdi. Kendini sana ve babana karşı sorumlu hissediyor. Ayrıca onun için yaptıklarını düşünerek sana bir karşılık vermek istiyor." Ağzı anlamlı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Bu biraz da onur meselesi. İnan bana, babanı uzun yıllar bir yalancı gibi gördükten sonra onu aramanda sana yardım etmek onun için bir görev."

Karnımda oluşan huzursuz bir duyguyla, topallayarak taşları tekmeleyen Paul'ü izledim. Çok geçmeden yanıma gelerek fazla düşünmeden, "Hadi yola devam," dedi. Hepimiz arabaya bindik.

Yolun son 200 kilometresi bana âdeta sonu gelmez gibi göründü çünkü yılan gibi kıvrıla kıvrıla denize inen yolda ilerlerken bu ülkede yapmayı kafaya koyduğumuz şeyle genel havamız arasındaki uçurum gitgide açılıyordu. Artık tam anlamıyla gideceği yere bir an önce varmak ve kendini denize atmak isteyen bir tatilciye dönüşmüştüm. Belki de dağlardaki ev beni tekrar yola sokar ve niyetimizle ilgili aklıma başıma getirirdi. Hayalimde annemin

Ibiza'da çektiği fotoğraflardaki gibi antika bir malikâne, geniş bahçeli köy evleri tüm araziye kaplayan yaşlı ağaçlar canlandırıyordum... tabii Colin'in mutluluğunu bozmak için pıtı pıtı adımlarla yaklaşacak olan 1.50 boyundaki karabasanla birlikte. Ev Verucchio'daki gibi bir kaleye benzemeliydi, sadece ondan daha küçük, duvarları bizi koruyabilecek kadar kalın olan bir ev.

Araba fren yapınca hayallerimden koptum. Popomun sağ kanadı uyuşmuş, baldırlarım koltuğa âdeta yapışmış, ayaklarımsa davul gibi şişmişti. Rüzgârın enseme serinletmesi için saçlarımı kaldırdım ama sonuna kadar açık pencereye karşın hiçbir esinti yoktu. Çevremizle ilgili ilk fark ettiğim şey, ağustos böceklerinin cırtlısıydı. Bu ince ve dikkatli bir cırlıtı değildi, öylesine saldırgan ve yüksekti ki insan kendi konuştuğunu anlayamıyordu. Başımı pencereden çıkarıp etrafıma bakındım. Paul arabadan inmişti bile.

"Nereye geldik?" diye şüpheyle sordum. Bir dizi evle gizlenmiş olan deniz hemen sağımızdaydı ama öyle yakındı ki kıyıya vuran dalgaların sesi duyulabiliyordu. Sol tarafımızda da bir dizi ev vardı. Sağda ve solda evlerin bulunduğu, toz toprak içindeki bir sokaktaydık. Pekâlâ, sonra?

"Geldik, Ellie," dedi Gianna. "İnmeyecek misin?"

Hayır, inmeyecektim. Hayır! Ve hiç kimse inmemeliydi. Burası doğru yer değildi. Asla olamazdı. Çok büyük bir hata söz konusuydu. Ama hiç kimse arabaya geri dönmeyip beni tek başıma bırakınca, kapıyı açıp aşağı indim ve yanlarına gittim. O sırada Gianna ön bahçenin alçak demir kapısını açmakla meşguldü. Bir iki taş basamak küçük, gösterişsiz bir evin ön verandasına iniyordu. Yola bakan bir veranda. Buyurun bakalım. Bir alışveriş merkezinin vitrini buradakinden çok daha ıssız sayılırdı.

Birkaç metre ileride, mahallelinin çöplerini koyduğu tel kafesli bidon da oldukça hoştu. En azından ağustos böceklerinin cırtlısı sayesinde çöp sineklerinin vızıltısı duyulmuyordu. Ama onların sesini de bastıran bir şey vardı: Tren yolu. O sırada evlerin arkasından kulakları sağır eden takırtısıyla bir tren geçti.

Ürkek adımlarla ama öfke ve düş kırıklığından patlamak üzere bahçe kapısından içeri girip merdivenlerden indim ve Gianna'nın sokak kapısını açmasını bekleyen Paul ile Tillmann'ın yanına gidip Gianna'nın elini ittim.

"Kapıyı açmana hiç gerek yok, Gianna," dedim öfkeyle. "Bu ev baştan sona yanlış. Denizin dibinde!"

“Ee?” diye anlamsızca sordu. “Bu bir sorun mu?”

“Elbette sorun!” diye öfkeyle ona haykırdım. Artık kendimi kontrol edecek gücüm kalmamıştı. Dün akşamki düş kırıklığının üstesinden henüz yeni gelmiştim. Buradaki durum artık kapasitemi aşıyordu. Renkli bisikletleriyle sokak boyunca gidip gelen birkaç çocuk Volvo’nun yanında durup merakla bizden tarafa baktı. Onlara da bağırıp çağırmayı çok istediysen de görmezden geldim. Gianna kollarını kavuşturup bir adım geriledi.

“Tessa denizden nefret ediyor; denizden kokuyor! Ve biz ona tuzak kurmak için deniz kenarındaki bir eve mi geliyoruz? Sence bu kulağa nasıl geliyor?”

Gianna’nın ağzı kasılmaya başlamıştı. “Belki de bunu bana daha önce söylemeliydin! Nereye gittiğimizi sanıyordun ki?”

“Bize tavsiye ettiğin yere; dağlardaki ıssız bir eve!”

“Size hiçbir şey tavsiye etmedim ve dağlarla ilgili tek söz söylemedim!” diye haykırmama aynı şiddetle karşılık verdi. “Önce dinlemeyi öğrenmelisin, o zaman Veruccio’nun sandığın gibi plaj yeri olmadığını anlardın. Hiçbir şeyden mutlu olmuyorsun, Ellie. Hanımefendi önce denizden uzaklaştık diye bozuldu, şimdi de denize yakınız diye... tam olarak ne istiyorsun? Tanrım, biraz gevşeyip her şeyi olurluna bırakamaz mısın?”

“Konu benim ne isteyip istemediğim değil, konu Tessa’yı nasıl tuzığa düşürebileceğimiz ve deniz kesinlikle konunun dışında! Bu onu durdurur! Bunu sana söylemedim mi?”

“Sen Colin’in gemiye ve adalara kaçtığını söyledin! Burası ada değil! Burası son derece normal ve sıradan bir kıyı!”

Evet, gerçek dalgaların bile olmadığı, sıradan bir kıyı. Burada dalgalar adına yakışır bir şekilde çakıllı kıyılara çarpmıyordu. Almanya’daki yapay göllerde bile bu ılık çorbadakinden daha fazla dalga vardı. Yine de denizin kıyısında, ufka dek uzanan bir deniz. Ve Tessa’yı burada nasıl tuzığa düşürebileceğimizi ciddi bir şekilde düşünmeye başlamıştım.

Tillmann, “Hadi, sakinleş, Ellie,” diyerek eskimiş, standart laflarından biriyle araya girdi. “Tessa buralarda bir yerde, Colin’le... şey, birlikte olduğunda bu kıynın ona pek engel olacağını sanmam.” Cümlesini yarım yamalak bitirdi. Herhalde birinin benimle mutlu olabileceği düşüncesi ona pek gerçekte gelmiyordu. Zaten ona olan ilgimi kaybetmişim çünkü bizimkinden

çok daha büyük, güzel ve yeşillikli olan yan evin bahçesinde mayolu bir adam duş almaya ve beraberinde yüksek sesle şarkı söylemeye başlamıştı.

“Bu da kim?” diye hışımla Gianna’ya baktım. Demek ki sadece deniz kıyısında değildik, etrafımız da insanlarla çevriliydi. Hatta kocaman açılmış gözleriyle bizi seyreden ve bu Alman gösterisini kaçırmaya hiç niyeti olmayan çocuklarla.

Gianna zorlama bir sakinlikle, “Andrea,” diye yanıtladı. “O Andrea. Ve...”

“Andrea mı? Dalga mı geçiyorsun? O bir erkek!” Erkek olduğu apaçıktı. O sırada ağustos böceklerinin cırtlısını bile bastıran yeni bir arya eşliğinde sırtını bürümüş siyah kıllarını sabunlamakla meşguldü. Ama hayvanlar kısa bir ara verdikten sonra uğursuz testere seslerine eskisinden daha beter bir şekilde devam ettiler.

“Andrea erkek adı, Ellie!” Haklıydı. Andrea. Örneğin Andrea Bocelli. Araştırmalarım sırasında ona sürekli rastlamıştım. Beynim çorba gibiydi. “Hemen patlamana gerek yok, genellikle hafta sonları buraya gelir.”

“Eh, o zaman dua edelim de Tessa bir iş günü çıkagelsin,” dedim iğneleyici bir sesle.

“Hani denize yakın olduğumuz için gelmeyecekti?” Gianna anlaşılan savaş baltasını topraktan çıkarmıştı. Çizgi gibi kısılmış gözleriyle zehirli oklarını birbiri ardına üzerime yolluyordu.

“Size hortum tutmamı ister misiniz? Yoksa kendinize gelecek misiniz?” diye araya girdi Paul. Kararlı bir hareketle anahtarları Gianna’nın elinden alıp uygun olanı seçerek kilide soktu. Ahşap kapı açıldı. “Şimdi sakinleşeceksiniz, yoksa hepinizi arabaya kilitlerim. Çocuklar, deniz kenarındayız ve herhalde dünyada bunun için kavga eden ilk insanlar biziz. Şaka gibi.”

Homurdanarak ona boyun eğdik. Evin içi de güve kokuyordu. Tüm odalardaki kepenkler kapalı olduğundan, bir şeyler görebilmek için ışığı açtık. Çıplak ampuller bir kabloyla tavandan sarkıyordu. Birbirimize tek kelime etmeden etrafa kısaca bir göz gezdirdik. Tillmann’la ikimizin evin tek doğru dürüst olan yatak odasına Paul ve Gianna’nın konacaklarını anlamamız için kelimelere ihtiyaç yoktu. İçindeki kocaman antika kubbeli yatağıyla birlikte mutfak ve banyonun hemen arkasında, bahçeye bakan ve bir kapıyla dışarı çıkılabilen yatak odasıydı.

Dışarıya göz gezdirince kendimi biraz rahatlamış hissettim. En azından bahçe Louis'e geçici bir barınak sunabilecek kadar genişti. Boş duran barakayı samanla doldurup bir ahır yapabiliirdik, ayrıca dört köşe çimenlikte dolaşarak biraz bacaklarını açabiliirdi. Çünkü Colin'in hâlâ cesur bir şekilde ötelediğim söz dışında tek şartı, Louis'in de onunla birlikte gelecek olmasıydı. Gerçi bu bahçe bir ata göre değildi ama Louis için en önemli şey, Colin'i yakınında hissetmektir. Deyim yerindeyse Colin onun sürüsüydü.

Saatler sonra bilinçli olarak ilk kez Colin'i düşünmüştüm ve hemen tüm cesaretim kırılmıştı. Bu evi gördüğünde herhalde hepimize gülecekti. Ya da planımız için böylesine berbat bir yer seçmiş olmamız onun işine gelirdi çünkü böylece onu burada alıkoymayı başaramazdık. Colin birbirimize yakınlaşmadan buradan gidecekti. İç çekişim ağustos böceklerinin cırtlısı arasında kayboldu. Buraya benden daha fazla uymayan, Colin'di. Oysa onu özlüyordum. Özlemim dünden bu yana daha da artmıştı. Onun yanındayken duygularım çok seyrek kendi düşmanım oluyordu. Tabii o sırada anılarımı benden çalmıyorsa ya da gezgin bir karabasana karşı birlikte savaşıyorsak.

Ama Colin burada değildi ve şimdi ben de kendime yatacak bir yer bulmalıydım. Fazla düşünmeden biraz önce Tillmann'ın kararlı adımlarla yaptığı gibi merdiven basamaklarını çıktım ve eğimi yere dek devam eden bir çatı katına ulaştım. Ön tarafında geniş bir balkon ve tam donanımlı bir de banyosu vardı. İki portatif yatak karşılıklı duruyor ve üzerine serilecek çarşafı bekliyordu. Sıcaklık artıyordu ama bu çatı katı başlı başına bir krallık gibiydi ve sanki ikimiz için hazırlanmıştı.

O sırada göze çarpan bir dikkatle bavulunu yatağın üzerine koymakla meşgul olan Tillmann bana döndü: "Hey, burada ne işin var?" Belki de çikolatalarıyla bir aşk ilişkisi yaşamaya başlamıştı. *Artık elleri arasında eriyip giderler herhalde*, diye düşündüm alayla.

"Uzanacağım. Yoksa buna da mı izin yok?"

"Elbette. Ama kendi yatağında."

"Burası benim yatağım," diyerek yumuşak yastığı ensem altına tıktırdım. Bu, şakaklarımdan yeniden ter boşanmasına neden olan bir hareketti.

"Saçma. O benim yatağım. Diğeri de bavulumu koyacağım yatak. Bunu kişisel alma, Ellie ama aşağıda iki oda daha var ve ben burada tek başıma kalmak istiyorum."

Hayatımda bundan daha küçük düşürücü bir ret yanıtı almamıştım. İlişkimizin başında Colin'in beni kendinden uzaklaştırması bile bundan daha az acı vermişti. Tillmann'la birlikte aynı odada kalıp birlikte uyuyacağımızı sanmıştım; tıpkı dün geceki gibi, sauna çadırında olduğu gibi, özellikle Hamburg'da geçirdiğimiz haftalarda olduğu gibi. Zaten başka türlü nasıl olabilirdi ki?

Şimdi bunu düşünenin sadece ben olduğumu anlıyordum. Yoksa bunun nedeni dün geceki davranışım mıydı? Yoksa sauna çadırında ona fazla yakın mı davranmıştım? Onu fazla zorlamıştım, bu yüzden olmalıydı. Kan beynime sıçramıştı ve ağzımdan tek kelime çıkmadı. Ama içim daha çok gözyaşlarıyla ve utançla karışık bir öfkeyle doluydu. Yatakta doğrulurken gururlu bir duruş sergilemeye çalıştım. Ama böylesine yaralanmış, terli ve darmadağınırken gururlu görünmek oldukça zordu.

"Bunu nasıl kişisel almayacağımı söyler misin, lütfen?" Ah Tanrım, işte şimdi de yalvarmaya başlamıştım.

"Çünkü kişisel düşünülmüş bir şey değil. Kendime biraz özel alan yaratmak istiyorum. Geçen aylar boyunca sürekli birlikteydik, Hamburg'da gece gündüz daracak bir odanın içinde yaşadık. Ben de biraz soluk almalıyım."

"Demek öyle. Benim olduğum yerde soluk alamıyorsun. Bunu bildiğim iyi oldu. O halde mastürbasyon yaparken sana iyi eğlenceler."

Tillmann bir karşılık vermedi, ben de yüzüne bakmadım çünkü pişkin bir genç Schütz sırtına katlanamazdım. Basık tavana çarpmamak için başımı eğerek yatağın etrafından dolaştım ve merdivenden inerken tırbazana sıkıca tutundum. *Tillmann Schütz, sen pisliğin tekisin*, dedim içimden öfkeyle. Bu çocuk başkalarının duygularına karşı en küçük bir incelik, saygı ve sezgi hissetmiyordu.

"Odamı" seçerken kan yanaklarımda âdeta zonkluyordu. İki seçeneğim vardı: açılır kapanır bir yatağın, sandalyeleriyle birlikte uzun bir masanın ve devasa bir vitrinin durduğu, küflü bir salon ve sadece bir yatak ile dolaptan başka hiçbir şey bulunmayan, beyaz badanalı bir oda. Evin her yerinde olduğu gibi bu odada da zemin serinlik veren seramikle kaplıydı. Yatağın karşısında kanatlı iki cam kapı üzeri örtülü verandaya açılıyordu. Camı açıp kepenkleri yanlara ittim. Tam karşımda plastik iskemleleriyle yuvarlak bir masa duruyordu; sandalyelere uygun minderler arkamdaki yatağın üzerine

istiflenmişti. Geceyi salonda geçirmek istememiştim, bana fazla kasvetli ve korkutucu gelmişti. Ama burada tabak gibi ortadaydım. Tessa elini kokunu sallayarak içeri girer ve beni yatağında emip bitirebilirdi. Çünkü kapıyı kapatırsam içeride sıcaktan boğulabilirdim. Buraya klima taktırmak herhalde Enzo'nun bütçesini aşan bir durumdu. Neredeyse sokakta uyuyor gibiydim.

Transa girmiş gibi verandada öylece dikildim ve evi çevreleyen çitin hemen yanında yükselen akçakavakların yapraklarının oyunlarını izledim. Evet, hafif, tuzlu bir rüzgâr esmişti. Çaktırmadan yan komşunun bahçesine bir göz attım. Andrea duş ayinini bitirmiş, sırtına attığı plaj havlusu ve yanık ayaklarına geçirdiği terliklerle birlikte bahçe yolunda yürüyordu.

"Buona sera!"²² diye yüksek sesle bağırıp bana dostça el salladı. "E benvenuti in Italia!"²³

Ben de elimi kaldırdım ve güneş hâlâ tepemde durduğu halde melodik olmaktan uzak bir sesle selamına karşılık verdim. Sonra kepenkleri tekrar çekip nemli giysilerimden kurtuldum, bikinimi giyip üzerime hafif bir plaj giysisi geçirdim ve bunu sadece bikiniyle evden çıkmayı uygun bulmadığım için yaptım. Aslında bu insanüstü sıcakta en uygunu çınlıçplak dolaşmaktı. Yatağımdan bir yastık alarak ön bahçeye çıkan taş basamakların üstüne koydum -bunu yapmamın nedeni kaba etlerimi soğuktan değil, tam tersine yanmaktan korumak içindi- ve oturdum. Kollarımla dizlerimi sarıp bitkin bir halde başımı üzerine yasladım.

Birkaç bisikletlinin vızıltıyla yaklaştığını, fren yapıp durduktan sonra tekrar devam ettiğini duydum. Evet, bu öğleden sonra çocuklara seyirlik eğlence çıkmıştı. Büyük İtalyan balmumu müzesinin merkez odağı olmuş-tum, yazlık evin ön bahçesindeki şaşırtıcı tuhaf yaratık.

"Al, bir şeyler iç, yaşlı cadı." Gianna yanıma oturdu ve içinde köpürerek yüzeye çıkan bir tabletin yüzdüğü su dolu bardağı bana uzattı. "Vitaminler ve mineraller. Belki bu, davranış kurallarını tekrar hatırlamana yardımcı olur"

Yanıt vermeden bir yudum aldım. Dilimin üzerindeki kabarcıklar serinlik veriyordu. Magnezyum sinirlere iyi gelirdi. Hepimizin güçlü bir doza ihtiyacı vardı.

22 (İt.) "İyi akşamlar." (ed.n.)

23 (İt.) "İtalya'ya hoş geldiniz." (ç.n.)

“Grazie,” dedim yarım yamalak. İtalyancam kulağa korkunç geliyordu.

“Musluk suyunu sakın içme, ayrıca buz kalıplarını da bu suyla doldurma. Dişlerini şişe suyuyla fırçalarsan daha iyi. Ah, gündüzleri sık sık su kesilir. Sabahları hep birkaç kova su rezervi yapmamız gerek. Tuvaletler için.”

Bu tatil gittikçe çığırından çıkmaya başlamıştı. Herhalde sırada zehirli hayvanlar ve kökü çoktan kurutulmuş hastalıklar bizi bekliyordu.

“Ayrıca yatağa yatmadan önce şilteleri kontrol edin. Sadece önlem olsun diye. Uzun zamandır evde kimse yaşamıyor, biraz... haşarat yuva yapmış olabilir.”

“Haşarat mı?”

“Ah, sadece küçük akrepler ve yılanlar ama güneyde sadece karadullar tehlikelidir, onlar da sadece Puglia’da bulunur.” Tabii Westerwald’daki odamı da unutmamak gerekti. “Akrepler fazla zehirli değildir; yine de onlarla birlikte yatmak istemezsin, değil mi?”

Hayır, istemezdim. Burada bütün gün ne yapacağımızı merak ediyordum. Ev temel ihtiyaçları karşılıyordu. Gazlı bir ocak, yiyecek için buzdolabı, uyumak için yataklar, yıkanmak için pastel renkli iki banyo. Bunun dışında hiçbir şey yoktu. Ne televizyon ne bilgisayar ne de kitap vardı, mutfaktaki küçük radyonun dışında müzik dinleyecek bir şey de yoktu. Kocaman, susamış yudumlarla bardağı bitirip yanımdaki basamağın üstüne koydum.

“Oraya koyma,” dedi Gianna, bardağı elimden alarak dizlerime bir plaj havlusu koydu. “Karıncaları çeker.” Ne hoş. Demek ki karıncalar da yeni ailemizin bir üyesiydiler.

Gianna bardağı mutfağa götürdükten sonra tekrar yanıma geldi. Tahta takunyaları seramiklerin üzerinde takırdıyordu. “Tillmann ne yapıyor?”

Gianna yanıma oturmadığı için inleyerek ayağa kalktım. Hava bu gece en az iki derece serinlemezse sabaha çıkabileceğimi sanmıyordum.

“Kendini kurcalayıp duruyor,” diye yanıtladım sinsi bir sesle. Gianna sırtmasını engellemeye çalıştı.

“Paul de uzandı. Umarım biraz uyur. O halde biz iki güzel kız, şimdi yüzmeye gidebiliriz.”

Akdeniz’de kulaç atmak gibi dünyevi bir şey yapmak bana oldukça çılginca geliyordu ama Gianna itiraz dinlemedi. Dün ima ettiği şey yavaş yavaş gerçekleşiyordu. Burada, güneyin en ucunda çok daha kendine hâkim

ve özgüvenli görünüyordu. Onun yanında silik kalıyordum ve bu sadece tenimin beyazlığı nedeniyle değildi. Her yeni hassas durum bana işkence gibi gelirken, Gianna gözü kapalı yolunu bulabiliyordu. Hava öyle aydınlıktı ki! Bahçe kapısını ardımızdan kapatıp bizimkinden daha büyük ve açıkça daha lüks olan iki evin arasından kıyıya doğru yürüdük. Duvar çatlakları arasında güneşlenen kertenkeleler ayak seslerimizi duyar duymaz deliklerde kayboldular.

Çakıllı kumluğa ulaştığımızda, bir mola vermem gerekti. Yorulmuştum. Kesik kesik soluyarak denize baktım. Güneyde böylesine uçsuz bucaksız ve ıssız kumsallar olabileceğini hiç bilmiyordum. Evet, renkli örtülerin üzerinde gruplar halinde birkaç kişi oturuyordu ve kuma güneş şemsiyesi açmışlardı ama aralarında bir ev inşa edecek kadar boş alan vardı ve küçük evimizin bulunduğu yolun ötesinde sapsarı, kurumuş katırtırnağı çalılıklarından ve kızgın çakılların griliğinden başka bir şey görünmüyordu. Plaj barları, duşlar ve soyunma kabinleri neredeydi peki? Hiçbiri yoktu. Burada sadece kıyıda evi olanlar ve Andrea gibi bahçesinde duş yapabilenler denize girmeye geliyordu.

Gianna ben dinlenene dek bekledi ama onun sabırsızlığını hissedebiliyordum. Bir an önce kendini suya atmak istiyordu. Birden bunu ben de istedim. Ve elimi bu kadar çabuk tutamazdım. İki dakika sonra karnımıza dek yumuşak dalgaların içindeydik ve şaşkınlıktan neşeli kahkahalar atıyordum.

“Su hiç soğuk değilmiş!” diye bağırarak parmaklarımı berrak maviliğin içine daldırdım. Ayaklarımı net bir şekilde görebiliyordum. Parmaklarımı yumuşak kumu kavramıştı. Kendimi yavaşça suya bırakıp dibe daldım. Bıraksalar, kızgın bedenimi serinletmek için dakikalarca suyun altında kalabilirdim ama idmansız ciğerlerim birkaç saniye sonra beni yüzeye çıkardı. Evet, burada kendim soluk almalıydım. Burada beni kendi havasıyla besleyecek bir Cambion yoktu.

Colin'i aklımdan atmak için kıyıya bakınca Paul ve Tillmann'ın yaklaştıklarını gördüm. Demek yataklarında daha fazla kalamamışlardı. Biz olmadan yapamıyorlardı. Paul hâlâ topallıyordu. Tillmann'ın daha önce yaptığı erken teşhis bana yola çıktığımız sabahın gecesini hatırlattı.

“Gianna, geçen gece sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim... şey yaparken... ee...”

“Ah, önemi yok!” dedi Gianna cömert bir gülümsemeyle. “Zaten Paul’ün süngüsü düşmüştü, ikimiz de o havadan çıkmıştık.”

“Ayrıntılara girmesen,” diyerek başka tasvirlerle kalkışmasını engelledim. Ağzını henüz açmış olan Gianna tekrar kapayıp yutkundu. “Pekâlâ. İkiisi de yakışıklı herifler, değil mi?”

Evet, öyleydiler. Gerçi Paul abartılı bir eşcinsel taklidi yaparak –bu da özelliklerinden biriydi– herkesin bakışlarını üzerine çekiyordu. François’yla başa çıkabilmek için cinsel hileye başvurmak onun tarzı olmuştu ve hepimiz buna izin vermiştik. Tillmann hafif dalgın bir halde gülerek karnını kaşıdı.

“Bazen onu baştan çıkarmaya kalkmıyor musun?” diye hınzırca sordu Gianna, ardından suyun altından dizime tekme attı.

“Bugün değil,” dedim kuru bir sesle. “Hayır, çok ciddiym, aslında ona karşı bunu hiç denemedim. Onu her şeyden çok seviyorum ama Colin... Colin... hiç kimseyle kıyaslanamaz. Hiçbir şeyle. Bence öyle.”

Gianna dalgalara atılarak koyu saçlarını ıslattı.

“Ondan hoşlanıyorum, biliyor musun?”

“Kimden, Tillmann’dan mı?” Gülmeden edemedim. Gianna onu çoğu zaman görmezden gelirdi ve onunla yaptığı konuşmalar dostça ya da sevgi dolu olmak yerine hep bir anne sertliğinde geçirdi.

“Hayır, onu da seviyorum ama o edepsiz ve burnu havada bir hödük. Hayır, Colin’den söz ediyorum. Ondan hoşlanıyorum. Beni korkutuyor ama... ona saygı duyuyorum. Otoritesi var. O bizim trajik kahramanımız.”

Gianna’nın sözleri içimde çaresiz hissettiren bir melankoli uyandırmıştı.

“Gianna, şimdi ne yapacağız?” diyebildim. “Burada ne yapacağız?”

Paul ve Tillmann dalgaların kıyısına ulaşmışlardı ve üzerlerindeki tişörtleri çıkıyorlardı.

“Çok basit, Ellie. Bugün hiçbir şey yapmayacağız. Yarın da. Colin bir-bimize alışmamız için bize zaman verecek ve biz de bunu kullanacağız. O buraya gelmeden, Tessa da gelmez. Bu böyle, değil mi?”

Başımı salladım. Evet, Gianna’ya bu sözü verebilirdim. Yakınlarda olsaydı, bunu hissederdim. Ama değildi. Dalgaların oynarcasına karnıma çarptığı şu anda artık onun gerçekten var olup olmadığından bile emin değildim.

“Tamam. O halde sana ne yapacağımızı söyleyeyim,” diye gevezeliğine devam etti Gianna. “Denizden sonra rahat rahat gider, alışveriş yaparız, sonra

kendimize yemek hazırlarız, verandada oturup hava sıcaklığı 25 dereceye düşene dek kırmızı şarap içeriz. Bundan başka hiçbir şey yapmayabiliriz. Ve yarın hatta belki öbür gün bir kez daha formül üzerinde düşünürüz. Daha önce değil.”

Hiçbir şey yapmamak... Bu kulağa çok basit ve keyfi geliyordu. Gianna gerçekten de formül üzerinde konuşana dek zamanın geçmesini mi istiyordu? Ama bu tehlikeli değil miydi? Ancak benim de daha iyi bir fikrim yoktu. Ve ayrıca bana önerdiği şey tüm kış boyunca özlemini çektiğim şey değil miydi? Denizde yüzmek, güneşin tadını çıkarmak ve dinlenmek? Hiçbir şey düşünmemek hatta hiçbir şey hissetmemek? Dehşet başlamadan önce en azından bunların tadına bakamaz mıydım?

Önce dalgın bir halde ve tadına varamadan bunu denedim ama Paul ve Tillmann’la gülmekten tuzlu su yutarak yaptığım iki uzun su savaşından, evdeki duşa girme kapışmasından ve Gianna’nın sihirli elleriyle hazırladığı muhteşem yemekten sonra, Hamburg’dan bu yana ilk kez tüm gece uyuyabilmen hatta güzel rüyalar görebilmenin rahatlatıcı güveniyle doldum.

Sessizce verandada oturup karanlığın içindeki sesleri dinledik –ağustos böceklerinin bitmek bilmeyen cırıltılarını, kumlu yolda giden bisikletlerin tekerlek seslerini, evlerden yükselen ve hiçbirini anlamadığım, melodik İtalyanca konuşmaları– ta ki evlerdeki ışıklar sönene ve baş ağrısı haplarım nihayet etkisini gösterene dek. Yatağa son yatan ben oldum. Buraya geldiğimizden bu yana ilk kez kavgasız bir gün geçirmiş olmanın rahatlığı içindeydim. Onlar hâlâ burada, benim yanımdaydı ve bu evi bu üçünden başka hiç kimseyle paylaşmak istemezdim: Paul, Tillmann ve Gianna’dan başka. Biz birbirimize aittik. Sadece Colin eksikti.

Hiçbir akrep, karınca ya da yılan görmeksizin camları açıp kepenkleri kapattım ve çıplak halde dar yatağa uzanarak kendimi akçakavakların hışırtısına ve denizin yumuşak, iyileştirici sesine terk ederek gözlerimi kapadım.

Çünkü yalnız değildim. Dostlarım vardı.

CİNNET

GÖNÜL İŞLERİ

“Tessa hakkında tam olarak ne biliyorsun? Yani hayat tarzı hakkında?”

Yanıt vermeden önce bir nektarin daha soyup özenle küçük dilimlere ayırdım. Günlerce Tessa konusunun etrafında dolaşıp durmuştuk ve Gianna özellikle şimdi, sessiz öğle ritüelimiz sırasında bu konuyu açmıştı: İkimiz mutfakta oturmuş koca bir kâse *macedonia* hazırlıyorduk; iki günde bir mahalle sakinlerinin vitamin ihtiyacını karşılamak üzere megafona var gücüyle bağırarak önümüzdeki tozlu yoldan geçen seyyar satıcının güney İtalya bahçelerinden bize sunduğu meyvelerden yapılan salata. İtalyanlar megafonu seviyordu, bu, geldiğimizden bu yana öğrendiğim birçok şeyden biriydi. Ve sıcakla ancak fazla meyve tüketilerek başa çıkılabiliyordu.

Öğle yemeğimiz makarna, sebze, balık ve meyve salatasından oluşuyordu çünkü Gianna'ya göre madem ölüme meydan okuyacaktık, o halde en azından iyi ve sağlıklı beslenmeliydik. Tessa konusunun etrafında dolaştığımızda imalardan öteye gidememiştik. Şimdiye kadar sözü bu noktaya getirmemiştik çünkü şifreli formülü nasıl çözeceğimize dair hiçbirimizin aklına parlak bir fikir gelmemişti. Geldiyse bile, bu gizli kalmıştı. Tessa'yı bulmak için buraya geldiğimiz halde gizliden gizliye onu tabu ilan etmiştik. Neredeyse tüm tabular gibi bu da son derece tehlikeliydi.

“Fazla bir şey bilmiyorum,” diye iç geçirerek itiraf ettim. Hızlı bir hamleyle nektarin parçalarını büyük kâseye boşalttım. Tessa'yla ilgili bildiklerimi Colin'e yakınlaşmadan nasıl ortaya koyabileceğimi düşünürken, Gianna üzerine biraz limon sıktıktan sonra salatayı iyice karıştırdı. “Aslında Yaşam tarzı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey, avlanma alışkanlıkları. Belki ikisi de aynı şeydir.”

Tessa'yla karşılaşmam daha çok tek taraflı olmuştu. Ben onu görmüştüm ama o beni görmemişti. Onu iğrenç ve oldukça aptal bir şekilde kötücül bulmuştum. Colin'in yanındayken özellikle davranışlarını belirleyen şey, dizginleyemediği açlığıydı. Çiftleşme sarhoşluğu akıl almazdı. Bunun dışında herhalde o da tüm karabasanlar gibi aynı yasayı izliyor olmalıydı: gündüzleri dinlenip geceleri avlanıyordu.

Teorimi birkaç kısa cümleyle Gianna'ya açıkladıktan sonra, "Belki Tillmann bu konuda daha fazla şey söyleyebilir," diye önerdim. Ne de olsa Tillmann onu benden çok daha farklı algılamıştı. Colin'i dikkate alamazdık. O burada değildi.

"Evet, belki bunu yapabilir," diye homurdandı Gianna ithal bir muzı doğrayarak. "Kont Koka sadece yemek saatlerinde ortada görünmek yerine lütfedip bizimle iletişime geçerse tabii."

"Hım," dedim. Birbirimizle pek konuştuğumuz söylenemezdi çünkü sıcak fazla düşünüp konuşmayı engelliyordu ama Tillmann buraya geldiğimizden beri sohbetlerden ve işlerden elini eteğini çekmiş tek tabanca takılıyordu. Saatlerce çatıdaki odasından çıkmıyor, kitaplarına gömülüyor ya da küçük balkonun gölgesinde uyuyordu. Hatta bazen sadece tuvalete gitmek ya da verandada midesini doldurmak için ininden çıkıyordu. Ara sıra, çoğunlukla akşamüzerleri sıcak biraz azaldığında, bizimle birlikte yüzmeye gelmesi için onu ikna ediyorduk ama plajda hiçbir zaman fazla uzun kalmıyor ve hemen odasına çekiliyordu. Ne böylesine katı biçimde içe kapanışını ne de bunun nedenini anlayabiliyorduk. Çünkü Tessa'yı buraya çekmek ve karşısına dikilmek için hepimizden daha fazla yanıp tutuşan oydu.

"Sanırım onda takım ruhu yok, Ellie." Gianna elindeki bıçağı masaya koyarak bana anlamlı bir şekilde baktı. Birkaç gün güneşte kalmak zeytin rengi tenini bronzlaştırmaya yetmişti, oysa ben dizimin ve kolumun iç tarafında önce kabarcıklar halinde çıkan ve kaşıyınca deli gibi yanan, korkunç görünümlü Mayorka sivilceleriyle²⁴ boğuşuyordum. Ama açık yerlerim yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı ve artık cüzzamlı bir yengeç gibi görünmüyordum.

Gianna elindeki bıçağı tehlikeli bir şekilde burnumun ucunda sallayarak, "Onu sevdiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama hislerim beni yanıltmadı: o önüne iş olarak çıkabilecek her şeyden kaçan, şımarık, toy bir hödük."

Aslında bu doğrudu. Paul bahçedeki ahırını tek başına düzenlemek zorunda kalmıştı; ayrıca tercüman olarak Gianna'nın yardımını alarak kuru ot ve saman getirtmişti. Paul de tıpkı benim gibi sıcağa dayanıksız olduğu halde Tillmann ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı.

Yine de Gianna'ya karşı çıkmak zorundaydım. "Gerçekten tehlikeli durumlarda bugüne kadar Tillmann'a hep güvenebildim. Bana her zaman sadık oldu ve kendi güvenliğini hiç saydı. Hatta François'nın hâlâ tehlikeli olup olmadığını anlamak için kendini hiç düşünmeden ortaya attı."

"Olabilir ama insanlar değişir. Bence o sadece rahatça tatil yapabilmek için okuldan ve sorumluluklarından kaçmak istedi. Ve ben buna göz yumamam." Gianna avucuyla masaya sertçe vurdu.

Gianna sırtıttığını görmesin diye musluğa gidip yapış yapış olmuş parmaklarımı suya tuttum. Kalabriya'ya geldiğimizden bu yana neredeyse hükmedercesine ortaya koyduğu bu özgüveni beni fazlasıyla eğlendiriyordu. Bazen bizi mutfaktan kıskışladığında -çünkü mutfak onun özerk bölgesiydi ve ben bile bu kutsal alana sadece meyve salatası hazırlanacağı zaman ayak basabiliyordum- İtalyancamızın yanlışlarını düzeltirken ya da alışverişte kasapla ağız dalaşına girdiğinde, Paul ona "evin hanımı" diyerek hafifçe takılıyor, bu çıkışlarına ses çıkarmıyordu. Çünkü Gianna'nın korunmaya muhtaç küçük bir çocuk gibi ona yaslanarak kalbimin kıskançlıkla burkulduğu anlar yeterince çoktu.

Bir dakika bile yalnız olmasam da, kendimi böyle hissediyordum ve günler Colin ortaya çıkmadan geçip gittikçe huzursuzluğum daha da dayanılmaz oluyordu. Genellikle acıkmıyordum ve sadece zorunluluktan birkaç lokma yutabiliyordum. Uyumak tam bir şans işi olmuştu ve bunun nedeni, sadece yatarken bile ter içinde bırakan sıcak değildi. Soluk almak da zordu. Kalbim sürekli çarpıyordu çünkü ciğerlerime yeterince hava pompalayamıyormuş gibi hissediyordum. Ayrıca Tillmann'ın yokluğunu da çekmeye başlamıştım.

Onsuz kendimi arabadaki beşinci tekerlek gibi hissediyordum. Colin'in ne zaman geleceğini kendime sormaksızın Paul ve Gianna'ya bakamıyordum, aynı anda Paul'le ilgili duyduğum endişe içimi kemirmeye başlıyordu çünkü

hâlâ saldırının izlerini taşıyordu. Buraya geldiğimiz zaman birkaç günde kendini toplayıp eski formuna geri döneceğini sanmıştım. Hamburg'dan yüzlerce kilometre uzakta, güneydeydik ama durum aynıydı. Hangi sorunun içini kemirdiğini biliyordum; nasıl olup da bu kadar ileri gidebildiğini, onun zorlaması ya da tehdidi olmadan François'ya nasıl olup da bu kadar güç kazandırdığını kendine soruyordu. Yine beni gözlemlediğini, düşüncelerimi okumaya çalıştığını da hissediyordum. Ailemize fazlasıyla acı ve felaket getirdikleri halde beni bir karabasanla birlikte olmaya iten şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu. Paul'le bu konuyu konuşmayı ve onunla baş başa zaman geçirmeyi çok isterdim ama bunun bizi nereye götüreceğini çok iyi biliyordum: sevgili seçimim hakkındaki gergin tartışmalara ve şansımız varken bavulları toplayıp kaçmanın daha iyi olup olmadığı sorusuna. Ne Paul ne de Gianna'yla bu tür tartışmalara girmek istemiyordum. Bu yüzden kendimi çekiyor ve sadece yüzeysel sohbetlere izin veriyordum –bu da içsel yalnızlığımı daha beter arttırıyordu. Ama şimdi ciddi olarak konuşmamız gerekiyordu. François'ın değil, Colin'i ya da beni değil, Tessa'yı konuşmalıydık.

Eleştirel bir bakışla meyve salatasını inceleyen Gianna'ya döndüm yeniden:

“Artık bu konuyu konuşmamız gerek, değil mi?”

Yavaşça başını salladı. “Ama Tillmann'la birlikte. Onsuz olmaz. Buraya gelecekti, o halde o da olsun. Bununla ilgilenir misin?”

“Denerim.” Bu pek kolay olmayacaktı, Tillmann onu görmek istediğinde, çoğunlukla daha merdivenlerdeyken beni geri gönderiyordu. Küçük krallığını Gianna'nın mutfağından çok daha şiddetle koruyordu. Yine bu kez de çatıya ulaşmadan üst basamaklarda yolumu kesmişti.

“Ne var?”

Şüphyle onu inceledim. Gözleri camlaşmış gibiydi ve yanakları kızarmıştı. Yoksa uyuyor muydu? Ya da... Eyvah, yoksa gerçekten de onu kendi kendine aşk oyunu yaparken mi yakalamıştım? Çünkü camsı bakışlarına gerizekâllılara özgü, tatmin olmuş bir sırıtma eşlik ediyordu.

“Bu akşam Tessa ve planlarımız hakkında konuşacağız. Bir çözüm bulmamız gerek. Seninle birlikte, sen olmadan olmaz. Katılacak mısın?”

“Evet, bana uyar. Çav.”

Yine içeri girip kapıyı suratıma kapatmıştı. “Bana uyar.” Bu ne biçim bir yanıttı ve neden bu kadar basitti? Yoksa neden burada olduğumuzu unutmuş muydu?

Masanın örtüsünü yaymak üzere dik merdivenlerden aşağı inerken kendimin bile burada bulunma nedenimizi bastırmaya meyilli olduğumu itiraf etmeliydim. Çünkü yapacağımız şey aklıma geldiğinde bir sonraki saniyede delirmekten ya da heyecandan patlamaktan korkuyordum.

Ama bu ülke merhametliydi. Bu bastırmayı kolaylaştırıyordu. Gianna’nın yorulmak bilmez açıklama dersleri sayesinde İtalya hakkında bazı şeyler öğrenmiştim. Güneş daha yeni yakmaya başladığı halde öğlen ikiden sonra “İyi akşamlar” dendiğini biliyordum. Öğle yemeğinden sonra saatlerce uyuşuk bir halde bir köşeye çekildiklerini biliyordum ve İtalyanlar bu siesta işini son derece ciddiye alıyorlardı. Gündüzleri yüzerken dalgaları aşmaya korkarken, akşamları sokaklarda zafer kazanmış kahramanlar gibi şişinerek dolaşmanın onlar için bir ihtiyaç olduğunu da biliyordum. Çünkü güneyde yaşayan İtalyanlar yüzmüyordu. Sadece batıp çıkıyorlardı. Çünkü *medusa* dedikleri, bazen yanlışlıkla kıyıya vuran zehirli denizanasılarından biri çıkabilirdi. Bu olduğunda biri ciyak ciyak “una medusa, una medusa!” diye bağırıyor, birkaç saniye içinde deniz boşalıveriyordu. İtalyanlar serinlemek ya da yüzmek için değil, bronzlaşmak için plaja gidiyorlardı. Denizde ilk kez açıldığımda Gianna, Andrea’nın küçük sürat botuyla ardımdan gelip beni almaması için onu güç bela zapt etmişti çünkü adam benim tehlikede olduğumu sanmıştı. Ve dediğim gibi; İtalyanlar hoparlörü seviyordu. Kulakları sağır eden gürültüleri çıkaran sadece reklam yapan radyosunun iğrenç sesini kolonlara verirken aynı anda megafona haykıran sebzeçi değildi. Ekmek arabası ve hurda demir alıcısı da bizim mahallenin köşesini döner dönmez canhıraş feryatlarına başlıyorlardı. Plajda ise sesler sadece iki kez yükseliyordu. Diskotek tekne Mondadoricchio’dan Calopezatti’ye olan turuna başlarken gümbürdeyen baslarıyla yakındaki daha büyük şehirlerin eğlence kurumları hakkında bize tavsiyelerde bulunuyordu. Ayrıca İtalyanların *bambinileri* hoparlörlü oyuncakları seviyordu. Sokakta fazla insan yoktu ama kendilerini belli etmek için birbirleriyle mükemmel bir şekilde anlaşıyorlardı.

Neyse ki mahalle sakinlerinin çoğunun sadece hafta sonları Piano dell’Erba’da kalan varlıklı işadamları, doktor ya da avukat olduklarını da

öğrenmiştim. Hafta içi her yer sakindi çünkü klasik İtalyan tatil ayı ağustosta başlıyordu ve takvim henüz haziranın ortasını gösteriyordu.

Yeni izlenimlerden oluşan bu demeti, beni duygusal olarak zaman zaman zorlayan bir film gibi algılıyordum. Colin buraya gelmeden kendimi bunun içine terk etmek istemiyordum. Buraya yaptığımız berbat yolculuktan sonra onun, beraberinde bir at römorku olduğu halde 100 kilometreden daha fazla hız yapamayacağı yolculuğunun ne tür zorluklar barındırdığını hayal edebiliyordum. Louis yüzünden bizden daha fazla mola vermek zorundaydı.

Ama yavaş yavaş Colin'in gecikmesi işime gelmeye başlamıştı, sonra hayır, lanet olsun, bunu yapmamalı, diyerek kendimi düzeltiyor, midemdeki nahoş duyguyu kovmak için derin soluk alıyordum. Henüz formül hakkında konuşmamıştık. Bu öğleden sonra geldiği takdirde Tessa kokumuzu almış olabilirdi ve henüz onu –bu kelimeyi düşüncelerimde ifade etmeden önce kısa bir mola verdim– öldürmek için en küçük bir planımız dahi yoktu.

Bulaşıktan sonra verandadaki masada toplandığımızda, “Pekâlâ...” diyerek zor başlangıcı üstlendim. Tepemizdeki tavanda böcekleri yakalamak için pusuya yatmış olan iki kertenkele her akşamki gibi bize eşlik ediyordu. Paul duvar korkuluğunun parmaklığına iki gemici lambası koymuştu ve öğleden sonra öten ağustos böceklerinin haykırışı cırcır böceklerinin gece şarkısına dönüşmüştü. Bahçede yarasalar ve pervaneler uçuşuyordu, kendimizi böylesine dehşet dolu bir konuya vermiş olmasaydık, tüm bunlar muhteşem romantik bir ortam oluşturabilirdi. “Gianna bana Tessa hakkında ne bildiğimi sordu. Çok fazla değil, bunu ona da söyledim. Tessa İtalya'nın güneyinde bir yerlerde yaşıyor, büyük olasılıkla Sicilya'da, sürekli aç ve Colin'in mutluluğunun kokusunu alır almaz yola koyuluyor.”

“Yola koyuluyor, bu ne demek?” diye normal bir sesle sordu Gianna ama parmakları titriyordu. “Arabaya mı biniyor? Yoksa trene mi?”

Keyifsizce güldüm. “Pıtı pıtı yürüyor”

“Pıtı pıtı mı?” diye aynı anda sordu Paul ve Gianna.

“Evet, bebek gibi pıtı pıtı yürüyor. Geçen yaz İtalya'dan Westerwald'a yürüyerek geldi. Sanki önünde izlemesi gereken, görünmez iplerle çekiliyor-muş gibi dosdoğru bir çizgi görüyor Çok kısa boylu, minicik ayakları var. O ayaklarla pıtı pıtı yürüyor. Herhalde hedefine erişene dek hiç mola vermiyor.”

Gianna huzursuzca omuzlarını kaldırdı. “Mutluluğunuzun kokusunu aldığında sence buraya gelmesi ne kadar sürer?”

“Belki birkaç saat, kim bilir?” dedim. “Tam olarak söyleyemem ama yakınımızda olsaydı onu hissederdim. Değil mi, Tillmann?”

Tillmann gözkapaklarını kaldırdı. Tüm zaman boyunca gözlerini masaya dikmişti. Ama bakışlarında öğleden sonraki camsı ifade kaybolmuştu. Hemen yanıt vermeyince, “Tüm bunlar seni ilgilendirmiyor mu?” diye öfkeyle sordum.

“Hayır, ilgilendiriyor. Bence de yakınımızda değil. Öyle olsaydı bunu hissederdim.” Dudaklarını birbirine bastırarak bardağını koyduğu bira altlığını бүktü. Karton parçalandı.

“Bundan emin misiniz? Ellie hayvanları radar gibi kullandığını söylememiş miydin?”

“Evet, karadul tesadüfen Tessa’nın titreşimlerini algılamıştı. Doğru. Hayvanın davranışlarından onun geldiğini anlıyordum. Ama bu François’da işe yaramadı.” Tabii Berta bir gece teraryumundan kaybolup idam fermanını imzalayana dek. Teraryumun kapağını doğru dürüst kapatıp kapatmadığını ya da işin içinde François’nun hamursu parmağının olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. İtalya’ya yola çıkmadan önce yine hayvanları incelemek istemişim ama kurtlarla birlikteyken Tessa’yı hayvanların yardımı olmaksızın sezebilmişim. Onun için bir duyu geliştirmişim. Tabii Colin de. Sadece o bizim değil, biz de onun kokusunu alabiliyorduk.

“Peki farelerle olan durum neydi?” diye sordu Gianna. “François’nın peşinde sürekli fareler dolanıyordu!”

“Sanırım çöplüğünün içinde eşelenmekten hoşlandığı için fareler ondan ayrılmıyordu. Bedenindeki çürümenin kokusunu alabiliyorlardı. Rastgele hayvan gözlemenin bir anlamı olacağını sanmıyorum. Ayrıca komodininin üstünde yine bir örümceğin durmasını da istemiyorum. O geldiğinde bunu fark ederim, bana inanın, Tillmann ya da ben onu fark ettiğimizde, Colin de onu hissedecek ve bize ne kadar zamanımızın kaldığını söyleyecektir.”

Bir an, bu gece olanlardan onlara söz etmediğim için vicdan azabı duydum. Duvarın kaba sıvası üzerindeki hafif bir çıtırtı beni uyandırmıştı, dikkatle ama hiç durmadan yürüyen kabuklu bacakların çıkardığı bir çıtırtıydı. Işığı açmak yerine, gözlerimin karanlığa alışmasını beklemiştim. Çıtırtı azalmaya başladığında artık görebiliyordum. Hemen yüzümün yanı

başında uzunca bir gölge vardı, zarif ve güçlü bir şekilde duvara sokulmuştu ve saniyeler geçtikçe hatları belirginleşiyordu. Bu, başparmağımdan büyük olmayan bir akrepti ve üzerinde göze çarpan sarı-siyah çizgileri vardı ama ustaca yaratılmış, saygı uyandıran, kusursuz bir yaratıktı.

Kıpırdamadan, sessizce bekledim ve orada olduğu için ona teşekkür ettim, ona bakabildiğim, onun yanında olabildiğim için teşekkür ettim. Altında hardal sarısı serumun parladığı içi dolu zehir kesesini okşamayı, kıskaçlarına dokunabilmeyi ve parmak uçlarımı serin zırhının üzerine koymayı çok isterdim. Ama onun huzurunu bozmak istememiştim. Ona bir şey yapmadığım sürece, o da bana bir şey yapmayacaktı. Sadece yolunu şaşırmıştı ve içgüdüleri ona nereye gitmesi gerektiğini söyleyene dek güç topluyordu.

Hayır, akrebin Tessa'yla bir ilgisi yoktu. Gianna bizi bu hayvanlarla ilgili uyarmıştı ama akrep sokması arınkinden tehlikeli değildi, ayrıca doğal olmayan, tuhaf ya da hasta bir davranış sergilememişti. Onu ele vermek istememiştim. Hatta tekrar geri gelmesini bile umuyordum. Eğer onunla karşılaştığımı söyleyecek olursam, evde bir panik başlayacaktı. Ve Paul'ü tanıdığım kadarıyla, hemen bir imha planına girişerek tüm evi ilaçlatacaktı.

Gianna'nın "Allora,"²⁵ diyen sesi beni gerçek zamana geri döndürdü. Akrebin görüntüsü yavaş yavaş gözlerimin önünde solup gitti. "Onu hissedeceksiniz. En azından bu da bir şey. Peki onu nasıl öldüreceğiz?"

"Belki de asıl soru, onu kimin öldüreceği," dedi Tillmann.

"Şimdi yine başlama..."

"Ama asıl soru tam olarak bu!" diye bağırdı Tillmann bira altlığının parçalarını masanın üzerinden yere savurarak. "Tam olarak bu. Colin onu sevmiyor ve onu öldüremez. Böyle olduğu için sevin, Ellie! Başka bir karabasan bulamayız. O halde bunu bir tek ben yapabilirim ve bunu yapmayı istiyorum."

Birkaç dakika korku dolu bir sessizlik oldu. Kafam karışmıştı. Tillmann'ın önerisi beni diğerleri kadar şaşırtmamıştı ama öte yandan yaşadığım acı verici çelişkinin farkındaydım: hem bunu yapmasını istiyor, hem de bundan korkuyordum.

Paul tehlikeli bir şekilde öksürdü. “Ben aslında tüm bunların boşuna olduğunu nihayet bu akşam anlayacağımızı ve Tessa gelmeden eve geri döneceğimizi sanıyordum.”

Paul’un böyle diyeceğini bilsem de, “Sen aklını kaçırdın, herhalde,” dedim. “Ben bir yere kaçmıyorum. Senin mutluluğun için savaştık, o halde benim de kendi mutluluğum için savaşmaya hakkım var. Ve babamı bulacağım.” Paul bu argümana karşı çaresizdi. İç geçirerek arkasına yaslandı ve kollarını geniş göğsü üzerinde kavuşturdu ama itiraza yeltenmedi. Onu böyle köşeye sıkıştırmak bana acı veriyordu, hem de çok. Çünkü onun için bunun anlamı, başkalarının kararlarına yeniden boyun eğerek pasif bir şekilde beklemek demektir. Ama başka yolu yoktu.

“Bunu yapmak istiyorum,” diye ısrarla tekrarladı Tillmann. “Onu öldüreğim.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Buna izin veremem. Sen henüz reşit bile olmadın ve...”

“Bana böyle bahanelerle gelme, Gianna! Reşit değilmişim!” Tillmann küçümsercesine güldü. “Bunun ne önemi var? Burada konu karabasanlar, senin rüyalarını emerken doğum tarihin onların umurunda değil!”

“Evet ama sen benim umurumdasın! Senin sorumluluğun benim üzerimde! Burası benim evim, benim yanımda kalıyorsun, cesedinin oturma odamda uzanmasını istemiyorum, capisci?”²⁶

“Hiç olmazsa bunun üzerinde biraz düşünelim, canım,” dedi Paul sakin bir sesle. Şaşkınlıkla ona baktım. “Sadece düşünelim. Çünkü Colin onu öldürmeyi başaramayıp bize saldırdığı takdirde bir katilam olabilir. Tessa’yı seven tek kişi Tillmann.”

Yine susmamızı gerektiren bir duyguya kapılmıştık. Onu seven tek kişi. Tillmann Paul’un bu sözüne karşı çıkmamıştı. O halde bana dedikleri doğruydı: Tessa’yı seviyordu.

“Bu durumda açıklığa kavuşan şey sadece onu kimin öldüreceği,” diyerek ezici sessizliği bozdu. “Nasil konusuna gelemedik.”

“Acı duyguları açar...” diye mırıldandı Gianna, parmaklarıyla masanın üzerinde piyano çalarak. Çıkan gürültü sinir bozucuydu. Buna son vermesi

için öne doğru abanıp elini masanın üzerine bastırdım. Bu sesle birlikte düşünemiyordum.

“Çok daha önemlisi, Tillmann’ı dönüştürmesine nasıl engel olabileceğimiz!” diye konuyu değiştirdim çünkü Gianna’nın dile getirdiği formülün bu bölümü daha başından beri beni aşırı zorluyordu.

“Ben bunu düşündüm,” dedi Tillmann soğukkanlılıkla. “Ve bir fikrim bile var. Ama şimdilik bunu size açıklayamam.”

“Tillmann, burada tartıştığımız şey, bir ölüm kalım meselesi, birbirimizden sır saklayamayız!” Paul öne doğru eğilip Tillmann’a uyarırcasına baktı. “Madem bu çılgınlığın içine girdik, herkes birbirinin ne yapacağından haberdar olmalı.”

“Hamburg’da da ne yapacağımızı bilmiyorduk, ne oldu? Bak, yaşıyor-sun işte,” diye yanıtladı Tillmann soğuk bir şekilde. Derin bir iç geçirdim. Lanet olsun, haklıydı. Colin’in kafasında nasıl bir plan olduğunu ikimiz de öğrenememiştik. Ama Colin bir karabasandı. Oysa Tillmann insandı hatta oldukça genç bir insan. Henüz birkaç ay öncesine dek gördüğü vizyonu benimle paylaşmak için tarot kartını taşa sarıp camıma fırlatmış, vadinin kıyısında sığırların düşlerini çalan Colin’i gözetleyip onun cesur bir rodeocu olduğunu sanmıştı.

“Açık konuşabilir miyim?” Paul hafifçe öksürdü. Karşı çıkan olmayınca devam etti: “İlkbaharda neredeyse nalları dikiyordum ve kız kardeşim beni kurtarmak için hayatını ortaya koydu. Bu arada, daha uzun zaman birlikte olmak istediğim sevgiliyle tanıştım. Bu iki insan benim için çok önemli. Senden daha önemli, Tillmann. Bu yüzden Tessa kızlarımin birinden hatta belki ikisinden intikam almaya kalkmadan, bunu senin denemen işime gelir.”

Bu, yenir yutulur bir laf değildi ve konuşmamızı yeniden bıçak gibi kesmişti. Paul Tillmann’ı kendi silahıyla vurmuştu. Acımasız dürüstlikle. Aslında Tillmann’ın bununla başa çıkabilmesi gerekirdi. Ama iç dünyasına göz atmamıza izin vermiyordu. İndirdiği gözkapaklarıyla karşımızda oturmuş, düşünüyordu. Paul’ün sözleri onu yaralamış mıydı, yoksa daha da mı cesaretlendirmişti, bunu söylemek zordu. Bence Paul niyetinden vazgeçmesi için onu böyle provoke etmişti. Ama Tillmann’ı ondan daha iyi tanıyordum. Pes etmeyecekti.

Paul, "Pekâlâ, ben kabul ediyorum," diyerek yeniden liderliği ele aldı. "Ellie, sen ne diyorsun?"

Fazla uzun düşünmedim. Tillmann'ın kararını desteklediğim takdirde belki beni yeniden dost olarak kabul eder, fikirlerini benimle paylaşmaya başlar ve böylece çatı odasına giriş yasağını kaldırmış olurdu. Artık ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama bunu yapmak istiyordum. Ona güvenmezsem, kime güvenecektim?

"Katılıyorum."

"Ben karşıyım, katılmıyorum," dedi Gianna. "On yedi yaşında bir çocuğun hayatını düşüncesizce tehlikeye atamam."

"O halde bire karşı üç oyla karar verildi. Teşekkürler." Tillmann hâlâ gözlerine bakmamıza izin vermiyordu ama Paul'ün onu korkutma girişimi boşa çıkmıştı. Ağabeyim uğradığı yenilgiyi sessizce kabullendi. Belki de geçen zaman içinde kaybetmeye alışmıştı. Gianna ayağa kalkarak bize sırtını döndü ve kollarını kavuşturarak gecenin karanlığına bakmaya başladı. Herhalde kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Şimdi sinirlerimizi yıpratmamalıydık. Sadece başlangıç açıklığa kavuşmuştu ama belirleyici nokta hâlâ açık duruyordu. Bu yüzden evet oyumunu hemen baskı aracı olarak kullanmaya karar verdim.

"Ama bize niyetinin ne olduğunu ve kendini nasıl koruyacağını söylemen şartıyla."

"Bunu yapamam. Ama fikrimin işe yarayacağını sanıyorum. Hayır, Ellie, bana öyle bakma, bunu sana söyleyemem! Henüz değil! Bunu öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Ya biz?" diye arkasını dönmeden sordu Gianna. "Biz ne olacağız?"

"Size değil."

Gianna öfkeyle yumruğunu parmaklığın üstüne vurdu. Gemici lambalarından biri seramiklerin üzerine düşerek şangırtıyla söndü. Ardından, kulağa oldukça kaba ve uygunsuz gelen, İtalyanca bir küfür savurdu. Sesimizi çıkarmadık. Sövmek, ağlamaktan iyiydi. Gianna ağlamaya başladığı takdirde artık onunla mantıklı bir konuşma yapmak mümkün olmazdı. Bunu Hamburg'dayken öğrenmiştim.

“Şu ‘düşüncesizce tehlikeye atılma’ bölümüne geçelim: Bunu somut olarak nasıl yapacağız? Tabancayla mı? Bıçakla mı? Zehirle mi?” Tillmann ısrarla gözlerimize baktı. “Herhangi bir önerisi olan?”

Beni buna itenin ne olduğunu bilmeksizin “Tabanca olmaz!” diye çabucak bağırdım. Düşüncelerim içgüdülerimi sadece sarsak bir şekilde izliyordu. “Gürültü yapar ve etkisi fazla acı yaratmadan geçer. Acı vermesi gerek. Acı duyguları açar. Zehri de unutabilirsin, ona işlemez. Zaten kendisi tepeden tırnağa zehir.”

Gianna tekrar masaya oturdu ve sağ elinin tersini ağzına bastırdı. Korku verici durumlarda hemen midesi bulanıyordu. Akşam yemeğini midesinde tutup dinlemeye devam etmesini umuyordum. Beklediğimin tersinde, hemen lafa karıştı.

“Bir tabanca bile ayarlayabilirim ama doğruyu söylemek gerekirse...”

“Tabancayı nereden bulacaksın?” Tillmann afallamıştı, Paul de sanki gerçek yüzünü ilk kez görüyormuş gibi Gianna’ya şaşkınlıkla baktı.

“Mafya. Ndrangheta, Avrupa’nın en tehlikeli mafya çetesi ve hemen burnumuzun dibinde. Biri şu ilerde oturuyor, bahçesinde meşe sütunları olan evde. Kalabriya’ya hoş geldiniz.”

“Ah.” Ağzım kurumuştu. “Ne rahatlatıcı.”

“Ya, endişelenme, burada parayla işimiz olmadığı sürece bizi rahat bırakırlar. Ama onlardan bir silah ödünç almak, bizi korumaları için iyi bir bahane olur. Pekâlâ, tabanca yok. Ayrıca bence acı kavramını kelime olarak almamak gerek. Mecaz olarak düşünüldüğü kesin.”

“Kesin,” diye zayıf bir sesle ona katıldım. Kendimi okulda gibi hissediyordum. Sanki dilbilgisi dersinde şiir yorumluyorduk.

“Ne olursa olsun bedensel acı oluşturmamız, ayrıca Tessa’nın duygusal olarak acıyla yüzleşmesini sağlayacak bir şey yapmamız gerek.”

“Tessa acı çekmez,” diye acı bir sesle karşı çıktım.

“Belki de çeker...” dedi Tillmann dalgın bir sesle. “Son anda beni elde edememesi de belki onun için yeterince acı verici olabilir?”

“Bu olsa olsa onu öfkelenendirir.” Hem de nasıl...

“Colin’e kötü bir şey yapsak?” dedi Paul. Evet, böylesi tam da ona uyacak bir şeydi.

Yeniden başımı iki yana salladım. “Daha önce yaşadıklarından daha kötüsünü mü? Hayır, bu işe yaramaz.”

Neyi ima etmek istediğimi sadece Gianna anlamıştı: Colin’in toplama kamplarında yaşadıkları. Ayrıca Tessa başkasının çektiği acılara karşı duyarlı değildi; kamptayken bile Colin’in kendini kurtarması için onu çağırması gerekmişti. Acı onu ilgilendirmiyordu, onu harekete geçiren başkasının acısı değil, mutluluğuydu. “Tessa empati yapamaz,” diyerek çıkarımlarımı özetledim. “Bedensel acıyla yetinmek zorundayız. Kalbe vurulacak bir darbe acı verir, değil mi Paul?”

“Kalbe vurulacak bir darbe öncelikle adam akıllı güç ve keskin bir bıçak gerektirir. Tessa’nın bir kalbi var mı? Yani demek istediğim, kalp adında bir organı var mı? Colin’in bir kalbi var mı?”

Paul’ün bilimselliği kuşkusuz isabetliydi ama sorusu bana yanıtlamaktan çok oradan kaçmak isteyeceğim kadar özel görünmüştü. Ama kendimi zorlayarak yerimden kıpırdamadım.

“Onun kalbinin attığını duymadım ama... göğsünde, bizim kalp dediğimiz yerde bir çağlıt var. Enerjik bir şey. Bu yüzden oraya bir darbe vurmak işe yarayabilir, gerçi...” Gerçi Colin’in bedeninde açılacak bir yara kısa zamanda ardında iz bırakmaksızın kapanıveriyordu. Ama şimdiye kadar onu seven hiç kimse öldürme isteğiyle bedenini deşmemişti. Trischen’deyken Colin’in omzunu ısırduğmda, bunu onu öldürmek değil, sonsuza dek kendime almak, içimde hissetmek istediğim için yapmıştım. Düşüncelerim küçük bir ölümle birlikte yok olduğu ve bedenimi çözülyormuş gibi hissettiğim halde, ellerimi onun teni üzerinde gezdirmiştim. “Bunu denememiz gerek,” diye kekelerken bedenimden taşan ve beni bir anlığına cinayet düşüncesinden uzaklaştıran ter dalgasını Gianna, Paul ve Tillmann’ın fark etmemesi için içimden dua ettim. “Zaten artık doğru dürüst düşünemiyorum.”

Gianna, Tillmann’a yalvarır gibi baktı. “Bu işe bulaşma, ufaklık, tamam mı? Bunu sakın bir kafayla tekrar düşün, son anda karar değiştirirsen hiç kimse seni suçlamaz. O zaman arabaya biner ve buradan basıp gideriz, tamam mı?”

“Tamam, anne.” Tillmann küçümsercesine ona sırtıttı. Gianna’nun eli titredi. Onu çok iyi anlayabiliyordum. Dik kafalı gençleri yola getirmek için

modern bir terbiye yöntemi olmasa da, bazen ben de basitçe suratına bir tokat patlatmak istemiyor değildim.

Toplantımızı -şimdilik- bitirip Paul'ün iki kolona bağladığı iPod'unu açarak kendimizi müziğini akışına bıraktık ve karanlığın bize birazcık serinlik armağan etmesi için sessizce bekledik.

Tillmann aramızdan ayrılıp çatı katına çekilen ilk kişi oldu, Gianna ve Paul kısa bir süre sonra onu izledi. Gecenin geç saatlerine dek verandada oturan bir tek ben kaldım. Akçakavakların hışırtısını dinlerken, sokağın köşesini dönerek evimize yaklaşacak olan bir Amerikan cipinin ağır homurtusunu duymayı umdum.

Ama etrafımdaki her şey sessizdi.

YABANCI TRAFİĞİ

Motor gürültüsü gecenin sessizliğini yırttığında, hemen uyanıp kendime geldiğim halde terlemiş çarşafımın üzerinde dimdik oturdum. Burası hiç bu kadar sessiz olmamıştı; arada sırada bir tren geçtiğinde sohbetimizi kesmek zorunda kalıyorduk, ağustos böcekleri durmaksızın ötüyordu, dalgalar kıyıya vuruyor ve akçakavakların yaprakları rüzgârda fısıldıyordu. Ama ister öğle sıcaklığında, ister gece olsun, insanlar konuşmaya, şarkı söylemeye ve bağırıp çağırmaya son verip uykuya çekildiğinde bu ülke bana sessiz geliyordu.

Bu yüzden kulaklarımın beni yanıltmadığından emindim. Arabanın motor homurtusu, bunu kendi uydurduğum bir ses sanamayacağım kadar barizdi. Şakaklarım yeniden çekilip zonklamaya başlamıştı. Ama ağrının bu çeşidine öğleden sonra başımın arkasını sıkan ve beni saf dışı bırakan demir kıskaktan çok daha kolay dayanabilirdim. Bir süre sonra Paul güçlü bir ağrı kesici almam için beni ikna etmiş, böylece kafatasımdaki baskı biraz azalarak sonunda yerini şakaklarımdaki her zamanki zonklamaya bırakmıştı. Bu ağrıyı havaya yoruyordum. Gerçi güneş her gün kaçınılmaz olarak bulutsuz gökyüzünde parlıyordu –manavımız Paolo'ya göre mart ayından beri doğru dürüst yağmur yağmamıştı– ama sıcaklığın gizlediği birçok yüzü vardı. Bugün neredeyse hiç dalga yoktu, rüzgâr karadan esiyordu ve hava bunalıcıydı. Böyle havalara alışkın olan yerli halk bile güneş şemsiyelerinin altına çekilmiş ve siestanın saatleri uzatılmıştı. Kumsaldaki eğreti voleybol sahası bile boş kalmıştı.

Kalbim kanımı ezici bir ritimle damarlarıma ve şakaklarıma pompalarken geceye kulak kabarttım. Araba şimdi her ihtimale karşı sürekli açık tuttuğumuz girişe doğru sapmış ve evin yanından geçerek bahçeye

doğru ilerlemişti. Sonra metal bir kapının açılan sürgüsünün ve ince tahta döşemede yürüyen nalların sesini duydum.

Buradaydılar.

Ayağa fırlayıp dışarı bakmayı kendime yasaklamıştım. Bu çok tehlikeliydi. Önce bunun beni mutlu –doğru dürüst selamlaşmadan Tessa'yı uyandırabileceğimiz kadar mutlu– edip etmeyeceğini kontrol etmem gerekiyordu. Tepemdeki çatıda Tillmann'ın somyasının yayları gıcırdadı ama ne ayak sesi ne de kapının açılıp kapandığını duydum. Evin içi sessizdi. Belki de hoş geldin seremonisini sadece bana bırakmak istemişlerdi. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bayrak sallayarak ve elimde hoş geldin kokteyliyle kendimi bahçeye atıp ona merhaba dememi ya da boynuna atılmamı beklemiyorlardı herhalde. Bu düşüncesizlik olurdu.

Aslında kendimi ne kadar iyi tanıyorum, diye şüpheyi kendime sordum. Baş ağrımın hâlâ geçmemiş olmasına duyduğum öfke dışında, beni harekete geçiren duygular ne kadar doğrudu? Aklımı başıma toplayarak bir yabancı gözüyle kendimi analiz etmeye çalıştım. Heyecanlanmıştım, bu kadarı belliydi, hem de sevinçle heyecanlanmıştım. İçimdeki her şey Colin'le karşılaşmak için yalvarıyordu. Şimdi gidip bakmazsam bütün gece gözümü kırpmayacaktım ve karnım âdeta havaalanı pistine dönüşecekti. Ama mutluluk, saf mutluluk insanı hafif ve coşkulu hissettirir, gelecekle ilgili düşünceleri her zamankinden daha güçlü olarak geri plana ittirirdi. Ama ben geleceği düşünmeksizin Colin'in yanına gidemezdim –yine bazı anlarda, gelecekte karşımıza çıkacak olanlardan çok daha ağır basan geçmiş düşünmeksizin de.

Yavaşça yataktan kalkıp üzerime dizlerime dek gelen kolsuz bir tişört geçirdim. Her zamanki gibi çıplak yatmıştım. İç çamaşırı giymek için dolabın kötü yağlanmış kapaklarını açmak zorundaydım ve diğerlerini planıma dâhil etmek istemiyordum. Bu durumla yalnız başa çıkmalıydim.

Mutfaka giden koridorda sürekli durup kendimi dinledim, karnımdaki karıncalanma ve âdeta korkuyla çarpan kalbim daha da şiddetlenmiş ama durumlarında bir değişiklik olmamıştı. Yine de mutfak kapısını açtıktan sonra hemen bahçeye inmeyip geniş parmaklığına kuruması için el havlularımızı astığımız balkon benzeri sahanlığın en üst basamağında durdum ve etrafımda olup bitenleri gözlemledim.

Colin'in karanlığın içinde kayan ince, uzun silüetini görünce, *evet, gerçekten sensin*, diye düşündüm. Beni mutlaka fark etmişti ama tüm dikkatini Louis'e vermişti. Bahçe hortumunu dışandaki duşa takıp yalağı doldurduktan sonra duş başlığını Louis'in nal ve ayak bileklerine tutup hayvanı serinletti.

Colin'e doğru koşmamı engelleyen şey sadece Tessa'nın laneti değil, aynı zamanda Louis'di de. Onu uzun bir aradan sonra tekrar gördüğüm zamanlarda olduğu gibi at fobim yine depreşmişti, oysaki güzelliğini ve zarafetini her zaman takdir eder hatta hayranlık duyardım. Ama Louis benim için âdeta bir bariyer gibiydi. Burada kalmamı kolaylaştırıyordu. Öte yandan simsiyah aygır belki de tam ihtiyacım olan güvenlik ağıydı. Korku ve mutluluk birbirine aykırı düşüyordu.

Bu nedenle hayali bariyeri bir kenara ittim ve kuru çakılların üzerinde onlara doğru yaklaştım. Colin hâlâ Louis'in yularını tutuyor ve sakinleşmesi için onun kaslı boynunu okşuyordu. Yelelerini uzun, ince örgüler halinde toplamıştı; bunu herhalde taşıma vagonunu Louis'e daha dayanılır kılmak için yapmıştı.

Şimdi ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir selamlama ifadesi bana uygun gelmiyordu. Colin'e doğrudan bakmaya da cesaretim yoktu. Yanına yaklaşıp indirdiğim gözkapaklarımla tam önünde durduğumda, bakışlarım yumuşayarak bulanıklaştı.

Colin de hiçbir şey söylemiyordu, sağ elini Louis'in parlak tüyleri üzerinden çekmemişti. Aygır beni tanıyınca hafifçe kişnedi. Bedenimin ağırlığını vermeksizin alnımı hafifçe Colin'in omzuna dayadım. Daha çok tıknaz yapılı olan güneyle İtalyanların arasında –Paul ve Tillmann da pek uzun boylu sayılmazlardı– ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştum.

Birkaç saniye bekledikten sonra sol kolunu kaldırıp sanki tesadüf-müş gibi omzuma koydu ve başparmağıyla yanağımlı okşadı. Kısacık, bir tek okşama, fazlası değildi ama çaresizliğimi doruk noktasına çıkarmaya yetmişti. Daha önce yatmıştık; o halde neden ilk kez buluşuyormuş gibi davranıyordum ki? Peki o bu ürkekliğime neden karşılık veriyordu? Yoksa bu işine mi geliyordu? Gecenin içinde hareketsiz dururken, deli gibi çarpan kalbime ve üzerime üşüşen şüphelere karşın aramızdaki bağı hissediyordum. Tıpkı uyanıkken uyuklayan ve sadece burunlarıyla birbirlerine dokunarak karşılıklı birbirlerini koruyan iki at gibiydik.

“Bana bakarsan toza mı dönüşeceksin, Lassie?” Colin sesini neredeyse hiç yükseltmemişti ama ses rengi ve yumuşak aksanı kanımı kaynatmaya yetmişti. Karnımdaki karıncalanma bir basamak daha yükseldi.

Gerçekten de tanımlayamadığım bir utanç, beni yüzüne bakmaktan alıkoyuyordu. Yoksa orada, karnımdaki karıncalanmayı sonlandıracak bir şey görmekten mi korkuyordum ya da kendimi ve beraberinde Tessa’yı unutturacak kadar kontrolden çıkartacak bir şey? Hayır, bu bana uyan bir şey değildi. Yoksa öyle miydi?

Felç edici utangaçlığımı göze alarak yavaşça bakışlarımı kaldırdım. Colin avlanmak için yolda mola vermiş olmalıydı çünkü pek aç görünmüyordu. Açık teni ve zifirî gözleri ışıltıyor gibiydi ama onun gibi birinin uykuya ihtiyacı olmasa da, yorgun görünüyordu.

“Belki de sana baktığımda toza dönüşen *ben* olurum,” diye mırıldandı iğneler gibi. Gülümsemeden edemedim, o da buna acı verici ama sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hâlâ konuşamıyordum. Colin oldukça sakin bir tavırla beni inceliyordu. Sonra göğsüme düşmüş olan saç demetlerinden birini parmakları arasına alıp yana itti.

“Saçların hep böyle uzun muydu?”

“Hayır,” dedim heyecandan kısılmış sesimle, “Deniz.” Bu, onun sözlerinden yaptığım alaycı bir alıntıydı. Yüzündeki gülümseme genişleyerek bir sırtıtmaya dönüştü. Birden bu durumla daha fazla başa çıkamayacağımı hissederek ne düşünüp ne söylemem gerektiği üzerindeki tüm kontrolümü kaybediverdim.

“Ah Tanrım, Colin, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey, yani, boyunun kaç olduğunu, kaç kilo geldiğini, burcunu bile bilmiyorum, hiçbir şey! Doğum gününü bilmiyorum...” Bu uğursuz gevezeliğe son vermek ister gibi elimle ağzımı kapattım ama çocukça sorularım hiçbir uyarıda bulunmaksızın kafamdan geçmiş ve bana her şeyden daha zorlayıcı gelmişti.

“Ah, bunlar gerçekten önemli noktalar,” dedi Colin her zamanki alaycılığıyla. Saçımı ve Louis’in yularını bırakıp bahçe yolunun bitiminde manken gibi poz verdi. Benimle dalga geçiyordu... eski ve sevilen bir oyun.

“Boyum 1,92, 86 kiloyum, burcum yay, göz ve saç rengim değişken, en sevdiğim yemek; annenin vişneli keki, en sevdiğim renk, siyah... hayır, dur, dur. Elbette ki henüz hiçbir tarifi olmayan gözlerinin rengi ama...”

"Gözlerimin rengini unuttun, değil mi?" diye suçlar gibi sözünü kestim.

"Bunun için bir tarif yok, Ellie. İnan bana."

Bu sarhoşluktan çıkmalıyım, hem de çok çabuk. Alev alev yanan yanaklarımla Paul'ün bölmelere ayırdığı barakayı işaret ettim. Yarısı Louis, daha yüksekçe olan diğer yarısı ise Colin için geçici bir barınak olarak düzenlenmişti.

"Burası sana uygun mu? Yani, biz... biz..." Evde iki yatağımız daha vardı hatta biri odamın karşısındaki salondaydı ama Colin kapalı alanlardan hoşlanmıyordu ve Paul'ün sözlerinden, kendi ve Gianna'nın iyiliği için karabasan olmayan bir ortamda uyumak istediğini anlamıştım. Colin eskiden rençberken hep samanlıkta uyumuştı; buna alışkındı. Yine de eve girmesine izin vermediğimiz için kendimi kötü hissediyordum. En azından bunu şimdi, geceyarısı yapamadığım için.

"Bana güvenmiyorsunuz," diye ilgisiz bir havayla düşüncelerimi tamamladı Colin. "Zaten uyumam, burada da pek fazla kalmayacağım. Nerede kaldığım önemli değil. Ayrıca, Ellie..." Kolunu kaldırıp sokağı gösterdi. O anda bedeninden yayılan tatlı koku, kaçamak için kendine doğru yeri bulmuş olan karıncalanmayı arttırmıştı. Dengemi yitireceğimden korkarak düşmemek için kısa bir an Colin'in kemerine yapıştım. "Deniz kıyısında bir ev ha? Deniz kıyısında bir eve mi geldiniz?"

"Evet, ben, şey, biz..." Kekeleyerek sustum. Yüz ifadesini doğru mu yorumluyordum? Bu onu keyiflendirmiş miydi? "Ne?" diye öfkeyle sordum. "Doğru yer olmadığını biliyorum ama Gianna'yı yanlış anlamışım, o da beni yanlış anlamış ve sonra... ah, lanet olsun."

"Sorun değil, Ellie. Aslında pek de yanlış olmamış. O, buraya gelmeye kalkarsa fazla zamana ihtiyacı olacaktır, bu da size zaman kazandırır. Ama bu onu engellemez." Bu lojistik hatayı bu kadar hafife mi alıyordu yani? O halde boşuna gerilmiştim. "Tuhaf, değil mi?" diye devam etti. "Burada yaşayan insanlar en büyük varlıkları olan denizden korkuyorlar. Bütün eski şehirler hep dağların eteklerine kurulmuş. Eskiden hiç kimse kıyıda ev inşa etmeye cesaret edememiş."

"Bu yüzden mi denizden korkuyor?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Belki insan olduğu zamanlardan kalma ve dönüşümün tamamen yok edemediği bir korkudur. Eski Müslümanlar çoğunlukla

deniz üzerinden gelmişler ve bazen kanın kent kapılarından dışarı akacağı kadar dehşet salmışlar”

Colin'in verdiği küçük tarih dersi beni esnetmeye başlamadan, “Bahçedeki bir karabasanla kıyaslandığında gerçekten zararsızmış,” diye kuru bir sesle yorumladım. Ama yine de onu dinlemeyi seviyordum. “Bu gece yanında kalabilir miyim?” Bunu sormaktan nefret ediyordum. Gianna Paul’e hiçbir zaman böyle bir soru sormuyordu herhalde. Dar da olsa, ikisinin aynı yatağı paylaşması son derece doğaldı. Ama Colin’le bu konuda her gece yeniden pazarlık yapmamız gerekiyordu.

Herhangi bir tepki vermek yerine bana sfenks gibi bakmaya devam edince, “Fazla tehlikeli olur, değil mi?” diye kendi sorumu yanıtladım. Bu anlaşılabilir bakışları, en hafif tabiriyle beni öfkeden deli ediyordu. “Elbette, anlıyorum, çok tehlikeli. Aslında bir planımız var, yani şey için, bilirsin işte.” Ah Tanrım, bu durum tıpkı Harry Potter’daki gibiydi, Tessa’nın adını ağzıma almaya bile cesaret edemiyordum. “Ama henüz hazır değiliz. Tillmann öyle diyor Onun daha şey yapması gerekiyormuş... evet, ne yapması gerektiğini ben de bilmiyorum,” diye öfkeyle sözlerimi bitirdim.

Colin sırtmasını gizlemeye çalıştı ama beceremedi. Aynı şekilde sırtmaya başladığımı utanarak fark ettim, oysa sırtacak bir neden yoktu. Çaresizlikten sırtıyor olmalıydım.

“Yine çillerin mi çıktı?” Soğuk parmaklarıyla kolumun iç tarafındaki hırpalanmış deriye dokundu, elleri kısa bir aradan sonra aşağılara doğru kaydı ve uzun tişörtümün eteğini yukarı sıyrarak vadedilmiş toprakları bulan bir fatihin ele geçirdiği ganimet gibi popomun sol kanadı üzerinde durdu.

“Güneş...” dedim zayıf bir sesle iç geçirerek. Colin’in konuyu sürekli değiştirmesi (ve kalçamdaki eli) beni gittikçe zorlamaya başlamıştı. O son derece sakindi, bense doğru dürüst bir tek cümle kurabilmek için âdeta kendimi parçalıyordum.

“İklime alışma zorluklarını canlı olarak izlemeyi çok isterdim ama daha yapmam gereken şeyler var.” Colin beni birden bıraktı. Gülümsemesi yok olmuştu. “Tehlikede değiliz, Ellie. Yoksa mutlu musun?”

“Ben...” Derin bir soluk aldım ve şeytana uyup yalan söylemeye kalkmadan kendimi durdurdum. Duygularımı Colin’den saklamakta hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Âdeta içimi görebiliyordu. Sıklıkla lanet ettiğim bir

yeteneğiydi bu. “Hayır,” dedim inatçı bir sesle. “Hayır, buna mutluluk diyemem. Ama yanında olmak, seninle konuşmak, sana dokunmak istiyorum ve... lütfen gömleğini çıkarır mısın?”

Altımda çamaşır yoktu ve o da gömleğini çıkarırsa iyi ederdi. Bence bu adil bir anlaşmaydı. Colin gülerek elimden tuttu ve –o rahatça salınarak bense tökezleyerek– Gianna’yla birlikte kalması için hazırladığımız barakanın açık olan bölümüne doğru yürüdük. Louis samanların üzerine çoktan uzanmıştı. Arka ayaklarının önünden geçerken ensemdeki tüyler dikildi ama her zamankinden farklı olarak onun burada olmasından hoşnuttum.

“Aslında bu Godzilla burada olduğu sürece bize bir şey olmaz. Louis’den ödüm kopuyor ve...”

“Louis’den korkmuyorsun,” diye karşı çıktı Colin. “Beni aptal yerine koyma, Ellie.”

“At fobim olduğu kesin!”

“Ondan hoşlanmıyorsun çünkü o, senin için ne yapacağını kestiremediğin bir hayvan. Sen bir kontrol delisisin. Kendi belirlemediğin ve yönetemediğin her şeyi yolundan kaldırmak istiyorsun. Başına buyruk bir kız olup çıktın.”

“Pöff,” diyebilirdim çünkü aklıma daha iyi bir şey gelmemişti. Tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığı gibi yine psikolojimi çözmeye başlamıştı. Bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

“Mutluluğa mesafe koymak için Louis’e ihtiyacımız yok.” Colin saman balyalarına yaslanarak yanındaki yeri gösterdi. Oturduğumda elimi alıp parmak kemiklerimi dudaklarına götürdü. Dokundukları yer, henüz yeni iyileşmiş olan kırıklardı. Çizmesinin topuğu altında kırılan kemiklerim. “Bunu ben yaptım. Kötülük etmek kolay geliyor.”

“Saçma sapan konuşmayı kes!” diyerek elimi çektim. Sonra kararlı parmaklarım ezilmiş gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Zaten çoğu da açıktı. Colin onu adaleli omuzlarından sıyırmama izin verdi. Gözyaşlarımdan neredeyse hiçbir şey göremesem de, Gianna’yla birlikte birkaç gün önce taze samanların üstüne serdiğimiz örtüye uzanıp kolumu baldırının üzerine koydum ve yüzümü ona doğru çevirdim. Bir süre sonra ona biraz daha yaklaşıp parmaklarımı pantolon kemeriyle kadifemsi, tüysüz teni arasındaki son derece baştan çıkarıcı bölgeye koyacak kadar sakinleşmiştim.

“Bu gece seninle yatmayacağım, Lassie. Henüz buna hazır değilsin.”

Sanki sırtıma iğne batırılmış gibi sıçradım. “Henüz hazır değilsin, mi? Bu da ne demek? Sen kim olduğunu sanıyorsun da, bana ne zaman seks yapıp yapmayacağımı söylüyorsun?”

“Şey... belki naçizane şahsımın da bu konuda söz hakkı vardır?” Karanlık bakışlarını öfkeden alev gibi parlayan gözlerime çevirdiğinde, sesindeki alaya karşın gülümsemediğini fark ettim.

“O zaman hazır olmayan sensin,” dedim öfkeyle, oysaki bunun koca bir saçmalık olduğunu pekâlâ biliyordum. Karabasanlar daima hazırdı.

“Hayır. Sen hazır değilsin,” diye tekrarlayarak direnmeme karşın beni göğsüne doğru çekti. “Bunu istemediğimi sanma. Elimi büyüleyici kalçalarına koyduğum andan beri başka bir şey düşünemiyorum.” Ona inanmadığım için elimi yoklarcasına pantolon düğmelerinin üzerinde gezdirdim. Aman Tanrım. Ona inansam daha iyi olacaktı.

“Of, Tanrım, Ellie, yapma... lütfen...” Hafifçe inleyerek parmaklarımı aldı ve nabız gibi çağıldayan göğsünün üzerine koydu. Bu, bana rüzgârın akçakavaklarla oynadığı oyunu hatırlatan sese benziyordu. Şakağımı buz gibi tenine yaslayarak azıcık kalmış aklımı başıma toplamaya çabaladım. Ama az kalsın sıçrayarak geri çekilecektim. Onun ne kadar soğuk olduğu aklımdan tamamen çıkmıştı. Teninin sıcak İtalya gecesiyle olan zıtlığı bin kat daha güçlüydü ve böyle bir soğuğu en son Kuzey Denizi’ndeysen hissetmiştim. Hatta Colin Trischen’de balinalardan beslendikten sonra hayati tehlike içeren bir sıcaklık bile yaymıştı.

Bedeninin soğukluğu bile kafamı toplamama yetmemişti. Bu yüzden bu gece bana verebilecekleri pek hoşuma gitmese de, onu dinlemekle yetindim.

“Her zorlamanın şiddetle bir ilgisi vardır. Bu hep küçük bir savaş gibidir.”

Kızardım. “Çok saçma,” dedim reddederek. Neler diyordu böyle, bu şovenizm miydi yoksa duyarlılık mıydı? Bu konuda gerçekten tartışmamız gerekiyor muydu? Colin’in açık sözlülüğü bana dokunaklı gelmişti ama fena halde utanmıştım da.

“Hayır, bu değil. Yeterince savaş gördün, sana tekrar şiddet uygulamak istemiyorum. Şimdi değil.”

“Bu şiddet değil,” diye yeniden karşı çıktım ve dudaklarımı göğüs ucunun altındaki yumuşak tenine bastırdım. “Başkalarında bu şiddet olabilir ama sende değil.”

“Şimdi böyle hissedebilirsin ve bu benim için bir onur, aşkım. Ama bunu yapmaya kalktığımızda sonuçları farklı olur ve son istediğim şey, yattığım kadınlar gibi tepki vermendir. Korkmamalısın.”

Artık ağlamaya başlamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum... ayağa kalkıp odama geri mi dönmeliydim, yoksa onun yanında mı kalmalıydim? Ona dokunabilir miydim, yoksa buna iznim yok muydu? Şüphe çekmeden ne kadar ileri gidebilirdim? Buna ihtiyacım var mıydı, yoksa onu zorluyor muydum? Tüm bunlar bana çok uzaktı. Colin beni kucağına çekip elini çıplak bacaklarımın arasına sokarak karar vermeme fırsat vermedi. Dilimin ucuyla ağzının kenarına dokundum, sadece o kadar ama bu dokunuşuma yanlışa yer bırakmayacak ve oldukça erkeksi bir öpüşle yanıt verdi.

“Sen küçük ve nemli bir biyotopsun,” diyerek kulağıma fısıldadı. Bu arada kastettiği dudaklarım değildi tabii. Birbirimize dokunmadan, öylece kaldık ve onun buz gibi, benimse sıcak soluklarımız birbirine karıştı, ta ki hareketsiz duran elini pişman olmuş gibi geri çekene dek. Öfkeden titreyerek yanındaki samanların üzerine doğru yuvarlandım. Sırf mutlu olmayayım diye beni böyle aşağılık bir durumda başından atacaksa, bunda epey başarılı olmuştu.

Kafamı toparlayıp düşünce merkezimi tekrar çalıştırdıktan sonra, “Hallettiğin önemli işlerin neydi?” diye sordum.

“Kedimi uyutup gömmek.”

“Ne?” Şaşkına dönmüş bir halde yerimde doğruldum. “Yoksa demek istediğin...”

“Evet. Bay X, eski, iyi dostum. Felç oldu. Onu bir akşam evin önünde yatarken buldum, arka ayaklarını hareket ettiremiyordu ve acıyla bağırıyordu. Bir saat sonra onu kucağımda tutup ölmesine yardımcı oldum.”

Henüz biraz önce öfkeden ne ileri ne de geri gidemezken, şimdi altı- yedimdeki toprak titriyormuş gibi hıçkırıqlarla sarsılıyordum. Bay X sadece Colin’in değil, aynı zamanda benim de kedimdi. Colin olmadığı zamanlarda -ki çoğu zaman yoktu- onun varlığı beni hep avutmuştu. Bay X kibirli zarafetiyle beni her zaman mutlu etmiş ve oyalamıştı, özellikle en gururlu

kedilerde bile var olan o gülünç sakarlığıyla. Artık onun yaşamadığını hayal edemiyordum. Bir daha annemin çiçek tarhlarını eşeleyemeyecek, ayakları-
mın dibinde uyumayacak, seramikler üzerinde şarap şişesinin mantarlarıyla
oynamayacak, kendi kakasının kokusundan panik içinde kaçmayacak, son-
suza dek soğuk toprağın altında hareketsiz yatacaktı. Ama her şeyden önce
Colin için çok üzülmüştüm. İkisinin arasında kopmaz bir bağ oluşmuştu.

Colin bana uzun uzun bakıp acımı paylaştı ama gözyaşlarımı değil.
O ağlayamazdı. Bay X'i hangi evin önünde bulduğunu merak ediyordum.
Kendi evinde mi, yoksa bizim evin önünde miydi? Herhalde kendi evinin
önü olmalıydı çünkü sevdiği sahibi ormandayken Bay X'in kendi isteğiyle
bizim eve döneceğini sanmıyordum. *O zaman bunu yapan Tessa olmalı*, diye
geçti aklımdan. Üzüntüm ansızın nefrete dönüştü. Etkisi kediyi öldürmüştü.

"Uzun zamandır kalbi tekliyordu. Yine de cesurca atmaya devam etti.
Hiç kimsenin suçu yok, Ellie. Şimdiye kadar tüm kedilerimde aynı şey
oldu. Sence ona neden Bay X diyordum? Küçük, siyah hanımın adı neden
Madam X?"

Gözyaşlarımı sildim. "Çünkü onlar ilk değildi."

"Hayatım boyunca hep kedilerim oldu. Ancak çoğunlukla yirmi yıldan
fazla yaşayamadılar, serbest av bölgelerinde on beş yıl bile dayanamadılar.
O, on üçüncü Bay X'ti. Diğerlerinden çok daha güzel ve gururluydu, evet,
bir süre sonra yeni adlar düşünmek bana acı vermeye başladı, yani yanıma
yaklaşan kedilerin hepsi benim için Bay X ve Bayan X oldular. Diğerlerinin
adı bile yok."

"Onu nereye gömdün?"

Colin sertleşmiş ensemenden tutarak beni hafifçe kendine çekti. Artık
sırnaşık olmaktan korkmama gerek kalmaksızın ona sokulabilirdim. Bay
X'i bir daha göremeyecek olma düşüncesi her türlü arzumu öldürmüştü.

"Sizin bahçedeki iki gül fidanının arasında, güzel gölge alan bir yerde
yatıyor. Benim bahçemde o huzuru bulamazdı."

Kolumun üzerindeki tüyler ürperdi. O evde hiç kimse huzur bulama-
yacaktı, ne ölümler ne de canlılar. Orası lanetlenmişti. Ama Colin'in hatırına,
bunu söylemedim, tek emin olduğum şey şuydu; Tessa o eve adımını at-
mamış olsaydı, Bay X hâlâ yaşıyor olacaktı.

"Bize mi gittin? Sen annemle mi?.." Cümlemi tamamlayamadım. Annem... Onu buraya geldikten sonra arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemiştik. O günden beri cep telefonlarımız çoğunlukla kapalıydı çünkü zaten iyi çekmiyordu ve hiçbirimiz yeni bir tartışmaya girmek istemiyorduk.

"Sadece annenle değil. Orada..." Colin kısa bir ara verdi. Onun gülmüşediğini hissedebiliyordum. "...görünüşe bakılırsa sizin eve uşak olarak yamanmak isteyen, eski bir tanıdığa rastladım. Onu bu kez pislik yerine koydum."

"Ah evet. O sadece pislik değil, aynı zamanda bir tacizci."

"Söylenme, Ellie. Sadece boşboğazlığının cezasını çekiyorsun. Neden ona bir şeyler sezdirmek gereğini duydun? Senin için deli divane oluyor ve seni bulmak için tüm İtalya'yı baştan sona dolaşmaya hazır. Hem de annenle birlikte."

Öfkeden âdeta inledim. Lars hâlâ annemin yanında mıydı? Bu gerçek olamazdı.

"Adil bir anlaşma yaptık," diye devam etti Colin. "Bahçenizdeki gösteri dövüşü benim lehime üç-iki bitti. Artık komşularınız bundan sonra herhalde annen ya da aileniz hakkında bir tek kötü söz söylemeye cesaret edemezler. Ama Lars mağlup olmayı iyi biliyor. Bir daha gelmeyecek."

"İyi. Çok iyi. Teşekkürler. Demek onun işini bitirdin? Tamam, karatede konu bu değil, tabii dövüş bir karabasana karşı değilse, o zaman her şey serbest oluyor, değil mi?" diye küstahça ekledim. Söylediklerimden ben bile ürkmüştüm. Bu konudan söz etmek istememiş ve bunu yaptığında Colin'in ağzını tıkamıştım. Ya şimdi? Bel altından vuran bendim.

Colin birkaç dakika sustu. Yanağımın altındaki kaslarının çelik gibi gerildiğini hissediyordum.

"Her an gitmekte serbestsin," dedi sonunda kısık bir sesle. Kolunu benden çekerek ensesinde birleştirdi. "Bu hepimiz için en kolay çözüm olur."

"Teşekkürler. Kalıyorum." Ve bunu yaptım da. Ne kadar kötü davranırsa davranırsa, bu gece onun yanına uyuyacaktım. Bu arada bir şey yapmamız ya da konuşmamız gerekmiyordu. Böylece o kadar kolay korkup kaçmayacağımı ona göstermek istiyordum, zaten bunu herkesten iyi biliyordu. Soğuktan donmamam için uygun bir pozisyon bulmaya çalıştı. Bedeninden yayılan çağlıtı düzenliydi ve bu durum bana açlık çekmediğini söylüyordu

ama hâlâ sağlıklı bir şekilde soğuk olduğunu düşünüyordum. Yine de onu hissetmek, ona dokunmak istedim. Uyurken de. Huzursuzca dönüp durdum ve çeşitli pozisyonlar arayıp vazgeçtim.

Bir süre sonra alaycı ama o bildik yumuşak ses tonuyla, "Bunu yakında yapacak mısın?" diye sordu. Sonunda uyumak için kolunun altında uygun bir girinti bulup gevşedim. Burnumun ucu tenine yaslanmış, parmaklarım kemerinin ilmeğine takılı olduğu halde nihayet uyuklamaya başladım. Colin ise gözleri kapalı, yüzü hareketsiz, düşüncelerinde yolculuğa çıkmıştı.

Huzursuz bir gece geçirmiştım. Bu yüzden Gianna'nın ayak seslerini uzaktan duydum ve güneşin ilk ışıkları eşliğinde kaygılı bir yüz ifadesiyle barakamızın önünde diz çöktüğünde yerimden sıçramadım. Ben uyuklarken Colin'in doğrulmuş olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Örtüyü bacağına rahatça yaslanacağım şekilde başımın altına koymuştu.

"Günaydın," dedim sarhoş gibi dilim dolaşarak.

Gianna heyecandan peltek peltek, "Mutlu musunuz?" diye sordu. Gölgesi barakanın dışına çıkmış ve gergin bir şekilde kişneyen Louis onun bu sinirli halini hemen algılamıştı. Gianna çevik bir hareketle arkasını döndü. "Mamma mia, ne güzel bir at..." diye takdirle fısıldadı.

"Güzel ve iri," diyerek herhangi bir hayranlık belirtisi göstermeksizin ona katıldım. "Özellikle de iri." Colin'in dizine dayanarak doğrulup bağdaş kurdum.

Gianna gözlerini Louis'den kurtararak bize doğru çevirdi. Dostça görünmeye çabalıyordu ama korktuğu açıkça belliydi.

"Ee... mutlu musunuz? Mutlusunuz, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Kendimi beceriksiz biri gibi hissediyordum.

"Bu o kadar kolay olmayacak," diye rahat bir ses tonuyla beni doğruladı Colin. Sanki kendinden değil, sadece benden söz ediyormuş gibiydi. Peki onun durumu neydi? Mutlu muydu? Ne de olsa geceyi birlikte geçirmiştik. Yoklarcasına yüzüne baktım ama pişman bir ifadeyle başını iki yana salladı. Gianna bakışmalarımızı büyülenmiş gibi izliyordu. Kendimi âdetâ evli çiftler terapisindeymiş gibi hissediyordum ve bu beni öfkeliendiriyordu.

"Onun gelmesi için ikimizin de mutlu olması şart mı? Bir tek senin mutlu olman yetmiyor mu?" diye öfkeyle sordum çünkü en kısa zamanda

mutluluktan havalara uçma zorunluluğuyla ilgili bu baskı bana her zaman-
kinden fazla ağır gelmeye başlamıştı.

“Ben ada değilim, Ellie,” diye keskin bir sesle yanıtladı Colin. “Hayır,
yetmez. Mutluluk ancak paylaştığında yeşeren bir şeydir.”

“Bu doğru,” diye ürkekçe ona katıldı Gianna. “O halde Tessa?..”

“Hayır, henüz yola çıkmadı,” dedi Colin sakın bir sesle. “Endişelenme,
Gianna.”

“Tanrı’ya şükür” Gianna göğsüne el atıp kısa bir dua mırıldandıktan
sonra elini Colin’e uzattı. “Merhaba, Colin. Burada olmaya sevindim.”

Colin onun ince parmaklarını avucuna alır almaz Gianna birden sıçradı.
Tabii, elinin soğukluğunu ilk kez hissediyordu. Ama elini geri çekmeyip
avucunda tuttu. Başını kaldırıp günün ilk ışıklarıyla birlikte yeşilimsi kah-
verengi tona bürünen kara gözlerine cesaretle baktı. Biraz daha bakarsa
kendini yorgun hissetmeye başlayacaktı.

Colin kıvrımlı dudaklarında çekici bir gülümsemeyle, “Günaydın, Gi-
anna,” dedi nazikçe. Sonra elini bıraktı. Gerçekten de birbirlerine saygı
gösteriyorlardı. Bunun hoşuma gidip gitmediğini düşünmem gerekiyordu
ama başka tartışma çıkmasından çok daha iyiydi.

“Eğer şimdiden yola çıktıysa...” Gianna derin soluk alıp elinde olma-
dan tüyleri kalkmış olan elini ovuşturdu. “Tillmann’ın bize... her ihtimale
karşı hazır olduğunu söyledi. Yani tehlikeyi göze alabiliriz.” Colin’in uyararı,
benimse öfkeli bakışlarımı görünce –çünkü Tillmann’ın Paul ve Gianna’yla
paylaştığı şeyi neden bana söylemediğini anlayamıyordum– lafını çabucak
bitirdi. “Belki bu akşam dağlardaki Calopezzati’de yemeğe gideriz, hep birlikte
yani.” Yanımızdaki samanların üzerine oturdu ama bir gözü Louis’deydi.

“Ah, pek iştahlı biri sayılmam,” dedi Colin kısa ve öz.

“Peki ya vişneli kek neydi?” Gianna soru sorarcasına ona baktı. “Vişneli
kek yedin! Gördüm! Lokmanı yuttun!”

“Annenizi etkilemek istedim.”

Sırtmadan edemedim çünkü Colin’in ses tonuyla sözleri daha çelişkili
olamazdı ama yüz ifadesi yumuşayan Gianna açıkça duygulanmıştı.

“Anneniz,” diye alçak sesle tekrarladı. Ancak o zaman Colin’in ne dedi-
ğini kavrayabilmişim. Doğruydu, aslında annem sadece benim ve Paul’ün
annesiydi, Gianna’nın değil. Ama Colin onu bir cümlede Gianna’nın annesi

olarak ilan etmişti. Yoksa bana yaptığı gibi onun da duygularının derinliğine bakabiliyor muydu? Gianna'nın annesiyle ilişkisinin -tabii varsa- kötü olduğunu hissetmiş miydi?

"Zaten Louis'le dağlara çıkacağım. Avlanmam gerek," dedi Colin laf arasında söyler gibi. "Bu akşam orada buluşabiliriz. Dokuza doğru olur mu?"

Gianna telaşla başını salladı. Ben de şaşkınlıkla ona katıldım. Colin'i hep birlikte akşam yemeğine ikna etmek bu kadar kolay mıydı?

"O halde şimdi eve dönüp biraz daha uyuyun. Korkmanıza gerek yok, beş dakika sonra yola çıkacağım. Ve ikimiz..." Sesinden alay akıyordu ama kulak mememden tutarak beni kendine çekti ve hafifçe dudakımı ısırdı, "...bu akşam ilk kez mum ışığında akşam yemeği yiyeceğiz."

DOĞURGANLIK TEORİLERİ

“Nesi var? Ellie, bir şey söyle, lütfen! Ah Tanrım, Paul, yoksa o...”

Gianna elini bana doğru uzattı. Bana dokunacaktı. *Sakın*, diye düşündüm. Bunu yapma. Pişman olursun.

Son anda elini geri çekti. Gözkapaklarım henüz bana itaat etmiyordu ama Gianna’nın hatlarını görebiliyordum. Tıpkı termal kameradaki gibi kapalı gözkapaklarımın önünde belirmişti. Yanakları korkudan ısınmıştı ve renkleri mora çalıyordu.

“Soluk alıyor, çok zayıf ama alıyor hatta solukları düzenli,” dedi Paul. “Anlamıyorum... Ellie? Ellie, bizi duyuyor musun?”

Ağır çekimdeki gibi olsa da, artık gözlerimi kırpabiliyordum. Gözkapaklarım yukarı kalkınca göz merceğim hemen netleşti ama kapatınca görme isteği tekrar kayboldu. Kendi içimde gördüğüm şey, zaten gerçek olandan çok daha baştan çıkarıcıydı. Bunu birkaç dakika daha korumak istiyordum. Kıpırdayamadığımı ve bununla uzlaştığımı fark ettim. Bedenim tahta gibi kaskatı kesilmişti.

Dakikalardır uyanıktım, başlangıçta rüyamdaki sahneleri, olup bitenlere etki edemeden bir film gibi izlemiştim, sonra sahneler soluklaşmaya başlamıştı ama bende oluşturduğu sarhoş edici duygu ancak kıpırdadığım zaman büsbütün yok olup gidecekti.

Gianna ve Paul bana dokunmamalıydı. Sadece beni bu duygudan çekip alacakları için değil. Bunu yapmamaları gerekiyordu çünkü onu korkutacaklardı. O zaman da ısıracaktı. Ruhum kendinden geçmiş gibi bacaklarımdaki serin duyguya, dizimin iç tarafına sokulmuş, pullu derisine ve baldırına yasladığı oval başının neredeyse hissedilmeyen ağırlığına odaklandı. Onun

parlak turuncu gözlerine ve sırtı boyunca uzanan gri-siyah desenlerine baktım. Bu, doğanın bir armağanıydı, olabilecek en ahenkli şey.

"Ellie, uyan!" diye bağırdı Gianna. Sesi artık sadece endişeli değil, korku dolu ve çaresizdi de. "Uyanmıyor... Saat ikiden beri uyuyor olamaz ya. Beş saat! Ellie..."

Bedenimi hareket ettirmeden, burada böylece uzanıp kalmanın tadına varmayı çok istesem de: Gianna bana dokunmamalıydı. Beni saran ve irademe çok az boyun eğen şu sıkıcı kılıfım üzerinde yine şiddet uygulamanın zamanı gelmişti işte. Şimdi bunu yapmalıydı. Bacağıma zarifçe dolanmış olan varlığın serin kan dolaşımına son bir kez daldım ve ondan güç aldım. Sonra, son anda, Gianna omzumdan tutmadan bir saniye önce omurgam harekete geçti.

Başım öne doğru sıçradı, ağzımdan öfkeli ve âdeta zehir saçan bir uyan tıslaması çıktı. *Benden uzak dur!* Gianna öylesine şiddetle geri çekildi ki dirseği Paul'un karnına girdi. Ah, bizler ne acınası ve deforme yaratıklaırdık. Hiçbir hayvan korktuğu zaman böyle sarsak hareket etmezdi, özellikle odamı ve ruhumu paylaşan gururlu dişi avcı hiç. Hâlâ uysal, zarif ve soğuk duruyordu... öyle soğuktu ki...

Ama etrafımızdaki yabancıların kokusunu almıştı. O da tıpkı benim gibi kendini rahatsız hissediyordu. Dizlerimin arasında dertop olarak başını hafifçe kaldırdı ve aynı şekilde tısladı.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Gianna. "Bu şeye benziyordu... yoo, hayır..."

"Yılan," diye düşüncelerini tamamladım. Ama dilimi insan sesi çıkarmak için şekle sokmak bana günah işlemek gibi gelmişti. Engerek yılanını başından -nazıkçe ve güven verircesine- tuttum ve yavaşça ince çarşafımın altından dışarı çıkardım. Ayağa kalkıp sarsak adımlarla verandaya doğru yürürken kendimi hantal ve nereye gittiğini bilmeyen biri gibi hissediyordum, sanki tepeden tırnağa kötü tasarlanmış bir montaj hatasıydım. Yılanı parmaklıkların üzerinden bahçedeki otların içine bıraktım. Gianna ve Paul irileşmiş gözleri ve bir karış açık ağızlarıyla beni izliyorlardı.

"Kutsal Meryem!" Gianna aceleyle haç çıkardı. "Tanrıya şükür ki sana dokunmamışım... Demek bu yüzden öyle kaskatı yatiyordun! Sanki felç olmuş gibiydin!"

"Ben de öyle sandım," dedi Paul her zamankinden daha canlı bir ses tonuyla. Her şey makul bir açıklamaya kavuştuğu için rahatlamış olduğu belliydi. "Uyku felci. Rüya gördün, değil mi? Gözkapakların titriyordu, bir ara gözlerini açtığında hiçbir şey görmedin, doğru mu? Bu berbat bir duygudur ama çok sık olur. Bana da olmuştu."

Seni ahmak, diye düşündüm hafif ve bana bile tuhaf gelen bir alayla. Her şeyi görmüştüm hatta daha da fazlasını. Evet, felç olmuştum. Uyandığımda felçtim, Gianna ve Paul birkaç dakika sonra odaya girdiklerinde de felçtim. Peki korkmuş muydum? Dehşete düşmüş müydüm? Bir an bile değil. Olsa başkalaşmaya teslim olmadan önce bu duruma hayranlık duymuştum ve bunu şimdiden özlüyordum. Bu duygunun yumuşak, canlandırıcı etkisinin tadına tek başıma varmayı çok isterdim, oysa şimdi içimde öfkenin kabarmaya başladığını hissediyordum: Rahatsız edildiğim için duyduğum öfkenin. Ama Gianna ve Paul beni rahat bırakacağına benzemiyorlardı. Yarı başımda durup gözlerini bana diktikçe uyku halim beni terk ediyordu. Kafamın içi gittikçe netleşiyor, canlanıyordu.

"Acaba zehirli miydi?" Gianna sanki altında başka yılanlar da gizleniyor olabirmiş gibi çarşafımı kaldırıp şüpheyle şiltemi yokladı.

"Evet, öyleydi," dedim sakın bir sesle, ardından titremeye başladım. Korkuma ne olmuştu? Tanrım, yatağımın içine bir engerek girmişti. Korkmam gerekindi! "Sadece saldırıya uğradığında ya da rahatsız edildiğinde sokar." Bana bu sözleri söyleten içgüdülerimdi. İçimin derinliklerinde bir şey bana bu yılanın beni sokmak istemediğini söylüyordu. Asla.

"Nereden biliyorsun?.." Gianna sustu. "Neden hiç bağırmadın? Yapmadın, değil mi? Rüya da ne görmüştün?"

"Sizi ilgilendirmez." Davranışlarım yavaş yavaş korkutucu -ve aynı zamanda utandırıcı- olmaya başlamışsa da, hayır, rüyam gerçekten de onları ilgilendirmiyordu. Biraz önce bana ne olmuştu? Öncelikle şu öfkemi dindirmeliydim. Âdeta benimle savaşıyordu.

"Tamam, pekâlâ." Gianna beni yatıştırmak ister gibi ellerini kaldırdı. Paul ise başını iki yana sallamakla yetindi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Zaten bakışlarım düşüncelerini dile getirmekten alıkoymuştu. Ansızın, beni kendi dünyamda rahatsız etmeyin, dedim içimden. Bu sanki biraz önce beni saran öteki dünyamdaki son başkaldırı gibiydi. Ama

rüyamı anlatırsam Gianna ve Paul onu yanlış yorumlayacaklardı çünkü bana ne olduğunu anlayamazlardı. Bunu hiç kimse anlayamazdı, bu yüzden anlatmak anlamsızdı... bilinmeyen bir nedenle tüm yaşadıklarımı bir mücevher, bana ait bir hazine, bir armağan gibi saklamak istemem dışında. Engerek birkaç saniyeliğine benim yoldaşım olmuştu. Onun büyüsunü sadece ben anlayabilmiş, yanında kendimi iyi hissetmiştim.

Gianna ve Paul'un ilgisini üzerimden çekmek için yatağımda oturarak, "Saat kaç?" diye sordum. Gianna biraz önce saatle ilgili bir şey söylemişti ama o an sayılar ve gerçekler hiç ilgimi çekmemiş, onları önemsememiştim.

"Yediye geliyor," diye yanıtladı Paul. Çelik mavisi gözlerinde hâlâ şüphe ve bilimsel bir ilgi görüyordum. Ama onun araştırma objesi değildim. Tıp ruhunu başka yerde canlandırmalıydı. "Plaja gelmeyince seni merak ettik. Bu yüzden sana bakmaya geldik. Sonra da o şey..."

Yediye geliyordu demek. Colin'le denizde buluşmak için tam üç saatim vardı. Ama Gianna doğru hesaplamıştı: Çok fazla uyumuştum ve kendi başıma uyanıp uyanmadığımı bilmiyordum. Kısa bir an için kendimden korktum. Geçen günler boyunca siestalarda gittikçe daha sık ağır, hipnoza benzer rüyalar görmeye başlamıştım. Beni öylesine esir alıyorlardı ki uyanmak için âdeta savaş vermek zorunda kalıyordum. Ve bunu başardığımda hemen tekrar uykuya dalmak istiyordum. Şimdi de ayağa kalkmak için en küçük bir ihtiyaç hissetmiyordum.

"Sanırım biraz daha yatacağım. Başım..." diye özür dilercesine mırıldandım. Ansızın tekrar alevlenen öfkemle Gianna ve Paul'un canını sıkmamak için yalnız kalmak istiyordum. Onları endişelendirmiş olmam yeterdi.

Paul yoklar gibi elini alnıma koydu. "Belki de güneşte fazla kaldın."

"Olabilir." Çekingen bir tavırla omuz silktilim. "Biraz önce tam olarak kendimde değildim." Ama yanımda bir yılan vardı. Bana o kadar yakındı ki... Odaya nasıl girmişti acaba? Pencere pervazının aralığından mı?

"O halde dinlen, kardeşim. Sana içecek bir şeyler getireyim. Sonra da şu lanet olası hayvanı arayacağım..."

Saklan, çabuk! diye düşündüm telaşla. Bahçedeki kuru otların arasında sessizce sürünen engerek bir kez daha gözlerimin önünde belirdi. Saklanması gerekiyordu. Benim yüzümden ölmesini istemiyordum. Bana hiçbir şey yapmamıştı.

Paul bana bir bardak su getirdikten sonra tekrar yatağa uzanıp yüzümü duvara döndüm. Gözlerim akrebin her gece kendini gösterdiği yere dikilmişti. Onun bölgesine aittim. Ziyaretleri sevilen bir ritüel olmaya başlamıştı. Biraz önceki yılından korkmadığım gibi, ondan da korkmuyordum.

Düşüncelerimde gördüğüm rüyaya tekrar geri döndüm. Birbirinin içine geçmiş olan bu iki rüyayı kapalı gözlerimle yeniden yaşadım. İlki... ah. Evet, bu hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Şimdi bölük pörçük parçalarını tekrar bir araya getirebiliyordum. Grischa. Yine. Bunu hatırlayınca öfkeyle homurdandım. Bu kez bilinçaltım daha fazla kendini zorlamıştı. Onunla yatmak istemiştım. Görünüşe bakılırsa bunu o da istemişti. Bunu istemiş olmamız, açıkça belliydi, hiçbir sözün değeri yoktu, bu o kadar net ve doğaldı ki âdetâ kaderimiz bu yönde çizilmişti. Hem de kendimiz dışında bütün her şeyi unutacak kadar. Ne aile, ne dostlar ne de görevler vardı. Sadece birbirleri olmadan yapamayan bedenlerimiz vardı. Kendimden vazgeçmiştim, hatta her şeyden, sanki böyle başka bir insan olabilecektim.

Ve yatağımda bir yılan varken. Freud olsa bu rüyanın üzerine balıklama atlardı.

Ama yılan beni korkutmamıştı, bir nebze bile, ayrıca zevk de vermemişti. Onu hissettiğimde, Grischa ardında acı verici bir özlem bırakmaksızın soluvermişti ki genellikle rüyamda onu gördüğüm günün ertesi kâbus gibi geçerdi. Çünkü bu kez ne zaman istersem ona geri dönebileceğimi biliyordum. Bunun için sadece rüyanın benden istediği şeyi yapmaya izin vermem yeterliydi.

Hayır, Freud, yanlışın var, diye düşündüm zaferle. Ben yılanın kendisiydim. İkinci rüyada bedenim yoktu. Yılanın bedenini ruhumla ele geçirmek için onu terk etmiştim. Tam bir uyum içindeydim. İnsanken hiçbir zaman hissetmemiş olduğum bir uyumdu bu.

Daha önce de rüyamda hayvana dönüştüğümü görmüştüm ve bu o zaman da bana çabaya değer görünmüştü. Uyandığımda, içimde bir hayvanın enerjisini koruduğum halde hemen insan olduğumun bilincine varmıştım. Ama bu kez dakikalarca kıpırdayamadan yatakta kalmıştım çünkü benden bir parça hâlâ yılanın pullu derisinin altındaydı ve oradan çıkmak istemiyordu. Gianna'ya tıslamıştım... Daha yakına gelseydi onu ısıracaktım... Ama gerçekten de Gianna'yı ısırma mı istemiştım? Yoksa ısırma

istediğim, üzerime çullanmaya hazır bekleyen, karanlık, tehlikeli bir gölge miydi? Tessa mıydı?

İç geçirerek sırtüstü döndüm ve rüzgârda oynayan akçakavakların odanın tavanına vuran titrek gölgelerini izledim.

Colin’le karşılaşmamızdan bu yana günler geçmişti ve tüm bu zaman boyunca onun yüzünü çok az görmüştüm. Mum ışıklı akşam yemeği bir felaketle sonuçlanmamıştı ama bir nebze bile romantik geçtiği de söyle-nemezdi.

Kafamın içinde inatçı ve enerjik bir ses bunu çok istediğimi bana fısıldasa da, Colin’i bu konuda suçlayamazdım. O geceki ortamı mahveden ilk başta ağabeyim olmuştu. Bunu söylemekten her ne kadar hoşlanmasam da, bunu başka türlü ifade etmem olanaksızdı. Paul Colin’i bir türlü kabul edemiyordu. Ve – Tillmann dışında– hepimiz bunu yok sayıp yine de geceyi güzel geçiremeyecek kadar hassastık. Gerçi Paul çok çaba göstermişti ama Colin’in her hareketini gözlediği ve onun yanında kendini huzursuz hisset-tiği açıkça belli oluyordu. Ayrıca bu sadece Paul için böyle değildi, yanımıza yaklaşan her insan huzursuz olmuştu. Örnek bir müşteri gibi davranıp hesabı ödemiş, iyi bir bahşış bırakıp (Colin’in sadece birkaç lokma yediği) yemeği övmüş olsak da, bizi restorandan kapı dışarı etmeyi herhalde çok istemiş olmalıydı. Ortam iyice gerilmişti çünkü: Köpekler –İtalya’da çok başıboş köpek vardı– sürekli havlayıp durmuş, küçük çocuklar mızızlanıp ağlamaya başlamış, âdeta azmış olan sokak kedileri sürekli Colin’in bacağına sürütünüp masaya çıkmaya çalışmışlardı. İnsanlar elbette ki bu huzursuz-luğun nereden kaynaklandığını anlayamamıştı ama gözden kaçmayan bir tek şey vardı: Rahatsız eden bizlerdik.

Yemek yiyeceğimiz yere geldiğimizde hayal âleminden çıkıvermiştim. Çünkü kafamda canlandırdığım tablo, artık gözüme kutsal bir kasaba gibi görünmeye başlayan Verucchio gibi küçük bir dağ köyüne benziyordu. Ama Calopezzati’nin fakirliği her sokaktan, her girintiden ve her evin kapısından âdeta haykırıyordu. Evlerin ön cepheleri pisti, sıvaları dökülüyordu, sokak-ların acil onarılması gerekiyordu. Tuhaf şekilde dar olan bu sokaklarda iş gören bir kanalizasyon olup olmadığını merak ediyordum.

Yine de kumsalın griliği, kuru katırtırnakları ve artık alışmaya hatta sevmeye bile başladığım suyun sonsuz maviliğinden oluşan renk oyunları

eşliğindeki deniz manzarası buradan da harika görünüyordu. Pizzadan da şikâyet etmem için bir neden yoktu. Her yerde olduğu gibi tüm masa ve sandalyeler burada da plastikti ama temizdi ve servis de başlarda oldukça dostçaydı.

Durumu olumlu açıdan değerlendirmeye ve Colin'in bizimle birlikte oturuyor olmasından keyif almaya çabalamıştım. Ama Paul'ün onaylamayan bakışları ve restorandaki diğer insanların korkuyla karışık düşmanca tepkileri bu çabamı boşa çıkarmıştı. Gianna'nın güzel bir ortamda hep birlikte yemek yemenin hoş olabileceği düşüncesi doğru olabilirdi ama insanın yanında bir karabasan varsa, bu pek mümkün görünmüyordu.

Colin hemen kendini geri çekmişti. Aramızda okşayıcı bir tek şey geçmemişti çünkü Colin ağabeyimi kızdırmamak için (en azından nedenin bu olmasını umuyordum) bana elini bile sürmemiş, bense garsonun karanlık bakışları ve öfke yumağına dönüşen *bambinilerin* çığlıkları arasında ona bir türlü yaklaşamamıştım. Ben kendimi suçlu hissederken Colin kim bilir kendini nasıl hissediyordu?

Yemeği yarıda kesip ayağa kalkmış, elini şakağına götürerek hafifçe veda ettikten sonra her zamanki gibi kaygısız ama ulaşılmaz yürüyüşüyle köyün öte tarafında Louis'i koyduğu terk edilmiş ahıra doğru yokuş aşağı gözden kaybolmuştu. Avlanmak için dağlara çıkacaktı.

Colin daha sonra iki gün iki gece ortalıkta görünmemişti. Ancak üçüncü gün, güneş batmak üzereyken, voleybol oynadığımız sırada ansızın Louis'le birlikte kumsalda belirivermişti. Bu kez de insanlar uzak durmuş ama tepkileri pek de düşmanca olmamıştı. Bu arada dalgalarda koşması için Louis'i ikna etmeye çalışan Colin'i izlemek harika bir gösteriye dönüşmüştü. İblisle insanlar arasındaki mesafe o kadar uzaktı ki onun aurasını fark etmemişler, belki de fark etmek istememişlerdi. Ayrıca Colin doymuş görünüyordu.

Ve o ne muhteşem bir gösteriydi öyle! Bazıları bu sahneleri filme çekmek istemiş, hatta buna kalkışan Andrea'nın –ah, mucize işte– cep telefonu bozuluvermişti. Tüm çekingenliklere hatta belki korkuya karşın bu erkeği ve atı birbirine bağlayan güven dolu, uzlaşmacı diyalog hiç kimse-
nin gözünden kaçmamıştı, tıpkı Colin'in mükemmel biniciliği gibi. Hatta sonunda Louis'le birlikte dalgaların arasında kontrollü bir şekilde dörtnala koşmaya başladığında, kıyıda güneşlenenlerden bazıları onu alkışlamıştı.

Gianna masum bir hayranlıkla ve ağzı bir karış açık onu izlerken Louis'le birlikte binicilik dersleri alıp alamayacağını yüksek sesle düşünmüştü.

Bense elimdeki kumlu voleybol topuyla sessizce durup izlemiş, at korkuma karşın bu oyunun bir parçası olabilmeyi dilemiştim. Colin atının yüzme dersini bitirdikten sonra birkaç dakikalığına yanımıza uğramış ve ertesi gün akşam saat onda kumsalda onunla buluşup buluşamayacağımı sorup benimle bir şey konuşmak istediğini eklemişti. Bunu o kadar normal bir şekilde sormuştu ki şaşkınlıkla evet demiş ve Louis'in böğrüne hafifçe vurup bizim eve doğru uzaklaşırken onun ardından baka kalmıştım.

Herhalde Tessa ve formül hakkında konuşmak isteyecekti. Artık bir plan yapıp yapmadığımı bilmek istiyordu. Böyle olmalıydı. Ama bu noktada ona yardım edemeyecektim. Çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Tillmann şimdiye kadar beni planlarına dâhil etmemişti ki bu beni öfkeden kudurtuyordu ama zaten bunun da bir önemi yoktu. Çünkü Colin ve ben, mutlu olmanın çok uzaktık. Bunu kendime itiraf etmek beni dehşete düşürüyordu ama bu benim suçum değildi... böyle günlerce ortadan yok olması daha çok, dezavantajdı ve aslında bunu bilmesi gerekirdi. O halde bunu neden yapıyordu? Neden benden kaçıyordu?

Hayır, Grisch'a'yı gördüğüm rüyalarından utanmamalıyım, dedim içimden inatçı bir kararlılıkla. Colin bana biraz olsun ilgi göstermiş olsaydı bu tür rüyalar başıma bela olmayacaktı. Açlığı gerçekten de sürekli dağlarda dolaşacak kadar fazla mıydı?

Ama şimdi bunu ona doğrudan sorabilirdim. Yalnız, diğerleri olmadan, yabancı seyirciler olmadan çünkü hava kararıp yemek zamanı gelir gelmez kumsal boşalıyordu. Ruhumu sıkan daha birçok soru vardı. Birkaç gündür kafamı kurcalıyorlardı ve zaman buldukça düşünüyordum, yani sürekli.

Yalnızlık duygum Colin'in gelmesiyle azalmak yerine daha da artmıştı. Artık eksikliğini daha fazla hissediyordum ve sabahdan akşama dek çiçeği burnunda âşıklerle burun buruna yaşamak, bu ağgözlü özlemime pek de iyi gelmiyordu. Sıklıkla kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Evet, bir şeyleri değiştirmenin zamanı gelmişti.

Ayağa kalkıp duş aldım, üzerime mini kot etek ve ince askılı bir tişört giyip mutfığa gittim. Gianna kap kacağı tangırdattırken –denizden yeni çıkmış bir tas dolusu midye kaynar suya atılmadan önceki son dakikalarını

yaşıyordu- buzdolabından bir dilim soğuk pizza alıp aceleyle çiğnedim ve ardından birkaç yudum bira içtim. İtalyan birası öyle hafifti ki ben bile bir şey hissetmiyordum. Sonra kısaca veda ederek evden çıktım. Belki de Gianna ve Paul bensiz bir akşam geçirebilecekleri için seviniyorlardı. Tillmann zaten çatı katına kapanmıştı ve yokluğuyla bizi cezalandırıyordu.

Colin'i kıyıya vuran dalgaların kıyısında, sırtı bana dönük halde bekler bulunca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Ama bu, düzenli ve canlı değil, huzursuz bir çarpıntıydı. Yoksa bir uyarı mıydı? Bir an durup kaşlarımı çattım ve eve tekrar geri dönüp dönmemeyi düşündüm. Hayır, asla. Bu yüzden ona doğru yürüdüm.

"Hey," diye selam verdim. Güneşin batışı onu kızıl bir ışığa boğmuştu. Sanki her yeri alev alev yanıyor gibiydi ama saçları ve gözleri birazdan alışıldık siyahlığına bürünecekti. Tenindeki çiller neredeyse görünmüyordu. Denize diktği bakışlarını oradan ayırıp bana bakmadı ama denizin mavisinin yeşil, turkuaz ve kahverengiden oluşan bu sersemletici kaleydoskopu yansıdığını gözümlün önüne getirebiliyordum.

Onu kıskırtmak istercesine, vurgulu bir soğukkanlılıkla, "Benimle ne hakkında konuşacaksın?" diye sordum. Daha fazlasını beklediğimi sanmamalıydı ama içimden bunun bir konuşmadan fazlası olmasını diliyordum.

Colin yanıt verirken de gözlerini ufuktan ayırmadı. "Verdiğin sözü sana hatırlatmak istedim."

Buz gibi oldum, aynı anda her yanıma ter bastı. Doğru mu anlamıştım? Beni bunun için mi buraya çağırmıştı?

"Ne istedim, dedin? Ama..."

Nihayet bana doğru döndü. Hayır şaka yapmıyordu. Bakışlarında tanımlayamadığım bir ciddiyet vardı, aynı zamanda onu tekmeleme isteği uyandıran bir uyarı. "Ben sözümü tuttum, Ellie. Ya seninki ne durumda?"

"Bana şimdi, burada bunları söylediğine inanamıyorum, Colin! Buna inanamıyorum!" diye bağırdım. Sesim çatallaşmıştı çünkü öfke ve çaresizliğim boğazımı sıkıyordu.

"İnan. Çünkü öyle. Verdiğin söze ne oldu?" diye duygusuzca tekrarladı. Ama kısa bir an gözlerinin içinde sanki ölümcül bir öfke parlayıp sönmüştü. Ondan birkaç adım uzaklaştım. Bunu korktuğumdan değil, ona tekme tokat girişmekten kendimi alıkoymak için yapmıştım.

"Bunun üzerinde düşüncektim, verdiğim söz buydu ve bunu da yaptım! Sadece üzerinde düşündüm!"

"Bana yalan söyleme, Ellie." Colin bana dokunmaksızın aramızdaki mesafeyi kapattı ama soğuk nefesini yüzümde hissediyordum. Saçları oynasır gibi benimkilere doğru uzanıyordu. Ondan uzaklaşmak istediysen de, topuklarımı kuma gömdüm çünkü ondan korktuğumu sanmamalıydı. "Bu konuda düşünmedin, bir tek saniye bile. Sadece öteleadin."

"Çünkü şu anda bunu düşünmek çok saçma! Kesinlikle çok saçma!" diye haykırdım. Epey yüksek çıkmış olsa da, sesimden belli olan çaresizliğime lanet ediyordum. Kafamın içinde uğuldamış ve damarlarımın ince duvarlarını sıkıştırmıştı. Ama yine de bana cılız geliyordu. Gerçekten böyle düşünüyor olamazdı, bu bir test olmalıydı, hatta belki şaka, belki de unutmış olduğum şu aptal samuray sınavlarından biriydi. "Tessa gelmedikçe bunun bir anlamın yok, daha önce bu konuda düşünmeyeceğim! Bunu yapmayacağım! Çünkü daha sonra özgür olacağın için bunu hiç istemeyeceksin!"

"Ah, demek sözünü ne zaman tutup tutmayacağına sen karar vereceksin? Demek öyle?" dedi Colin küçümsercesine. "Yanılıyorsun. Asla özgür olmayacağım. Kendi içimde hapisim."

"Böyle dokunaklı konuşmayı kes, lütfen! Buna katlanamıyorum! Tessa çok yakında gelecek ve sonra böyle bir şey düşündüğüne pişman olacaksın..."

"Eh, şu ana dek gelmedi, yoksa bir şey mi kaçırdım?" Ah, ondan nasıl da nefret ediyordum, bu kibirli bakışlarından, maskeye benzer, köşeli yüz çizgilerinden, küçümseyen gülümsemesinden.

"Hayır, gelmedi ama günlerce ortadan yok olmana ve bir araya geldiğimizde bana elini bile sürmemene ne demeli? Sence bu durumda nasıl kokumuzu alacak?"

"Bu bizim günlük hayatımız, Ellie. Günlük hayatımız işte böyle görünecek. Ben gideceğim, sen beni bekleyeceksin, geldiğimde ise çevrendeki bütün insanları göndermen gerekecek, tabii kendileri gitmezse ki bunu yapacaklardır çünkü etrafımda kendilerini iyi hissetmeyecekler. Gittikçe yalnız kalacaksın, belki işine bile gidemeyeceksin çünkü kendini dışlanmış hissedeceğin için günden güne hasta ya da depresif olacaksın. Seni arzulamaya devam etmem için yaşlanmayı durdurmaya çalışacaksın, kendinden şüphe edeceksin, her şeyden, tıpkı şimdi de yaptığın gibi. İnsanlar bana

duydıkları nefreti farkında olmadan sana yükleyecek ve birlikte olduğumuzda benimle yatmak yerine kavga edeceksin. Ben olmadan..."

"Yeter! Colin, lütfen kes şunu!" Ellerimi kulaklarıma bastırdım ama sözleri kafamın içinde hiç durmadan yankılanıyordu. "Yeter, bunları duymak istemiyorum!"

"Bu adil değil, Ellie," diye fısıldadı Colin. Bununla beni mi yoksa kendisini mi kastetmişti... yoksa ikimizi mi?

"Yeter." Artık haykıracak gücüm kalmadığı için inliyordum. Beni yıpratıyordu. Dizlerimin üstüne çöktüm ve dalgalar eteğimi ıslattığı halde yerimden kıpırdayamadım.

"Yapma, Ellie. Önümde diz çökmenden hoşlanmıyorum." Colin dirseğimden tutup beni kaldırdı. Bunu yaparken her zamanki gibi canımı acıtmamıştı ama tutuşu yanlış yer vermeyecek biçimde açtı. Zayıflığıma katlanamıyordu. Verdiğim söze takmıştı.

Tekrar konuşabildiğimde, "Bana hiç şans tanımıyorsun," dedim suçlarcasına. Her hece gırtlığımı acıttığı halde, bunu hiçkırmadan söyleyebilmiştim. "Birlikte mutlu olabileceğimizi kanıtlayabilmem için bana hiç şans tanımıyorsun, mutlu olduğumuzda Tessa gelir ve sen..." Bir cümle içinde fazla "mutlu"luk vardı. Zaten bana inanmıyordu. "Ayrıca senin hakkında beni aydınlatacak birkaç şeyi öğrenmeden bu konuda düşünmem. Sana soracağım bazı soruları var." Gerekçelerim tamamen pazarlık taktiği idi ve Colin'in bunu fark edeceğinden emindim. Öte yandan kulağa mantıklı geliyorlardı ve Colin ona sunulan her fırsatı insanlarla bağdaşmadığını açıklamak için kullanıyordu. Bunu şimdi de yapması gerekiyordu.

"Sor o zaman," dedi fazla düşünmeden.

"Tamam. Tamam..." Kafamı toplayıp soluklarımı düzeltmek için kendime biraz zaman verdim. Bu tür hassas konuları dile getirirken histerik biri gibi görünmek istemiyordum. Zaten bunları sormak benim için yeterince zordu ama Kuzey Denizi'nde birbirimizden son kez ayrıldığımızdan bu yana bana rahat vermiyorlardı. Yine de onları uygun bir dille anlatmayı başaramıyordum. Bu nedenle ben engel olamadan, düşüncelerimin kaba bir özeti biçimsiz ve tuhaf bir soru şeklinde ağzımdan kaçırıverdi.

"Neden benimle doğru dürüst yatmıyorsun?"

Colin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, ağzının sol köşesi hafifçe çekildi.

"Doğru dürüst mü? Engin deneyimine göre doğru dürüst nedir, Ellie?"

"Peki, tamam, Trischen'de her şey hayal ettiğim gibiydi," diyerek ayrıntıları geçtim. "Ama sonrakiler... sadece bir kez tam bir sevişme oldu, anlıyor musun? İlkbaharda, Trischen'e, yanına geldiğim zaman. Sonrası... sonrası sadece..." Teslim olarak kekelemeye son verdim. Seks hakkında konuşmayı beceremediğimi bir kez daha kabul etmek zorundaydım. Ve "sadece" sözcükleri yaşadıklarına da pek uymuyordu. Çünkü "sadece" sözcüğü için oldukça fazlaydılar. Colin'in hiçbir şey yapmadan, hafif alaycı bir ifadeyle beni süzdüğünü görünce, "Ne demek istediğimi anlamıyor musun?" diye kuşkuyla sordum.

"Sevişme," diye başını iki yana sallayarak taklidimi yaptı. "Ellie, güzel anıların içinde mest olmaktan gerçekten iyi anlıyorsun. Ama evet, ne demek istediğini anladım. Evet, doğru, söylediğin gibiydi."

"Peki neden böyle? Tamam, her ne kadar bunu saçma bulsam da, burada neden sevişmediğimizizin nedenini söyledin ama... öyle olsun. Trischen'de, karate idmanından sonraki, pekâlâ, bunun kendini disipline etmenin ön basamağı olduğunu varsayalım, değil mi?" Başımı kaldırıp ona baktım, devam etmemi işaret eder gibi elini salladı. "Tamam. Disipline etme. Ama ormanda, kurtlarla birlikteyken bunu yapabiliydik. Tessa'nın uyanacağını ikimiz de biliyorduk hatta bunun hakkında konuşmuştuk ve bir daha senden asla korkmayacağımı düşünerek kendimden geçmiştim!"

Colin bağdaş kurarak kuma oturdu. Ben de yanı başına çöktüm. Çıplak kolumu okşayınca dizlerimiz birbirine değdi.

"İki nedeni vardı. Birini biliyorsun. Şu anda kısacık eteğinle bunu yapmamı zorlaştırsan da, sana hâlâ dokunmamış olmamın nedeni bu. Ama bir başka neden daha var. Endişelenmeni istemem ama hamile kalabilirsin."

"Ben... ne?" Bir anda soluğum kesilmişti... sözleri beni şaşırttığından değil, denizde birbirimize veda ettiğimizde tam da bundan korkmuş ve Colin'in kısır olduğunun rahatlatıcı bilgisiyle bu meseleye kapanmış gözüyle bakmıştım. Bana doğru eğilip yoklar gibi yüzüme bakınca, bakışlarımı kaçırardım ama omuzlarım bana boyun eğmiyordu. Kızarak gözkapaklarımı indirdim.

"Hâlâ kanaman var mı, Ellie?" diye alçak sesle sordu Colin.

Öfkeyle ayağa fırlamam birkaç saniye sürdü çünkü duygularım kışkırtılmıştı. “Bu seni zerre kadar ilgilendirmez, Colin Blackburn!” Çıplak topuklarımın üzerinde hızla dönerek kumsaldan yukarı yürümeye başladım. Alev alev yanan yüzümü hafif akşam rüzgârı bile serinletemiyordu. Birkaç adımdan sonra neden bu kadar delirdiğimi anladım. Beni çileden çıkaran şey, konunun müstehcenliği değil, Colin’in bunu soruş tarzıydı. Bunu öylesine doğrudan, öylesine kesin ve öylesine... saygısızca sormuştu ki! Hiç kimse bana bu tür sorular soramazdı, özellikle de böyle açık açık, asla.

“Aah!” Nereye gittiğimi bilmediğimden, ansızın karşımda belirince göğsüne çarpmıştım. Tabii. Benden hızlıydı, sessiz ve çevikti. Bu haliyle beni büsbütün deli ediyordu.

“Lassie... bu sadece bir soru. Ayrıca haklı bir soru. Bunu ben sormazsam, kim soracak? Bu kadar tutucu olduğumu bilmiyordum.”

“Bunun tutucu olmakla bir ilgisi yok!” diye şiddetle karşı çıktım. “Asla! Bu hiç kimseyi, benden başka hiç kimseyi ilgilendirmez, bu bana özel bir konudur, bu konuda hiç kimseyle konuşmam, ne kız arkadaşlarımla ne annemle ne de babamla çünkü bana aittir, bu benim molamdır, bedenime ve bana ait bir zamandır!” Kollarımı öyle sert kavuşturmıştım ki kaslarım acıyordu. “Bugünlerde hiç kimse bana dokunamaz ya da yanıma yaklaşamaz ve hiçbir zaman bunu tartışma ihtiyacı hissetmedim, asla!”

Abartmıyordum. Bu gerçektir. Annem ergenlik dönemim sırasında bu davranışımı son derece kişisel almış, kız arkadaşlarım kadın konuşmalarından tutarlı bir şekilde uzak durduğumu asla anlamamış olsalar da, bu böyleydi. Ama Colin açıklamaya çalıştığım şey onu aydınlatacakmış gibi dikkatle beni dinliyordu.

“Molan mı diyorsun?”

Başımı sallayarak kollarımı biraz gevşettim.

“Trischen’den sonra... son kez oldu ama çok zayıftı, sonra... bir daha olmadı.” Neden birdenbire ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Bu durumun şikâyet edilecek bir yanı yoktu hatta hamilelik ya da hastalıkla ilgili bilinçaltı bir korku olmasaydı, bunu pratik bile bulmuştum. Ama şimdi hissettiğim şey, keder ve Colin’in bana söyleyeceği şeyden duyduğum korkuydu.

“Biliyor musun, Ellie...” Colin bana dokunmaya çalışmadı ama ruhsal olarak yine bana yavaşça yaklaşıp dokunduğunu hissedebiliyordum. “Biz

karabasanlar tam kısır sayılmayız. Aşırı stres altında kalan dişi farelere ne olduğunu herhalde öğrenmişsinizdir?”

“Yoksa beni dişi fareyle bir mi tutuyorsun?”

“Bundan söz ederken bilim dünyasından örnek vererek konuyu sana basitleştirebilirim, diye düşündüm,” dedi Colin zayıf ama oldukça centilmen bir alaycılıkla. “Stres altındayken kısırlaşıyorlar, aslında mantıklı ve doğal bir tepki çünkü sürekli stres altındayken hiçbir şekilde sağlıklı bir yavru doğuramazlar ya da onları büyütmezler. Korkarım insan kadınlar üzerinde bıraktığımız etki de buna benziyor, bir bakıma doğanın bir armağanı. Senin tabirinle işe yaramaz aletimin sperm üretmemesi gibi bir durum yok.”

Ah Tanrım, yine açık sözlü olmaya başlamıştı. Bir yerde bunu seviyordum ama öte yandan utançtan ne diyeceğimi bilemiyordum. “Bunun yerine kadının periyodları kesiliyor, artık yumurtlamıyor –daha da kötüsü ama dediklerine göre bu sadece melezlerle cinsel ilişkide mümkün– hamile kalıyor ama ilk haftalarda bebeği düşürüyor.”

Titremeye başlamıştım. Düşük, ezeli kâbuslarımdan biriydi çünkü annemin başına geldiğini biliyordum. Babamın saldırıya uğramasından sonraydı. Tabii ki bundan sonraydı. O saldırıya uğramadan önce ben doğmamıştım. Ah Tanrım, babam saldırıya uğradıktan sonra... Bunu neden daha önce düşünememiştim, neden bununla babamın başına gelenler arasında bir bağ kuramamıştım? O kasvetli günleri şimdi yeniden hatırlıyordum; Annemin uykusuz, ağlamış yüzünü, iştahsızlığını ve tüm evin üzerine çöken boğucu kasveti; Babam annemi hastaneye götürdükten sonra Paul bana uslu durmamı, hemen döneceklerini söylemişti ama ben kanların sıçradığı banyo halısından gözlerimi alamamıştım. Banyonun soğuk zemininde satlerce oturup oraya bakmıştım. O zamanlar beş yaşındaydım ama şimdi sanki dünmüş gibi her ayrıntıyı hatırlıyordum. Oysa ailemizdeki bu karanlık sayfayı yıllarca kapalı tutmuştum.

Colin yalan söylemiyordu. Dedikleri doğrudu. Annemin başına gelmişti. Yoksa nedeni başka mıydı? Düşük birçok nedenle olabilirdi. Ama karnımdaki his, annemin sadece bu yüzden düşük yaptığını söylüyordu.

“Belki de bedende bunun normal bir bebek olmadığını ve dışarı atılması gerektiğini söyleyen bir zekâ oluşuyor. Belki de nedeni, biz karabasanların ya da melezlerin insanlara yaklaştığı zaman oluşan stres. Ama bu çok seyrek

olur hatta bende hiç olmaz. Ben bir Cambion'um. Trischen'de en küçük bir tehlike söz konusu değildi. Benim anılarıma kaydktan sonra ritmin tamamen bozulmuştu. Dişilerin periyodundaki etkim genellikle hemen oluşur. Benden asla bir çocuğun olmayacak, asla."

"Çocuk istediğimi kim söyledi?" diye duygusuz bir sesle sordum. Öylesine korkmuştum ki biraz önce öğrendiklerimi sindirebilmekte güçlük çekiyordum. Sesime kavuşabilmek için öksürdüm. "Çocuk istemiyorum, hiçbir zaman da istemedim."

"Yine yalan söylüyorsun," dedi Colin sertçe, tekrar kaçmayayım diye bileğimden sıkıca kavradı. "Ellie, kim olduğumu ve neler yapabileceğimi unutma! Şu anda içinde kaynayan tüm duygular, sözlerine karşı çıkıyor. Beni aptal yerine koyma!"

Colin'in biraz önce içimde hangi duyguları okuduğunu anladığımda, üşümem titremeye dönüşmüştü.

"Evet, doğru, Andi'yle yattıktan sonra bir ara hamile kaldığımı sanmıştım ama olmadığımı öğrendiğimde, bir an sanki... hayal kırıklığına mı uğramıştım? Yoksa üzülmüş müydüm?" Colin'e soru sorarcasına baktım. Güneş battığından, gözleri yine simsiyah olmuştu ama içlerinde parlıntı yoktu. Ağzının kenarlarındaki o tanıdık, küçük kırışık da öyle.

O zaman aynaya baktığımda, ben de iki kaşımın arasında bir kırışık fark etmiştim. Daha bir hafta öncesine dek huzurlu bir dakika geçirmediğim ve tüm düşüncelerim sadece ve sadece ödümü kopartan hamileliğin etrafında dönüp durduğu halde, neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlayamamıştım. "Evet, belki de üzülmüştüm ve bunu ne zaman düşünsem, her seferinde aynı üzüntüyü hissediyorum. Kısa bir an. Ama bunun anlamı..." Konuşmaya devam edebilmek için soluk almaya çalıştım. "Bu, hemen çocuk istediğim ya da Andi'den çocuğumun olmasını istediğim anlamına gelmez. Colin, çocuk istemememin nedeni, onu çok sevecek olmam, ona bir şey olacağı korkusuyla artık bir gün bile yaşayamayacak, bu yüzden delirecek olmam... Bu sevgiye dayanamam. Bunu biliyorum, Colin. Çok fazla hassasım, bunu hep yapıyorum ve çocuğum olursa tüm hayat enerjimi kaybederim. Ensemde korkuyu hissetmeden bir adım bile atamam." Bitkin bir halde durdum. Bu düşünceyi şimdiye kadar hiç kimseyle paylaşmamıştım ve şimdi bunu, anne sevgisini asla tatmamış bir varlıkla paylaşıyordum. Böyle yaparak

onu yaralamış mıydım? Yoksa yüzünde âdeta nefret eder gibi bir ifadeyle bana bakmasının nedeni bu muydu?

“Colin, ben...”

İçimdeki duyguları ifade edebilecek cümlelerin gerisini getiremeden, arkasını döndü ve güneğin yumuşak, ipeksi gecesi içinde kayboldu.

Kendimi kumun üzerine bıraktım ve dalgalar aç bir hayvan gibi ayaklarımı yaladığı halde yerimden kıpırdamadım ama burada ne met ne de cezir vardı. Beni kendine çekemezdi.

Denizle gökyüzü bir olup, ortalık hiçbir şey göremeyeceğim kadar karardığında, ayağa kalkıp eve geri döndüm.

Paul ve Gianna verandada oturmuş, müzik eşliğinde şarap içiyorlardı. “Buluşmanız kısa sürmüş,” dedi Gianna alaycı bir imayla ama ona yanıt vermedim. Bir Cambion’la buluşmanın ne kadar korkunç olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Çünkü bu tür buluşmalarda birbirini sevmek yerine ölümden, çocuk düşürmeden ve kısırlıktan söz ediliyordu.

Paul ve Gianna fısıltılar eşliğinde odalarına çekilip verandayı ağustos böceklerine ve kertenkelelere bırakana dek yatağında felçli gibi uzanıp bekledim.

Akrep çıtırdarak duvardan aşağı inip yüzümün tam yanında durduğunda, nihayet yana dönüp uyuyabildim.

INTERMEZZO²⁷

“İmdat... İmdat!” Bu, herhangi birini uyandırmak ya da alarma geçirmekten uzak, cılız, minicik bir sestir. Yanımdaki akrep sessizce yatağımın altına kaçtı. O da benim gibi odada biri olduğunu sezmişti. Yeniden, bu kez daha güçlü ve yüksek sesle imdat diye bağırabilmek için korkudan donakalmış ciğerlerimi havayla doldurdum. Ama yine beceremedim.

“Şişt, benim. Korkma... Lassie, benim...”

“Tanrım, beni korkuttun.” Tüm bedenim titriyordu, böyle tepki vermesi için hiçbir neden olmadığını bilsem de, sinirlerim birkaç saniyelğine yerinden oynamıştı ama sonunda odamdaki erkeğin aslında tanıdık biri olduğunu onlar da kabul etti. Bu tuhaf davranışımı açıklamak için, “Ah, Tanrım, ödüm koptu...” dedim tekrar. Gecenin bu saatinde her şeyi beklerdim ama bana elle tutulur olmaktan çok duyularımın bir oyunu gibi gelen bir erkeğin, yatağımın önünde duran karanlık gölgesini değil.

“Üstelik bu kez sana her zamankinden farklı olarak bir ölümlü gibi geldim, yani kapıdan ama sen korkudan olmayan pantolonuna yapıyorsun. Hatta kapıyı bile çaldım.”

Bu gerçektir. Colin olduğu apaçıktır. Onu tavanda asılı görseydim çok daha az korkacağım kesindi. Onun bir hırsız olduğunu sanmıştım ya da birinin hatta başka bir karabasanın saldırdığını... ama o, aklıma gelen son kişiydi. Biraz önce gördüğüm rüya neydi? Artık hatırlayamıyordum. Ayrıca birkaç saat önce kumsalda tartışıp ayrılmamış mıydık? Evet mi, hayır mı?

Aslında bu duruma hâkim olabilmek için çok az şey bildiğimi bıkkınlıkla fark ettim, özellikle de, duyularım beni yanıltmıyorsa Colin karşımda çırılçıplak dururken. Üzerinde deri bilekliğinden başka hiçbir şey yoktu. Yatağımın kenarına oturmuştu. Onu hâlâ belli belirsiz silüet halinde görüyordum, sadece gözleri odamın karanlığında ara sıra parlıyordu. Tereddüt içinde elimi uzatıp dizine dokundum.

“Üzerinde hiçbir şey yok,” dedim azarlar gibi. Colin ve çıplaklık... bunun tarafsız bir sohbete iyi bir temel oluşturabileceğini sanmıyordum. Ama belki de benimle sohbet etmek istemiyordu.

“Senin de öyle, Ellie. Buraya ilk geldiğimde gömleğimin fazlalık olduğunu söylemiştin, üzerimdekilerin hepsini çıkarırsam, belki kendini daha rahat hissedersin diye düşündüm.”

Evet, tabii. Pek de fedakârca bir hareket, başka ne olsun?

“Rahat, doğru kelime değil...” dedim kapris yaparcasına. “Ve ben... seni görmeliyim. Böyle olmaz.”

Onu gerçekten görmem gerekiyordu ve temiz havaya ihtiyacım vardı, ayrıca beceriksizlik edip aptalca şeyler söylememek için bir şeyler yapmalıydım. Yatağımın ucuna doğru yuvarlanıp ayağa kalktım ve sarsak hareketlerle verandaya açılan kepenkleri ittim. Odaya zayıf ama yeterli bir ışık doldu. Ay nihayet yükselmişti ve gümüş ışıkları denizin üzerine yansıtıyordu. Hatta akçakavakların yapraklarına bile vurmuştu. Tuzlu ve sıcak ama yine de canlandırıcı bir esinti göğsüme çarptı. Huzurla titredim.

“Öyle kal, Ellie. Sadece birkaç saniye.”

Colin’in bakışlarının çıplak bedenimde dolaştığını hissediyordum; hatta bu bakışların nereye odaklandığını bile söyleyebilirdim. Kalçalarım. Kesinlikle kalçalarım. Yoksa kollarıma mı? Dizlerimin arkasına mı? Yeniden gelen esinti alnımda ve şakaklarımda birikmiş ter damlacıklarını kuruttu. Saçlarım gevrek bir kâğıt gibi çıtırdadı. Yavaşça Colin’e doğru döndüm. Ah, evet, çıplaktı. Hem de ne çıplak. Teni ay ışığında parlıyordu. Sanki herkes uyuduğunda kendini gösteren nadir bir bitkinin mavimsi, beyaz yapraklarını andırıyordu. Ona bakmaya ve dokunmaya izni olan bir tek bendim.

Kızardığımı hissediyordum. Yine de alacakaranlıkta kaslarının tüm çıkıntı ve şişliklerini büyülenmiş gibi inceledim. Kas yapmış bir vücutçu asla değildi, daha çok bir atleti andırıyordu. Başka şeyler de belli oluyordu.

Hatta oldukça belirgin bir şekilde. Saçları benimkiler gibi baştan çıkarırcasına çıtırdıyordu. Beni seyrederken en az benim kadar büyülenmiş olması rahatlatıcıydı. İkimiz de birbirimiz için dünyanın sekizinci harikasıydık. Belki biraz daha burada böyle dikilmeliydim çünkü zor tartışmalar için bana çok daha iyi ve güçlü bir çıkış pozisyonu sağlıyordu, yatakta, onun yanında otururken böyle olacağını sanmıyordum.

“Tartışmak istemiyorum, Ellie,” diye benden önce davrandı Colin. “Evdekiler uyanırsa geceye yazık olur, değil mi?”

Herhalde yazık olurdu. Bunda haklıydı.

“Ama ben... ikimiz daha önce...”

“Seni kumsalda öylece bıraktığım için üzgünüm,” diyerek sözcükleri bulmamda yardımcı oldu. “Bazen sınırlarımı aşıyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Senin ne kadar inanılmaz inatçı ve dik kafalı bir kız olduğunu unutmuşum.”

“Ah,” dedim hafif öfkeli bir sesle. “Demek özür diliyorsun?”

“Hayır. Söylediğim şey hakkında kendimi suçladığımı sanmıyorum. Ama kafanı karıştırıp seni ağlattığıma pişmanım. Bazı şeyler benim için de anlaşılmazdı.”

“Pişman mısın?” diye tatlı sert bir soru sordum. “Pişman olmak bana az geldi.”

“Ah, pişman olmak, bir karabasandan bekleyebileceğinden çok fazlasıdır, aşkım. Özellikle ereksiyon olmuş bir durumda yatağının ucunda oturuyorsa.”

Gırtlığımdan aptalca bir kıkırdama çıktı. Belki de bu gece için barışın geri dönmesine izin vermeliydim. Ne de olsa Colin artık Tessa konusunu açmıyordu, kendi ölümünden de söz etmiyordu. Düşük tartışması, kadın konuşmaları da yoktu. Sadece ikimiz vardık, ay ışığında, giysilerimiz olmadan. Bunlar, geçirdiğimiz saçma tatil boyunca tüm yaşadıklarımızı unutmak için en uygun koşullardı.

Dimdik ve sağlam adımlarla yatağa geri dönüp ona dilediğim gibi sokulmak zoruma gidiyordu ama dudaklarımız birbirine değince, karnımda uçuşan kelebekler şu anda yürümenin zaten tercih ettiğim aktivitelere ait olmadığını bana göstermişti. Buna ihtiyacım yoktu. Colin avlanmış olmalıydı; teni her zamankinden sıcaktı ve kokusu baştan çıkarıcıydı. Onu ısırmamak

için kendimi tutmam gerekiyordu. Ama bir süre sonra bunu yine de yaptım. Bu âdeta meşru müdafaaydı.

Oldukça meşgul geçen sessiz birkaç dakikadan sonra, "Tanrım, kaç tane elin var böyle? On yedi mi?" diye sordum.

"Sadece iki ama son derece deneyimli ve becerikli iki el."

"Fazla becerikli, seni yaşlı kasıntı," diyerek onu takdirle övdüm. Göğsündeki kulağım içeriden gelen çağıltıyı dinliyordu. Hızlı atan nabzımla aynı ritimdeydi.

"Kalp atışlarını duyuyorum, Lassie."

"Orası kalbim değil," diye onu düzelttim. Hayır, orası kalbim değildi ama bedenimin en mahrem yerleri bile onun vuruşlarıyla bütünleşmişti. Colin elini çekmeden hafifçe güldü. Alnımı onun hafifçe soğumaya başlayan omzuna dayamak için yana döndüm. Bunu yapmayı çok seviyordum. Sadece iki elim vardı ama onlar da ne beceriksiz ne de tamamen acemi sayılırlardı... ve keşfe çıkmak istiyorlardı.

Gözlerimi açık tutup tutmamayı düşündüm ama sonra yarı yolda cesaretimi kaybetmemek için kapamaya karar verdim. Gerçi Colin'in bedenini daha önce yoklamıştım, hem de gözlerim açık olarak ama o zaman ona henüz âşık değildim. Öpüşmemiştik bile. Ama bunu yaparken bedeninin ruhundan ayrılmış olduğunu sanıp kalbini, böbreklerini ve tenindeki tüylerini çarçabuk muayene etmiştim. Neyse ki daha ileri gitmeden Colin'in ruhu duruma şahsen el koyup beni durdurmuştu. Yine de onun orada olmadığını sanmanın işimi daha da kolaylaştırmıştı, en azından öyle düşünüyordum. Oysa şimdi buradaydı ve parmaklarım göğsünün üzerinden karnına doğru inerken her yanıma acemi bir kızın utangaçlığı doldurmuştu ama merakım daha ağır basıyordu.

Aşağıya doğru yirmi santim daha kayan parmaklarım ansızın durdu. Hımm. Sevgili Tanrı'nın bedenimizin alt bölgelerini yaratırken ne düşündüğünü hep merak etmiştim. Belki de yorulmuştu ya da üstünkörü iş görmüştü. Çünkü bu bölgelerin ne erkekte ne de kadında güzel oldukları söylenemezdi; en azından geleneksel estetik anlayış açısından durum böyleydi. Bence insan anatomisinin geri kalanına pek uymuyorlardı. Sadece biz kadınların belirgin bir avantajı vardı ve yaradılışımızın kayda değer bir parçasını daha iyi gizleyebiliyorduk. Ama çıplak bir erkekte göze çarpmaya-

cak gibi değildi. İnsanın bacakları arasında sürekli bir şey sallanması tuhaf bir his olmalıydı, üstelik onu doğru dürüst idare edemiyorlardı bile. Öte yandan... Başka erkekleri boş verip en azından kıl köklerinin çıktığı ipeksi bölgeyi hayranlıkla okşadım ve araştırmama devam etmek üzere cesaretle daha aşağılara kaydım.

Colin'in bedeninden bir titreme geçti. Şaşkınlıkla durdum. Hafif bir okşama onu kendinden geçirmeye yetiyor muydu yani? Oysa daha hiçbir şey yapmamıştım. Bastırdığı inlemesi içten bir kahkahaya dönüştü. Colin bana gülüyordu!

"Tanrım, Ellie..."

"Bu kadar komik bulduğun şeyi bana da açıklar mısın?"

"Düşüncelerin..." Colin elini gülerken hâlâ sarsılmakta olan karnına koydu. "Onları okuyabilseler, herkes kesin iktidarsız olur..."

"O halde herkesle yatmıyor olmam iyi bir şey," diyerek beceriksizce savunma stratejileri aradım. "Sadece bana göre tuhaf bir yapıları var."

"O özel."

"Özel mi?" Yeniden kıkırdadım. "İkinci kişiliğin gibi mi yani?"

"Ne?"

"O parçan."

"Çok nazıksın, Ellie. Sakın aşk romanı yazmaya kalkma."

"Öyle bir niyetim yok," dedim soğukkanlılıkla. "Yine de... özerk olduğu söylenebilir. Görünüşe bakılırsa, her şeyden bağımsız..." Çünkü Colin'in neşesi onu hiç etkilemiş görünmüyordu.

"Ah, şu anda ikimiz de aynı dalga boyundayız, o ve ben, inan bana," diyerek yarım yamalak bilimsel açıklamamı çürüttü.

"Hımm... bu arada, öğlen uyurken rüyamda zehirli bir yılan gördüm," diye uykulu bir sesle konuştum. Freud'a göre tam da bu konuya uygundu.

"Evet, kendini idrak bazen uykuda başlar," dedi Colin alayla. Ona bakmak için tek gözümü açtım. Hareket halindeki saçları dağınıktı, kömür koru gibi yanan gözlerini bana dikmişti. Mefisto'yla sevişiyordum. Gözkapaklarımı huzura kapadım.

"Ah, Colin Jeremiah Blackburn..." dedim heceleri uzatarak. Onun adını söylemeyi çok seviyordum. Yine de sesimi kullanmak ya da cümle kurmakta zorlanıyordum. "Bunlar, en çok sevdiğim anlar. Seninle birlikte... çıplak

olmak ve... saçma şeyler konuşmak... ama yine de..." Artık söyleyeceğim ya da söylemek istediğim şeyin üzerindeki kontrolümü kaybetmiştim. Sanki hipnoz altındaymışım gibi dilimin ucundan damlıyorlardı. "Yine de şimdi buna devam edersek, sanki bir aldatma gibi..." Birkaç saniye tamamen kendimden geçmiştim, sonra tekrar ayılmaya çalıştım. Cümlemi bitirmem gerekiyordu. Yoksa ne anlatmak istediğimi asla anlamayacaktı. "Ama kimi aldatmak?" diye sordum... yoksa bunu sadece düşünmüş müydüm? "Kimi?"

"Kendini, Lassie."

Colin üzerinde duran elimi hafifçe alarak kendi kucağıma koydu. Bir sonraki soluşumda en küçük bir direnç göstermeksizin sarmalayan, yumuşak karanlığın içine gömüldüm ve kendimi uykuya teslim ettim.

İFŞA

“Ee? Mutlu oldunuz mu?” Ah, hayır. Yapma, Gianna. Özellikle de şimdi, sakın. Ama çoktan odama girmişti. Pes ederek gözlerimi açtım. “Geliyor mu? Colin bu gece yanındaydı, değil mi? Sizi duydum ve... şey...” Gianna’nın burun kanatları hafifçe çukurlaşmıştı. “Onu verandada dikilirken gördüm. Çıplak. Bu yüzden... mutlu oldunuz, değil mi? Böyle şeyleri mutlu erkekler yapar, geceleri çıplak halde verandada dikilirler. Mutsuz bir erkek bunu yapmaz. Asla!”

Bir şey söylemedim. Biraz önce yaşadıklarım ve gördüklerim yüzünden şok geçiriyordum. Bunun bir rüya olması bir şeyi değiştirmiyordu. Gerilmiş bir halde dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve az kalsın dişim dilimi kesecekti. Ama acı beni rahatlatmıştı. Dişlerim hâlâ yerli yerindeydi. Çünkü birkaç dakika önce ağzım ölü bir oyuktan başka bir şey değildi. Hayır, dişlerim tamdı ve sallanmıyorlardı.

Colin’le mutlu olmuş muyduk? Dün geceyi hafızama çağırmakta zorlandım. Gördüğüm korkunç rüyanın etkisi öylesine fazlaydı ki. Dakikalardır yatakta dikilmiş duruyordum ama hâlâ onu üzerimden atamıyordum. Silah sesi hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu.

“Demek mutlu olmadınız? Elisa, gerçekten... bu böyle devam edemez. Artık tükendim! Delirmenin eşiğindeyim. Bu bekleyiş beni hasta ediyor. Kendimi sürekli kötü hissediyorum, uyuyamıyorum, panik ataklar başladı ve... sana neler oluyor? Ellie! Ah Tanrım, o geliyor, Tessa geliyor değil mi? Tabii geliyor ve şu anda onu hissediyorsun...”

“Hayır. Gianna, lütfen kendine gel. Kimsenin geldiği falan yok.”

"Ağladın mı sen?" Gianna yatağıma yaklaştı. Başımı iki yana sallayınca şakaklarım hemen zonklayıp ağrımaya başladı ama bu kez şaşırmamıştım. Çünkü biraz önce kafama bir kurşun sıkılmıştı.

"Hayır ama..." Başım ağrıdığı halde tekrar iki yana salladım. Gördüğüm rüyayı aklım almıyordu. Bilinçaltımda böyle bir şeyi nasıl düşünebilmiştim? Ne kadar tuhaf olsalar da, şimdiye kadar rüyalarımı her zaman belli bir mantığa dayandırabilmiştim. Ama bu rüyada bunu yapmak mümkün değildi. Umarım gerçek olmazdı.

Bu rüya kafamın içinde olduğu sürece yalnız kalmak istemiyordum. Bunu anlatmam gerekiyordu.

"Rüyamda annemi gördüm... o... ah Tanrım..."

"Bana işkence etmesene, Ellie. Gerildiğim zaman çekilmez olurum, bilirsin, şimdi de gerilmiş durumdayım. Hatta daha fazla gerilemem."

"Rüyamda hastaydım. Ölecek kadar," diye başlayarak yaşadıklarımı kesik kesik özetlemeye koyuldum. "Bir beyin tümörü, habis ve herhalde ölümcüldü. Bu teşhis beni şaşırmamıştı ama savaşıma kararlıyım, en azından bunu denemek istiyordum. Şansım çok az olsa da, bunu yapacaktım. Doktorlar durumumu bana açıkladıktan sonra yatağıma uzandım... Köln'deki eski evimizdeydik ve şimdikinden daha gençtim, on altı, sanırım..."

Kusacağımı hissettiğim için yutkunmam gerekti. Gianna kasılmış elimi tutarak okşadı.

"Anlatmaya devam et, Ellie. Bunu saklamak sana iyi gelmeyecek."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu rüyanın hiçbir şeyi iyi edeceği yok. Hiçbir şeyi." Titreyerek soluk aldım. "Yatağıma uzandım ve beni bekleyen şeye karşı kendimi savunmaya çalıştığım sırada annem odama gelip yatağımın yanında durdu. Ellerini kalçalarında yumruk yapmıştı, yüzünde soğuk, ilgisiz bir ifade vardı. Bana bunun hiçbir yararı olmayacağını söyledi, dediğine göre tedavi masrafları fazlaydı ve işe yaramayacaktı. O kadar para sarf ettikten sonra yine de ölecek olmam onun için sadece yükü ve bunu karşılayamazdı. Ona karşı çıkıp savaşmak istediğimi söylemeye çalıştım ama bunu yapamadım çünkü ağızımdaki dişler yok olmuştu. Hepsi düşmüştü!" Tekrar yutkundum. "Sonra... sonra... çantasından bir tabanca çıkarıp şakağıma dayadı ve tetiği çekti. Öylece çekiverdi! Öz annem beni öldürdü!"

“Kutsal Meryem...” Gianna’nın parmakları, teselli etme isteğinin izin verdiğinden çok daha fazla bir şekilde elimi sıkmaya başlamıştı. Ama karşı koymadım. Beni kesinlikle öldürmeyeceğini bildiğim birinin yanımda olmasından mutluydum. “Ellie, annen asla böyle bir şey yapmak istemez, asla. Ve hasta falan değilsin. Sapaşağlamsın. Dişlerin de yerinde...”

“Sadece bu değil, Gianna. Hemen uyanamadım. Kurşunun kafamı deldiğini ve öldüğümü hissettim. Bir anda her şeyi silip süpürdü, düşüncelerimi, duygularımı, her şeyi... sonra karanlık geldi ve bilincim yok oldu, sonsuza dek... Sonsuza dek! Ölmüştüm!”

“Hayır! Hayır! Rüyandan uyandın, insan bazen böyle hissedebilir ve...” Gianna da benim gibi korkuyordu. Sarı gözlerinin içindeki titremeyi görebiliyordum. Artık bu konuda bir şey duymak istemiyordu. Şimdi tüm gücüyle beni oyalamaya çalışacaktı ve buna izin vermek istiyordum. Rüyamın sonucuyla ilgili konuşulacak bir şey yoktu. Sadece bilinçaltımın ölümün illüstrasyonu içinde yolunu şaşırmış olduğunu ve her şeyi yutan bu karanlığı bir şeyin izlediğini umabilirdim. Sonsuza dek yok olmak yerine, hâlâ düşünüp hissedebileceğim bir şeyi.

“Ben de bazen tuhaf rüyalar görüyorum. Bu rüyaların en büyük özelliği, ünlüleri görüyor olmam,” diye eski gevezeliğine geri döndü Gianna. “Evet, sürekli ünlü kişileri görüyorum ve bunlar, tuhaf bir şekilde daha önce hiç de ilgimi çekmeyen kişiler. Örneğin Kliçko kardeşler.²⁸ İkisini de rüyamda gördüm, hem de kaç kez! Her seferinde biriyle nişanlıydım ama hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Sonra, Richard Gere’la geçirdiğim platonik gece de çok hoştu doğrusu. Ya da –bunu hiç açıklayamıyorum– Gary Barlow’la öpüşmem. Dudakları fena halde kuruydu ve çok üzgün görünüyordu. Hiçbir zaman *Take That* hayranı olmadım ama Gary’yi rüyamda gördüğümünden beri televizyona çıktığında âdeta şaşı oluyorum... Sanki aramızda bir bağ varmış gibi, sadece bu rüya aracılığıyla. Ayrıca Robbie Williams’ı çok daha çekici buluyorum!”

“Gianna...”

“Tamam, sustum. Tessa’nın yola çıkmadığından emin misin?” Bu onu rahat bırakmıyordu. Elini kuşkuyla karnının üzerine koydu. “Aslında çoktan

kahvaltı etmem gerekirdi ama gerginlikten midem bulanıyor. Sürekli düşündüğüm için hiçbir şey yiyemiyorum: belki bugün gelir. Bugün gelecek! Ellie, bu durum yavaş yavaş bana aklımı kaçtırtacak...”

“Onu uyandırmış olsaydık, Colin beni yalnız bırakmazdı. Ayrıca onun yaklaştığını hissetmiyorum. Hiçbir şey değişmedi.”

“Ama siz dün gece... şey... yapmadınız mı?” Şey. Gianna bununla her ne demek istediye.

“Birlikteydik,” diye kestirip attım.

“Ve o çıplaktı!” Gianna’nın yüzünde sanki karmaşık bir cinayeti çözüyormuş gibi bir ifade belirmişti. “Yine de seviş...”

“Bunun seni ilgilendirdiğini bilmiyordum,” diye lafı ağzına tıkayıp çarşafı çıplak kalçalarımın doladım ve banyoya gitmek üzere ayağa kalktım ama Gianna bunu engellemek ister gibi kapıya dikilmişti. Onu itmek için ellerimi yukarı kaldırırsam çıplak kalacaktım ve şu anda Gianna’ya çıplak görünmek istemiyordum. İnatçı soruları yüzünden zaten yeterince soyulup aşağılanmıştım.

“Şu anda bizi kendi gibi yapacak ya da boğazımızı sıkacak olan bir iblisi uyandıracak bir şey ilgimi çekebilir! Ellie, çok ciddiym: Bu böyle gitmez! Eğer hemen bir şey olmazsa, Paul’le birlikte buradan gideceğiz. Paul de iyi değil ve bir karabasanın elinden yeni kurtuldu.”

“Yoksa Tessa’nın gelmesi için Colin’le yatmamı mı talep ediyorsun?” diye ona dıklendim. Demek ki aşağılanmanın dozu artıyordu.

“Hayır, Tanrı aşkına!” diye ellerini kaldırdı Gianna. “İstedğim daha çok, bunun belki de hiç gerçekleşmeyeceğini anlaman...”

“Gerçekleşmeyecek olan neymiş?” Meydan okurcasına ona baktım. Oysa içimde bir şeyler burkulmuştu.

“Onunla mutlu olman,” diye yanıtladı Gianna şaşırtıcı bir sertlikle. “Bu belki de hiç olmayacak, o zaman yapılacak en doğru şey, buradan gitmek ya da en azından babanı aramak. Her şey, belki de hiç gelmeyecek olan birini beklemekten iyidir”

Öfkeden hiçbir şey söyleyemiyordum. Bunun yerine uyandığım zaman hiçbir şekilde hatırlamadığım ama şimdi somut ve canlı bir şekilde belirten bir sahne kafamın içini ansızın zapt ediverdi. Colin beni bir kez daha uyandırmıştı. Yoksa onu rüyamda mı görmüştüm? Gözlerimi açmış ve onu

görmüştüm. Elim hâlâ kendi kucığımdaydı ama duygularım arzu, özlem ve acıdan oluşan çılğın bir girdaba yakalanmıştı.

"Varlığım bana anlamsız ve dışlanmış geliyor, Lassie. Lütfen bunu anlamaya çalış. Bunun güzel bir şekilde bitmesini istiyorum. Diğerlerinde olan şeyin sende de tekrarlanmasını istemiyorum. Benden korkmamalısın."

Bunu neden özellikle şimdi hatırlamıştım? Gianna'ya yapacağım karşı saldırı için gerekli tüm dikkatimi dağıtmıştı. Daha da kötüsü: Gözlerim şüphe çekecek biçimde yanmaya başlamıştı ve gözyaşlarından oluşan bir selin alnımın arkasında biriktiğini hissediyordum. Ona çok seyrek karşı koyabilmiştim.

"Bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini nasıl iddia edersin?" Elimden geldiğince gururlu görünmeye çabaladım.

"Çünkü tüm bunları biliyorum. Neler yaşadığını biliyorum." Dirseğimden tutup beni yatağa götürmeye zorlarken Gianna'nın gözleri parlaklığını yitirmişti. Oturmamı istedi ama dimdik ayakta durdum. "Sana şu hilekâr pislikle olan birlikteliğimi anlatmıştım. Rolf. Başlangıçta her şey süperdi, bana nazık davranıyor, romantik mesajlarla dolu kartlar yazıyor, karnumdaki keleklerle ve büyük aşkla ilgili şeyler zıvalıyordu..."

"...Colin'in asla yapmadığı ve yapmayacağı şeyler," diyerek buz gibi bir sesle araya girdim.

"Konu, prensipler, Ellie. Gerçek olan, aşktan yanıp tutuştuğumu ve nihayet kendime uygun birini bulduğumu sanmamdı. Buna tüm gücümle inanmak istiyordum. Ve bu yüzden bana kötü davranmaya başladığı zaman da buna inanmaya devam ettim. Birbirimiz için yaratıldığımıza, günün birinde doğru koşulları oluşturursak her şeyin düzeleceğine, birbirimizi daha iyi tanıyıp tüm şüpheleri ortadan kaldıracığımıza dair rüyaya sıkıca tutunmak istiyordum... Oysa daha bana ilk kez şiddet uyguladığın anda çok geç olmuştu. İnsan bunu kabullenemiyor. Tabii bunu yapmaya çalışıyor, ben de çalıştım, iki berbat yıl boyunca. Ama ruhum bunu reddetti. Tüm bu zaman boyunca bir kez bile gerçek anlamda mutlu, sakin ve huzurlu olamadım. Bu duyguları yok sayabileceğime, sanki bu görevimmiş gibi yok saymam gerektiğine inansam da, korku ve şüphe her zaman benimle birlikteydi. Sonunda gittikçe güçlendiler. Ve her şeyi zehirlediler. Onunla birlikte kalarak kendi kendime şiddet uyguladım."

“Bunları ders kitaplarında mı okudun?” Gianna’nın açıklamaları kulağıma öylesine kopya ve klinik geliyordu ki sanki bir yerlerden aşırıp ezberlemişti; evet, sanki anlattıklarının kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

“Bunları başka türlü ifade edemem, Ellie. Bu mesafeye ihtiyacım var. Bunu bulamazsam, o zaman... o zaman bana çok yaklaşıp. Bunu anlıyor musun? Çok fazla yakın... Onu hâlâ her gece rüyamda görüyorum. Her lanet olası gece!”

Ona hemen inandım. Geri dönen rüyaların lanetini çok iyi bilirdim.

“Peki, senin şu Rolf bunları neden yaptı? Neden sana böyle kötü davranıp manipüle etti? Neden?”

Gianna acıklı bir sesle güldü. “Anlaşılan insanları kendine alet etmekten hoşlanıyordu. Dünyada böyle pislikler vardır, Ellie. Bunun farkında bile değildi. Son olarak bana yazdığı mektupta ara sıra eski güzel zamanları düşündüğünden söz etmiş. Hangi güzel zamanlar, merak ediyorum. Güzel geçen bir zamanımız yoktu.”

“Gördün mü, fark burada. O bir pislikti. Bunu düşünmeden, basitçe yaptı.” Ağzımdan çıkan her sözcük beni öylesine zorluyordu ki aşırı çaba gösteren bir öğretmen gibi alışılmadık biçimde yavaş ve vurgulu konuşmaya başlamıştım. “Ama Colin buna zorunluydu. Hayatımı kurtarmak için bana tokat attı; parmaklarımı kırması ve beni boğmaya kalkması, Paul’ü kurtarabilmek içindi... senin sevgilini! Tüm bunları yapması için ona yalvardım, kendi hayatımı tehlikeye attım! Yoksa Paul’ün ölmesi mi hoşuna giderdi?”

Gianna derin bir iç geçirerek yatağıma oturdu.

“Eğer o zamanlar biri bana tüm bunları söylemiş olsaydı, tıpkı şimdi senin yaptığın gibi tepki verirdim. Bunları reddeder ve saçma bulurdum. Ama sonradan aklımı başıma getirecek cesareti olan herhangi birinin çıkması beni mutlu ederdi. Yani, bence şu andan itibaren benden nefret edebilirsin ama yine de sana söyleyeceğim. O senin karnını tekmeledi, Ellie ve...”

“Bunu nasıl görebildiğinizi merak ediyorum! Bunu nasıl görebildiniz?” O sırada verandada sandalyeler çekildi, ardından tabak, çatal, bıçak sesleri geldi. Herhalde Paul kahvaltıyı hazırlamak için gönüllü olmuştu. Bir sıçrayışta açık duran cam kapıyı kapattım. Burada havasızlıktan boğulacak olsak da... Paul’ün bu konuşmadan haberi olmamalıydı. Bu, ateşe benzin

dökmekle aynıydı. “Görmüş olsanız bile, Colin sadece öfkemi arttırmak ve François’ı zehirleyebilmek için karnımı tekmeledi...”

“Bunu elbette biliyorum, Ellie. Colin’in davranışını savunman gerekmez. Sana ondan hoşlandığımı söyledim ve bu durum değişmedi, tam tersi. Bütün bunları ne isteyerek ne de kolayca yapmadığından eminim. Ama bunu yaptı ve bunun hayat kurtaran bir hareket olup olmadığı senin duyguların için bir rol oynamıyor. Trajik olan da bu. Şiddet, şiddet olarak kalıyor.”

Yine şu psikolojik vaaz ayaklarına yatmıştı. Evet, şu tanıştıkları kongrede babamla harika sohbet etmiş olmalıydılar. Çünkü o da bunu ders kitabından okur gibi böyle mükemmel bir şekilde açıklardı.

Hiçbir karşılık vermedim çünkü bir gerekçem yoktu. Çünkü her şey karşın haklıydı. Şiddet, şiddet olarak kalıyordu. “Belki bununla uzlaşmak için bir yol bulabilirsiniz ama mutlu olmak...” diye daha yumuşak bir sesle devam etti Gianna, “Hemen şimdi, üzerinden çok az zaman geçmişken... bilmiyorum.”

“Burada ortaya koyduğun şey hiç de adil değil, Gianna.” Ona yeniden saldırmaktan başka bir şey yapamamıştım. Söylediği şey, tüm dayanağımı yıkıyordu. Ve yıkılmamak için karşılık vermem gerekiyordu. “Colin’le nasıl bir durumun içine hapsoldüğümüzü biliyor musun? Burada herkes mutlu olmamızı bekliyor, tam da bundan sonra korkunç bir şey olacağı için... en huzurlu, en normal ve en barışçıl bir çift bile böyle bir durumda sorun yaşar! Paul’ün durumunda mutluluk saldırısı çok basit olmuştu çünkü planlarımızdan haberi yoktu ve kendini olayların akışına bırakmıştı ama ben ve Colin...”

Lanet olsun. Şimdi de istemeden ona hak veriyordum. Kendimizi mutlu olmaya zorlayamazdık. Buna çalıştığımızı bilirken, bu mümkün değildi.

“Elisa, bana Colin’i toplama kampından Tessa’nın kurtardığını anlatmıştın...”

“Hayır, bunu sana ben anlatmadım. Onu kurtaranın Tessa olduğunu sana ben söylemedim.” Gianna bunu nereden biliyordu? Bunları anlatırken Tessa’nın adını anmadığımdan emindim.

Gianna yakalanmış gibi yere baktı. “Tamam, itiraf ediyorum, bunu bana kendisi anlattı. Dün gece. Kısaca sohbet ettik...”

“...çıplakken mi?” diye inanmayarak sözünü kestim.

“Sadece gözlerini görebileceğim şekilde gölgeye çekildi, o kadar.” Zaten başka bir yeri parlamaz ki diye düşündüm bitkin bir halde. “Korkma, hiçbir yerine bakmadım. Sadece merak ettiğim için ona bunu sordum ve konuşmasından onu kurtaranın Tessa olduğunu çıkardım.”

Colin travmatik deneyimlerini isteyerek Gianna’yla mı paylaşıyordu? Bir an içimi kaplayan kıskançlık yüzünden hiçbir şey düşünemez oldum.

“Fazla bir şey anlatmadı, Ellie, bu konuda konuşmak istemediğini anladım, hemen senin yanına dönmek istiyordu.” Ki dönmemişti. En azında Gianna’yı başından savdığına sevinebilirdim. “Ancak... madem onu oradan kurtaran Tessa’ydı, nasıl oldu da kokusunu alabildi, merak ettim. Çünkü Colin’in orada mutlu olması imkânsızdı. O halde onu uyandırmak için başka bir olanak var... belki kendini çok kötü hissettiğinde kokusunu alıyor? O zaman da gelir mi?”

“Hayır,” diye fısıldadım. İşte şimdi gerçekten bir sırrı söylemek üzereydim çünkü Colin’in bundan daha fazla utandığı bir şey yoktu. “Onu çağıran Colin’di.”

“Püff,” dedi Gianna kısa bir aradan sonra. Bu sabah henüz tarak yüzü görmemiş kâkülleri havalandı. “Onu kendisi çağırdı. Bu onun için elbette aşağılayıcı bir durumdu, öte yandan... böyle bir olanağı var. Onu çağırabiliyor,” dedi yüksek sesle düşünür gibi. “Peki, o zaman Tessa dönüşümü tamamlayamamış mı?”

Bu konuda henüz hiç düşünmemiştim. Colin bunu nasıl başarmıştı? Yoksa Tessa ona biraz daha mı kötülük bulaştırmıştı? O zamanlar bugünkünden daha mı az iblisti?

“Onu çağırabiliyor,” dedi Gianna tekrar. “Değil mi, Ellie?” Huzursuz düşüncelerim bir anda dağıldı.

“Evet ama bunu yapmaz. Asla. Gianna, lütfen ondan böyle bir şey isteme, bunu sana anlattığımı bilmemeli, aslında ben bile bilmemeliydim! Ah Tanrım, neden sana söyledim ki? Sakın ona bunu yapma...”

Bunu başkasına söyleyerek ona ihanet ettiğimi öğrenirse, bu Colin’le ilişkimizin sonu olurdu... bu olay onun hayatındaki en zayıf anı, kendine karşı olan en büyük yenilgisiydi.

“En azından ona sormayacak mısın?”

"Hayır. Hayır, bunu yapamam. Gianna, bu mümkün değil, zaten bunu asla yapmaz, onu yeterince iyi tanıyorum."

"Kahvaltı hazır!" diye bağırdı Paul dışarıdan. Acaba konuşmalarımızın ne kadarını duymuş olabilirdi? Colin'in kendini nasıl kurtardığını öğrenecek kadarını mı? Neden çenemi tutamamıştım ki? Yoksa fazla zorlanmış bilinçaltım böyle yaparak Colin'i cezalandırmak mı istemişti? Ama neye karşılık; beni ve ağabeyimi kurtarmak istediği için mi? Hiç kimse onu suçlayamazdı, bu plan için cehennemin içinden geçmiş olduğum halde, bunu ben bile yapamazdım.

"Kahvaltı hazır... duydun mu, Ellie?" diye fısıldadı Gianna. Biraz ikna olmuşa benziyordu, gözlerini kırpıştırdı. "Kahvaltı edeceğiz. Ekmek, kahve, bal, marmelat, taze doğranmış kavun. Sonra kumsala inip yüzeceğiz, voleybol oynayacağız, öğle yemeği yiyeceğiz, siestaya yatacağız, tekrar kumsala ineceğiz... ve hep Tessa'nın ansızın ortaya çıkmasını bekleyeceğiz... ben de bu arada aklımı oynatacağım!"

"O zaman eve geri dönün," dedim soğuk bir sesle. "Eve dönün! Burada hiç kimseyi zorla tutmak istemem." Colin'in dün akşam sözünü ettiği şey bu muydu? Kökleşmiş nefretleri ve korkularıyla baş edemedikleri ve bunu bana yükledikleri için dostlarını kendimden uzaklaştıracak mıydım? Yoksa bu şimdiden olmaya mı başlamıştı?

"Ah, Ellie... Bu çözüm değil, bunu biliyorum ama..." Hayır bu kadar çabuk olmasına izin veremezdim. Bunun için savaşımalıyım, sadece Gianna için değil, Paul ve Tillmann için de. Aslında Tillmann yapılmış anlaşmaları bozmazdı ama en azından sürekli Colin'i çekiştirip durmuyordu. Gianna ne zaman Colin'le olan ilişkimi sorgulamaya kalksa, beni sorguladığı duygusuna kapılmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Yine de hiçbirini kaybetmek istemiyordum. Şimdiye kadar böyle dostlarım hiç olmamıştı.

"Colin zaten önümüzdeki günlerde Sila'da olacak," dedim alttan alarak. Çok geç olmadan bunu yapmalıydım.

Gianna hemen kulak kesildi. Sila tabii ki ona bir şey ifade ediyordu; Kalabriya'nın geniş ormanlarını tanıyordu ve bu yüzden bu bölgenin Colin için ideal bir av bölgesi olacağını tahmin edebilirdi.

İlgisini çektiğini görünce, "Colin orada kurtlar olduğunu söyledi," diye telaşla devam ettim. "Orada kurt var, değil mi?"

"Evet, en azından öyle olduğunu söylüyorlar..." diye tereddütle doğruladı Gianna.

"Onları arayacaktır. Dün gece birbirimize yakınlaştığımız için önce adam akıllı doyması gerek. O zamana dek bize bir şey olmaz, sana söz veriyorum. Şimdi eve dönmek istemiyorum, Gianna. Sizlerle daha fazla zaman geçirmek istiyorum, burada, İtalya'da. Lütfen."

Gözyaşlarını çarşafın ve çıplak dizlerinin üzerine damlıyordu. Onlara karşı hep yenik düşüyordum. Bazen bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

"Anlaştık. Ağlama, Ellie, tamam geri dönmeyeceğiz. Bu durumda mide bulantımın nedenini diyetle bağlayabilirim, gerçi ihtiyacım yok ya ama ne yapalım..." Gianna yüzümü görebilmek için saçlarını çekip omzuma koydu. "Hey, ufaklık, ağlama..."

"Colin'le başka neler konuştun?" diye hıçkırıklar arasında sordum, çünkü bu psikolojik diyaloglara bir son vermek istiyordum.

"Pek fazla bir şey konuşmadık. Verandadaki çıplak bir karabasanla ne konuşulabilirse... Daha çok anlamsız gevezelikler. Ama ah, evet... Evin küflenip çürümeye başladığını söyledi. Tanımlayamadığı ve onu şaşırtan bir koku almış. Bunu anlamıyorum. Bu kuraklıkta küflenilen ilk ev olacak galiba."

"Colin'in köpek gibi bir burnu var. Her kokuyu alabilir" Ama bunun ne olabileceğini ben de bilmiyordum.

"Doğruyu söylemek gerekirse, kafamı öyle karıştırdı ki ona mutlu olup olmadığınızı sormak bir kez bile aklıma gelmedi. Bunu tamamen unuttum. Aklıma daha çok, kasvetli konular geldi. Toplama kampında olanları bu yüzden sordum... Çünkü üstünde bir tek bilekliği vardı. Hadi gel, kahvaltı edelim. Tillmann'ı uyandırır mısın?"

İçeride havasızlıktan boğulmadan, Gianna verandanın kapılarını açtı. Saat henüz on bile olmamıştı ve komodinimin üzerindeki termometre şimdiden 32 dereceyi gösteriyordu.

"Tabii." Tillmann'ı yine çatı odasından çıkmaya zorlamak gerekiyordu ve bunun en iyi yolu yemekti. Belki de Tessa ve Colin konusunu birkaç gün boşlayıp en iyi dostumla (eski?) ilgilensem daha iyi olacaktı. Gianna'nın ayrıntılı psikoloji nutkuna oranla onun ketumluğu bana daha çekici görünüyordu. Gerçi Gianna önceden uyarmaksızın konuyu değiştirebiliyordu

ve Tillmann da konferans verme konusunda ondan aşağı kalmazdı ama ikisini de seviyordum.

İkimizi bağlayan şeyi tekrar hissedebilirsem sessizce onun yanında oturmak bile bana yetecekti.

Colin hiçbir şekilde haklı çıkmamalıydı. Dostlarım, dostlarım olarak kalmalıydı. Onları kaybedemezdim.

Birbirimizi henüz yeni bulmuştuk.

TANRININ ETİ

Giyinip Tillmann'ın yanına çıkmadan önce kendime birkaç dakika daha zaman verip Gianna ve Paul'ün keyifle kahvaltı ettikleri terasa kulak kabarttım. Gianna'nın pek de kolay biri olmadığını bildiğimden, birbirleriyle bu kadar iyi geçinmeleri beni şaşırtıyordu. Gianna'nın iyi niyetinden neredeyse hiç şüphe etmiyordum ama bazen fazla ateşli ve sivri olabiliyordu, üstelik rahatsız edecek kadar meraklıydı. Bunun yanı sıra, bazı alanlarda ortaya çıkan ve evdekileri köle yerine koyan, beklenmedik bir otorite sergiliyordu. Bu konu aklıma geldiği zaman, kendimi sürekli Colin'in benim için söylediklerini düşünürken yakalıyordum. Aynı özelliğin bende de olduğunu iddia ediyordu. Ateşli olmanın dışında. Artık ateşli değildim. Hava böyle olmak için fazla sıcaktı.

Paul, Gianna'nın bu kusurlarına bir melek sabrıyla katlanıyordu, tıpkı Gianna'nın da onun bünyesel zorluklarını ve karabaslanlı geçmişini mizahla ve bilgece davranışlarla telafi etmesi gibi. Paul'ü bir oyunbozan olarak tanımlamak fazla olurdu ama daha önce var olmayan ciddiliğini ve bilinçaltı melankolikliğini bir türlü üzerinden atamıyordu. Dün akşamki kısa sohbetimi huzursuzlukla hatırladım. Sandalyesinde, sanki çimleri biçip kendini zorlamış yetmiş yaşındaki biri gibi hırıltılı bir şekilde soluk alarak oturduğu için endişeyle iyi olup olmadığını sormuştum. Oysa sadece bahçeye bir sepet çamaşır asmıştı. Paul kötü bir şey olmadığını söyleyerek beni sakinleştirmeye çalışmıştı ama durumunu önemsemediğini biliyordum. Onu sıkıştırmaya devam edince bana babaca bir öğüt vermişti; kendimi başkalarının acılarına fazla kaptırıyormuşum ve bundan vazgeçmeliymişim! Sanki bunu planlıyormuşum gibi. Hiçbir şey hissetmeksizin ona sırt çeviremezdim ki; bu nasıl

olacaktı? O benim ağabeyimdi! Gerçekten de bu çabaya değmez miydi? Neden herkes bundan böyle vurdumduymaz olmaya karar verebileceğini, bunun için sadece iyi niyetimin eksik olduğunu düşünüyordu? Böyle bir şeye karar verebilseydim, bunu çoktan yapardım.

Ama Paul'le bu konuda tartışmamıştım. Bunun bir anlamı yoktu. O benden farklıydı. Bunu, geçirdiği iyileşme dönemine yorarak kendimi teselli etmeye çalışmış ve fazla hassas olduğum için beni asla suçlamamış olan Colin'i özlemiştim.

Paul'le ilgili endişelerim bana fazla ağır gelse de, uğradığı saldırıya karşın kaba saba fırkalara olan eğiliminin canlı kalmış olmasıyla kendimi rahatlatmaya çalışıyor ve onu hâlâ eskisi gibi karizmatik buluyordum. Tüm bunların dışında, iyi bir doktor olacağından emindim. Belki bu konudaki düşüncelerini gerçekleştirir ve tıp eğitimine tekrar geri dönerdi. O zaman Gianna'nın hasarlı omzunu onarabilir ve gergin midesiyle ilgilenebilirdi.

Gianna'nın boşalan sinirleri yüzünden sürekli rahatsız olması vicdan azabı çekmeme neden oluyordu. Midesinin her tür strese hemen tepki verdiğini daha Hamburg'dayken fark etmiştim, evet, son zamanlarda benim de iştahım yoktu. Yine de Gianna bir zayıflık belirtisi göstermiyordu. Sokakta yürürken her zamankinden dik ve gururluydu ve bence sert yüz çizgileri yumuşamıştı. İtalya ona yaramış görünüyordu.

Bana yarayıp yaramadığını bilmiyordum. Artık üç parça giysiden başka bir şey giymemek ve saatlerce bikiniyle dolaşmak, hâlâ alışmadığım bir durumdu; tenim yavaş yavaş bronzlaşmaya başlamıştı ve saçlarım rüzgâra, tuzlu suya ve acımasız güneşe karşı tüm gücüyle direniyordu.

Kendimi evimde hissetmemi zorlaştıran başka nedenler de vardı. Örneğin, İtalyan ekmeği. Bu yüzden öncelikle kahvaltıdan elimi çekmeye karar vermiştim. Gördüğüm kâbustan ve Gianna'yla yaptığım konuşmadan sonra zaten iştahım kaçmıştı ve sürekli beyaz ekmek yemekten artık yavaş yavaş bıkmaya başlamıştım. İtalyanlar kara ekmeği tanımıyordu. Sadece, ikinci gün sertçe kabuk bağlayan ve ancak fırından yeni çıktığı zaman yemesi güzel olan uzun, yassı beyaz ekmekleri vardı... çünkü üzerine bir şey (en iyisi kalın bir tabaka marmelat ya da bal) sürüldüğünde yenebilir hale geliyordu. Yoksa hamurun hiç tadı yoktu. Hâlâ kabız olmadığımıza şaşıyordum. Aslında bu ekmeğin sindirim sistemimizi saf dışı bırakması gerekirdi.

Hayır, kahvaltı etmek istemiyordum. Eğer Tillmann hâlâ benimle konuşmak istemiyorsa, balkonda oturup sakinleşebilirdim; buna bir itirazı olamazdı çünkü orası balkondur, odası değildi, ayrıca zaten aşağı inecekti. Çatıya çıkan merdiven basamaklarındayken küçük banyosundan gelen düşün şakırtısını duydum. Böylesi daha iyiydi. O zaman ne ayak seslerimi duyabilir ne de beni içeri girmekten alıkoyabilirdi.

Odasında tam bir karmaşa hüküm sürüyordu; giysiler yerlere saçılmıştı, MP3'ü yastığının üstündeydi, iki boş su şişesi komodininin yanına duruyordu, sağda solda kitaplar istiflenmişti, yatağını düzeltmemişti ve yerler kum içindeydi. Bu düzensizliğin içinde kendime yol açarak hemen kendimi balkona attım. Burası gölgeliydi ve Tillmann yere şişme bir deniz yatağı sermişti. Basit ama rahat bir döşek. Ayrıca buradan deniz de görünüyordu.

Önce şişme yatağın üstüne oturdum ancak sonra başım öylesine ağırlaştı ki kendimi yerçekimine bırakıp boylu boyunca uzandım. Hamburg'dan bu yana eskisi gibi geç vakitlere kadar uyuyan biri olmaktan çıkmıştım ama öğleden önce yapacak bir şeyim yoksa çabucak bitkin düşüyordum, özellikle gece çok az huzur bulabilmişsem. Bedenim günün hiçbir saatinde sabahları kadar yumuşak ve gevşek olmuyordu. Bana göre, eskiden okulda geçirmek zorunda kaldığım ve herkesin işte olduğu bu saatlerde biraz kestirmek kadar lüks bir şey yoktu.

Hatta bu düşünce bile buradaki tatilde beni büyülüyordu. Tillmann'ın banyodaki işi bitene kadar birkaç dakikalığına gözlerimi kapamak istediğim sırada bakışlarım biyolojik çikolata kutusuna takıldı. Çatı çıkıntısının altında, elimle uzanabileceğim kadar yakındı. Tillmann çikolatalarını dışarıda mı saklıyordu? Yoksa çikolata fondüsü mü hazırlamaya niyetliydi? Acaba balkon gerçekten de odadan daha mı serin oluyordu? Bu mümkündü çünkü sıcak tüm gün çatıda kaynıyor, ahşap kirişler ve taşlar sıcaklığı çekiyordu.

Birden ağzım sulanmıştı. Çikolata... Günlerdir çikolata yememiştım. Belki de eksikliğini çektiğim şey tam da buydu. Bu sıcakta çikolata aklıma bile gelmemişti ama evde, Köln ve Westerwald'da çikolatasız bir günüm geçmezdi. Çikolata hayat iksirimdi. Evde çikolata olmadığında sinirlenirdim.

Çözüm... bu kadar basit ve akla yakın mıydı? Çikolataya mı ihtiyacım vardı? Bazen en basit çözümler, en dâhiyane olanlardı. Ve penisilin'in küflü ekmek üzerinde oluşacağı hiç kimsenin aklına gelmemişti herhalde. Belki

de mutlu olmak için çikolataya ihtiyaım vardı, evet belki de acil eksikliğini hissettiğim serotonin miktarını arttırırdı.

Sonuçta birkaç parça çikolata eksik olsa, bunun ne bana ne de Tillmann'a zararı olurdu. Yerimden kalkmadan kolumu uzatıp kutuyu kendime doğru çektim. Sonra dirseğimin üzerinde doğrularak kutunun içine bir göz attım.

Ağzımdan tiksinti dolu bir, "Pöff," ıktı. Bu ne biçim kokuydu böyle? Topraksı, nemli ve keskin; bir acı çikolatanın olabileceğinden çok daha keskin. Küflenmiş ya da bozulmuş muydu? Hayır, ikolata kflenmezdi. Olsa olsa rengi solar ve aroması uardı. Kutunun kapağını açıp içine baktım.

"Mantar mı?" diye afallayarak yüksek sesle sordum. "Tillmann mantar mı yetiştiriyor?" Verandadan yukarı hafif bir kahkaha geldi, anlaşılan Gianna dengesini tekrar bulmuş ve aklını yitirmemişti. Bense benimkinin bana oyun oynadığı kanısındaydım. Kartonun içinde mantar yetişmişti. Nemli ve kaygan görünen ince sapları açık renkli köklere sarılmış olan küçük, iğrenç mantarlar. Tillmann şimdi de mantar bilimine mi merak sarmıştı? Ve Tanrı aşkına, bu mantarları neden çikolata kutusunun içinde saklıyordu? Sadece bu da değil, onları neden bizden saklıyordu? Yoksa yeni hobisinden utanıyor muydu? Hayır, tüm bunlar mantıklı değildi. Bunun mantıklı olmadığını özellikle hissediyordum. Sadece kendiliğinden anlaşılır olan bir şey vardı: Colin'in dün gece kokusunu aldığı şey, bu mantarlar olmalıydı. Kf kokuyorlardı.

"Mantarlar..." diye şaşkınlıkla mırıldandım. "Mantarlarla ne yapacak?"

"Tessa'yı kandıracağım," dedi Tillmann arkamda her zamanki duygusuz ses tonuyla... ama bu kez içindeki öfke tınısı duyulmayacak gibi değildi. Korkuyla yerimden sıırayarak pis kokulu mantar kutusunun kapağını kapattım. Tillmann elimdeki kutuya ayağının ucuyla dikkatli ama isabetli bir tekme vurdu. "Sana eřyalarımдан uzak durmanı söylememiş miydim?"

"Olabilir. Senin de istediğim her şeyi yaptığın söylenemez. Bunlar sadece mantar! Neden mantar yetiştiriyorsun? Bunu anlamıyorum. Yoksa rüya mı görüyorum?"

Oturduğum yerde doğrularak ona baktım. Saçları hâlâ ıslaktı ama

“Rüya görmüyorsun, ayrıca onlar sadece mantar değil. Tanrım, Ellie gerçekten hiç sabrın yok, değil mi? Zamanı geldiğinde sana her şeyi açıklayacağımı söylemiştim. Bekleyemedin.”

“Bana bak, onu tesadüfen buldum, sadece bir parça çikolata yemek istemiştim, gerçekten! Doğrusunu bilmek istersen, son günlerde hiç aklıma gelmedin. Bu da zaten işine geldi, değil mi? Ayrıca kafam başka şeylerle meşguldü.”

Örneğin Tessa’yla. Bir saniye, Tillmann biraz önce ne demişti? Bu mantarlarla Tessa’yı mı kandıracaktı? Tanrı aşkına, bu nasıl olacaktı? Sezgi-lerini yanıltacak olan bu leş kokulu mantarlar mıydı? O zaman biraz daha büyümeleri gerekecekti. Gerçi güzel kokmuyorlardı ama Tessa’nın kokusu kesinlikle onlardan daha berbattı. Küflü giysilerinden çok daha güzel kokan böyle bir şeyin Tessa’yı yanıltabileceğini aklım almıyordu. Ayrıca onu tuzağa düşürmek istiyorduk, kaçırtmak değil.

Tillmann sırtıtmaya başlamıştı. İki parmağıyla önce kendi alnını, sonra benimkini işaret etti.

“Alnında kırışıklar olmuş, Ellie. Magic mushrooms’tan²⁹ söz edildiğini hiç duymadın mı?”

“Magic mushrooms mu? Magic mushrooms,” diye tekrarlayarak beynimdeki gizli bilgi deposunu eşeledim. Bu sözcüğü daha önce bir yerde okumuş muydum? Sihirli mantarlar. Onlardaki sihir neydi? Herhalde görüntüleri değildi. Yoksa tatları mıydı? Etkileri mi? Ah, etkileri... tabii... “Bunlar halüsilasyon mantarları! Halüsilasyon mantarları, değil mi?” Farkında olmadan okuldaki gibi yanıt vermek için kolumu yukarı kaldırmıştım. Bu hareketim Tillmann’ın yüzündeki sırtmanın artmasına neden oldu.

“Doğru. Halüsinasyon mantarları. İlk ürünüm. Etkili olduklarından iyice emin olduğumda sana haber verecektim ama... gerçekten etkililer,” dedi tarafsız bir yüz ifadesiyle. Etkililerdi. Demek onları denemişti. Afallayarak başımı iki yana salladım.

“Burada uyuşturucu imalatına mı başladın? Bu dört duvar arasında başka ne yetiştiriyorsun? Kenevir mi? Haşhaş mı? Kimya setini de yanında getirdin mi yoksa? Tillmann, böyle yaparak bizi nasıl bir tehlikeye attığının

farkında mısın? İtalyan polisi bu konularda çok katıdır, ayrıca mafya bu sokakta oturuyor..."

"Ah, Ellie, yine kuralcılığa başlama. Öbür şeylerden yanıma çok az miktarda almıştım, mantarları kendim yetiştirdim çünkü en iyi etkiyi onların yapacağını umuyordum ama kimyasal gübre ve ek maddeler kullanılmadığında ve..."

"Dur bir saniye. Öbür şeyler mi? Ne tür şeyler bunlar? Ayrıca tüm bu süprüntülerin Tessa'yla ne ilgisi var?"

Eğer bu bir rüyaysa gittikçe yorucu olmaya başlamıştı.

"O halde ikide bir sözümü kesip ahlak sorgulaması yapma da, anlatayım, tamam mı? Ayrıca bunu dışarıda konuşmak istemiyorum, yürü odama geçelim: Bu konuda ne Gianna'ya ne de Paul'e güveniyorum. Onlar senden de beter"

"İyi." Ayağa kalktım ve gittikçe artan sığağa karşın Tillmann'ın balkon kapısını hafifçe aralık bırakmasına sesimi çıkarmadım. Yan yana soğuk seramiklerin üzerine oturup sırtımızı sıcakta hafifçe çıtırdayan duvara verdik.

"Anlat bakalım. Şu öbür şeyler neyin nesiymiş. Ve neden?"

"LSD, ecstasy, speed... bilinci genişletmek için alınan bildik şeyler işte."

"Bildik şeyler mi? Böyle şeyler almayan ve bunlara ihtiyacı da olmayan insanlar olduğunu biliyorsun herhalde?"

"Ellie... eğer hemen sesini kesmezsen, başka hiçbir şey anlatmayacağım."

"Sessiz olamam! Yeterince körmüşüm zaten, bunu bilmem gerekirdi..." Ellerimi yanaklarıma bastırıp terden nemlenmiş saçlarımin üzerinden geçirdim. "Tanrım, Tillmann, sana göz kulak olacağımıza dair babana söz verdim, uyuşturucu bağımlısı olarak geri döndüğünde ne diyecek?"

"Ah, Tanrım, hâlâ anlamıyor..." diye homurdandı Tillmann başını dizlerinin arasına gömerek. Derin bir soluk aldıktan sonra tekrar doğruldu. "Uyuşturucu bağımlısı falan değilim. Tüm bu şeyleri sadece bir kez denedim ve..."

"İki gün önce camlaşmış gözlerinin nedeni buydu, değil mi? Değil mi? Ben de sanmıştım ki mastür... şey..." Utanarak başımı balkon kapısından yana çevirdim. Tüh. Ağzımdan kaçmıştı.

"Mastürbasyon yaptığımı mı sandın? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Yukarıdaki odayı almamın nedenini rahatça... hey, Ellie, bu iş gittikçe kabalaşmaya başladı..."

“Eh, sen de bir erkeksin! Kız arkadaşın yok! Rahat nefes almak için beni sepetledin, başka ne düşünecektim?”

“Erkekler senin gözünde... birer mastürbasyon makinesi mi?” Tillmann açıkça alınmışa benziyordu, gerçi bu anıracak Halley kuyruklu yıldızının ortaya çıkışı kadar sık olan bir durumdu ya.

“Hayır,” diye uzatarak karşı çıktım. “Elbette kitap okuyup uyudun-hoş, uyuyamıyorsun ya- ve düşündün de... düşündün mü? Ve uyuşturucu denedin.”

“Uyuşturucu denedim. Nasıl etki bıraktıklarını öğrenmek için bunu yaptım. Bunu okuyarak öğrenemezsin. Sentetik uyuşturucular berbat şeyler, bunu önceden biliyordum. Etkileri iyi ama sahteler, beden kimyamıza fazla zarar veriyorlar. Bu Tessa’yı şaşırtabilir. Ama mantarlar... mantarlar işe yarayabilir...”

“Ne?” diye afallayarak sordum. “Ne işe yarayabilir?”

“Yapay rüyalar. Senin fikrin! Bunu aklıma sen getirdin, hatırlamıyorum musun?”

Ah, elbette. Hatırlıyordum. Ormanda geçirdiğimiz sauna günü. Rüya yaratmanın mümkün olup olamayacağını sesli düşünmüş ve hemen bu fikri bir kenara atmıştım.

“Ama uyuşturucularla ilgili bir şey söylemedim,” diye sertçe Tillmann’a hatırlattım.

“Yoo. Seni ağaca yaslanmış, gövdesini okşarken gördüğümde bu fikir aklıma geldi. Bu âdeta bir vizyon gibiydi. Ve aynı zamanda çözümdü, istediğim tam da buydu. Yapay rüyalar oluşturmak istiyorum.” Tillmann yana dönüp bana baktı, maun renkli gözleri alev alevdi ve gülümsemesi zafer doluydu. “Tessa’yı kandıracağım. Kafam iyiiken gördüğüm hayalleri benden aldığımda, hiçbir şey kaybetmiş olmayacağım çünkü uyuşturucu yokken, onlar da yoktur, değil mi? Benden, normalde sahip olmadığım için hiçbir şekilde kaybedemeyeceğim bir şeyi çalacak. Yani beni dönüştüremeyecek. Her şey yolunda gittiği takdirde o an tekrar normal düşünmeye başlayıp yapmam gereken şeyi yapacağım ve böylece o da gafil avlanacak. Bu yolla onu şaşırtabiliriz.”

Kafasındaki planı kavradığımda, ağzım bir karış açık kalmıştı. Bu alışılmadık bir şeydi, aynı zamanda yasadışı ve tehlikeliydi de... ama bunda ikna edici bir mantık da gizliydi. Planı âdeta dâhiceydi.

"Sen lanet olası zeki bir herifçiksin, bunu biliyor muydun?" diye mırıldandım. Gerçi bu övgünün yarısını da ben hak ediyordum. Beynim sanayeler içinde karşı gerekçe üretmeye başladıysa da, ağzım yanlara kaymaya başlamıştı.

"Herif, herifçik değil. Üstelik elleri nasır tutmamış olan. Başka işlerim vardı. Bu mantarları yetiştirmek kolay değil. Tohumları Hollanda'dan buldum, öbür şeylerle birlikte sağ salım sınırдан geçirdim. Ve tüm bunları yaparken babam direksiyonda oturuyordu."

"Demek Hollanda tatilinin nedeni buydu... seni pislik herif..."

"Ah, deniz kıyısı da çok güzeldi. En zoru buraya kadar gelmekti. Tohumların aşırı sıcakta bozulacağından korktum çünkü fazla ısıya dayanıklı değiller. Ve çoktan yeşermeye başlamışlardı. Sıcakta bu daha çabuk oluyor. Ayrıca İsviçre üzerinden gideceğiz diye tutturdunuz... tam da gümrük kontrolünün yapıldığı yerden..."

"Ve bunu yapsalardı şu anda hepimiz kodeste oturuyor olacaktık. Tanrım, Tillmann, gerçekten de iyi bir köteği hak ediyorsun. Bunu bize söylemen gerekirdi! Bence bu yaptığın hiç de dostça bir şey değil. Önce susuyorsun, sonra nutuk atıyorsun. Bundan hoşlanmıyorum, gerçekten."

Tillmann bir kahkaha attı. "Söylemek mi? Bana izin verir miydiniz? Asla! Sen belki ama Gianna ve Paul bunu asla yapmazdı. Ama sana da güvenemezdim."

Yapbozun parçalarını teker teker bir araya getirip sonunda resmin tamamını gördüğümde, öfkeme karşın yüzümde yine bir sırtıma belirmişti. Tillmann'ın bavul takıntısı, ilgisizliği, yalnız kalma isteği, camlaşmış gözleri... sorunumuza bir çözüm bulmak için kendini kobay yerine koymuştu. Yine kendi başına işler karıştırmış olması içimi kemiriyordu ama aynı zamanda bu davranışlarının benimle bir ilgisi olmadığını artık bildiğim için mutluydum. En azından dostluğumuzla ilgili değildi. Sadece kendi cadı kazanını sakın bir şekilde karıştırmak istemişti.

"Ama bu yine de tehlikeli değil mi? Mantarlar tam olarak nasıl etki ediyor? Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Ne olursa olsun, elim kolum bağlı oturup Tessa'nın benden alacağı şeyi beklemekten çok daha az tehlikeli. Herhangi bir şey almak isteyecektir çünkü geçen sefer bunu başaramadı. Ama bu kez ona karşı direnebilir miyim, bilmiyorum, onu sevdiğime inanmalı. Bir parçam bunu yapıyor zaten, bunu sana söylemiştim ama aklım buna direniyor. Ve aklım çok güçlüdür"

"Evet, bunu biliyorum," dedim sakın bir sesle.

"Bu bir hile ama tutabilir Burada saniyelerle yarışmak gerekecek, mantarın etkisi geçmeden bıçağı saplamalıyım çünkü bunu, onu seven birinin yapması gerekiyor. Ama bundan önce kesinlikle beni dönüştürmemeli. Sarhoşluk bu yüzden. Saykodelik mantarlar çok çeşitli ama etkileri aynı. Meksika yerlileri bu mantarlara Tanrı'nın Eti diyorlar ve bunları dinsel ayinlerde kullanıyorlar, onları doğanın bir armağanı gibi görüp kutsal sayıyorlar, tıpkı Kuzey Amerika yerlilerinin halüsnasyon gördüren kaktüsleri gibi. Etkilerini tarif etmem zor ama... muhteşem. Mistik. Sanki rüyalar gerçek oluyor, her şeyin mümkün olduğu rüyalar. Bunlar bir karabasan için karşı konulamayacak lezzette olmalı. Tessa'nın aradaki farkı anlayacağını sanıyorum. Sonuçta yiyeceğimiz şey de saf doğadan geliyor."

"Yiyeceğimiz mi? biraz önce 'biz'mi dedin?"

"Evet, bir yardımcı pilota ihtiyacım var, Ellie." Tillmann ciddi bir yüzle bana baktı. "Seni yardımcı pilot olarak istiyorum."

"Yardımcı pilot mu? Doğru dürüst konuşamaz mısın? Uyuşturucu argosundan pek anlamıyorum da!" Bunu zaten yapmayacaktım. Bunu yapmayı asla düşünmüyordum. Tillmann kendine Tanrı'nın Eti'ni yiyecek başka birini bulmalıydı. Küçüklüğümden beri uyuşturuculardan hep korkmuştum. Uyuşturucu alındığında beklenmedik bir şey olup düşüncelerimin berraklığını yok edeceği düşüncesi beni hep dehşete düşürmüştü. Bağımlı olma tehlikesine karşın insanların nasıl olup da bu tür şeyleri isteyerek kullanabildiği benim için bir muammaydı. Bilinci genişletmek mi? Benim bilincim zaten yeterince genişti. Daha fazlasını istemiyordum. Daha fazlasına katlanamazdım. Onu genişletmek yerine sınırlamayı tercih ederdim.

"Yardımcı pilot, birlikte yola çıkmak demektir. Bunu tek başına yapmaktan daha iyidir. Bu, bizim durumumuza iki hatta üç kat uyuyor."

"Neden?" Bunları neden dinliyordum ki. Yardımcı pilotluk falan yapmayacaktım.

"Pekâlâ, beni dinle... Yapay ama aynı zamanda doğal bir sarhoşluk yaratmak istiyorum. Bu sarhoşluğun içinde tek başıma olursam, kendimi izole etmiş olurum. Ayık olan herkes benim alanımın dışında kalır. Onları algılarıma ama artık bana etki edemezler. Ortak bir temelimiz kalmaz. Tahmin ettiğim kadarıyla senin yaşayacağın sarhoşluk benimkinden daha zayıf olacaktır çünkü zihninin şalterini kapatmakta zorlanıyorsun. Ayrıca Tessa'yı sevmiyorsun, hiç sevmedin. Asıl amacımızı tam zamanında hatırlayıp gerektiğinde bana da hatırlatabileceksin. Bunu daha önce başardın..."

Evet ama o zaman bambaşka bir durumdaydım. Tillmann insan hayatının da bir değeri olduğunu son anda algılayarak bana kulak vermişti.

"Şu yardımcı pilotluk işini başka biri yapamaz mı?"

Tillmann yüksek sesle homurdandı. "Kim yapacak? Gianna mı? Yoksa Paul mü? Kesinlikle olmaz. Gianna ve Paul'ü yardımcı pilot olarak düşünmem mümkün değil. Bunun dışında başka kimsemiz yok. Uyuşturucu zaten Colin'i etkilemez."

"Ama korkuyorum!" diyerek artık kaçınılması mümkün olmayı engellemeye çabaladım. "Uyuşturucu alamam!"

"Daha önce aldın zaten. Kendi isteğinle."

Afallayarak ona baktım. Tillmann başını salladı.

"Evet aldın, Ellie. Colin ormanda Tessa'yla savaşıırken. Hatta daha sonra halüsinasyon bile gördün!"

Lanet olsun, haklıydı. Karışık ot, toprak ve sudan oluşan iğrenç bir sıvı hazırlayıp bunu içmiştim. Yine de bunu Tillmann'ın benden istediği şeyle aynı kefeye koymak doğru değildi.

"O sayılmaz. Bunu Tessa'nın beni fark etmemesi için yapmıştım, kafamı iyi etmek için değil. Otların beni sarhoş edeceğinden haberim yoktu! Ayrıca midem ağzıma gelmişti. Neden özellikle bana ihtiyacın olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Çünkü bazen ortak bir ruhsal alanda birleşiyoruz. Aynı şeyleri görüp hissettiğimiz anlar var, Ellie. Ve bu genellikle durmadan kafanın için kurcalayıp düşünmediğin zamanlarda gerçekleşiyor. Kendimi Tessa'ya fazla kaptırdığım açıkça belli olmadan, sen bunu fark edersin. Bu konuda sadece sana güvenebilirim. Başka hiç kimseye değil. Hamburg'da dans ettiğimiz o geceyi hatırlıyor musun? Aynı vizyonu görmüştük. Aramızda bir fark

kalmamıştı; benden daha yorgun olman dışında. Herhalde trans halin daha zayıftı. Ya da ormandaki saunayı düşün... François'nın duvarda yürüdüğü anı... Colin'i rüya çalarken izlediğimizde yaşadığımız paniği..."

"Anladım," diyerek sözünü kestim. Yüzüm asılmıştı. Öte yandan söyledikleri gururumu okşuyordu. Sadece bundan çıkacak sonuçlardan nefret ediyordum. "Bu şeyin yan etkileri neler?"

"Yan etkisi falan yok. Sadece etkisi var. 'Yan etki' kavramı farmakoloji endüstrisinin bir icadı. Tam olarak nasıl etkilediğini sana anlatmayacağım çünkü o zaman sarhoşluğunun tadına varamazsın," dedi Tillmann bilgiç bir edayla. "O zaman henüz etkisi başlamadan kendine herhangi bir 'gölge olay'³⁰ icat edersin."

"Zaten tadına varamayacağım kesin. Bunu yönetemem ki!" Şu "pilot" kavramı kötü bir şaka gibiydi. İkimiz de rota belirlemek şöyle dursun, bunu izleyemezdik bile.

"Kendine karşı çıkıyorsun. Tadına varmak demek, artık bir şeyi yönetememek demek. Sekste ne yapıyorsun... o zaman da her şey hakkında bin kez düşünüyor musun?"

Utanarak sustum. Eskiden gerçekten de bunu yapmıştım. Düşünmeye bir türlü son veremiyordum. Hatta öyle bir noktaya gelmişim ki sevişirken normal zamandakinden daha çok düşünmeye başlamıştım.

"Ellie, Colin'in kafasının şalterini bir nebze bile indiremeyen bir kadınla seks yapabileceğini aklım almıyor. Bu onun bütün keyfini kaçırır. Ben olsam aynısını hissederim."

"Evet, pekâlâ," dedim burnumdan soluyarak. "Onunlayken bunu yapabiliyorum." Gerçi dün gece gerçek anlamda yatmamıştık ama birbirimize çok yakındık. Yaşadığım birtakım hazlar bana onun takdire değer on yedi ele sahip olduğunu hissettirmişti. Ve deneyimsiz iki elimle anlaşılan ben de ona aynısını hissettirmiştim. Hem de hemen incelemeye alıp durum değerlendirmesine girişmeden.

"O halde bunu seks gibi düşün. Kendini ona bırak. Birbirimizle uyum içinde olacağız, bana güven. Bu sadece doğal bir şey, o kadar. Sentetik bir madde değil. Sadece kendini ona teslim etmelisin. Bir sarhoşluk durumunda

30 Bir olaya katılan ama ona hiçbir etki yapmayan ya da başka bir olay tarafından var edilerek ona bağlı kalan olay. (ç.n.)

hem iyi hem de kötü olan şey, bunun bir süre sonra uçup gitmesidir. Bu belki seni rahatlatır. Bunu senden isteyemem ama... daha güvenli. Hepimiz için. Karabasan olmak istemiyorum, Ellie."

Bu bazı şeyleri kolaylaştıracak olsa da, "Ben de," dedim zayıf bir sesle.

"Aynı zamanda müzik de dinleyebiliriz. Mantar aldıktan sonra müzik dinlemek harika oluyor. Hatta müziğin rengini bile görüyorsun..."

Renk mi? İşte bu kulağa heyecanlı geliyordu. Bu olaydan söz edildiğini duymuştum. Sinestezi.³¹ Hiç uyuşturucu almadan, duydukları sesleri renklere göre ayırabilen insanlar vardı. Tillmann'la birlikteyken tanıdık sesleri dinleme düşüncesi beni biraz rahatlatmıştı.

"Moby? Moby dinleyebilir miyiz?"

Tillmann acı çekercesine yüzünü buruşturdu. "Bana göre hava hoş. Belki de bu iş için hiç de kötü sayılmaz. Dinleyeceğimiz müziğin yüksek sesli ve hareketli olmaması gerek."

Hayır, düşündüğüm albüm hareketli değil, aksine bildiğim ve olması gerektiği kadarıyla Moby'ydı.

Henüz elle tutulur hiçbir şey yoktu. Gianna söylediklerinde haklı çıktığı takdirde Tessa gelmeyecekti. O zaman birkaç gün daha bekler, sonra eve geri dönerdik. Ya da burada Colin'le birlikte yalnız kalırdım. Ki onun buna sabredeceğini hiç sanmıyordum... Ama bu en son düşünmek isteyeceğim bir konuydu.

Öncelikle Tillmann'ın dostluğumuzdan vazgeçmeyip aksine daha önce dediği gibi, planlarına beni de dâhil etmiş olmasına seviniyordum. Her ne kadar bunu baskı altında yapmış olsa da.

Bacaklarımı uzatarak dizlerimin arkasını yere yapıştırdım. Bunca düşünce ve tartışma sırasında baldırlarımı farkında olmadan sıkıştırmıştım. Başım kendiliğinden Tillmann'ın omzuna kaydı. O da kendini çekmedi.

"Seni özledim," diye isteksizce itiraf ettim.

"Bunun olması gerekiyordu, burada parti vermedim, Ellie. Ama bu şeyi denememe izin vermezsiniz. Kokain olayında havalara zıplamıştın... ah, esrarda da..."

31 Sesleri renkler eşliğinde görmek, işitmek. Şamanik ayinlerde transa geçmek için alınan bitkilerin yarattığı bir halüsinasyon durumu. (ç.n.)

“Şimdi her pisliği biliyorsun, değil mi? İnsanı mutlu eden bir uyuşturucu var mı bari?” diye sordum laf arasında.

“Hayır İnsan mutlu ya da huzurlu değilse, bunu uyuşturucu da sağlamıyor. Bu benim fikrim. Sonuçta bende böyle bir şey olmuyor,” dedi Tillman ciddi bir ses tonuyla. “Mutluluğu kendiniz yaratmalısınız.”

Evet, herhalde bunu yapmalıydık. Mutluluğun gelmesi için yalvaramazdım. Aslında mutlu olmanın da ne olduğunu bilmiyordum. Nasıl oluştuğunu, bunun için hangi elemanların bir araya gelmesi gerektiğini de.

Örneğin, tarafsız gözle bakıldığında, şu sıralar mutlu olacak bir durum yoktu. Colin yine benimle yatmamış, gece yatağımdan kaçıp gitmişti. Gianna onu çıplak görmüştü ve ilişkimize inanmıyordu. Baş ağrılarım yine başlamıştı, Tillmann şu ana dek uyuşturucu alıp durmuştu ve hayatımda bundan daha fazla korktuğum bir şey olmasa da, şimdi bunu benim de yapmamı istiyordu... mutluluğu engelleyecek uzun bir liste.

Ama bir anlığına da olsa, yine de kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum.

Bu mutluluk değildi. Ama ansızın tekrar bir gelecek olduğunu fark etmiştim.

ALTIN AN

“Fuori!”³² diye zaferle bağırdı Gianna kaçan voleybol topunun ardından koşarak. “Auta çıktı!”

Tillmann ve Paul’e dilimi çıkardım. Oh olsun. Sayıyı biz almıştık. Sert smaçlarıyla bizi etkileyebileceklerini düşünmemelilerdi. Tillmann bildik sırtışıyla bize bakarken, Paul şehvetli hareketlerle kalçasını sallıyordu.

Gianna kumlu topu elime tutuşturmak istediğinde, “Mola,” diye kulağına fısıldadım. “Yeni bir taktiğe ihtiyacımız var.”

Arkamızı iki erkeğe döndük. Gözlerini popolarımıza diktiklerini çok iyi biliyordum; üzerimizdeki bikiniler avuç içi kadardı. Ama şu anda bu da benim için taktikten sayılıyordu. Teknik yöntemlerle bu işi kıvrılamayacağımız belli olmuştu. O halde başka hilelere başvuracaktık.

Normalde Tillmann’la ikimiz Paul ve Gianna’ya karşı oynardık. Çok da iyi bir takımdık ve böylece bir eşitlik de oluşturuyorduk çünkü Gianna’dan daha iyiydim, Paul de Tillmann’dan. Gerçi kondisyonu pek iyi sayılmazdı ama topla ilgili müthiş bir sezgisi vardı. Şu anda Gianna’yla birlikte rezil olmamızın nedeni tam da bu durumdu. İkisine karşı bir üstünlük elde edememiştik. Normal oyun kurallarıyla bu iş olmayacaktı.

“Önerin ne?” diye fısıldadı Gianna.

“Voleybol yerine testisbol.”

“Neee? Testisbol mu?” Gianna kıkırdamaya başlamıştı, dayanamayıp ben de ona katıldım. Diyaframım neredeyse yırtılacak kadar güldüm. Nedenini bilmiyordum ama sanki kafam hafif iyiydi. Hepimiz öyle davranıyorduk.

Belki de havadandı. Gökyüzü her zamankinden berrak ve temizdi, rüzgâr da şiddetini arttırmıştı. İyon denizi ilk kez kocaman, köpüklü dalgalarıyla bizi şımartıyordu. Bunu çok sevmiştim çünkü sabahki baş ağrımı geçirmişti. Sadece on dakikalığına dalgaların arasında durmuştum ve bu kendimi yeniden doğmuş gibi hissetmeme yetmişti çünkü dalgalar tüm bedenime masaj yapmıştı. Colin'i acı duyarcasına özlüyordum ama o burada olmadıkça, hiç kimse mutlu olmamı beklemiyordu, bu nedenle Tessa'yı da bekleyen yoktu. Kendime bu düşünceyle acı çektirmek istemiyordum, diğerlerinin keyif ve enerjiden patlama noktasına geldiği bugün değil. Ayrıca deniz sadece bize kalmıştı. Böyle fırtınalı dönemlerde kumsala gelme cesaretini gösteren çok az İtalyan denize parmağını bile sokmamıştı. Dalgalar denizanalarını da beraberinde getirebilirdi.

Gerçekten de böyle olmuştu. Dalgalara karşın iyice açılmış ve birkaç metre önümde oldukça iri bir tanesiyle karşılaşmışım. Denizanasını inceleyebilmek için hemen dalmışım. Bu arada tuzlu suda gözlerimi açmaktan artık çekinmiyordum, gerçi her seferinde gözümü kırpma ya da yüzeye çıkmak gibi bir reflekse kapılsam da buna alışmışım. Ama denizanası öylesine güzeldi ki onu hayranlıkla izlemiştim. Soluk almak için sürekli yüzeye çıkıp ona yaklaşmak, iyice yaklaşmak için tekrar dalmışım. Dokunaçları insana hayatı günlerce zehir edebilecek kadar yakan, iğrenç yaralar açabiliyordu ama bana neden dokunsundu ki? Bunun için bir neden yoktu. Ayrıca bugün bedenimi öylesine güçlü ve esnek hissediyordum ki ondan tam zamanında kaçabilecek cesaretim vardı.

Şaşılası zariflikteki estetiği beni etkilemişti. Fırtına bazen onları kıyıya sürüklediğinde, denizanaları gösterişsiz, kaygan bir sümük yığınından başka bir şey değillerdi. Ama *medusa* burada, kendi dünyasında, içimde kısıkanlıkla karışık hayranlık uyandıran bir evrim harikası olarak bana kendini göstermişti. Suyun yüzeyini kıran güneşin ışıklarında kırmızı, mor ve mavi renklerde parlıyordu, hareketleri zarif ve yumuşaktı, asla kontrolsüz ya da saldırgan değildi. Neredeyse beni gördüğü ve dans eden, huzurlu titreşimlerinin kan dolaşıma kenetlenerek okyanusun sonsuz gücüyle barışçıl bir uyum sağladığı hissine kapılmışım.

Ona veda edip dalgaların beni kıyıya sürüklemesine izin verdikten sonra Paul, Tillmann ve Gianna'yla aramızda çocukça bir gırgır başlamış ve

sadece siesta sırasında kısa bir kesintiye uğramıştı. Bugün tadını çıkarmamız gereken bir armağandı. Akşam olurken dönen rüzgâr ısınacak ve ince, kızıl kumları, çöl kumunu da beraberinde getirecekti. *Sirokko*. Adı kulağa biraz tehlikeli geliyordu, heyecan verici ve keskin. Gianna'nın dediğine göre bundan sonra voleybol oynamak imkânsız hale gelecekti. *Sirokko* çıktığı zaman örgü örmek bile tehlikeli bir aktivite haline geliyordu. Ama şimdi spor yapabilirdik... ya da en azından spora benzer bir şey.

"Doğru. Testisbol oynayacağız. Artık gerçek sayı almaya çalışmak yok," diye taktiğimi Gianna'ya gururla açıkladım. "Sadece oralarını hedef alacağız. O zaman hiç olmazsa kaybederken biraz da eğleniriz. Hatta belki kazanırsınız da!"

Gianna kıs kıs gülerek bana hayranlıkla göz kırptı. "İşe yarayabilir... Tamam, başlıyoruz!"

Ayağa kalktık ve popomuzdaki kumları baştan çıkaran bir hareketle silkeledikten sonra trene bakan inekler gibi gözlerini bize dikmiş olan Tillmann ve Paul'e döndük. "Ellie, at!"

Pozisyon aldım ve önce hangisine nişan alacağımı düşündüm. Buna karar vermem kısa sürmüştü. Tillmann. Ceza olarak. Evet, Tillmann'ın cezalandırılması gerekiyordu. Kendini beğenmişliği, tutamadığı çenesi, bilgiç nutukları için. Her şey için. Bir kahkaha koyuvermemek için durup bekledim. Sonra tekrar ciddileşip tehdit dolu bakışlarımı mayosuna odakladım. Tillmann sanki niyetimi anlamış gibi olduğu yerde dans etmeye başlamıştı. Ama top hedefini buldu ve Tillmann testislerini korumak üzere kollarını öne uzatmadan, tok bir sesle bacakları arasında patlayıp dışarı çıktı. Gianna'yla çığlıklar atarak el çaktık. Şimdi gözlerini Paul'ün nazik bölgesine kilitlemiş olan Gianna'ydı.

Ama -üç başarılı top atışından- birkaç dakika sonra bizimkiler uyanmıştı. Paul ansızın yönünü değiştirerek ıslak havlularımıza doğru koştu.

"Ne yapacak?" diye soluk soluğa sordu Gianna çünkü o da tıpkı benim gibi gülme krizine girmişti. Paul ve Tillmann'ın toplarımızdan korumaya çalışmaları gerçekten de komikti. "Ah hayır... hayır... kaç, Ellie!"

Çok geçti. Islak ve kumlu havlu baldırlarıma isabet etmişti bile. Paul'ün karnını çimdiklediğim halde beni havluyla dövmekten vazgeçmedi. Bu beni daha fazla güldürüyor, ara sıra çığlıklarla onu protesto ediyordum. Yani

başımda Tillmann gargara yapar gibi sesler çıkarıyordu çünkü Gianna biraz önce sadece kendini korumak amacıyla ağzına bir avuç ıslak kum tıktırmıştı. Bu arada ben de Paul'ün gıdıklandığı yeri koltuk altı yerine dizinin arkası olarak tespit etmiş ve kendimi elinden kurtarmıştım. Hemen kendi havlumu ele geçirdim ve böğürerek üzerine saldırdım. Saldırılarımız bir süre karşılıklı olarak sürdü ama sonra Paul'ün üstünlük kazanmaya başladığını fark ettim. Bir fırsatını bulup elinden kurtuldum ve Gianna'yla ikimiz çareyi kaçmakta bulduk. Kendi derdine düşen Tillmann küfürler ve tükürükler eşliğinde dalgaların arasında kendi derdine düşerken, Paul bizim peşimize düşmüştü.

Ama Gianna'yla birlikte Paul'ü atlatamamıştık. Gözünü kan bürümüş bir boğa gibi bizi kovalıyordu. Koşarken ensemde sürekli sıcak bir hava akımı hissediyordum çünkü Paul havluyu bana isabet ettirmeye çalışıyordu. Kahkahalarla gülerken soluk almakta güçlük çektiğimiz için virajlarda koşmakta zorlanıyorduk.

Ev gözüme kurtarıcı bir kale gibi görünmüştü. Gülmeye hemen bırakırsam hiçkırk tutacak ve saatlerce geçmeyecekti. Soluk soluğa kapıyı açtığım sırada Paul Gianna'yı gıdıklamaya başladı.

"Mamma mia! Dur, mola..." Gianna güçlükle soluk alarak dar koridor duvarına dayandı ve kendini korumak istercesine sol elini yukarı kaldırdı. "Yoksa seks yasağı koyarım, Paul, çok ciddiym! Artık halim kalmadı!"

Paul açıkça duraksamıştı. Gianna teslim olabilirdi ama ben henüz silah bırakmaya hazır değildim. Islak havlumu başımın üzerinde çevirmek ister gibi tehdit dolu bir hareketle yukarı kaldırdım. Havlunun ipliklerine yapışarak onu bir silaha dönüştüren ıslak kum çıtırdarak seramiklerin üzerine döküldü.

"Ellie, seni uyarıyorum." Paul'ün çelik mavisi hain bakışları benimkilerle buluştu. "Bana karşı en ufak bir şansın bile yok. Zaten kakam geldi."

Abartılı iki sıçrayışta banyo kapısına ulaştı. Ardından havluyu fırlattım ama sadece poposunu yaladı.

"Ah, Tanrım..." diye iç geçirdi Gianna. "Şu halime baksana! Off! Paul neden bu kadar kaba konuşmak zorunda? Herkes gibi tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyemez mi?"

“Paul ‘tuvalet’ kelimesini hiç bilmez. Sanırım bunu daha önce hiç kullanmadı.”

Kıkırdayarak birbirimize baktık. Kumlu havlular baldırlarımızda ve kollarımızda kırmızı çizgiler bırakmıştı ve Paul’ün de daha iyi görüldüğü söylenemezdi. Ama beni en çok sevindiren, şimdiye dek bitkin düşmemiş olmasıydı. Göğsünden hırıltılı bir tek soluk bile çıkmamıştı. Sonunda iyileşiyordu!

“Hadi, duşa girelim. Sonra da kendimize bir intikam planı düşünelim.”

Konuşacak halim kalmadığı için başımı salladım. Evet, bu öğleden sonrası henüz bitmemişti. Bu beylerin bizi tanınması gerekiyordu. Üstümüzdeki kumları akıtmak için Gianna’yla birlikte öğleden sonraları suyu oldukça kıt akan bahçe duşunun altına gittik. Suyun en kısa zamanda tazyikli verilmesini umuyordum. Sonra kurumaları için havluları astım, Gianna bu arada içecek bir şeyler hazırlamak için mutfğa gitti.

Bahçenin büyük bölümü gölge olmuştu ama bu durum ağustos böceklerinin durmak bilmeyen çılgınlıklarını engellemiyordu. Akşam olup konser zamanları sona ermeden önce bir kez daha kafa ütüleyeceklerdi. Bu yüzden mutfğın önündeki küçük çıkıntıda dururken bir konuğumuz olduğunu fark etmemiştim. O sırada parmaklıklara dayanmış, saçlarımın suyunu sıkma ile meşguldüm.

“Hanımlar...” Colin elini saygılı bir alayla alnına götürüp selam verdikten sonra Louis’i ahırına götürüp bağladı. Ardından hortumu gece doldurduğu ve atının her zaman su içip kendini serinletebileceği su tankına taktı.

“Konuğu... muz vaar!” diye Gianna’ya seslendim. O sırada mutfakta küçük MP3’ün sesini açmakla meşguldü çünkü Radical Face’in *Welcome Home* adlı parçası çalıyordu. Bu parçaya hepimiz âşık olmuştuk ve gece yatarken bile kulaklarımda çınılıyordu. Gianna parçaya eşlik ediyordu, ben de istemeden ona katıldım. Uzun zamandır şarkı söylememişti. Onu dinlemeyi seviyordum.

Elinde iki boş bardakla kalçalarını sallayarak varlığıyla bizi onurlandırmanın kim olduğuna bakmaya geldi.

“Oooo, seyisimiz gelmiş!” Gianna gıdaklar gibi gülererek yanı başımda parmaklığa yaslandı. Hâlâ sakinleşmemiş soluklarımızla orada öylece durup hortumla Louis’i yıkamaya başlayan Colin’i izlemeye koyulduk... bu, Louis’in

her zaman şüpheyile karşıladığı ama bu sıcakın bir Frizya atına uygun olmadığı görüşünü savunan sahibinin ısrarla üzerinde durduğu bir seremoniydi.

Colin suyu sakın bir şekilde onun kaslı sırtından aşağı tutarken, Louis olduğu yerde gergin adımlar atarak dans ediyor, görkemli kalçalarını sallayarak uzun, dalgalı yelelerini silkeliyordu. Bir an bolca akan su, hortum yerine sanki Colin'den fışkırıyormuş gibi görününce Gianna'yla ikimiz yeni yetme kızlar gibi kıkırdadık. Colin neredeyse fark ettirmeden başını iki yana salladı. Evet, evet, sizi aptal kızlar.

"Bu sahne bana neyi hatırlattı, biliyor musun?" diye sordu Gianna. "Evlerinin verandasında şampanya içen iki çıtkırıldım kızın atını kaşağılayan adamı izledikleri şu aptal reklamı... hangisi olduğunu anladın mı? Şu an tam da bunu yapıyoruz! Ama şampanyamız da olmalı, Elisa!" Bunu der demez topuklarını takırdatarak mutfığa geri döndü. "Prosecco!"

"Hayır, bana baş ağrısı yapıyor! Başka bir şey olsun!"

"Hımm... Campari olur mu? Kenarları şekerli bardakta?" Bu, Paul'ün buluşuydu. Bardakların kenarını limon suyuyla ıslatıp şekere buluyordu. Kenarı şekerli bardağa bayılıyordum. Hepimiz seviyorduk. Yine de alkol şu anda benim için zehirle eşdeğerdi.

"Benimki alkolsüz bir şey olsun... Bitterini'miz var mı?"

Bitterini, kırmızı renkli, alkol tadında ama alkolsüz bir içecekti. Yeşilaycılar için bir tür aperitif sayılabilirdi.

"Allora, due bitterini!"³³

Bir dakika sonra Gianna'yla bardaklarımızı tokuşturuyorduk. Kenarları şekerli bardakta bitterini. Hayat güzeldi.

"Baksana, hatırladığım kadarıyla..." dedi Gianna bilerek sesini yükselterek, "...reklamdaki çocuğun üzerinde gömleği yoktu." Bunu yüksek sesle söylemesi gerekmiyordu, fısıldaşsak bile Colin'in duyacağından emindim.

Colin orali olmaksızın bize sırtını dönmüştü. Üzerinde her zamanki gibi koyu renkli, dar bir pantolon ve ezilmiş gömleklerinden biri vardı. Sonuçta sıcaktan rahatsız olmuyordu ne de olsa. Anlaşılan kendini gizlemeyi seviyordu. Bizim zevkimize pek uymayan bir durum.

Çıkar şunu, dedim meydan okurcasına. Colin çekici ama son derece erkeksi bir hareketle bize doğru dönüp gevşek bir tutuşla gömleğinin yakalarından çekince sırtıtmama engel olamadım. Zaten eğreti duran düğmeleri açıldı ve ezilmiş gömlek omuzlarından aşağı kaydı. Yeşilli kahverengili gözlerindeki alaycı bakış bastırmaya çalıştığımız hayranlık dolu çılglığımıza engel olamamıştı. Bizimle oynuyordu. Louis kıskanmış gibi öfkeyle kişnedi. Belki kıskanmıştı da. Colin tekrar ona döndü ve ter sıyrma spatülünü alıp deneyimli ve güçlü hareketlerle atının sular süzülen abanoz renkli tüylerini sıyırmaya koyuldu. Etrafa saçılan binlerce minicik su damlasından oluşan şelale, batmakta olan güneş ışığında parlayarak Colin'in çıplak sırtına yağıyor ve teni soğuk olduğu halde aşağı süzülmeden buhar oluyordu. Su, onun teninde hiç durmazdı.

Gianna'yla ikimizin aptalca kıkırdamaları sessiz bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Burada izlediğimiz şey, kusursuz bir andı, altın bir an. Kıkırdamaya cesaret edemiyordum. Gianna da benden farklı değildi. Hareket etmeden parmaklıklara yaslanmış, irileşmiş gözlerimiz böylesine güzel aynı zamanda kendine özgü olan bu erkeği ve atını izliyorduk; bu, doğanın tutarsız bir kazasıydı; kusursuzdu, kendi sınırlı evreninde korku salıyordu ama zamanın durdurulamayan ilerleyişini engellemek, evet, hiçbir şeyi değiştirmemek için soluğumuzu tutacak kadar karşı konulmazdı ve her türlü şüphenin üzerindeydi.

Seni seviyorum, diye düşündüm. Bunu sadece benim düşünmediğimi hissettiğimde bu beni ne korkutmuştu ne de kıskanmıştım. İkimiz de aynı şeyi düşünmüştük, Gianna ve ben, ikimiz de kendimize göre çünkü bu büyülü saniyelere izin veren şey sadece bir tek düşünceydi. Colin kendi dünyasına girmemize izin vermişti. Bir an öylece durdu, sonra Louis'in tüylerini okşamak üzere tekrar elini kaldırdı, bu kez daha vurgulu ve hassas bir şekilde.

"Ben de sizi seviyorum, sizi uğursuz şeyler," diyen sesi kafamın içinde yankılandı.

Ağustos böcekleri aynı tekdüzelikte çıkardıkları sesin orta yerinde sanki kıran girmiş gibi ansızın susuverdi. Louis keskin bir sesle kişnedi, ani, âdeta felç olmuş sessizlikte panik dolu bir çılgıktı bu. Ter sıyrma spatülü taşların üzerine tangırdarak düştü. Ansızın dönen rüzgâr samanları sıcak, uğursuz bir esintiyle havaya savurdu. Louis'in gözleri akları görününceye

dek döndü. Aygır arka ayakları üzerinde şaha kalkıp ön ayaklarını savurunca, Colin son anda eğilerek kendini kurtardı. Kopacak kadar gerilen ip atın boynunda derin bir kesik oluşturdu ama acı bile Louis'in kapıldığı çılgınlığı durduramamıştı.

Gianna'nın bardağı elinden kayarak çıplak ayaklarının dibinde parçalandı. İçecek kırmızı köpükler saçarak taş döşemeye yayıldı. Karıncalar kan gibi parlayan sıvının içinde kendilerini serinletmek için göz açıp kapayıncaya kadar yuvalarından çıkmıştı. Ayaklarımızın dibinde kaynayan karınca ordusu tenimizi gıdıklıyordu.

Ağustos böcekleri şarkılarına devam etti, şimdi sesleri sanki bunu başka biri için söylüyorlarmış gibi daha alçak, tüyler ürpertici ve uyumsuzdu. Bizim ölüm dansımızı çalışıyorlardı.

Colin, Louis'le acımasızca savaşıyor onu sakinleştirmeye çalışırken, Gianna bana doğru döndü. Ellerini karnına koymuştu ve yüzü kireç gibiydi. Konuşmaya çabalıyordu, belli ki konuştuğumuz takdirde bu uğursuz anın sona erip her şeyin eskisi gibi olacağını düşünüyordu.

Ama bunu başaramadı. Bunun yerine öğürerek parmaklıkların üzerinden sarktı ve güllerin içine kustu. Colin sert adımlarla yanımıza geldi, kusmaya devam eden Gianna'yı görmezden gelerek beni kenara çekti.

"Pekâlâ, hanımefendi, şimdi istediğini elde ettin işte. Kutlarım. İkiniz eve girip orada kalıyorsunuz, anlaşıldı mı? Ahıra barikat kurup Louis'i güvene alır almaz sizi buradan götüreceğim ve sonra..."

"Bunu yapmayacaksın, Colin, hayır..."

Kolumu bir çekişte pençeyi andıran soğuk parmakları arasından kurtardım. Colin sessiz bir adımla üzerime yürüyerek yüzümü gölgede bıraktı. Sanki bir anda dünyam kararmıştı. Belki de gerçekten böyleydi.

"Elisabeth, senin ve dostlarının Tessa'ya karşı çıkmasına izin vereceğimi ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi? Tehlikeye düştüğün anda seni eve götürmek için annene söz verdim ve bunun zamanı geldi."

"Anneme mi? Ben bir yetişkinim ve annem bana emir veremez, sen de öyle!" Annemle mi anlaşmıştı? Bu rezaletti. Ve bu, annemin neden bize karşı çıkmadan gitmemize izin verdiğini açıklıyordu. Bunun ardında Colin vardı!

“Kendini beğenmişin tekisin, bunu sana daha önce de söylemiştim. Tessa benim kaderim, benim lanetim ve başkalarının bu işe karışarak ölmesine katlanamam.”

“Ah, demek sorun bu?” dedim burnumdan soluyarak. “Erkeklik gururu ha? Unuttuysan hatırlatayım: Benim de gururum var!”

Çevik bir hareketle parmaklığın üzerinden yere atlayıp hâlâ debelenip duran Louis’e doğru koştum. Colin elbette beni engelleyebilirdi, tepkileri benden daha iyiydi, yerçekimi ve zaman onun için bir şey ifade etmiyordu ama bunu yapmadı çünkü bu arada düşebilir ve canımı yakabilirdim. Bu benim avantajımdı. Bunu kullanmalıydım.

Louis’e olan eski korkum havada uçan tekmeleri ve kendi eksini etrafında sürdürdüğü dans yüzünden zirve yapsa da, hızla önünden geçerek kendimi onunla ahır arasında bulunan küçük aralığa bastırdım. Kendimi çembere almıştım. Ellerimi yukarı kaldırdım ve parmaklarımı vahşi hayvan pençesi gibi kıvrarak tehdit edercesine havada savurdum. Atlar yırtıcı hayvanlardan korkardı ama Louis, Colin’i seviyordu, kendini onun yanında ve ahırında güvende hissediyordu. Ayrıca onu savunmak istiyordu. Böyle hoplayıp zıplamaya devam ederken, Colin beni buradan çıkarmaya kalktığı takdirde tekmeleriyle hayatımı tehlikeye atacaktı. En azından böyle olmasını umuyordum.

Colin sessizce ve dikkatle yaklaştı ama gözlerinin öfkeden kamaştığını görebiliyordum. Ortalık henüz aydınlık olduğu halde gözbebekleri kararmıştı. Onu böyle öfkeli gördüğüm anlar çok seyrek, belki de hiç görmemişim.

Louis tıpkı beklediğim gibi tepki verdi. Sahibini benden korumak istiyor, aynı zamanda benden korkuyordu, tabii kendi içimde şahlanan korkuyu fark etmeksizin. Ama belki de bu korkuyu kırbaçlıyordu. Kulaklarını öylesine yatırmıştı ki artık görünmüyorlardı. Boynunu sürekli tuhaf bir şekilde kıvrıyor ve başını ileri uzatıp havayı ısıırıyordu. Bu haliyle attan çok bir sırtlanı andırıyordu. Nalları zemini titretiyordu. Âdeta doğasındaki tüm savunma stratejilerini dönüşümlü olarak sergiler gibiydi ve etkisini göstermediği söylenemezdi. Kaçma içgüdüm tüm gücüyle beni ondan uzağa itiyordu ama birkaç saniye sonra Louis’in tekmelerine hedef olacağımdan emin olsam da, ona teslim olmadım.

“Çık oradan, Elisabeth. Hemen.”

"Hayır!" diye haykırdım. "Tillmann'la bir plan yaptık ve bunu uygulayacağız çünkü işe yarayabilir, sen de..."

"Hemen yanıma gel, yoksa..." Colin elini kaldırdı ama Louis yeniden şaha kalkmaya başlayınca hemen indirdi. Sadece öfkeli değil, aynı zamanda şaşkın ve çaresiz görünüyordu. Böylesi daha iyiydi. "Ellie, Tanrı aşkına çık dışarı, bir daha sana şiddet kullanmayacağıma yemin ettim ve bunu tutacağım, bu yüzden şimdi bir kez olsun beni dinlemelisin! Yanına gelirim, Louis seni ısırarak ya da tekmeleyecek."

Colin bir karabasanın sahip olabileceği tüm hipnoz gücünü seferber etmişti çünkü sesindeki büyü oldukça etkiliydi. Ama ben de öyleydim. Hedefe bu kadar yaklaşmışken zaferin ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim, bunun tersinin yapma isteği her ne kadar çekici olsa da. Biz evde kalsak da kalmasak da, Tessa buraya gelecekti. Onu bulacaktı, tabii Colin tekrar kaçmazsa. Ama sürekli kaçmak ona acı veriyordu. O halde daha önce bir kez yaptığı şeyi yapıp onunla savaşıacaktı. Bu, boşuna bir savaştı çünkü Tessa'dan zayıftı, tüm o karate taktikleri ve meditasyon enerjisi işe yaramıyordu. Ya da kendini öldürtecekti. İkisini de kabul edemezdim.

Ama Colin de benim kadar inatçıydı. Ustaca bir hareketle döndü, Louis'in havada savrulan tekmeleri altından eğilerek geçti ve çıkardığı melodik bir homurtuyla onu sakinleştirmeye çalıştı. Louis hemen tepki vermedi. Ön ayaklarıyla Colin'in omzunu, sırtını ve karnını tekmeledi. Tıpkı bir zamanlar Alisha'nın tekmelediği gibi. Louis artık onu yaralayamazdı, yine de kendi atı tarafından tekmenmek Colin'e acı vermiş olmalıydı. Ama şimdi kendimi bu duygusalılıklara kaptıramazdım.

Colin bana dokunmadan önümde durdu. Öyle yakındı ki gözlerimin aksini onun parıldayan kara gözlerinin içinde görünce korkuyla ahırın duvarına yapıştım. Esneme isteğime güçlkle karşı gelmeye çalışıyordum. Gözlerim kapanıyor, başımı Colin'in omzuna yaslayıp uzun ve sıkı bir uyku çekmek istiyordum.

"Bunu yapma, Colin. Bu da bir şiddet. Yoksa duygusal olanı şiddetten sayılmıyor mu? Bence sayılır. Kendine hâkim ol." Bedenimi saran bitkinlik geçer gibi olmuştu. "Onunla savaşıacaksan, buna karışacağım. Bunun için ölürüm, biliyorsun."

"Onu ormana çekeceğim, Ellie. Bunu burada yapmayacağım..."

“Evet ama onun ilk olarak mutlu olduğunu yere geldiğini umarım anlamışsındır. Ve o yer burasıydı, bu bahçe, öyle değil mi? Louis’in bulunduğu yer. Atının. Mutlu olduğumuz anda o da buradaydı. Buradaki her şeye tecavüz edecek, ona da... ve ben yanında olacağım... beni bundan alıkoyman için şiddet kullanman gerekecek.”

“Elisabeth...”

“Hayır, Colin. Bu kez hiç şansın yok. Beni alıkoymak için öldürmen ya da pataklaman gerek. Tabii diğerlerini de.”

Bu kuyruklu bir yalandı. Gianna kaçamayacak kadar bitkin düşmüştü, yoksa çoktan tabanları yağlamıştı. Hâlâ mide kramplarından sarsılıyordu. Ama Paul...

“Ağabeyimin de bir gururu var. Geri plana itilip kendi iblisine bile karşı çıkamadığı için acı çekiyor. Benim yanımda olmak isteyecektir ve bana kötü davrandığın için özellikle buna engel olmana izin vermeyecektir... Eğer kendini öldürtür, hayat boyu beni mutsuz edersen yine senden nefret edecek çünkü o zaman Tessa’ya saldırıp ben de öleceğim, herkes senden nefret edecek ve...”

“Yeter artık!” Colin öfkeyle yumruğunu ahırın duvarına indirdi, tam kulağının dibine. Kılım bile kıpırdamamıştı. “Sen kazandın, seni şantajcı küçük yılan! Tanrım, Ellie, hiç korkmuyorsun, değil mi? Korkmuyorsun... Aklını tamamen kaçırmış olmalısın.”

Bu gerçek bana da biraz tuhaf gelmişti. Colin bunu fark edince öfkesi bir an şaşkınlığa dönüştü. Korkmuyordum. Korkmam gerekiyordu... ama bunu yapmıyordum. Olacaklara elbette sevinmiyordum ama bunun elimden alınmasını istemiyordum. Beni tek şaşırtan, bir karabasanın fikrini gerçekten de değiştirebilmiş olmamdı.

“Bunu anlamana sevindim. Savaşmazsan, ben de karışmam, o zaman beni belki de hiç görmez. Savaşmayacağına söz ver. Böyle yaparak bizi korumuş olursun!”

Colin inleyerek başını iki yana salladı ama bu bir reddetme gibi görünmüyordu, daha çok teslimiyetti. Suskunluğunu evet olarak yorumladım.

“Ne zaman geliyor?” diye sakın bir sesle sordum. “Ne kadar zamanımız var?”

“Birkaç saat. Çok hızlı. Her zamankinden daha hızlı. Sanırım güneş battıktan sonra burada olur.”

Colin beni şiddetle öptü, âdeta cezalandırır gibi ama bu öpüşte endişe ve yumuşaklık da vardı. Kendimi bir an küçücük ve zayıf hissettim.

“Yine de bizi yalnız bırakma, gitme!”

“Burada kalıyorum, tabii ki burada kalacağım. Tüm bu belaları başınıza ben açtım. Louis’in ahırına kapanıp meditasyon yapacağım. Yaklaşır yaklaşmaz tam zamanında yanınızda olacağım. Ama durum kötüye giderse, sizi toplayıp buradan götüreceğim, bana bunu yasaklayamazsın.”

Beni bir daha öptükten sonra biz konuşurken sakinleşmiş olan Louis’in yelelerinden tutup bana yol açtı. Titreyen dizlerimle alev gibi ısınmış rüzgârın içinde Gianna’nın yanına geri döndüm. Hâlâ parmaklıklara yapışmış, duruyordu ama öğürmeyi kesmişti. Merdivenleri çıkmadan Paul mutfak kapısında belirdi. O da solgun görünüyordu.

“Gianna’nın nesi var? Gianna, iyi misin? Belki de midemizi bozacak bir şey yedik ya da güneş çarptı çünkü tuvalette otururken benim de mideme birden kramp girdi...”

“Hayır!” diye haykırdı Gianna çatallaşmış sesiyle. “Hayır, Paul, Tessa geliyor! O geliyor! Onu uyandırdım! Onu ben uyandırdım, çünkü... çünkü... ah Tanrım, Colin’i sevdiğimi düşündüm, sadece öylesine, düşündüğün gibi değil, Paul, tamamen başka türlü... bir dost gibi, yemin ederim, kedimi sevmek gibi ya da güzel bir akşamı ya da ayı...”

“Gianna, topla kendini,” diye yalvarırcasına sözünü kestim. “Ben de aynı şeyleri düşündüm, Colin de öyle. Bu Tessa’ya fazla geldi, buna katlanamaz. Bu aşırı bir dozdu. Evet, geliyor, yola çıktı bile.”

Gianna gözyaşları içinde karınca basmış Bitterino gölcüğünün ortasına yığılarak, “Padre nostro,”³⁴ diye fısıldadı. “Hepimizi öldürecek... daha ne yapacağımızı bile bilmiyoruz.”

Tüm bedeni tir tir titrerken her zaman canlı bakan gözlerine donuk bir parlaltı yerleşmiş, dudakları morarmaya başlamıştı. Paul’le birlikte kollarından tutup onu karıncaların içinden kaldırdık. Teni soğuk bir ter tabakasıyla

kaplanmıştı ve keskin, acı bir koku yayıyordu. Sanki tonlarca ağırlıktaydı. Onu yatak odasına götürürken sürekli inliyordu.

Paul, “Şoka girdi,” diyerek teşhisini kısa bir cümleyle özetledi. Yüzü eskisi gibi solmuştu ve hafifçe titriyordu ama soğukkanlılığı üzerimde şaşırtıcı bir etki bırakmıştı. “Ona sakinleştirici vereceğim. Yanımda Valium getirdim.”

“Hayır! Hayır, Valium olmaz!”

Paul onun nabzını ölçerken başını kaldırıp soru sorar gibi baktı. Gianna’nın başı yana kaymıştı ve gözyaşı akıtmadan ağlıyordu. Kendi kendine anlam-sız ama kulağa uğursuz gelen bir şeyler mırıldanıyordu. Ağzında tükürük kalmadığını duyabiliyordum. Heceler diline yapışmış gibiydi ve bu haliyle şeytan çıkaran bir ruh hastasını andırıyordu.

Kendimi buna kaptırmam çok kolaydı, ben de yere yığılıp bana olacıklara başkasının karar vermesini istiyordum. Ama bunun için fazlasıyla önemliydim. Bunun olmasına izin veremezdim.

“Neden Valium istemiyor?” diye sordu Paul, Gianna’nın bacakları altına bir yastık koyarak. “Oldukça güvenlidir ve korkusunu giderir..”

“O zaman doğru dürüst düşünemez! Akli başında olmalı, hepimiz uyanık olmalıyız! Paul, lütfen...” Sesimi kısıp fısıldayarak devam ettim. “Bence ona Valium verdiğini söyle ama başka bir şey yuttur, kediotu gibi zararsız bir şey. Plasebo etkisi olsun. Duyularını kontrol edemezse bu çok tehlikeli olur!” Sözlerim kulağıma sahte gerekçeler gibi gelse de, iddiamda haklı olduğumu biliyordum. İlaç almış ve kendinde olmayan birini dönüştürmek ya da öldürmek kesinlikle çok daha kolaydı, gerçi Gianna şimdi de kendinde değildi ama Tessa gelene dek kendini toplayacağını; en azından mantıklı düşünebilecek hale geleceğini umuyordum. Aklımız, bizi Tessa’dan üstün tutan şeydi.

“Pekâlâ, bana göre hava hoş. Bir deneyeyim,” diye bana katıldı Paul.

Evet, şimdi sıra bendeydi. Mantarlar. Ah hayır, mantarlar.

“Tillmann nerede? Yoksa hâlâ kumsalda mı?”

“Sanırım. Herhalde denize girmiştir...”

Lanet olsun. Acaba o da neler olduğunu hissetmiş miydi? Ama onun gelmesini bekleyemezdim. Yumruklarımı şakaklarıma bastırıp kafamı toparlamaya çalıştım. Colin, Tessa’yı kandırıp öldürmek için Tillmann’la bir plan yaptığımızı biliyordu. Bunu uygularken etki etmeyeceğine ya da yolumuza

çıkmayacağına dair bize söz vermişti... bu yöntemin tam olarak ne olduğunu henüz bilmediğim halde, bunu kendiliğinden yapmıştı. Herhalde bizi arabasına atıp buradan götüreceğinden emin olduğu için bu sözü vermiş olmalıydı.

Gianna ve Paul niyetimizin ne olduğunu bilmiyordu ama hiçbir şekilde araya girmemeleri gerekiyordu. Tillmann hangi noktaların önemli olduğunu ve bu arada ne yapmaları gerektiğini bana üzerine basarak anlatmıştı.

“Paul, lütfen bir saniye beni dinle.” Rahatsız edilmeden konuşabilmek için onu koridora çektim. Gianna’nın içinde bulunduğu durum kafamı dağıtmıştı; asıl yapmam gereken şeyden beni alıkoyuyordu. “Tillmann’la ikimiz Tessa’yla ilgileneceğiz. Bir planımız var ve oldukça iyi, üzerinde uzun süre düşündüm. Size biraz tuhaf gelebilir ama kesinlikle karışmamalısınız, ta ki... Tillmann bıçağı saplayana kadar. Sonra olacakları... bilmiyorum.”

Devam et, Ellie. Fazla düşünme. Hepsini dök.

“Bir şey çok önemli, yoksa her şey berbat olabilir ve sonra ne halt edeceğimizi bilemeyiz: Tillmann’la birlikte çatıdan aşağı indiğimizde; ki bu herhalde tahminime göre güneş battıktan sonra olacak,” diye hesapladım, “müziği açacağız. Lütfen sesini kismayın, özellikle çalan albümü asla değiştirmeye kalkmayın, tamam mı? Ve yüksek sesle konuşup hızlı hareketlerde bulunmayın.”

Paul başını döndürüp yatakta bir ceset gibi yatan Gianna’dan tarafa baktı. Gözlerini kapamış, kollarını yanlara sarkıtmıştı. Evet, şu anda Gianna’dan telaşlı hareketler yapması beklenemezdi. Ama birkaç dakika içinde bu durum değişebilirdi. Telaş, âdeta Gianna’nın icadıydı. Paul’ün sakinleştirici etkisine güveniyordum çünkü elimde başka şey yoktu. Tillmann gürültü ve stresin hatta bazen bir tek ani hareketin, mantarların etkisini azaltabileceğini söylemişti. Aydınlatmamız gereken bir nokta daha vardı.

“Keskin bir bıçağa ihtiyacımız var, şey için... biliyorsun işte. Bir tane bulup gerekirse bileyebilir misin?” “Gerekirse” sözcüğünü ilk kez kullandığımı soğukkanlılıkla fark ettim. Bugüne dek en fazla yazılı olarak ya da kısaltma yaparak kullanmıştım. Bu kelime belki de cinayet planında kullanılmak üzere bir kenarda durmuştu.

“Niyetiniz tam olarak nedir, Ellie? Colin buna ne diyor? Seni Tessa’nın önüne mi atacak? Bu kadar korkak mı?”

“O korkak değil!” Tam tersi, bir şantaj kurbanıydı. Bu kurban rolüne pek ciddi olarak bakmıyordum ama onu işine karışmakla tehdit ederken boş konuşmuyordum. Bunu yapacaktım. Onun ölmesine izin veremezdim, Tessa’ya karşı savaşıırken değil. Çok daha onurlu bir ölümü hak ediyordu.

“Colin de yanımızda olacak ve planımızı onaylıyor,” diye yalan söyledim. “Ama bunu size anlatırsak, işe yaramaz. Lütfen bana güven.” İşe yaramazdı çünkü bize engel olurdunuz. “Tessa çok aptal, bu onun tek zayıf yanı ve biz de onu tam da bununla alt edeceğiz. Büyük olasılıkla üçümüzü de fark etmeyecektir, sadece Colin ve Tillmann’ı algılayacak. Biz onun için ilginç değiliz. Ayrıca Tillmann ona gerçekten âşık.” Bunu söylerken yüzümü buruşturmadan edememiştim. Benim gözümde Tessa sevillecek bir yaratık değildi. Ne parçalar halinde ne de bütün olarak. “Yakınımızda kalın, her şey bitene dek bizi izleyin. Sonra olacakları zaten Tanrı bilir.” Belki o bile bilmiyordu.

Yumruklarımı şakaklarımdan çekip Paul’ün yanaklarını okşadım.

“Her şeyi hazırla,” dedim yalvarır gibi. “Belki sana ihtiyacımız olabilir.” Doktor ve hayat kurtarıcı olarak. İşin bu noktaya varmayacağını umuyordum ama Colin, Paul’dan doktor aletlerini yanında getirmesini büyük olasılıkla bu yüzden istemişti. Ne de olsa biraz önce Gianna’yı muayene edip ilaç vererek ilk tepkisini göstermişti. Koşup kaçmamış, iğrenmemiş, böyle olsa bile bunu bastırmıştı. Bu bir başlangıçtı.

Ve insanın en cüretkâr düşlerinde bile asla yaşamak istemediği bir uyuşturucu kariyerine adım atmaktan çok daha kolay olmalıydı. Tillmann hâlâ ortaya çıkmadığından, fazla düşünmeden çatı katındaki odasına çıkıp kitaplarını karıştırmaya başladım. Belki bunlardan birinde kendimi nasıl savunacağıma dair işe yarar bir bilgi bulabilirdim. Bir şeyler yapmaya ya da organize etmeye son vermemeliydim, yoksa Gianna gibi bir köşeye yığılabildim... ya da Volvo’ya binip buradan topuklayabilirdim.

Bahçeden tehlikeli darbe sesleri geliyordu... Louis’in ahır duvarlarına vuran nallarının ve atı güvenli bir şekilde kapatmak için tahtalara çakılan çivilerin sesi. Bunun gerekli olup olmadığını bilmiyordum çünkü Tessa geçen yaz Louis’i en az benim kadar algılamıştı. Ama bu ona bir şey yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Her şeye tecavüz ettiği sırada onu kesintiye uğratmıştı.

Tillmann’ın kitapları arasında bulduğum bir deste basılı kâğıdın sayfalarını savruk hareketlerle karıştırdım... işte, *Sihirli mantarların yetiştiril-*

mesi ve kullanımı başlıklı bir dosya bulmuştum. Yetiştirme bölümü beni ilgilendirmiyordu, bana gerekli olan, etkisi ve tüketim şekliydi. Herhalde artık bir şeyler hazırlayabilirdim. Bu şeyler nasıl alınıyordu? Sigara gibi sarılıp içiliyor muydu, yoksa öylece yeniyor muydu?

İşte, şurada bir şeyler yazıyordu... Doz önerileri. Satırları iyice inceleyebilmek için yere diz çöktüm.

“Öncelikle şu konulara dikkat etmek gerekir: Mantarları yemeden önce sağlıklı bir özgüvene sahip olmalı ve kendinizle başa çıkabilmelisiniz.”

“Ah hayır...” diye inleyerek yüzümü basılı kâğıtların içine gömdüm. Bu bir şaka mıydı? Sağlıklı bir özgüven mi? Kendimle başa çıkmak mı? Başımı kaldırıp okumaya devam ettim. *“Yaşamınızda büyük zorluklar olmamalı.”*

Histerik bir şekilde gülmeye başlamıştım. Bu bir şakaydı. Bu, hayatın sadece bir ironiden oluştuğu, şu ünlü durumlardan biriydi. Tıpkı Alanis Morissette’in parçasındaki gibi. Ben, Elisabeth Sturm, bu halüsinasyon mantarlarını asla yememeliydim çünkü daha büyük zorluklar içinde olamazdım, tabii tüm eleştirileri, kuşkuları ve içinde bulunduğum hazırlıkları saymazsak.

“Gelıyor, değil mi?”

Boynumu öyle hızlı döndürdüm ki ensem çatırdadı ve başımı az kalsın yatağın köşesine vuruyordum. Tillmann zırlı zırlı sular akan mayosu ve bacaklarındaki kızıl lekelerle arkamda dikilmişti. Onu bu kadar mı dövmüştük? Hayır, bu başka bir şeydi... kızılıklar neredeyse kanıyor gibiydi.

“Denizaneleri,” diyerek mayosunu aşağı indirdi Tillmann. Kalçaları da nasibini almıştı. “Birden saldırdılar. Koca bir sürü. Hayatımda hiç bu kadar hızlı yüzmemiştim.” Soluk soluğa kalmıştı, yerden temiz bir çamaşır ve kuru bir tişört almak için eğilirken öksürdü.

Şortunu silkelerken, “Kaçamak bir sevişme ha?” dedi ortalama bir merakla.

“Ne sevişmesi. Ona dokunmadım bile. Kafadaki her neyse... mutluluğu sadece seks getirmiyor,” dedim Gianna’dan alıntı yaparak. Elimdeki dosyayı odanın boğucu havası içinde suçlarcasına ona doğru salladım. Önümde çıplak bir adamın durması şimdiye kadar bana hiç bu kadar önemsiz gelmemişti.

“Burada yazılanları okudun mu? Özgüvenden ve yaşamdaki zorluklardan söz ediyor! Bu şeyleri hayatta yiyemem! Bunlar beni öldürür!”

"Ah, saçmalama, Ellie!" Tillmann gerisini okumamı engellemek için elimdeki dosyayı alıp odanın köşesine fırlattı. Kim bilir içinde başka hangi gerekli bilgiler vardı. "Bunu yazanın amacı sadece önlem almak, birine bir şey olduğu takdirde..." diyerek daha fazla ipucu vermeksizin cümlesini toparladı. Oysa şüphe çeken şu "bir şey olduğu takdirde" bölümünün ne olduğunu bilmek istiyordum. Uyuşturucu konusunda hepten cahil sayılmazdım.

"Tribe girmeyi kastediyor, değil mi? Yoksa kalp durması, sinir krizi, psikoz mu?" Yine biraz önceki gibi histerik bir kahkaha attım. "Tillmann, bu benim için doğru bir şey değil, hiçbir uyuşturucu bana..."

"Artık kapa çenen, Ellie! Başka plan düşünecek zamanımız yok, sadece bunu uygulayabiliriz... ya da kaçarız. Bunu mu istiyorsun? Kaçmak mı?"

Bunu düşünmek için kendime bir dakika ayırdım. Ah, bu fikir öylesine baştan çıkarıcıydı ki hem de ne nasıl. Ama bu, durumu değiştirmeyecekti. Sadece gerçeğe yüzleşmeyi geciktirecekti. Bu yüzden başımı iki yana salladım.

"Hayır. Hayır, bunu istemiyorum. Ama o gelene kadar başka bir insan olmayı nasıl başaracağım? Nasıl?"

"Bunu yapman gerekmiyor. Kendinden son derece emin olduğun anlar biliyorum, hatta kendine âşık olduğun anlar. Bu senin elinde, Ellie."

"Ama şu an değil! Şimdi değil!" diye karşı çıktım. "Tessa yola çıktı!"

"Evet, Tessa yola çıktı. Tam da bu işte. Eğer kazanırsak, ondan sonsuza dek kurtulacağız. O zaman nihayet ondan korkmadan Colin'le birlikte olabilirsin. Bunca zamandır istediğin şey bu değil miydi? Elini uzatıp yakalayacak kadar yakın! Gece çökmeden, belki de özgür olacağız. Buna hiç bu kadar yakın olmamıştık."

Rahiplik de Tillmann için iyi bir meslek olabilir, diye düşündüm asık yüze. Hatta bu, öğretmenlikten çok daha iyiydi. Evet, istediğim ve özlemine çektiğim şeyleri söylüyordu. Ama buna erişme şansımı oldukça az görüyordum. Hatta belki de hiç. Colin haklıydı. Korkmuyordum, en azından paniğe kapılmamıştım. Yine de her yanımdan özgüven fışkırdığı söylenemezdi, ayrıca hayatımdaki sorunları bir kenara itecek durumda değildim. Onların tam ortasıdaydım.

"Bunu hayal etmeye çalış, Ellie. Gündüz düşleri görebilirsin, değil mi? O zaman buna şimdiden başla, hemen, şimdi! Mantarları yemek için şimdi ikimiz için de tam doğru zaman. Her şeyle ben ilgilenirim. Sen benimkinden

daha az bir dozda alırsın çünkü sana fazla gelebilir. Etkisi çok hafif başlıyor, Ellie, sana söz veriyorum... Her şeyi çok iyi hesapladım. Ellie, düşün bir hayal ediyorsun..."

"Bana yardım etmen gerek."

"Ama nasıl? Bunu nasıl yapabilirim?" Tillmann soru sorarcasına bana baktı. Evet, bunu nasıl yapabiliirdi? Bunu ben de bilmiyordum. Bugüne dek gündüz düşlerime kendimi hep yalnız terk etmişim ama içimdeki her şey onu kendimden iki metre uzağa salmamak için direniyordu. Yalnız kalırsam nasıl bir çılgınlığın içinde yolumuzu kaybettiğimizi kavramaya başlayacaktım.

Çatık kaşlarımız ve huzursuz ellerimizle düşünmeye başladık, olasılıklar ve fikirler aradık, kendimizi kandırmak için hileler, köprüler, yollar düşündük... ta ki bir tane bile bulamadığımızı anlayana dek.

"Benim denizaltım olman gerek," dedim sonunda dalgın bir sesle.

"Denizaltın mı? Yoksa şimdiden tribe mi girdin? Ne denizaltısı?"

"Ben... okuldayken pek iyi olmadığım bir dönem geçirmiştim." Dönem sözcüğü iyiydi. Çünkü bu dönem yıllar sürmüştü. Bir dönem olmaktan çok, bir işkence süreciydi. "Her gün beni bekleyen şeylerden korku duyuyordum. Aynı zamanda ondan kaçamayacağımı, bunun hayatımın bir parçası olacağını da. Bu sapıkça değil mi? Ona ne kadar ağır gelirse gelsin, her çocuğun okula gitmesi gerektiği?"

"Senin hep çalışkan bir öğrenci olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin de. Yine de okul benim için korkunçtu. Ve bir o kadar da kaçınılmaz... Bunun karanlık taraflarını iyi bildiğim için geceleri uyuyamaz ve bir denizaltının içinde denizin derinliklerine kaydığımı hayal ederdim. Sadece kendime ait bir denizaltı. İçi sıcak ve korunaklıydı ve kalın cam zırhıyla beni koruyordu. İstersem, rengârenk balıkları seyrederek uyuyabilirdim. Orada hiç kimse bana ulaşamazdı. Yiyeceğim, içeceğim de vardı..."

"Hımm," dedi Tillmann şüpheyle. *Denizaltı*³⁵ filmini hiç izlemedin, değil mi? Konforlu bir denizaltı ha... Tanrım, Ellie..."

"Dokuz ya da on yaşındaydım, o kadar katı olma! Bu denizaltı beni koruyordu, bunu anlayamıyor musun?" Şimdi iki katı yaşlı olduğum halde bu düşünce beni hâlâ tatmin ediyordu. Denizanasıyla olan karşılaşmamı

hatırladım. Evet, suyun altındaki bu gizli buluşma beni denizaltı hayalimden daha az etkilememişti. Onu izlerken de kendimi kucaklanmış ve korunaklı hissetmiştim. Sonuçta su, Tessa'nın korktuğu bir maddeydi.

"Peki bu denizaltıda tek başına mı olmak istiyorsun? Başka hiç kimse olmadan?"

"Evet. Tek başıma. Oraya sadece beni gerçekten anlayan ve kabul eden, yalan söylemeden, beni olduğum gibi kabul eden biri girebilir ama..."

"Ben bunu yaparım, Ellie." Bunları anlatırken gözlerimi avuç içime dikmiş ve parmaklarımı kader çizgilerimin üzerinde gezdirmiştim. Başımı kaldırıp ona baktım. Tillmann bakışlarına neredeyse tam bir ciddiyetle karşılık vermişti. Sanki beni kabullenmek, bana saygı duymak hayatının tek amacıymış gibi. İşte, her şeyi kapsayan, şu "senden hoşlanıyorum" duygusu kafamın içinde ve kalbimin derinliklerinde yine ortaya çıkıvermişti. Sanki sadece iki kelimeden oluşuyordum. Senden hoşlanıyorum. Belki de bir denizaltıya ihtiyacım yoktu. Belki de sadece bu iki kelimeyle birlikte olmak ve karşılık göreceğimi bilmek yetiyordu. Hayır, artık bir denizaltıya ihtiyacım yoktu.

"Gel," dedi Tillmann beni balkona doğru götürerek. Şimdiye kadar benimle hiç bu kadar yumuşak konuşmamıştı. Yerdeki şişme yatağın üzerine oturduk. Ellerimi tişörtünün içine soktum ve kalp atışlarını hissedebilmek, onun ritminde uyuşmak için parmak uçlarımı kalbinin üzerine koydum. Ta ki kafamın içinde bu ritme uygun müzik oluşana dek. Soluğumun akıp gittiği, gerçekleşmeleri için çok uzun zaman hiçbir umudun var olmadığı özlemlerimin içinde kendimi kaybetmemi kolaylaştıran küresel, rahatlatıcı sesler.

Tillmann'ın düşüncelerinin dağılıp yumuşadığını hissediyordum, yumuşak dokunuşum belki de ona uzun zaman önce kaybettiği bir şeyi hatırlatıyordu, ilk aşkını, bir zamanlar bu kalbi kırmış olan bir kızı. Ama çıplak göğsünün üzerindeki elim, kendini bize açacak olan altın krallığın anahtarıydı. Kendi gücümüzün asla yetmeyeceği şeyi yeneceğimizin anahtarı.

Tessa'nın...

UYUŞMA

“Ürpertici bir güzelliği var,” değil mi?

Ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Tillmann’la rüyamsı uykumuzdan aynı anda uyanmıştık çünkü bir şeyler değişmişti. Şimdi çatı katının balkonda yan yana durmuştuk ve gözlerimiz etrafı kolaçan ediyordu.

Tessa’nın kokumuzu aldığı ilk dakikalardan itibaren havanın aniden değişmesiyle başlayan sirocco, insanların çoğunu evine sürüklemişti. Piano dell’Erba şimdi önümüzde ölü gibi uzanıyordu. Normal günlerde karanlık basana dek bisikletlerinin tepesinde pedal çeviren çocuklar bile sanki yer yarılıp içine girmişti.

Buna karşın doğa çıldırmış gibiydi. Akşam saatlerinde sürekli bulutsuz bir gökyüzünde parlamış olan güneş, kızıl ve sarımsı bir tülle kapanmıştı ve bana enfeksiyonlu bir kan kabarcığını hatırlatıyordu. Artık yuvarlak değil, ovaldi. Daha önce akşam saatlerinde hiç böyle kasvetli bulutlar oluşmamıştı. Ortalık henüz aydınlık olsa da –aydınlık da bulanık bir ışıktı, normal günbatımıyla bir ilgisi yoktu– yarasa sürüleri sıcak ve kumlu havada şimdiden kanat çırpmaya başlamıştı. Sokağın tozunda sürekli bir şeyler hışırdıyordu. Sanki minicik ayaklar toz kaldırıyormuş gibiydi; hayvanlar kaçıyor muydu, yoksa büyülenmişler miydi, bilmiyordum. Önümüzde uzanan gri deniz sanki kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yüzeyinde en küçük bir kıpırtı bile yoktu. Arkamızdaki dağların etekleri zayıf bir ışıkla parlıyordu; buraya geldiğimizden beri çıkan ilk orman yangınıydı bu ama endişelenmeden izleyebileceğimiz kadar uzaktaydı.

Bu sadece bir orman yangınıydı. Tessa değildi.

Ama Tessa düşüncesi de bir an önce kurtulup geride bırakmak istediğim, zorunlu bir kötülük gibiydi. Hâlâ panik hissetmiyordum, hissettiğim daha çok sabırsızlıktı. Bir an önce başlamasını istiyordum. Aslında endişelendiğim taraf Tessa'nın buraya gelmesinden çok, birazdan içine gireceğimiz uyuşturucu tribiydi. Ama genel olarak sakın sayılırdım.

Alt katta da durum normale dönmüş gibiydi. Arada sırada mırıltılar ve ayak sesleri duyuyordum, o kadar. Louis'in ahır döven tekmeleri ve Colin'in çekiç sesleri de kesilmişti.

Bakışlarımı denizden ayırarak Tillmann'a çevirdim. Her zaman enerjik olan dudaklarında alışılmadık yumuşaklıkta bir gülümseme belirmişti.

"Seviniyorsun... tahminim doğru mu? Seviniyorsun, değil mi?" diye sordum inanmayarak. Hâlâ sakın olabilirdim ama hiç de sevindiğim söylemezdi. Tillmann koyu kaşlarını çattı, öfkelenmişe benziyordu ama gülümsemeye devam etti.

"Ellie, içimde bir şey onu seviyor ama başka bir parçam ondan intikam almak istiyor... Geldiği zaman ikisi de ortaya çıkacak. Onu göreceğim için elbette seviniyorum. Bunca zamandır beklediğim şey bu."

"Peki o geldiğinde içindeki doğru tarafın tepki vereceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya intikam almak isteyen değil de, seven tarafın ortaya çıkarsa?" dedim beklenmedik bir sertlikle. Ama sorumda haklıydım. Yaşlı cadoloz o pıtı pıtı adımlarla buraya yaklaştığında, Tillmann belki de sadece sevgi ve sadakat yumağına dönüşecekti.

"Çünkü bu düşünce üzerinde her gün, her saat çalıştım. Bundan başka hiçbir şey yapmadım denebilir. Ve oldukça fazla boş vaktim vardı. Artık neredeyse hiç uyumuyorum."

Bu kadıyla yetinmek zorundaydım. Çok çalıştığına inanıyordum. Ama yine de güvenlik için beni yanında yardımcı pilot olarak istemişti... demek ki kendinden hâlâ şüphe ediyordu. Moralim âdeta yerlerde sürünüyordu. O sırada cep telefonum çaldı. Tillmann'ın odasına çıkarken gerekli olur diye onu şarja koymuştum. Belki doktor ya da polis çağırmamızı gerektiren bir durum oluşurdu... tabii doktorlar ve polisler Tessa ve bizim için ne yapabileceklerse.

Yine de şu an beni arayan biriyle konuşmaya ihtiyacım yoktu. Bunun için yanlış zaman olduğu kesindi.

Ama Tillmann bana bakıp başını salladı. "Aç, konuş, benim aşağı inip birkaç şey almam gerek." Yaa. Birkaç şey. Uyuşturucu ve bıçak mı, acaba? Tanrı aşkına, bu durumdayken nasıl telefonla konuşabiliyordum... özellikle de arayan annemse?

Yoksa Grischa mı arıyordu? Bu düşünce allak bullak olmuş beynimde ansızın ortaya çıkıvermiş ve hemen elimi ayağımı birbirine dolamıştı. Ne de olsa bu mümkündü; akla hayale sığmayan o mektuba telefon numaramı da yazmıştım; bu, genellikle yabancı kişilere karşı asla yapmadığım bir şeydi ama Grischa benim için yabancı değildi, aksine, yıllardan beri rüyalarımı konuk olan biriydi. Belki de beni arama cesaretini bulmak için kendine zaman tanımıştı ve bunu şimdi yapıyordu çünkü merakına yenilmişti...

Tillmann aşağı indikten sonra, "Alo?" dedim kısık sesle.

"Ah, Elisabeth, haberim yoktu... bundan haberim yoktu!"

Hayır. Arayan Grischa değildi. Telefondaki Bay Schütz'dü. Tillmann'ın babası! Tam da şimdi! Neden söz ediyordu böyle?

"Merhaba, Bay Schütz," diye yanıtladım nazikçe. Aslında içimden ona laf sokuşturup şimdi aramanın sırası olup olmadığını sormak istediysem de, sesime nazik ve dostça bir ton vermeye çabaladım.

"Elisabeth, tüm bunları bilseydim, o zaman... o zaman... çok cesur bir kızsın. Çok cesur"

"Şey... evet. İdare ederim." Eyvahlar olsun. Neler olduğunu tahmin ediyordum. Annem ona karabasanlardan söz etmişti. Ama ne kadarını anlatmıştı? Tüm hikâyeyi mi? Hayır, bunu yapamazdı çünkü hikâyenin tamamını bilmiyordu. İtalya'ya tatile gittiğimizi, biraz da babamı arayacağımızı sanıyordu. Melez olan, kayıp babamı. Bunu Bay Schütz'e anlatmış mıydı? Eğer öyleyse, o zaman bu ona uygun bir davranış değildi. Bunu çok zor bir anında yapmış olmalıydı.

"Babana olanlar... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bunu ben de biliyordum, bu yüzden, "Hımm," demekle yetindim.

"Söyleyecek söz bulamıyorum! Bu çok acı, çok acı ve aynı zamanda akıl almaz." Bay Schütz işte şimdi doğru bir şey söylemişti. Ama sözlerine eşlik eden bu acıma tonundan hoşlanmamıştım. "Zor zamanlar atlatmış olmalı. Ya da bu hâlâ devam ediyor..."

“Ah, sorun yok,” diye uyuşuk bir sesle tekrarladım. “Şimdi İtalya’dayız ve...” Annemin bile varlığından haberi olmadığı, tüm karabasanların en beterini bekliyoruz. “Harika bir tatil.”

“Evet, iyice dinlenin, belki o zaman her şey... düzelir, değil mi?” Düzelir miydi? Sesinden, annemin anlattıklarının bir nebzesine bile inanmadığını anlamıştım. O acıma tonu demek bu yüzdendi. Onun gözünde zavallı, ruh hastası Sturmlar’ın arasında kalmış biriydim. Hepsı birbirinden beter, deli bir aile.

“Oğlum nasıl? Serotonin eksikliği hafife alınacak bir durum değil. Paul ona göz kulak oluyor mu?” Bay Schütz’ün “Paul” değişinden, onu en azından akli başında biri olarak onayladığını anlamıştım. Şu anda bıçak bileyen ve aşağıdan gelen gürültüleri doğru yorumluyorsam, çalıntı ilaçlarını karıştıran, ezeli şüphecimiz, Paul.

“Elisabeth, hâlâ orada mısın?”

“Buradayım.”

“Tillmann ne yapıyor? İyi mi?”

Etrafıma bakındım. Tillmann tekrar yukarı çıkmıştı. Ellerinde iki içki bardağı vardı, kolunun altına kocaman bir et bıçağı sıkıştırmıştı. Birazdan gireceğimiz tribin saykodelik fon müziğini oluşturmak üzere küçük müzik setini programlayacaktı.

“Harika. Biraz önce bize kokteyl yaptı çünkü akşama konuk bekliyoruz.”

Tillmann bana soru sorarcasına bakarak gülmek için kendini zor tuttu. Omuz silktim.

“Baban,” dedim dudaklarımı sessizce kıpırdatarak. Sırtması arttı. Fazla acele etmeden telefonu parmaklarımın arasından aldı.

“Selam, baba. Evet, her şey yolunda, ben iyiyim. Evet, burada hava çok güzel, çok güzel bir yerdeyiz. Çok güneş var. Daha iyiyim. Ah, tatilde ne yapılırsa işte, yüzüyoruz, yemek yiyip keyif çatıyoruz.” Cinayet de işliyoruz. “Peki, Ellie’ye veriyorum tekrar...”

Gözlerimi yuvarlayarak telefonu tekrar aldım.

“Elisabeth! Sadece senin yanında olduğumu söylemek istedim! Sizin yanınızdayım!”

“Teşekkür ederim. Bay Schütz, şimdi kapatmam gerek konuğumuz birazdan gelecek. Yakında görüşürüz! Güle güle!” Telefonu kapatıp acıyla

Tillmann'a baktım. "Evet, şimdi annemin, babamın ve benim delirdiğimizi sanıyor. Ona bir şeyler anlatmış olmalı! Neden bunu yaptı? Bunu nasıl yapabilir?"

Yoksa bunun nedeni, sevişme sonrası kulağa fısıldanan şeyler miydi? Colin'le yattıktan sonra gevezeliğimin tuttuğunu hatırlıyordum. Annemle Bay Schütz'ü aynı yatakta hayal etmek... hayır, bu düşünce yarına ya da başka bir zamana dek beklemeliydi çünkü her şeyi mahvedebilirdi. Bay Schütz'ün bize inanmadığı ve hepimizi psikopat olarak gördüğü açıktı, yoksa bu kadar vurgulu ve heyecanlı konuşmazdı. "Sizin yanınızdayım." Bu ne demekti; "zamanı gelip de sizi akıl hastanesine kapadıklarında bir demet çiçekle ziyaretinize gelirim" mi? Ama o zaman oğlunun çatlak Elisabeth'le tatil yapmasına neden izin veriyordu? Bunu ancak beni de Paul gibi deliler koğuşu içinde görmüyorsa yapabilirdi. Eh, herhalde böyle olmalıydı ve bu durumda sadece annemi deli olarak gördüğü belliydi. Evet, bu tablo daha doğru gibi görünüyordu. Tüm bu düşünceri daha sonraya bırakmak istiyordum. Daha sonra diye bir şey olacaksa tabii.

"Biraz önce gevşemiş görünüyordun, Ellie." Tillmann yoklar gibi beni süzdü. MP3'ü -Moby'nin *Pale Horses* parçasını arka arkaya çalacak biçimde- istediğim gibi programlamış ve sanki Tessa'ya sık görünmek istemiş gibi uzun bir pantolon giymişti. Benimse üzerimde hâlâ bikini vardı ama aşağı inip üzerime giysi arayacak zamanım yoktu. Fazla düşünmeden Tillmann'ın uzun tişörtlerinden birini alıp sırtıma geçirdim ve yatağında duran pantolon kemerini belime takıp kendime bir tür kısa elbise yaptım. Tessa için kendimi güzelleştirecek halim yoktu ama yarı çıplak halde karşısına çıkmak da istemiyordum. Ama bu tişörtle de kendimi çok rahat hissettiğim söylemezdi çünkü kaba etlerimi bile tam olarak örtmüyordu.

Yoksa mantarlar Tillmann'ın ikimizin arasına, yere koyduğu içeceklerin içinde miydi? Onları koklamak için eğileceğim sırada balkon kapısından içeri birkaç yarasa girdi, hışırtıyla kanat çırparak ve cıvıdayarak duvarlara çarptıktan sonra aynı hızla uçup gittiler.

"İğrenç," diye mırıldandı Tillmann. "Dinle, Ellie, kendinden emin değilsen ya da korkuyorsan, vazgeç. Bence sorun olmaz. Tek başıma da idare ederim."

"Hayır, korkmuyorum. Bunun olmasını istiyorum. Sadece şu anda gevşeyemedim. Bu sanki... gevşememem ya da gülmemem gerekiyormuş gibi bir his..."

"Bu tribin senin koruyucu kılıfın olduğunu düşünmelisin. Denizaltın gibi." Ah, yine çok uyanıkça davranıyordu. "Bu sana her şeyi farklı yaşatır, daha büyüleyici ve daha az korkutucu hatta belki de hiç korkutucu olmaz... tabii onu gerçekten almak istiyorsan ve kendini yine de iyi hissedeceksen."

Koruyucu kılıf olarak tribe girmek mi? Tessa'yı son seferkinden farklı deneyimlemek mi? Ah evet, bunu istiyordum. Dehşeti dışarıda tutacak bir durumda olma düşüncesi baştan çıkarıcıydı. O zaman her şeyi gerçekle ilgisi olmayan bir film izliyormuş gibi algılayacaktım. Merakın içimi kemirmeye başladığını hissediyordum. Evet, lanet olsun. Mantarı almak istiyordum. Uyuşturucu denizaltıma binmek istiyordum. Ama...

"Dur, aklıma bir fikir geldi." Tillmann MP3'ü tekrar kurcaladıktan sonra, "Tamam, oldu işte," dedi, "Arkana yaslanıp dinle..."

Teknik olarak dijitalleştirilmemiş bir plağın çıtırtılarını duyunca şaşırdım. Ardından oldukça eski, dokunaklı bir şarkının ilk notaları geldi. Tillmann dokunaklı şarkılar mı dinliyordu?

"Bu da ne? Ellili yıllardan mı? Toplama parçalarının arasında bunun ne işi var?"

"Bu benden değil, Gianna'nın toplama parçalarından."

Ah. Gianna'nın parçaları. Gianna'nın âşık olduğu anlarda bile şarkılardan geri durmadığını Hamburg'dan bu yana biliyordum. Ama bu şarkıcının bana biraz tanıdık gelen derin, dolu bir sesi vardı. Bir yerlerde daha önce dinlemiştim.

"Sanırım bunu tanıyorum... çoktan ölmüş olan şu şişko Amerikalı değil mi? Bunları neden dinliyorsun?"

"Ellie, eğer hemen susmazsan, ağzına çorap tıkayacağım!"

Çenemi tutacağımı Tillmann'a göstermek için abartılı bir hareketle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Teşekkür ederim," dedi iç geçirerek. "Bu, Elvis Presley, *Are You Lonely Tonight*'ın kahrkahalı yorumu. Bu şarkıyı canlı söylerken doğaçlama olarak sözlerini değiştirmiş. Orijinal sözler yerine *Do you gaze at your bald head and wish you had hair?* derken o sırada seyirciler arasında dazlak

bir adam görmüş ve ardından gülme krizine girmiş. Orada ne dediğini anladın, değil mi?"

Elbette anlamıştım. Dazlak kafana bakıp saçlarının olmasını mı hayal ediyorsun? Evet, çok komikti, espri yeteneği ve yaratıcılık içeriyordu ama çoktan ölmüş, ibik saçlı bir şarkıcının (üstelik Gianna'ya göre o da bir melezdî) birkaç kahkahasının neşemi yerine getireceğinden şüpheliydim. Yine de sesimi çıkarmadım. Tillmann şarkıyı baştan çaldı.

Şimdi Tillmann'ın sözünü ettiği bölüm gelmişti. Orkestra ısrarla parçayı çalmaya ve vokalist kadın tüm ciddiyetiyle en yüksek perdenden vokal yapmaya devam ederken, Elvis gülmeye başlamıştı. O da şarkıya kaldığı yerden giriş yapmak istiyor ama bunu bir türlü yapamıyordu. Tüm bunlar elbette komikti ve plansızdı, seyirci için de eğlendiriciydi ama beni derinden etkileyip kopartan şey (ki bu hiç beklemediğim bir durumdu), Elvis'in gülüş biçimiydi. Tamamen yalansızdı ve şimdiye kadar duyduğum en güzel erkek kahkahasıydı. Bu kahkahasında -öylesine içten, öylesine doğaçlama ve gençti ki- müzikal bir şeyler olduğu belliydi ama özellikle pek sık gülmediğini, gülmek için çok seyrek nedeni olduğunu ve aslında kasvetin, hüznün esiri olduğunu duyabiliyordum. Sanki yalnızlığının kalın duvarını bir anlığına kırabilme şansı olduğunu anlamış gibi, şimdi iyice yol almaya başlamıştı.

Bu kahkahalara katılmamak olanaksızdı çünkü mizahın her şeyi kırıp geçtiği ve onu salondaki yabancı insanlarla gerçek hayatta olabileceğinden çok daha güçlü bir şekilde bağladığı bu değerli an ondan esirgenemezdi.

Birden bana öyle yakın olduğunu hissettim ki uzun zaman önce öldüğüm ve kahkahası çoktan sönüp gittiği halde sanki yanı başımızdaydı. Şarkıyı üç kez daha çaldık, ta ki yüzlerimize kalıcı bir sırtma yerleşene dek. Gülmek karın kaslarımı gevşetmiş, göz çevremdeki kasılmış tüm çizgileri açmıştı. Artık hazırdım. Başlayabilirdi.

"Yaşasın kral. Şeref, Ellie. İyi bir uçuş!" Tillmann bardağını alıp benimkine vurdu. Sonra, uzun zaman önce yapılmış anlaşma gereği, kollarımızı birbirinin içinden geçirip kardeşliğe içtik. Ardından dudaktan hafifçe öpüşerek bunu mühürledik.

Bulaşık suyunu andıran nesnenin tadı berbatı ama bu, iğrenmek yerine hafifçe gülmeme neden olmuştu. Tillmann bu iğrenç tadı portakal suyu ve bolca buzla hafifletmeye çalışmıştı ama yine de dilimizin üzerinde bıraktığı

etki topraksı ve sertti. Bir an kendimizi cesaret göstergesi olarak böcek yiyen çocuklar gibi hissettik, sonra kıkırdayarak ve aptalca şakalar eşliğinde içeceklerimizi bitirip ağzımıza doldurduğumuz buzları kıtırdatarak yedik.

“Peki şimdi?” diye sordum. Midem buz gibi olmuş ama yanaklarım ve ellerim ısınmıştı.

“Şimdi bekleyeceğiz. Etkinin oluşması biraz sürebilir. Rahatına bak.”

Bir an Colin’in anılarımı çaldıktan sonraki kasvetli günleri hatırladım. Her şeyi unutmak ve bastırmak için Paul’ün beni sakinleştirici ve ağrı kesicilerle tıka basa doldurmasına izin verdiğim günleri. O zaman da ilaçların bir an önce etki etmesini dört gözle beklemiştim. Yani aslında, içinde bulunduğum şu an, benim için pek de yeni sayılmazdı, sadece şimdi bastırmam gereken bir şey yoktu, Tessa’nın bizi fark etmesinden bile korkmuyordum. Bu kez onu isteyerek kıışkırtmış ve gelişini planlamıştık. Ondandır birkaç adım öndeydik. Sadece bu değil: Aradan geçen zamanda denizanasıyla oynayacak, akrebin yanında uyuyacak ve zehirli yılanı okşayacak kadar soğukkanlı olmuştum. Özgüvenim olmadığını da kim söylüyordu. Bedenim sürekli bana zorluk çıkarmış, gözüme hep hatalı ve zayıf görünmüştü ama bu savaşta söz konusu olan zihnimdi ve o da çok güçlüydü.

Tillmann’ın yaptığı gibi sırtımı duvara dayayıp gözlerimi kapadım. Uzun bir süre hiçbir şey hissetmedim ve yavaş yavaş mantarların hatalı bir üretim olduğunu, hiçbir etki bırakmayacağını umutsuzlukla düşünmeye başladım. Ta ki kapalı gözkapaklarımın önünde birbirine geçip desenler oluşturan, sonra tekrar ayrılıp yeniden karşılıklı dans eden kesin şekilli yeşil ve mavi halkalar görmeye başlayana dek... bu, geometrik estetiğin bir festivaliydi ve sadece benim içindi, kafamın içindeki sinemaya özeldi. Tillmann’a bundan söz etmeyi çok isterdim ama canım konuşmak istemiyordu. Dilim sıcak ve yumuşak damağımın içinde hiç bu kadar kusursuz dinlenmemişti. Onu hareket ettirmek boşuna israf olacaktı.

“Gözlerine bakayım, Ellie.” Ah, sesi... çıtırdıyor ve alev gibi tıslıyordu. Onu sadece duymakla kalmıyor, hissediyordum da, her hecesini, her kelimesini. Sesler kıvılcımlar saçarak havaya sıçırıyordu. Dönen yuvarlaklardan kendimi isteksizce ayırarak ona baktım.

“İşte bu,” dedi keyifle. “İyi iş.”

Gözlerin, diye düşündüm. *Ah, Tillmann, gözlerin*. O da bana şaşkınlıkla bakıyordu. Maunu andıran kahverengi gözlerinin bebekleri nabız gibi atıyordu. Kalp atışlarını onların içinde görebiliyordum. Renk pigmentleri her atışta patlayıp sönüyor, sonra daha güçlü ve yoğun bir şekilde tekrar baştan başlıyordu.

Biz insanlar her şeye karşın ne muhteşem, ne kusursuz canlılardık! Sadece gözlerimiz bile yüzlerce mabetten ve sanat eserinden değerliydi. Sadece gözlerimizden oluşuyorduk, diğer her şey dekorasyondur, gereksiz fazlalıktı. Sadece gözlerimiz üzerinden hissetmek, düşünmek ve var olmak için bedenlerimizin geri kalanını kesip atabileceğimizden emindim. Gözlerimiz, ruhumuz olmuştu, var olduğumuz ve olacağımız şeyin kaynağı. Daha fazlasına ihtiyacımız yoktu.

Ama benimkilerin denize, Tillmann'ın ise ateşe dönüştüğü dört gözü-müz yeterli değildi. Bizi iki tane daha bekliyordu, onlara yaşamın solğunu üflediğimizde, bir imaj oluşturmak umuduyla parlamaya ve kıvılcım saçmaya başlayacak olan siyah aynalar.

"Hadi aşağı inelim," dedim uyuşuk bir sesle. Kelimeleri de hissedebiliyordum, tüy gibi hafiftiler, sıcak havanın içinde zarif bir şekilde süzülüyorlardı. Ne zaman ve nasıl ayağa kalkacaklarını bedenlerimize bırakmıştık; bunu hiç acele etmeden yaptılar, acele neydi ki? Koşuşturma niyeydi? Bedenlerimize yeterince zaman ve mekân tanırsak, düşüncelerimiz ancak o zaman tomurcuklanıp çiçek açabilirdi ve burada, yukarıda, çatı odasının çıplak duvarları arasında kendimi fazla sıkışık hissediyordum.

Merdivenden inmek tam bir maceraydı... hiç heyecanlanıp gerilmediğim ama bugüne kadar atlattığım en gözü pek girişimden bile daha sarhoş edici bir macera. Elimi kaygan, cilalı tırabzanın üzerine koyduğumda, dalgalar halinde bana sokuluyordu, onun içindeki reçinenin, bir zamanlar üzerinde yeşermiş olan yaprakların kokusunu alabiliyordum. Hiçbir zaman ölmemişti. Basamaklar sanki bizimle şakalaşmak ister gibi boyutlarını değiştirmişlerdi ama asla düşme tehlikesi içinde değildim çünkü onların genişlemelerini, büzülüp eğilmelerini önceden görebiliyordum. Aynı şekilde ince bir ipin üzerinde de yürüyebilirdim. Yeryüzünden yüzlerce metre yükseklikteki bir ipin üzerinde.

Düşmeden, tökezlemek ya da sendelemek korkusu olmaksızın merdivenleri alt ettikten sonra kaygan seramiklerin üzerindeki çıplak ayaklarımızı hissetmenin tadına vardık. İkimiz de trapez sanatçısıydık. Tillmann teybin fişini duvardaki prize soktuğunda, sıvanın altındaki taşların buna tepki vererek kısa bir an titrediklerini hissettim. Evet, müzik çalmaya başladığında, tüm duvar soluk almaya başlamıştı, bizden uzaklaşıyor, sonra tekrar yakına geliyordu.

Sırtımı dönmeye gerek duymadan arkamda iki gölge olduğunu fark ettim. Ama beni ilgilendirmiyorlardı, onlar sadece seramiklerin üzerinde oturmuş, bizi izleyen seyircilerdi, bizim dünyamıza ait değillerdi.

Tillmann'la sadece bir tek şeye ihtiyacımız vardı: Müziği dinlemeye, onu görüp tatmaya ve dışarıdaki siyah aynayla karşılaşmaya. Evren burada bizim için var olur ve gizeminin içine dalmamıza izin verirken, biz onun için buradaydık.

Belki de insan öldüğü zaman böyle oluyordu. Sadece yaşarken gördüğümüzden daha fazlasını görebilen gözlerden oluşuyordu. Tıpkı verandanın direğine tüm gayretiyle tırmanmaya çabalayan küçük, benekli böcek gibi. Daha önce onu sadece gözlemleyebiliyordum, boyutlarını, gövde yapısını, renklerini. Ama şimdi onu *görüyor*, tanıyordum. Yeteneklerini algılıyordum, onu harekete geçiren şeyi, çevremizi saran her şeyle olan ilgisini, sıcak rüzgârı, akçakavakların oyunlarını, taşların arasında gizlenmiş, uyanabilmeyi bekleyen kertenkeleleri, ultrasonik sesleri havada mor daireler çizen yarasaları, denizi, ağır, tuzlu suyunda ok gibi süzülen balıkları. Bu bir tek böcek anlaşılır gibi değildi. İnsan onu öldürme, şişleyip bir camın altında çerçeveleme fikrine nasıl kapılabilirdi? Biz olmadan var olması mümkün değildi, tıpkı bizim de onsuz var olamayacağımız gibi. Onunla bağlantı kurmuştum. Onun için önemliydim. İstersem onu tutabilir ya da harekete geçirebilirdim ama onu öylece bırakmak çok daha hayranlık vericiydi.

Bana sanki saatlerce organizmasının içine dalmışım gibi geldi, ta ki müziğin nağmeleriyle tekrar okşanmaya başlayıp böceği tamamen terk etmeden kendimi ona adayana dek.

Moby'nin bu parçasının sadece dinlediğim kadar olmadığını hep seziyordum. Onu uyurken çaldığımda armonileri damarlarımda akmaya başlar, gittikçe daha fazla yüzler ve tabakalar oluşturan derin, rahatlatıcı bir çekim

oluşturdu. Şimdi bu tabakaları karşımda görüyör, onlara dokunuyordum, üflediğimde kıvrılıyorlardı. Pes seslerde mavi, azur mavisi, kobalt mavisi, koyu mavi, gri mavi, turkuaz sesler çıkıyorlardı, birbirlerine karışan, sonra tekrar ayrılan binlerce nüans. Daha yüksek seslerde gümüş gibi, parlak çınlıyorlardı, tıpkı ayın aydınlattığı sis gibi. Arada altın iplikler vardı. Sanki süzülüyormuşum gibi renklerin içinde kaydım. Ayna... aynayı bulmalıydık... El ele tutuşup parmaklıklara doğru koştuk.

Colin merdivenlerde oturuyordu, sağ elini gevşekçe dizine dayamıştı, sol ayağını uzatıp omuzlarını gevşetmişti. Ensesinden dökülen ipeksi saçları etrafımızdaki doğa gibi soluk alıyordu. Teni ezilmiş gömleğinden daha parlaktı; altından belli olan elmacık kemikleri sivri ve keskindi... onu bin yılın en kutsanmış heykeltıraşı yaratmış olmalıydı. Gözlerini bize doğru çevirdiğinde, siyah, ölü ayna elmaslara dönüştü, yüz hatları canlandı. Öylesine inanılmaz bir güzelliği vardı ki Ona dokunmak zorundaydık. İkimiz de. Ona doğru gidip yanına sokulduk.

Tillmann'ın genç ellerinin Colin'in saçlarına ve yanaklarına dokunuşunu gülümseyerek izledim. O da gülümsemeye başlamıştı, gevşemişti ve mutluydu. Hiçbir şey söylemedi, bunun yerine ona serbestçe dokunup anlamaya çalışmamıza sessizce izin verdi.

Uzun, kıvrık kirpiklerini dudaklarımın arasına aldım, tatları pudramsı ve biraz da acıydı. Beyaz tenindeki pigmentlerin parlaklığının tadına varmak istedim. Tillmann'la dudaklarımız birbirine değdi çünkü o da Colin'i öpüyordu, sonra elleri hâlâ boynuna dolanmış olduğu halde başı Colin'in omzuna düştü. Göğsünden gelen çağıltı, müziğin mavisi ve gümüşüyle karışmıştı... bu müzik onun için bestelenmiş olmalıydı, bu onun hakkıydı... hâlâ yüzündeki büyüünün kaynağını araştırmaya ve kara gözlerinin derinliğine dalmaya çalışırken, Colin'in gözleri beni her seferinde trampolin gibi geri fırlatıyordu. Yine de Tillmann'ın onun kollarında sıkıca sarmalandığını bilmek bana huzur veriyordu.

Ama sonra müziğin mavisi savrulan akçakavak yapraklarının arasına çekildi ve daha büyük, daha tatlı ve muhteşem olana yer açmak için orada bekledi. Başlarımızı aynı anda rüzgârın tozları girdaplar halinde havaya savurduğu sokağa çevirdik... evet, rüzgâr sokağın tozunu atıyordu ama başka bir şey daha vardı; onun her zaman özlemine çektiğim kararlılıkla

canlanmış minicik, narin ama olağanüstü güçlü ayakları. Daha şimdiden ana hatlarını sezmeye başlasam da, onun karşısına çıkmak için sabırsızlanıyordum. Kadifemsi pelerini sokağın taşları üzerinde bir yılan gövdesi gibi sürünüyordu, kalçalarına dek dalgalar halinde inen vahşi, kızıl saçları kendi kendine oynuyor, birbirine dolanıp tekrar ayrılırken sanki güneş hiç batmamış gibi pırl pırl parlıyordu.

Onun gözlerine bakmak istiyordum. Lütfen. Gel ve bizi kurtar, bizi kendi krallığına al.

Kapımızın önünde belirdiğinde, ayağa kalkmadım. Bunun için bir neden yoktu. Ona olan saygımı uyanarak değil, uyuyarak gösteriyordum. Onun böylesine etkileyici, böylesine kusursuz ve muhteşem olduğunu neden hiç görmemiş, rüyalarımı ona terk ettiğim takdirde bana verebileceklerini neden kabul etmek istememiştim? Tabii Tillmann da ona gitmek istiyordu. Bunu ben de istiyordum. Bugüne dek bana işkence eden tüm korkular, tüm acılar, tüm sorunlar ve zorunluluklar benden uzaklaşıyordu ve bir daha bana zarar veremezlerdi. Kısa bir an, tekrar annemin karnında yattığımı sandım. Kıvrılmış uyuyordum, dışarıdaki tüm hayaletlerden ve iblislerden korunmuş olarak. Sadece var olabildiğim ama hiçbir şeye zorunlu olmadığım annemin bedeninde. Beklentiler, görevler yoktu, tek koşulum uyumak ve kendimi onun korumasına bırakmaktı. Neden dünyaya geliyorduk ki? Neden kendimizi en iyi hissettiğimiz o yerde kalamıyorduk? Oraya geri dönmekten beni kim ya da ne alıkoyabilirdi? Sadece onun gözlerine bakmam gerekiyordu, o övgü dolu, baştan çıkaran yeşillige, tüm yaşamların başladığı ve tüm varlıkların, insani tüm yüklerin son bulduğu o yere...

Bunu yerine getirmek ve diz çökerek ona yalvarmak üzere elimi merdiven basamağına destek yaptığım sırada gözbebeklerim sanki kendiliğinden Colin'in gömleğinden içeri kaydı. Oraya ait olmayan bir şey görüyorlardı. Hayır, o şey oraya ait değildi, bize de ait değildi! Bu yanlıştı!

Birden her yanıma bir huzursuzluk kapladı. Mavi çizgiler parçalanıp dağıldı. Müzik artık bir melodi olmaktan çıkmış, tenimi ince tabakalar halinde etimden keserek ayıran kulak tırmalayıcı, tiz seslere dönüşmüştü.

Gördüğüm şey doğrudu. Colin gömleğinin altına bir silah sokmuştu, kabzası Asya'ya özgü çizimlerle süslü, keskin, gümüş bir hançer. Bunun anlamı neydi? Colin sol yanımda oturuyordu ve üstünde bir hançer vardı.

Tillmann ise sağımdaydı ve üstünde bir et bıçağı taşıyordu. Burada konu Tessa değildi. Konu, onu öldürmek de değildi. Beni öldüreceklerdi. Beni!.. Colin hançeri kalbime saplamak istiyor, Tillmann ise gözlerimi oyup organlarımı almak ve onları Tessa'ya takmak istiyordu, beni parçalara ayırmak istiyorlardı çünkü artık bana ihtiyaçları yoktu, tıpkı rüyamda gördüğüm annem gibi. Artık işe yaramıyordum, aksine sadece var olma hakkını yitirmiş bir fazlalıktım. Bunu yapmaya hakları vardı. Bunu yapmaları gerekiyordu! Sonunda ne olduğumu anlamışlardı. Ben, çılgınlıktım, canavardım, kibirli ve sonu gelmez öfkeye kapılmış olan bir intikam tanrıçası! Benden kurtulmak istiyorlardı, benden! Müzik derimi bedenimden kazımaya devam ederken hiç kemiğim olmadığını korkuyla fark ettim. Evet, kemik yerine pullarım vardı, beni tepeden tırnağa örten ve kanımı donduran gri bir pul tabakasıyla kaplıydım. Dilim kendiliğinden ikiye ayrılıp çatallaşmıştı. Artık konuşamayacak, imdat isteyemeyecektim. Çünkü kötü ve hain hatta zehirli olsam da, yaşamak istiyordum, sonsuza dek yaşamak...

Tillmann bıçağı kaldırıp göğsüme indirmek istediğinde tiz bir sesle haykırarak son anda kurtuldum çünkü yılan gibi kıvrılıyordum. Pullu derim kuru yapraklar üzerinde esnekçe kıvrıldı ama sonra içimi yine ölüm korkusu kapladı ve tekrar haykırdım. Bu, ne ciğerlerimin ne de damağımın hissettiği ama uzun, kıvrak sürünge bedenimi tepeden tırnağa titreten, tiz bir çığlıktı.

Suluk almam gerekse de, artık çığlıklara son veremiyordum. Çizgiye dönüşmüş gözbebeklerim yuvalarından dışarı fırlamıştı. Panik içinde başımı yana çevirerek Colin'e baktım. O da ölüm komandoluğuna soyunarak kemerindeki hançeri çıkarmıştı. Haykurmaya devam ederek zehirli dişlerini gösterdim ama o ayağa kalkıp tüm görkemiyle dikildi. Ona bakarak ölüm korkusu içinde çığlıklar atarken gölgesi üzerime düşüyordu. Hançeri başının üzerine doğru kaldırırken yüzünde en küçük bir hareket yoktu. Güneşin son ışıkları hançerin ucunda kızılımsı bir parlaklık oluşturdu. Ama neden hançeri şimdiden kaldırmıştı ki? Daha yanıma bile gelmemişti! Yoksa hançeri bana mı fırlatacaktı? Hayır, sivri uç zarif bir kavis çizerek aşağı doğru inerken parmakları kabzasını sımsıkı tutuyordu. Sessizce, hedefe kilitlenmişti, kendi bedenine doğru... kendi kalbine saplanmak üzere. Kalbine!

Tekrar haykırdım, bu hayatta çıkarabileceğim en tiz ve yüksek sesle. Ama bana tepki vermek yerine âdeta tatmin olmuş gibi hançerin bedeninde yok olmak istediği göğsüne baktı. Beni öldürmüyordu. Tessa'yı da öldürmüyordu. Kendini öldürüyordu!

Çılınca haykırışlarım arasında yapabileceğim son şey olsa da, bıçağa sarılıp şiddetini frenlemek için öne doğru atıldım ama Colin benden hızlıydı. Hançerin sivri ucu en küçük bir gürültü çıkarmaksızın göğsüne saplandı. Şelale gibi havaya fışkıran mavimsi kan pullarımın üzerine sıçradı, onu derin derin içime çektim. Haykırışlarım kendi hıçkırıklarım arasında boğulmuştu. Kanı buz gibiydi. Bedenim anında felç olmuştu. İçimde bir sessizlik hüküm sürmeye başladı. Cansız bir halde yere yığıldım. Artık kıpırdamıyordum. Biraz önce ölmek istememiştim, şimdi ise tek istediğim buydu. Ölmek. Çünkü Colin hançeri kalbine saplamıştı.

İçimden zerre kadar kıpırdamak gelmese de, burada böyle yatamazdım. Ciğerlerimdeki son hava boşalana kadar haykırmak istiyordum, onun yanına gitmek istiyordum. Kollarım olduğundan emin değildim, hançeri kapıp kalbime saplayarak ona yetişmeyi başarabilir miydim, bilmiyordum ama bunu denemek istiyordum. İnleyerek yana yuvarlandım ve öne doğru süründüm ama biri bacaklarımdan tutup beni ondan uzaklaştırdı. Karşı koyacak gücüm yoktu. Tek yapabildiğim, haykırmaktı ve beni sıkıca tutup ölmemi engelleyen yabancı varlık ağzıma küçük bir hap tıkıştırmayı bu şekilde başarmıştı. Isırmaya kalktığım elini hemen geri çekti ama keskin dişlerim hapa çığnemeye başlamıştı. Ekşi bir tadı vardı. Haykırışlarım bir zaman sonra azladı, acı veren kalp atışlarım düzeldi ve zihnim berraklaştı. Bana neler olmuştu böyle? Hâlâ bir insan mıyım? Neden artık yürüyemiyor hatta sürünemiyordum? Gözlerimi kırıştıtarak etrafıma bakındım. Kollarım ve bacaklarım vardı, sadece onları kıpırdatamıyordum, felç olmuştum ve tenim... tenim... titreyerek çıplak koluma dokundum. Parmak uçlarım neredeyse hissizleşmişti ama dokudukları şey pul değil, soğuk bir ter tabakasıyla kaplı olan yumuşak, sıcak deriydi. Dilim de artık çatal değildi. Tamamen insani şekliyle damağımın içinde duruyordu.

Peki Colin'e ne olmuştu? Hançeri kendi bedenine batırışını sadece hayal mi etmiştim? Başımı kaldırıp ondan tarafa bakarken, lütfen, bu bir hayal olsun, lütfen, diye düşündüm yalvararak.

"Ah hayır... hayır," diye fısıldadım. Sesim artık bir vızıltıdan başka bir şey değildi. Sol elini hâlâ hançerin saplı olduğu göğsüne bastırmıştı, hayal falan değildi, aksine acımasız gerçektir. Bakışları benden öteye çevrilmişti. Beni omuzlarımdan sıkıca tutmuş olan Paul, Gianna ve Tillmann da aynı tarafa bakıyorlardı. Bakışlarım kendiliğinden onları izledi. Arkamdaki taşların üzerinde titreyerek yatan küçük yığını o zaman gördüm.

Tessa... hâlâ buradaydı! Saçları neredeyse tüm bedenini örtmüştü. İniyordu. Yüzü iğrenç bir şekilde çarpılmıştı. Biraz daha dikkatli bakınca, giysilerinin arasından çıkmış olan bıçağı fark ettim. Tillmann onu dibine kadar saplamış olmalıydı. Ama kan akmamıştı. Aşırı boyalı, gevrek dudaklarından yakınmaya benzer, gırtlaksı bir ses çıktı. Bataklığı andıran gözlerindeki kötücül ışıltının sönüp yerini sınırsız, sersemce bir boşluğa bıraktığını görebiliyorduk. Onu öldürüp öldürmediğimizi bilmiyordum. Ama şu anda içinde bir şeyler değişiyordu, sanki bedeninden kurtulup sıcak akşam esintisine karışıyor gibiydi.

"Anne..." diye fısıldadı Colin. Mavi kanı hâlâ dizlerine damlıyordu. Bakışları donuklaşmıştı ve elleri titriyordu. Sesi kulağıma son derece yabancı ve çocukça gelse de, onun konuştuğunu duymak beni büsbütün ayıltmıştı.

"Topla kendini, lanet olsun," dedim dişlerimin arasından, öne doğru eğilip hançeri bedeninden çekip çıkarmak istedim. Ama elim boşluğu yakaladı. Zihnim gittikçe açıldığı halde henüz bedenim üzerinde kontrol sağlayamamıştım... onun ölümünü elim kolum bağlı izlemek zorundaydım. Bunu neden yapmıştı? Neden? Ya Tessa'ya ne olmuştu? Hâlâ tehlikeli miydi? Bu yüzden mi hiç kimse bir şey yapmıyordu? Colin'e yardım etmeden önce ölmesini mi beklemeliydik?

Gözlerim panik içinde Colin'le Tessa arasında gidip geldi. Paul ve Gianna bakışlarını Tessa'dan ayırmaksızın taşlaşmış gibi susuyorlardı. Sadece Tillmann her soluk alışında sanki çelik bir yumruk kalbini eziyormuş gibi derinden, acı çeker gibi inliyordu... sanki ancak Tessa soluk aldığı anda rahatlayacaktı. Yerde yatan cılız ama yine de dolgun bedenindeki titremeler gittikçe azalıyordu. Kolunun üstündeki kızıl tüyler bir anda dökülmüştü. Yüz çizgileri düzleşmiş, iblislere özgü o ifade sanki hiç var olmamış gibi silinmişti. Sonsuz gibi görünen uzun saniyelerden sonra gözkapakları aşağı

indi. Son soluğunu verirken onunla birlikte Tillmann'ın göğsü de sarsıldı. Bitmişti. Nihayet bitmişti.

Şimdi karşımızda iğrenç, yaşlı ve ölü bir kadın yatıyordu. Sonsuza dek ölü kalacağını umduğum, iğrenç, yaşlı bir kadın. Ama sonsuza dek ölü kalıp kalmayacağını bekleyecek değildim. Colin daha önemliydi. Hâlâ yaşıyordu ve bakışları hepimizinki gibi Tessa'ya odaklanmıştı. Yarası ona hiç acı vermiyor muydu?

"Paul! Bir şeyler yap! Sen doktorsun, onu kurtarman gerek! Kurtar onu, ölüyor!" diye boğuk sesle bağırdım. Neden hiç kimse kılını kıpırdatmıyordu?

"Bunu yapmasına gerek yok," diye boş bir sesle karşı çıktı Colin. Dikkati hâlâ Tessa'nın üzerindeydi. "İntiharım işe yaramadı. Kendimi sevmiyorum." Hızlı bir hareketle göğsündeki hançeri çekip gömleğini üzerinden yırtarcasına çıkardı. Göğsündeki yarık saniyeler içinde kapanmaya başlamıştı. Colin acı bir kakhaha attı. Başka türlüünü beklemiyor gibiydi.

"Ama neden... neden böyle bir şey yaptın? Neden?" Onu kendine getirmek için tokatlamak istedim ama ellerimi yumruk yapacak gücüm bile yoktu.

Colin kendinden iğrenir gibi bana baktı, dudakları yorgun, mutsuz bir gülümsemeyle büzüldü. "Bir noktayı atladınız, Elisabeth. Acı duyguları açar. Acı neredeydi? Neredeydi?"

Bence şimdi kendimi suçlamak için doğru zaman değildi. Biraz önce hepsi beni öldürmek istemişti. En azından ben öyle sanmıştım. Bundan emindim! Bunun mantıksızlığını kendime açıklayamıyordum. Ama öleceğimden korkmuştum ve bu çok gerçektir. Hiç kimse bunun tersi için beni ikna edemezdi. Ancak Colin'in kalbindeki hançeri gördükten ve hapı yuttuktan sonra bu duygudan kurtulabilmişim. Colin'in de benden mantıklı bir yanıt beklemediği açıktı.

"Bir anne için en korkunç şey, çocuğunu kaybetmektir, değil mi?" Hançeri dikkatsizce bir kenara fırlattı. "Tam da bunun olduğuna inanması gerekiyordu. Çocuğunun öldüğüne."

Çocuğu. Colin. Titreyerek inledim. Tessa'yı öldürebilmek için kendini öldürmek istemişti. Bizim için... ve kendisi için. Ama ölmemişti. Tanrıya şükür, ölmemişti. Colin hâlâ bizimleydi.

Peki ya Tessa? Ona ne olmuştu? Gerçekten ölmüş müydü? Colin ölmediği halde bunu başarmış mıydık? Çocuğunu kaybettiğine inanması yeterli olmuş muydu?

Yüzünü görebilmek için dizlerimin üzerinde ona doğru kaydım. Gianna arkamda usul usul, kopuk kopuk hıçkırmaya başlamıştı. Sanki bu ses onu tekrar hayata döndürmüş gibi Tessa bir anda gözlerini açtı.

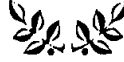
Hepimiz donakaldık. Hiçbirimiz ağzını açıp bir şey söyleme cesaret edemiyordu. Sadece Gianna bastırmaya çabaladığı halde hıçkırmaya devam ediyordu. Tessa'ya doğru yaklaştım. Bedeninin üzerindeki gölgeden, Tillmann'ın arkamda durup eğildiğini görebiliyordum. Belki de gözlerindeki hareketin nedeni sinirlerinin geç kalmış bir tepkisiydi. Tıpkı üzerine basılmış örümceğin son kez titreyen bacakları gibi. Ama baktığım gözler daha öncekinden farklıydı. Hâlâ bataklık yeşilini andırıyorlardı ama artık doğaüstü kötülüklerini kaybetmiş, boş ve sersemce bakıyorlardı. Ve yıkıcı bir kesinlikle bildiğim tek şey vardı: Bu gözler canlıydı. Çünkü tam gözlerimin içine bakıyorlardı.

Tessa'nın balgam dolu gırtlğından bir ses çıktı; bunun bir söz hatta cümle olup olmadığını bilmiyordum, kulağı daha çok nezleli bir ses gibi geliyordu ama yabancı dilde bir şey söylemiş de olabilirdi.

"Ne dedi?" diye sordum. Cılız ve cırtlak sesim rahatsız edici sessizliği bozmuştu. Gianna hıçkırmayı kesip güçlükle yutkundu, sonra hafifçe öksürüp ölmüş karabasanın biraz önce ağzından çıkan sözcüğü tercüme etti. Tessa'nın yüzlerce yıl sonra ağzından çıkan ilk sözcüktü.

"Neredeyim?"

VEBA

“Aaah!” Hissettiğim acı, motorîğimi tekrar harekete geçirmişti. Havaya kal-kan elimin bacağıma indirdiği şaplağı şaşkınlıkla izledim ama iğrenç hayvan yapacağını yapmıştı. Pire, yassı parmaklarımın üzerine inmesine birkaç milim kala geniş bir yay çizerek ortalıktan kayboldu. Pire mi?

“Dikkat, burada bir sürü var!” diye uyarırcasına bağırdı Paul. Tiksine- rek geri çekildim. Gianna ve Tillmann da yengeç gibi geri geri uzaklaştılar. Tessa kaskatı bir halde sırtüstü yatıyordu ve ağzı açıktı. Parlak gözlerini tavana dikmişti ama yaşam, saçlarından ve elbiselerinden kaçmaya başla- mıştı. Pirelerin gerçek bir sevinçle halka halinde havada dans ettiklerini görebiliyordum. Ama ilk harekete geçenler, yapış yapış kâkullerinden ve küflü giysilerinden kurtulup seramiklerin üzerinde yürüyen keneler, küçük tespih böcekleri, tahtakuruları ve hamam böcekleriydi.

“Geri çekilin! Sakın dokunmayın!” diye emir verircesine bağırdı Paul. Gerçi bunun tersini yapmak hiçbirimizin aklından geçmiyordu çünkü şimdi Tessa’nın bedeninden yayılan hayvansı kokuyu da almaya başlamıştık. Bu, önceki karşılaşmamda burnumun direğini kırmış olan o küflü ve ağır misk kokusu değildi, daha çok bayat, mayalanmış ter kokusuyla birlikte tanımla- namayan, tatlı ve hamurumsu bir buğuydu. Sanki yüzyıllardır yıkanmamış gibiydi. Ki bu da herhalde doğruydı.

Nerede olduğumuzu anlayamadan –çünkü sandığım gibi veranda de- ğil, sokak kapısının önündeki dar koridordaydık– Paul baldırındaki pire ısırığına dezenfektan püskürtüp kabaca ovaladı. Tespihböcekleri ve hamam böcekleri duvarlara tırmanmaya başlamışlardı bile. Paul bacağımlı sildiği bezi yere atıp mutfığa koştu ve hemen ardından karıncalar için satın aldığımız

böcek ilacıyla geri dönüp spreyi duvarlara püskürtmeye başladı. Hayvanlardan birkaçı anında öldü, diğerleri seramiklerin çatlakları arasına kaçıştı.

Paul'ü rahatsız olmuş bir halde izliyordum. Çünkü ağabeyimi böyle tanımıyordum. O, böceklerden korkacak son kişiydi. Evet, aslında daha çok önümüzde yatan bu leş kokulu insancığın ne yapacağımızı düşünmesi gerekiyordu. Tessa ilgiyle etrafına bakıyordu ama hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

"Soyunun!" Paul elini sabırsız bir hareketle bize doğru salladı. "Hadi, elbiselerinizi çıkarın, çabuk!"

"Ama... neden?" diye sordu Gianna suçlar gibi.

"Soyunun dedim!" diye tekrarladı Paul. Ses tonu bu kez itiraza sabrı olmadığını açıkça belli ediyordu. "Sen de!" Colin'i işaret etti. "Hayvanlar giysilerinize sıçramış olabilir, hepsini yakmamız gerek."

Yakmak mı? Biraz abartmıyor muydu? Gianna yatak odasına sıvışmaya yeltendi ama Paul'ün uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca hareketinin ortasında donup kaldı. Ağabeyime bu tiyatronun ne anlama geldiğini soracağım sırada Tessa öksürmeye başladı. Ciğerleri hırıldıyordu, hafif bir öğürtüyle kustuğu kanlı balgam saçlarına ve giysilerine yapışıp kaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Paul. "Size soyunun demedim mi?" dedi ardından öfkeyle. Hâlâ sessizce ona baktığımızı görünce gırtağını yırtarcasına bağırıyordu. "Baksanıza, hâlâ anlayamadınız mı? Bu kadın birkaç yüzyıl yaşında, üzeri hastalık ve parazit dolu! Pireler ısırıyor, kanlarında ne var, kim bilir! Bu durum böyle aptalca devam ederse veba mikrobu bulaştırabilirler. Ölmek mi istiyorsunuz?"

Veba. Veba! Onu böyle delirten şeyin ne olduğunu şimdi anlamaya başlamıştım. Sonsuz uzun bir zamandan sonra bu pirenin kurduğu ilk insani ilişki bendim. Ya da belki Tessa'nın bir zamanlar saldırdığı ortaçağdaki bir pire yuvasından gelen bir nesildi. Yardım ararcasına etrafıma bakındım. Ortalıkta uçuşan pire görmesem de, Gianna çoktan kollarını ve bacaklarını acımasızca dövmeye başlamıştı bile. Ama ben de tüm bedenime saldırdıkları hissine kapılmıştım. Tillmann'la ikimiz çabucak üzerimizdekilerden kurtulduk; ikimizin de çıplaklıkla bir sorunu yoktu, zaten hiçbir zaman iç çamaşırını giymeyen ve -belki de insanların kendisinden nefret ettiğinden yola çıkarak- utanma nedir bilmeyen Colin de aynı şekilde pantolonunu çıkarıp giysilerimizden oluşan yığının üzerine fırlattı. Son olarak Gianna

sürekli göğüslerini ve edep yerini örtmeye çabalayarak onu izledi. Paul giysilerini çıkarmamıştı, neden bilmiyordum ama bunu sormamam daha iyiydi. Tessa'nın yanı başındaki giysilerimizi bir süpürgeyle sokak kapısına doğru süpürdü.

Tessa'nın öksürük krizi azalmıştı. Başını yana döndürerek çıplak halde duvara yaslanmış olan Colin'e doğru baktı. Gırtlığından kumru ötüşüne benzer bir ses çıktı; o en çok nefret ettiğim ses. Gerçi artık kulağa zararsız ve âdeta iyi niyetli geliyordu ama yine de şehvet doluydu. Bir şeyler söyleyip ardından kıkırdadı.

Soran bakışlarımı kasılmış halde merdiven altındaki köşeye büzülmüş olan Gianna'ya çevirdim. Ellerini sakın tutmakta zorlanıyordu.

"Colin'i beğenmiş," dedi fısıltıyla tercüme ederek.

"Şaşırmadım, ne de olsa onu yaratan kendisi," dedim homurdanarak. Paul bizi koridorun öteki ucuna kovaladı, sadece Colin'in olduğu yerde kalmasına izin verdi. Uzattığı kollarıyla bizi önlemeye çalışırken ona döndü.

"Onu soymama yardım eder misin? Onu salona götürüp yıkamamız gerek ama giysilerini mutlaka yok etmeliyiz. İçinde neler yaşıyor Tanrı bilir"

"O bunu yapamaz!" diye araya girdim. "Bunu ondan isteme!"

"Bunu yapacak biri varsa, o da benim," dedi Colin buz gibi bir sesle. "Hastalık mikropları beni etkilemez ama sizi etkiler."

"Ama sen hastalanamazsan, bunu o da yapamaz, bu yüzden bize de bir şey bulaştıramaz..."

"Ellie, o artık bir iblis değil! Tüm bedeni asalak dolu. Bitler karabasan olacak değil ya?"

"Hayır," diye istemeyerek ona hak verdim. "Herhalde değillerdir."

Paul yeniden yönetimi ele almıştı. "Siz duşa girip iyice yıkanın, sonra da Tillmann'ın odasına girip beni orada bekleyin, üçünüz de. Hadi, acele edin!"

Tessa yeniden öksürmeye başlamıştı. Küçük, sulu kan damlaları havaya püskürdü. Koridorda öğürmekte olan kadının bu dehşet verici manzarasından gözlerimi en son ayıran ben olmuştum. Gianna kendini alttaki banyoya kapatmıştı, bu durumda yukarı çıkan Tillmann'ı izleyecektim. Attığım her adımla, çıktığım her basamakla birlikte çok kötü şeyler olduğu ve bunu çok daha kötülerinin izleyeceği, bilincimde kendini ilan ediyordu. Kalbim çarpıyor, alnımdaki gözeneklerden sürekli soğuk terler fişkınyordu. Çıkacak her

sonuç uçarcasına atan kalbimi hızlandırırsa da, beynim sindirmeye ve düzene koymaya çalışılacak ne varsa, bana sormadan bunu yapıyordu. Pirelerden biri beni ısırmıştı. Ortaçağdan gelen bir kadının saçlarına ve giysilerine yuvalanmış bir pire. Ortaçağda veba kol gezmişti. İnsanları sürüler halinde kırmış, köylerin ocağını söndürmüştü, çocukları yetim bırakmış, sonra onlar da ölü annelerinin çürümüş kollarında vebanın kurbanı olmuşlardı. Belirtileri hakkında pek fazla bilgim yoktu, tek bildiğim, çabuk gelen, acımasız bir ölüm olmasıydı. Hastalık en fazla üç gün sürüyordu, kurban müthiş acılarla ve ateş krizleriyle kıvranarak ölüyordu.

Bebekler gibi ağlamamak için elimi azğıma kapatarak banyoya girdim. Tillmann çoktan duşun altına girmiş, sabunlanıyordu. Bacağıma atıp onun yanına girmeyi hemen beceremedim. Kaslarım hâlâ kararsızlıkla tepki veriyordu. Ama pirenin ısırdığı yeri fazlasıyla belirgin hissediyordum. Ateş gibi yanıyordu. Sessizce yıkandık, telaşla ve acımasızca, ta ki su kesilene dek. Aşağıdan suyun borulardan aktığını duyabiliyorduk. Gianna. Herhalde yıkanırken iyice abartmış olmalıydı. Ama ben de kendimi keselemeye bir türlü son veremiyordum. Kurumaya başladıkları halde süngertaşıyla kol altlarımı ovup duruyordum.

“Yeter artık, Ellie. Derini yüzeceksin.”

Tillmann çevik ama göze çarpacak kadar beceriksiz bir hareketle taşı elimden alıp en üst rafa koydu. Sonra havlusunu omuzlarına sardı ve eğilerek küvetten çıktı. Hareketleri yavaş, âdeta uyuşuktu ve yüzü kireç gibiydi. Sanki spastik bir krampı yutmak istermiş gibi sürekli öksürüyordu.

Fayansların üzerine çömelerek sırtını duvara dayadı ve gözlerini kapadı. Ben de bir havluya sarındım. Bu arada sirokko çatıyı öylesine ısıtmıştı ki gözeneklerimden yine ter fışkırmaya başlamıştı. Ama örtünmek istiyordum.

“Sürekli kusacakmışım gibi geliyor ama buna gerek yokmuş. Bir yerde okumuştum, birini öldürdüğün zaman kusuyormuşsun.” Tillmann’ın sesi kırıktı. Yine de sözleri, beni içinde bulunduğum panikten biraz olsun uzaklaştırmıştı. Ne de olsa her şeyi konuşabileceğim biriyle birlikteydim. Bu beni hemen sakinleştirdi.

“Sen hiç kimseyi öldürmedin. O ölmedi.” Hatta Colin’e kur yapacak kadar canlıydı. Ve bunun yanı sıra biraz kan kusuyordu tabii.

"Hayır, içindeki iblisi öldürdüm, bir şey öldürdüm, Ellie. Ve bu o kadar kolay oldu ki! Önce bıçağı derisine saplayamayacağımı sandım, kemige denk geldi, bileğim hâlâ acıyor... Ama sonra bıçağın ucu içeri batınca, sanki bir kabarcığı delmiş gibi hissettim. Bıçak kolayca içeri kayıverdi, sanki... sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki boş bir kılıfı delmişim gibi!"

"Tam olarak ne oldu? Tek bildiğim, birdenbire beni öldüreceğinizi düşünmeye başladığım." Konuşmaya devam et, Ellie. Konuşursan, bu kadar fazla düşünmene gerek kalmaz.

"Tribe girdin, Ellie. Tam bir paranoya. Tanrım, gerçekten uyuşturucu almamalısın. Yine de teşekkür ederim. Bunda ciddiym. Teşekkür ederim."

"Niye teşekkür ediyorsun?" diye şaşkınlıkla sordum. Biraz önce her şeyi karmakarışık ettiğim hissine kapılmıştım.

"Çünkü girdiğin triple beni sarsıp uyandırdın. Tüm zaman boyunca seninle aynı düzeydeydim, seni izledim. Ne de olsa bunun üzerinde haftalarca çalışmıştım. Kafam iyiydi ama yine de dikkatimi toplayabiliyordum. Bu işe yaramıştı, hatta şu aptal böceğe baktığın zaman da. Ve şeyde de..." Tillmann kısa bir ara verdi. Utanmış gibiydi. "Colin'e yaptıklarım. Ona çok kunduğum için bana kızdın mı?"

"Saçmalama." Perişan halimize karşın gülmeden edemedim. "Nasıl hissettiğini biliyordum. O çok güzeldi, inanılmaz güzeldi, ona dokunmaktan başka bir şey yapılamazdı. Bu onun da hoşuna gitti. Böyle olması gerek. Üçümüzün merdivenlerde böylesine yakınlaşması çok güzel görünmüş olmalı."

"Evet. Bunu ben de düşündüm ve böyle hissettim. Colin'e her zaman saygı ve hayranlık duydum. Hem de hayatımdaki tüm insanlardan daha fazla. Ama o sırada, orada... ona bir şey verdim. Ben! Göz hizasındaydık. Artık sınır yok, anlıyor musun? Boş ver. Yine de Tessa'ya yenilmek üzere olduğunu fark ettim. Asıl tehlike tam olarak buydu. Kendini kaybetmiştin. Ona doğru süründün, Ellie, seni almasını istedin, seninle birlikte bunu ben de istedim. Biz onun çocukları gibiydik. Ta ki sen Colin'in silahını fark edip tribe girene dek. Bazen daha önceden tahmin edilmeyen en küçük değişiklikler kötü triplere yol açabilir. Colin'in planından benim de haberim yoktu... Ama bunu düşünmesi iyi oldu, değil mi?"

Başımı salladım. Colin'in hançeri göğsüne batırıldığı anı dehşetle hatırladım. Eğer dileği yerine gelmiş olsaydı, buna karşı hiçbir şey yapamazdık. Sonra

o sözleri. "Kendimi sevmiyorum." Sırtım birden buz kesilmişti. Tillmann'ın yanına oturdum ve sanki beni koruyabilirmiş gibi ona iyice sokuldum ama konuşmaya devam ederken tir tir titremeye başlamıştı.

"Şimdi neden ona gitmek istediğimi anlıyor musun? Neden onu unutamadığımı? Artık gitti, sonsuza dek... onu öldürdüm. Bunun felaketim olacağını biliyordum ama bu duyguyu bir kez daha yaşamak istedim, sadece bir kez daha..."

Evet, bunu anlıyordum. Kendimi kaybettiğim sırada Tessa'nın yakınında hissettiğim korunma duygusunda büyü, tanrısal bir şey vardı. Ama belki de bu duyguyu mantarlar yüzünden böylesine yoğun hissetmiştim. Yoksa buna neden olan mantarlar mıydı? Sonuçta Tessa'yla ilk karşılaştığımda, onu gerçek haliyle görmüştüm... küçük, iğrenç, pis bir şekilde.

Yoksa ikisi birden miydi? Aynı anda güzel ve korkunç muydu?

Tessa'yı özlemiyordum ama onun tarafından armağan edilmiş duyguyu özlüyordum. Belki de hepimiz yavaş yavaş güçten düşüren ve hiç kimsenin çare bulamayacağı, ölümcül bir hastalığa yakalanmıştık. Bu, kafamın içini gittikçe daha fazla ele geçiren ve çok yakında konuşarak bile bastıramayacağım bir düşünceydi. Bu gerçekleştiğinde, panik her yanıma ele geçirecek ve bir daha beni bırakmayacaktı. Oysa Tessa yanımdayken korku diye bir şey kalmamıştı.

Çaktırmadan rafların içine göz atıp ayağa kalktım. Acaba Tillmann'da başka uyuşturucu kalmış mıydı? Mantarlardan başka bir şey? Daha güçlü bir şey? İşte, tıraş makinesinin arkasında duran şu dört köşe, küçük kutu gözüme şüpheli görünmüştü...

Arkamdan Tillmann'ın da kalktığını fark etmediğim için korkuyla sıçradım. Çevik bir hareketle kutuyu raftan alıp içindekileri klozete boşalttı. Sifon küçücüktü ama minik zarfları ve hapları öteki tarafa göndermeye yetmişti.

"Aklına bile getirme, Ellie!" diye bana çıkıştı. "Bu şeyler senin için zehir sayılır! Sana mantarlardan öyle minik bir parça verdim ki bir ara hiçbir şey olmayacağından korktum. Yine de acayip güçlü bir tribe girdin, sinestezi bile yaşadın. Fazla hassassın, bu tam bir delilik!"

Tam bir delilik. Evet, belki de bu deliliğe biraz ihtiyacım olabilirdi, çok geçmeden beni yakalayacak olan panik dolu ve korkutucu olanı yerine, bu yumuşak, renkli ve güzel deliliğe ihtiyacım vardı.

Su hâlâ borulardan akmaya devam ediyordu. Yine de aşağıdan gelen sesleri duyabiliyorduk. Kıkırdamalar arasında, yerde bir şey çekiliyordu. Colin ve Paul Tessa'yı salona götürüyordu. O salonu zaten hep korkutucu bulmuştum, şimdi kendine uygun bir konduğu vardı. Sandalyeler çekildi ve kepenkler sürgülendi. Ona kalacak yer hazırlıyorlardı.

Tillmann tekrar yere, yanıma oturdu. Otururken havluyu sıkıca omzuma dolamıştım çünkü Tillmann'ın titremesi bana da geçmişti.

"Ah Tanrım, lanet olsun... lanet olsun..." diye fısıldadı. "Biz ne yaptık? Ben ne yaptım?"

Ağladığını fark etmem birkaç dakika sürdü. Onu ağlarken hiç görmemiştım. Ama buna normal bir ağlama denemezdi. Ara sıra bedeninden dalga gibi bir titreme geçiyor, yüzünü çarpıtmadan hıçkırıyordu. Gözlerini kapamış, sıkıldığı yumruklarını titreyen dizlerine bastırmıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Tillmann birden gözüme asıl olması gerektiği gibi görünmüştü; evinden uzakta, anne babası kavgalı, somut bir geleceği olmayan, on yedi yaşında bir çocuk gibi. O kadar gençti ki! Tessa'nın büyüğü yüzünden bunun böyle olduğunu göremememiş ve hissedememiştik. Hep çok daha olgun görünmüştü, özellikle bilgiç nutuklar attığında, oysa reşit bile değildi. On yedi! Onu neyin içine çekmiştik böyle? Bir cinayet işlemişti, en azından böyle olduğunu düşünüyordu, evet, bu cinayeti planlamıştık. Kemikleri bembeyaz kesilmiş elleri bıçağı tutmuş ve Tessa'nın göğsüne saplamıştı. Bunun doğru olduğunu düşünmüştüm. Hatta Colin'in onu François'in ardından göndermesinden çok daha doğru ama başka bir olanak olup olmadığını çaresizlik içinde kendime soruyordum. Çünkü gerçek dehşet yeni başlıyordu. Veba mikrobuna yakalandıysak, bu akşam zararsız bir başlangıç sayılırdı.

Kuru hıçkırımlarla tekrar sarsılmaya başladığında, sol elimi Tillmann'ın başının arkasına koyup ensesini okşadım, o kadar. Birinin ona sarılmasını ya da onu tutmamı istediğinden emin değildim. Belki tutarlılığı ve hayat tecrübesiyle Colin onu daha iyi teselli ederdi ama o aşağıdaydı ve ölümsüz hayatının en büyük belasının üzerindeki küflü giysileri çıkarmakla meşguldü. Kim bilir nasıl iğreniyordu...

Ya Gianna? Borulardan hâlâ su akıyordu. Ona bunu yaptıran neydi? Birden en büyük sorunum olup çıkmıştı. Tessa geldiği sırada hâlâ şok altında mıydı? Eğer böyleyse, o zaman felaket bir durumda olmalıydı.

“Tillmann, Gianna’ya bakmam gerek. Hemen geri döneceğim.”

Evet, gittikçe somutlaşıp acımasız olmaya başlayan kendi korukunç düşüncelerimden kaçabilmek için de onunla ilgilenmeliydim. Halüsinasyonun etkisi kanımdan yavaş yavaş yok oluyordu. Tekrar aklım başına geldiğinde ise, korkudan duvarlara tırmanabilirdim. Küçücük bir “Veba” sözcüğü daha şimdiden Demokles’in kılıcı gibi tepemde sallanmaya başlamıştı. Veba başımdan atabileceğim bir iblis değil, bir bakteriydi. Bir belaydı ve elimizde ona karşı hiçbir şey yoktu, ne sihir ne de sembolik formüller.

İşaret parmağımı Tillmann’ın yanağı üzerinde gezdirdim ama göz-yaşı yoktu. Tenindeki hafif nem terden ya da düşün suyundan olmalıydı. Hıçkırıkları azalmıştı. Umarım kendini sakinleştirdi ve ben de Gianna’yı mümkün olduğu kadar çabuk yukarı çıkmaya ikna edebilirdim. O zaman ikisiyle de ilgilenebilirdim ve karşılıklı olarak birbirimizi oyalayabilirdik. Şimdi hiçbirimiz yalnız kalmamalıydık.

Çünkü korkularım kendini doğruluyordu. Banyo kapısını iki sağlam tekmede açtıktan sonra Gianna’yı karşımda fino köpeği gibi ulurken buldum. Eğik sırtı ve kasılmış omuzlarıyla o sırada kaynar suyla dolmakta olan küvetin içinde büzülmüş, korku dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Derisinin benimkinden farkı yoktu, yengeç gibi kızarmıştı. Sabunlu suyun içinde çeşitli duş jeli tüpleri yüzüyordu, hepsi de sonuna dek sıkılmıştı. Saçları hâlâ sabunluydu. Boş duş jeli tüplerini sudan toplamak istediğimde acıyla haykırdım. Haşlanmama ramak kalmıştı.

“Gianna, küvetten çık, bu yaptığın hiç de sağlıklı değil...”

Uzattığım koluma vurarak kendinden uzaklaştırdı. “Dokunma bana! Pire seni soktu, belki de çoktan mikrop kaptın!” Artık bağırmağa başlamıştı, sesi fazla yüksek olmasa da saldırgandı. “Ne yaptığının farkında mısınız? Bir insan öldürdünüz!”

“Bunu yapmadık,” diye mantra gibi tekrarlardım çünkü aynı şeyi biraz önce yukarıda Tillmann’a da söylemiştim. “O yaşıyor. İçindeki iblis öldü. Tam istediğimiz şey oldu...”

“Tam istediğimiz şey mi? Hayır, Elisa! Hayır! Dışarıda yaşlı bir kadın yatıyor, bu ne demek, biliyor musun? Buradaki hiçbir şeyi bilmiyor, arabaları, akan suyu, elektriği tanımıyor...”

“Ona ne şüphe.” İç geçirerek musluğu kapadım. Şimdi Gianna da sesi duyabiliyordu. Trik, trak. Bu sesi daha aşağıya inerken fark etmiştim. Paul ve Colin mutfaktaydı. Bu ritmik ses yine de duyuluyordu. Tessa tıpkı duvardaki düğmenin ne işe yaradığını ilk kez anlayan küçük çocuklar gibi lambayı açıp kapatıyordu. Anlaşılan bu onu büyülemişti. Ama şimdi kapıyı da kurcalamaya başlamıştı. Paul onu salona kilitlemişti ama belli ki evin içinde bir tur atmaya niyetliydi.

“Bu çok korkunç, Ellie.” Gianna köpük kaplı dizlerine baktı. “Bir daha bu durumu hatırlamadan asla banyo yapamayacağım, asla.”

“Banyo yapmak zaten fazla pahalı,” diyerek içinde bulunduğumuz facia durumu espriyle yumuşatmaya çabaladım ama Gianna’nın şaka antenleri kapalıydı, şimdi olmazdı. Onu çok iyi anlıyordum. Yine de paranoyasının içinde kayıp gitmesine izin veremezdim. Parmak ve dirsek derileri şimdiden büzüşmüştü ve şakaklarından ter akıyordu ama banyodan çıkmak için bir girişimde bulunmadı. Buna daha fazla seyirci kalamazdım. Kendine yaptığı şey son derece zararlıydı. Kolumu kaynar suya daldırdım ve tıpayı çıkarıp göğsüme sürttüm. İşte, mikrop varsa bulaşmıştı. Gianna ona bir daha elini sürmek istemeyecekti.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. Gianna sadece suçlarcasına hiçkırkı. Su birkaç dakika içinde boşalmıştı ama o hâlâ köpük içindeydi. Üzerinden buharlar çıkarak küvette oturmaya devam etti. Terliyor ve titriyordu.

“Gianna, sonsuza dek küvette kalamazsın. Burası senin için güvenli bir yer değil. Yukarı çıkmalıyız. Bu banyoyu herhalde Tessa kullanacak ve...” Kullanacak mı? Bu nasıl olacaktı acaba? Klozeti bilmiyordu. Acaba gidip köşeye mi pisleyecekti? Bunu ondan beklerdim. Belki de çoktan yapmıştı. Salonda ortaçağdan gelen birinin hela çukuruna benzetebileceği türde eski bir şömine deliği vardı. Tuvaletini yapmak için başka bir yöntem olduğunu nereden bilecekti? Tuvalet kavramından haberi olamazdı.

Gianna yerinden kıpırdamadı, bunun yerine kendi kendine sessizce dua etmeye başladı.

“Ayrıca kendini toplar toplamaz onunla konuşman gerek. Babamın bulunduğu yerle ilgili bilgi verecek bir şeyler hatırlayabilir...”

“Onunla konuşmak mı?” Gianna göğsündeki haçı çıkardı. “Ben mi?”

“Onu anlayan bir tek sensin.”

“Dediklerinden neredeyse hiçbir şey anlamıyorum! Eski İtalyanca konuşuyor, ayrıca aksanı çok kaba, söylediklerini ancak tahmin edebilirim. Ayrıca bir şey bildiğini sanmıyorum. Daha nerede olduğunun bile farkında değil!”

“Yine de bunu denemeliyiz.”

“Şu anda nasıl olup da babanı aramayı düşünebiliyorsun, bunu aklım almıyor!” Gianna nihayet ayağa kalkmıştı. Üzerindeki köpükler akıp çıplaklığı ortaya çıkmadan bir havlu kaptı.

Bir yanıt vermedim. Babamı nasıl düşünebilirdim? Bana göre, bizi bu kâbustan kurtarabilecek tek kişi oydu. Deneyimli bir doktordu. Kendi kliniğini yönetmişti. Şu anda ne yapılması gerektiğini mutlaka bilirdi.

“Biraz geri dur, Ellie, lütfen.”

Gianna bana yaklaşmama isteğinde bence abartıyordu, bedenimde henüz veba şişi yoktu. Yine de dediğini yaptım ve o kurulanıp üzerine bir şeyler giyerken küçük pencerenin yanında durdum.

Hava kararmış, gece çoktan inmişti. Colin bahçede elbiseleri yakmaya başlamıştı. Sert hareketlerinde öfke vardı. Kumaşlar tutuştuğunda, iç yakan, aynı zamanda tatlımsı bir koku burnumuzu doldurdu. Aşırı ısınmış banyonun içindeki havada soluk almak neredeyse imkânsız olsa da, çabucak pencereyi kapadım.

Paul kapıyı çalmadan aniden içeri girdiğinde, içerideki buhar hemen dağıldı ve çizgiler halinde gözlerimizin önünde süzüldü.

“Ben size ne dedim? Yukarı çıkmanız gerek! Hiçbir şeye dokunma, Ellie. Merdiven tırabzanlarına tutunma, her şeyi yeni dezenfekte ettim.”

Koridor hastane gibi kokuyordu. Bu kokudan nefret ediyordum. İnsan bu kokuyu içine çektiğinde kendini hemen hasta hissediyordu. Hafif soluk alarak Gianna’nın ardından merdiveni çıktım.

“Birazdan yanınıza geleceğim, önce Tessa’yı yatırıp sakinleştirmem gerek.”

Evet, lütfen bunu yap, diye düşündüm acıyla. Lamba düğmesinin tiktakları ve kapının kurcalanması birkaç saniyelik aralıklarla döşümlü olarak devam ediyordu. Son kalan sinirlerim de harap olmak üzereydi.

Tillmann eğik çatı tavanının altındaki yatağa boylu boyunca uzanmıştı. Yüzü hâlâ solgundu, gözlerini kapamıştı. Gianna süklüm püklüm diğer yatağa oturdu. Görünüşe bakılırsa, aralarındaki tek cüzzamlı kişi olarak şişme yatağı Tillmann ve Gianna'dan mümkün olduğu kadar uzağa çekip duvara dayadım ama yatmak gibi bir niyetim yoktu. Yatarak bedenimi dinlendirdiğim takdirde bağışıklık sistemimin çökeceğinden korkuyordum.

"Kimse duydu mu?" diye dikkatle sordum. "Çıglıklarımı yani." Deli gibi bağırıyordum. Özellikle şimdi, herkesin konuşmaktan çok susmayı yeğlediği şu anda çıglıklarım sanki hâlâ kulak zarımda cınlıyormuş gibiydi.

"Sen bağırmadın, Ellie," diye beni düzeltti Tillmann. Sesi robot gibiydi. "O Tessa'ydı. Hemen... ölmedi."

"Ama hiç kimse bir şey duymadı," dedi Gianna fısıldar gibi. "Futbol maçı vardı. Bugün dünya kupası maçı vardı. Dünya kupası oynanıyor. Herkes geri zekâlılar gibi böğürüyordu."

Dünya kupası. Doğru, bu yaz dünya kupası yapılıyordu. Normal yaşamdan ne kadar uzaklaşmıştık! Onunla artık bir ilgimiz kalmamıştı. Demek hiç bağırmamıştım?

"Peki bağırmasaydım ne yaptım? Çünkü artık kendimi göremiyordum. En azından olduğum gibi değil." Çünkü bir yılana dönüşmüştüm. Pullu bir sürüngene.

"Ona doğru sürünmek istedin. Seni ondan son anda kurtarabildik. Ve sonra..."

"Sus, Tillmann, artık bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum!" diye ciyakladı Gianna. "Buna dayanamıyorum!" Öfkeyle bana baktı. "Bu senin için de geçerli, Ellie! Tek kelime etme!"

Kafamdaki düşünceleri dinlememek için Tillmann ve Gianna'yla konuşmayı çok istesem de, ona boyun eğip ikimiz de sustuk. Ta ki Paul'ün merdivendeki ayak seslerini duyana dek. Kapaıyı açtığında, kendimi kötü bir doktor dizisindeymiş gibi hissettim. Bonesi ve terlikleriyle birlikte, tepeden

tırnağa yeşil ameliyat önlüğüne bürünmüştü. Kocaman cerrah ellerinde lastik eldiven vardı. Ağzında beyaz bir maske olduğu için sadece gözlerini görebiliyorduk. Başka zaman olsa onun bu haline gülerdim. Ama ağabeyim şu anda gözüme daha kaç gün yaşayacağımızı haber veren uğursuz bir hayalet gibi görünüyordu. Hiçbir şeye dokunmadan duvarın önünde dikildi. Kapıyı da dirseğiyle kapattı.

“Şimdi beni iyi dinleyin. Kulaklarınızı ne kadar açarsanız, buradan çıkma şansınız o kadar artar. Anlaşıldı mı?”

Gianna’yla başlarımızı salladık, Tillmann ise herhangi bir tepki veremeyişiniz, gözleri tavana dikili halde hareketsiz yatmaya devam etti.

“İyi. Ellie’nin dışında sokulan kimse var mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Gianna titrek bir sesle. “Sanki her yerimde dolaşıyorlar...”

“Bu çok normal, korktuğun için böyle hissediyorsun,” dedi Paul ikna edici bir sakinlikle. “Her neyse: Birbirinize dokunmayın. Sadece buradaki banyoyu kullanın, ellerinizi devamlı yıkayın. Odadan dışarı çıkmayacaksınız. Şu andan itibaren karantina altındasınız. Tessa’nın hangi mikropları barındırabileceğini bilmiyoruz. Onun zamanında sadece veba değil, bir yığın hastalık vardı, kolera, çiçek, dizanteri, cüzzam...” Gianna tekrar inlemeye başlayınca, “Paniğe kapılmak için bir neden yok!” diye bağırdı Paul. “Bunların hiçbirini taşımıyor da olabilir. Ayrıca bağışıklık sistemi ve hijyen bu tür virüslerden korunmada büyük rol oynar. Eskiden insanlar lazımlıklarını sokağa dökerlerdi ve hiç yıkanmazlardı ya da mikropların rekor gibi bir sürede çoğaldığı ortak hamamlarda buluşurlardı. Bu yüzden mümkün olduğunca kendinizi izole etmelisiniz. Koridora lizol³⁶ koydum. Sadece iki şişemiz var, yani idareli kullanın.”

Paul konuşmaya devam etmek için sanki cesaretini toplamak istermiş gibi derin bir soluk aldı. Anlaşılan şimdiye kadar söyledikleri, konferasının zararsız olan bölümüydü.

“Eğer bu pireler veba taşıyorsa –eğer!– bu büyük olasılıkla bubonik vebadır.”

Şimdi benim de soluğum kesilmişti. Bubonik veba. Başka ne olacaktı ki!

"Lenf düğümlerinize dikkat edin, şişebilir, kalınlaşıp sertleşebilirler. Bu olursa hemen bana haber verin." Neremizi kontrol etmemiz gerektiğini gösterdi. Boğaz, kol altları, kasıklar: "Aynısı ateş, şiddetli ya da kanlı ishal, kusma, kanlı öksürük için de geçerli. O zamanlar tüberküloz da yaygın bir hastalıktı ama onun kulukçka dönemi çok uzun sürer. Ve tedavisi mümkündür. Biraz ishal için endişelenmek gerekmez çünkü yaşadığımız gerginlik yüzünden bu olabilir."

"Ya veba? Onun kulukçka dönemi ne kadar?" Kendimi uzun zamandır dinlemek istediğim, son derece ilginç bir tıp konferansidaymışım gibi hayal etmeye zorladım. Yoksa delirecektim. Tam anlamıyla.

"Üç ila bir hafta, tıpkı diğer salgınlar gibi. O zaman içinde burada beklemelisiniz. Size yiyecek, içecek getireceğim. Ayrıca birazdan hepinize koruyucu antibiyotik aşısı yapacağım."

Paul'un klinikte çalışırken hiç çekinmeden kleptomanisinin esiri olması ne büyük bir lütuftu. Yine de her antibiyotik her hastalıkta işe yaramıyordu, çok çeşitli virüsler vardı, yüzyıllar boyunca değişime uğramışlardı hatta bazıları penisilin'e bile dayanıklıydı ve hiçbir çağdaş bilim insanı şimdiye kadar ortaçağdan gelme canlı bir veba virüsünü mikroskopya altına koymamıştı.

Paul yataklarımıza gelip hiç tereddüt etmeksizin çıplak popolarımıza iğneleri batırdı.

"Peki ya sen?" diye korkuyla sordu Gianna. Tillmann ise hâlâ yatağında ölü gibi uyukluyordu. İğne yapılırken gıkı çıkmamış, Paul onu bıraktıktan sonra bir bebek gibi tekrar şiltesine uzanmıştı.

"Kendimle ilgilenirim, dert etme," dedi Paul. Gözlerinden, gülümsediğini görebiliyordum... hiçbir zaman karşı koyamadığım, o ikna edici yaramaz çocuk gülümsemesi. Sonra tekrar ciddileşti. "Benimle biraz gelir misin, Ellie?"

Kapıyı kapadıktan sonra koridorda onu izledim. Beni banyoya götürdü. Salondan patırtılar geliyordu. Bir çatırtı duyuldu.

"Eşyaların yerini mi değiştiriyor?" diye sordum.

Paul yanıt vermeden önce anlayamadığım bir bakışla birkaç saniye boyunca beni süzdü.

"Çetin cevizsin, kardeşim. Deli ama çetin ceviz. Ne halt içtiniz?"

"Halüsinasyon mantarı. Tessa için sahte rüyalar yaratacaktık. Böylece hem gerçek rüyalarımızı çalamayacaktı hem de uyanık kalacaktık. Görünüşe

bakılırsa, işe yaradı. Tillmann benden önce ayıldı. Peki o..." Aşağıyı işaret ettim. "O ne olacak? Durumu nasıl?" Tanrım, ne biçim soruydu. Ama Tessa söz konusu olduğunda ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Paul. "Şu anda ateşi çıkıyor, ciğerlerinde balgam var, kan kusuyor, lenf düğümleri şişmiş... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şey olabilir. Şimdiye kadar sadece idrar yaptı -şöminenin yanına- biraz kahverengimsi ama yanımda test çubuğu yok. Ne kanını inceleyebilirim ne de herhangi bir laboratuvar analizi yapabilirim. Burada tam ortaçağdaki gibi tıp pratiği yapıyoruz. İlaçlar dışında. Ve bu noktada bir ricam var."

"Rican mı?"

"Evet." Paul gözlerimin içine dikkatle baktı. Bonesi ve ağzındaki maske-siyle hâlâ gözüme bir yabancı gibi görünüyordu ve ona dokunamamak içimi acıtıyordu. Diğerlerinin mümkünse beni odadan atmak istedikleri bu anda, onun kollarına atılmayı istiyordum. Ama dokunmak bana yasaklanmıştı.

"Kendime penisilin vuracağım ama hata yapabilirim. Kalçadan vurulması gerek ama biraz önce Tessa'yı salona taşıırken kendimi zorladım. Bunu senin yapmanı istiyorum. Ayrıca birlikte karar vermemiz gereken bir konu daha var. Elimde altı aşı kaldı. Üçünü size ayırmak istiyorum, en az üç. İki tane de Tessa için. Artık beş kişiyiz. Geriye bir tane kalıyor Onu kendime kullanabilir miyim?"

"Bir de hâlâ düşünüyor musun?" diye öfkeyle sordum. "Tabii ki kullanacaksın, başka kim kullanacak!"

"Pireler beni ısırmadı, Ellie. Ama seni ısırıldı. Benim için kendini bir kez feda ettin. Ayrıca Tessa'nın ona ihtiyacı olabilir..."

"Ah, Tessa'yı düşünmek zorunda değilsin. Neden ihtiyacı olsun ki?" dedim hararetle.

"Şey, pek sağlıklı olduğu söylenemez, değil mi? Ben doktorum. Hasta insanlara yardım etmek benim görevim."

Paul ne dediğinin farkında mıydı? "Ben doktorum." Bizi kuşatan dehşete karşın bu özel bir andı, evet, âdeta mutlu bir an. Eskiden olmak istediği ve François'in onun elinden aldığı şeyi nihayet yeniden kabul ediyordu. Tıpkı bizim gibi Tessa'yı da iyileştirmek istiyordu. Ancak bunun için yeterli

antibiyotigimiz yoktu. Tekrar terlemeye başlamıştım. Aynı anda hem soğuk hem de sıcak.

“Ellie, hastalanırsan seni burada bırakacağımı sanma. Belirtiler başlarsa elbette sizi hastaneye götüreceğim! Bu sadece bir önlem...”

“Paul, bizi hastaneye götüremezsin! Bunu yaparsak, onu da bildirmemiz gerekecek, ya sonra? Onun kim olduğunu ve nereden geldiğini nasıl açıklayacağız? Evden çıkarsak hastalığı yayabileceğimizden söz bile etmiyorum, tabii göğsündeki yaradan ve bıçaktaki DNA’dan da!” Bilim insanları için eşî bulunmaz bir DNA. Fısıltıyla tartışmak gittikçe daha zorlaşmaya başlamıştı. Gırtlığım fısıltıyla konuşmama karşı çıkıyordu ve kafam sesimin baskısına artık dayanamayacakmış gibiydi.

“Henüz hiç kimsede veba yok. Sakin olmaya çalış; şu ana dek en iyi dayanan sen oldun, bunu koruyabilirsen, seninle gurur duyarım. Pekâlâ, bana iğne vuracak mısın?”

Bu sorunun yanıtı ihtiyacı yoktu ama Paul’ün burada yaptığı şeyin daha çok sinir krizi geçirmemem için başvurduğu bir oyalama terapisi olduğundan kuşkulanmaya başlamıştım. Acil bir durumda iğneyi pekâlâ kendisi de yapabilirdi. Ne yapmam ve neye dikkat etmem gerektiğini iki kez tekrarlattı. Sonra ellerimi dezenfekte edip Paul’ün koridora getirdiği steril eldivenleri giydim ve enjektörün ucunu onun derisine dayadım.

“Şimdi sakın yellenmeye kalkma, tamam mı?”

Paul gülünce kaba etleri hafifçe titredi. Bu mizah duygumuzun nereden kaynaklandığını bilmiyordum ama aklımızı yitirmektense, gülmek çok daha iyiydi. Sadece buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum.

İğnenin ince ucunu deriye batırmakta beklediğimden daha fazla zorlanmıştım. Oysa bunun daha kolay olacağını tahmin etmiştim. Tillmann’ın bıçağı Tessa’nın göğsüne saplamak için nasıl bir güç kullanmak zorunda kaldığını ve Colin’in kendine karşı ne kadar acımasızca davrandığını daha iyi anlıyordum. Ama dikkatimi olup bitmişe değil, yapılması gerekene vermem gerekiyordu.

Pantolonunu tekrar çektikten sonra, “Demek Tessa hastaymış,” diye Paul’ün anlattıklarını özetledim. “Ağır hasta mı? Sence hastalığı eskiden mi kalma, yoksa şimdi mi oldu?...Yani yaptığımız şeyden sonra?” Belki de Tillmann’ın bıçağı kalbi yerine ciğerlerine isabet etmişti.

"Hayır, hastalığı aldığı yaradan değil. Çok tuhaf, bıçakta hiç kan yoktu. Yara yüzeysel ve kalbi hızlı ama normal ritimde atıyor. Belki de modern dünyaya dayanamadı, çevre zehirleri ve elektromanyetik alerji ona zarar verdi. Ama bence çok daha önceden hastaydı ve tüm bunların birbiriyle bağlantısı var."

"Bağlantı mı?" Bu bana biraz şifreli gelmişti.

"Düşünsene, Ellie. Hastalıktan ölmektense dönüştürülmeye izin verip karşılığında sonsuz yaşama kavuşmak için bundan daha iyi bir neden olabilir mi? Bunu herhalde minnettarlıkla kabul etmiş, hatta bunu hırsla istemiştir. Bana hırslı biri gibi göründü. Hırslı ve aptal. Ayrıca ensesinde damga var. Colin gösterdi."

"Damga mı? O da ne?"

"Ortaçağda herkesin ne olduğunu görmesi için fahişelere vurulan damga. Bazen enseye yapılırdı, bazen de doğrudan yüzün ortasına. Onun bu yüzden kötü olduğunu söylemek istemiyorum, belki de çektiği sefalet ve fakirlik yüzünden böyle olmuştur." Paul özür dilercesine omuz silktili. "Burada bir iblisten değil, bir insandan söz ediyoruz. Ama onu pek sempatik bulduğumu söyleyemem."

Demek Tessa bir fahişeydi... Düşündüğüm şey belki adil değildi ve fakirlikten geldiği teorisinde Paul'un haklı olduğunu biliyordum ama bu, ona olan nefretimi daha da güçlendirmişti. Colin bir keresinde alçakça dürtüleri olan kişilerin dönüşüme uğradıklarında en korkunç karabasanlar haline geldiğinden söz etmişti. Tessa insanken belki François gibi hiç kimseyi öldürmemişti ama hırsı ve şehveti daima onun özelliği olmuştu. Bundan emindim. Acaba fahişelik mesleğini severek mi yapmıştı? Bu mümkün olabilir miydi?

"Sadece damgası yüzünden bile onu hastaneye götüremeyiz, Paul. Birinin gözüne çarpabilir. Burada kalmamız gerek."

Tek olanığımız buydu: Burada kalmalıydık. Ve benim için ayırmasına izin vermeyip iğneyi Paul'e yapmıştım. Ama beni tehlikeye atacak olsa bile, böylesi daha iyiydi. Ağabeyim de bizim gibi kendini korumalıydı. Salondan yine yere düşen bir şeyin çatırtısı geldi, ardından haz dolu bir kıkırdama duyduk. Hemen ardından iğrenç bir kahkahaya ve gargaraya benzer bir hırıltıya dönüştü.

"Lütfen buna son vermesi için bir şeyler yap," dedim yalvarırcasına.

Paul başını salladı. "Yatmak istemiyor ama yanımda yeterince Valium var. Sen de ister misin?"

"Bilmiyorum. Sanırım hiçbir şey istemiyorum." Lenf düğümlerim şiştiği takdirde uyuyakalmaktan ya da diğer belirtileri fark edememekten korkuyordum. Uyanık kalmak istiyordum.

"Bir şeye ihtiyacınız olduğunda kapıyı tıklatarak işaret verin. Colin'le ikimiz her şeyle ilgileneceğiz. Güçlü ol, kardeşim, tamam mı?"

Artık hiçbir şey söyleyemiyordum. Paul merdivenlerden iner inmez zor tutabildiğim sükûnetim, sanki tuz ruhunda eriyen et parçaları gibi yok olacaktı. Ama gitmek zorundaydı. İşi onu bekliyordu.

Dokunsalar ağlayacak halde odaya girdiğimde, Gianna ve Tillmann hâlâ yataklarında yatıyorlardı.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye dikkatle sordum. "Nasılsınız?"

Yanıt yoktu. Hatta Gianna sanki soluğumdan korkarmış gibi bana sırtını dönmüştü.

"Tillmann, biraz sohbet edelim mi?" diye bir kez daha denedim. "Tribini anlatsana, neler gördün, çok merak ediyorum." Hiçbir tepki vermemişti. Beni duymuş muydu acaba? İçimdeki çaresizliğin gittikçe arttığını hissediyordum.

Bu kez tekrar Gianna'yı denedim. "Gianna, biraz konuşursak, belki kendini daha iyi hissedersin. Hayır mı? Hiç olmazsa ben kendimi daha iyi hissederim." Hem de çok daha iyi. Yalvardığımın farkında değil miydi? Yanağımdan aşağı bir tek damla yuvarlandı. "Bütün gece burada oturup susamayız ya?"

Gianna inlemesini bastırdı, belki de ağlıyordu ama bana doğru dönmek için bir girişimde bulunmadı. Şimdi Tillmann da başını duvara doğru döndürmüştü. Benden korkuyorlardı. Soluğumdan, ellerimden ve tenimden korkuyorlardı. Onlara yakın olmamdan nefret ediyorlardı.

Bunu tek başıma atlatmam gerekiyordu. Artık hiç kimsem kalmamıştı. En iyi iki dostum benden iki metre uzaktaydı ve ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Ve sevdiğim erkeğin aklında kendini öldürmekten başka bir şey yoktu. Tıpkı eskiden okulda olduğu gibiydi. O zaman da ağladığımda hiç kimse benimle ilgilenmez, bunu dikkat çekmek istediğim için yaptığımı

düşünürlerdi. Ama şimdi gerçekten dışlanmışım ve bu, kendimi öldürmeme bile neden olabilirdi.

Şişme yatağı sirokkonun sıcak rüzgârında denizin sesini duyabileceğim şekilde balkon kapısının dibine çektim çünkü bana kalan tek şey buydu. Kocaman açtığım gözlerimle aşağıdaki gürültülerin kesilmesini bekledim.

Bahçede hâlâ ateş yanıyordu.

Rüyalarımda günahlarımızdan arınma ateşi yanacaktı.

Hepimiz ölecektik.

ACIMA

"Hastalıktan ölmektense dönüştürölmeye izin verip karşılığında sonsuz yaşama kavuşmak için bundan daha iyi bir neden olabilir mi?"

Paul'un retorik sorusu aklımdan çıkmıyordu ve kısa, huzursuz bir uykudan sonra kâbus görüp geceyarısı uyandığımda bile düşüncelerime zıpkın gibi saplanmıştı. Şimdiye kadar birçok kâbus görmüştüm; bazılarında bunların asla gerçekleşmeyeceğini ya da biraz şansın yardımıyla hemen başıma gelmeyeceklerini düşünerek kendimi sakinleştirebilmişim.

Bu kez işe yaramamıştı. Çünkü görsel hileleri açısından gerçek hayatta daha az zorlayıcı gelişecek olsa da, gördüğüm kâbusun gerçekleşme olasılığı fazlaydı. Ancak acıları çok daha beter olacaktı ve sonu değişmeyecekti. Ölüm. Gördüğüm kâbusta acı hissetmemiştim, sadece bunun henüz başlangıç olduğunu bildiğim, boğucu bir zayıflık içindeydim. Çünkü artık çoktan deforme olmuşum. Zayıflamış bedenimin her yeri yumruk büyüklüğünde yaralarla kaplıydı, mor renkte parlıyorlardı ve öyle şiştiler ki kalbim her çarptığında nabız gibi atıyorlardı. Zaman zaman şişliklerden biri patladığında sadece kan ve pis kokulu irin akmakla kalmıyordu. İçinden sürüler halinde çıkan tespih böcekleri ve hamam böcekleri kaçmak için gözlerimin ve ağzımın üzerinde dolaşıyorlardı. François ve Tessa tarafından yaratılmış bir kâbustu.

Bu kâbusta Paul, Gianna ve Tillmann hastalığıma omuz silkerek tepki veriyorlardı, o kadar. Dediklerine göre suç bendeydi, Tessa'nın yanına neden o kadar fazla yaklaşmışım ki? Hastalık kapmama şaşmamalıydı ve şimdi bununla kendim başa çıkmalıydim. Acımak yoktu, hoşgörü yoktu.

Hastalıktan ölmektense dönüştürölmeye izin verip karşılığında sonsuz yaşama kavuşmak için bundan daha iyi bir neden olabilir mi?

Hayır, böceklerin derimin altında yuvalanıp oradan dışarı çıkacaklarını beklemiyordum. Ama bu sabah lenf düğümlerim şişmişti. Bunu daha yarı uykuluyken fark etmişim çünkü yutkunurken yüzüm acıyor, kulaklarıma hafif baskı yapıyordu. Hemen boğazımı ve kasıklarımı yoklamıştım ve bunu yaparken kalbim öyle hızlı çarpmıştı ki soluğum birkaç saniye ısıklık gibi çıkmıştı. Şüphe yoktu: Şişmişlerdi. Ayrıca ateşim de vardı. Belki çok fazla değildi ama buna karşın aklım henüz berraktı ve uzuvlarımda yok sayamayacağım, her yerimi saran ince bir ağrı vardı. Hasta olduğumda ya da saatlerce ağladığımda kendimi tıpkı şimdi olduğu gibi hissederdim. Ama ağlamamıştım, bir tek gözyaşı bile dökmemiştim. Kendimi biraz rahatlatmak için bunu yapmayı çok isterdim ama fazla zorlanacağımdan korkuyordum.

Yoksa başlamış mıydı? Bu başlangıç mıydı? Paul'e bundan söz etmemiştim. Sabah erkenden nasıl olduğumuzu görmek için fazla ısınmış çatı katımıza geldiğinde ona yalan söylemişim. "Her şey yolunda, beni muayene etmenize gerek yok," demiştim. Bunun düşüncesizce ve çocukça olduğunu biliyordum ama bunu ona söyleyemezdim, mantığım kafamın içinde sürekli uğuldayarak buna karşı çıksa ve artık ağzımı açmam gerektiğini haykırsa da, bunu hiç kimseye söyleyemezdim. Çünkü bunu dile getirdiğimde gerçek olacağından korkuyordum. Böyle yaparsam bir taşı yerinden oynatacaktım, ardından bir daha durdurulamayan ve ölümümle son bulacak olan bir zincirleme reaksiyon başlayacaktı. Şişmiş lenf düğümlerimden ve ateşimin çıkmasından söz etmediğim sürece belki hepsi hiç var olmamış gibi kendi kendine yok olurdu. Ama biri bununla ilgilendiği, bu gerçeği dillendirdiği anda hastalık kendini gösterme fırsatını bulacak ve yok etmenin o barbarca yolunda tüm gücüyle ilerleyecekti. Bundan sonra bir daha geri dönüş olmayacaktı.

Ayrıca bunu söylediğimde Paul'ün bana yapacaklarından da korkuyordum. Beni burada, güney İtalya'da bir hastaneye götürecekti, dilini anlamadığım bir ülkede, benim için anlamı olan insanlardan uzakta, kendimi terk edilmiş ve yalnız hissedeceğim bir hastaneye. Colin'den uzağa. Hemen annemi arayacaktı, Paul elbette ona haber vermek zorundaydı. Ölmem için beni eve götüreceklerdi, gücüm kalmayacağı için onlara direnemeyecektim. Belki de Colin'i bir daha göremezdim çünkü annem onunla görüşmemi yasaklardı, belki de Colin kendini suçlu hissettiği için bunu yapardı.

Gianna ve Tillmann için kolaydı tabii. Lenf düğümlerinde bir değişiklik olmamıştı. Ateşleri de yoktu. Gece boyunca ikisi de kendisini kötü hissetmişti, önce Tillmann –bu, herhalde işlediği cinayetin ve girdiğimiz tribin geç etkileri olmalıydı– ardından sabaha karşı Gianna, mide krampları ve یشalle boğuşmuşlardı ama ikisi de bunu çabucak atlatmış hatta Gianna kurt gibi acıktığını söylemişti. Kendisi buna şaşırsa da ben şaşırmıyordum. Gianna sürekli iki uç nokta arasında gidip geliyordu: Açlık ve mide bulantısı. Midesi duygularının sismografi gibiydi ve öylesine değişken bir ruh haline bürünmüştü ki en kötü dönemlerimde bile böyle bir ruh haline bürünmeye cesaret edemezdin. Artık sağı solu belli olmuyordu. Tamam, hepimiz büyük bir baskı altındaydık ama Gianna'yla konuşmak barut fıçısının üzerinde oturmaya benziyordu.

Üstelik onunla konuşurken ona sırtımı dönmek zorundaydım çünkü soluğumdan korkuyordu. Tillmann genellikle sessizdi ve içine kapanmıştı, bize pek dikkat ettiği yoktu. Hâlâ şok geçirdiğini sanıyordum. En azından kendimi böyle kandırıyordum, yoksa beni sürekli reddetmesine başka türlü katlanamayacaktım. Ama Gianna'yı anlayamıyordum. Daha önce ona Colin'in anılarını çaldığı zaman geçirdiğim travmayı anlattığımda, beni dinlemiş ve yanımda olmuştu, hem de bir gece önce korkudan her tarafa biber gazı sıktığı halde. Hemen kendini toplamış hatta bana yemek bile pişirmişti. Şimdi onu neredeyse tanıyamıyordum. Buna aldırmamak benim için çok zordu, üstelik varlığımdan korktuğunu açıkça hissediyordum. Onu tüm bu işlerin içine soktuğum için beni mi suçluyordu? Yoksa gerçekten de mikrop kapmış olabileceğimden mi korkuyordu?

Şimdi Tillmann ve Gianna uyuyordu, sadece ben uyanıktım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama ellerimi terden nemlenmiş çarşafın altından çıkarıp tekrar boğazımı yokladım. Bir değişiklik yoktu. Şişmiş lenf düğümlerim parmaklarımın baskısıyla acımişti.

Yüksek sesle haykırmak istediğim halde, sakın olmaya çabaladım. Hâlâ düşünebiliyordum, o halde bunu yapmalıydım. Şişmiş lenf düğümlerinin nedeni her şey ya da hiçbir şey de olabilirdi. Tek gösterdikleri, bedenin bağışıklık sisteminin savunmaya geçmiş olmasıydı. Bunun nedeni çok basit de olabilirdi: belki hafif bir diş eti iltihabı ya da fark etmediğimiz bir soğuk algınlığı süreci. Böcek sokması. Pire ısırması olabilir miydi? Etkisini göster-

meyen bir pire ısırması? Bu, sonradan ortaya çıkan bir etki de olabilirdi. Beden mikroplarla savaştığı sırada bazen lenf düğümleri şiş kalırdı. Buraya gelirken gribal durumum devam ediyordu. Ama düğümlerin şişmesi yeni bir durumdu, önceki gece başlamıştı... belki de bedenim tam da bu yüzden iki misli güçle savaşıyordu çünkü grip yüzünden güçten düşmüştü. Yoksa bunun anlamı, mikroplara karşı diğerlerinden daha zayıf olduğum anlamına mı geliyordu? Bunu bana kim söyleyebilirdi? Binlerce olasılık vardı. Yine de pire tarafından ısırılan ve son zamanlarda hasta olan bir tek ben vardım. Paul sinir bozucu bir gut hastalığı geçirmişti ama şimdi iyiydi.

Peki ya diğer belirtiler? Tuhaftır ki kendini kötü hissetmeyen bir tek bendim; gerçi bedenimi ve sindirim sistemimi yormamak için kuş kadar yiyordum. Ama daha çok su ve çay içiyordum. Ne fazla ne eksik. Tabii dermansızdım, sinirden ve açlıktan bağırsaklarım gurulduyordu ama bir veba bulantısının çok daha kötü olması gerektiğini tahmin ediyordum.

Belirti kataloğunu araştırmaya devam ettim: Ağır hastalık hali. Tanrı aşkına, ağır hastalık hali de ne demek? Tıp insanları kendilerini biraz daha somut ifade edemez miydiler? Bazen hiç öyle olmasam da, kendimi ağır hasta gibi hissediyordum. Ağır hasta hali insanın bir anda öleceğini sanması mıydı, yoksa grip olduğu zamanki gibi her yanının ağrıdığı, titreme krizine girdiği hali miydi?

Beni huzursuz eden (ah, huzursuz ne kelime; korkudan aklımı kaçıralırlım!) başka bir şey daha vardı: Sürekli soğuk bir titremeyle sarsılıyordum, hem de dişlerimin takırdamasına engel olamayacak kadar. Sonra tüm yüzümü birkaç saniye içinde sıırıslıklam eden bir ter boşanıyor, ardından titremem geçiyordu. Evet, bedenim savaşıyordu ama neye karşı? Yoksa bunun triple mi ilgisi vardı, hissettiklerim, çıktığım uyuşturucu seyahatinin yan etkileri miydi, yoksa veba içimde yayılmaya mı başlamıştı?

Hastalıktan ölmektense dönüştürülmeye izin verip karşılığında sonsuz yaşama kavuşmak için bundan daha iyi bir neden olabilir mi?

Gianna horluyor, kendi kanım kulaklarımda hışırdıyordu, bu seslere karşın tüm dikkatimi dışarıdan gelen seslere vermeye çabaladım. Bu gece onu kaçırmak istemiyordum. Er ya da geç Louis'e bir mola izini verecek, eninde sonunda doycaktı. Paul'ün katı karantina kurallarına göre çatıdaki odamızdan çıkmaya iznim yoktu ama bunu yaptığım takdirde Gianna ve

Tillmann'ın buna sevineceklerine emindim, ne de olsa böylece vebalı solugumdan kurtulmuş olurlardı. Evdeki hiçbir şeye dokunmayacaktım, ayrıca gecenin bu saatinde sokakta hiç kimse yoktu. Zaten bahçeden dışarı çıkmaya niyetim yoktu. Sadece onu görmek istiyordum, bunu benden esirgeyemezlerdi. Bunu yapma nedenim, Colin'e duyduğum özlem ya da terk edilmişlik duygusu değildi. Sadece hayatta kalmak istiyordum.

Sabaha doğru, bitkinliğime ve en büyük korkumda bile gücünden bir şey kaybetmeyen uykuya karşı acımasız bir savaş verdiğim sırada, birden tozlu sokakta Louis'in ağır nal seslerini duydum.

Hayalet gibi sessizce yatağımdan kalkıp kapıdan dışarı çıktım ve çıplak ayaklarımla merdivenden indim. Salonun kapısı önünden geçerken başımı çevirdim. İçeride neler olup bittiğini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Ev hâlâ hastane gibi kokuyordu, iğrenç dezenfekte maddesi her yere sinmişti. Paul'ün doktor çantası açık halde koridorda duruyordu ama kendisi uyuyor olmalıydı. Ortalık sakindi.

Rahatlayarak dışarı sıvıştım. O sırada Colin, Louis'i garaj girişinden bahçeye doğru götürüyordu.

"Merhaba!" diye kısık sesle bağırdım. O anda romantik bir selam düşünecek durumda değildim. Şimdi konu romantizim değil, sadece hayatta kalabilmektir. Yine de Colin, Louis'in arkasına bir şaplak atıp önümden rahatça geçip giderken içimi bir öfke dalgası kaplamıştı.

"Senin odanda olman gerekmiyor muydu, Ellie?" diye sordu selam yerine.

"Ya senin benimle ilgilenmen gerekmiyor muydu, Colin?" diye sordum tıslarcasına. "Nasıl olduğum umurunda mı? Sanki hiçbir şey olmamış gibi avlanmaya gidiyorsun ve bir kez olsun nasıl olduğumu sormuyorsun, oysa ölüm döşeginde olabilirim..."

"Anlaşılan, beynin de mikrop kapmış," diye oralı olmaksızın sözümü kesti. Bu şeytansı sakinliği kalp atışlarımı yeniden hızlandırmıştı. Başıma gelenler gerçekten de umurunda değil miydi? "Karabasanların bağışıklık sistemini zayıflattıklarını unuttun mu? Sizden uzak durmam hepiniz için en iyisi ve en mantıklısı."

"Diğerleri için belki. Benim için değil," diye karşı çıktım titreyerek. "Senden bir ricam var. Vebaya yakalanırsam, veba ya da başka ölümcül bir

hastalığa yakalandığım kesinleşirse, beni dönüştürmeni istiyorum. Metamorfoz istiyorum.”

Colin bir heykel gibi önümde durup gözlerimin içine baktı. Bu bakışlar öylesine suçlayıcı ve küçümseyiciydi ki yumruklarımı sıktım. Bana böyle baktığında, içimde ona vurma isteği uyandığını anlayamıyor muydu?

“Yine ne dediğini bilmiyorsun, Ellie.”

“Yoo, biliyorum. Buradaki herkesten daha iyi biliyorum hatta senden bile daha iyi biliyorum. O gelip seni dönüştürdüğünde hasta değildin ama ben...”

“Sen de değilsin. En azından henüz değilsin.”

“Bir bakışta sağlıklı olduğumu söyleyecek kadar engin tıp bilgisine sahip olman çok iyi ama ben kararlıyım, burada sefil bir halde çürüyerek ölmek yerine sizden biri olup sonsuza dek yaşamayı yeğlerim. Lütfen, Colin, bana söz vermelisin, lütfen...”

“Yine söz vermek ha? Hem de kendi sözünü yerine getirmek istemediğin halde? Hayır, Ellie!”

Colin arkasını dönüp gitmek istedi ama gömleğinin eteğinden tutup onu durdurdum. Öfkeyle kendini kurtardı. Bu, sadece çaresizliğimi büsbütün arttıran, oldukça insani bir hareketti.

“Bana borçlusun! Sen olmasaydın, tüm bunlar asla olmazdı! Üstelik böylece tüm sorunlar çözülür ve artık verdiğim sözü düşünmem gerekmez çünkü o zaman ikimiz de aynı olacağız, yaş farkı sorun olmayacak... Tanrım, neden hâlâ verdiğim sözü düşünmemi istediğini bir türlü anlayamıyorum! Özellikle de şimdi, bunu nasıl isteyebilirsin?”

Beni asalağa dönüştüren bu hapisshanede çaresiz bırakıp gitmesinden korktuğum için yine onu tutmaya çabaladım. Colin zarif bir hareketle elimden kurtuldu. Parmaklarım boşluğu yakaladı.

“Tessa ve verdiğin söz bir yana: Bununla tüm sorunlar çözülmez. Şimdi odana çık ve kendini koru.”

“Bana bu kadar soğuk ve duygusuz olursan kendimi nasıl koruyabilirim? Hayı Colin, gitme, burada kal...” Yine boşluğa el attım. Kendimi ilk kez terk edilen ve sevgilisini tutmak için her yolu deneyen acemi bir kız gibi hissediyordum, zaman kazanmak için kavga edip zırlıyor, acemi gibi davranıyordum, bunu biliyordum ama başka bir yol göremiyordum.

Yalvarmam gerekse bile yalvaracaktım. Her şey, karşı koymadan solup gitmekten iyiydi. "Neden sorunlar çözülmez? İkimiz de aynı oluruz! Sonsuza dek birlikte oluruz, daima..."

"Çünkü bir karabasan olduğunda seni sevmeye devam edemem. Seni insan olarak seviyorum, karabasan olarak değil. Sen, kötülüğün yaratabileceği en korkunç karabasan olurdun!"

Bu söz içime oturmıştu. Sözleri öylesine ağır gelmişti ki geriye doğru sendeledim.

"Sen lanet olası bir pislüksin, Colin!" Gözümü bir anda nefret bürümüştü. "Böyle bir durumdayken bunları nasıl söylersin?"

"Çünkü bu gerçek."

"O zaman ben de bunu yapacak başka birini bulurum. Bu dünyadaki tek karabasan sen değilsin!" Her ne kadar tanıdığım bir tek o varsa. Diğer ikisini delirtmiş ya da öldürmüştük. Ama başka karabasanlar da olmalıydı hatta belki yakınımızdaydılar. Ne de olsa babam Avrupa haritasında İtalya'nın güney ucunu kalın bir yuvarlak içine almıştı, belki de onları zamanında keşfedebilirim...

"Bunu yapmayacaksın. Tartışma bitmiştir. Eve geri dön ve..."

"Benimle ne biçim konuşuyorsun?" diye yüzüne haykırdım. Diğerlerinin uyanıp uyanmayacağı artık umurumda değildi. "Hiç duygun yok mu senin? Acıman yok mu, ha? Belki de öleceğim ve sen..."

"Elisabeth, eve git ve dinlen."

Kollarımı göğsümde kavuşturup buklelerimi havada savurarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Beni ölmeye zorlayamazsın."

Artık onun da sabrı taşmaya başlamıştı. Colin önünde durduğu küçük kapıyı açarak sert adımlarla yanıma geldi ama bana dokunmayıp eliyle evin kapısını gösterdi. Tıpkı arsız köpeğini azarlayan öfkeli sahip gibiydi.

"Eve geri dön, çabuk!" diye haykırdı. Onun böyle yüksek sesle bağırdığına ilk kez tanık oluyordum, bir iblis gibi değil, normal bir erkek gibi bağırmıştı, telepatik hileler olmadan ve herkesin duyabileceği şekilde. İskoç aksanını şimdiye kadarki tüm konuşmalarımızdan çok daha yoğun algılamıştım. Önünden geçip bahçe kapısına doğru gitmek istedim ama kendi ayağıma takılarak diz üstü düşmekten son anda kurtuldum. Arkamda ayak sesleri duyuldu.

“Ellie, dışarıda ne yapıyorsun? İçeri gel, Tanrı aşkına, tüm sokağa mikrop mu yayacaksın?”

Şimdi iki kişi olmuşlardı. Fazla güçlüydüler, fazla acımasız. Pes etmiştim. Şimdilik. Paul eldivenli eliyle koluma girdi ve beni eve sokup yukarı yolladı. Sanki ağabeyim değil de yabancı bir doktordu. Colin tek kelime etmemişti.

“Üzgünüm, onu görmek istedim... onu özledim...”

“Uyu şimdi, Ellie. Hepimizin uykuya ihtiyacı var.”

Ona boyun eğdim. Colin’de ise kaybetmiştim. Oysa ondan tek istediğim, zorla olsa da beni rahatlatacak ve durumumun çaresizliğini biraz olsun azaltacak bir söz vermesiydi. Bunda bu kadar kınanacak ne vardı? O zaman ölüm ve hastalık yaklaştığında, onlardan kaçabileceğimi bilerek burada yatmak daha kolay gelecekti. Bu çok anlaşılır bir şeydi! Bunu elde edebileceğini bilse, herkes böyle bir söz isterdi. Hatta bunu aklıma sokan Paul olmuştu; bunu ben düşünmemiştim, daha önce aklıma bile gelmemişti.

Colin bana karşı düpedüz nefret dolu görünüyordu. Karabasan olursam beni sevmezmiş. Ama ben onu iblis olarak seviyordum... Burada çifte standart mı söz konusuydu? Nefret ettiğim bir şey varsa, o da buydu. Haksızlık. Evet, bu haksızlıktı ve bencilceydi. Bu insanlık dışıydı.

Öfke içinde ve aşağılanmış bir halde gıcırdayan şiltenin üzerinde dönüp durdum, ta ki bir süre sonra kendimi uykuya bırakana dek. Çünkü tek istediğim, bana yeni güç ve umut kazandıracak bir rüya armağan etmesiydi.

Ama güzel rüyalar benden esirgenmişti. Grischa rüyalarını artık güzel rüyalarından saymıyordum, bu durumda bile. Kendimi kaptırmak için fazla kısaydılar ve pek somut oldukları söylenemezdi. Teselli bile etmiyorlardı. Saatler sanki yapışkan damlalar halinde ağır ağır akıyordu; sabah, öğleden önce, öğle sıcağı, öğleden sonra sıcağı, akşam. Sonra anlaşılmaz uzunluktaki sessiz gece. Sürekli evden sıvışmanın eşliğindeydim. Ama bu kez bahçeye çıkmakla kalmayacaktım. Kendimi sokağa atıp beni ölümden kurtarması için büyük bir açlık ve hırsla her şeyi benden çekip alacak bir karabasan arayacaktım ama özellikle bu fikri aklıma sokan Paul’ün söylediklerini düşününce bundan vazgeçiyordum.

“Tüm sokağa mikrop mu yayacaksın?” diye sormuştu bana. Okuldayken aksırıp tıksırarak derse giren sınıf arkadaşlarımdan herkese grip bulaştırmasından nefret ederdim, bu bence sorumsuzluk ve aptallıktı. Tıpkı vebalı

ya da koleralı birinin plansız bir şekilde karabasan aramak için köy köy dolaşmasının sorumsuzca ve aptalca olması gibi. Böyle bir şey yapmaya gerçekten de hakkım var mıydı?

Ayrıca henüz hiçbir şey belli değildi. Lenf düğümlerim ilkiniz izleyen iki gün boyunca yine şiş kalmıştı ve hafif ateşim olduğunu sanıyordum. Ama başka belirti yoktu. Kuluçka süresi üç ila sekiz gündü. Bedenim dayanıyordu. Kazanıp kazanmayacağını bilmiyordum ama savaşıyordu. Bir zafer umuduyla dua ediyordum, kaybettiğim takdirde Colin'in fikrini değiştirmesi için dua ediyordum.

Üçüncü gece beni hapishanemden kurtaran kişi, şaşırtıcı bir şekilde Paul oldu. Tek kelime etmeksizin hafifçe omzuma dokundu (ki bu gerekli değildi, uyanıktım ve sokaktan gelen sesleri dinliyordum) ve onunla birlikte gelmemi işaret etti.

Parmak uçlarımıza basarak merdivenden indik ve salonun kapısı önünde durduk. Paul elini kapı koluna koydu ama açmadı.

"Ne oldu?" diye sordum sabırsızlıkla. Eğer belirtileri fark edip bana neler olduğunu anladıysa, beni kıvrandırmasa iyi olurdu. Burada hayatım söz konusuydu.

Paul tekrar elini koldan çekip başparmağıyla kapıyı işaret etti... hayır, işaret ettiği, kapının ardında hasta yatağında yatan Tessa'ydı. Geçen iki gün boyunca patırtıyı kesmişti. Sadece ara sıra gargaraya benzer öksürük ve hırıltılarını duymuştuk ki bu da çektiğimiz işkencenin üzerine tuz biber ekiyordu çünkü büyük olasılıkla başımıza gelecekleri hatırlatıyordu. Hiç-birimiz onun nasıl olduğunu sormamıştık.

"Seninle biraz konuşmak istiyorum," dedi Paul alçak sesle. Önlüğünün cebine el attı. "Bu son iğne. Penisilin. Ona yardımı dokunacak mı, bilmiyorum."

Diğer iğneleri bize yapmıştı, dediğine göre sadece önlem için. Şimdi geriye sadece bu iğne kalmıştı.

"Ama... neden?.." Ani bir mide bulantısı konuşmaya devam etmemi engelledi. Benden ne istiyordu?

"Durumu çok kötü. Bu ciddi." Paul son derece normal bir hastadan söz eder gibiydi ve bu beni korkutuyordu. "Tessa bir bakıma senin sorumluluğunda, senin ve Colin'in, ayrıca..." Güçlkle soluk aldı. "Colin, François'yla savaşıırken kendimde değildim. Daha sonra en azından olanları izleyebil-

dim ama yerimden kıpırdayamadım. Bir şeyler yapacak halde değildim ve daha önceki aylarda olduğu gibi kaderim hep başkasının ellerindeydi. Bu yüzden..." Tereddüt etti. "Onu bir kez daha canlı olarak görmek istiyorsan, sanırım bunun için en uygun zaman. Artık tehlikeli değil. Korkmana gerek yok. Belki ona bir şeyler daha söylemek istersin... Bilmiyorum."

Paul konuşurken heceliyordu. Öyle yorgundu ki ağzından çıkan her sözcük ona bir engel oluştuyordu. Nemli kalmaları için sürekli gözlerini kırptırıyordu.

Tepki vermediğimi görünce, "Sen iyi misin?" dedi donuk bir sesle.

"Evet," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda." En azından daha kötüye gitmemişti. Daha iyi değildim ama kötü de değildim.

"Ötenaziyle tedavi arasında ince bir çizgi var." Paul yeniden kapıyı gösterdi. "Bu iğnenin onu kurtarıp kurtaramayacağını ya da onu kaderine terk edip ilacı kesmenin daha iyi olup olmayacağını bilmiyorum. Doktorluk açısından durum açık. Hasta olan herkesi tüm çarelere başvurarak tedavi etmem gerekir Belki başka bir görüş açısı daha vardır Ve sanırım, ben..."

Konuşmaya devam edemedi. Ama Paul'un nasıl davranacağını anlamıştım. İlacı bizim için saklayacak ve böylece doktorluk yeminine karşı çıkmış olacaktı. Bu yüzden mi şimdi Tessa'ya veda etmemi istiyordu? Tessa'yla hesabı kapatmak... bu nasıl olacaktı? Yine kusacağım hissine kapıldım.

"İçeri girmek istemiyorum."

"Bunu yapman gerekmiyor! Sadece çok geç olmadan sana bu olanağı tanımak istedim. Elbette sana temiz bir önlük, ağız maskesi ve eldivenler vereceğim, böylece tehlikede olmayacaksın." Paul zayıf, yavaş bir hareketle arkasındaki mutfaklı işaret etti. "Ve ben... ben..." Bir an gözleri kapandı ama sonra tekrar toparlandı ve merdivenin en alt basamağına oturup başını kaba sıvalı duvara dayadı. "Ah, Ellie, hep Hipokrat yemini etmek istemiştir, bu benim en büyük hayalimdi. Henüz yemin bile etmemişken onu bozmak istemiyorum..."

Paul zor durumdaydı, bunu görebiliyordum. Geçmişte yaptığı bunca yanlıştan sonra doğru bir şeyler yapmak istiyor, aynı zamanda hayatının en büyük hatasını yapmaktan korkuyordu. Ama ona nasıl bir öneride bulunabilirdim? Şişmiş lenf düğümlerimden söz ettiğim takdirde nasıl karar vereceğini biliyordum. Bu ona yardımcı olur muydu?

“Paul, sana bir şey söylemem gerek lenf...”

Şaşkınlık içinde susup aşağı baktım. Ama doğru duymuştum. Paul horluyordu. Ağzı açık halde duvara yaslanmış, uyuyordu. Herhalde şu ana dek gözünü kırpmamıştı. Tekleyen kalbini ve bitkinliğini düşündüm ve hâlâ soluk alırken yaşadığı güçlüğü. Onun uyumasına izin vermeliydim, dayanabilmesi için en azından birkaç dakikalığına.

Endişeyle onu yokladım. Penisilin iğnesi cebinden sarkmıştı. Biraz daha yana kaydığı takdirde yere düşüp kırılacaktı. Enjektörü parmak uçlarımla önlüğünün cebinden çekip aldım. Kendimi hayatında ilk kez iğne yapacak olan ama kendine güvenemeyen bir tıp öğrencisi gibi hissediyordum. İğneyi tezgâha koymak için sarsak adımlarla mutfığa gittim. Paul derleyip topladığı masanın üstüne temiz bir önlük, ağız maskesi ve eldiven hazırlamıştı. Benim için. Tessa’ya bir kez daha görmek istediğim takdirde.

Lanet olsun, bunu istiyordum. Onunla hesaplaşmak için değil, özellikle de yaşamı hakkında karar vermek için hiç değil. Hayır, onun kim olduğu konusuna bir netlik kazandırmalıydim. Acaba sapık hırsıyla hayatımı karartan o bebek yüzlü küçük, iğrenç, yaşlı cadoloz muydu, yoksa kendimi kucak açtığı kollarına atmak istediğim, güzelliği ferahlık hissi veren o yumuşak kadın mıydı? Ya da hiç görmediğim bir canlı mıydı? Onun gerçek yüzünü şimdi görebilir miydim?

Yaptığım şeye tam olarak inanamadan, ruhsuz hareketlerle ellerimi dezenfekte edip önlüğü giydim. Maskeyi takıp eldivenleri ellerime geçirdikten sonra sanki bu donanımın en önemli parçasıymış gibi iğneyi cebime koydum. Tüm bunlar, sanki daha önce birçok kez yapmışım gibi bana tanıdık geliyordu, sanki bu malzemeler beni bekliyordu. Bir an, kendimi hasta gibi görmekten uzaklaştım. Artık Paul’ün nöbetini devralmaya gelmiş bir meslektaşydım. Profesyonel ve sakin.

Ancak salonun kapısını ardımdan kapatıp Tessa’ya baktığımda bastırmaya çalıştığım çığlığım hiç de profesyonelce sayılmazdı. Onu tanıyamamıştım. Karşımda duran şey ne şehvet düşkünü bir iblis ne de cennet vaadeden umuttu. Paul onun saçlarını kesmişti, hayır, tıraş etmişti. Elbette hijyenik nedenlerle bunu yapması gerekiyordu. Saçsız bir Tessa... Kafa derisi yeni saçların çıkacağı köklerden yoksundu. Tamamen çıplaktı, en küçük bir tüy,

bir kıl ucu bile yoktu. Altından mavi damarların görüldüğü, kar gibi beyaz, parlak bir kafa.

Tessa'nın gözleri kapalıydı ve kahverengi gölgeli çukurlarına kaçmıştı. Zayıflamış bedeni, tuhaf bir şekilde uzattığı kollarıyla çenesinde dek çekilmiş çarşafın altında uzanıyordu. Paul sıvı alması için ona bir serum bağlamıştı ama bu beden ölmek istiyordu. Bana açıkça ima etmek istediği buydu; Kokusu, sapsarı teni ve çarşafın altından belli olan ince kemikleri bunu bana söylüyordu. Üzerindeki artık çarşaf değil, bir kefendi. İğneyi cebimde saklamakla ona iyilik edecektim, bunu yaparsam, yüzyıllardır boşuna çabaladığı şeyi ona sağlayacaktım.

Ama biz insanlar sadece etten kemikten değildik. Bazen beden ölmeye karar verdiği halde ruh yaşamak istiyordu. Tıpkı benim gibi. Yaşamak istiyordum, tüm duyularıyla yaşamak istiyordum, uzun yaşamak, ihtiyarlamak istiyordum, daha birçok şey görüp tatmak istiyordum. Her zamankinden daha yoğun. Hatta ona baktığım bu anda çoğalmak bile istiyordum, sadece bir çocuk değil, en az üç, ah hayır, beş çocuk istiyordum! Ayrıca bahçemde ilgilenebileceğim küçük bir hayvanat bahçesi istiyordum... kesinlikle, bitkilerle ve fundalıklarla dolu, meyve ve sebze ekeceğim bir bahçe. Tıpkı annem gibi.

Belki Tessa'nın ruhu da bunu hayal ediyordu. Tam da şu anda geleceği düşünüyordu, şimdi her şeyin biteceğini görmeden. Öte yandan: Bu dünyada ne yapacaktı? Bu dünya ona fazla gelecekti. Tessa'nın varlığında karabasana ait hiçbir anı kalmamıştı; onun için hırsız varlığı iblis olarak hiçbir zaman var olmamıştı. Rüyalari ve anıları çaldığı tüm o yıllar silinip gitmişti.

Paul, Gianna'nın yazarak yaptığı tercümelerin yardımıyla onu sorgulamıştı. Tessa hiçbir şey bilmiyordu. Balık pazarı ve kan gibi bir şeylerden söz etmişti, en azından Gianna böyle yorumlamıştı (tabii Paul doğru naklettiyse); hiçbirimiz bundan bir şey çıkaramamıştık. Belki de dönüşümü bir balık pazarında gerçekleşmişti ve bu onun hatırladığı son şeydi. Balık ve kan. Çünkü karabasaneler insanları dönüştürürken kan akardı. Belki de dönüşüm suda gerçekleşmişti hatta belki suyun altında. Sudan bu yüzden korkuyordu, belki de...

Düşüncelerim bir çözüme varamadan kafamın içinde daire çiziyordu. Tessa'nın solukları gözle görülür biçimde azalmıştı. Bazen göğüs tekrar

kalkana dek saniyeler geçiyordu ve güç duyulan, nemli bir hışırtı çıkıyordu. Ciğerleri onun için daha fazlasını yapamıyordu.

Ben de onun için bir şey yapamazdım. Ortaçağdan gelen aptal, basit ve hırslı insanları modern dünyaya terk etmek Hipokrat yeminine ne kadar uygundu? Hatta iyileşirse, Tessa'nın kendini sokaklara atıp ona sonsuz yaşamı armağan edecek birilerini aramaya çıkacağını bile hayal edebilirdim. O zaman Colin'i hatırlar mıydı acaba? Onun başına yeniden bela olur muydu?

Yoksa bizi ele vermemesi için onu insan içine çıkarmaya cesaret edemeyeceğimizden, hayatı boyunca bize bağlı olarak mı yaşardı? Her an yardımımıza ihtiyacı olan ve küçük bir çocuk gibi dikkat etmemiz gereken bir tür aile üyesi gibi mi? Bunu mu istiyordum? Hayır, ne ben ne de diğerleri bunu istemiyorduk.

Solukları yine kesilmişti. Karar vermeksizin ya da elimde olmadan, yoklar gibi elimi alnına koydum. Ateş gibi yanıyordu. Komaya girmiş olmalıydı... Gırtlığından hafif bir iç çekiş yükseldi. Sıçrayarak geri çekildim ama gözlerini açmadı. Yine de beni fark etmişti.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Kahretsin, kahretsin..." Burada olduğumu biliyordu! Biri yatağının başucunda duruyordu ve onun hakkında düşünüyordu. Ona yardım edeceğimi umuyordu hatta bunu tahmin bile ediyordu çünkü Paul günlerden beri bundan başka bir şey yapmamıştı.

Annem veda ederken beni kucakladığında, kalbinin sesini dinle, demişti. Evet, her ne kadar şu anda karar verdiğim şeyi hiç kimse benden istememiş olsa da, kalbimin sesini dinleyecektim. Bunu yapacak olan tek kişi bendim. Vebaya yakalanırsam ateşler içinde yatarken biri yanıma gelip bana dokunsa, bana yardım edeceğini umar, bunu isterdim. Rüyamda annemin bunu yapmak yerine şakağıma bir tabanca dayamış olması ne korkunçtu... ve tetiği çekmesi...

Rutin hareketlerle yatağın yanında duran tampon rulosundan bir parça kopardım, örtüyü biraz kenara çekerek Tessa'nın koluna alkol püskürttüm ve hafifçe kuruladım. Sonra iğneyi batırdım ve büyük olasılıkla kendi hayatımı kurtarabilecek olan sıvıyı enjekte ettim. İşimi bitirdiğimde, tepeden tırnağa titremeye başlamıştım, sadece birkaç saniye ama öylesine şiddetliydi ki az kalsın serum ayaklığını devirecektim.

MELEKLERİN DİLİ

Ertesi sabah kendime geldiğimde, ilk düşüncem şuydu: Yaşıyorum. Tanrıya şükür, yaşıyorum. Ve yaşamaya devam edeceğim.

Gözlerimi açtım. Kepenklerin arasından eğik düşen güneş ışınlarından, öğlen olmak üzere olduğunu anlamıştım ama herkes uyuyor gibiydi. Evin içinde çıt çıkmıyordu, tek duyabildiğim, denizin boğuk çağltısı, akçakavakların hışırtısı ve her zamanki gibi ağustos böceklerinin şarkılarıydı.

Bense sessizdim. Soluğum, şişirdiğim ciğerlerimden sessiz ve hafifçe akıyor, kalbim sakın bir düzenle çarpıyordu. İçimden bu düzenin korunması için sürekli dua ediyordum. Hayatta kalmak için. Lenf düğümlerimin nihayet normal ve sağlıklı konumlarına geri döndüğünü dokunmadan anlamıştım. Sadece bu değil: Kaslarım işe hazırdı ama gevşektiler, zihnim berraktı, organlarımın hepsi yerli yerindeydi ve fazla sorun çıkarmadan işlerini yapıyorlardı; hile yaptıklarını ancak rahatsız olduğunda hissettiğim, mükemmel bir işbirliği. Biraz acıkmıştım ve sabahları acıkmış olmayı seviyordum çünkü yataktan kalkıp güne başlamak için iyi bir nedendi.

Gece olanları hatırlayınca, beraberinde acı verici yalnızlığımı da hatırladım. Ama sonra en azından yanımda biri olduğunu hayal edebilmek için kolumla yastığı sarmış ve ağlayarak uyumuştum. Henüz tamamen uykuya dalmadan, gözlerimin önünde Grischa belirivermişti ve bu kez bambaşkaydı. Onu rüyamda en son gördüğümde, sanki bilinçaltım hoşgörölüymüş gibi, eskisi kadar acı duymamıştım. Hatta bu rüya beni mutlu bile etmişti çünkü yanımda beni tanıyan ve sanki koruyucu bir melek gibi sürekli gülümseyerek başucumda bekleyen birinin varlığını hissetmiştim. Hiç kimsenin beni fazla yaralamaması için ruhumun bekçiliğini yapan bir muhafız. Kendimi bu duy-

Artık gidebilirdim, hemen yatağıma uzanıp verdiğim karara pişman olmaya başlayabilirdim. Ama orada durup ona baktım, yüzünün biraz gevşemeye başladığını izledim. Hâlâ aptal ve çirkindi ama öncekinden daha huzurluydu. Bana öyle geliyordu ki ruh ve beden birbirine yaklaşmış, uzlaşarak birbirleri etrafında dönüp birleşmişlerdi. Dudakları titredi.

Ondan iğrensem de, yüzüne doğru eğildim.

“Evet?” diye fısıldayarak sordum. “Ne?”

Hâlâ bana söyleyeceği bir şey mi vardı? Colin ya da babam hakkında bir bilgi? Penisilin iğnesinden daha değerli olabilecek son bir mesaj? Beni ödüllendirecek herhangi bir şey?

Ama ağzından çıkan bir tek cümle oldu. İtalyanca olarak ilk öğrendiğim ve en kötü aksanda, en ağır hastalıkta bile kolayca anlayabileceğim için tercümeyle gerek olmayan bir cümle.

“Teşekkür ederim.”

Bu teşekkür ne içindi? Ona ilaç verdiğim için mi? Yanında olduğum için mi? Ona dokunduğum için mi? Onu dinlemek istediğim için mi? İçindeki iblisi öldürdüğümüz için mi?

Yoksa artık ölebileceği için mi? Çünkü bir anda bunun işe yarayacağını anlamıştım. Bu Penisilin işe yaramayacaktı. Artık iyileşmeyecekti. Ona yaşamayı değil, ölümlü olmayı armağan etmiştik.

Boş iğne elimde, geri geri sendeleyerek odadan çıktım, kapıyı kapatarak bitkin bir halde Paul’un yanına oturdum. Saatler süren başarısız bir ameliyattan yeni çıkmış doktor gibi ağzımdaki maskeyi çekip aldım.

“Paul.” Onu hafifçe dürttüm. “Paul, uyan, lütfen.”

Gözlerini açıp kendine gelmesi birkaç saniye sürdü ama sonra neler olduğunu hemen anladı ve kendimi yaralamamam için elimdeki iğneyi dikkatle aldı. Çünkü yine şiddetli bir titreme nöbetine girmiştim.

“Ona mı... verdin? İğneyi ona mı yaptın?”

Yüksek sesle ağlamak ve beni tutması için ona yalvarmak istediğim halde sadece başımı salladım. Paul yorgun bir hareketle başını iki yana sallayarak bana baktı, inanmayan ama takdir dolu bakışlarla.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Doğrusu buydu.”

Evet, herhalde doğrusu buydu. Çünkü öyle hissettirmişti. Oysa Paul’un kararına yine tecavüz edilmişti. Ama bu ancak şimdi bilincime yerleşiyordu.

Ah, hayat biz insanlar için böylesine kısa ve böylesine tehdit altında olduğunda, doğru kararı vermek öyle zor, öylesine korkunçtu ki. Paul'le birlikte merdiven basamağında saatlerce oturduk ve kaçınılmaz olanı sessizce beklemeye koyulduk. Onun ölümünü ya da hastalığını, belki ikisini de. Ama hiçbir şey olmadı.

Sabaha karşı açık mutfak penceresinden içeri esen nemli ve tuzlu rüzgârla birlikte cırcır böcekleri de seslerini kısmıştı. Sirokko'nun ateşli elini üzerimizden çektiğini ancak o zaman fark ettim. Üzerime bitkin, yanıltıcı bir huzur çökmüştü. Şu an için yeterliydi. Titreyen dizlerime güvenemediğim için merdiven tırabzanına tutunup kendimi yukarı çektim. Paul yüzünü elleri arasına gömmüş, uyuyordu. Yıllanmış basamaklarda ayaklarımı sürüyerek yukarı çıktım.

Tillmann ve Gianna tekmeleyip üstlerinden attıkları örtülerle ve dudaklarında mutlu bir ifadeyle uyuyorlardı. Ben de bundan başka bir şey istemiyordum. Bana bakmayacaklar ve dokunmak istemeyeceklerdi, o halde uyuyabilirlerdi.

Güneş çıkıp balkonun seramiklerini taş ve deniz kokutana dek uyumadım. Tekrar bir yılan olabilmeyi ve güneş ışıklarının soğuk kanımı ısıtmasını hayal ettim. Ta ki kendimi canlı hissedene dek.

Sonra ben de uykuya daldım. Belki bir daha uyanmayacağım bir uykuya...

EROS

ÇIKIŞ

Tessa aynı sabah öldü. Bunun hepimiz uyurken olması bir tesadüf müydü yoksa kader miydi, bilmiyordum. İlk uyanan Paul olmuş, kalp masajıyla onun tarihini yeniden yazmaya çabalamıştı. Bense bu gürültülere uyanmıştım... Hızlı, ritmik sesler, arada soğuk sise benzer bir sessizlik. Sevinmek ya da üzölmeksizin, daha gözlerimi açmadan öldüğünü anlamıştım. Buna katlanmak zorundaydık; bu noktada gücümüz tükenmişti. Artık söyleyecek bir sözümüz yoktu ve bizden daha güçlü olanın önünde eğiliyorduk.

Gianna ve Tillmann uyuyormuş numarasına yatmışlardı ve ayağa kalkıp izinsiz olarak ikinci kez odadan çıkarken buna devam ettiler. Hiç olmazsa sahanlıkta durup aşağı bakmak istiyordum. Salondan boğuk, neredeyse çaresiz sövgüler geliyordu, bir sandalye yere düştü, evin sessizliği içinde yankılanan bir başka küfür bunu izledi, bu kez biraz daha cılızdı.

Ardından, ikimiz için de soluk kadar kısa süren bir andan sonra kapı açıldı ve Paul dışarı çıkıp kollarını duvara dayadı. Yukarı baktığında bitkin görünüyordu. Uykusuz geçmiş günler göz altlarında halkalar oluşturmuştu ve saçları taranmamıştı.

Bir bakışı zaten bildiğim şeyi bana söylemeye yetmişti. Gianna ve Tillmann'ın hâlâ hiçbir şeyden habersiz, derin uykudaymış gibi rol kestikleri odaya geri döndüm. Ancak aşağıdan faal ve kararlı ayak sesleri gelmeye başlayınca bu kez ister istemez kıpırdadılar. Bu sesler sadece Paul'den gelmiyordu, şimdi Colin de ona katılmıştı. Konuşmaları, sanki birbirlerini ikna etmek ister gibi kararlıydı. Ne şeytandan ne de ölümden korkan iki erkek. Çünkü biri başka türlüşünü yapamıyordu, ikincisinin ise mesleği buydu.

Aşağıdan yeniden gürültüler geldiğinde, siesta, sıcak ve ağustos böceklerinin cırtlısı çoktan başlamıştı. Tillmann ve Gianna artık bu kez derin uyku numaralarına devam edemediler. Paul her zamanki gibi yemek ve çay getirmek ya da bizi muayene etmek üzere yukarı çıkmamıştı; ikisi de bir şey olduğunu anlamıştı... bir şeyler yapılmasını gerektiren bir durum. Evde bir ceset vardı. Ve hava onu burada tutamayacak kadar sıcaktı. Bu durumla ilgili bilinen tüm süreçler bize uygun değildi. Elbiseleri bahçede yakmak... bu, belli bir ölçüye kadar bahçede rahatsız edilmeden yapılabilirdi. Ama bir cesedi yakamazdık. Et kömürleşmeye başladığında kokacağından, şüphe çekerdik.

Onu ortadan kaldırmak oğlunun göreviydi.

Küçük balkona çıkıp sokağa baktık. Tillmann ve Gianna hâlâ benden sakındıkları için duvar dibine büzülmüşlerdi. Colin öğle sıcağının en kızgın zamanında Louis'in üzerinde avludan dışarı çıktı. Bacaklarının üzerinde sarıp sarmalanmış, gevşek bir bohça duruyordu. Louis'in paniğe kapıldığı açıkça belliydi. Hayvan sürekli şaha kalkarak dans ediyor ve üzerindeki ucube yükten kurtulmak istiyordu. Ama Colin soğukkanlı bir yüz ifadesiyle karşı koydu ve onu sokak boyunca dörtlüyle koşturarak dağlara doğru yol aldı. Saçları alevler halinde, gözleri buz mavisi ve uzaktı.

Paul tek kişilik temizlik ekibi halinde evin içini silip süpürdükten bir saat sonra Gianna'nın dırdırcı protestolarına ve Tillmann'ın suçlayıcı bakışlarına aldırmadan aşağı indim. Ağabeyim son temizlik kovanını boşalttığı sokak kapısının eşğinde oturuyordu. Eldivenleri yanı başına koyup kollarını dizlerine dayamıştı. Eldivenleri ayağımın ucuyla kenara itip yanına oturdum.

Bana dönüp baktığında, Paul'un mavi gözleri yorgunluktan koyulaşmıştı. Sadece acı çekermiş gibi görünmüyordu, aynı zamanda üzgündü de.

"İlk hastam, Ellie... ve ben hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey."

"Bu doğru değil, Paul. Elinden gelen her şeyi yaptın. Ayrıca o senin ilk hastan değildi. İlk hastan bendim!" diyerek Colin'in anılarımı çaldıktan sonra Hamburg'da beni tedavi ettiğini hatırlattım.

"Evet, peki ne olmuştu? Sana çok fazla güçlü ilaçlar vermiştim ve seni neredeyse bağımlı yapıyordum. Ne doktor ama." İnatçı bir çocuk gibi burnunu çekti.

"Bunu ben istemiştim, ayrıca atlattım," diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. Oysa bunun elimde olmadığını biliyordum. Babamın hastaları arasında intihar eden çok seyrek çıkardı. Ama böyle olduğunda, günlerce ağzını bıçak açmaz, çalışma odasına çekilir ve kendisiyle hesaplaşırdı. Geceleri ayak seslerini duyardım çünkü huzursuz adımlarla volta atar ve sürekli kendini sorgulardı; tıpkı şimdi Paul'n yaptığı gibi. Ama Tessa intihar etmemişti. Yüzyıllar önce olması gereken şey olmuştu.

"Beni yanlış anlama, Ellie. Size neler yaptığını biliyorum. Ondan bir saniye bile hoşlanmadım ama o benim hastamdı ve sorumluluğu bendeydi, onu en kötüsünden korumak benim görevimdi ve bunu başaramadım..."

Onu uyandırmam gerektiğini mi ima ediyordu? Bu kararı vermemem gerektiğini mi?

"Belki de bu onun için en kötü değil, en iyi olandı. Bunun ince bir çizgi olduğunu sen kendin söyledin. Paul, durumun üstesinden ustaca geldin!" "Ustaca" gibi sözcükler kullanmak, rahatsız edici bir şekilde kendimi yetişkin hissettirmişti ama ona yardım etmiş bile olsam, bu kelime ona uyuyordu. Paul sadece birinci sınıfı bitirmişti, uzun zamandır derslere girmemiş ya da bir yerde sağlık görevlisi olarak çalışmamıştı. Başkası olsa, böylesine zor bir durumda çığlık çığlığa oradan kaçardı. Paul ise hemen bir makine gibi harekete geçmiş ve ancak yapılacak hiçbir şey kalmadığında durmuştu. Bu arada herhalde birkaç saat uyumuş olmalıydı. Amerikan dizilerinde kötü oyuncular tarafından belki bin kez söylenmiş, basmakalıp bir cümle olabilirdi ama bu durumda aynısını kullanmak zorundaydım. Paul'n de bunu benim gibi aptalca bulacağını bildiğim için söylerken kıvranmadan edemedim.

"Babam seninle gurur duyardı."

"Pff," dedi Paul elleriyle tıraşsız, solgun yüzünü ovuştururarak.  günlük sakalı ona haftalarca vahşi doğada dolaşmış bir maceracı görünümü veriyordu. "Ellie... bunu sana anlatmalı mıyım, bilmiyorum ama birine söylemem gerek ve Gianna'nın bunun için doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

"Neymiş o?" diye merakla sordum. Anlaşılan, bunu Colin'e anlatmak Paul'n aklından bile geçmemişti, oysa acılı hastalık hikâyelerini benden daha iyi kaldırayabileceği kesindi. Paul iğrenç ayrıntılar içinde kendini kaybedebilirdi. Yoksa ardında gizli olan başka bir şey mi vardı?

"Tessa... başına ne gelmiş olabileceğini ve neden hasta olduğunu anlamak için ilk başta onu yıkayıp muayene etmiştim. Tüm bedenini inceledim, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Evet, anlıyordum ve bunu son derece iğrenç buluyordum ama deneyimli bir doktor arkadaşısıymış gibi başımı salladım ve bu arada boş midemin Paul'un anlatacaklarını kaldırması için dua ettim.

"Bacaklarının... arası kurumuş kan içindeydi, çok fazla kan ama ona tecavüz edildiğini sanmıyorum, aksine..." Paul düşüncelerini toparlamak için kısa bir ara verdi. "Tabii buna tecavüz de denebilir, zaten mesleği gereği bu sıkça başına gelmiş olmalı ama butlarında sararmış çürüklere rastladım ancak daha yeni olan yaralara gelince... sanırım bir düşük yapmış ve bu yüzden hastalanmış. Ya da erken doğum. Çünkü göğüslerinden süt geliyordu."

Tüylerim diken diken olmuştu. Bu tıbbi ayrıntılardan hiçbirini asla öğrenmek istemezdim. Ama şimdi duymuştum ve kafam otomatik olarak bu bilgileri değerlendirmeye başlamıştı. Çocuk düşürme. *Evet, çocuk yapmak ve sonra onu istememek, bir şekilde ona uyan bir davranış*, diye düşündüm ve aynı anda vardığım aceleci sonuçların haksız ve yüzeysel olduğunu kavradım. Hatta belki tamamen yanlıştı. Bir fahişe olarak çalışmıştı, bu çocuklar herhalde müşterilerinden olmuştu; mesleğine devam edemeyeceği için onları doğurmayı asla düşünemezdi... yoksa o zamanlar bir kadının hamile olup olmadığı, erkeklerin umurunda değil miydi? Hamile kalmış, cinsel ilişki sırasında bebeğini düşürmüş müydü? Paul böyle olduğunu düşünüyordu. Anne olmuştu.

Tekrar konuşmaya başladığında, ağabeyimin sesi kısıktı. "Bunca zaman sonra organlarının ne durumda olduğuna bakmak için ona otopsi yapmak istedim ama... yapamadım. Yapamadım işte. Olmadı. Bedenine zaten yeterince kötü davranılmıştı. Bu adil değildi. Anlıyor musun?"

Nisan ayında Kuzey Denizi'ne giderken arabada geçen uykulu konuşmalarımızı hatırladım. Paul, Tessa'nın içine bakmayı çok istediğini söylemişti. Bu şaka değildi, söylediklerinde ciddiydi. Bu fırsatı yakalamış ama yine de bundan kaçınmıştı; neyse ki. Nedeni farklı olsa bile, bunu ben de istemezdim, bu evde olmazdı.

Colin'in bir saat önce cesedini atına yükleyip karanlık bakışlarla dörtnala dağlara doğru yol aldığı bu kadını eskisinden daha farklı görmeye başla-

miştım. Artık gözümde şeytansı ve korkunç bir varlık değil, sadece kendi koşullarının, içinde doğduğu zamanın kurbanı olan, hırslı, aptal bir kadın olarak görünüyordu. Kim ve ne olmak istediğine karar vermek konusunda bizden çok daha az şansı olmuştu. Fazla seçeneği olmamıştı ve bunlardan biri de fahişelikti. Hem de tüm sonuçlarıyla birlikte.

Yine de dünyaya bir çocuk getirmişti. Colin. Bu düşünce beni ne kadar incitse ve tiksindirse de: Sevdığım erkeği, onun kendini dönüştürme kararına borçluydum. Fark ettirmeden başparmağımla boğazımın sağ tarafındaki lenf düğümümü yokladım. Değişiklik yoktu.

"Yukarıda daha ne kadar kalacağız?"

Paul korkuyla sıçradı. Yine oturduğu yerde uyuklamıştı.

"Ne? Ah, yukarısı. Üç gün daha. Dört daha iyi. Ancak bundan sonra emin olabiliriz," dedi yorgun bir sesle. Lenf düğümlerini yokladım. Neredeyse fark edilmiyordu. Sağlıklıydı. Yorgundu ama sağlıklıydı. Evet, Paul tüm hijyen kurallarına uymuştu ve ne yapıp yapmayacağını bizden daha iyi biliyordu ama onun böyle sağlam kalmasını küçük bir mucize olarak görüyordum. Bu, François'ya karşı kazandığımız bir zaferdi, geç gelen ve öncelikle Paul'un tek başına elde ettiği bir zafer. Bir ara bunu ona söyleyecektim ama şimdi uyuması gerekiyordu.

Hapishanemizde geçirdiğimiz son üç gün tam bir sinir harbiydi. Tessa'nın ölüp sokakta hiç kimsenin dikkatini çekmeden (bunu da yine Colin'e borçluyduk; ortaya çıktığında insanlar kendiliğinden evlerine çekiliyordu) gömülmesinden sonra üzerimizden büyük bir yük kalkmış olsa da odada tıklı kalmaktan patlamak üzereydik.

Her zamanki gibi Gianna ve Tillmann'a yaklaşma iznim yoktu ama bu durum onları birbirine bağlamamıştı. Sürekli didişip bağıyorlar, sonunda MP3'lerinin kulaklıklarını takıp birbirlerine yakası açılmadık sövgüler yağdırıyorlardı. Bir süre sonra Gianna İtalyancaya döndüğü için Tillmann her seferinde yaya kalıyor, kendi dilinde ettiği en etkili küfürler bile kulağa gülünç derecede zararsız geliyordu.

İkisine karşı hâlâ sempati duyabilmek için kendimi ikna etmem gerekiyordu. Gianna dönüşümlü olarak ağlayıp söven, yaygaracı bir kadına dönüşmüştü; Tillmann ise etrafına aşılmaz bir suskunluk duvarı örmüştü ve hâlâ orada olduğunu kanıtlamak için arada sırada mazgalların arasın-

dan bir taş atıyordu. Oysa varlığı ne duyulmayacak ne de koklanmayacak gibiydi çünkü hiç çekinmeden yellenip geçirerek Gianna'yı kışkırtmaktan zevk alıyordu. Bu, ondan asla beklemeyeceğim bir şeydi. Ama görünüşe bakılırsa, beş günlük hapisten sonra herkes görgü kurallarını çiğnemeye başlıyordu. Paul birbirimizi öldürmemizi engellemek için sürekli bizi mantıklı olmaya ikna ediyordu.

Bir ara öfkeden gözüm dönüp kulaklıklarını elinden almaya kalktığımda, Gianna âdeta sinir krizi geçirip Paul'e bas bas bağırmıştı. "Bana dokunmak istedi, kız kardeşin bana dokunmak istedi!"

"Böö," diye ellerimi kaldırıp üzerine atılacakmışım gibi yapmıştım ama Paul'ün kükremesi hepimizi sindirmişti. İçindeki boğa uyandığında, çenemizi kapatıp ortadan sıvışmak en iyisiydi.

Bir süre sonra son karantina günü de gelip çatmış ve özlemle akşamı beklemeye başlamıştım. Benden başka herkesin uyuduğu o özgürlük saatini. Ama bu kez ben de uyanık kalamamıştım. İğrenç bir şekilde rengârenk bir kâbus -irinli veba şişlikleri artık bilinç altımın korku rezervlerinden sayılırdı ve şimdi üzerlerinde kızıl tüyler çıkmıştı- beni tavşan uykumdan uyandırdığı sırada kendime gelmişim. Uyandığımda her zaman yaptığım gibi lenf düğümlerimi kontrol ettim ve hissettiğim rahatlama hafifçe iç geçirdim. Şişler fark edilir biçimde inmişti. Bacak ve kollarımdaki belirsiz ağrı da azalmıştı. Birkaç dakika kıpırdamadan, öylece yattım ve bazen nefret ettiğim bedenimin dayanıklılığı sayesinde bu dehşetten kurtulmuş olmanın avutucu duygusu içinde zevkle yuvarlandım. Artık kendi odama geri dönebilecektim. Ve geçen hafta korkmama karşın şimdi özlediğim akrebime de.

Acaba akrep yine bana gelecek miydi? Artık nihayet gerginliğimden kurtulabilecek miydim? Her şeyi bırakıp unutabilecek miydim? Ah, denizi, onun canlandırıcı azur mavisini serinliğini özlemiştim. Taşlarda güneşlenen kertenkeleleri, suda yerçekimsiz süzülen denizanaslarını, Tessa gelmeden önce, siestadan sonra bahçede bana sık sık görünen gri renkli aspis engereğini. Duş teknesinin arkasındaki küçük dehlizde uyumayı seviyordu. Yatağıma yaptığı ilk ziyaretten sonra ürkekçe kaçmıştı ama ben olduğum yerde kalmıştım. Çok geçmeden tekrar sürünerek ortaya çıkmış ve otlara yayılarak güneşlenmişti. O zaman yanı başına oturup akrebi izlediğim gibi

onu da izlemiştim: dalgın bir hayranlıkla ve kalbimde sakin, kaygısız bir iyimserlikle.

Akrep ve yılanın benden kaçmayacaklarına inanıyordum, yine uzun zaman yolunu gözlediğim sağlığımın da. Çünkü önce halletmem gereken başka işler vardı. Hayır, aslında bu gece sadece bir tek işim vardı ama gözüme bir anda henüz yeni alt ettiğim hastalıktan çok daha büyük meydan okuma gibi görünmüştü. Colin'le barışmalıyım. Bunu istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Beni karabasan olarak sevmeyeceğine dair söyledikleri aklıma geldikçe hâlâ öfkeleniyordum. Davranışı bana göre önyargılıydı. Öte yandan, Tessa ölmüştü ve sevinç duygusunu şu ana dek yaşayamadığım bu çığır açan başarı konusunda, belki de böyle dar kafalı olmamalıyım. Her ne kadar şimdi özgürlüğe adım attığım bu ilk gece tartışmak ve savunma yapmak istemesem de, yolumuz açılmıştı; her şeyi aydınlatacak yeterince zamanımız vardı.

Bakmama gerek yoktu, orada olduğunu biliyordum. Louis'in barınağında dinlenip saman yiyebilmesi için genellikle geceleri geliyor, ahır temizledikten sonra sabaha karşı tekrar bir ya da iki günlüğüne Sila'ya çıkıyordu. Tessa'nın ölümünden sonra bir daha buraya geri dönmemişti; o halde birkaç saat kalabilirdi.

Bu nedenle kendime zaman verip bahçede uzun uzadıya duş aldıktan sonra üzerime bir plaj elbisesi giydim, saçlarımı eğreti bağlayıp ahıra doğru yürüdüm. Colin barakasında oturuyordu. Her zamanki gibi bir dizini bükmüş, dirseğini üzerine yaslamıştı. Genç bir savaşçıyı resmetmek isteyen ressamın modeline verdirebileceği bir pozu andırıyordu ama gerçekten de onun olduğuna kendimi inandırmam için birkaç saniyeye ihtiyacım oldu.

Louis'le birlikte kumsalda denize girdikleri bronz akşam saatlerinde yaptığı gibi koyu saçlarına bir korsan bezi bağlamıştı ama gözüme yabancı görünmesine neden olan sadece bu değildi. Giysileri değişmişti: gri renkli, yakası düğmeli (tabii düğmeleri açık) dar bir tişört ve ikinci el gibi görünen soluk bir kot pantolon, ikisi de yeniydi. Yoksa tüm giysilerini yakmış mıydı? Eski gömleklerini ve o zarif kesimli, dar ve bir o kadar gevşek pantolonlarını? Yoksa çizmelerini de mi yakmıştı? Ya da Tessa'nın cesedinin kokusu üzerlerine sindiği için mi onları giymemişti?

Colin'in giysilerini tümüyle yok ettiği ve onu bir daha asla bu kılıkta göremeyeceğim düşüncesinin bana bu kadar acı verebileceğini beklemiyordum. İçgüdüsel bir hareketle elimi kalbimin üzerine koydum çünkü çarpıntı bana acı veriyordu. Tanrım, nasıl bu kadar yüzeysel olabiliyordum? Onlar sadece giysilerdi, fazlası değil. Zaten günün birinde zamana yenik düşüp yok olacaktı.

Kendimi topladım ve siyah bakışlarını kaldırıp bana bakana dek bekledim. Ama bu da durumu kurtarmaya yetmedi. Gözleri elimi ayağımı birbirine dolamıştı. Onlarda gördüğüm şey, hiç beklemediğim huzursuzluk ve bitkinlikti, oysa görmeyi beklediğim daha çok kibirli bir müstehcenlik ve şeytani bir şakacılıktı ama bu ifade bana çok yakındı. Bana ve duygularıma. Acılar içinde geçen sekiz gün boyunca aralıksız süren ağlamama çabasına. Evet bunu yapmıştım, hiçbir şekilde ağlamamalıyım çünkü bedenim o zaman kendi zayıflığını anlardı. Colin ateşli bakışlarını yüzümde ve bedenimde dolaştırırken hiçbir şey söylemedi. O halde bunu ben yapmalıyım.

"Gördüğün gibi atlattık. Hiçbir şeyim yok."

Bunu söyler söylemez, vebaya yakalanmış olma düşüncesi gözüme birden tuhaf ve masalsı göründü ama Colin'in tepkisi bana böyle olmadığını göstermişti. Kulağıma şükür duası gibi gelen, Galce kısa bir cümle mırıldandı ve ardından solgun yüzünü birkaç saniyelğine elleri arasına gömdü. Bu, ayaklarımı yerden kesen, içten bir rahatlama ifadesiydi. Öne doğru atılarak kollarına yığıldım. Beni sımsıkı tutup göğsüne bastırdı. Ansızın her yerimi kontrolsüz bir titreme kaplamıştı. Bu, birkaç gün öncekiler gibi bir korku titremesi değildi, aksine, uzun süren bir savaşın yol açtığı bir çözülme idi. Cinayetten sonra kaslarımı sürekli sıkışmış olduğumu ancak şimdi fark ediyordum, bacak ve kollarımdaki ağrının hatta ateşin nedeni büyük olasılıkla bu olmalıydı. Dişlerim takırdıyor, dizlerim titriyor, sarsılıyordum. Ellerimi Colin'in göğsünden çekmem ya da yanağını okşamak, nihayet ona dokunmak ve affetmek için yukarı kaldırmam mümkün değildi.

"Bu bana bir şeyi hatırlattı..." diye mırıldandı iğneli ama sevgi dolu bir alayla. İçten bir kahkaha attım çünkü nihayet tanıdığım gerçek yüzünü bana göstermişti, uygunsuz görünse de, cinsel imalarda asla utangaçlık göstermeyen yüzünü. Aslında bu arada benzetmesi hiç de yanlış değildi.

Ona bir yumruk atmakla ilgili cesur girişimim işe yaramadı ama ellerimi tişörtünün altına sokup onu başının üzerinden sıyırmayı başarmıştım. Başındaki korsan bezi de bu arada fırlayıp gitti. Benimkiler ıslak ve lastikle bağlı olduğu halde saçlarımız hemen birbirine dolanmaya başlamıştı. Ancak kotunun her zamanki koyu renk pantolonlarına oranla fazlasıyla avantajlı olduğunu sevinçle fark ettim... üzerine oturmuyordu ve fazla debelenmeme gerek kalmadan, kolayca kalçalarından aşağı sıyrabildim.

“Dur,” dedi Colin, hafifçe soluyarak ardından yanına el atarak kotunun belinden kemerini çıkardı. Sonra ellerini başının üstüne kaldırıp sırtını dayadığı ahşap kirişe koydu ve baştan çıkarıncasına başını salladı.

“Ama... ama bu...” dedim şaşkınlıkla.

“Tessa öldü, tamam ama ben hâlâ bir karabasanım, hâlâ açım, yoksa bunu unuttun mu? Değişen tek şey, birbirimizi sinir edecek daha fazla zamanımızın olması. Eskisinden daha fazla değil ama yeterli.”

Şaka yapmıyordu, bu sözler şaka yollu bir ima için fazla ciddiye.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum. Şimdi olmaz, tamam mı?” Sesime suçlayıcı bir hava vermek istediysem de bunu hiçbir şekilde becerememişim. Sözlerim ağzımdan yalvarır gibi çıkıyordu. Debelenmemiz sırasında yukarı sıyrılmış olan elbisemin eteğini kaba bir hareketle tekrar aşağı çektim. Yine de başına buyruk saçlarımız sayesinde dudaklarım Colin’in dilinin ucuyla dokunabileceği kadar yakındı. Üstelik gurur ve inat dudaklarımın umurunda değildi. Onu öpmek istiyorlardı, benim iznimi almadan, bana sormadan bunu yaptılar. Onu ısırdım ama bu onu rahatsız etmedi. Kolları yine aşağı kayıp giysimin altına girdi. Güçlü parmak uçlarının sırtıma gömüldüğünü hissettim.

“Tamam, şimdi değil,” diye fısıldayarak kollarını giysimden çözdü -bu, kendine hâkim olabilmek için çabaladığı bir hareketti- ve kemeri sağ elime tutuşturdu çünkü sol elim başka hedefler peşindeydi. Bir türlü uzlaşamıyorlardı. Kemerini yere atmak istedim. Umurumda değildi.

“Lassie, kendini benden kurtar, lütfen...”

Hayal kırıklığına uğrayarak dudaklarımı ondan ayırdım ve dikkatimi toplamaya çalıştım. Savruk bir hareketle kemeri yerden alıp kollarını kirişe bağladım ve uçlarını düğümledim.

“Bu yetmez.” Colin’in uzun parmakları deri kayışı sıkıca çekmek üzere yana doğru kaydı.

Ellerinin tenimde olmaması içimi buz gibi soğutmuştu. Birdenbire kendimi aldatılmış hissettim. Şu anda olacaklar yine bana kalmıştı ve birbirimize ne kadar düşkün ve içten olsak da; bunu kolayca kabullenecek kadar deneyimim yoktu. Özellikle de böyle işkenceli günlerden, vebalı şişli kâbuslardan ve günlerce süren ölüm korkusundan sonra. Belki de bunu hiçbir zaman kabullenemeyecektim ama başka seçeneğim yoktu. Ölümünden daha yeni dönmüşken hemen ardından düşüncesizce ona meydan okumak aptalcaydı... ya da Colin’in beni bir daha sevmeyeceği pahasına ölümsüz olmak. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım, birlikte olmak istiyorsak, kaderin bizden istediği gibi yaşamak zorundaydık. O bağlı, ben özgür ama yine de tutsak.

Colin’i tekrar içimde hissettiğimde, “Lanet olsun,” diye fısıldadım gözyaşları arasında. Çünkü içimde olduğu halde kendimi terk edilmiş gibi yalnız hissediyordum. Sağ yumruğumu öfkeyle göğsüne vurdum. Yine de gitmek istemiyordum, onunla burada olmak istiyordum. İki varlık olarak bir bedende. Çünkü hak ettiğim ve kazandığım şey buydu...

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece yanımda kal.” Colin’in kadifemsi sesini kafamın içinde duymak ve yönetimi yeniden ele alma sorumluluğundan kurtulmak beni biraz olsun rahatlatmıştı. Hayır, hareket etmemiz ya da bir şeye karar vermemiz gerekmiyordu, burada birlikte olmak tamamen yeterliydi.

Teselli olamadan, savunmasız bir şekilde ağladım. Ona ne kadar sokulsam da, beni kollarıyla saramaması dayanılmazdı. Kulağımı göğsüne koyup gittikçe şiddetlenen çağıltıyı dinledim. Sonunda hızlı ve heyecanlı çarpıntılar eşliğinde kalbimin ritmiyle birleşti. Gözyaşlarımın arasında hafifçe gülümsedim çünkü Colin Galce anlamadığım ama hissedebildiğim bir şeyler söylemişti. Daha önce asla cesaret edemeyeceğim şekilde inledim ama o an utanma yoktu, tıpkı ruhlarımızdaki boşluğu burada yaptığımız şeyle doldurabileceğimize dair gerçeğin de olmadığı gibi. Biz birbirimizin zaferiydik. Ben onun, o benim.

Her şey bitip kemeri çözdüğümde, Colin’in serbest kalan kolları hemen beni sıkıca sardı. Ama açlığı öylesine hızlı bir şekilde baş göstermişti ki

şiddeti ve yoğunluğu yüzünden birbirimizden uzaklaşmak zorunda kaldık. Colin'in göz altlarında şimdiden tehlikeli bir şekilde parlayan, mavimsi gölgeler oluşmaya başlamış, teni tenimi buz gibi titretmişti.

"Onu hiçbir zaman affetmeyecek olmamın nedeni bu işte. Hâlâ etkisini gösteriyor, hâlâ ve her yerde," diye homurdandı Colin.

"Ne demek istiyorsun? O öldü artık!"

"Hâlâ etkiliyor çünkü beni o yarattı, iblis olarak! Onun çocuğuyum!" Beni can sıkıcı bir sinek gibi üstünden silkip atarak hışımına ayağa kalktı, giyinip Louis'i bahçeden aldı, eyer ve yular olmadan üzerine atlayıp gecenin karanlığında gözden kayboldu.

"Bundan nefret ediyorum, bunu biliyorum ama bundan nefret ediyorum. O kadar çok nefret ediyorum ki," diye fısıldadım. Çünkü ikimizi saran mahremiyetten birdenbire acımasızca içine yuvarlandığım bu çıplak yalnızlığa dayanamıyordum. Bir an her şey gözüme anlamsız göründü, aşkımız, yakınlığımız, tüm varlığım. Anlamsız ve boştu. Bir de dinlenmeyi düşünüyordum. Bir karabasanla birlikteyken bu nasıl olacaktı?

Duş alıp üzerime elbisemi geçirdikten sonra eve geri dönüp merdivenleri çıktım. Tillmann odada yalnızdı çünkü Gianna da benim gibi yapıp Paul'un yanına sığırmıştı. Belki sevişmemişlerdi ama birbirlerine sarılabilirler, bütün geceyi birlikte geçirebilirlerdi ve lanet olsun, bunu ben de istiyordum. Yalnız yatmak istemiyordum. Şimdi artık Tessa ölmüşken, en azından dostlarımı geri kazanmalıyım. Bir geceyi daha kendi içime hapsolmuş halde ve yanımda başka birinin varlığını hissetmeksizin geçirmeye katlanamazdım. İzin istemeden Tillmann'ın örtüsünün altına giriverdim ama uyanıp beni görünce öyle hızlı itti ki dengemi kaybedip yere düştüm.

"Bu da ne demek oluyor, Ellie?"

"Artık mikrop saçmıyorum! Her şey düzeldi. Atlattık! Artık tekrar benimle konuşabilirsin..."

"Kastettiğim bu değil. Biraz önce seviştin ve şimdi de yatağıma mı giriyorsun? Senin paspasın değilim!"

"Ama ben..."

"Aması falan yok! Çifte kumrular arasında kendimi nasıl hissettiğimi hiç kimse sormuyor mu? Sevdığım kadın benim yüzümden öldü! Onu ben öldürdüm! Özel yaşamım diye bir şey kalmadan bir hafta boyunca odamı

iki deliyle paylaştığım yetmiyormuş gibi, her tarafın sperm koktuğu halde yatağıma mı girmeye kalkıyorsun?”

“Kapa o aptal çeneni!” diye bağırdım. Tillmann’ın acımasız açıksözlülüğü her tür tokattan daha kötüydü. Utançtan yanaklarım kızarmıştı. “Bu seni hiç ilgilendirmez!”

“Çok doğru, Ellie!” Çok doğru. Küçümser gibi burnumdan soludum. Çok doğru, babası gibi konuşuyordu. Bay Schütz de bu cümleyi çok kullanırdı. Çok doğru. “Beni hiçbir şekilde ilgilendirmez, bu yüzden seni burada istemiyorum! Beni gelecekteki sevgilin gibi kafana göre kullanamazsın! Sana bayılmıyorum, unuttun mu?” Yastığını öfkeyle duvara fırlattı.

“Bunu asla böyle görmedim, asla!” diye öfkeyle hıçkırdım. “Dost olduğumuzu sanmıştım!” Ah Tanrım, basmakalıp bir cümle daha. Bunu daha iyi açıklayabilirdim ve bunu yapmam gerekiyordu. “Ben biraz önce sadece... yapmam gereken, ben...” Hayır, yapamayacaktım. Ve Tillmann’ın alev topuna benzeyen bakışları bunu denemesem daha iyi olacağını söylüyordu. “O zaman canın cehenneme,” diye öfkeyle haykırp odadan çıktım, tekrar merdivenden inip kendi dünyama çekildim. Diğerlerinden dışlanmış dünyama. Üşüyerek akrebi bekledim. Ve ancak sabah karanlığında yanıma kıvrılıp batmakta olan Ay ışığında zehir sarısı bir renkle parlamaya başladığında uyuyabildim.

Bana öyle geliyordu ki dünyada hâlâ beni anlayan bir tek o vardı.

Ancak ben istediğimde beni sokabilirdi.

guya kaptırmıştım, ta ki gözyaşlarım yavaşça dinene ve tatlı, dinlendirici bir uykuyla ödüllendirilene dek. Kendimi aldatmıyordum: Odamda hiç kimse yoktu. Zaten nasıl olacaktı ki? Colin gitmişti, o kadar çabuk doyup gece devam ederken geri dönemezdi. Diğerleri de yoktu. Bu, herhalde uykunun bize hazırladığı gizemli sihirlerden biriydi; bu olayı ilk kez yaşamıyordum. Ama hiç bu kadar iyileştirici gelmemiştir.

Dikkatimi karnımdan ve organlarımdan çekip yüzüme verdim. Gözlerimin arasında ve üzerinde bir gerginlik hissi yoktu. Bir deniz gibi dümdüz duruyordu, dudaklarım gevşemiş, tenim yumuşamıştı. Dün gece döktüğüm gözyaşlarına karşın değil, tam tersine, ağladığım için böyleydi. Bunu eskiden beri bilirdim. Bazen uykumda ağladıktan sonra kendimi yeniden doğmuş gibi hissederdim. Sanki gözyaşlarım yeni olana yer açmak için eski, kederli yüklerimi ayıklardı. Tıpkı şimdi başlayan ve beni başka, daha iyi ve sakin bir insan yapabilecek olan yeniliklere yer açmak için.

Evet, şu an hissettiklerim tam da yeşil düğmeye göre, diye düşündüm gülümseyerek. Eskiden okulun benim için henüz işkence olduğu, içim soğuktan büzülerek ve mide bulantısıyla uyandığım dönemlerde, cebimde bir tek yeşil düğmesi olan, küçük, siyah bir alet taşımaya isterdim. Bu alet doğrudan organizmamla bağlantılı olacaktı ve kendimi tamamen iyi hissettiğimde –seyrek de olsa, bazen bu oluyordu, çoğunlukla beklenmedik zamanlarda– yeşil düğmeye basacaktım ve alet bu durumumu sonsuza dek konserve edecekti.

Çünkü kendimi böyle hissetmeye devam ettiğimde her şey kolaylaşıyordu. Bir oyun gibi her türlü zorluğun üstesinden gelebiliyordum çünkü o zaman sürekli kendimi dinleyip hareketlerimi kontrol ederek kendi yolumu kesmiyordum. Şimdi bu anlardan biriydi. Hatta kıskırtılmış zihnim bedenimin büyümesine teslim olmuştu ve her şeyi yoluna koyacağına güveniyordu. *Başkaları böyle hissediyor olmalı,* diye düşündüm kıskançlıkla. İnsan kendini böyle hissettiğinde, fazla kaygılanması gerekmezdi.

Oysa bu durum bende birkaç saat içinde uçup gitmiş olacaktı. Onu tutamazdım. Yeşil düğmeli alet yoktu, geçmiş günlerin izlerinin çok geçmeden kendini göstereceğini ve dinlenme ihtiyacı hissedeceğimi biliyordum. Keyifle karışık bir teslimiyet duygusuyla ayaklarıma yere bastım ve kepenkleri açıp

güne merhaba demek üzere ayağa kalktım çünkü ayak sesleri duymuştum. Mutfaktan gürültüler geliyordu. Herhalde Gianna da uyanmıştı.

Hemen hemen hiç temiz giysim kalmamıştı; çoğunun acil yıkanması gerekiyordu, diğerleri ise yakılmıştı. Ama dolabımda siyah, küçük bir bikini, kot şort ve hafif şeffaf bir bluz buldum. Bikiniyi çabucak içime giyip geri kalanını üzerime geçirdim. Yüzmek için sabırsızlanıyordum. Çıplak da yüzebilirdim ama çıplak göğüs ve popo güney İtalya'da ayıp sayılıyordu. Bu ülkede çıplaklar kampı yoktu ve yazılmamış kuralları hiçe sayarak -sayıları az olsa da- kumsaldaki insanlara saygısızlık edemezdik.

Verandaya açılan oda kapısından çıplak ayakla dışarı çıktım ve derin bir soluk alıp sarhoş halimizle Tillmann ve Colin'le birlikte Tessa'yı beklediğimiz basamağa oturdum. Çok geçmeden bisikletli çocuklar sokağın başında görüldü. Önümden geçerken bana el salladılar, ben de onlara el salladım. Bir yerlerden İtalyanca bağırışlar geldi. Heyecanlı ama neşeliydi. Ardından bir tren geçti. Kumsaldan bir voleybol topunun çıplak bir kola çarptığını duydum. Henüz sessiz bir izleyiciydim ama ilk kez tüm duyularımın birlikte sürüklenmeye hazırımdım.

Birkaç dakika sonra Gianna gelip yanıma oturdu... aramıza geniş basamağın elverdiği ölçüde mesafe koyarak.

"Peki şimdi mutlu musun?" diye dikkatle sordu. Çekingenliğine karşın sorusu tatsız biçimde çok anlamlıydı. İç huzurum hemen azalmaya başlamıştı.

"Bu da ne demek?"

"Kötü bir şey değil, Ellie, gerçekten!" Gianna beni yatıştırmak için ellerini yukarı kaldırdı. "Ama başardık, artık yolunuz açık ve... evet, bu durumda aslında geriye sadece babanı aramak ve sonra da eve geri dönmek kalıyor."

"Eve dönmek mi?" Duyduklarıma inanamıyordum. "Şimdi eve mi dönmek istiyorsun?"

"Babanı arayıp daha sonra eve döneceğiz, dedim." Gianna'nın bunu söyleyiş tarzına bakılırsa, sanki arayacağımız şey köşe başında bulup sepete koyacağımız paskalya yumurtasıydı. Bunu ciddi düşündüğünü bile söylemek zordu. Ağır basan daha çok, eve dönme bölümüydü. Ne birini ne de diğerini yapacak durumdaydım. Kuşkuyla ona baktım ama gözlerimin içine bakmaktan çekindi.

"Evet Ellie, eve dönmek istiyorum."

“Daireni boşalttın,” diye ona hatırlattım. “Artık işin de yok...”

“Ee, ne olmuş? Kendime kalacak başka bir yer ve yeni bir iş ararım. Bu sorun değil. Yani, babanın nerede olabileceğini mümkün olduğu kadar çabuk araştırmalıyız ve sonra... evet, dediğim gibi. Eve döneriz.”

Eve dönmek... bu nasıl olacaktı? Hamburg’a geri mi döneceklerdi? Paul okuluna devam edip Gianna da kendine yeni bir iş mi bulacaktı? Peki ya Tillmann? O ne yapacaktı? Düşüncelerini benimle paylaşmaya hazır olana dek yine kendini benden gizleyecek miydi? Colin’i düşünmek bile istemiyordum. Çünkü ormandaki evine geri dönemeyeceğini açıkça söylemişti. Artık benim için yuva hissedebileceğim bir yer kalmamıştı. Ama çabucak babamı araştırmaya başlamak için de kendimi bir o kadar güçsüz hissediyordum. Elimde eskisi gibi bir tek ipucu bile yoktu. Önce dinlenmem gerekiyordu, en azından birkaç gün.

“Anlasana, Ellie, tüm bu dehşetten sonra alıştığım çevreye geri dönmek istiyorum.” Gianna tahta takunyalarının tokasıyla oynamaya başlamıştı.

“İtalya’nın alıştığın çevre olduğunu sanıyordum,” dedim homurdanır gibi bir sesle. Ama bana tüm gerçeği söylemediğini sezmiştim. Hissettiğim, başka bir şeydi. Hafif bir tiksinti ve benden uzak durma isteği. Gianna’yı böyle konuşturan buydu. Benimle birlikte geçirdiği dönemi geride bırakmak istiyordu. Bu düşünce beni öfkeliendirmekle kalmamış, son derece kırmıştı da. Artık sağlıklıydım, benden korkmasına gerek yoktu.

“Bir şey daha, Ellie.” Gianna takunyasının tokasını açıp tekrar kapattı. “Son günlerdeki davranışım için senden özür dilemek istiyorum.”

“Hımm,” dedim. Bu durum pek fazla değişmemişti, sadece tiksintisini daha iyi saklıyordu. Yine de bunu hissediyordum. Ve bence özür dilemesi gereken sadece Gianna değildi, Colin de bunu yapmalıydı. Çektiği açlığın onu hızlı davranmaya zorladığını anlayabiliyorum ama bana dokunabilir, bir hareket ya da bir cümle söyleyebilirdi. Hem Tillmann...

“Senden böyle uzak durmak doğru değildi, biliyorum,” diye aceleyle devam etti Gianna. Bu arada sözlerine daha fazla ağırlık kazandırmak istermiş gibi ince ellerinin parmaklarını açıp kapatıyordu. “Ama içimde tüm gücüyle bu güvenli mesafeyi koymamı isteyen bir şey vardı ve bu...” Pişman bir ifadeyle bana baktı. “Bu hâlâ devam ediyor. Buna karşı bir şey yapamıyorum. Sana dokunmak ya da yakınında olmak istemiyorum. Bunun

kötü bir şey olduğunu biliyorum ama... bu gerçeğe karşı öyle çaresizim ki! İçimdeki her şey sana dokunmamın doğru olmadığını söylüyor, o halde..."

"O halde bunu yapma," diyerek bu uğursuz konuşmayı sonlandırdım. Bunu dinlemek neredeyse olanaksızdı. "Sorun değil. Zaten dostluk ilişkilerinde bana dokunulmasından hoşlanmam." Bu gerçekten de doğrudu. Nicole ve Jenny'nin bana sürekli uygulamış olduğu sağ ve sol yanaktan öpüşmeler ve kola girmeler hep sinirime dokunmuştu. Hep serbest hareket etmeyi tercih etmiştim ve başkalarının varlığına alışıp onlara dokunabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Selamlaşırken öpüşmek, bedenimin verdiği sinyale karşıydı. Onun istediği, en fazla bir veda öpücüğüydü. Yine de yaralanmıştım. Gianna'nın dostum olduğunu sanıyordum. Paul artık bulaşıcı hastalık yayma tehlikemin olmadığını onun kafasına sokamamış mıydı? Oysa Tessa'yı tedavi ettiği halde Gianna yine de ona dokunabiliyordu.

"Ah, Ellie..." Gianna başını iki yana sallayarak bronzlaşmış ayak parmaklarına baktı. "Bunu ben de anlayamıyorum. Ve bu sadece senin değil, Colin için de geçerli, ikinizi de sevdiğim halde. Bunu aşamıyorum."

Bilgiç bir şekilde sırttım. Elbette Colin'nden sakınmak istiyordu. Tıpkı diğer insanların ona yaptığı gibi. Veba artık işe yaramadığından, şimdi de onunla olan bağım yüzünden mi cezalandırılıyordum? Gianna benim yanımdayken hep böyle mi hissetmişti? Huzursuz? Parmaklarını rahat bırakıp gözlerimin içine bakmaya çalıştı ama buna izin vermedim. *Kim bilir, belki gözlerim de sağlığına zararlı olabilir,* diye düşündüm alayla.

"Çok üzgünüm, Ellie. Senden daha eğitimli ve deneyimli olabilirim ama güçlü değilim."

"Ah, ben de o kadar güçlü sayılmam," diye karşı çıktım alaycı bir sesle. Oysa bu düşünce hoşuma gitmişti. Belki de gerçekten güçlüyümdüm. Ayağa kalkıp ellerimi belime koydum. Gianna azar işitmiş küçük bir çocuk gibi bana baktı. "Paul uyandı mı?"

Başını salladı.

"İyi, onunla bir şey konuşmam gerek... ya da..." Tereddüt ettim. Paul'ü ikinci kez çıplak yakalamak istemiyordum, özellikle müstehcen bir halde hiç. Gerçi Gianna buradaydı ama...

Neden duraksadığımı anlayınca, "Pes yani, Elliel!" dedi telaşla. "Ciddi olamazsın. Bunca stresten sonra canımın seks isteyeceğini nasıl düşünürsün? Orası yatak odası, aşk yuvası değil."

Başka bir şey söylemeden onu merdivenlerde bırakıp eve geri döndüm. Hem ne söyleyecektim ki? Ölüm bir hafta boyunca yatağımın yanında nöbet tuttuğu halde, ben, günahkâr Elisabeth'in daha dün gece ete olan açlığıma yenik düştüğümü mü? Bu yüzden kötü kişi mi olmuştum?

Gianna'nın söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Paul'le birlikte kaldıkları *camera*³⁷ bir yatak odasıydı, aşk yuvası değil... ciddi ilişkileri olan çiftler için bir yatak odası. İçeri girdiğimde, açık arayla evin en güzel odasını kapmış olduklarını bir kez daha fark ettim. Geniş pencereleri, kubbeli yatağı, ağır ahşap dolapları ve kar beyazı yatak takımıyla büyük bir odaydı. Burada zifaf gecesi geçirilebilir ve kızların bekâreti alınabilirdi. Güney İtalya'da herhalde her ikisine de rastlanıyordu. Herkes çarşafın üstünde kan lekesi görmek istiyordu.

Bu rahatsız edici düşüncüyü kafamdan atıp hâlâ uyanmaya çabalayan Paul'ün yanına oturdum. Güçlkle inleyerek sırtüstü uzandı. Saçları karma karışıktı ve yüzünde uykunun kırıksıklıkları vardı.

"Günaydın, kız kardeş. Ne var?"

"Günaydın. Bu kez senden bir ricam var."

Paul benimle aynı hizada olabilmek için öksürerek doğruldu.

"Ne tür bir rica?"

Başının tepesinde havaya dikilmiş saç tutamlarını düzeltmeye çalıştım ama olmadı. Bunun haktan ancak duş gelirdi. En azından benden çekinmeyip yanına ilişmeme izin vermişti.

"Diyeceğim şu..." diye başladım devamını nasıl getireceğimi bilmeden. "Ben... biz... aslında şimdi hemen babamı aramaya başlamalıyız, değil mi? Tessa öldü, artık tehlike yok, önlem almak gereksiz ama... ben..." *Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum*, diye düşündüm çaresizlikle. Ve her şeyden önce, buna gücüm yoktu. Henüz değil. "Bir molaya ihtiyacım var, Paul, sadece birkaç gün, en çok bir hafta, fazla değil. Tüm olanlar benim için fazlasıyla ypratıcıydı, hastalanma korkusu, Tessa'yla yaşananlar. Ayrıca François'ya

verdiğim savaş yüzünden hâlâ kendimi toparlayabilmiş değilim. Üstüne üstlük şu penisilin'le ilgili vermem gereken zor karar..."

"Ah evet. Şu karar." Paul'ün yüz ifadesi sertleşmişti.

"Verdiğim karar doğrudu, değil mi?" Lanet olsun, yoksa bunu da mı yanlış yapmışım? Herkes birkaç gün içinde bana karşı cephe mi almıştı?

"Evet, doğrudu. Bunu sana daha önce söylemiştim. Ama bu kararı kendim vermek isterdim."

"Uyumuştun, Paul."

"Uyandırabilirdin!"

Aklıma kendimi savunmak için söyleyecek bir şey gelmiyordu; Paul'ün duymak istemeyeceği şeyler dışında. Lenf düğümleri şiş ve ateşi olan ben olduğum için, aslında bunun kararını sadece benim verebileceğim gibi. Belki de fazla uzun düşünmüş olması gibi. Bunun bana özel bir durum olması gibi. Ama kendi gözünde yine başarısız olmuştu. Bir kez daha. Başkaları harekete geçerken, o pasif kalmıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım sonunda. "Öyle ya da böyle, ölecekti. Ama şimdi... şimdi kendim için biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen. Zaten Hamburg bile benim için yeterince zordu." Bunu daha söylerken pişman olmuşum. Hamburg zor geçmişti çünkü Paul yatarken ben işbaşındaydım. Ve bunu ona hatırlatmışım...

Ama elini dizime koyup hafifçe sıktı.

"Tamam, Ellie. Aslında hepimizin sanatoryuma gitmesi gerek. Birkaç gün hiçbir şey yapmamanın bir zararı olmaz. Aslında hemen babamı aramaya başlamak istiyorum ama... tek başıma zaten hiçbir şey yapamam. Bunun için Colin'e ihtiyacımız var, değil mi?"

Başımı sallayarak güçlüğüle yutkundum. Evet, her ne kadar Colin'in bunu yapıp yapamayacağını bilmesem de, ben de böyle düşünüyordum. Karabasanlarla olan ilişkisi hakkında hep ketum kalmış ve sadece arasının pek iyi olmadığından söz etmişti. Yaşam biçimiyle -insanlara mümkün olduğunca yakın olmak ve sadece hayvanların rüyalarını çalarak beslenmek- kendi türdeşleri arasında şüpheyle karşılanıyordu. Ve şimdi de kendi annesini öldürmüştü. Onu birlikte öldürmüştük. Gerçi karabasanlar birbirleriyle dostluk kurmuyordu ve büyük olasılıkla Tessa'yı hiç kimse özlemeyecekti. Yine

de babamı aramak Colin için sakıncalı bir durumdu. Herhalde kendisini ve böylelikle bizi de büyük tehlikeye atacaktı ve tehlikelerden artık bıkmıştım.

Ayrıca beladan henüz yeni kurtulmuşken, planımızı hayata geçirmek için kendimi aşırı zorlanmış hissediyordum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Babamla birlikte çalışmış olan bir devrimci bulmalıydık ama nerede ve nasıl? Bu, kolayca başarabileceğimiz bir şey değildi. Ne yapacağımızı iyice düşünüp taşınmamız gerekiyordu ama ben şu anda sadece var olmak ve fazla düşünmemek istiyordum. Güç toplamak için bu sabahki havayı biraz korumak istiyordum. Ve dün geceki güven duygusunu rüyamda tekrar hissedebilmek...

"Bunu diğerlerine de söyler misin?" diye sordum alçak sesle. "Son zamanlarda benden pek hoşlandıkları söylenemez." Bu durum fazla değişmemişti. Oysa hiç kimseye bir şey yapmamıştım. Tamam, yorganının altına girmeye çalışarak Tillmann'a bir şey yapmış olabilirdim ama ne onu yaralamak ne de üzme istemiştım, aslında bunu onun da bilmesi gerekirdi.

Paul isteğimi yerine getirdi. Önümüzdeki sekiz gün sadece tatil yapacağımızı kahvaltıda birkaç cümleyle Gianna ve Tillmann'a anlattı. Bu sözler söylendiğinde Tillmann'ın şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. Evet, herhalde benden böyle bir şey beklemiyordu. Ama şiş lenf düğümleri ve öfkeli karabasanlarla işi olan o değil, bendim. Bir molaya ihtiyacım vardı. Buna henüz buraya gelmeden önce ihtiyacım olmuştu. Ve babamı ne zaman aramaya başlayacağımız, sadece benim ve Paul'ün kararına bağlıydı.

Gianna bunu önce isteksizce ama sonra neredeyse rahatlayarak kabul etti. Tehlikeye bulaşmak âdeta zorunlu ek işi haline geldiğinden, artık bu durum canına tak etmiş ve bir hafta izin almıştı. Bu ona iyi gelebilirdi. Yine de kendimi savunmaya çalıştım çünkü Tillmann'ın gözleri hâlâ üzerime yapışıp kalmıştı.

"Bir şey çıkar ya da Colin bir bilgiye ulaşırsa, elbette hemen harekete geçeceğiz. Ama önce... önce yeniden soluk alabilmeliyim."

Gianna içgüdüsel bir hareketle elini karnına koyarak, "Sanırım bunu hepimiz yapmalıyız," dedi. Son günlerde artık midesi bulanmıyordu ama herhalde başka bir maceraya atılırsak bunun tekrarlayacağından korkuyordu. "Bu yüzden, bu akşam Pietrapaola'da bir piyano bara gidip zaferimizi kutlamayı öneriyorum. Anlaştık mı?"

Gerçi ben zaferimi –daha çok cenaze törenine benzese de– dün gece kutlamıştım ama biraz da İtalya’nın güzel taraflarını görmenin zamanı geldiğini düşünüyordum. Gerçi karşımda oturanlar artık dostum değil, sadece birer tanıdıktı. Bastırmaya çalışsa da, ağabeyim bile bana kin besliyordu. Ama erkekler de bu öneriyi kabul ettiler. Paul başını sallayarak, Tillmann hafifçe homurdanarak.

Saatler sonra Colin, güneş batarken Louis’le birlikte kumsalda ortaya çıktığında, gözlerime inanamadım. Kıydan oldukça açılmıştım, dağların tepelerinde yer yer kızıl renkte parlayan kuru ormanları görebilecek kadar uzaktaydım. Yangından geriye kalanlar Acaba Colin nerede olduğuma bakmış hatta benim için endişelenmiş miydi? Yoksa aklında Louis’den başka bir şey yok muydu? Hızlı kulaçlarla kıyıya doğru yüzmeye koyuldum ama ben karaya çıkmadan atıyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Gianna kara gözlük camlarının ardından bakarak onun bu akşam bize eşlik edeceğini söyledi. Buna da inanasım gelmemişti.

Akşam dışarı çıkmamızdan kısa süre önce, yatağında oturmuş, inatçı saçlarımla uğraştığım sırada ansızın kapımın eşliğinde beliriverdi. Tek kelime etmeden beni izlemesine izin verdim.

Tüm gün sessiz geçmişti. Birlikte voleybol oynamamıştık. Şakalaşmalar yoktu. Suda oynamamıştık. Tillmann susarak beni cezalandırmış, Gianna suskun kalmış, Paul ise düşüncelere dalmıştı. Tüm bunların suçlusu olduğuma gittikçe daha fazla inanmaya başladığım için artık ben de ağzımı kapatmıştım. Ancak Colin için kaldığı yerden devam etmek bir sorun değilmiş gibiydi; konuşmamız kavgaya dönüşmeden hangi konudan söz edeceğimi bilmiyordum. Çünkü sonunda öfkeyle ya da hırsla birbirimizin üzerine saldınyorduk, gerek kavga gerekse aşk yüzünden. Şimdi ikisi de pek uygun görünmüyordu.

Colin’in ne düşündüğünü ya da hissettiğini yüzünden anlayamıyordum. Tabii bir şey hissediyorsa. Sonunda yenilip saçlarımı kendi haline bıraktım. Başımı gururla dikerek önünden geçtiğim sırada özgüven dolu maço hareketlerinden birine başvurarak popoma bir şaplak attı. Buna sırtmaktan başka bir şey yapamadım.

Colin kendi arabasıyla bize şoförlük yaptı. Gianna abartılı el kol hareketleriyle onu kıyı caddesi boyunca yönlendirdi ama Colin nereye gideceğini

biliyor gibiydi. Pietropaola kulağıma pek heyecan verici gelmemiştir, unutmak, barışmak ve yeniden başlamak için uygun bir yer olmaktan çok, kutsal bir mekân hissini veriyordu. Ortam klasik İtalyan meydanlarından çok lunaparkı andırırsa da, Kalabriya'nın turistik bir çaba içine girmiş olmasına şaşırmiştım. Gianna lunapark aletlerinin, tezgâhların ve yerli halk kalabalığının arasında yol açarak bizi palmyeler ve çiçek saksılarıyla süslenmiş bir otel bahçesinin ortasında yer alan geniş bir açık hava barına çıkardı.

Kendimi çölde uzun bir yürüyüşten sonra nihayet hayat kurtaran bir vaha bulmuş gibi hissettim. Gianna, Tillmann ve Paul'le aramda oluşan uyumsuzluk birdenbire gözüme daha çekilir gelmeye başlamıştı. Buradaki her şey ansızın hoşuma gitmişti, huysuzluk etme eğilimime tamamen karşı olarak... evet, rahatsız hasır sandalyelerle çevrili yuvarlak masalar, ucuz ışıklandırma, mumlar, kolonlardan yayılan romantik müzik hatta bahçenin ortasındaki sahne üzerine konmuş beyaz kuyruklu piyano bile hoşuma gitmişti. Oysa gerçek bir kuyruklu piyano bile değildi. Bir klavye solo müzik yapılabilecek şekilde bu kuyruklu piyano görüntülü aksamın içine yerleştirilmişti. Hatta yüzlerce müşteriye hizmet ediyormuş gibi ortalıkta hararetle koşuşturan garsonlar bile bu kez gözüme sevimli geldi. Bunca telaşlarına karşın yine de sakin görünüyorlardı. İtalyanlar bu konuda kusursuzdu; telaş ortamında sakin kalmak. Oysa barda bizim dışımızda çok az müşteri vardı. Belki de akşam henüz başlamamıştı.

İçinde gerçek balıkların yüzdüğü havuza merakla baktım. Mermerden oyulmuş küçük, şişko bir melek sürekli içine işiyordu.

Palmyelerle çevrili, sakin bir köşe bulan Gianna ve diğerleri el sallayarak beni yanlarına çağırdılar. Eskiden gizli saklı köşeleri severdim ve restoranlarda beni tüm gözlerden gizleyecek olan sandalyeleri kapardım. Ama bugün bunu istemiyordum. Her şeyi görmek, etkilenmek ve her ayrıntıyla oyalanmak istiyordum. Palmiye yaprakları arasından piyanoyu görebilmek için son kalan boş sandalyeyi biraz kenara çektim ama yokluğumda Gianna ve Colin arasında başlamış olan ağız dalaşı dikkatimi dağıttı.

Birbirleriyle İtalyanca konuşuyorlardı ve bu durum sinirime dokunuyordu. Colin, Gianna'ya bir şeyler söylerken bilgiç bir tavırla gülümsüyor, Gianna ise hafifçe utanmış gibi kıkırdıyordu.

"Hey, ben de buradayım," dedim öfkeyle.

Colin sinir bozucu kibirli sırırtmasına devam ederek, "Ah, bu gözden kaçacak gibi değil, Lassie," dedi. Gianna bu kez ağzını kapayarak kıkırdamaya devam ederken -bu tamamen gereksizdi, çünkü herkes duyuyordu- Tillmann içine hiçbir şeyin işleyemediği bakışlarını masanın yanına uzattığım bacaklarıma dikmişti. Kot şortumu çıkarmamıştım ama bunda bu kadar kınanacak ne olduğunu da anlayabilmiş değildim. Gianna da her zaman kısa etek giyyordu; hatta şimdi bile üzerinde böyle bir tane vardı.

"Yine neyi yanlış yaptım?" diye öfkeyle sordum. Sürekli yaşadığım bu dışlanmaya sessiz kalmaktan birdenbire sıkılmıştım. "Şu anda veba mikrobu taşııyorsa, size uymayan nedir, üstümdeki giysiler mi? Bununla ilgili sorunuz mu var?"

Paul, "Buraya gevşemeye gelmedik mi?" diyerek laf dalaşımızı kesti. "Masaya biri bakacak mı, yoksa bara kendimiz mi gideceğiz?"

Colin ayağa kalktı. Ortaya çıktığından beri ilk kez ona alıcı gözle bakabildim. *Şeytan siyah giyer*, diye düşündüm alayla. Siyah tişört, siyah, ince bir şal, siyah, dar pantolon. Demek onları atmamıştı. Ayrıca siyah saçlar, siyah gözler; yoksa teninin beyazlığını daha fazla mı vurgulamak istiyordu? Bakalım bu akşam etrafımızdaki insanlar ne kadar zaman sonra kaçmaya başlayacaktı?

"Ben giderim, bu işlerde hızlıyım," dedi ama aynı anda olduğu yerde kalıp sanki bir sese kulak vermek istermiş gibi başını yukarı kaldırdı. Dur bir saniye, bu bakışı tanıyordum, bu koklamayı... hafifçe şişen burun kanatları, gözbebeklerindeki ani donukluk. Ne hissetmişti? Ama hemen ardından yüz hatları gevşeyerek eski erişilmez konumuna geri döndü ve esnek bir hareketle dönerek bize içki getirmek üzere bara doğru yürüdü.

Colin gözden henüz kaybolduğu sırada neredeyse tüm ışıklar söndü ve kolonlardan gelen müzik kesildi. Hemen bunun Colin'in aurasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüm... buna alışmıştım, teknik olan her şeyin canına okuyordu ama bu kez çok çabuk olmuştu. Ancak daha sonra bunun onunla bir ilgisi olmadığını şaşkınlıkla fark ettim. Işıklar söndürülmüştü. Güney İtalya'ya özgü bir mizansen! Şimdi herhalde akşamın romantik bölümü başlıyordu çünkü kolonlardan gelen yapay müzik, canlısıyla yer değiştirmişti. Kalabriya etkilemeyi biliyordu. Ve ben de hemen buna kapılmıştım.

Başımı sahnedeki kuyruklu piyanonun sahte tuşlarına basan uzun, zarif parmaklara doğru çevirdim.

Evet, bu bir rüya olmalıydı. Bu ancak bir rüya olabilirdi. Belki gerçekten de vebaya yakalanmışım ve uzun zamandır halüsinasyon görüyordum. Çünkü Grischa hiç piyano çalmamıştı. Onun hakkında pek fazla şey öğrenememişim ama müzikte pek yeteneği olmadığını bilecek kadar bilgim vardı. Son sınıftayken seçmeli derslerde müziği hemen devre dışı bırakmıştı. Grischa Kalabriya'daki bir barda piyano çalıyorsa, bu ancak rüyada olabilirdi. Ateşliyen görülen bir rüyalardan. Ve bu bazı şeyleri açıklıyordu.

"Ah hayır," diye mırıldandım üzgün bir sesle. "Herhalde öleceğim..."

"Ne diyorsun, Ellie? O kadar da güzel değil," dedi Gianna şakayla. "Tamam, itiraf ediyorum, güzel, belki de şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden güzel -scusa, Paul- ama hiçbir kadın güzel bir erkek yüzünden ölmemelidir. En geç beş yıl sonra kafası kelleşir ve göbeği çıkar. Sarışın erkeklerin saçları çabuk dökülür."

"Teşekkürler, Gianna," dedi Tillmann zehir gibi bir sesle ama ikimiz de onu dikkate almadık.

Sarışın erkekler mi? Şaşkınlığım inanılmaz boyuttaydı. Bu rüyada hiçbir şey birbirine uymuyordu. Grischa sarışın değildi. Aksine, koyu saçlıydı. Koyu saçlı ve kahverengi kaşlı, aslında pek görülmemiş bir şey değildi ama...

Bakışlarım netleşmeye başlayınca, "Ah," diyerek şaşkınlığıma uygun bir ses tonu kazandırmaya çabaladım. Hayır, rüya görmüyordum. Bu genç piyanist Grischa değildi ve sadece bu bile şu anda sindirebileceğimden fazlasıydı. Duruşu, bedeninin çekiciliği, çalarken başını oynatışı -aslında uzaktan zar zor seçebildiğim- gözleri, tüm bunlar sanki birbiriyle yüzde seksen uyum sağlayan genler gibi Grischa'ya benziyordu.

Ama yine de ondan farklıydı. Gianna'nın isabetli bir şekilde sözünü ettiği gibi sarışındı. Buğday sarısı. Bu tanımı sık sık okumuş ama hiç görmemişim, buğday sarısı, bu, romanlarda yapılan bir tanımlamaydı. Buraya uyuyordu. Buğday sarısı, kısa kesilmiş, enseye inen yumuşak bukleler, tepede biraz daha uzun ama saç modeli bir bütün olarak çocuklarınkini andırıyordu, zamanı olmayan, yine de modern. Mankenlerin bu tür saç modelleri vardı. İki belirgin saç tepesi olduğu halde, bu saç modeli Grischa'da olduğu gibi ona da mükemmel uymuştu. Çünkü bu baş, çelişiklere izin vermiyordu. Güçlü

ama ince boynu üzerinde yükselen zarif bombeli bir kafatası, ek olarak ne yüksek ne de basık bir alın... bu tür temel koşullarda hiçbir saç modelinin yakışmaması mümkün değildi. Saçlarındaki hafif ağarmış perçemler bile yapay değildi, hepsi doğuştandı, herhalde kışın bile aynı renktheydiler.

Yaşı da aynı şekilde Grischa'ya uygundu. Tahminime göre yirmi olmalıydı. Oysa son derece genç görünmesine karşın olgun bir havası vardı. Grischa'da her zaman büyüleyici bulduğum bir karışım. Demek ki dünyada başka prensler de var, dedim kendi kendime cesurca. Sonra kalbimdeki yakıcı acıyı söndürmesi için Colin'in içkilerimizi bir an önce getirmesini diledim.

Demek hâlâ oradaydı, eski, kapanmamış yaram, Grischa özlemim. Ve onun ikiziyle özellikle burada, evden ve eski yaşamımdan uzakta, bir güney İtalya barında karşılaşmıştım. İçkiler hâlâ gelmediğinden, kendimi mantıklı olmaya zorladım. İlk şaşkınlığımı atlatır atlatmaz, karnımdaki çekilme geçecekti. Duyularımın bana oynadığı bir oyunun kurbanı olduğumu anlamalıydım, aslında gördüğüm rüyalarından pek farkı yoktu, onları bile en geç üç günde sindirebilmişim. Ta ki bir başkasını görene dek... Gianna'nın sözlerine sıkı sıkıya tutunmuştum; beş yılda çıkan göbeğe ve dökülen saçlara. Belki de Grischa şimdiden kelleşmeye başlamıştı. Ya da saçları kırlaşmıştı. Kim bilir? Gençlik güzelliği çabucak soluyordu. Ve karantina günlerimiz sırasında rüyamda sürekli Grischa'yı görmemiş olsaydım, bu piyanistle olan benzerliği herhalde böylesine güçlü bir şekilde dikkatimi çekmeyecekti. Akriba bile olduklarını sanmıyordum. Bu sadece bir tesadüftü.

Tarafsız kalmaya çalıştığım halde bu genç adama hâlâ şaşkınlıkla bakmaya devam ettiğim için kendimi budala gibi hissediyordum çünkü şimdi bir de şarkı söylemeye başlamıştı. Tanrım, neden bunu yapıyordu ki? Bu melankolik akorları çalması yetmiyor muydu? Önünden geçen bir garson ritme uyup hafifçe kalçalarını oynattı. Biraz önce gevezelik eden iki kadın başlarını döndürüp seslerini kestiler.

"Garibanların Richard Claydermann'ı ha?" diye alay etti Tillmann.

"Eh, yine de Paolo Conte'den alıyor, *aşk şarkıları* değil!" diye onu savundu Gianna. "Ve hiç de fena değil."

"Paolo Conte mi?" diye sordum dudaklarımı kıpırdatmayı becerip. Yüzüm, yanaklarımın kızarmasına karşın güneyin güneşinde saatlerce kavrulmuş bir taş gibiydi.

"Ah Ellie, gerçekten hiçbir şeyden haberin yok... Paolo Conte, *Sparring Partner*. Gençler için yumuşak versiyonu da denebilir." Gianna piyanisti daha iyi incelemek için dudaklarını büzüp başını yana eğdi. Paul ise bizi eğlenerek izliyordu. Gianna'nın sadakatinden asla şüphesi yoktu. Kıskançlık ona yabancı bir duyguydu. Buna şaşıyordum. Gianna daha bu sabah Colin'e dokunmaktan hoşlanmadığını söylese de, birbirleriyle flört etmeleri bana hiç uymuyordu.

"Mımm..." Gianna dalgın bir sesle şarkıyı mırıldanıyordu. "Son geldiğimde burada yoktu. Eh, herhalde o zamanlar hâlâ okula gidiyordu. Sarışın bir İtalyan... Norman kanından. Kötü, değil mi?" Sataşır gibi bana baktı. "Demek Bay Mükemmel dedikleri biri gerçekten varmış. Kesinlikle can sıkıcı biridir. Ve yatakta da kötüdür. Çünkü çabalamasının gerekmediğini düşünür."

"Hatta başka Bay Mükemmel'ler de var," dedim daha çok kendi kendime. Bir anda bu durumun haktan gelemeceğimi hissettiğim için ayağa kalktım. Yatakta kötü olmak... Gianna için yatakta kötü olmak ne demekti? Bu Colin için de geçerli miydi? Bir erkek sevgilisini kollarına almak için asla yeterince tok olmadığı zaman yatakta kötü mü oluyordu? Gianna'nın söylediği her şey kişisel olarak beni hedef almış gibiydi. Buradan gitmem gerekiyordu, sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Dudaklarım titremeye başlasa da, ilgisiz görünmeye çalışarak, "Biraz etrafı dolaşacağım," dedim ve şu lanet olası bardan mümkün olduğunca çabuk kaçmak için palmyelerin çevresinden dolandım. Normal çıkışı kullanmak istemedim çünkü Colin'in içki siparişi verdiği bar tezgâhı o taraftaydı. Ona bu halimi nasıl açıklayacaktım? Bu yüzden iki büyük çiçek saksısının arasından geçen aykırı kaçış yolunu tercih ettim ve dar bir geçide çıkan alçak duvarın üzerinden atlayarak terk edilmiş gibi görünen bir evin kapı eşiğine çıktım.

Bu genç adamın neden bu tür bir şarkı söylemesi gerekiyordu ki? Neşeli, yüzeysel bir parça seçemez miydi? Neden özellikle bu parça? Gianna yine de bir *aşk şarkısı* olmadığını söylemişti ama bana öyleymiş gibi geliyordu. Bu Grischa özlemi artık bitmeliydi. Duygularımın aptallığına lanet ediyordum, evet, bu noktada inanılmaz aptaldılar hatta Tessa'dan bile aptal. Çünkü Grischa'nın bir yabancı olduğunu kavrayamıyorlardı. Gözlerinin önünde

hayatım tehlikeye girecek olsa, dönüp bakmayacak biri olduğunu. En fazla polisi ya da ambulansı arardı. O da belki.

Islak bir buruncuk elime dokununca ister istemez gülümsedim. Bir kedi. İtalya kedilerle doluydu, her biri başlı başına küçük bir avuntuydu. Burada beni avutanlar ise bir sürü kedi idi. En fazla birkaç aylıklar Sırtlarını okşadığımda, incecik kaburgalarını hissedebiliyordum. Çıplak ayak parmaklarımla ve sandaletlerimin ipleriyle cesurca oynuyor, alt alta üst üste boğuşup birbirlerinin enselerini ısıyor, sonra tekrar mırıldayarak bacaklarıma dolaşıp kendilerini sevdirtiyorlardı. Pişano susana kadar burada oturup bekleyecektim. Ah, ne zaman bitecekti...

Ama sonra kedicikler birdenbire benden kaçıverdiler. Oysa ne yerimden sıçramıştım ne de yüksek sesli bir gürültü olmuştu. Onları korkutan neydi? Fazla uzağa kaçmamış, sadece gizlenmişlerdi; bu dar sokakta yeterince saklanacak yer vardı. Boş çiçek saksıları, yıkık duvarların arasındaki delikler, girintiler ve köşeler... tam bir kedi cenneti. Hâlâ orada olduklarını ve aralarında fısıldaştıklarını hissediyordum. Yanıma geri dönmenin değil değmeyeceğini tartışıyorlardı.

Tam arkamda birinin, "Pisist," dediğini duydum. Bu, son derece erkekşi bir "pisist"ti ama benim için top patlamış gibiydi. "Kıpırdama."

Suluk alırken az kalsın hıçkırık tutacaktı. Gırtlığım bir an tamamen kurumuş gibi oldu. Yine de sese boyun eğerek yerimde oturdum. Şimdi ayağa kalkmak, günah işlemek olurdu çünkü bu beni rüzgârda hafifçe sallanan palmye yapraklarının arasından bana bakan gözlerden ayrırdı. Bu gözler neşe ve hafiflikle hatta çocuksu bir hırsıyla bakıyordu çünkü kedilerin ondan kaçtığını kabul etmek istemiyordu. Herhalde hayvanların gözleri de tıpkı benim gibi onların yoğunluğundan kamaşmıştı. Bunlar, mavi değil, turkuazdı... güneş gökyüzünde parladığı zaman Colin'in gözlerinde oluşan turkuaz gibi değil, aksine doğal ama yine de parlaklığıyla kendine özgü gözlerdi.

Ağzını kapa, Elisabeth, diye içimden sertçe kendimi uyardım. Ve böyle aptalca bakma! Kendine hâkim ol!

Yararı yoktu. Sokağa zincirlenmiş gibi olduğum yerde oturup yabancının bana yaklaşmasını bekledim. Bana o kadar tanıdık geliyordu ki sanki

birlikte büyümüştük ama yine de nasıl davranamayacağımı bilemeyecek kadar dikkat çekici ve şaşırtıcıydı.

Gömleğinin ve pantolonunun kirlenmesine aldırmadan (ikisi de hiç ucuz görünmüyordu) karın üstü bana doğru süründü. Elini uzatıp ayaklarının önünde yere koydu ve kedileri saklandıkları yerden çıkarmak için sadece işaret parmağıyla taş zeminin üzerini tırmaladı. Evet, bu piyanistti. Onu sadece ince parmaklarından değil, daha önce beni şaşırtan tüm özelliklerinden tanıdım.

Kaplan desenli erkek kedicik içlerinde en cesur olanıydı ve saklandığı yerden çıkan ilk o oldu. Bıyıklarını titreterek dikkat kesilmiş adımlarla uzatılan ele yaklaşıp kokladı, ardından şarkı söyler gibi mırıldanarak ona süründü. Şimdi diğerleri de onu izlemeye başlamıştı, gizlendikleri deliklerden birer birer çıktılar ve kısa zaman içinde eski hallerine geri döndüler; hatta bana öyle geliyordu ki şimdi çok daha cesurdular ve ne yapabileceklerini bize göstermek istiyorlardı. Genç adam artık gereği kalmadığı halde yerde yatmaya devam etti. Sonra çenesini eliyle destekleyerek yüzüme baktı.

“Ah hayır...” diye fısıldadım. Gianna yanılmıştı. O, Bay Mükemmel değildi. Ve yüzü daha önce tahmin ettiğim gibi Grischa'nın yüzü değildi. Sol gözünde ve çenesinde açıkça görülebilen yara izleri vardı, eskiydi ve çoktan kapanmıştı. Çenesindeki herhalde bisiklet kazasından olmalıydı. Burnunun üzerinde -kırmızı değil, sütlü kahve gibi- birkaç çil dans ediyordu ama yanakları hafifçe bronzlaşmıştı. Yeniden gülümsediğinde elimle ağzımı kapamaktan başka bir şey yapamadım çünkü gülümsemesi tıpkı Grischa'nınki gibi şeytansı ve çekiciydi, bu yetmiyormuş gibi gamzeleri çıkmıştı. Bu, aynı zamanda hem güzel hem de kötüydü.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu gülümsemeye devam ederek.

“Evet, her şey yolunda,” dedim yavaşça çünkü paradoksal bir şekilde öyle hissediyordum... çünkü birbirimizle konuşuyorduk ve bu Grischa'nın benimle isteyerek yapmadığı bir şeydi. “Sadece... bana birini hatırlattın.” Ona sen diyebilir miydim? Birbirimizi tanımiyorduk bile.

“İyi mi, kötü mü?” diye dikkatle sordu.

“Galiba ikisi de.” Elimi tekrar ağzımdan çektim çünkü genizden konuşuyor gibiydim.

“Sana kötü mü davrandı?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallayınca ensemden boğuk bir çıtırtı çıktı. “Bana hiçbir şey yapmadı.”

“Evet, bazen bu da kötü olabilir.” Genç adam doğrulup elini bana doğru uzattı. “Ben Angelo.”

İçgüdüsel bir hareketle uzattığı eli tuttum. Teması hoştu, kuru, sıcak ve hafif. Baskısı fazla değildi ama yumuşak da değildi, yani tam kıvamında.

“Adım...” Tereddüt ettim. “Angelo mu?” diyerek ansızın elimde olmadan güldüm. Bu kahkaha birdenbire gevšememe neden olmuştu. “Eyvah...” Bu neredeyse fazla basit, fazla basmakalıptı. Angelo diye çağırılan bir melek yüz. Hâlâ gerçeğin içinde miydik, yoksa ucuz bir romanda mı?

Kayıtsızca omuz silkti. “Şey, bana böyle diyorlar. Tamam, çoğu kişi görünüşüm yüzünden bana böyle dendiğini düşünüyor ama asıl neden bu değil.”

“Ne peki?” Dudaklarım hâlâ seğiriyordu.

“Tam adım Michelangelo. Dediklerine göre David heykeline benziyorumuşum. David heykelini biliyor musun?”

“Evet. Sanat dersinde okumuştuk.” Onu çok iyi hatırlıyordum; Nicole ve Jenny’nin (sanat tarihi öğretmenimizin büyük öfkesine karşın) kıkırdarak tespit ettikleri gibi, sol testisi sağdakinden biraz daha sarkık duran, taştan oyulmuş çıplak oğlan. O zaman benim ilgimi çekense başka bir şey olmuştu. Heykel David’i Golyat’a³⁸ saldırmadan önce gösteriyordu. Ölümün eşigindeyken insanın nasıl olup da bu oğlan gibi kaygısız ve narsist görünebildiğini merak etmiştim.

Ama karşımdaki erkeğe bu takma adı vermiş olan insanlar haklıydı: Angelo o heykele benziyordu. O da kusursuz yaratılmıştı ama bir nebze olsun zorbaya benzer yanı yoktu, korkutucu da değildi, aksine sakın ve düşünceye dalmış bir hali vardı.

38 Davut peygamber olarak bilinen David’in Golyat adlı dev ile savaşmasının ardından taş ve sapanla onu alt edişini anlatan olay. (ç.n.)

“Evet, bu doğru...” diye mırıldandım dalgın bir sesle. Aslında ona David demeleri daha uygundu. Ama David adını sevmeydim. Michelangelo kulağa çok daha güzel ve melodik geliyordu.

“Böylece Michelangelo adı ortaya çıktı, kısaltması Angelo,” diye açıkladı Angelo alaycı bir neşeyle. “Tıpkı insanlarda olduğu gibi.”

Tıpkı insanlarda olduğu gibi. Bir anda buz kesmiştim. Aynı türe ait olan biri böyle konuşmazdı ancak kendini bunun dışında tuttuğu ya da tutulduğu zaman böyle bir cümle kullanabilirdi. Gülüşüm saniye hızıyla yüzümde kayboluverdi. Kaçmalı mı, yoksa kalmalı mıydım? Ama eli sıcaktı, kendini insanlara gösteriyordu, bir rda insanların ortasına çıkıp müzik yapıyordu, tüm bunlar aksini kanıtlıyordu ama yine de; bu inanılmaz mavimsi turkuaz gözler...insani ya da şeytani bir doğaya mı sahipti? Bakışlarında istesem de şeytansı bir ifade görememiştim.

Şimdi piyano tekrar başlamıştı ve alçalıp yükselen sesi bulunduğu-muz yere kadar ulaşıyordu. Piyano neden çalıyordu? Angelo buradaydı, tam karşımda. Pekâlâ, dedim içimden, artık yavaş yavaş uyanmalıyım. Bu rüya oldukça yaratıcıydı ve alışılmadık derecede uzundu ama artık uyanmak istiyordum. Piyano çalan ama piyano başında olmak yerine karşımda oturan bir piyanist... bu bana fazla gerçek dışı gelmişti. Ama bir türlü uyanamıyordum. Hâlâ masum bir merakla bana bakan bu yabancıнын karşısındaydım. Anlaşılan ilgisini çekmiştim.

“Ben...” Dudaklarımı nemlendirdim. “Senin piyano çaldığını sanmıştım ama şimdi...”

“Ee?” Angelo’nun yüzündeki gülümseme genişledi. Güzel beyaz dişleri göründü. Köpek dişleri biraz öne doğru çıkıktı ve korkutucu olmaktan çok, sevimli görünüyordu. Tıpkı küçük bir vampir gibi. Ama beynim çalışmaya, eleyip değerlendirmeye devam ettikçe, durum daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Tüm bunlar düşünme kapasitemin üstündeydi.

“Neden seni anlıyorum?” diye fısıldadım. Bunu daha önce bir kez yaşamıştık. Veruchhio’da.

“Neden beni anlamayasın ki?”

“Ben... İtalyanca konuştuğunu sandım...”

“Öyle yapıyorum.”

Ayağa kalkıp oradan kaçmak istedim, uyanabilmek için buradan kaçmalıydım, bu bazen işe yarıyordu ama Angelo içten ve yüksek sesli bir kahkaha atarak kendini çıplak taşların üzerinde bıraktı. O sırada birdenbire ortaya çıkan bir Vespa, patırtılı bir sesle onun etrafından dolanmak zorunda kaldı. Angelo ayağıyla beni durdurdu. Bakışlarım ayağındaki sandaletlere kaydı. Bunlar, şimdiye kadar gördüğüm en hoş ve giyilebilir erkek sandaletleriydi, soylu ve kaygısız hatta seksi. İtalyanlara bir artı puan daha.

“Hey, gitme... senin dilinde konuşuyorum ve müzik de kolonlardan geliyor. Asıl programım yarım saat sonra başlayacak. Gel, otur. Sorun yok. Yüzünü bir görmeliydin...” Hâlâ gülüyordu, tıpkı başarılı muzipliğine sevinen bir çocuk gibi. Ona kızamıyordum. Neşeli kahkahası elimi kolumu bağlamıştı.

“Tamam, o halde karaba...” Son anda sustum. Kapa çeneni, Ellie, dedim içimden öfkeyle. Burada ne demeye çalışıyordum? Sen bir karabasan değilsin, mi? Normal bir insan bunu nasıl anlardı? Normal insanların karabasanlarla işleri yoktu, onları bilmiyorlardı. Uzun zamandır normal insanlarla bir arada olmamıştım. Günün birinde korkunç bir boşboğazlık edecektim.

Zaman kazanmak için tekrar oturdum. Beni izlerken Angelo’nun yüzündeki ışıltı soldu ama gözlerindeki şakacı kıvılcımlar parlamaya devam etti. Yine de içlerinde beni huzursuz eden bir ciddiyet vardı.

“Evet, öyleyim,” diye itiraf etti. “Ben bir karabasanım.”

Ağzından kapmama bile gerek kalmadan yaptığı bu açıksözlü itiraf beni âdeta felç etmişti. Buna inanamıyordum, hayır, inanmak istemiyordum ve içimde yakıcı bir düş kırıklığının yükseldiğini hissedebiliyordum çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Bakışları başka yoruma ya da bahaneye izin vermiyordu. Yalan söylemiyordu ve bununla övünür bir hali yoktu. Gerçeği söylüyordu.

“Lütfen, sakın...” diye derin bir kederle iç geçirdim. Gözlerimi ondan ayırmak bana günah işlemek gibi gelse de, başım dizlerimin üzerine düştü. O bir karabasandı. İnsan değildi. Yine bir karabasan... Artık bundan sonra her büyüleyici (alternatif olarak korkunç) erkek karşıma bir karabasan olarak mı çıkacaktı? Grischa’ya benzeyen bir insanın beni fark etmesi bana çok mu görülmüştü?

Alarm durumuna geçmekte fazla geç kalan beynim şu anda içinde bulunduğum tehlikeye karşı beni uyardı. François’ı safdışı bırakmış, Tessa’yı

öldürmüştük, bizi desteklemiş olan bir Cambion'la birlikteydim ve daracık bir sokakta bir karabasanla oturmuş, gevezelik ediyordum! Aklım hâlâ başımda mıydı?

Tekrar ayağa kalkıp oradan kaçmaya çabaladım ama kaplana benzeyen küçük kedi pençelerini çıplak bacağıma geçirdi. Narin patilerinin canımı bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim. Angelo bana dokunmadan güvenli ve yumuşak bir hareketle küçük kaplanı benden alarak bacağının üzerine oturttttu.

"Benden korkmana gerek yok. Kulağa aptalca geliyor ama öyle. Herhalde bizimle ilgili düşüncelerin pek parlak değil?"

"Şey, ben... yani gerçekten," diye kekeledim uyuşuk bir sesle. Bu soruya gerçekçi bir yanıt vermek için uygunsuz bir destan yazmak zorunda kalabilirdim. Tüm yaşadıklarımın sonradan karabasanlarla ilgili nasıl iyi şeyler düşünebilirdim? Aynı zamanda onlardan birini seviyordum. Bu, birkaç cümleyle açıklanabilecek bir şey değildi. Ama daha basit bir yanıt vermek istediğim takdirde, bu aslında pek de olumlu bir yanıt olmayacaktı.

Ama çok daha önemlisi: Acaba o kiminle karşı karşıya olduğunun farkında mıydı? Yoksa bu ülkede karabasanların varlığı bilinen ve sineye çekilen bir kötülük müydü? Hayır, sonuncusu aynı şekilde son derece gerçeküstü bir rüyaya uygun düşerdi. Ve yine aslında bunun anlamı...

"Kim olduğunu biliyorum," diye düşüncelerimi dile getirdi Angelo. "Sen..."

"Bunu ben de biliyorum," dedi bir ses palmyelerin arasından. Bana son derece tanıdık gelen bir ses. Colin karanlık bir cehennem bekçisi gibi yeşilliklerin arasından çıkarak yanımıza yaklaştı. Bana uzattığı eli yerden kalkmamı istediği anlamına geliyordu. Ne kıskanmış ne de öfkeli görünüyordu ama kararının tartışmaya açık olmadığı belliydi. Ayrıca şu an kavgaya girmek için doğru zaman değildi.

Şimdi ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. İki karabasanın bariz bir düşmanlık olmaksızın karşı karşıya geldiklerine ilk kez tanık oluyordum ama birbirlerini bira içmeye davet edip kardeşliğe kadeh kaldıracıklarını hayal edemiyordum. Colin'in yardımı olmaksızın ayağa kalktıktan sonra Angelo'yla

yanyana durup siyahlar içinde önümüzde dikilen bu deve baktık: ben elle-rimi yumruk yapıp şortumun cebine sokarak, Angelo ise sakın ve dostça.

“Merhaba, Colin,” dedi nazikçe elini uzatarak ama Colin onu tutmadı. Bunun yerine hafifçe dirseğime dokundu. Bu, doğal gibi görünse de, onun bölgesine ait olduğumu açıkça gösteren bir hareketti.

“İyi geceler, Angelo.” Colin’in ses tonu yine saldırganca değişti ama oldukça kesindi. *İyi geceler, Angelo*, daima ve sonsuza dek, sevgilimi bir daha görmeyeceksin. “Gel, Ellie, gidiyoruz.”

“Gidiyor muyuz? Ama gece daha yeni başladı!”

“Gidiyoruz,” diye tekrarladı Colin iyice kısılmış kolonların sesi arasında. Sözlerine hipnotize edici etkiyi kazandıran tam da buydu. “Seninle bir şey konuşmam gerek.”

Angelo’ya dönüp bakacak fırsatım olmamıştı çünkü buz gibi bir rüzgâr beni öne doğru itti. Colin böyle hilelere uzun zamandır başvurmamıştı; ilk tanıştığımız dönemlerde her zaman kullandığı taktiklerdi. Örümcek saldırısı, bayılma, hafıza kaybı.

“Çav,” dedim Angelo’ya dilimi güçlkle döndürerek.

“Size de çav. Yarın yine buralardayım, eğer...”

Son sözleri kafamın içindeki uğultuda kayboldu. Acısız bir uğultuydu ama yine de inatla karşı çıkmaya çabaladım. Yarın yine burada. Angelo yarın yine burada... yarın yine burada...

Colin arabasının kapısını açarken ancak kendime gelebildim.

“Bizimkiler nerede?” diye suçlarcasına sordum. Hâlâ dilim dolaşıyordu.

“Onlar taksiyle dönecek. Bin!”

“Bana bak, bana zorba koca rolleri kesemezsin, bu belki bir yüzyıl önce normaldi ama ben böyle bir şeyi kabul edemem! Eve ne zaman gidip gitmeyeceğime ben karar veririm, tamam mı?” diye yüzüne çemkirdim. Canım kavgaya etmek istediği halde kendimi uyuşuk hissediyordum.

Colin beni duymamış gibi yaptı ve ısl ısl parlayan gözleriyle açık duran araba kapısının önünde dikilmeye devam etti. Homurdanarak gözüme Watzmann³⁹ gibi dik ve zapt edilmez görünen yan koltuğa tırmanmaya çalıştım ama ancak üçüncü denememde başarılı olabildim. Uyuşuk dilimin ucuna

birkaç okkalı küfür geldiyse de sövemeyecek kadar yorgundum. Kaybedeceğimi biliyordum. Kol ve bacaklarım artık isteklerime tepki vermiyordu.

Colin yola çıkar çıkmaz yanağım soğuk emniyet kemerine kaydı ve derin, boş bir uykuya daldım.

DOST OLARAK

“Buna adam kaçırma denir!”

Uyandıktan sonra birkaç dakika bekledim ve sesimin adamakıllı öfkeli çıkması için dilimi tükrüğümle iyice ıslattım. Sonuç tatmin ediciydi ama duygu ve düşüncelerimin Colin’in gözünde bir değeri yoktu. Sürücü koltuğunda her zamanki haliyle oturuyordu, suskun, bakışları yola çevrilmiş, bir eli direksiyonda, diğeri dizinde, benimkinde değil.

“Beni nereye götürüyorsun? Bu ne demek oluyor? İnmek istiyorum. İnebilir miyim, lütfen?”

Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama cadde ışıkları, korkuluk ve trafik tabelalarının ortalarında görünmediği bir yerlerdeydik. Kıydan uzaklaşıp tepeye tırmandığımızı hissediyordum; gecenin karanlığında daha fazlası görünmüyordu. Ama nereye gittiğimi bilmemenin verdiği endişeden çok daha vahimi, kıl payı aldığımız virajlardı; Colin’in karşıdan gelen sürücüleri uyarmak için ara sıra korna çalacağı kadar dar virajlar. Ama bu dar ve kötü zeminli yolda gitgide bizden başka kimse kalmamıştı. Şimdiye kadar hiç kimsenin arabasına kusmamıştım ama bu kez bunun olacağından korkuyordum. Hiç olmazsa gözlerimle tutunabileceğim bir şeyler görebilseydim! Virajlar öylesine hızla birbirini izliyordu ki sabit bir nokta seçip denge duygumu hafifletecek zaman kalmıyordu.

İçinde bulunduğum durumun aciliyetini anlatmak için sesime mümkün olduğu kadar yetişkin bir hava vermeye çalışarak, “Colin, dur lütfen. Midem bulanıyor,” dedim. Belki mantıklı bir tavır sergilersem beni ciddiye alırdı.

İki virajdan sonra araba durdu. Merkezi kilit sistemi bir takırtıyla devreden çıktı. Demek yol boyunca gerçekten kapıları kilitli tutmuştu.

Angelo arabanın üstüne atladığı takdirde içeri giremesin diye mi, yoksa kaçmamdan korktuğu için mi?

“Tamam, biraz yürüyelim.”

Kapımı açıp inmeme yardım ettikten sonra birkaç derin soluk almam için bana zaman verdi. Sonra titreyen dizlerimle onun yanında yürümeye çabaladım. Bir köyün girişinde –ya da kasaba mıydı?– park ettiğimizi ancak o zaman fark ettim. En azından tepelerde biraz medeniyet izi vardı. Ama köy terk edilmiş gibi görünüyordu, yine de gözüme yıkık dökük birkaç kafe ve dükkân çarpmıştı, bazı evlerde tek tük ışık yanıyordu. Karşımıza çıkan tüyleri dökük birkaç uyuz köpek dik bir sokağa sapıp gözden kayboldu. Burada da her evin adamakıllı onarıma ihtiyacı vardı. Köy Calopezzati'den çok daha harap görünüyordu.

Köy meydanına geldiğimizde, “Şimdi olacakları izle,” dedi Colin. Mi-demle fazla meşgul olduğumdan, tüm bunların ne anlama geldiğini sora-madım. Bu yüzden sessizce boyun eğdim çünkü beni oyalayacak her şey için minnettardım.

Colin'in ne demek istediğini anlamak için fazla ince bir gözlem yetene-ğine gerek yoktu. Gece havasının keyfini sürmek üzere evlerinin önündeki portatif sandalyelerinde oturan birkaç kişi, biz önlerinden geçer geçmez geri çekildi. Işıklar söndü, dükkânlar kapandı, müşteriler kalktı, garsonlar masaları kenara çektiler; bunların hepsi aynı anda olmamıştı, hayır, yavaş yavaş olmuştu. Ama karabasanların dünyasında bunları tesadüf olarak gö-remeyecek kadar uzun süredir izleyici olarak bulunuyordum.

Yaklaşık on beş dakika sonra ölüm sessizliğine bürünmüş, ıssız bir köyün içinde yürüyorduk. Ev sakinlerini evlerinin koruyucu duvarları ar-dında oturmaya yönelten şey her neyse, gecenin keyfine varıp sohbet etme isteğinden ağır basıyordu. Ama yarın sabah herhalde her şeyi unutacaklardı.

Colin'in sesi, “İşte ben buyum,” diye yankılandı kafamın içinde. Buna karşı çıkmak istedim ama ne işe yarayacaktı? Evet, herhalde tüm bunlar onun yüzünden olmuştu. Ortaya çıktığında, insanlar kaçıyor. Ya da ken-dilerini kötü hissediyorlardı. Ya da kavgaya tutuşuyorlardı. Bebekler ağlıyor, köpekler havlamaya başlıyordu. Sonuçta bunları ilk kez yaşamıyordum. Gerçi şimdiye kadar hiç böyle aşırısını görmemiştim ama bu gösteriyi kendine saklayabilirdi.

Yine de gözüm korkmuştu. Arabaya geri dönerken hiç konuşmadık. Colin motoru çalıştırdı. Oldukça tehlikeli dört, beş viraj daha aldıktan sonra sık ormanlığa doğru yol aldık. Colin arabayı yoldan çıkarıp tümsekli bir patikaya girdi. Bir süre böyle devam ettik, ta ki önümüzde gidecek yol kalmayana dek. Tekrar arabadan indik ama bu kez Colin'in bana uzattığı elini reddetmedim çünkü karanlıkta el yordamıyla yürürken tutunabileceğim bir şey olduğu için mutluydum. Bu orman bizim oralardakinden farklı kokuyordu. Kuru ot ve ateş kokusu. Herhalde yakınlarda orman yangını vardı. Alevleri göremiyordum ama içe işleyen kül ve kömürleşmiş odun kokusu her tür aromadan daha baskındı.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra Colin birden durup eğildi ve beni de aşağı çekti. İki çam ağacının arasından bir kayaya doğru süründük. Dik duvarının arka tarafında, girişi yarım adam boyuna yakın bir mağara vardı. İçinde bir yorgan, bir saman balyası ve bir elbise bohçası olduğunu şaşkınlıkla fark ettim.

Colin alçak bir kaya çıkıntısına oturup karşısında yer almam için bekledi. İçerisi serindi. Nemli bir serinlik olmasa da, kısa şort ve ince bluzla üşünecek kadar soğuktu. Rahatsız bir şekilde çıplak bacaklarımı ovdum.

"Sizinle olmadığım zamanlarda burada kalıyorum. Yani çoğu zaman," diye açıkladı Colin. Yüzü yine başlı başına bir bilmeceydi. Daha önce duygularını böylesine tutarlı bir şekilde gizleyebilen birini tanımamıştım. İçimde öfkeyle umursamazlık yer değiştirip duruyordu ama öncelikle neden beni bu can sıkıcı yere sürüklediğini bilmek istiyordum. Konuşmak yerine meydan okur gibi ona bakmaya karar verdim; belki bu daha etkileyici olurdu.

"O bir karabasan, Ellie."

"Bunu biliyorum!" diye bağırdım. Angelo hakkında konuşabileceğim için rahatlamıştım. "Bunu bana kendisi söyledi, zaten ben de tahmin etmiştim. Bunu saklamaya çalışmadı. Ayrıca ondan korkmamam gerektiğini söyledi."

"Çok komik," dedi Colin alayla. "Seni daha zeki sanırdım, Elisabeth. O bir karabasan, bunu bir kez daha bilerek ve isteyerek söylüyorum. Onların söylediği hiçbir şeye inanmamak, karabasanlara karşı yapılacak en iyi şeydir Aldatmak, onların doğasında vardır."

"Evet, gerçek doğalarını inkâr ettiklerinde, bu doğru olabilir ama o bunu yapmıyor!"

Colin öfkeyle inledi. "Bunu kafana nasıl sokacağım? Ne söylerse ya da yaparsa yapsın, bir karabasana güvenemezsin! Karabasanlar hep tehlikelidir, her zaman!"

"Yaa, öyle mi? Ne söylediğinin farkında mısın acaba?" diye ona çıkıştım. "Bu nakaratları çok duydum, babam da bunu kafama kakıp durmuştu. Hiçbir karabasana güvenme. Buna inansaydım, ikimiz asla bir araya gelemezdik. Kendi bindiğin dalı kesiyorsun. Yoksa bunca zamandır bana yalan mı söylüyordun, ha?"

"Hayır ama yine de benim yanımdayken tehlikesin, geçtiğimiz aylarda bu gözünden kaçtıysa, hatırlatırım." Colin yanıt verirken bakışlarını dışarıdaki ormanın karanlığına çevirdi... yoksa yine acıkıyor muydu?

"Angelo'nun zararsız olduğunu iddia etmeyeceğim," diyerek biraz daha sağduyulu olmaya çabaladım. "Ama o bir karabasan, ayrıca bunu itiraf ediyor. Belki bize babamın kayboluşuyla ilgili önemli bilgiler verebilir. Konuşkan birine benziyordu. Yine de onu bir kez daha görüp..."

"Hayır. Hayır, bunu yapmayacaksın."

"Buna kendim karar veririm," dedim öfkeyle.

"Ellie, daha ne kadar ileri gideceksin? Ne kadar? Kime güvendiğini anlayana dek daha neler yaşanmalı? Bunu anlaman için mutlaka içinizden birinin ölmesi mi gerek?"

"Hayır ama..." Gerekçelerimin ellerimden kayıp gittiğini görebiliyordum. En iyisi konuyu değiştirmekti. "Beni Tanrının terk ettiği bu yere neden getirdin?"

"Çünkü açlığım baş gösterirse burada avlanabilirim ve böylece birbirimizle uzun süre konuşma olanağı buluruz. Ayrıca nasıl yaşadığımı sana göstermek istedim."

"Nasıl yaşadığını biliyorum, Colin," dedim ilgisiz bir sesle.

"Hayır, sanırım bilmiyorsun. Bilmek istemiyorsun. Ellie, aşkım..." Ellerimi avuçları arasına aldı. Bu geceki ilk sevgi dolu temasımızdı. "Sadece bir an için iki dost olduğumuzu ve beni bir dostun olarak dinleyip anlamaya çalışmayı hayal edemez misin?"

Tepemizde bir kuş çığlık attı. Aç ve av tutkusu dolu bir çığlık. Öldürmek için can atıyordu. Burnuma yine yanmış ot kokusu geldi. Düşüncelerim sıkı bir düğüm oluştururken sustum. Colin'den böyle bir istek beklemiyordum.

Onu dost olarak dinlemek mi? Sadece dost olarak? Niyeti neydi? Ona olan aşkımı unutmayı nasıl başaracaktım?

“Ben... bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hep sana dokunabilmek, yanında olabilmek istedim, eğer gerçekten sadece bir dost olsaydım, o zaman her saniye neden sana âşık olmadığımı kendime sorardım.”

“Ah, Lassie...” Colin’in sesi okşar gibiydi. Öne doğru eğilip hafifçe ensemden tuttu ve yanaklarımız birbirine değecek şekilde beni kendine çekti. Sıcak ve soğuk yüzlerimiz birbirine sokulmuş halde böyle ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum. Onu bazen böyle Louis’in yanında dururken görüyordum, bu büyük bir dikkatin ve sevginin ifadesiydi. Gözyaşlarıma karşı savaşıyordum. Bunu az çok başardıktan sonra beni tekrar bıraktı.

“Yine de bunu deneyebilir misin?” diye sordu yalvarır gibi. Bunu beceremeyeceğimi bilsem de, başımı salladım. François’yla yaptığı savaştan sonra iğrenç, biçimsiz bir yığın halindeyken bile onu sevmiştim. Konuşmaya başlarken ellerine baktı. Söyleyecekleri, haftalardır kaçtığım ve asla duymak istemeyeceğim şeylerdi.

“Hayatımın nasıl sürdüğünü anlamamı istiyorum. Kendimi Prometheus’a benzetiyorum, bir kartal her gün uçarak gelip ciğerimden bir parça koparıyor, tutsak olduğum için buna karşı koyamıyorum. Gece ciğerim yenileniyor ve böylece kartal her gün gelmeye devam ediyor... bu işkence hiç dinmiyor... Sonsuza dek sürecek ve daha kötüleşecek. Açlığım giderek kötüleşiyor. Yoksa bunu fark etmedin mi?”

Gözyaşlarımdan oluşan perdenin arasından ona baktım. Gördüğüm şey, iki kara deliğin beni içine çektiği buğulu, beyaz bir maskeydi.

“Tessa artık öldü... özgürüz...” diye fısıldadım.

“Asla özgür değilim. Westerwald’da az çok yaşam denilebilecek bir ortam yaratabilmişim. İhtiyacım olmasa bile bir evim vardı ama yine de bana ait olan ve kendi dekore ettiğim bir ev yaratabilmişim, kedilerim ve Louis için hatta zamanı geldiğinde konuklar için de. Kendime bir mutfak yapmış, odalarımı onurlu bir insanın yaşamını sürebileceği şekilde düzenlemişim. Sevdiğim bir işim ve bitirdiğimde şansımın yüksek olduğu bir okulum vardı. Birçoklarından biri...”

Dolan gözlerimden akan sıcak gözyaşları çıplak dizime damladı. Evet, bu evi ben de sevmiş, orada kendimi güvende hissetmiştim... Anılar, eski fotoğraflar gibi gözlerimin önüne geldi: Şöminenin üzerindeki fotoğraflar, kanepedeki kediler, duvarda asılı olan İskoç eteği. Şarap rengi kadife örtülü yatak. Bize ne olmuştu böyle?

"Hatta bir sosyal gruba bile katıldım." Colin duygusuz bir sesle güldü. "Gençlere karate dersi verdim. Çoğu beni sevmedi, benden hoşlanmadılar ama zaman zaman aralarına karışabiliyordum. Louis'le birlikte turnuvalara katıldım ve performansıyla takdir topladım. Her şey hiç olmadığı kadar iyi gidiyordu."

"Ve sonra ben geldim."

"Evet, sonra sen geldin ve hayatım tamamlanmış gibi göründü," diye doğruladı Colin. Sesinde en küçük bir suçlama yoktu hatta minnettar gibiydi. "Çoğunu kaçarak geçirdiğim tüm bu uzun, sefil yıllardan sonra bir kız beni keşfetti ve bana kim olduğumu unutturdu. Mutluluğu hissettim, 158 yılın tümünden çok daha güzel olan birkaç saniye boyunca. Bir roman için güzel bir son, değil mi?" Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

"Hayır, bir başlangıç..." diye karşı çıktım gözyaşları arasında. Colin başını iki yana salladı.

"Şimdi başlayacak olanı hiç kimse okumak istemez. Hiç kimse böyle bir kitap satın almak, böyle bir film izlemek istemez. Bana açlıktan, avlanmaktan ve günün birinde ölecek olan atımdan başka bir şey kalmadı. Ve başkalarında yaşadığım şeyin sende de tekrarlanmasını istemiyorum. Bunun için seni fazlasıyla seviyorum, en iyi dostum ve kadınımla olarak. Sana daha önce de söyledim, Ellie. Benden korkmanı istemiyorum..."

"Bu dünyadaki tüm romantik şarkıları dinleyeceğime, böyle bir kitap okurum. Ayrıca senden korkmayacağım!"

"Bunu şimdiden yapıyorsun, hem de sürekli."

"Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez ki!"

Colin yine güldü. Üzgündü ve söylediği her şeyde haklı olduğundan emindi. "Başka kadınlar da beni sevdi, Lassie. Sen ilk değilsin. Ama bir süre sonra korku sevgiye galip geliyor. İnan bana, bunu gördüm. Bu doğal bir yol. Bu yola adım atmayarak sadece sen bana, bize yardım edebilirsin. Bu belki küstahça ve bencilce ama nefret ve korku yerine sevgiyle hatırla-

yacağın biri olmak istiyorum. Çünkü nefret ve korku doğduğum günden beri bana eşlik ediyor.”

Haykırmamak için elimle ağzımı kapadım. Sevgimizin Colin'in hayatını böylesine mahvettiğinin daha önce hiç farkına varmamıştım ve bu sadece bir benzetme, bir taklit olsa bile. Hayatının hiçbir döneminde insanlara bu kadar yakın olmamış, onlar gibi yaşamamıştı.

“Neden gözyaşlarımı artık almıyorsun?” Bu soruyu sormak zorundaydım çünkü bu ilk kez kendi evindeyken olmuştu. Son zamanlarda artık bunu hiç yapmıyordu.

“Çünkü onları ben akıtıyorum. Benim yüzümden ağlıyorsun.”

Dudaklarımı aralayıp damlalardan birini dilimin ucuyla yakaladım. Tadı tüm gözyaşları gibi tuzluydu ve sudan yoğundu. Artık Colin onları istemiyordu. Ağladığımda, artık hiç kimse onları benden almayacaktı.

“Senden bu konuda dürüstçe ve tüm yüreğinle düşünmeni rica ediyorum, tıpkı bana söz verdiğin gibi. Daha fazlasını değil.”

Daha fazlasını değil mi? Benden istediği şey zaten yeterince fazlaydı. Vebaya yakalanmadığımı anladıktan sonra kaçmak da olsa bunu düşünmeye başlamıştım hatta önceleri küçücük bir umutla. Çünkü Tessa gittiğinde, en azından geriye sefil bir şekilde hasta, yaşlı bir insan kalmıştı. Ama Colin hiç insan olmamıştı. O bir Cambion'du. Başından beri iblis olarak rüya çalmak üzere yaratılmıştı. Bunu kavrayınca, bu düşünceleri çabucak kafamdan atmıştım. Ama şimdi yeniden beni ele geçirmişlerdi. Öldüğü takdirde ona ne olacaktı? Ondan geriye hiçbir şey kalmayacak mıydı? Bunu düşünmekten şimdi bile kendimi alamıyordum. Onun mezarını bile ziyaret edemeyecek olmayı hayatım boyunca içime sindiremeyecektim.

“Tessa'dan geriye bir insan kalması, sende de kalacağı anlamına gelmez,” diye karşı çıktım yine de. “Çünkü sen... sen hiç insan olmadın, değil mi? Bu çok büyük bir risk!”

“Hayır, değil. Çünkü sonumun asla onun gibi olmasını istemem. Bana ne olduğunu anlayamadan, acınacak bir şekilde çürüyüp gitmek. Ben böyle olmayacağım. Hastayken onu gördüm... Sadece bir insandı. Hayatımın hiçbir anında böyle olmadım. Benden geriye bir şey kalmaması çok daha iyi olur.”

O da tıpkı benim gibi düşünüyordu... Geriye hiçbir şey kalmayacak mıydı? Hiçbir şey? Tessa'nın saldırısından önce de bir iblis olduğu için

miydi? Ona annesinin karnındayken musallat olmuştu ve hayatının ilk yirmi yılında ne için yaratıldığını bilmeden yaşamıştı. Ama içindeki iblisi hissettikleri için, çevresindeki herkes ondan korkup kaçmıştı. Onu bebekken gördüğüm vizyonu hâlâ hatırlıyordum. O inci gibi parlayan gözleri... İnsan bebeklerin böyle uyanık ve bilgi gözleri olmazdı. Hatta şimdi bu düşünce ona kendini yok etme cesaretini veriyordu. Kendinden geride hiçbir şey kalsın istemiyordu. Neden ama? Neden kalmak istemiyordu?

Colin'in sesi, "Beni hâlâ seviyorken bunu yap, Lassie, yoksa daha sonra bir anlamı kalmayacak," diye korkulu düşüncelerimi yarıda kesti. Bunlar ona yeni besin kaynağı olmuştu. "Formül hâlâ ezberinde, değil mi?"

Zaman kazanmalıydım, başka çözümler düşünebileceğim kadar zaman. Ayrıca bunu dürüst ve onurlu bir şekilde yapmalıydım, yoksa sabrı kalmayacaktı. Düşüncesizce davranıp ona bu sözü vermekle büyük hata etmiştim. Benim sözüme güvenmişti. Daha iyi pazarlık etmem gerekirdi.

"Colin, lütfen seni dinlediğim gibi, sen de beni dinle. Dost olarak," diye başladım, hemen ardından sözlerimin zayıf ve güçsüz anlaşılmaması için derin bir soluk aldım. Ama gözyaşlarıma engel olamıyordum. "Babamı aramaya başlamadan önce bana biraz zaman tanıması için bu sabah ağabeyime rica ettim. Çünkü artık yapamıyorum. Tükendim. Neredeyse bir hafta boyunca lenf düğümlerim şişti ve ateşim çıktı, öleceğimi sandım. Bundan hiç kimseye söz etmemek tüm gücüme mal oldu çünkü bunu yapamazdım... Ve evdekiler bana sanki çoktan vebaya yakalanmışım gibi davrandılar. Biraz zamana ihtiyacım var ve bu zaman içinde hiçbir şey düşünmek, karar vermek ve plan yapmak, kendi hayatımı ya da onlarınkini yeniden tehlikeye atmak istemiyorum. Bedenimle deneyimler yaşamayacağım ya da cinayet planları yapmayacağım bir zaman. Ve bu senin için de geçerli." Colin'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama gözleri korkuma ve her şeyi yutan derin acıyla ilgili sezgime karşılık verdi.

"Peki hiç tanımadığın bir karabasanla gevezelik etmene ne demeli?"

"Bu sadece tesadüftü! O sokağa doğru yürüdüm, çünkü... çünkü Gianna sinirimi bozmuştu," diyerek Colin'in gerçek nedenimi anlamaması için yalan söyledim. Grisha hikâyem yüzünden ona karşı her zaman bir utanç duymuştum. "Sonra birdenbire karşıma çıktı ama sadece birkaç saniye konuştuk -üstelik ödüm koptu!- sonra sen ortaya çıktın. Bana babamın

yerini hemen söyleseydi bile şimdi hemen onu aramak için yola çıkamazdım. Ama ona hiçbir şey sormamak düşüncesizlik olmaz mı?”

“Bence bunu ona sorarsak asıl o zaman düşüncesizlik etmiş oluruz,” dedi Colin yukarı kaldırdığı kaşlarıyla. “Bu, onun aklına büyük olasılıkla senin ulaşmak istediğin şeyin tersini yapma fikrini getirir. Onunla tekrar görüşmeni istemiyorum.”

“Bunu bana yasaklayamazsın,” diye karşı çıktım kabaca. “Colin, çok yakınımızda kendini bana dürüstçe gösteren bir karabasan yaşıyor, daha başka ne isteyebilirim? Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum... Onu yok saymamı benden bekleyemezsin, bunu kabul edemem! Belki de iyilerden biridir!”

“İyisi yoktur,” dedi Colin sertçe. “Sadece devrimciler vardır, o kadar.”

“O zaman ona sen sor. Sana göre hava hoş, değil mi? Senin için önemli olan, sadece onurlu bir şekilde ölmek mi?” Böyle aptalca kinayerelerde bulunmak adil değildi ama Colin’in benden istediği şey zalimceydi.

“Bir şey biliyorsa bile bana söylemeyecektir. Birbirimizin ne olduğunu bildiğimizden, hiç kimse bir diğerine güvenmez. Ve ilgilenmeye gelince; babanın kayboluşunu öğrendiğimden bu yana ne yaptım sanıyorsun? Elbette bir şeyler ortaya çıkarmaya çalışıyorum ama bu ip cambazlığı gibi ve hepimiz için çok tehlikeli.”

“Bunu anlamıyorum.” Artık düşünürken kendimi fazla zorlamamakla ilgili niyetim yeniden sınanıyordu. Colin’i güçlükle izleyebiliyordum. “Başka insanların kafalarından geçeni okuma yeteneğiniz yok mu?”

“Evet, insanların kafalarından geçeni, karabasanların değil. Onlar kendilerini kapatırlar. Onlardan hiçbir şey okuyamazsın. Tessa’nın düşüncelerini ve planlarını ancak beni dönüştürmeye çalıştığı ve beyinlerimiz birbirine düğümlendiği zaman öğrenebildim. François’da ise onu zehirlediğim anda bu oldu. Angelo’nun kafasından neler geçtiğini söyleyemem, diğer karabasanlarda da bu aynıdır. Ancak mantığım kendimi korumam gerektiğine dair beni uyarır. Birkaç kişi, herhalde daha genç olanlar, benden korkabilir ama sanırım daha çok beni yakalamak istiyor olabilirler. İki tanesinin ölümden sorumluyuz, Ellie... İçlerinden biri bir tür efsaneydi. En azından öyle olduğunu tahmin ediyorum.”

“Tessa’nın seni toplama kampından kurtardıktan sonra tamamen dönüştürmesini nasıl engelledin?”

Colin’in yüz ifadesi karardı. “Bunu sormasan daha iyi,” dedi soğuk bir sesle.

“Ama bilmek istiyorum.”

“Önce şunu bil: Ben eksiksiz bir karabasanım, hiç olmak istemediğim kadar eksiksiz. Buna hep yeteneğim vardı. Tessa sadece iyi taraflarımı benden çekip almayı başaramadı. Kamptan kurtarmaya gelince: Birlikte kalabalık bir aileye saldırmayı önerince zevkten çıldırdı. Yarı ölü çocukları emdiği sırada boynunu kırıp onu geri çektim, yaşadıklarını unutup rahatça uyuyabilmeleri için küçükleri transa soktum, Tessa’ya karşı koyup kaçabilmek için annelerine ikinci kez saldırdım... başka ayrıntı bilmek istiyor musun?”

“Hayır, teşekkürler,” diye reddettim. Rengim solmuş olmalıydı; yüzümün buz gibi olduğunu hissediyordum. Colin’in de insanların rüyalarından beslendiği zamanlar olduğunu unutmayı çok isterdim. Ama Tessa’nın onu acımasızca izlemiş olması artık beni şaşırtmıyordu. Çünkü hep kandırılmıştı.

“Karabasanların beni çoktan öldürmeleri gerekmez miydi?” diyerek korku temasına geri döndüm çünkü Colin’in geçmişindeki bu ayrıntılarla kendimi bir saniye daha meşgul etmek istemiyordum. “Sonuçta ben de yanındaydım hatta buna önyak oldum.”

Colin’in kıvrımlı dudaklarında sert bir çekilme oldu. Ağzımdan çıkanı duyduğumda, ben de kendimi bir an taşlaşmış gibi hissettim. Geçtiğimiz hafta şiddetle bastırmaya çalıştığım konulardan biri de buydu. İntikam alacaklar mıydı? Beni öldürmek bir karabasan için basit bir işti.

“Evet, aslında bunu yapmaları gerekirdi. Hemen François’dan sonra. Kaçtıktan sonra ne kadar endişelendiğime inanamazsın. Bunu engellemek için yanında olamasaydım, kendimi asla affetmezdim. Ama her nedense bunu yapmadılar. Bunu anlayamıyorum. Anlaşılan, açıklayamadığım bir bağışıklığın olmalı.”

“Angelo da bunu çoktan yapabilirdi. Bunun birkaç saniye sürdüğünü söylemiştin,” diye hatırlattım. “Ve sana da hemen üstüne atlayacakmış gibi davranmadı.” Colin’le babamın karşılaşmaları son derece saldırganca ve tehlikeli bir şekilde olmuş hatta hava bile elektriklenmişti. “Birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?” Bu bir soru değil, tespitti.

“Ona bir kez Almanya’da rastlamıştım, evet. Birçok karabasan gibi o da zaman zaman yaşam alanını değiştiriyor. Aurası bir insana ait olabilecek kadar zayıf ve dağınık, bu yüzden onu hemen tanıyamadım.”

Zayıf bir aura. Bu kulağa, Angelo’nun üzerimde bıraktığı etkiden daha zararsız geliyordu ama Colin karabasanların aldatmakta usta olduğunu iddia ederken yanlış bir şey söylemiyordu. François da eşcinsel bir galerici olarak neredeyse kusursuz bir oyun çıkarmıştı ama beni atlatamayacak kadar kusursuz değil. Onda ters giden bir şeyler olduğunu hep hissetmiştim. Buna karşın Angelo’nun yanında kendimi rahat bile hissetmiştim.

“Doğru mu anladım: Öldürülmekten korktuğun için mi başka karabasanlarla babam hakkında konuşmak istemiyorsun? Bu benden istediğin şeyle pek uyuşmuyor.”

“Ah, şimdi de beni korkaklıkla mı damgalayacaksın?” Colin gırtlaksı bir sesle homurdandı. Öfkelenmekten çok, eğlenir gibiydi. “Bunu rahatça yapabilirsin ama onlara soracak fırsatım olmadı. Benden kaçıyorlar. Onların kokusunu aldığımı sanıyorum ama yaklaştığımda ortadan yok oluveriyorlar. Kaçıyorlar mı, yoksa bir komplo mu kuruyorlar, bilmiyorum. Zaten fazla değil. Ayrıca onlardan biri beni yok ederse senin bundan haberin olmaz ve ben bunu sana yapamam. Yanımda olmanı ve bunu senin yapmanı isterim, böylece bana veda edebilirsin. Kendimi öldürtmek istemiyorum. Bu, sevgiyle yapılacak bir eylem olmalı, nefretle değil.”

Lanet olsun. Bu, özellikle artık açmak istemediğim bir konuydu ve Colin’in söylediği şey sadece sıyrıp geçen bir kurşundan fazlasıydı. Bu, kalbe isabet eden bir kurşundu. Vedalardan nefret ederdim, özellikle de sonsuza dek olanlardan.

“Ben korkak değilim, Ellie. Sana verdiğim sözü tutmak için kendimi tehlikenin en büyüğüne attım. İçimizde en yaşlı olan karabasandan formülü sızdırdım, hem de tam onu çaldığı anda. Ve bu onu ilk ziyaret edişim değildi. Uzun zaman önce bunu bir kez daha denemiştim. O zaman beni fark etmiş ve işimi bitirmeden beni duvara çarpmıştı.” Colin elini kaldırıp başparmağıyla başımın arkasına dokundu, tam hafif şiş yaranın bulunduğu yere. “Şuraya bak.”

Zayıf ay ışığı parlak saçlarının üzerine düşene dek öne doğru eğildi. Saçlarını ayırıp belli belirsiz, ince bir yara izi gördüğümde hafif bir elektrik akımına tutulmuş gibi oldum. Benimkiyle aynı yerdeydi.

“Formülü bana verirken demek bu yüzden o kadar kötü davrandın?”

“Evet, tam olarak bu yüzden. Eski yaraların sana da geçebileceğini sezmiştim çünkü ona tekrar yaklaştığımda, benimki de yeniden açıldı.”

“Kendinde yara oluşturmayacağını sanıyordum,” diye karşı çıktım. Colin kendini yaraladığında, akan kan birkaç saniye sonra kesilmiş ve geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“O çok güçlü, Ellie... Beni yaralayabilir. Formülü sana aktarıırken, fazla hassas olduğun takdirde bunun seni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum, bu yüzden duygularını en kötüye indirgemek istedim. Çünkü Tessa'yı gördüğün rüyada bile bir şeyler sana geçmişti...”

Ah evet. Bu olmuştu. Gerçi bir karabasanın saldırısına uğramamış ama karnıma bir at tekmesi yemiştım çünkü Colin'le düşüncelerimiz birbirine düğümlenmişti. Bu ne zaman olsa, zayıf düşüyor ya da yara alıyordum. Atın tekme attığı yer zamanla tamamen solmuştu ama kafamdaki yara hâlâ duruyordu. Sadece onda değil, bende de.

“Neyse ki seni sadece sıyrdı, yeterince hızlı ve kötüydüm. Bu saldırı o zaman beni az kalsın öldürüyordu. Eğer kaçmasaydım, beni yok edecekti. İlk denemede tek öğrendiğim şey şuydu: Bunun sevgiyle bir ilgisi vardı. Sevgi ön koşuldu, o zaman bunun Tessa'da ve bende işe yaramayacağını anladım.”

Doğru... Colin son vedamızda ikinci yöntemin Tessa'da söz konusu olamayacağını bu yüzden söylemiş ama yöntemle ilgili daha fazlasını öğrenmenin hayatına mal olabileceğinden söz etmemişti.

“Ona gerçekten ikinci kez gittin mi? Seni az daha öldüreceği halde?” diye sordum. Ona saygı duymakla çıkışma ihtiyacı arasında gidip geliyordum. Colin gerçekten de korkak değildi ama pek fazla akıllı olduğu da söylenemezdi.

“Başka şansım var mıydı?” Hafifçe gülümsedi. “Sana bir söz vermiştim. Ve bunu ben de öğrenmek istiyordum. Umut asla tükenmez, değil mi?”

“Ama *ölebilirdin!*”

“Evet, ölebilirdim. Onun kafasının içine yaptığım bu saldırıdan sadece çabukluğum ve dikkatim sayesinde kurtulabildim ve tabii o sırada beslendiği için. Beslenirken tepkilerimiz yavaşlar. Ayrıca o sırada beslendiği rüyanın tadına bakmamak için kendime hâkim olmalıydım...” Colin elinde olmadan dudaklarını yaladı. “Tadı mükemmeldi...” Gözleri parlamaya başlamıştı. Birazdan ava gitmesi gerekecekti, büyük olasılıkla birkaç dakika içinde.

“Şu karabasan... yaşlı olanlardan biri miydi, yoksa en yaşlı olan mıydı?” diyerek dikkatini tekrar üzerime çektim.

“En yaşlısı. En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Karabasanlarla ilgili her şeyi ondan öğrendim. Dönüşümünden hemen sonra bana her şeyi hevesle anlattı ama hangi taraftan olduğunu bilmiyorum. Biraz önce dediğim gibi: Karşılıklı olarak birbirimizin düşüncelerine bakamayız.”

“Senin peşine düşecek mi?” diye korkuyla sordum. Colin’in bu olaydan yakasını sıyrılmış olması bir mucizeyle eşdeğerdi. Karabasanlar daha önceden birlikte ava çıkmak üzere birleşmemişlerse –ki bunu çok azı yapıyordu– beslenme sarhoşluğu içindeyken birbirlerinin yoluna çıktıkları takdirde bu, genellikle vahşi bir cinayetle son buluyordu. Daha önce birbirlerine yakın olup olmadıkları fark etmiyordu. Bu arada kurban da hayatını kaybedebiliyordu.

“Umarım bunu yapmaz. Şimdiye kadar yapmadı. Belki de daha fazlasını öğrenmek için tekrar onu ziyaret etmemi bekliyor ama o kadar aptal değilim. Bir karabasan tarafından öldürülmemi tercih eder miydin?” Bu soruda ciddiymi.

“Hayır! Seni canlı istiyorum, öyle ya da böyle!”

“Şimdiki durumda seni koruyabilmek için yeterince uzun yaşayacağım. Karabasanları şimdi kışkırtmaya kalkarsam, bu budalalık olur. Babanı aramaya devam ettiğimiz sürece bunu böyle bırakmam gerek.” Colin kısa bir ara verip meditasyon yapmak için gözlerini kapattı. Açlığını bastırmaya çalışıyordu. Beslenme ihtiyacı oluştuğunda teninden yayılan baştan çıkarıcı kokuyu şimdiden almaya başlamıştım. Çağiltı damarlarında âdeta kırbaç gibiydi. Uzun kirpiklerini tekrar yukarı kaldırana dek bekledim. Gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı. “İlişkimiz faşing partisine⁴⁰ benzemiyor, değil mi?”

40 “Faşing” ya da “Karnaval” Almanya’nın katolik kesimlerinde kutlanan eski bir gelenektir (ed.n.)

“Faşinglerden hiç hoşlanmadım. Colin, Angelo’yu biraz izlemek ve onunla konuşmak istiyorum, ona babam hakkında hiçbir şey sormayacağım. Bu kadar çabuk değil. Ne de olsa senden kaçmadı hatta sana selam bile verdi! Benimle birlikte gelirsın, her zaman beni koruyabilir ve tehlikeli olduğunda beni götürürsün. Bence sorun değil. Gerçi bundan pek hoşlanmıyorum ama...” Omuz silktim. “Ona olası bir bilgi kaynağı gözüyle bakmazsam kendimi asla affetmem. Burada önemli olan babam!”

Colin gözle görülür biçimde huzursuzlanıyordu. Bakışları sürekli bir şeylerin çıtırdayıp hışırdadığı çalılıkları tarıyordu. Belki de artık benimle konuşacak halde değildi, bu nedenle suskunluğunu evet olarak kabul ettim. Yarın beni Pietrapaola’ya götürecekti. Tabii önce beni bu zifiri karanlıkta, orman yangınları ve vahşi hayvanlarla çevrili küçücük taş mağarada tek başıma bıraktıktan sonra. Bu durum, şu anda üstesinden gelebileceğimden fazlaydı.

“Colin... yorgun olmak istiyorum, bunu yapar mısın? Gitmeden önce beni uyut,” diye yalvardım alçak sesle. Şimdiye kadar bunu yaptığında hep karşı çıkmıştım ve bana hep saldırı gibi gelmişti. Hayatıma karışmak gibi. Şimdi bunun olmasını istiyordum. “Bana uyku ver, lütfen.”

Bu, serin dudaklarının alnıma neredeyse hissedilmeyen, tüy kadar hafif dokunuşuydu, öpücük bile değildi ama anında derin uykuya dalmama yetmişti.

Bedenim kendini doğal uykuya terk ederken, ruhum her zaman seve- rek yaptığı gibi hâlâ uyanık olsaydı, o zaman yanımda bekleyen varlığın ne muazzam bir gücü olduğunu anlar ve bir daha onun yanına yaklaşmamı bana yasaklardı.

AŞK VE RUH

“Hah!” Gianna enerjik bir hareketle doğranmış soğanları ağzımın sularını akıtan kokular yayan kuşbaşı etlerin kızardığı tavanın içine attı. “Buldum! Buldum işte!” Yukarı kaldırdığı yemek kaşığıya bana doğru döndüğünde, kartal gözleri zaferle parladı. “Mesut Özil!”

“Mesut Özil mi?” diye tekrarlayarak sordum. Futbolun düşüncesi bile hemen hafifçe esnememe neden oluyordu. Gianna acaba şimdi hangi teorisini ortaya atacaktı? Durup dururken ünlü birinin adını haykırıp onu karabasanlar arasında herhangi bir sınıfa koyması (melez, saldırgan, dönüştüren) ya da büyük olasılıkla renkli medya dünyasından beslenen karmaşık rüyaların-
dan birini anlatması sık yaşadığımız bir durumdu. Ama Mesut Özil’le ne yapmam gerektiğini bilmiyordum doğrusu.

“İşte!” Gianna yanıma gelip üzerinde soğan kabuklarının bulunduğu dükkân gazeteyi kaldırdı ve söz konusu sayfayı bulana dek sayfalarını çevirdi. Kocaman fotoğraflı bir futbol haberinin üzerine parmak kemiğiyle vurdu. Çok sıkıcıydı. “İşte burada. Onun da tuhaf gözleri var. Angelo gibi.”

Islak gazeteyi burnuma dayayınca, isteksizce, “Eh, yani,” diyebildim. Gianna hâlâ aramıza mesafe koymaya devam ediyordu. Gerçi meyve salatası ritüelimize geri dönmüştük ama sadece yanında oturup onu izlememe izin vardı, elimi sürmeyecektim. Umurumda değildi, ev işlerine bayıldığımı söyleyemezdik ama bu davranışı eskisi gibi beni kırmaya devam ediyordu. Aramızda aşılamayacak bir mesafe oluşmuştu. Herhalde dost olduğumuzu düşünerek kendimi kandırmıştım. Bana kısmen nazik olmaktan öte ne yapabiliirdi ki? Ağabeyimin sevgilisiydi. İster istemez bunu yapmak zorundaydı.

Yine de dün gece yaşananları konuşmak için bir araya gelmiştik. Colin güneş doğmadan beni eve geri getirmişti. Komaya benzer uykumdan narkozdan ayılır gibi sersem ve uyuşuk bir şekilde uyandığımda, arabayla çoktan geri dönüş yoluna çıkmıştık. Kafam karışık olmasına karşın zihnimde bir tek düşünce dolanıyordu: akrep hâlâ orada mıydı? Yoksa gün ağarırken yaptığı gibi ortadan mı kaybolmuştu? Sadece bu önemsiz şeye odaklanmak bana iyi gelmişti. Ama geç kalmıştım. Geldiğimde artık orada değildi. Yine de hemen yatağa serilmiştim. Kendimi yalnız hissetmiş ama en azından evdekiler uyanana dek dün gecenin baskısını biraz olsun üzerimden atıp dinlenmiştim.

Neyse ki Colin'le yaptığımız anlaşmada bir değişiklik olmamıştı; bu akşam Angelo'ya daha iyi göz atabilmek için birlikte Pietrapaola'ya gidecektik. Ancak dün akşamki izlenimlerim Angelo ve Mesut Özil arasındaki benzerliğin ancak kremayla salatalık turşusu kadar olduğunu bilmeye yetecek kadardı.

"Hiç de değil!" dedi Gianna ısrarla kendi gözlerini işaret ederek. "Yakışıklı olsa da, Angelo kadar değil, Ellie... en azından bir futbolcu için! Ama gözleri resme benziyor. Tıpkı Angelo'nunkiler gibi."

"Özil patlak gözlü," dedim eleştirircesine. "Hem de kurbağa gibi. Angelo'nun gözleri patlak değil."

"Ah, Ellie," diye iç geçirdi Gianna pes ederek. "Soyutlamaktan hoşlanmıyorsun, değil mi? Angelo'nun gözleri tabi ki patlak değil ama yine de Özil'e benziyor, sürekli onlara bakmak zorundayım çünkü bu gözlerde farklı bir şey var, insanı esir alıyor. Bence ikisi de yakışıklı, sanki bir ressamın elinden çıkmışlar gibi... Aslında insanların böyle gözleri yoktur..."

"Angelo zaten insan değil. O bir karabasan."

"Doğru." Gianna bir kez daha iç geçirdi. Kahvaltıda anlattıklarımı sankin bir tavırla dinlemişti, en azından dışarıdan öyle görünüyordu. Ama Angelo'yu mercek altına yatırmak üzere Colin'le piyano bara gideceğimizi söyler söylemez hissettiği rahatlığı gözlerinden okuyabilmişim. Colin'in koşulu buydu. Onları bu işin içine çekmek istemiyordu.

Bu karar Paul'ün zerre kadar hoşuna gitmemişti. Bir kez daha eli kolu bağlı oturmak istemediği gibi, yanımda bir karabasanla tek başıma başka bir karabasanla buluşmaya gitmeme de sıcak bakmıyordu. İtalyan bir kızla disko randevusu olduğu halde Tillmann da homurdanıp durmuştu. Ama

bunu Colin'in kendisiyle tartışabileceklerini önerdiğimde, ikisi de çabucak seslerini kesmişlerdi. Bunu yapmayı en az benim kadar istemiyorlardı.

Piyano bardan apar topar kaçırılışım hiç kimseyi rahatsız etmemişti; herhalde Colin onlara benimle başbaşa bir gece geçirmek istediğini söylemiş olmalıydı. Ormanda geçirdiğim gece göz önüne alınacak olursa, bu oldukça cilalanmış bir tanımlamaydı ama aslında yanlış da sayılmazdı. Akşam Angelo'yu tekrar göreceğim olmam, benim için kaçış ihtiyacım olan ve tutunabileceğim bir saman çöpü gibiydi. O, her şeyi kolaylaştırıyordu hatta bunu düşündüğümde kendimi âdeta neşeli hissediyordum ve hiçbir şekilde korkmuyordum. Zaten Colin yanımda olacaktı.

Gözleri uzaklara dalmış halde etleri kanıştıran Gianna'ya baktım. "Hiç de bir karabasan gibi bir etki hissetmedim. Yani, yakışıklı biri, olağanüstü yakışıklı hem de, gençliğinin verdiği bir güzelliği var ama..." Kaşığı tavanın kenarına vurdu. "Sana yaklaşmak istemiyorum, özellikle Colin'e hiç ama Angelo piyano çalarken kendimi Colin'in yakınındayken olduğu gibi rahatsız hissetmedim. Acaba renklerden mi? Sarımsın ve mavi gözlü olduğu için mi?" dedi kendi kendine konuşur gibi. "Hayır. François da sarımsın ve mavi gözlüydü. Yoksa müzik mi? Müzik birçok şeyi etkileyebilir. Bunu bilmem gerek. Yine de dikkatli olun, tamam mı?"

Uslu uslu başımı salladım.

Akşama dek geçen zaman bana her zamankinden daha uzun gibi geldi. Siestada bir türlü huzur bulamadım ve sağa sola dönüp durdum. Beni bu kadar sevinçle dolduran şeyin ne olduğunu bilmiyordum... gerçek çiftler gibi Colin'le başbaşa dışarı çıkmak mıydı, yoksa Angelo'yu tekrar görüp babamın bulunduğu yer hakkında bir şeyler öğrenebilmek miydi? Bunun ne olabileceği konusunda şimdi hayal kurmak istemiyordum. Ama kendimi ona birkaç ay önceki gibi yakın hissediyordum. Evet, iyimserdim, bu kez farklı olarak bardağın yarısı boş değil, doluydu, bu benim için tamamen alışılmadık bir bakış açıydı ama dün gece Colin'le yaptığım konuşma içimi kemirip dursa da, hayatta kalmış olmanın minnettarlığı içimi hâlâ olumlu enerjiyle dolduruyordu. Yine de dün, diğerlerinin yaptığı gibi o da bana zaman tanımuştı hatta hiçbir şey için acele etmemem ona mantıklı gelmişti.

Siestadan sonra denizde oldukça uzağa açıldım, her zamanki gibi ufuk çizgisinde görünen bir tek bendim çünkü hep başkalarının suya dalıp çıkmadığı uygun zamanı kolluyordum. Denizanelerini rahatsız edilmeden ancak böyle izleyebiliyor ya da kendimi suyun akışına bırakıyordum, el ve ayaklarım serin, yüzüm sıcak, alev alev yanan güneş kapalı gözkapaklarımın üzerinde. Bu beni besliyordu.

Nihayet akşam olmuştu. Colin'le birlikte sessiz geçen bir araba yolculuğundan sonra piyano bara geldiğimizde –dün akşamkinden biraz geçti ama normal bir çift gibiydik, yani el ele, Colin doymuş, bense heyecandan bir şey yiyemediğimden, aç– sanki evime geri dönmüş gibi hissettim. Bu yeri seviyordum hatta dün akşamkinden daha çok. Masalar doluydu, her yerde bir canlılık vardı, belki de bir turist grubu gelmişti, kulağıma İngilizce konuşmalar ve kahkahalar çalınıyordu. Burada keyifsiz olmak mümkün müydü?

Angelo'yu fark edince midem hafifçe hopladı. Piyanonun başında sırtı bize dönük oturuyordu, dizlerine koyduğu bir nota tomarının sayfalarını karıştırmakla meşguldü. Sol dizi kolonlardan gümbürdeyen müziğe tempo tutuyordu. Çalan müzik çevremdeki gevşek ortamda katlanabileceğim türden, İtalyanca bir parçaydı.

Çok az boş masa kaldığından, bu kez Colin'le birlikte gizli bir köşeye çekilememiştik. Barın ortasında, herkes tarafından görülen bir masaya oturmaktan başka çaremiz kalmamıştı ama ne yazık ki Angelo'yu doğrudan göremiyordum. Piyanonun yukarı kalkmış kapağı onu gizliyordu.

Hasır sandalyeme oturdum ama Colin sanki bir şey sezmiş ya da duymuş gibi bakışlarını etrafta dolaştırdı, koku almıyordu, aksine son derece insani ve böyle olduğu için de beni rahatsız eden bir tedirginlikli.

“Ne oldu?” diye alçak sesle sordum. “Bir karabasan daha mı?”

Yanıma otururken başını iki yana salladı. “Hayır, bu daha çok...” Tekrar kulak kesildi. Alarma geçmiş gibi çevreme bakındım. Birkaç metre uzağımızdaki iki kadın bizden yana bakıyordu. Hayır, bizden yana bakmıyorlardı... gözlerini bize dikmişlerdi. Yoksa şimdiden başlamış mıydı? Yalnız olmaktan ne kadar hoşlansam ve kalabalıktan bir o kadar nefret etsem de, bu akşam kalmalarını istiyordum, lütfen. Hiç kimsenin yine bizim yüzümüzden kaçmasını istemiyordum. Colin doymuştu, Gianna bile bugün ona her zamankinden daha fazla yaklaşılmaya cesaret etmişti. Ondan kaçmak

için bir neden yoktu. Ama şu iki kadın tabanları yağlayıp kaçmak yerine heyecanlı el kol hareketleriyle fısıldaşarak gittikçe daha da yaklaşıyorlardı. Biri oldukça rahatsız görünürken, diğeri gözle görülür biçimde heyecanlanmışa benziyordu.

“Oh my god...” diye mırıldandı Colin. Bakışları en az sağdaki kadının yüz ifadesi kadar şaşkıncı; tahminime göre kırk yaşlarında olmalıydı hatta belki daha yaşlı. Gösterişli değildi, hafif şişmandı, grileşmiş perçemli siyah, kısa saçları, çarpıcı irilikte koyu gözleri vardı. Ama bu durumda beni ürperten şey, Colin’in İngilizce konuşmuş olmasıydı. Galce konuşsaydı anlardım, evet, Gianna’yla da İtalyanca kapışmıştı. Ama daha önce onun İngilizce konuştuğunu hiç duymamıştım. Bunun, yavaş yavaş masamıza yaklaşan kadınla bir ilgisi olduğu kesindi. Şimdi yanındaki kadını da bırakmıştı ve karanlık bakışları Colin’e dikili olduğu halde ürkek adımlarla masamıza doğru yürüyordu. Colin yine İngilizce bir şeyler mırıldandı. Kulağa oldukça şaşkın geliyordu.

Artık hiçbir şey anlamıyordum. Emin olduğum bir tek şey vardı: Bu kadın karabasan değildi. Menopoza girmek üzere olan, son derece normal bir kadındı, gizemli bir yanı yoktu, mutlaka nazik ve hoş biri olmalıydı ama İngilizce şaşkınlık nidaları çıkarmaya neden olacak hiçbir yanı yoktu. Şimdi masamızın yanına gelmişti. Omzuna dikkatle dokununca, Colin yüzünde mesafeli bir nezaket ifadesiyle kadına döndü.

“Özür dilerim,” dedi kadın kolayca anlayabileceğim, kibar bir İngilizceyle. “Ben sadece...” Durdu, ardından aynı şaşkın ifadeyle, “Oh my god,” diye fısıldadı.

Sabırsızlığım öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Biri bana burada neler döndüğünü artık söyleyecek miydi? Tamam, Colin birçok insandan farklı görünüyordu ama bu, ona böyle gözünü dikip bakmak, yetmiyormuş gibi konuşmak için yeterli bir neden miydi? Bu insanlarda hiç mi terbiye kalmamıştı? Ve bu durum Colin’in neden bu kadar ilgisini çekmişti? Onu böyle şaşırtması gerekmezdi, sonuçta bu tür şeylere alışıkta.

Kadına sert çıkıp yerine geri göndermeye yeltendim ama kocaman açılmış gözlerine bakınca anılarım ansızın intikam tanrıları gibi geri döndü. Bu gözleri tanıyordum... Onları tanıyordum! Sadece gözleri değil, o zamanlar genç ve dolgun görünen yumuşak dudakları da. Şimdi yumuşamış ve ince

kırışıklıklarla dolu, incelmış dudakları. Bunlar, seksenler partisinde Colin'in anılarına kaydığım zaman öpmek istediğim dudaklardı. Bu oydu. Colin'in seksenli yıllarda davul çaldığı ve metroların dehlizlerinde yaşarken âşık olduğu punkçı genç kız. Zamanın ruhunun bir tür varlık kazandırdığı bir sokak çocuğuyken. Mutlu olmanın eşiğine gelmişti çünkü dostları vardı, dostları ve bu kız. Ama Tessa yine her şeyini mahvetmişti.

Şimdi başka bir yerde ve zamanda tekrar karşılaşmışlardı ve Colin'in yüzü bir nebze bile değişmemişti. Sadece saçları ve giysileri kısmen modaya uymuş sayılırdı. Kadın neler düşünüyordu acaba?

"Evet, buyurun?" dedi Colin dostça bir mesafeyle. Ama kadın düzgün bir cümle kuracak durumda değildi. Kekeliyordu.

"Bana... bana birini hatırlattınız... Siz... bu inanılmaz!" Ona acımuştım ama sonu gelmez gibi görünen şaşkınlığı beni kuşkulandırıyor. Böyle davrandığına bakılırsa, büyük bir aşk yaşamış olmalıydı. "Özür dilerim ama... bunu sormam gerek. Jeremiah Lafayette ile bir akrabalığınız var mı?"

Jeremiah Lafayette, diye öfkeyle geçirdim içimden. Ne de yaratıcı! Kısakançlık âdeta boğazımı yakıyordu çünkü bu isim bu kadın için yaratılmıştı, benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Colin yanıt verirken gözlerini indirdi. "Kendisi babamdı. Onu tanırmıydınız?"

"Evet! Evet, onu tanıyordum, hem de çok iyi..."

Benim kadar değil, kızım! diye haykırmayı çok isterdim ama soğuk bir gülümseyle yetindim.

"Harika, o halde sorun halloldu," dedim ve kadına çekip gitmesi gerektiğini anlatmak ister gibi Colin'e döndüm ama oralı olmadı. Kadının yumuşak, kara gözleri hâlâ ısrarla yüzünde dolaşırken bunu yapması zordu tabii. Kadının dudakları gülümseme ve şaşkınlığın kontrolsüz bir karışımıyla titredi. O anda yaşadığı keder gözümden kaçmamıştı. Sanki o kederi ben yaşıyordum. Bunu Colin de fark etmişti.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu kadın. Parmakları sürekli titriyordu.

"Ne yazık ki... Babam birkaç yıl önce öldü."

"Tamam. Tamam..." Kadın elleriyle yüzünü örttü ama bu, duygularını gizlemek adına yaptığı başarısız bir girişimdi. Onun hâlâ yaşadığını ummuştu! (ki zaten öyleydi, şu an için ve sonsuza dek) Parmagında alyans

vardı, herhalde üç de sevimli çocuğu olmalıydı ama şimdi, şu anda gençlik aşkının öldüğünü öğrendiği için neredeyse yere yığılmak üzereydi. Bunu dayanılmaz buluyordum.

“Sizin adınıza üzıldüm, gerçekten,” diye kekeledi. “Ben... gideyim o zaman... ikinize de iyi akşamlar...”

Gözleri hâlâ Colin’de takılı olduğu halde geri geri yürüdü. Bakışlarını ondan ayırdığı takdirde sanki yere yığılacakmış gibiydi. Hanım arkadaşı yanına gelip onu tutmak istediğinde, eliyle onu itip yan taraftaki duvarın üzerine oturdu ve başını hâlâ titreyen ellerinin arasına aldı.

Colin alnını ovuşturdu. Başını kaldırdığında, gözlerime diktiği bakışları âdeta inen bir kırbaç gibiydi.

“Ölümsüz olmamız güzel, değil mi?” dedi alayla. Onu tokatlayabilirdim.

“Eski duygular geri mi dönüyor? Gideyim mi?”

“Aptal olma, Ellie. O artık başını döndüren kadın değil. Ama bir zamanlar öyleydi. Ve şimdi tıpkı geçmişteki sevgilisine benzeyen biriyle karşılaşılıyor...”

“Çünkü o sensin. Peki sonra?”

Colin birden ayağa kalktı. “Üzgünüm, Ellie. Onunla konuşmam gerek. Onu böyle ortada bırakamam, bunu kaldıramaz...”

“Ne yapmam gerek dedin?” Öfkeden kudurduğum halde gülümseyerek alçak sesle konuşmayı başardım. Bu kadın kavga ettiğimizi sanmamalıydı. Gerçi Jeremiah’ının benim Colin’im olduğunu bilmiyordu ama bu, o anki duygularımın umurunda değildi.

“Charlotte’la biraz konuşacağım. O zaman neden aniden ortadan yok olduğumu ona açıklamalıyım. Ona teselli olabileceği bir şeyler vermem gerek.”

“Ona yalan söyleyeceksin,” diyerek durumu özetledim.

“Evet, doğru. Ona yalan söyleyeceğim. Çünkü yalanlar bazen gerçeklerden çok daha kolay kaldırılabilir. Bunu bilmen gerek Ellie. Senin de hayatın uzun süre yalanlardan oluştu ve bazı noktalarda hâlâ o yolda devam ediyorsun.”

Artık ilgisiz ve gevşek yüz ifademi korumakta zorlanmaya başlamıştım. İçimi yakan kıskançlığın yüzümü çirkin bir maskeye dönüştürdüğünün farkındaydım. Charlotte’un makyajını bozarak yanaklarından yuvarlanan gözyaşları beni bir nebze olsun etkilemiyor, tam tersi, öfkemi ikiye katlıyordu.

“Sanırım şu an misilleme konuşmaları yapmak için uygun zaman değil, sevgili Jeremiah Lafayette,” dedim zehir gibi bir dille. Charlotte’un

duymaması için alçak sesle konuştuğum halde yine de yan masadakilerin dikkatini çekmiştim. Merakla bizden yana baktılar. Kavga eden bir çift her zaman bir bakış atmaya değerdi.

“Ellie, bir zamanlar onu sevdim, otuz yıl sonra seninle karşılaştığımızda sana karşı kendimi nasıl borçlu hissedeceksem, şu anda ona karşı da böyle hissediyorum. Ona teselli olabileceği bir hikâye vermek istiyorum... O zamanlar ona veda edemedim, birden ortadan kaybolmuştum...”

“Bana açıklamana gerek yok, nasıl olduğunu biliyorum,” diye sözünü kestim. Oysa Colin iki seferinde de bana veda edebilmişti. Ne de olsa o kadından üstündüm. Burada neler olduğunu biliyordum ve bu andan daha fazla nefret ettiğim başka bir şey yoktu. “O halde git biraz yalan söyle ve manipüle et, bunu iyi beceriyorsunuz ya.”

Onu incitmiştim, söylediklerim adil değildi ama bu sözleri dün akşam bana kendisi söylemişti. Başkalarını aldatmakta karabasanların üstüne yoktu. O halde o kadına koşup küllenmiş duygularını ısıtabilirdi. Colin hayatında benden önce var olan kadınları hiçbir zaman gizlememişti ve benim de bununla ilgili bir sorunum yoktu. Hatta onun deneyimini takdir bile ediyordum. Ama bunun sonuçlarının canlı tanığı olmak, hikâyelerini dinlemek ya da anılarına kaymaktan bambaşka bir şeydi, kaldı ki o zaman da gördüklerimi tam olarak bir yere koyamamıştım. Burada yaşanan şey, beni iliklerime dek titretiyordu. Uzun bir koşu yapmış gibi güçlükle soluk alabildim. Ama Colin bana çoktan sırtını dönüp enerjik adımlarla Charlotte’a doğru yürümeye başlamıştı bile.

Bir an cebimden cep telefonunu çıkarıp Tillmann’ı aramayı ve olanları anlatmayı düşündüm ama o paspasım olmak istemiyordu ve bu bana da doğru gelmiyordu. Çaresiz bir halde sandalyeme yapışıp kalmıştım. Colin’in eski aşkıyla gevezelik etmek için beni on metre uzağımdaki bir karabasanla tek başıma bıraktığına inanmıyordum. Tamam, yalnız değildim, etrafım insanlarla çevriliydi. Angelo herkesin içinde bana saldırıp rüyalarımı emmeye kalkacak değildi. Ayrıca şu anda piyanoda yine fazla güzel ve romantik bir parça çalıyordu. Neşeli notalara ne olmuştu? Yoksa İtalyanlar bu sulugöz şeyleri mi seviyordu? Evet, herhalde öyle olmalıydı. Birkaç çocuk neşeye sahneye koşup dans etmeye başladı, aslında gülümsetecek kadar sevimliydiler

ama onlara öfkeyle gözümü dikince geri çekilip benden uzakta danslarına devam ettiler. Tehlikede olmamak beni bir nebze olsun rahatlatmıyordu.

Hayır, burada oturup beyefendinin masallarını bitirmesini beklemeyecektim. Oturduğum yerden gördüğüm tek şey, Charlotte'un önünde ayakta duran Colin'di. Ona bir şeyler anlatıyordu. Bir ara elini cebine soktu ve bir mendil çıkarıp ona uzattı. Belki bir zamanlar onun da gözyaşlarını içmişti... tıpkı eskiden bana yaptığı gibi... Bu akşam beni tehlikeye atan kendisiydi. Angelo değil. Tüm bunlar bana son derece acı veriyordu.

Ayağa kalkıp onlara sırtımı döndüm ve kendimi Angelo'nun müziğine bıraktım; piyano çaldığı sürece bana bir şey yapamazdı, o halde ona bakabiliirdim. Müzisyenlerin etrafında pervane olan ve konserlerde ön sırada saf tutup kalçalarını sallayarak iç çamaşırlarını sahneye fırlatan kadınları aptalca bulurdum... özellikle de yıllar önce şimdi sevgilim olan erkeğe aynısını yapmış olan bir kadınla karşılaştığım şu anda. Ama bu akşam tek gözümü kapamak istiyordum. Colin'i eski hatalarını tamir ederken izlemek yerine Angelo'nın piyanosunun başında durmak daha iyiydi.

Ne yazık ki şarkı birkaç dakika içinde sona ermişti. İnsanlar alkışladı, bense saksı gibi piyanonun başında kalakalmıştım ve Angelo'yla ilgili edindiğim izlenimleri birbirinden ayırmakla meşguldüm. Evet, gözleri resim gibiydi ama yine de loş ışıktaki bile parlayacak kadar canlıydı. O inanılmaz turkuaz mavisi... Giysi seçimine gelince: mükemmeldi. Üstünde ne olduğunu tam olarak söylemem mümkün değildi ama onunla ince bedenini örten giysiler arasında müthiş bir uyum vardı. Başlı başına bir sanat eseri gibiydi ama aynı zamanda hatalı görünebilecek kadar doğal ve kaygısızdı.

"Kavga mı ettiniz?" diyerek bana baktı. Kendi dilimde, ayrıca aksansız konmuştu. Beni uzun zaman önce fark ettiği belliydi.

"Ah, her zamanki şeyler," diye yanıtladım kuru bir sesle. "Ölümsüzlük, ortaya çıkan eski ilişkiler vesaire. Karabasanlarla yaşanabilecek şeyler işte."

Gülmek için kendini zor tuttuğu belliydi ama bunu yapması gerekmiyordu. Gülümsemesi sıcak bir günde içilen bir yudum serin su gibiydi. Daha fazlasını içmek isterdim.

"Hey, birkaç saat daha çalmam gerek. Bu akşam konuşacak zamanım yok."

Hah. İşte ilk Grischa cümlesini kurmuştu. Tabii ki Grischa cümlesiydi. Kelime haznesinden bir Grischa cümlesi çıkarmayacağını nasıl olup da düşünmüştüm? Güle güle, Ellie, sana ayıracak zamanım yok. Ya da şu anlama gelebilirdi: Seninle ve sorunlarınla ilgilenmiyorum.

"Tamam, sorun değil." En azından ağzımdan çıkan cümleye kayıtsız bir ton vermeyi becermiştim. Yine de Tillmann'ı arayıp geçen gece kıldığım potu affetmesini umacaktım. Yoksa birini öldürmeden bu geceyi atlatmam mümkün olmayacaktı. Tam Angelo'ya sırtımı dönüp gideceğim sırada konuşmaya devam etti.

"Piano dell'Erba'nın yukarısındaki benzin istasyonunu biliyor musun? Karayolundakini?"

"Bana mı dedin?" diye emin olmak için sordum. Gülümseyerek başını salladı. Hemen havaya girivermiştim.

"Evet sana, kime olacak? Nerede olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım. "Allora, benzin istasyonunun arkasında dağlara doğru giden dar bir patika var. Bu yol benim evime çıkar. Biraz eski püsküdür ve küçük bir zeytinliğin arkasında kalıyor. Yarın akşam boşum, istersen bir uğra. Colin'i de getirebilirsin."

"Tamam," dedim çekingen bir sesle. "Bakarız."

Angelo tekrar piyanosuna döndü ve eğik başıyla birkaç notayı karıştırdı. Konu kapanmıştı. Masamıza geri dönmüş olan Colin'in bana baktığını ensem karnıcalanarak fark ettim. Ama henüz onun yanına dönmek istemiyordum. Bunun yerine, tebrikler, Ellie, diye kendimi kutladım. Angelo'nun daveti bana pek çekici gelmese de, kesinlikle bir Grischa cümlesi kullanmamıştı. Karayolundaki benzincinin arkasında kalan eski bir ev. Bir İtalyan, evinin eski olduğunu kabul ediyorsa, bunun çok eski olması gerekirdi, oturulabilir bir binadan çok, bir harabe. Ama bu davet elimdeki bir başka saman çöpüydü, hayır, bir demet samandı. Konuşmak istediğimi sezmişti ve buna hazırdı.

Havali garsonlardan birinin bize doğru yaklaştığını hayal meyal fark ettim. Hemen Angelo'yla aralarında kısa ama neşeli bir konuşma başladı. Doğru tercüme ettiysem, Angelo kendisine bir Espresso sipariş etmişti.

"Espresso mu?" diye yüksek sesle düşündüm. "Espresso mu içiyorsun?" Bu bana tuhaf gelmişti. Uyanık tutan bir sıvı sipariş veren karabasan. "Ona ihtiyacın yok ki?"

"Ama tadı güzel." Angelo flörtçü bir tavırla bana göz kırptıktan sonra mikrofonu tutup kendine çekti. Neler konuştuğunu anlamadım ama komik olduğu belliydi çünkü insanlar ara sıra gülüyordu. Sonra ses tonu ciddileşip yumuşadı. Kısa bir aradan sonra söylediklerini kolayca anlayabilmiştim. "Şıradaki parça Betty için."

Evet, bu da oldukça anlaşılırdı tabii. Angelo gibi biri yalnız kalmazdı. Sevgilisi olmasını ona çok görmüyordum, başka türlü olsaydı buna neredeyse üzülecektim; yine içimi kıskançlık kaplamıştı çünkü ondaki her şey kolay ve çabasız oluyormuş gibiydi. Kendimi porselen dükkânına girmiş fil gibi hissediyordum hatta arkamı dönüp Colin'e doğru giderken bir an popomun bile kocaman olduğunu düşündüm. Popom kocaman değildi, bunu biliyordum. Ama sanki bedenim hantallaşmış, kafam sepet gibi olmuştu.

"Onunla buluşacağım."

"Onunla buluşacağım."

Aynı anda konuştuğumuz için ikimizin cümlesi birbirleriyle kesişti. Birbirimizin ne dediğini kavrayana dek birkaç saniye şaşkınlıkla baktık. Colin, Charlotte'la mı buluşacaktı? Bir kez daha? Daha biraz önce onunla konuşmuştu!

"Bunu yapmayacaksın, Ellie. Onunla buluşmayacaksın. Canına mı susadın?"

"Onunla buluşursan asıl sen canına susamış olacaksın," dedim tehdit edercesine. "Daha ne istiyorsun? Onunla burada konuştun, bu kadarı yeter. Yoksa son zamanlarda menopozlu şişko İngiliz kadınlarına mı merak saldın?"

"Pekâlâ, bu kadarı yeter" Henüz *aranciatamın* tadına bile bakmadığım halde, Colin masanın üzerine bir banknot bırakarak kalkmam için elini uzattı. Elini ittim. Yine yan masalardaki müşterilerin dikkatini üzerlerimize çekecek türde inatçı bir hareket. Süklüm püklüm birkaç adım onu izledikten sonra tekrar durdum. Colin derin bir soluk aldı.

"Sevgili Elisabeth, şimdiye kadar hiçbir kadınla herkesin önünde tartışmadım ama şu anda bunun eşigindeyiz," diyerek hafif ama yalvarır gibi bir ses tonuyla beni uyardı.

"Müziği dinlemek istiyorum, lütfen." Bunu gerçekten istiyordum. *No need to run and hide, it's a wonderful, wonderful life...* Bu ne tür bir şarkıydı? Neden daha önce hiç duymamıştım. Bana çok uyuyordu. Şarkı sözleri güzeldi, özlem doluydu, melodisi hüznüydü... Colin şu anda gitmemizi

benden nasıl isteyebilirdi? Ama bunu yapabilirdi. Benden daha iyi hileleri vardı. Sürüyü izleyen kuzucuk gibi yine onun ardı sıra yürürken bir yandan esneyerek şarkı sözlerini aklımda tutmaya çalıştım. Bir ara Google'dan bakıp satın alabilirdim. Onu almam gerekiyordu.

Yol boyunca kavga edip durduk. Bu bir güç oyunuydu. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk ve birbirimize izin vermeye hazır değildik. Colin'in bu buluşmada yaşayacaklarından korkmama karşın, sonunda taktiksel nedenlerden ötürü pes ettim. Charlotte hâlâ güzel bir kadındı ve anıların gücü tartışılmazdı. Bakınız; Grischa. Neden söz ettiğimi biliyordum. Colin ve Charlotte arasında bir aşk yaşanmıştı, bu bir genç kızın tek taraflı hayranlık duyup gündüz düşleri kurduğu bir aşk değildi...

Angelo'ya tek başıma gitmek konusuna gelince, elimde Colin'i ikna edebileceğim bir tek iyi gerekçe yoktu. Ama onun Charlotte'la buluşmaya gitmesine izin vermem için sayısız iyi nedeni vardı; ayrıca benden izin istemediğini de göz ardı etmiyordum. Pes etmek zorundaydım. Ve bunu yapmamın tek nedeni, onunla çekişmekten nefret ediyor olmamdı.

Kavga etmenin bir yararı olmadığını görünce, "Birbirimize çok kötü davranıyoruz. Aslında böyle bir çift olmaktan utanıyorum," dedim sonunda. On dakikadır evin önünde durduğumuz halde hâlâ arabadan inmemiştik.

"İstersen sen de gelebilirsin, Ellie. Benim sevgilimsin ve ben de onun gözünde Jeremiah'ın oğluyum. Bunun bir sakıncası yok."

"Teşekkürler, hayır," diyerek reddettim. "Bunu kendime yapamam."

"Peki Angelo'ya gidip hayatını tehlikeye atmayacağından nasıl emin olacağım?"

Bikkınlıkla sustum. Acaba bir parça aklım kalmış mıydı? Angelo'nun davetine bir anda sevinmişim... ta ki benzin istasyonunun arkasındaki evini düşününceye dek. Güzel evinin bulunduğu yeri tekrar gözden geçirmek, onu ziyaret etme isteğimi yok etmişti. Aynı zamanda bunu yapmadığımı takdirde önemli bir şansı kaçıracağımı da biliyordum. Geçen yaz Tillmann'dan Colin'le ilgili tavsiye istediğimde bana ne demişti? Kararlarımı alırken asla başkalarının tavsiyesine uymamam gerektiğini.

Ormanın ortasındaki, insanlardan uzak evinde bir öğleden sonra onu ziyaret etmemi, Colin bu tavsiyeye borçluydu. Yine burada da çiftte standart vardı ama anlamlı bir farkla çünkü artık karabasanların ne olduğunu biliyordum. O zamanlar Colin'in zararsız olduğunu ummuştum. Bir Cambion

olduğunu bilseydim, ona gider miydim? Hayır, Angelo'nun teklifini kabul etmemeliydim.

Sert bir sesle, "Henüz canımdan bezmedim," diyerek acımasız suskunluğuma son verdim. Colin bunun gerçek olduğunu hissetmişti. Kavgı sırasında aramızda oluşan buzdan duvar erimeye başlamıştı. Bana bakmaksızın elimi avuçları arasına aldı. Hareketleri sadece yumuşak değil, aynı zamanda sanki bir şeyi mühürlüyormuşuz gibi uyarıcıydı.

Ama açlığı daha fazla yakınlaşmamıza engel oldu. Louis bahçede huzursuzca tepinip duruyor, sahibinin onu neden bu kadar uzun süre yalnız bıraktığını anlamaksızın hareket ediyordu. Colin'le ancak Charlotte'la buluştuktan sonra görüşebilecektik. O hâlâ özlem duyduğu geçmişinin içinde eşelenirken elim kolum bağlı beklemem gerekiyordu. Kafamın içindeki bu görüntülerle nasıl huzur bulacağımı bilmiyordum.

Ama huzurun beklediğimden de çabuk geldiğini şaşkınlıkla fark ettim. Gianna, Paul ve Tillmann da bu akşam dışarı çıkmışlardı ve henüz eve dönen yoktu. Ev sessiz ve boş olarak beni karşıladı ama bu beni korkutmamıştı. Gianna'nın nedensiz korkusunu ve Tillmann'ın öfkesini sürekli hissetmek zorunda kalmak yerine yalnız olmak çok daha iyiydi. Gece aperitifi için öğlenden kalan makarnayı ısıtırken bir süre dalgın bir halde buzdolabının vınlamasını dinledim.

Bu sıcakta fazla yeme ihtiyacı hissetmiyordum. Gianna ve diğerleri karantinadan çıktıklarından bu yana sumo güreşçileri gibi yiyeceğe saldıyorlardı. Hatta Gianna'nın yüzü biraz toparlanmıştı ve bu da ona yakışıyordu aslında ama ben meyve, salata ve bol suyla yetiniyor, sadece öğlenleri yiyordum, arada bir olsa olsa birkaç İtalyan bisküvisi ve kahve. Bu yüzden sıksalaştığım söylenemezdi; sürekli yüzüğüm için kaslarım gerilmiş, sırtım esneyerek güçlenmişti.

Geç saatte yediğim bu makarna açlığımı bastırmak değil, bir zevk yemeği gibiydi. Hatta bunu kutlamak için sinekleri çeken ışığı kapatıp bir mum yaktım.

Sonra bahçede serin bir duş alıp ıslak bedenimle yatağa uzandım. Kepenkler ardına kadar açıktı. Akrep yanımdaki duvarda yürümeye başlayınca dek dışarıdaki yıldızlı gökyüzünü seyrettim. Kafamın içinde yankılanan şarkı uykuya dalarken beni beşik gibi salladı.

No need to laugh and cry. It's a wonderful, wonderful life.

KISA ZİYARET

Her yıl aynı prosedür. Herkes uyurken akşamüzerine doğru evden gizlice sıvıştığım sırada kafamın içinden böyle geçiriyordum ve korkmak yerine bir an eğlendiğimi fark ettim. Yine bir yaz günü karabasan ziyareti için yola çıkmıştım. Ne de olsa yaptığım işte deneyimliydim ve geçen yıllar karşılaştırdığında Angelo'nun, Colin'in yaptığı gibi tepemdeki tavanda sırtüstü asılı durmayacağına artık yemin edebilirdim.

Sabah kıskançlık hissime karşın dinlenmiş ve berrak bir kafayla kalktığımda, Angelo'nun laf arasında söylediği cümle tekrar aklıma gelmişti. "Colin'i de getirebilirsin." Benzin istasyonunun üzerinde fazlaca durduğum için bu sözlerin anlamını önemsememiştim ama şimdi Angelo'ya gitmek için bana gerekli olan cesareti veriyordu. Ama önce evi gözetleyecek, sonrasına bakacaktım. Aldığım başka bir önlem de, oraya randevu saatinde gitmemekti.

Karabasanların karşısına sabah, öğlen, akşamüzeri ya da akşam çıkmanın tehlikeli olup olmadığını uzun süre düşünmüştüm. Colin bu konuda kötü bir örnekti çünkü düzensiz aralıklarla besleniyordu ve avlanırken onu uzun süre tok tutacak kadar rüya emmeye çalışıyordu. Tıka basa dolu olmakla açlık arasında sürekli değişen bir durum. Ama aramızdaki en tehlikeli durumlar, bir gece önce ve gündüz beslenecek bir şey bulamadığı zamanlarda, hep akşamları yaşanmıştı. Bu işe yarayıp yaramayacağı belli olmayan, zayıf bir örnekti ama elimde başka bir dayanak yoktu. Ayrıca öğleden sonra sıcaklığı bana kalkan gibi geliyordu çünkü çok acımasızdı ve insanı uyuşturuyordu. Bunu sevmeye başlamıştım ve bu sıcaklığın içinde kendimi iyi hissediyordum. Sonuçta bu sadece Angelo'nun içinde bulunduğu durum için önemli değildi, aynı zamanda hangi güçlerin beni canlandırdığını da ortaya koyuyordu.

Evden ayrıldığımda, kendimi ne zayıf ne de güçsüz hissediyordum. Başlangıçta bana günah gibi görünen şey –yani Colin’le olan anlaşmamızı bozmak– şu anda yolumu kesmesine izin veremeyeceğim, önemli bir adımdı. Ona gitmek zorundaydım. Bu benim için de kolay değildi ama geride bıraktığım haftalarda son derece tehlikeli durumlara karşı koymamış mıydım? Colin bir bağışıklıktan söz etmişti, hiçbirimizin mantıklı bir açıklama getiremediği bir bağışıklıktan ama böyle bir şey varsa –her şey olduğunu gösteriyordu– korkmam için bir neden yoktu. Eğer bağışıklığım yoksa o zaman bugüne dek beni yarı yolda bırakmayan içgüdüm hâlâ benimle birlikteydi. O eve girip girmemem gerektiğini hissedecektim.

Geçen yıl ormanda Colin’in yanına giderken şimdikinden çok daha fazla canıma susamıştım. Şimdi sadece babasını arayan herkesin yapacağı şeyi yapıyordum.

Yine de Colin’in barakasına bir not bırakmıştım. *“Bağışla, başka türlü yapamadım.”* Eve erken döndüğü (bütün akşamı Charlotte’la geçirmesinden, bu yaptığım yüzünden onunla kavga etmeyi tercih ederdim ama erken döneceğini sanmıyordum) ve yokluğumu doğru yorumladığı takdirde daha fazla söyleyecek bir şey yoktu.

Benzin istasyonuna yaya ulaşmak kolay olmuştu, on dakika sonra oradaydım. Bu kadar yakınımızda bir karabasanın oturması tesadüftü. Şimdiye kadar bunu hiçbirimiz fark etmemiştik, Colin bile. Ama Angelo’nun çok zayıf bir aurası olduğundan söz etmişti. Onu fark edemezdik.

Arkamdaki kızgın asfaltta arabalar uğuldayarak gidip gelirken aynı anda tren de geçiyordu. Ağustos böceklerinin bile sesini kesen, kulakları sağır edici bir gürültüyüdü. “Dar patika”yı hemen bulmuştum. Angelo hakkını vermemişi doğrusu. Asfalt dökülmemişi ama yine de arabaların rahatça gidebileceği düzgün bir yoldu. Güç kaybetmemek ve içgüdülerime kulak vermek için yavaş yürüyordum. Evet, midemin çevresinde bir kıpırtı vardı ve hiçbir şey yiyememiştım ama korku ya da bir önsezinin belirtileri farklı olurdu.

Boğumlu zeytin ağaçlarına ulaştığımda, son kez durdum. Aslında bu anlamsızdı. Karabasanlar avlarının kokusunu uzaktan alırlardı. Saldırmak ya da öldürmek isteseydi, beni çoktan keşfetmesi gerekirdi ve o zaman geri dönüp kaçmaya başlamamın da bir anlamı kalmazdı. Benden daha hızlı

olacağı kesindi. Colin'e karşı hissettiğim vicdan azabına çoktandır üstün gelmiş olan merakım, zaten beni Angelo'nun dediği gibi eski ama harap olmayan eve yaklaşmaya zorluyordu. Kırmızı çiçeklerle sarılmış adam boyu duvar, sadece üst katı görebileceğim şekilde binayı meraklı gözlerden koruyordu. Ama ön cephenin acil boyaya ihtiyacı olması bir yana, gördüğüm şey hoşuma gitmişti. Bu ev Hollywood filmleri için ideal bir mekân olabilirdi; neşeli, romantik ya da kendini keşfetme konulu filmler için. Ama korku filmlerine uygun bir yer asla değildi. Zarifti. Verandanın korkuluğuna asılmış, denizden esen sıcak rüzgârda dalgalanarak kurumaya bırakılan kocaman, renkli bir Garfield havlusu görünce sırtımdan edemedim.

Demir parmaklıklı kapı kilitli değildi, sadece kanadı itmeyi yeterli olmuştu. Demirlerin gıcırdayacağını düşündüm ama sessizce açıldı.

Bahçeye girip etrafıma bakındığımda, ağzımdan bir, "Vay canına," nidası çıktı. "Fena değil." Fena değil mi? Burası küçük bir cennetti. Üstelik amaca uygun değil, tam zevkime göre bir cennet çünkü burada huzurlu bir karmaşa hüküm sürüyordu. Palmiye ve zakkum saksıları gelişigüzel kümelenmişti, yerler kuru yaprak doluydu ve yumuşak bir rüzgâr estiğinde palmiye yapraklarıyla birlikte hafifçe hışırdıyorlardı. Duvar dibinde bitmiş olan yabani fesleğenlerin ve domates fidelerinin kokusunu alabiliyordum, ayrıca klorun da... klor mu? Evet, klor.

Kokuyu izledim ve iki ağacın etrafından dolanıp bir merdiveni indikten sonra önümde uzanan geniş, bakımlı havuzu gördüm. Sıradışı bir yanı yoktu, zemini mozaik değildi ve zenginlerinki gibi altından fiskiyesi de yoktu ama yine de yüzmek ve dalmak için yeterli bir havuzdu, üstelik yüzerken denizi seyretmek de mümkündü. İçinde şişme bir yatak kendi kendine dolanıp duruyordu. Havuzun kenarındaki sıcak taşların üzerine uzanıp elimi suya sokmamak için kendimi zor tuttum. Ensemde güneş pişerken tenimi serinletmek çok hoşuma giderdi... Suyun mavi kıpırtısı duvarlara hatta yaprakların üzerlerine yansıyor, her yer masmaviydi...

Tuzdan ve güneşten yıpranmış bir melek heykelinin yanından geçtim -bir aslanın üstünde oturmuş flüt çalan bir melek, biraz bayağıydı ama bu ortama uyuyordu- ve rastgele döşenmiş taş patikayı izleyerek tam ortasında

siyah bir kuyruklu piyanonun –gerçek bir kuyruklu piyano!– durduğu, geniş bir verandaya çıktım. Piyanonun karşısına kalın minder ve yastıklarla dolu oturma grubu konmuştu. Bu öğlen sürekli düşünüp durmaktan, siestayı kaçırmış ve sadece yatağıma uzanmıştım ama şimdi ve burada bunu telafi etmeyi çok isterdim; önce canlandırıcı bir havuz sefası, ardından akşam olana dek kestirmek. Hem de tentenin altındaki şu geniş şezlongta.

Tabii burası bir karabasanın evi olmasaydı. Yabancı karabasanların evinde kestirilmezdi. Bunu yapmak, alınına “al beni” yazmakla eşdeğerti.

Evet, herhalde korktuğum gibiydi; tedbirli davranıp akşam yerine öğleden sonra gelmiş ve hiç kimseyle karşılaşmamıştım. Karabasanlar için fazla aydınlık bir zamandı; Colin’den bildiğim kadarıyla güneşe dayanıklıydılar ama ondan hoşlandıkları pek söylenemezdi. Gündüzleri deliklerine çekiliyorlardı. Ve ben de daha fazla ileri gitmeyecektim. Verandanın kapıları açıldı ama evin içine adım atmaya niyetim yoktu, uzun beyaz perdeler davetkâr bir şekilde bana doğru dalgalandığı halde bunu yapmak akıllıca değildi.

İç geçirerek geri dönmeye yeltendiğim sırada evin içinden gelen bir ses duydum. Sadece bölük pörçük konuşmalardı, neşeli ve kaygısız. Angelo biriyle sohbet mi ediyordu? Bu onun sesi miydi? Yoksa içeride ellerini ovuşturarak rüyalarını yiyip bitirmek ve ardından beni öldürmek için bekleyen bir karabasan sürüsü mü vardı?

Gözümünden bir şey kaçmaması için bakışlarım eve çevrili olduğu halde tüm dikkatimi toplayarak uzaklaşmaya karar verdim. Kapıya vardığım anda olabildiğince hızlı koşacaktım. Gerektiğinde hızlı olurdum. Ve şimdi... bu da neydi? Yine Angelo’nun sesi. Biraz öncekinden daha yüksekti, evet, şimdi daha yakından geliyordu. Tanrım, şimdi ne yapacaktım? Dışarı uzanan bir el, uçuşan perdeyi tutup yana çekti. Çok geç. Tuzağa düşmüştüm.

“Ciao, bella.”⁴¹ Angelo telefondaki konuşmasına kısa bir ara verip selamlamak üzere elini kaldırdı, ardından cep telefonunu tekrar kulağına dayadı ve hafifçe yan dönerek konuşmaya devam etti. Tam bir Grischu duruşu: belkemiği hafif çukur, cıtır popo, baş dimdik, gururlu ama yine de gipta edilecek kadar kayıtsız. Böyle durmaya kalksam tüm kaslarım kesin

41 (İt.) “Merhaba, güzelim.” (ç.n.)

tutulurdu... yoksa tutulmaz mıydı? Denemek için omuzlarımı gerip boyun omurumu uzattım. Ah, çok iyi gelmişti. Daha iyi soluk alıyordum. Ve...

Canlıyken daha iyi soluk alınabileceğini hatırlayarak gerçeğe geri döndüm. Tehlikede miydim? Kaçmam gerekir miydi? Angelo'nun kiminle konuştuğunu anlamak için kendimi zorladım ama karabasanlar arası bir öldürme sözleşmesi olmadığı belliydi. Sesi iş hakkında konuşuyormuş gibiydi, kulağa pek haşin ve nefret dolu gelmiyordu. En çok şaşırdığım şeyse, bağlantı kesilmeden telefonla konuşabiliyor olmasıydı. O halde oldukça tok demektir; bu durum araştırmalarım ve benim için en iyi koşulu oluşturunuyordu. Tok karabasanlar aynı zamanda güçlü ve kontrollü olurlar ve niyetlerini iyi gizlerlerdi...

Angelo bir eliyle zarif hareketler yaparak bahçesinde dolaşırken piyanonun yanında durup kolumu parlak cilalı ahşabın üzerine koydum. Dekorü özümsemek ve tüm duyularımın tadına varmak için bir anlığına kendime izin verdim... Elisabeth Sturm, bir prensin malikânesindeydi ve baştan savılmayıp hoş karşılanmıştı, içeri kabul edilmiş ve fark edilmişti.

Çevreme kaçmak bir bakış attım. Angelo şimdi bahçe duşunun başında durmuş, konuşurken duş başlığını kurcalıyor, sağa sola döndürüp duruyordu. Çıplak koluna düşen birkaç damla su güneşte parladı. Oldukça meşgul görünüyordu; İtalyanlar telefonda uzun konuşmayı seviyordu, bu birkaç dakika sürebilirdi. Bakışlarım piyanonun üzerinde dolaştı. Ah, ne sevimli, tuşların kenarındaki küçük çıkıntının üzerinde duran ısırılmış çikolata. Çoktan erimeye başlamıştı. Onu alıp ağzıma tıkmamak için kendimi zor tuttum. Erimiş çikolataya bayılırdım. Yumuşacık olurdu ve sonunda kalanını yaldızlı kâğıttan yalamak zorunda kalırdım. Yaptığım iğrençti ama bu benim için bir lezzet kaçamağıydı.

Çikolatanın yanında uçları kemirilmiş iki kurşun kalem, piyanonun üstünde ise... nota sayfaları, birkaç CD, bir bloknot duruyordu... Bloknot.

Cebe atıp götürmeli miydim? Hayır, bu fazla şüphe çekerd, onu çalmak istemiyordum; bunu fark eder ve kimin aldığını anlardı. Ama bir göz atamaz mıydım? Kısaca? Angelo yere çömelmişti, telefonda söylenenler onu eğlendirmişe benziyordu çünkü kahkahası daha yüksek çıkmaya başlamıştı, ardından bunu şaka yollu bir ima ve yeni bir kahkaha izledi, harika, dikkati başka yerdeydi ve ben, hızlı davranacaktım... işte, nota çizgileri, müzik

notaları, başka bir şey yok muydu? Sadece şarkı notları mı? Bloknotun (kalın saman) sayfalarını hızla çevirdim. Notalar, yine notalar, küçük bir çizim –karalamalar, sıradışı bir yeteneğe ipucu olabilecek hiçbir şey yoktu, her şey son derece normaldi– yanında bir isim yazan telefon numarası, işte, şurada bir şeyler yazıyordu! Bir şiir mi? Ama onu okuyacak zamanım yoktu. Sayfa kopmak üzereydi, tesadüfen düşüp kaybolabilirdi. Sayfayı bloknottan şimşek hızıyla koparıp katladım ve cebime soktum. Devam. Göz atmam gereken çok az sayfa vardı. Sohbetine iyice dalmış olan Angelo, şimdi bir elini destek yapıp yere oturmuştu. Sırtı bana dönüktü ve bacaklarını uzatmıştı. Herhalde burada ne yaptığının farkındaydı ama bir şiir çalmanın zararı yoktu, ayrıca keskingözlülüğünün –tabii gözleri keskinse çünkü bütün karabasanların böyle bir yetisi yoktu– işe yaramayacağı kadar uzaktaydı. Yazılı olan son sayfaları da sessizce çevirdim. Notalar, notalar, notalar... İşte, bu sayfada nota yoktu. İtalyanca birkaç satır. Not mu düşmüştü? Bir tür günlük müydü? İtalyancayı yazılı olarak tercüme etmek benim için çok daha kolaydı; Fransızca ve Latincem burada işe yarayabilirdi. Sıcağa ve zaman baskısına karşın beynim güvenilir bir şekilde çalışmaya başlamıştı.

"Beni merak ettiriyor... Biliyorum, bunu yapmamalıyım ama onun yanındayken kendimi utangaç hissediyorum. Utangaç! Ne aptalca!"

Ah Tanrım. Bloknotu yavaşça kapayıp yerine koydum. Utangaç mı? Angelo ve utangaçlık mı? "O" dediği kimdi? Yoksa... ben miydim? Yanımdayken utanması için bir neden var mıydı? Yoksa kelimeyi yanlış mı tercüme etmiştim? Anlamı başka mıydı? En azından satırlardan anladığım şey, "Ah, çok lezzetli, bir insan kız, hemen kapayım," şeklinde değildi. Tabii beni kastediyorsa. Daha dün Betty diye biri için şarkı söylemişti –Betty bir kız değil, kadın olmalıydı– beni kastettiğini de nereden çıkarmıştım? Yine de bu satırlar bana dokunaklı gelmişti. Bu, onun haberi olmaksızın artık sadece ikimizin paylaştığı bir sırды.

"Lütfen bağışla." Angelo ayağa kalkıp yanıma geldi. "Bu ülkede telefon konuşmaları biraz uzun sürer. Geldiğine sevindim. Bir şey içmek ister misin?"

"Ben, şey..." Kuşkuyla ona baktım. Kuşkuyla ve biraz da sersemlemiş gibi ama daha çok kuşkuyla.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu kararsız bakışlarını fark edince.

“Sen... şey. Tıpkı dün akşamki gibi görünüyorsun! Rengin değişmemiş, yani, demek istedğim...”

“Değişmeli miydım?”

Hayır, değişme, diye düşündüm, lütfen, şu anda havuzun suyuyla boy ölçüşen bu soluk kesici turkuaz sakın değişmesin. Ama bu bana tuhaf gelmişti. Anlaşılan, teni, saçları ve gözleri gün ışığında değişmiyordu. Aslında François'da da bu farklı değildi...

Angelo, “Sana içecek bir şeyler getireyim,” diyerek bu can sıkıcı duruma ustaca son verdi... ustaca mı, yoksa bakışlarıma dayanamayacak kadar utangaç olduğu için mi? Onu utandırmış mıydım? Herhalde değil. Yine de afflamış halimden kurtulmalıydım.

Elinde iki bardakla döndüğünde –buzlu çay– tekrar kendimi toplayabilmiştim. Heyecandan kurumuş boğazımı ıslatmak için küçük bir yudum aldım.

“Pekâlâ,” dedim kendimden emin bir sesle. “Benim... kim olduğumu bildiğini söyledin, değil mi?”

Angelo başını sallayarak bardağından bir yudum aldı. “Evet, biliyorum, en azından bildiğimi tahmin ediyorum... Ellie Sturm, değil mi?”

“Evet. Aslında Elisabeth ya da Ellie, bazen Elisa da derler ya da Lieschen, Lassie...” Durdum. Bu adı söylemeli miydım? Bu doğru muydu? Ama eskiden kız arkadaşlarım bana böyle derdi. Beni hangi adla çağıracaklarını insanlara bırakmıştım, herkesin kendine göre bir fikri vardı.

“Elisa...” diye tekrarladı Angelo dalgınlıkla. Sanki bu adın bana uygun olup olmadığını düşünüyor gibiydi.

“Evet, Gianna bana böyle diyor, herhalde *Homo Faber*'le bir ilgisi var. Bu kitapta da bir Elisabeth var. Babası ona Sabeth derken, annesi Elisa demeyi tercih ediyor...” Yine sustum, çünkü Angelo'nun bej kaşları hafiften çatılmıştı. Bakışları içine çevrilmiş gibi, düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı.

“Öyle değil mi?” diye anlamak ister gibi sordum.

“Hayır, sanırım değil. Annesi ona Elsbeth diyor.”

“Elsbeth mi! Korkunmuş... emin misin?”

“Oldukça. O kitabı yaklaşık yirmi kez okudum. Mükemmel bir eser. Eh, önemi yok. Elisa da güzel. Peki *ben* sana ne diyeyim?”

Bence bu önemliydi. Özellikle edebiyat duayerimiz Gianna *Homo Faber*'den yanlış alıntı yapmıştı. Bu şapşallığını belki hoş görebilirdim ama beni asıl

rahatsız eden, bana sadece babamın Elisa demesi idi. Babam ve Gianna bir konferansta tanışmışlardı. Gianna mesleki konuların dışında birbirleriyle başka ilişkileri olmadığını iddia etmiş, ben de ona inanmıştım. Ama şimdi yine şüphe içimi kemirmeye başlamıştı... Doğruyu mu söylemişlerdi? Yoksa Gianna sadece yanılmış mıydı?

“Hey. Hâlâ burada mısın? Seni hangi adla çağırayım?”

Angelo’nun gülümsemesi beni içine düştüğüm ani paranoyadan kurtarmıştı.

“Bilmiyorum. Ellie, diyebilirsin. Zaten buraya kendime uygun bir ad bulmak için gelmedim.” Bu söylediğim küstahça mıydı? Ama bu isim seçme konusu hafiften sinirimi bozmaya başlamıştı. Bana kendimi yetersiz hissettiriyordu, bu hep böyle olmuştu. Asla bana Lassie dememeliydi, bu Colin’e ait bir addı, ondan başka hiç kimse kullanamazdı.

“Tamam, bana uyar, Ellie,” diye kabullendi Angelo. Görünüşe bakılırsa ne kırılmış ne de öfkelenmişti. Hâlâ gülümsüyordu. Konuşmak yerine sadece ona bakmayı tercih ederdim. Ama halletmem gereken önemli bir işim vardı.

“O halde bir karabasanla birlikte olduğumu ve... babamın kim olduğunu biliyorsun.” Birden, hayatımı sonsuza dek karartacak kötü bir şey öğrenmenin korkusu her yanıma sarmıştı. Buzlu çay bardağı mı öyle fazla sıkılmıştım ki camı hafifçe çatırdadı. Birazdan tuzbuz olacaktı. Angelo tıpkı kedi alırken yaptığı gibi, bana dokunmadan bardağı elimden aldı. Aramızda bir el tokalaşmasından başka bir temas asla olmayacaktı.

“Evet, bunu da biliyorum hatta onunla karşılaştım.”

“Onunla karşılaştın mı?” Sesim yetişkin ve sert olmaktan çok uzak çıkmıştı. Hissettiğim korkuya ve umutlu bir cıvıltıyı andıran bu sese lanet ediyordum. “Onun nerede olduğunu biliyor musun? Kayboldu, aylardır ortalıkta yok... Başına ne geldiğini bilmiyoruz. Ve onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Ellie...” Angelo kısa bir an yere bakarak başını iki yana salladı, sonra pişmanlık dolu bakışlarını bana çevirdi. “Sana başka bir şey söylemek isterdim ama... nerede olduğunu bilmiyorum. Korkarım, sana bu konuda yardım edemem.”

Her yeni hecenin yeni bir değişiklik oluşturacağı umuduyla Angelo’nun dudaklarına takılı kalmıştım ama artık söylediklerinde tutunabileceğim

hiçbir şey yoktu. Biraz önce hissettiğim tüm o sağlamlık ve özgüven uçup gitmişti. Yere yığılmamak için piyanonun kenarına tutunmak istedim ama parmaklarım kaydı. Dengem bozulmuştu. Yine, bir kez daha fazla şey umut etmiştim. Bana son derece kötü şeyler de söyleyebilirdi, evet ama hiçbir şey bilmemesi... buna hazır değildim. Ellerimle yüzümü kapadım çünkü çaresizliğimi görmesini istemiyordum.

"Ellie..." Varlığını parlak bir ışık gibi hissediyordum; yere otudum, o da yanibaşıma çöktü. "Ah, lanet olsun, bunu bana soracağını biliyordum. Sana istediğin yanıtı veremeyeceğimi de..."

Ellerimi gözlerimden çektim; dudaklarım titrediği için ağzımı hâlâ kapalı tutuyordum.

"Peki ne yaptığını biliyor musun? Birlikte neler konuştunuz? Herhalde tesadüfen karşılaşmadınız, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Angelo dürüstçe. "Hayır ama... ah Tanrım, kahretsin... beni planlarına dâhil etmeye çalıştı."

"Ya sonra?" Şu anda tehlikeli sularda bulunuyordum, bunu anlamıştım. Yolculuğumun hangi yöne doğru devam edeceği ve bunu atlatıp atlatamayacağım birazdan belli olacaktı.

"Niyetini ve neden insanların tarafında olduğunu anlıyorum, zaten insanları ve karabasanları birbirinden fazla ayırmam ama... bu uzun bir konu. Yine de bana niyetinden söz etti. Sadece... evvah, benden nefret edeceksin..."

"Konuşmaya devam etmezsen, belki o zaman nefret ederim," dedim emir verir gibi. "Ona ne yaptın?"

Angelo şaşkınlıkla güldü. "Hiçbir şey. Sadece düşünmek için zaman istedim ve bir daha onu aramadım, çünkü... ah, bunu yapmaya korktum. İtiraf ediyorum, kendimi bilerek insanlara zehirletip sonra da sadece avlanarak sefil bir hayat süren diğer karabasanlar gibi olmaktan korkuyorum. Bunun pek de kahramanca bir şey olmadığını biliyorum ama o an çok korkmuştum ve..."

"Hey, korkunun ne kadar güçlü olabileceğini bana açıklamana gerek yok." Anlayışlı görünmek istiyordum ve onun sandığından da fazla anlayışlıydım çünkü kendime ait olmasalar da, kötü anıların nelere yol açacağını

biliyordum. Bu yüzden delirmeme ramak kalmıştı. Ama şu anda kendimi yorgun ve çaresiz hissediyordum. "Beni en fazla şaşırtan şey, korkmuş olman."

Angelo'nun gülümsemesi hafif bir şaşkınlığa dönüştü. "Neden olmasın? Bir hayatım var ve olduğu gibi kalmasını istiyorum. Ve bu yüzden onu kaybedebilirim. Bu korku veriyor. Mantıklı değil mi? Elbette hastalıklardan, ölümden, işimi kaybetmekten ve buna benzer şeylerden korkmuyorum ama bir karabasan olarak da bazen kendini kötü hissedebilirsin. Ayrıca ona kesin olarak hayır demedim, sadece zaman istedim."

Angelo'nun anlattıkları son derece ilgimi çektiği ve daha fazlasını öğrenmek için can attığım halde onu durdurmak için uyarırcasına elimi kaldırdım. Çünkü bana tanıdık gelen bir motor sesi duymuştum. İşte, yine duyuyordum, gittikçe daha yüksek ve yakından geliyordu. Colin'in arabası ve ardında tangırdayan at römorku. Geri dönüyordu, hem de çok erken! Sila'dan doğruca Charlotte'a gitmeyecek miydi? Ayağa fırladım.

"Gitmem gerek," dedim kısaca. "Davet için çok teşekkürler."

Angelo soru sorarcasına bana baktı ama beni durdurmak için bir harekette bulunmadı.

"Tamam o halde... sonra görüşürüz ya da herhangi bir zamanda..."

Uçar adımlarla ana kapıdan çıkıp patikadan aşağı koşarken, *herhangi bir zamanda*, diye düşündüm acıyla. Herhangi bir zamanda ya da hiçbir zaman. Artık Angelo'yu görmek için bir nedenim kalmamıştı, bana yardım edemezdi. Onu tekrar görebilmek için bir tek gerekçem yoktu. Hepsi bu kadardı. Yaylan, Ellie. Hayatımda daha fazla Grischa gerçeğine izin yoktu ve böylesi daha iyiydi, daha önce prenslerle yaşamamıştım ve bunu şimdi de yapabiliyordum. Alışmak için biraz zaman gerekiyordu. İnsan güzel şeylere çabuk alışıyor... Bu bahçe ve yüzme havuzu; onları bir daha göremeyecek miydim? Gelecekte kendime bir yüzme havuzu yaptırmalıyım, çok param olduğu zaman. Hemen Angelo'nun evini çizecek ve zamanı geldiğinde bu evin aynısını yaptıracaktım, sonra da...

"Oraya gittin."

Colin'in sesi ayaklarımı felç olmuş gibi ansızın durdurdu. Sendeleyerek dengemi bulmaya çalıştım. Bana dokunmamıştı bile.

"Colin, bunu yapmam gerekiyordu! Başka yolu yoktu! Bütün öğlen bunu düşündüm, babama ne olduğunu öğrenmem gerek..."

“Ee? Öğrendin mi?” Küstahlığı soluğumu kesen yakıcı asit gibiydi.

“Hayır. Hayır, hiçbir şey öğrenemedim ama böylece konu kapanmış oldu, gördüğün gibi hâlâ yaşıyorum ve saldırıya da uğramadım. Her şey yolunda.”

“Koruyucu meleğini yanıltmak istemem, Ellie,” diye suçlarcasına homurdandı Colin. “Bir daha asla bu tarafa adımını atmayacaksın, anlaşıldı mı? Şimdi bin.” Öfkeyle arabayı gösterdi. Sanki bunun altını çizmek ister gibi, Louis arkadaki romörkte tepindi.

“Teşekkürler, yürüyeceğim.”

“Arabaya bin!” Durum gittikçe can sıkıcı olmaya başladığından, burnumdan soluyarak boyun eğdim... sadece bu yüzden, başka nedeni yoktu. Colin ellerine hâkim olmaya çabalıyordu. Bana dokunmamaya ya da istediği şeyi zorla yaptırmamaya yemin etmişti. Korkmuyordum.

Piano dell’Erba’nın önündeki alt geçide geldiğimizde durdu. Köprünün gölgesi gözlerinin buz yeşilini biraz zayıflatmıştı ve saçlarını daha koyu gösteriyordu.

“Charlotte’a gitmeyecek miydin?”

“Evet, gidecektim, önce iyice doyup sonra ona gidecektim ama kötü bir duyguya kapıldım. Tuhaf, değil mi?” Buz gibi bakışlarından kaçındım. “Şimdi artık bunu unutabilirim. Beni ve sözde oğlumu bir kez daha lanetleyecek. Çok teşekkürler, Ellie.”

“Ama...”

“Biraz önce ne yaptığını anlamıyor musun?” diyerek sözümü kesti. “Başka birinin hayatında bir şeyleri düzeltme şansını yakalamıştım! Oysa şimdi eskisinden de kötü olacak... her zamanki gibi...”

“Neden ama? Hâlâ gidebilirsin!”

“Yapamam! Çünkü şu andan itibaren her an yanımda olacaksın, seni ormana götüreceğim ve tek başına bir adım bile atmana izin vermeyeceğim!” dedi Colin öfkeyle. “Çünkü görünüşe bakılırsa, kendine dikkat edemiyorsun!”

Yumruğunu direksiyona indirdi. Siyah plastik üzerinde hemen bir çatlak oluştu. Böyle devam ederse onu parçalayacaktı. Yine de karşı koymak zorundaydım.

“Colin, bana küçük bir çocuk gibi davranmayı kes! Ben yetişkinim! Beni kontrol etmeye kalkma, buna katlanamam. Sevgim buna katlanamaz. Çevremde olup biten hiçbir şeyi görüp hissedemeden senin mağaranda

oturamam. Her şeyi hoş görebilirim, açlığını, yokluğunu, soğuk tenini. Sevişirken her seferinde seni bağlamam gerektiğine, ardından yok olup gitmene katlanabilirim, insanların bizden kaçmasına katlanabilirim... ama özgürlüğümü elimden almana katlanamam! Lütfen, özgürlüğümü bana bırak!"

Colin iğrenç olduğunu düşündüğüm, Galce bir küfür savurduktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı ve kafasını alt geçidin taş duvarına şiddetle vurdu. Yerimden sıçradım. Beni korkutuyordu. Kendim için değil, onun için korkuyordum. Canını yakarak kendine gelmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Seyyar manav sonuna kadar açtığı hoparlörüyle yanımızdan geçti. Bu, durduk yerde, hiç kimsenin ihtiyacı olmadığı anda ortaya çıkan aptal, uygunsuz düşüncelerden biriydi ama o anda aklımdan kavun ve nektarin satın almak geçti. Bu isteğimi gerçekleştirmek o anda bana her şeyden daha önemli görünmüştü ama ayağa kalkamayacak kadar kötüydüm.

Seyyar manavın kaygısızca haykırarak meyvelerini övdüğü birkaç dakikadan sonra Colin tekrar arabaya bindi.

"Sevgimizin hatırına..." diye sertçe başladı. Sesi çok yaşlanmış gibi çıkıyordu. "Sevgimizin hatırına sana özgürlüğünü veriyorum ve buna pişman olmamak için dua edeceğim. Ne istiyorsan onu yap."

"Artık hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye karşılık verdim. Benim sesim de sert çıkmıştı. "Her şey için endişelenmeden ve hapis olmadan biraz daha yaşamak. Birkaç gün. Babamla ilgili olay zaten halloldu."

"Birlikte olabileceğimiz anların gittikçe kısaldığının farkında mısın, Lassie? Tessa öldüğünden beri sanki onun açlığını da içimde taşıyorum." Gözleri hızla alt geçidin yanındaki çalılıkların üzerinde dolaştı. Oysa burada vahşi hayvan yoktu. Bu sadece bir refleksti. Tüm düşüncelerinin benden uzaklaştığını ve açlığının tüm şiddetiyle başkaldırdığını hissediyordum. Biraz daha beklediğimiz takdirde, bana saldırması işten bile değildi. "Gitmem gerek, Ellie. Tekrar gitmem gerek..."

"Git o zaman, Colin. Anlıyorum." İçim bunu kabul etmek istemese de, anlıyordum. Her şey yine de boşuna olamazdı! Sonunda bir kurt sürüsü bulup birkaç gün tok kalabilmesini umuyordum.

Onu öpmeye cesaret edemedim; burada, onun arabasındayken kendi canım için korkmalıydım. Oysa biraz önce Angelo'nun evindeyken böyle bir tehlike yoktu. Tek kelime etmeden arabadan inip eve kadar yürüdüm.

Colin arabayı döndürüp açlığını dindirmek üzere Sila'ya doğru yola çıktı. Charlotte ise bir barda oturmuş, onun gelmesini boşuna bekliyordu. Kısa bir an ona gidip her şeyi anlatmak istedim. Ama ne işe yarayacaktı? Hiç. Colin'i anlamak sadece bana yardımcı oluyordu ama onun yiyip bitiren açlığı bunu hiçbir şekilde değiştirmiyor, her şeyi gölgeliyordu.

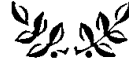
Güneş battıktan sonra bahçedeki duş teknesinin yanına oturup Angelo'dan aşırđığım kâğıt parçasını cebimden çıkardım ve günün son kalan ışıklarında okumaya çalıştım. Evet, bu bir şiirdi, yanılmamıştım... Eichendorff'un *Ay Gecesi*. Onun sadece *Bir Haylazın Hayatı* adlı eserini biliyordum, okulda işleştik ve hayran kalmaktan çok, öfke duymuştum ama bu şiir daha açık, düzenli ve sanatsaldı. Buna sahip olan birinin başka kitaba ihtiyacı yoktu. Kelimeler içimde sağlam ve sarsılmaz bir yer edene dek tekrar tekrar okudum.

"Ve ruhum kanatlarını genişçe gerdi, sanki evine uçuyormuşçasına, kanat çırptı sessiz diyarda."

Bu gece ilk kez ürkekliğini yenerek içimdeki dürtüyü serbest bıraktım ve akrebe dokundum. Beklediğimden farklıydı, kaygan, sıcak, yine de inatçı. Ama yumuşak okşayışlarına sabırla dayandı ve parmağımı ondan çekene dek hareketsiz kaldı. Sonra gizli bir selam verir gibi kıskaçlarını hareket ettirdi. Beni anlamıştı.

Başıma bir şey gelmeksizin korkumu yendiğim için kendimle gurur duyarak bana ilk andan itibaren güzel ve yabansı rüyalar armağan eden, keyifli bir uykuya daldım.

HIGH HOPES⁴²

Aydınlık üstün gelip beni gecenin krallığından çıkardıktan sonra, “Daha,” diye fısıldadım. “Lütfen, daha çok istiyorum...” Rüya gördüğüm sürece yaptığım gibi, hâlâ gülümsüyordum. Bu ne sonu gelmez rüyaydı? Yoksa birbirlerinin içine geçmiş birkaç rüya mı görmüştüm? Bunu bilmiyordum ama bu önemsizdi, mantıklı bir olgusu yoktu; buna ihtiyacı da yoktu. Bu algılamakla ilgiliydi, eylemle değil. Denizdeydim. Güney denizinde. Kızgın güneş, masmavi bir gökkubbe, okşayan rüzgâr, sıcak ve yumuşak su, dalgaların üzerindeki beyaz köpükler... Neredeyse tüm yaşamım boyunca bana eşlik eden, içine dalıp gittiğimde beni umulmadık mutlulukla dolduran ve dışarı silkip attığı zaman da gerçeğin dehşetiyle bir o kadar şiddetle yüzleştiren bir rüya. Hiçbir zaman bu geceki kadar net ve gerçek olmamıştı.

Gözlerimi açtım. Kepenklerin ardında titreyen ışık bugün gerçekten hiçbir şekilde yüzleşmem gerekmediğini bana hatırlattığında, sevinçten haykırabilirdim. Çünkü güneydeydim. Biraz önce rüyamın içinde şaşkınlıkla hareket ettiğim her şey pencereimin önünde duruyordu. Sadece ayağa kalkıp kepenkleri açmam ve aşağıdaki denize yürümem yeterliydi. Rüya ve gerçek hiçbir zaman bu canlandırıcı saniyeler kadar birbirine yakın olmamıştı. Düş kırıklığına uğramayacaktım, buradaki kumsalın ıssızlığı ve çoraklığı bile bunu başaramayacaktı. Zaten rüyamda da palmyeler, barlar ya da ince, parlak mercan kumu yoktu. Buna gerek de yoktu.

Damarlarımın içinde saf enerjiyle aktığını hissettiğim şey, özgürlüktü. Hayatın bana hazırladığı her şeye karşı durabileceğime dair özgüven, bu

duyguya eşlik ediyordu. Sadece burada, suyun içinde durup yüzümü güneşe çevirmem yeterliydi. Kışın bana eziyet eden ve buz gibi soğuk tarafından sürekli aşağı çekildiğim kuzey denizinin kasvetli rüyaları geçip gitmişti.

Güneş buradaydı, parlıyordu. Kepenklerin aralıklarından tavana yansıyan parlak çizgilerini görebiliyordum. Öylesine güvenilir ve tanıdık ki. Bugün güzel bir gün olacaktı. Bulutlar bazen siesta zamanında yaptıkları gibi kümelense de akşama dek tekrar yok olacaktı. Zaten hava hep sıcaktı.

Ayağa kalkıp kepenkleri açtım. Denizin kokusundan ve sararmış otlardan hiçbir zaman olmadığı kadar yoğun bir zevk alırken, nasıl bu kadar aptal olabildim, diye kendime sordum. Başımı iki yana sallayarak İtalya'ya ilk geldiğim günlere geri döndüm. Her şeye kusur bulmuş ve itiraz etmişim. Bu ülke bana fazla gürültülü, pis, hızlı ve çorak gelmişti. Evet, Kalabriya çoraktı ama bu kötü bir şey miydi? Bu, güneşin bir sonucuydu ve yine de yıllarca özlemini çektiğim şeydi. Üşüme şansım yoktu. Her gün çıplak ayakla dolaşabiliyordum. Üzerimde neredeyse hiçbir şey yoktu. Fazlalık yoktu, gereksiz görevler yoktu çünkü insanlar sempatik telaşlarına karşın kendilerine zaman tanıyordu. Yaşamaya zaman ayırıyorlardı. İnsan ancak soğukta meşgul olurdu.

Çok daha derine dalmam gerekirdi çünkü büyük olasılıkla çok yakında buna fırsatım olmayacaktı. Kendi kendime kızıyordum; Buradaki her şeye karşı durmuş ve yoğun öfkem yüzünden bana ne armağan edildiğini kavrayamamıştım. Ama şimdi bunu biliyordum ve bugün yapmaya kalkışacağım şey için bana güç vereceğini umuyordum. Çünkü bugün avarelik edilecek gün değildi. Bugün kaderimi değiştirmek için son kez harekete geçeceğim gündü.

Evdekiler artık bir şeyler yapmak ya da eve geri dönmek için sıkıştırılmaya başlamıştı. Artık bir hafta geride kalmıştı, burada hâlâ ne yapıyorduk? Tessa ölmüştü ama babamdan hâlâ bir iz yoktu. Kendimi onların baskısı altında hissediyordum. Tillmann benimle konuşmak yerine, can sıkıcı bir soğukkanlılıkla beni sessiz bir izlemeye almıştı –onun böylesine kindar olabileceğini asla tahmin etmezdim– Paul'un bana gösterdiği anlayış günden güne azalıyordu. Keyfi yerinde olduğu anlarda babamı aramak için benimle yola çıkmak istiyor ama öte yandan Gianna huysuzluk ederek

onu frenliyordu. Hâlâ pasifliğin pençesinde gibi görünen ağabeyim yavaş yavaş silikleşiyordu.

Bana zaman tanımları için onlara ikna olabilecekleri bir şey veremiydim. Herhangi bir ipucu, bir işaret, şüphe uyandıracak bir olay. Zaten bu zamana Colin için de ihtiyacımız vardı. Beslenmek için dışarıda geçirdiği zaman gittikçe daha da uzamaya başlamıştı. Onunla babam hakkında konuşabilmek için beklemek zorundaydık ve o zamana dek bir şey bulabilirsem Paul, Gianna ve Tillmann buna katılacaklardı. Bunu yapmak zorundaydılar!

Bu yüzden dün akşam bavulumun yan gözünden babamın karabasan haritasını çıkarmış ve son bir kez ayrıntılı bir şekilde incelemiştim. Bu arada iyice buruşmuştu ama babamın İtalya üzerine koyduğu çarpı işareti o kadar belirgindi ki hiç aramam gerekmemişti. Sonra önüme Kalabriya'nın daha büyük bir yol haritasını açmışım. Belki çarpı işareti sadece bir bölgeyi değil, somut bir yeri işaret ediyordu... Avrupa haritasında gösterilmemiş olan ama yol haritamızda yer alması gereken bir köy ya da kasabayı.

Ama işaret parmağım sürekli Calopezzati'nin yukarısındaki dağlarda bulunan köy ve kasabalar arasında gidip geliyordu. Yani hiçbir yerde... tabii yöntemim doğruysa. Bundan da şüpheliydim, sonuçta Avrupa haritası küçük ve belirsizdi. Ama bir şeyler bulma ve her çareye başvurduğuma dair diğerlerini ikna etme umudu en azından bu noktaya yönelmeme neden oluyordu.

Paul ve Gianna, dün akşam beni her şeyi toplayıp eve dönmekle tehdit etmişlerdi. Buradan gitmek istemiyordum, henüz değil. Bu benim ilk gerçek yazımdı ve şimdiye kadar içler acısı bir şekilde geçmiş olsa da, bunu benden alamazlardı. Evet, düşündüğüm zaman durumun umutsuzluğu bana da sıkıntı veriyordu. Bu ülke tahmin ettiğimden çok daha büyük ve ayrıntılıydı. Babam her yerde olabileceği gibi hiçbir yerde de olmayabilirdi. Ama hâlâ her şeyi yoluna koymak için bir şans vardı. En azından kararım kesindi.

Siesta sırasında herkes uyurken sıvışmak istiyordum. Hiçbirinin planlarımdan haberi yoktu. Colin'e de bir şey açıklayamamıştım çünkü günlerdir Sila'daydı ama ona söylesem bile beni engellemeye çalışacağından korkuyordum. Buna karşın aktif olmak mutlaka Paul'e yarayacaktı. Ama ancak Gianna yanında olduğu takdirde benimle gelirdi (çünkü Gianna onsuz bir tek adım atmasına izin vermiyordu, ağabeyime kene gibi yapışmıştı). Ayrıca arabada varlığımdan sakınan birinin olmasını istemiyordum. Bu güven duygumu

sarsıyordu. Burada, evde ya da kumsalda Gianna'nın saplantı haline getirdiği mesafe koymayı bir yere kadar kabul edebiliyordum çünkü yeterince kaçış olanagım vardı ama bu duruma göz yummak için geniş Volvo bile fazla küçüktü. Aynı havayı soluyacak, birbirimizden sadece birkaç santim uzakta olacaktık. Gianna'nın yanımda olması sinirlerimi gerecekti, zaten yapmaya niyetlendiğim şeyin düşüncesi sinirlerimi yeterince geriyordu.

Bu yüzden son derece normal bir tatil günüymüş gibi davranmaya karar verip evdekilere kahvaltı hazırlamış –kendim sadece kahve ve meyveyle yetinmiştim– ve oyalanmak için kumsala inmiştim. Bunu ancak uyanırken hayallerime daldığımda ya da yüzerek açıldığında başarabiliyordum. Sonunda evden çıkma zamanı geldiğinde –Volvo'yu alışveriş dönüşü evin önüne park etmiştik ve hâlâ orada duruyordu, böylece hiç kimseyi uyan-dırmayacaktım– karnımda huzursuz çekilmeler başlamıştı. Bu ülkede tek başıma yapacağım ilk araba yolculuğu beni bekliyordu. Elimde sadece bir harita vardı. Navigasyon sistemi yoktu; Paul onu odasındaki küçük kasaya kilitlemişti ve şifresini sorduğum takdirde şüphelenebilirdi. Yine de cep telefonum sayesinde internete girip Google'dan haritalara bakmayı bece-rebilmiştim. Bu, servete mal olan bir girişimdi ama şimdi parayı sakınacak durumda değildim.

Bağlantı berbattı. Dağlara doğru aldığım üçüncü keskin virajdan sonra internet bağlantısı kesilip cep telefonum cılız bir biiplemeyle hattın çekme-diğini bildirince, bunu düşünmem gerekirdi, dedim içimden söverek. Şimdi ne yapacaktım? Geri mi dönmeliydim? Bunu yapacak kadar ilerlememişim, deniz hâlâ yakınımdaydı ve işaretli noktam daha çok uzaktaydı. Bu kadar çabuk pes etmemeliydim. Çünkü çok basitti: Denizi gördüğüm sürece geri dönüş yolunu nasılsa bulurdum. Deniz görüş alanımdan çıkana dek yola devam edecektim. Bundan sonra her an geri dönebilirdim. Bu noktaya kadar emin ellerdeydim.

Ama çok geçmeden yönümü denize göre belirlemem mümkün olma-yacaktı. Dışarının ısısı düşüp, arabanın içindeki ısı gittikçe yükselirken –bu, tam olarak açıklayamadığım, tuhaf bir ilişkiydi– yol yan korkulukları ve orta çizgileri olmayan, tehlikeli bir moloz pistine dönüşmüş ve öylesine daral-mıştı ki karşıdan bir araç geldiği takdirde, zaman zaman kayalara oyulmuş küçük girintilerin dışında nereye kaçacağımı merak ediyordum. Kocaman

kayalar sık sık geçişimi engelliyordu. Etraflarından dolaşırken tehlikeli bir şekilde uçuruma yaklaşıyor ya da kayalara sürtmemek için yan aynaları içe doğru itmek zorunda kalıyordum. Görünüşe bakılırsa bu bölge sonbahar ve ilkbaharda heyelana uğruyordu. Yol bazı yerlerde çökmeye yüz tutmuştu, öyle ki devam etmek için tüm cesaretimi toplamam gerekiyordu. Zaten başka çarem de yoktu; geri manevra yapabileceğim yer yoktu ve uçurumdan yuvarlanma korkumu bastırıp dar geçitleri aşmayı başardığımda, cesaretim yerine geliyor ve yola devam etmek istiyordum.

Tepelerde tek tük köyler vardı ve hiçbir davetkâr görünmüyordu. Sığırlar yol kenarındaki gölgelerde geniş getirerek uyukluyorlardı, bazen delik deşik asfaltın tam ortasına yattıkları da oluyor, boşuna bir çabayla kornaya bastığımda bön bön bakıyorlardı. Orman sıklaşmaya başlamıştı. Burasının Colin'in beni kaçırdığı orman olup olmadığından emin değildim; tanıdık hiçbir şey görememiştim. Çam ağaçları âdeta Kara Orman'ı andırıyordu. Kapkara tepeleri ve geniş dallarıyla saygı uyandırıcasına gökyüzüne yükseliyorlardı. Ama altlarındaki zemin kupkuruydu. Yangın çıkması için bir kıvılcım yeterdi. Yine de bir virajı alırken bir kaynak suyunun sesini duyar gibi oldum.

İnsanlarla hemen hemen hiç karşılaşmamıştım. Bir ara önümde hayalet gibi bir adam belirdi. Yol kenarındaki bir taşın üzerinde oturuyordu. Kollarını sopasıyla desteklemişti, başında mavi renkli, toz içinde bir şapka vardı. Buralarda ne yapıyordu? Yolu mu gözlüyordu? Sanki öyleydi ve bir an beni durdurup geri göndereceğini sandım. Yine de dostça bir selam verdim. Beklenenin tersine, beni görünce yüzü aydınlandı ve selamıma karşılık vermek üzere kemikli elini yukarı kaldırıp salladı. Ama dikiz aynasından baktığımda, ben geçer geçmez taş kesilmiş bekleme pozisyonuna tekrar geri döndüğünü gördüm.

Artık haritama bakmama gerek yoktu; yönümü kaybettiğimi biliyordum, eh, bu benim için yeni bir şey değildi. Bu yüzden heyecana bile kapılmamıştım. Ellie Sturm, arabayla tek başına bir yerlere gittiğinde hep böyle olurdu. Ancak ne yazık ki buralarda ne otopark ne de taksi vardı.

Yine de dağlara tırmanmaya devam ettim, ta ki dışarıdaki sıcaklık 28 dereceye, yani deniz seviyesinden yola çıktığımdan on derece daha düşene dek. Buna karşın motor sıcaklığının göstergesi sürekli kırmızı çizgiye doğru

yükseliyordu. Bunu anlamamıştım çünkü dışarısı soğurken motor nasıl ısınabiliyordu? İki ineğin daha çevresinden dolaştıktan sonra gözlerimi kısıp ön paneldeki göstergelere bir kez daha baktım. *Temperature Hig*⁴³ yazısı kırmızı yanıp sönüyordu. Ne hoş. Bu aptal araba biraz nazik olup bana bunun nedenini açıklayamaz mıydı?

Acaba tedbirli olup soğuması için motoru kapatmalı mıydım? Ama ya sonra bir daha çalışmazsa? En yakın köyün nerede olduğunu bilmiyordum ve oradaki insanlara derdimi anlatabileceğimden emin değildim. İtalyancamı epey ilerletmiştim ama bu durumun kelime haznemi zorlayacağı kesindi.

Bu yüzden yanıp sönen ışığı görmezden gelerek kasılmış ensemle yola devam ettim, ta ki ön kaputtan beyaz dumanlar yükselene dek, üstelik az da değil, tam bir cehennem ateşi kıvamında. Aklıma hemen patlayan arabalar ve içinde tanınmaz hale gelinceye dek yanan kişiler geldi, arabayı yol kenarına park edip kendimi dışarı attım ve kaçmaya başladım. Birkaç metre sonra başım eğik, ellerimle kulaklarımı kapatmış halde geriye dönüp bakmaya cesaret ettim. Volvo hâlâ kendi kendine tütüyordu. Tıpkı yeni uyanmış ve birazdan ayağa kalkıp kor gibi soluğuyla çevresindeki her şeyi kavuracak olan yaşlı bir ejderha gibi. Buradan gitmeliydim. Ya araba gerçekten de patlayacaktı ya da yarım saat sonra geri döndüğümde bu şamata sona ermiş olacaktı, o zaman yola devam edebilirdim. Isınan bir şey teorik olarak tekrar soğuyabilirdi. Buna güvenmek zorundaydım.

Ağlayıp korkudan titremediğime, en azından biraz olsun endişelenmediğime şaşırmıştım ama mantıklı baktığımda, bunun için bir nedenim yoktu. Tamam, arabada bir sorun vardı ve nerede olduğumu bilmiyordum ama çevrede vahşi hayvan yoktu, ayrıca açlıktan ya da susuzluktan ölmek üzere de değildim. Hatta kendimi yola yürüyerek devam edecek kadar formda hissediyordum ve öyle de yaptım. Arkamdaki soluyan canavardan uzaklaşmam gerekiyordu. Önümdeki dönemeci aştıktan sonra paslanmış bir tabela gözüme çarptı. Üzerindeki yazılar okunmuyordu ve daha dar olan, molozlu bir patikayı işaret ediyordu. Bu tabela bir köyü mü gösteriyordu? Bana yardımcı olabilecek insanların yaşadığı bir köyü... ya da belki babamın işaretlediği yeri? Tabelayı izlemek için iki iyi neden.

Birkaç metre sonra Kalabriya'nın ormanları tarafından yutulmuştum. Ağaçlar burada sık değildi ama çevre oldukça kayalık; sadece kalın gövdeli olanlar köklerini çorak toprağa sıkıca salabilmişlerdi. Dar bir patika sararmış otlarla kaplı bir tepeye doğru kıvrılarak devam ediyordu -buralarda taze çimen neredeyse yok gibiydi- ve sağda solda cılız birkaç keçi otliyordu. Ortalıkta çoban görünmüyordu, belki de yaban keçisiydiler. Kısa bir mola verip kayıtsız hallerini keyifle izledim ve keskin kokularını içime çektim, sonra tekrar yürümeye koyuldum.

Molozların arasındaki otlar neredeyse her adımımıyla birlikte hışırıyordu; herhalde yılanlar ya da daha büyük böcekler vardı. Ağustos böceklerinin testereye benzer cırlıtısı deniz kıyısındankinden çok daha azalmıştı ama buraya dek bana eşlik etmişlerdi. Artık benim için sessizliğin müziği gibiydiler Onları gürültüden saymıyordum.

Tabelada adı okunmayan köy karşımda belirdiğinde, soluk soluğa durdum. Çoğu köy gibi sırtını bir tepeye dayamıştı, karma karışık bir düzen içinde, birbirine bitişik evlerden oluşuyordu ancak tamamen terk edilmişti. Bunu ilk bakışta fark etmiştim. Burada artık hiç kimse oturmuyordu; hayalet bir köydü. Soluk alan bir tek insan yoktu, ne kedi ne de köpek vardı. Sadece ağustos böceklerinin sesleri ve harabelerin arkasında gözcü gibi yükselen çam ağaçlarının rüzgârdaki hışırtıları duyuluyordu.

İnsanları evlerini terk etmeye zorlayan şey ne olabilirdi? Burada yolunda gitmeyen neydi? Daha iyi bir yaşam sürebilmek için göç mü etmişlerdi? Evler ilkel görünüyordu hatta bazıları oldukça eskiydi ve yıkılmak üzereydi. Ama nedeni sadece bu olamazdı. Bana öyle geliyordu ki bu köyde hayat birdenbire durmuştu ve şimdi ayakta kalmaya çabalıyordu. Artık hareket eden hiçbir şey yoktu, ne yükselen bir ses ne de sokaklarda yankılanan bir ayak sesi vardı. Ama insanların ruhları sanki hâlâ yıkık duvarlara tutunmuşlardı ve gitmemekte direniyorlardı. Korkmuş, huzursuz ruhlar.

Onları buradan kaçırان neydi?

Rüzgâr yanımdaki evin çatlak sıvaları arasından esti. Uğultusu kollarımdaki tüyleri diken diken eden ve aynı anda uyuşturan, çok sesli, boğuk bir şarkı gibiydi. Bu köyün ocağını söndürenler karabasanlar mıydı? Burayı ele geçirmek mi istemişlerdi? Herkes uyurken çekirge sürüsü gibi üzerlerine mi saldırmışlardı? Sonra da insanlar nedenini bilmeksizin kaçmışlar mıydı?

Âdeta ayaklarımın ucuna basarak bir zamanlar anayol olan sokak boyunca köyün kilisesine doğru yürüdüm. Sağ tarafımda gözüme eski bir kasap dükkânı çarptı. Kırık dökük duvarında soluk mavi harflerle "Macelleria"⁴⁴ yazılıydı. Çoğu evin pencereleri ahşap yerine metal plakalar kullanılarak barikatlanmıştı. Geceleri evlere girmeye kalkışanları engellemek için bir önlem miydi? Metal plaka hiçbir karabasanı yolundan alıkoyamazdı ama bir şey bu insanları korkutmuş olmalıydı.

Kilisenin önüne gelince soluklanmak için durdum çünkü dağlık olan bu yerlerde hava deniz seviyesinden çok daha serin olsa da, oksijen kıtlığı çekiyor gibiydim. Denizi uzun zamandır göremiyordum. Artık bir kerteriz noktam yoktu. Sadece bu köy ve beni âdeta içeri davet eden kilise vardı. Rüzgâr çatıdaki deliklerden içeri estiğinde paslanmış org borusu acı çeker gibi inliyordu. Ayağımın dibindeki otlar hıştırdamaya başlamıştı. Ya rüzgârda ya da yılanlar.

İkisinden de korkmuyordum. Kapıya doğru bir adım attım. Tonlarca ağırlıkta olmalıydı, dövme demirden yapılmıştı ve kolum kalınlığındaydı. Açabilmek için tüm gücümle dayanmam gerekti. İçerideki taş zemin çizgiler halinde tozlarla kaplıydı. Sıralar devrilmiş hatta bazıları kırılmıştı. Sanki Tanrı'ya sığınan insanları yanına alması için içeri bir ordu hücum etmişti.

Org yine çınladı, bu kez neredeyse kulağa hoş gelen bir akorda. Hüzünlü ama biraz da özlem doluydu. Başımı kaldırıp o tarafa baktım. Yukarı çıkan merdivenler kırılmaya yüz tutmuş olsa da balkon sağlam kalmıştı. Binanın tüm duvarları derin çatlaklarla doluydu ama bedenim hafifti, ağırlığımı çekmez miydi? Hiçbir yere tutunmaksızın yukarı çıkarken, basamaklar ayağımın altında tehlikeli bir şekilde çatırdadı ve kilisenin zeminine ince bir çığ halinde taşlar döküldü.

Orgun klavyesi hâlâ çalışır durumda görünüyordu, pedalları da zarar görmemişti. Sadece boruları duvardan kopmuştu ve boşlukta enine boyuna sallanıyordu. Bana dikenlerden örülmüş bir çelengi hatırlatmışlardı. Elimi saygıyla tuşlara dokundurdum. Acaba tüm bunlar olurken burada biri org çalmış mıydı?

Başka yolu yoktu, bu duvarların yeniden hayat bulması ve tüm ruhları buraya çağırabilmem için tuşlara basıp bir akor çıkarmalıydim. O zaman bana kendilerini gösterir ve bana burada neler olduğunu anlatabilirlerdi... Uzaktan kumanda edilirmiş gibi parmaklarımı tuşlara bastırdım.

Orgun boruları aynı zamanda pes ve tiz bir sesle haykırmaya başladı. Ve o anda ayağımı bastığım zemin çöktü. Tahta ve sıva parçaları gümbürdeyerek yere döküldü. Saçlarım, gözlerim ve ağzım toz içinde kalmıştı. Deli gibi tepinerek tutunacak bir yer aradım ama ellerim boşluğu yakaladı, yine de düşerken bir kirişe tutunmayı başardım ama ne yazık ki tek kolumla. Kilisenin sert taş zemininden metrelerce yüksekte sallanırken boşta kalan kolumla dengemi sağlamaya çalıştım. İki kolumla kirişe tutunabilmek için sol kolumu da yukarı savurmayı denedim ama hareket edince kiriş bütünü kırılıp beni boşluğa savuracakmış gibi tehlikeli bir çatırtı duyuldu. Tek kolumla yavaşça ileri geri sallanan çürük bir tahtada asılı kalmaya ne kadar dayanabilirdim?

Filmlerde kahramanlar bunu akıl almaz bir şekilde saatlerce başara biliyorlardı, ister deprem olsun, ister dinozorlar saldırınsın, rahatça hareket edip sohbet bile ediyorlardı hatta öpüşenler ve aşklarını ilan edenler bile vardı. Ama birkaç saniye geçmeden gücüm tükenmeye başlamıştı bile. Terli parmaklarım gevrek tahtadan milim milim kayıyordu. Birazdan düşecektim...

Başımı kaldırıp yukarıya baktım, belki kurtların kemirdiği bu berbat kırıştan daha sağlam bir şey bulabilirdim ama çatıdaki delikten içeri giren güneş ışığı beni öylesine beklenmedik bir şekilde köreltti ki başımı geriye attım. Parmaklarım açıldı ve düştüm.

Düştüm ve yumuşak, korunaklı bir yere konduğumu şaşkınlıkla fark ettim. Bu, kesinlikle hoş bir ölüm olmalıydı. Demek bu kadar çabuk oluyordu? İnsan ölürken hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi geçip gitmiyor muydu? Parlak ışık falan yok muydu yani? Eh, parlak ışığı zaten biraz önce görmüştüm, daha doğrusu beni öldüren o olmuştu ama buradaki...

"Hoop." Beni biraz daha tutmuş olsaydı, buna itiraz etmezdim ama ayaklarımı dikkatle yere bastırdıktan sonra ellerini hemen üzerimden çekti. Örnek bir centilmen. "Bu ne biçim bir atraksiyondur böyle?"

“Oldukça aptalca, korkarım,” diye utangaç bir sesle mırıldandım ve parmaklarımı açınca acıyla iç çektim. Uzun bir kıymık başparmağımın ucuna saplanmıştı. Bir çekişte çıkardım, çok az kanadı.

Angelo’yu tekrar gördüğüm için duyduğum sevinci gizleyemiyordum, elimde olmadan ağzımdan soluksuz bir kahkaha çıktı. Yine de korku iliklerime işlemişti ve beni uyarmamış olmasının dışında, Angelo’nun ani kurtarma hareketi da gözüme biraz fazla kaderci görünmüştü.

“Teşekkür ederim,” dedim yine de nazikçe.

Angelo gülümseyerek başını iki yana salladı ve sonra tıpkı Grischa’nın beni fark ettiği zaman bir kez, tek bir kez yaptığı gibi başını hafifçe yana yatırdı. Yine de Grischa şu anda geride kalan tüm yıllardan çok daha uzak-
taydı. Bu, rahatlatıcı bir histi.

“Ellie, Tanrı aşkına burada ne arıyorsun?”

“Aynısını ben sana sorabilirim,” dedim hafif kibirli bir ses tonuyla ama hafifçe, sonuçta onu kaçırtmak istemiyordum.

“Şey... yolda üzerinden dumanlar tüten, Alman plakalı bir araba gördüm. Üstelik Hochsauerlandkreis’tan değildi.”

“Ha?” dedim anlamayarak. Hochsauerlandkreis da neresiydi?

“Burada Alman plakalı bir arabayla karşılaşırsan, genellikle Hochsauerlandkreis’tan gelmiş demektir. Bütün köyler çalışmak için oraya göçtü, yazları bazı köylüler anavatanlarını ziyarete gelirler. Ama plaka da tanıdık değildi. Ayrıca yan koltuktaki sandaletler...”

Beyaz taşların üzerinde kapkara olan tozlu ayaklarıma şaşkınlıkla baktım –kapkaraydı çünkü güneşten bronzlaşmışlardı– parmaklarımı uzattığımda, aralarındaki yumuşak tenim bembeyaz parlıyordu. Evet doğru, sandaletlerimin kaygan tabanları pedallara bastığımda kaydığı için arabayı çıplak ayakla kullanmışım ve Angelo’nun büyülu bahçesini ziyaret ettiğim zaman da ayaklarımda aynı sandaletler vardı. Buraya kadar iyiydi ama taşlı yolda yürüyüp de bunu fark etmemiş olmam anlaşılır gibi değildi.

“Ama bu neden burada olduğunu açıklamıyor?”

“Piyano dersi verdim. Cosenza’da.”

Yoksa adı Betty olan genç bir kıza mı? diye düşündüm ama sormaya cesaret edemedim. Angelo hafifçe dudağını büktü. Bu, yanağında sihir gibi bir gamze oluşmasına yetmişti.

"Yoksa sen... babanı burada bulacağını mı düşündün? Karabasanları mı arıyordun?"

Evet, yaklaşık olarak böyle denebilirdi ve Sila'ya yaptığım bu araba gezisinin ne kadar budalaca olduğunu ancak bu soruyla anlayabilmıştım.

"Ben... sadece bakmak istedim, yani... kabul et, Angelo, bu köy tuhaf, burada ters giden bir şeyler var!" diye kendimi savundum. Adını ilk kez söylemiştim ve bu hoşuma gitmişti. Nedense kendimi hemen daha yetişkin ve kendinden emin hissettim.

"Evet, burada bir şeyler gerçekten de ters gitti, bunda haklısın. Burası genç ve güzel bir hanımın tek başına dolaşabileceği bir yer değil."

"O halde yine de karabasanlar..."

"Hayır. Ndrangheta."

Ndrangheta. Kalabriya mafyası, dediklerine göre dünyanın en kötü ve acımasız mafya örgütlerinden biri. Angelo bunu Gianna'nın kendini mafya hikâyelerine kaptırdığı zaman söylediğinden çok daha yumuşak bir şekilde söylemişti ama bu adı her zaman korkutucu bulmuştum. Ndrangheta'nın her yerde var olduğunu artık biliyordum. Kökünü kurutmaya kalksalar, Kalabriya'nın içinde hiç durmaksızın akan zehirli hayat damarları kesilmiş gibi olurdu.

"İnan bana, burada karabasan yok. Evlerden birinde silahlarını saklamış olan mafya adamlarından biriyle karşılaşabilirsin, o zaman çok tehlikeli olabilir. Bütün köy bir baskın sırasında dağıldı, geriye kalan çok az kişi göç etti. Pencerelerin kurşunlardan korunmak için nasıl kapatıldığını görmedin mi?"

Evet. Görmüştüm ama tamamen farklı yorumlamıştım.

"Peki karabasanların mafyayla ilişkileri yok mu?" Teorimden o kadar çabuk vazgeçmek istemiyordum.

"Hayır. Suç örgütü olsun olmasın, herhangi birinin emrinde olmaktan hoşlanmayız. Ayrıca komik bir düşünce..." Angelo'nun ağzı yukarı doğru hafif bir yay çizdi, bastıramadığı gülümsemesi yüzüne dalgın bir ifade kazandırmıştı. Yanımda bir fotoğraf makinesi olsaydı, şu anda çoktan deklanşörüne basmıştım. "Özellikle buralara bakma fikrine nereden kapıldın?"

"Ben... ah, boşver," diye kendi kendime homurdandım. Artık son umudumu da çöpe atabiliyordum. "Burada karabasanlar olabiliirdi, belki bana bir şeyler söyleyebilir ve babamın..." Arkasını getiremedim. Düşüncelerim

koalamaca oynuyordu ve içlerinde kazanan hiçbiri yoktu. Söylemeye çalıştığım şey, kulağa gerçekten de karmaşık geliyordu.

“Burada karabasanlar olsa, nasıl beslenecekler?” diye sordu Angelo. Bu, tüm cesaretimi kıran, yerinde bir soruydu. Burada insanlar yaşasa bile: Rüyalarının beslenmeye değer olduğunu pek sanmıyordum. Dağ köylerindeki fakirlik âdeta elle tutulur gibiydi, bu yaza kadar Avrupa’nın herhangi bir yerinde modern dünya nimetlerinden böylesine kopuk ve izole yaşayan insanlar olduğunu hiç bilmiyordum. Hayatta kalmak için yapabilecekleri çok fazla şey yoktu: Biraz hayvancılık, güç bela yapılan tarım ve günün birinde yok olup gidecek eski el sanatları. Tüm köylerin haritadan silinmesini anlayabiliyordum çünkü sakinleri şanslarını kuzeyde denemek için göçüyorlardı.

“Gel, tavanın geri kalanı üstümüze çökmeden buradan gidelim,” diye önerdi Angelo. “Seni tutmak için ikinci kez doğru noktada olacağıma söz veremem.”

Ağır kapıyı itip açmak ona en ufak bir güce mal olmamıştı. Dışarı çıktığımızda, ışığa alışıya dek parlak öğleden sonra güneşini engellemek için elimi yüzüme siper etmek zorunda kaldım.

“Demek buralarda hiç karabasan yok?” İpin ucunu bir türlü bırakamıyordum. Eve ellerim boş dönersem ne olacaktı? Diğerlerinin pes edip geri dönüş yolculuğumuzu planlamaya başlamasını istemiyordum.

“Güney İtalya’da benim dışımda birkaç karabasan olabilir ama bunu kapılarının ziline yazmadıkları kesin, onları bulsan bile, bu onların baban hakkında bilgi sahibi oldukları ya da bunu sana söyleyecekleri anlamına gelmez. Ellie... biliyorum, beni ilgilendirmez ama gelecekte tek başına terk edilmiş köylerde dolaşmaktan vazgeçersen çok sevinirim.” Neyse ki bunları başöğretmen edasıyla söylememişti, aksine sesi hafifçe endişeliydi, yoksa hemen tırnaklarımı çıkarabilirdim.

“Ama bir şeyler yapmam gerek!” diye direndim yine de.

Angelo sustu. Elleri pantolonunun arka ceplerinde olduğu halde başını öne eğdi. Bu görüntüsü sanki elimden değerli bir şey alınmış gibi beni üzmüştü. Şimdi bana söyleyeceği şeyi nasıl allayıp pullayacağını düşünüyormuş gibiydi ama bunu yapamadı. Bunda olduğundan daha küçük gösterilecek bir şey yoktu. Arama çabam anlamsız, üstelik tehlikeliydi de. Burada fazla ileriye gidemeyecektim. Anlaşılan karabasanların sayısı sandığımdan daha azdı.

"Peki ya liste? Listede ne var?" diyerek son jokerimi ortaya koydum. Angelo şaşkınlıkla başım kaldırdı.

"Liste mi?" Şimdi gözleri irileşen oydu.

"Melezlerin listesi," diye açıkladım sabırsızlıkla. "Bu listeye kimler ulaşabiliyor?"

"Ellie, benim... böyle bir listeden haberim yok. Yazılı bir liste mi? Melezlerin adının yazılı olduğu bir kâğıt mı?"

"Hayır, karabasanlar tarafından ağızdan ağıza aktarılan bir liste, yani kollektif bilgi."

"Pekâlâ, melezlerin bazı karabasanların gözüne battığı ve pek sevilmedikleri doğru ama bir listeden haberim yok. Zaten melezler çoğunlukla kendiliğinden halloluyorlar..." Angelo fazla şey söylemiş gibi sustu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Önemi yok," diye geçiştirdi. Biraz önce melezlerin, karabasanların tersine günün birinde öldüklerini ya da linç edildiklerini mi ima etmişti? "Ellie, sana bir önerim var: Longobucco'da pizzası çok ünlü bir yer var. Aç mısın?"

Afallayarak başımı salladım. Evet, acıkmıştım hatta çok. Sonuçta öğle yemeğini atlamıştım. Şimdi bir düş kırıklığı yemeği iyi giderdi ve pizza bunun için çok uygundu.

"O halde benim arabamı alalım, Longobucco'da sana bir çekici ayarlarım. Herhalde soğutma hortumu patladı, çabucak tamir olur."

"Tamam, anlaştık." Hatta bu düşündüğümde de iyiydi. Başka sorular sormak için bana zaman kazandırmıştı.

Ama şimdilik konuşmayacaktım. Molozlu yolda sessizce yürüyerek köyün dışındaki anayola çıktık. Angelo'nun arabası uzaktan parlıyordu... şık ve eski bir Alfa Romeo. Kırmızı. Ve üstü açık. Evet, buradayken tavanı olduğu için Volvo'ya birkaç kez lanet etmişim. Yan koltuktan sandaletlerimi ve yerde duran ılınmış su şişesini alıp Angelo'nun arabasına bindim. Bana yer açmak için bir nota destesini ve metronom şeklindeki deri yastığı koltuktan kaldırıp içinde sadece CD ve birkaç şeker görebildiğim torpido gözüne tıktırdı. Bu arabayı önden arkaya dek seve seve kurcalayabilirdim.

Grischa'nın gümüş yeşili Citroën'i de şık bir parçaydı ama bu onu gölgede bırakıyordu. Angelo'nun motoru çalıştırıp gaza basması için sabırsızlanıyor-

dum. Araba nihayet hareket edince –daha önce Volvo’nun soğutucusuna göz atmıştı– alarına geçmiş gibi boynumu uzattım. Motor yankılı ve canlı bir şekilde çalışıyordu ama kilise çanlarının sesini duyduğumdan emindim. Evet, havada çan sesleri yankılanıyordu ama yakınlarda köy dışında bir yerleşim yoktu ve çan seslerini öylesine yakından ve net duyuyordum ki sanki hemen arkamızda bir kilise duruyordu. Ayrıca kuş cıvıltıları ve arı sesleri... arı da nereden çıkmıştı? Şüpheyle arkamı döndüm.

Angelo hafifçe güldü. “Tamam, Ellie, bu müzik.” Motoru çalıştırdığında kendiliğinden devreye giren CD çaları işaret etti. Rahatlayarak derin bir soluk aldım ama birkaç saniye sonra tüm bedenimde bir acı hissettim. Kilise çanları, eski ve güçlü çanlar. Ardından, akılda kalıcı ve her seferinde iki kez çalınan şu üç piyano akoru. Sürekli... arka arkaya. Tammtamm, tammtamm, tammtamm. Hiçbir zaman bu parçanın müptelası olmamıştım ama onu ezbere biliyordum. Pink Floyd’un *High Hopes* adlı parçası, babamın en sevdiği grup. Paul’le kontrolden çıktığımızda sakinleşmemiz için hep bunu çalardı. Ya da solgun ve ağlamış halde okuldan eve geldiğimde bana cesaret vermek için. Boğazımda oluşan yumruyu aşağı itmeye çalışırken, *bu kadar da uyamaz*, diye acıyla düşündüm. Beni her seferinde düş kırıklığına uğratan ve ta buralara dek getiren şey, hep yüksek tutulmuş umutlardı... Ve şimdi kendimi, babasını özleyen küçük bir kız gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Dalgaların arasındaki bir kaya kadar sarsılmaz, karizmatik etkisi olan babamı. Üstelik bu ilahi güzellikteki müzik... Onsuz nasıl yaşayacaktım?

“Ah, çok üzgünüm... kötü anıları mı hatırlattı? Yoksa şu yanında gördüğüm kişi mi?” Angelo kapatma düğmesine uzandı ama ona engel oldum. Ellerimiz kısa bir an birbirine dokundu. İkimizinki de sıcak ve sağlıklıydı.

“Hayır, bırak kalsın,” diye karşı çıktım cesurca. Onu yarıda kesmek-tense, dinlemeye devam edip kahrolmak istiyordum. Angelo arabayı ilk cebe sokup motoru kapattı. Artık müziği ve acımı rahatsız eden hiçbir şey kalmamıştı. Saygılı bir sükûnet içinde arabadan indi ve beni düşüncelerimle yalnız bırakmak için birkaç adım uzaklaştı. Bu ilgisilik değil, bir nezaket göstergesiydi.

Birkaç saniye sessizce oturup suçlayarak ama yine de sevgiyle babamın bana verdiklerini ve başıma açtıklarını düşündüm. Başkalarından kopuk, kendimde bir terslik olduğuna inandığım bir duygunun beni adım adım

izlediği bir hayat. Tersliğin bende değil, babamda olduğu hiçbir zaman aklıma gelmemişti. O benim için hep kusursuzdu. Ve şimdi de gitmişti.

Derin bir soluk alıp yanaklarımdaki tuzlu ıslaklığı sildim ve arabadan aşağı indim. Angelo uçurumun kenarında durmuştu, bakışları uzaklara çevriliydi, ellerini daha önceki gibi pantolonunun arka ceplerine sokmuştu. İnce tişörtü zayıf bedeninde dalgalanıyordu.

Onun gibi birini görebilmek, utanmaktan ve reddedilmekten korkmaksızın yanına gidebilmek teselli ediciydi. Beni kollarına almayacak, göz yaşlarımı kurulamayacaktı; buna zaten engel olacağımı biliyordum. Ama ağustos böceklerinin cırlıtısı ve artık kaçmak istemediğim müzik eşliğinde yine de yanında durup, vadilere ve uzaktaki denize çevirdiği bakışlarını paylaşabiliirdim. Hayır, bu müziği hafızama yeniden kaydetmek istiyordum. Artık onu duyduğumda sadece babamı değil, Angelo'yla birlikte dağların tepesinde durup hep erişilmez olana yakınlaştığım anı hatırlayacaktım. Şu an için bu bana yeterdi. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Hiç konuşmadan, sonuna dek parçayı dinledik.

Longobucco'ya vardığımızda akşamın erken saatleriydi. Burası, kayalıklara kurulmuş, biraz büyükçe bir kasabaydı. Yol tam bir maceraydı: Sağ altımızda dev boyutta, kurumuş bir nehir yatağı uzanıyordu. Sonbahar ve ilkbaharda ne denli acımasız su taşkınlarına yol açtığı, kökleri yer yer açıkta kalmış ve gövdesinin ağırlığına güçlükle dayanan ağaçlar arasından kaymış topraklardan belli oluyordu. Sanki burada bir dev öfke kusmuştu. Angelo, Longobucco gibi kasabalara kışın sık sık kar yağdığını açıkladı. Burası buz gibi soğuk olmalıydı. Şimdi bile hissedilir bir serinlik vardı, oysa bu saatte deniz kıyısı hâlâ çok sıcak oluyordu. Pizzacıya oturduğumuzda, Angelo'nun bana uzattığı yumuşak kazağı minnettarlıkla alıp çıplak omuzlarıma örttüm.

Angelo övgülerinde abartmamıştı; pizza âdeta tat alma duyularına yapılmış bir saldırıydı ve bir ısırık aldığım da sonsuz hazdan patlayacak gibi oluyorlardı. Çenemden akan zeytinyağı damlasını peçeteyle sildim. Gözümü dikip bakmam ayıptı ama Angelo'nun pizzaları küçük lokmalar halinde kesip zevkle ağzına atışını izlemem mümkün değildi.

Çatalını bırakıp bana baktı. "Ellie, böyle yiyemem. Beni geriyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldanarak yutkundum. "Bu sadece... ben... pizzayı nasıl hazmediyorsun?" diye merakla sordum. Bunu artık öğrenmem

gerekliyordu. Colin sindirim sistemiyle ilgili hiçbir şey anlatmak istememişti. Belki Angelo bunu yapardı. İnsanların yediği şekilde beslenmesine gerek yoktu, o halde sistem nasıl çalışıyordu?

Angelo yutkunarak tabağını biraz ileri itti. Onu utandırmıştım. Şimdi artık yirmi yerine, en fazla on sekiz yaşında görünüyordu.

"İnsanlardan farksız olduğunu söyleyebilirim. İçeri giren her şey tekrar dışarı çıkar, değil mi? Yani, şey, normal yollarla. Sonuçta bulimia hastası değilim. Ah, Tanrım... neler anlatıyorum?" Sorularımdan hoşlanmadığı belliydi. Kızardım. Eğer yapabilseydi, büyük olasılıkla benimle laf yarışına gireceği kesindi. Yine de gülümsemekle yetindi. "Sanırım artık yiyemeyeceğim," diye paylarcasına ekledi. "Böyle sorular sormaya devam edersen, yiyemem."

"Ama ye!" diyerek onu cesaretlendirdim. "Lütfen, ye. Artık bakmaya çağım. Sadece bunu yapabildiğine şaşırdım."

"Pizza yemeyi severim, bunda şaşılacak ne var?" Angelo bıçağını tekrar eline alıp pizzasına şüpheyle karışık bir özlemle baktı. Sonra iştahı galip gelmiş olacak ki tekrar yemeye başladı.

"Şey, buna ihtiyacın yok," diye yeniden başladım. "İnsanların yediği yemekleri yemen gerekmiyor. Bu seni doyurmaz!"

"Çikolata seni doyuruyor mu? Çikolatayı acıktığın için mi yiyorsun? Yatmadan önce seni çikolata yemeye iten şey ne?"

Tanrım, salam çok acıydı. Kırmızı şaraptan kocaman bir yudum aldım ve aromalar birbirine karışırken kendimden geçerek gözlerimi kapadım.

"Akşamları çikolata yediğimi nereden biliyorsun?" Evdeyken bunu gerçekten yapardım.

"Ah, bunu bütün kadınlar yapar!" dedi Angelo bıyık altından gülerек. "Çikolatasız yapamazsınız."

Bunu özellikle sen mi söylüyorsun, dedim içimden sessiz bir alayla. Piyanonun üstüne çikolata koy, sonra kadınlardan anlayan erkek pozları yap.

"Ah. Demek genelleme yapacak kadar çok kadın tanırıyorsun?" diye takıldım.

"Fazla değil. Birkaç tane. Ee... şey. Sanırım şimdi ne söylersem yanlış olacak, değil mi?" Pot kırdığını çok iyi bilen bir çocuk gibi bana sırtıttı. Bu sırtıma oldukça inandırıcıydı ve yeni söz düellolarına son derece zor bir zemin oluştuyordu. Ya da olağanüstü iyi bir zemin mi?

İmalarda bulunarak ve karşılıklı dalga geçerek bir süre daha böyle devam ettik. Sonunda garson masamıza gelip bize iki Ramazotti⁴⁵ getirdiğinde, gece olduğunu fark ettik. Angelo'nun yüzündeki neşeli ifade birden kaybolduğunda, hoşuma gitmeyen bir şeyler söyleyeceğini anladım. Bunu geciktirebilir miydim? Ama Angelo benden daha hızlıydı.

"Bak, Ellie... ah, kahretsin, nasıl başlayacağım..."

"Korkma, başla." Bana söylemek istediği şey her neyse, hazır olduğumu göstermek için Ramazotti'yi bir dikişte içip bardağı kenara ittim.

"Babanın... şey... taraf değiştirmiş olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Ne... nasıl?" Kendimi bağırnamaya ya da çılgılık atmamaya hazırlamıştım ama böyle bir soruyu beklemiyordum. "Asla! Hiçbir zaman!"

Angelo'nun dudakları hafifçe gerildi. Bu küçük değişiklik bile yüzüne yakışmıştı. Ona bakınca sinirlerimin titremesi geçti ama sorusu bana hâlâ utanmazca ve patavatsız geliyordu.

"Bunu daha önce de ima ettim," dedi kısık sesle. "Hakkımızda pek iyi düşünmüyorsun."

Afallamış bir halde sustum. Tanrı aşkına, karabasanlar hakkında nasıl iyi düşünebilirdim ki? Ama yine de onlardan biriyle oturmuş, pizza yiyordum. Pek de tutarlı davrandığım söylenemezdi doğrusu.

"Babanın şimdi senin karşıtın olduğunu iddia etmek istemedim, kastettiğim bu değildi. Ama sürekli iki taraf arasında kalmak zordur ve çoğu melez bir süre sonra daha fazla yıpranıp parçalanmadan, onlar için öngörölmüş olanı tamamlamaya karar verir. Artık bu yoldan geri dönmek yoktur. Daha önce genellikle kendiliğinden hallolduğunu söylediğim zaman kastettiğim buydu. Bu utanılacak bir şey mi?"

"Evet, öyle!" diye bu kez alçak sesle bağırdım. "Babam daima başına gelen felaketten iyi bir şeyler çıkarmaya çabaladı, hedefi buydu... daha kötüye dönmek değil!"

"Demek senin için bu kadar basit: Karabasanlar kötü, insanlar iyi, öyle mi? Gerçekten mi? Ellie, içimizde kesinlikle berbat tipler olduğunu asla inkâr etmem ama kötü insanlar da var. Belki baban da buna karşı çıkarak sürekli güç sarf etmek yerine böylesinin daha etkili olacağına inanarak bir

taraf seçmeye karar vermiş olabilir Belki de sadece bunu kabul etmeni bekliyordur. Hayır, gözlerimi oymaya kalkmadan önce bunu bir düşün. Seni aşağılamak ya da incitmek istemiyorum, bu sadece bir düşünce, bir fikir; böyle olduğu anlamına gelmez. Bazı melezlerin bu adımı attıklarını biliyorum. Kahretsin, yine ne halt ettim...”

“Bir şey yapmadın,” dedim soğuk bir sesle. Oysa içimde bir yangın başlamıştı. Bu gözüpek düşünce bir saniye olsun aklıma gelmemişti ama mantıklıydı ve bu gerçek iğne gibi batıyordu. Babam sürekli kendisiyle savaşıyor, kendi karısına zarar vermemek için bizden sürekli kaçmak zorunda kalmıştı. “Migren” ve ışığa duyarlılık gibi bedensel sorunlar ve bizimle herhangi normal bir şey yapamaması da cabasıydı. Bu çok saçmaydı ama Angelo bana babamdan çok daha normal geliyordu. Bu adil değildi ama gerçektir. Aynı zamanda babamın bir karabasan olarak dışarıda bir yerlerde beni bekliyor olması ve onlardan biriyle birlikte olduğum için bu davranışını kabullememi umut etmesi güzel bir düşünceydi.

Belki de sadece siyah beyaz görüyordum. Ah evet, insanlar kötü olabilirlerdi hatta çok kötü. Colin’in toplama kampında yaşadıklarını insanlar yapmıştı; teknik olarak planlanmış bir katliam, soğukkanlı ve akıl almaz biçimde hesaplı. Buna nihai çözüm demişlerdi. İnsan olarak başka insanların hayallerini çalmak daha korkunç değil miydi?

“Bir kötülük bir başkasını haklı çıkarmaz,” dedim. İki tarafı da teraziye koyduğumda, aklıma gelen düşünce bu olmuştu. “İnsanların kötü olması, onların rüyalarının çalınabileceği anlamına gelmez.”

“Evet, sana katılıyorum,” dedi Angelo sakın ve âdeta biraz üzgün bir sesle. “Ama onlara muhtaç olmuşuz bir kez.”

İnsanların rüyalarına değil, diye düşündüm ukalaca. Tartışmayı saatlerce sürdürebilirdim ama Angelo ayağa kalkıp hesabı ödemek için tezgâha gitti. Bizimkiler sorun çıkarmadan beni eve bırakmak istiyordu. Aslında belki de ava çıkmak zorundaydı, bu mekânizmayı tanıyordum.

Midemdeki pizzaya ve birlikte zevkle kaşıkladığımız son siparişimiz tiramisuya karşın dağlardan denize inerken midem bulanmamıştı. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapadım ve İtalyanca birkaç hafif parçanın ardın-

dan, Angelo'nun piyano barda çaldığı İngilizce parça başlayınca keyifli bir nara atmaktan kendimi alamadım.

"Here I go out to sea again, the sunshine fills my hair and dreams hang in the air..."⁴⁶

Onu başı eğik, tuşlarda gezinen parmaklarıyla piyanonun başında hayal ettim... kendinden geçmiş... yanımda oturması ne güzeldi. Ama restorandaki konuşmalarımızı hatırladıkça hâlâ öfkeleniyordum. Yine de bunu yapmak istememişti.

"Gulls in the sky and in my blue eyes. You know it feels unfair, there's magic everywhere."⁴⁷

Kapalı gözlerimin önünde bilmediğim, yeni tablolar belirdi... ve yine Angelo... ve deniz... öyle maviydi ki.

"Sörf yapıyor musun? Sörfçüsün, değil mi?" diye sordum. Sesim tok ve kısık.

"Bazen, evet. Evet, sörf yapıyorum... hatta severek..."

"Seni görebiliyorum. Seni görüyorum. Denizin üstünde dans ediyorsun..." Dalgalarla oynaşiyor, sörf tahtasının üzerinden atlıyordu, elleri hâlâ yelken-deydi, çıplak ayaklarını dalgaların üzerinde kaydırıyor, sonra tekrar tahtanın üzerine sıçrayıp yelkeni şişiriyordu, kendi etrafında dönerek. Yerçekimsiz.

Arabadan indiğimde, "Görüşürüz," dedi.

Bunun doğru olmadığından korksam da, "Görüşürüz," dedim ben de. Ama yine de rüyalarım için yeterince malzeme toplamıştım, birkaç günü bunlarla doldurabilirdim. Bunu bana bırakmaları gerekti.

Herkes dışarıdaydı, beni ıssız bir ev karşıladı. Buna bir itirazım yoktu. Kendi dünyama ihtiyacım vardı. Tüm alanlarda. Bir kadeh kırmızı şarap alıp verandaya oturdum. Çıplak ayaklarımı parmaklığa uzattım ve yavaş yavaş kendimi serbest bıraktığımı hissettim. Her şey olabiliirdi. Babam da bir karabasana dönüşmüş olabiliirdi. Henüz buna inanmıyordum ama bu mümkündü.

46 (İng.) İşte yine denize açılıyorum. Güneşli saçlarımı dolduruyor ve rüyalar havada uçuşuyor... (ed.n.)

47 (İng.) Martılar gökyüzünde ve mavi gözlerimde. Sihrin her yerde olmasının haksızlık gibi geldiğini bilirsin. (ed.n.)

Bu konuda düşünmek için kendime zaman tanımalıyım. Bir sonraki adımın ne olabileceğini düşünmek için. Ama önce hiçbir şey yapmamak çok daha akıllıcaydı.

Yorgun değildim. Yatağa gitmemin tek nedeni, göreceğim rüyalar için duyduğum sevinçti. Çünkü bana tek acı vermeyen şey, onlardan uyanmaktı.

KARIN AĞRISI

"Aşağıda neler oluyor?" Sesimin biraz öfkeli çıkmasını engelleyememiştim. Biraz önce çatıdaki balkonda oturmaya çıkmıştım. Artık bunu her akşam yapıyordum çünkü buranın son derece huzurlu bir yer olduğunu keşfetmiştim, özellikle sakın ve kıpırdamadan bir köşede oturup yarasaların kanat çırpmasını izlediğimde. Başlangıçta müzik de dinliyordum ama şimdi artık ona ihtiyacım yoktu, hayvanların ultrasonik radarları çok daha güzel melodiler ürettiyordu. Bazen kanatları neredeyse bana dokunup geçiyordu. Bunun gerçekten olacağı anı bekliyordum.

Ama yarasalar gürültü patırtıyı tıpkı benim gibi sevmiyordu. Bahçedeki sesler yükselince dağılmışlardı ve şimdi tepemde kırlangıca benzer küçük gölgeler halindeydiler. Ama onları yakınımda istiyordum.

"Aşağı gelir misin, Elisa, lütfen!" diye yukarı seslendi Gianna. "Çok acil!"

Acil. Bu saatte ve oldukça uzun, sıcak geçen bir günden sonra bu kadar acil olan neydi? Bulaşıklar mı? Karıncalar mı? Yoksa küvete yine bir yılan mı girmişti? Gianna onu bir öğlen fark etmiş ve Paul'den kürekle iki parçaya ayırmasını istemişti ama neyse ki ağabeyim bunu yapmayı reddetmişti. Zaten buna yeltenseydi ona engel olurdu. Yılan hiç kimseye bir şey yapmamıştı. Ayrıca el çırpılınca kaçmıştı ve umarım Gianna bu kadarını yapabilirdi.

Ama aşağıdaki yılansa, Gianna küreğe davranmadan önce araya girmeliydim. Çünkü bunu ondan beklerdim. İç geçirerek ayağa kalktım ve merdivenden aşağı indim. Gianna'yı bahçeye açılan mutfak kapısının önündeki sahanlıkta buldum. Tıpkı Tessa'nın geldiği günkü gibi parmaklıklara sıkı sıkıya yapışmıştı. Ve yine o günkü gibi berbat görünüyordu. Bir şey onu büsbütün çıldırtmış olmalıydı.

Ama asıl olay bahçedeydi.

“Ne zamandan beri burada?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Ah Ellie, şimdi bunun önemi yok...” dedi Gianna hırçın ve aynı zamanda titrek bir sesle. “Louis hasta. Kolik olmuş ve...”

“Ve?” Daha iyi görebilmek için başımı uzattım. Louis gölgede kalıyordu ama başı eğikti ve gözlerinin feri gitmişti. Can çekişir bir hali vardı. Onu daha önce hiç bu kadar kötü durumda görmemiştim. Tüyleri genellikle bastırıldığı enerjisi yüzünden titriyormuş gibi görünürdü. Ama şimdi âdeta bir felaket tablosu sergiliyordu. Colin o sırada şişmiş karnını yokluyor, kuşağını sürekli tüylerine dayayıp dinliyordu.

“Görmüyor musun?” diye bağırarak Colin’i işaret etti Gianna. İyice keçileri kaçırmışa benziyordu ama onu sakinleştirmek için elimi bile sürmedim çünkü bunu istemiyordu, değil mi ya? “Onunla konuşulmuyor, ya o gözleri, o gözleri! Korkudan öfkeye kapılmış, yanına gidemiyorum, bunu yapamıyorum, biliyorum, bu korkaklık ama olmuyor işte...” Louis’den mi yoksa Colin’den mi söz ediyordu? Söylediklerini izleyemiyordum.

“Colin!” diye bağırdı Gianna. Neden böyle bağıırıyordu ki? Bağırması gerekmezdi, Colin söylediği her kelimeyi duyuyordu. “Colin, üzgünüm, yanına gelemiyorum ama Ellie burada.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordum. Anlaşılan, Louis’den değil, Colin’den korkuyordu. Neden yanına gidemiyordu? Oysa Colin gergin görünüyordu ama sakindi. Ondan korkması gerekmezdi, ayrıca böylesine abartılı endişe etmesi için de bir neden yoktu. “Louis’e yardım edemezsin.”

“Louis’e değil ama belki Colin’e edebilirim,” diye inledi. “Ah, ne korkağım...”

Colin, Louis’i bırakıp bize doğru birkaç adım attı. Tamam, düzeltmem gerekiyor, Gianna yanılmamıştı. Colin’in hareketleri kontrollüydü ama gözleri âdeta hastalıklı bir şekilde donuklaşmış, insanı derinliklerine çekmek isteyen, çamura benzer, yabani bir siyaha dönüşmüştü. Ona baktığımda ensemdeki tüyler dikildi.

“Ona yiyecek bir şey verdin mi, Gianna? Daha önce yemediği bir şey?” diye gürlledi.

Gianna boynunu bükerek sarımsı bakışlarını ondan kaçırdı. "Yalnızca dün ona biraz tadımlık bir şey verdim, ah evet, bu öğlen yemliğine pataes kabukları koymuştum ama..."

"Patates kabukları mı?" diye haykırdı Colin. Gianna ağlamaya başlamıştı. "O bir at, domuz değil!"

"Ama ben... ben... bir sorun olmaz sandım, sadece patates kabuklarıydı, ben böyle olacağını bilmiyordum..."

Colin öfkeyle boş ver gibilerden elini sallayınca Gianna büsbütün hıçkırmaya başladı. Ellerini parmaklıklardan çekip onun ardından gitmeye çabaladı ama merdivenin yarısında geri dönüp yanına sokuldu.

"Ah Tanrım, yapamıyorum, onu teselli etmek istiyorum ve..."

"Ona çöp vermeseydin iyi olurdu, o zaman bu pisliği yaşamazdık!" dedi Colin ateş püskürücesine. Gianna tekrar ona koşmaya yeltendi ama yine beceremedi. Sanki orada silah zoruyla onu geri püskürten görünmez biri duruyordu. Çabasını bu kez Colin de fark etmişti.

"Yukarıda kal, Gianna. Orada kal, anlaşıldı mı?" dedi uyarırcasına. Sesi bu kez biraz öncekinden daha alçak çıkmıştı. "Yanıma yaklaşmak için kendini zorlama." Gianna'nın hıçkırıkları âdeta kulaklarımda uğuldamaya başlamıştı. Biraz olsun kendine hâkim olamaz mıydı? "Ellie, onu eve sok..."

"Hayır, şimdi gidersem, bir daha kendimi asla affetmem!" Gianna ellerime vurarak beni uzaklaştırdı. "Louis'i seviyorum, seni de seviyorum, Colin, bunu neden başaramadığımı anlayamıyorum..."

"Yeter artık!" diye tiz bir sesle bağırarak araya girdim. Burada bir at kolik olmuştu, bu belki bir sorun olabilirdi ama bunun Gianna ve Colin'in davranışlarını haklı çıkaracak kadar dramatik bir yanı yoktu. "Lütfen biraz sakın olur musunuz? Buna inanamıyorum! Gianna, Colin eve gir dediyeceğini bunu yap. Bu halinle sadece Louis'i sinirlendiriyorsun ve böyle iyileşmeyeceği kesin. Hadi, git artık..."

Ona dokunmamı istemediği için sanki öyle yapacaktım gibi ellerimi kaldırdım, hıçkırmaya devam ederek hemen kendini mutfığa attı. Bahçeye inip Colin ve Louis'in yanına doğru yürüdüm ve yaklaşık bir buçuk metre kala güvenli bir uzaklıkta durdum.

"Paul nerede, o yardım edemez mi?"

“Paul burada değil. Ayrıca o veteriner değil.” Colin birkaç adım atması için Louis’i zorladı. Hayvan sanki yaşama isteğini yitirmiş gibi, başı hâlâ eğik olduğu halde isteksizce bir iki adım attı.

“Neden bir veteriner getirmiyorsun?” diye şaşkınlıkla sordum. “Bu işi yapan birileri mutlaka vardır. Burada da hayvanlar yaşıyor.”

“Çünkü bana yardım edemez! Böyle durumları iyi bilirim, Ellie, bunu ilk kez yaşamıyorum. Zor durumdayken insanlara ihtiyacım olduğunda benden daha çok korkuyorlar! Bunun en iyi kanıtını biraz önce gördük işte! Gelmemek için akıllarına binbir bahane geliyor, daha telefodayken korkmaya başlıyorlar...” Colin küçümser gibi elini sallayarak Louis’i birkaç adım daha atmaya ikna etmek için dilini şaklattı. Atın ayakları sadece yerde sürünüyordu. Colin iki tur attırdıktan sonra onu tekrar durdurup diz çöktü ve sanki demet halinde koparmak istercesine saçlarını yolmaya başladı. O an çaresizlik içindeydim. Paul yoktu, Colin’e göre bir veteriner çağırmak anlamsızdı ama bir çözüm olmalıydı. Kendini için için paralarken onu dalgın bakışlarla izledim. Birden başını kaldırıp bana baktı. Yüzü endişe, korku ve öfkeden kasılmıştı. Evet, bu haldeyken insanları korkutup kaçırabilirdi. Ben de yutkunmakta zorlanıyordum ve bacaklarım her an kaçma dürtüsüyle çekiliyordu. Ama kalmak için kendimi zorladım. Ona yardım etmeliydim.

“Ellie, eğer ölürse... eğer Louis ölürse, o zaman formülü çaldığım karabasana gider, kendimi öldürtürüm, yemin ederim... O zaman artık burada kalmanın bir anlamı olmaz...”

“Bunu yapmayacaksın,” dedim kararlı bir sesle. Ona yaklaşıp dağınık saçlarını okşamak istedim. Homurdanarak elimi itti.

“Beni bir köpek gibi okşuyorsun!” dedi öfkeyle bağırarak. Kendini kaybetmişti. Tedbiri elden bırakmayıp bir adım geri çekildim.

“Özür dilerim, sadece sana cesaret vermek istedim,” dedim soğuk bir sesle. Şimdi de beni mi reddediyordu? Bu ne demektir? Bu tiyatro yavaş yavaş sinirimi bozmaya başlamıştı. “Kendini öldürmeyi unut. Louis kolik olmuş, bu bir hastalık, dünyanın sonu değil ya...”

“Elisabeth, bunu anlamıyor musun? Louis olmadan yaşayamam, bunu yapamam, o benim her şeyim, o olmadan bir hiçim!”

Colin’in atını sevdiğini biliyordum ama artık abartmaya başlamıştı. Onu böyle şeyler söylemeye iten şey herhalde (umarım öyleydi!) Gianna’nın

neden olduğu talihsiz kazaydı. Ama bu saçmalığı daha fazla dinlemek istemiyordum. Burada yaptığımız şeyin hiç kimseye yararı yoktu. Ve anlaşılan Colin'i de teselli etmiyordu.

Arkamı dönüp tekrar mutfığa geri döndüm. Gianna masaya oturmuş, sapsarı bir yüzle tırnaklarını kemiriyordu.

"Bana bak, Gianna, veteriner gelir gelmez aşağı inip Colin'i Louis'in yanından götür ve muayene bitene kadar veterinerin yanında kal, bunu yapabilir misin? Para komodininin üzerinde."

"Hangi veteriner?" diye sordu Gianna kurşun gibi ağır bir sesle. Ama ben çoktan koridora çıkmış, sandaletlerimi yürürken ayağıma geçirmiştım. Anahtara ihtiyacım yoktu, gerekirse eve pencereden girebilirdim. Şimdi bir saniye bile kaybetmemeliydim. Bir an bile mola vermeden yol boyunca benzin istasyonuna kadar koştum ve zeytinliğe saptım.

Ana kapıyı açıp havuza doğru koşarken içimden sürekli, lütfen evde ol, evde ol... diyordum. Şükürler olsun ki Tanrı dualarımı duymuştu. Angelo piyanonun başında oturuyordu, yanbaşıda ısırılmış bir çikolata, önünde ise o sırada kalemle not aldığı bir nota sayfası duruyordu. Başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı.

"Ellie... bir şey mi oldu?" Telaşıma karşın gülümsemeden edemedim çünkü ağzının kenarına minicik bir çikolata parçası yapışmıştı. Serçe parmağımla onu sildim.

"Evet. Louis kolik oldu ve veteriner bulamıyoruz. Hayvan gerçekten kötü. Buraya gelebilecek tanıdık bir veteriner var mı?"

"Veteriner..." Angelo kalemi bir yana bıraktı ve kaşlarını çatarak düşünmeye koyuldu. Yüz ifadesi bunu yaparken bile neşeliydi. "Bir saniye bekle. Hemen dönerim."

Binlerce soru sormak yerine hemen harekete geçtiği için rahat bir soluk alarak piyanonun taburesine oturdum ve fırtınanın gökgürültülerini dinledim. Öğleden sonra denizin üzerinde başlamış, akşama dek iyice yankılaşmıştı. Şimdi gözüme daha güçlü ve karanlık geliyordu. Louis'in karın ağrısı belki de basık havadandı. Ben bile bugün terlemeden soluk alamaz olmuştum. Bugüne dek böyle basık bir havaya tanık olmamıştım. Geceleri denizin üstünde şimşek çakması sıradışı bir durum değildi. Ama şimdi

fırtına tam tepemizdeydi. Gökğürültüsü birkaç saniye boyunca yükseldi, ardından yine yavaşladı, sanki bir canavar derin bir soluk almıştı.

Gökğürültüsüne karşın Angelo'nun içerideki telefon konuşmasını duyabiliyordum; bu, ikinci ya da üçüncü görüşmesiydi... bu sıcak akşamda çalışmaya hevesli hiç kimseyi bulamazsa ne yapacaktım? Terlemiş yüzümü esmeye başlayan rüzgâra tuttum. Hâlâ sıcaktı, Westerwald'daki fırtına rüzgân gibi soğuk ve nemli değildi. Umarım hava şu ana dek olduğu gibi kalırdı, umarım...

"On dakika sonra sizde olacak. Ve tabii benim de kızının düğününde piyano çalmam gerekecek."

Ayağa fırlarken dirseğimi tuşlara vurdum. Fırtına sanki feryadımdan cesaret almış gibi tekrar gürledi. Angelo sakın bir tavırla güldü. "Ah, önemli değil. Nasılsa bunu yapacaktım. Şimdi bedava çalacağım."

"Ah Tanrım, teşekkür ederim... çok teşekkür ederim..."

"Bir şey değil. İtalya'nın iyi tarafı budur. Birileri, ihtiyacın olan birilerini tanır ve bu iyiliğin bedelini nasıl ödeyeceğini neredeyse her zaman bilirler. Bu, mafyanın temel kuralıdır ama insanları bir arada tutar. Bunu seviyorum. Her zaman suç işlemezler"

Veteriner hemen gelip Louis'e yardım edecekse, yeleğinin altında ağzına kadar dolu bir Kalaşnikof taşıyabilirdi, bence sakıncası yoktu. Kolik hastalığı hakkında bilgim yoktu ama tedavi edilebilir olduğunu biliyordum, en azından çoğu zaman. Ancak itiraf etmem gerekirse, bazen bu hastalık öldürücü olabiliyordu ama Louis dayanıklıydı. Bunu atlatırdı. Gianna onu benden daha çok seviyordu hatta veterinerin korkmaması için bahçeye inip Colin'i onun yanından götürmeye cesaret edecek kadar.

Bana gelince, oradan uzak durmamda yarar vardı. Sadece varlığım bile Colin'in açlığını azdırıyordu hatta bu gibi durumlarda belki de her zamankinden daha acımasızca. Ama Colin evden ayrılmamalıydı çünkü Louis'in ona ihtiyacı vardı. Hayır, Gianna ve veterinerin atla ilgilenmesi ve daha sonra Colin'in ona bakması daha doğrudu. Orada işim yoktu.

Ayağa kalkıp havuza doğru yürüdüm. Güneşin sıcaklığını hâlâ koruyan kenar taşlarına oturup ayaklarımı serin suya soktum. Ah, çok iyi gelmişti... Baldırlarım buraya gelirken attığım depar yüzünden hâlâ yanıyordu. Ellerimi kalçalarımın arkasına destek yapıp saçlarım yere değene kadar başımı geriye

attım. Ama bu bana yetmemişti. Beni canlandırdığı doğruydu, tamam ama istediğim bu değildi.

Sağıma baktım. Angelo yanıma gelmişti. Sandaletleri gerçekten pahalıydı. Birden, *ne olacak*, diye düşündüm. Bu kaybı sineye çekebilirdi. Kendimi suya atarken ne olduğunu anlayamadan ayak bileğinden tutup onu da beraberimde havuza çektim. Suyun altında gözlerimi açıp şaşkın yüzüne baktığımda gömleğinden binlerce baloncuk çıktığını gördüm. Sonra yüzeye çıktık ve su püsküretek soluk aldık.

“Seni hilekâr canavar,” diye gülerek azarlayıp bana doğru bir hamle yaptı ama ondan hızlıyım. Dibe dalarak havuzun öbür köşesine yüzdüm ve bir sıçrayışta basamakları çıktım. Üzerimdeki kısa elbisenin her yanından sular süzülüyordu. Onu üzerimden çıkarıp arkama fırlattım, her zaman yaptığım gibi içime bikinimi giymiştim.

“Unut bunu, Ellie, kadınları suya batırmam ve onlarla su savaşı da yapmam. Orantısız güç ilişkisi. Bu adil olmaz.” Havuzun ortasında durmuştu, masmavi su göğüslerine geliyordu. Uçlarından su damlayan saçlarını iki eliyle gülümseyen yüzünden geriye doğru attı. Sonra kollarını gevşekçe yana açarak yalandan kızmış gibi bana baktı. Islak gömleği yapılı ama çocuksu incelikteki bedenine yapışmıştı. Heykeltraş olsaydım, bu anı sonsuza dek alıkoymak için eskiz defterime çizerdim. İnsan bu eserden kazanacağı parayla en az buradaki kadar büyük bir yavuz yaptırabilirdi, üstelik zemini mozaikten ve ağzından su akan beş altın aslan ağzıyla birlikte. Ama beni şaşırtan, Angelo’nun saçlarının benimki kadar çabuk kurumamış olmasıydı. Üzerlerindeki parlak damlalar hâlâ omuzlarına damlıyor ama hemen kıvrıklaşıyorlardı. Tepemizde yeniden gök gürledi.

“Çok gençsin, değil mi?” diye sordum. Israrlı bakışlarından birden utanmıştım. Beni âdeta büyülüyorlardı. Oysa daha biraz önce ona doğru yüzüp ikinci kez meydan okumak istemiştim. Şimdi her hareket bana yıkıcı geliyordu.

“Bilmiyorum. İnsan 165 yaşında genç olur mu? Ne dersin?”

“165 mi?” dedim afallayarak. “Ciddi olamazsın.” Bu beni korkutmuştu. Oysa onu yakın zamanda dönüşmüş biri sanıyordum çünkü varlığının tadını öylesine yoğun ve içten çıkarıyordu ki. Yaşamaktan bu kadar keyif aldığını ancak bir budala görmezden gelebilirdi.

“Eh, hissettiğim yaş yirmi, biliyorsun. Hissettiğin yaş sayılır, gerçek yaşı değil. Siz kadınlar gençliğinizi geride bıraktığınızda hep böyle söylersiniz.”

Yine küstahlaşmaya başlamıştı. Siz kadınlar. Yine.

“Sen iğrenç, çirkin, kendini beğenmiş bir şovenistsin, Michalangelo.” Kendimi suya bırakıp ona doğru kulaç attım ama onu savaştırmak için kıskırtmanın gerçekten de bir anlamı yoktu, bir balık gibi kıvraktı. Yine de dibe dalıp bedenimi sırtüstü çevirdim ve yağmurun havuz yüzeyine damladığı gökyüzüne baktım. Çağıltısını dipte bile duyabiliyordum.

Ciğerlerim acımaya başlayınca tekrar soluk alıp havuzun kenarına doğru yüzdüm. Yağmur yağmıyor, âdeta bardaktan boşanıyordu. Evin arkasında bir şimşek çaktı. Ardından gök gürledi.

“Ah, hayır,” dedim endişeyle. “Hemen bitecek, değil mi? Bitecek mi?”

“Yağmur bir süre sonra kesilir, burada genellikle on dakikadan fazla yağmaz. Artık havuzdan çıkacak mısın, Swimmy?”⁴⁸

Bak şu işe, Swimmy. Çocuk kitaplarımın arasında en yırtık pırtık olanı. Onu yüzlerce kez okutmuş ve okumuştum. Diğerlerinden çok farklı olan ama yine de sürüdeki yerini bulan, büyük balığın gözünde küçük balık Swimmy. *Waldorf pedagojisi*⁴⁹ *kokan harika bir kitap*, diye düşündüm alayla, özellikle benim gibi sosyal engelli çocuklar için. Yine de sürüye katılmaksızın kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ve evet, havuzdan çıkacaktım, yağmurda yüzmek eğlenceli değildi ve en azından elbiselerimi kurutmaya çalışmalıydım.

“İçeri gelsene.” Verandanın taşları üzerinde ıslak ayak izlerimizden ve saçlarımızdan damlayan sulardan oluşan büyüleyici su dövmeleri bırakarak hâlâ açık duran kapıdan içeri girdik. Yağmur yağıyordu ama sıcaklık düşmemiştii.

Angelo elini salladı. “Bu taraftan, Ellie, sessiz ol, sana bir şey göstermek istiyorum.” Etrafıma göz atmayı çok istesem de, onun sesini izledim. Girdiğim salon öylesine büyüleyiciydi ki şaşkınlıktan ağzımı kapayamıyordum. İçinde bulunduğum yer bir okuma odası değil, kütüphaneydi. Burada kitaplardan başka hiçbir şey yoktu. Yerden tavana dek kitaplar –yüksek bir

48 Hollandalı yazar ve illüstratör Leo Lionni'nin aynı adlı resimli çocuk kitabı. (ç.n.)

49 Rudolf Steiner'in I. Dünya Savaşı sonrasının yoksul Almanya'sında kurduğu okullarda verilen eğitim. (ç.n.)

tavan!- ciltleri soluk ve yıpranmış, eski kitaplar, sırtlarında altın harfler basılı olan deri kaplı kitaplar, kalın albümler, okunmaktan ezilmiş cep kitapları ve notalar... evet, tüm duvar notalarla doluydu.

Âdeta huşu içinde kitapları işaret ettim. "Bunların hepsini okudun mu?"

Angelo hafif bir kahkaha attı. "Hepsini değil ama çoğunu. Zamanım çok."

Orası tartışılmazdı. Ama beni neden buraya getirmişti? Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ve yavaş yavaş huzursuzlanmaya başlamıştım. Angelo'nun dediği çıkmaz, hava aniden dönerse ne olacaktı? Ya sonbahara kadar yağmur ve soğuk olursa?

Angelo portatif bir merdivene el atıp bana doğru itti; kendisi diğer merdivene çıktı. Yere sağlam basıyorlardı ve en tepede küçük bir oturma yeri vardı. İnsan hangi kitabı okuyacağına karar veremediğinde ya da akşam başucu kitabını seçerken sayfalarına göz atmak istediğinde, burada rahatça oturabilirdi. Ama Angelo'nun niyeti bana kitapları göstermek değildi. Merdivenleri bahçeye bakabileceğimiz şekilde koymuştu ve gerçekten de bu yeşil ada hiçbir yerden bu kadar güzel görünmezdi. Onun gizemini hissedebileceğimiz kadar yakındık, yine de tüm çiçek saksılarının, ağaçların, soluk taşların ve çatlak sıvaların arasında olup bitenleri gözden kaçırmayacak kadar yüksekte oturuyorduk. Ama bu ne demekti? Şimdiye kadar gördüğüm tek şey, yerlere yağan ve tozları çamura dönüştüren ılık ve yoğun yağmur damlalarıydı.

Ama sonra, birdenbire bahçede kıpırtılar olmaya başladı. Geçen zaman içinde kontakt lenslerimi kullanmayı bırakmıştım ve gözlerim geçen yılki görme gücünü yeniden kazanmıştı; yine de burada olup bitenleri ilk başta tam olarak göremediğimden, gözlerimi keskinleştirme ihtiyacı hissediyordum ama sorun iyi görememek değil, gördüğüme bir anlam verememektir. Ansızın ortaya çıkan minicik kurbağalar kısa, ıslak otların ve taşların üzerinde zıp zıp zıplıyorlardı. Başparmağımın tırnağından daha büyük değillerdi. Gözüpek bir şekilde çiçek saksılarına ya da canlarından bezmiş gibi havuza atlayan, ince bacaklı narin yaratıklar. Kütüphanenin kapalı duran kapısının tam önünden bir kirpi geçiyordu. Minik bacakları ıslak toprağı tırmalıyordu. İkinci bir kirpi kısa bir arayla onu izledi. Okları bedenlerinde dikilmişti, kendimi yaralamadan onları okşayabilirdim. Daha arkada yavaşça taşlara doğru ilerleyen bir kaplumbağa gördüm. Kabuğunu

gururla kaldırıp başını uzatmıştı. Şimşeklerin aydınlattığı kuşlar yeni açmış çiçeklerin nektarını içmek üzere ortaya çıkmış tüm böcekleri kapmak için karanlığın içinde hızla kanat çırpıyorlardı.

Bu gösteri birkaç dakika sürdü ama sanki ağır çekimde izlenmiş muhteşem bir film gibiydi. Sonra yağmur dindi, topraktan buharlar çıkmaya başladı ve kurbağalar sanki hiç var olmamışlar gibi birden ortadan yok oldular.

“Evet. 165 yıldan sonra bile her seferinde büyüleyici,” dedi Angelo çekingen bir saygıyla. “Ama çok çabuk bitiyor.”

Bir an içim sapsarı ve zehir dolu bir öfkeyle dalgalandı. Şimdiye kadar başıma gelen tüm güzel şeyler içinde hiçbir gücümü şimdi olduğu kadar tüketmemişti çünkü bunu unutamayacaktım ve büyük olasılıkla aynı şeyi bir daha yaşayamayacağımı biliyordum. Günün birinde, belki de yakında ölüp gidecektim ve gözlerim bir daha dünyanın güzelliklerini göremeyecekti. Oysa daha yaşanacak ve görülecek çok şey vardı... Aynı anda Colin’in ölme isteğini düşündüm. Artık bunu kendime ve aşkıma yapılmış bir saldırı olarak görmüyordum, aksine bu düpedüz küfürdü.

“Gittiler,” dedim. Umutsuzluğumun içine hapsolmuş gibiydim.

“Geri gelecekler, en geç gelecek yıla.”

“Ve bundan hiç bıkmıyorsun, öyle mi?” Onun bıktığını duymak istiyordum ama Angelo yavaşça başını iki yana salladı.

“Hayır, benim için sıkıcı değil. Ama ilk kez izlediğinde bile mutlaka sıkıcı bulan insanlar vardır.”

Evet, olabilirdi. Bense doğayı, yeni oyunları ve hileleriyle beni sürekli oyalayan ve yaşadığım sürece onlarla karşılaşmak için kendime zaman tanıdığım bir büyü kaynağı olarak görüyordum. Ama günün birinde ölüp gittiğimde, tüm bunlardan dışlanacaktım. Sonsuza dek. Üzgün bir halde merdivenden inip verandanın çatısı altında kendime korunaklı bir yer aradım ve piyanonun yanındaki yastıklarla dolu kanepelerden birine kendimi bıraktım. Angelo yanıma gelmeden önce eve girdi ve çok geçmeden elinde kalın kenarlı, beyaz fincanlar içinde taze hazırlanmış espressoyla geri döndü. Fincanları sehpa koyduktan sonra omzundaki Garfield havlusunu kurulanmam için bana fırlattı. Espressonun kokusu beni bir anda canlandırmıştı.

Fincanımı bitirip sehpa koyduktan sonra, “Şu anda aklından neler geçiyor?” diye duygulu bir sesle sordu Angelo.

“Çok fazla şey.” Nemli saçlarımı yüzümden çekip ensemden gevşekçe ördüm; bir süre idare ederlerdi. Bikinim çoktan kurumuştur. Yine de yumuşak havluyu karnıma sardım. “Sormak istediğim...” Sorumun yarısında durdum. Bunu sormak saygısızlık olur muydu acaba?

“Sakın yeniden sindirim tartışmalarına girmeyelim, lütfen,” dedi Angelo gülümseyerek. Ben de gülümsemeden edemedim.

“Hayır, daha zoru.”

“Daha zoru mu?” Israrlı merakımı hoşgördüğünü gösterircesine dirseğiyle beni hafifçe dürttü. Grischa’nın tesadüfen bana çarptığı anları hatırladım, tabii bunları kasten yapmamıştı, bu genellikle teneffüsten önceki ya da sonraki izdihamda olmuştu. Yine de daha sonra ceketimi bir daha giymek istememiştim. Asla benimle şakalaşma ya da bilinçli olarak itme fikrine kapılmamıştı. Beni görmemişti bile.

“Sadece zor değil, aynı zamanda özel.”

“Gerçekten, Ellie, bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Ama yine de deneyebilirsin,” dedi Angelo şaka yaparak.

“Tamam, deneyeceğim. Nasıl dönüşüme uğradın? Bu senin için korkunç olmadı mı? Kim olduğunu biliyor muydun? Ve yirmi yaşında olman tesadüf müydü? Çünkü Colin de yirmi yaşında ve...” Angelo’nun yukarı kalkan eli beni frenledi. Tamam, bir kerede çok fazla soru sormuştum, eski hatam. Bir kez başladığımda, buna son veremiyordum. İnsanları sorularıyla bombardımana tutuyordum. Yine de Angelo sorularıyla fazla ileri gittiğimi düşünmüyormuş gibiydi. Benim gibi o da arkasına yaslandı ama bakışlarını uzağa dikmek yerine gözlerimin içine baktı.

“Hiç korkunç değildi. Acı yoktu, korku yoktu, aksine bana sınırsız özgürlük tanıyan yeni bir şeyin başladığını bilmenin verdiği bir duyguydu hissettiğim. Çünkü bunu istemiştim. Ve hayır, birçok insanın yirmi yaşındayken dönüştürülmesi tesadüf değil. Bu, insanın yaşamındaki özel bir dönemdir... çoğunlukla gelişme çağıdır ve yaşamın ciddi yanı henüz başlamamıştır; en azından bugün böyle. Yine de insanın kişiliği yavaş yavaş sorumluluk almaya ve yapısı sağlamlaşmaya başlar; gelecekteki günlük yaşamı biçimlenir. İnsanlar bu dönemde eğitim alır ya da okulunu yeni bitirip meslek hayatına atılır. O andan itibaren hayat adım adım daha karmaşık ve zor olmaya başlar. En azından benim için böyleydi.”

"O halde sen kendini buna zorladın. Bunu istedin, değil mi?" diye tekrar sordum çünkü doğru anlayıp anlamadığımdan emin değildim.

"Evet. Evet, kendimi zorladım, eğer böyle tanımlamak istiyorsan. Atalarının Prusyalı olması tesadüf değil herhalde?"

Ani suskunluğum yeterli bir yanıtı. On ikiden vurmuştu. Babamın ataları eskiden özerk Prusya devleti olan Pomeranya'dandı ve Protestan Prusya anlayışına göre slogan "Öldürmeyen şey güçlendirir"di, babam buna "ama lütfen geometrik örneklerde" diye ekleme yapmıştı. Çalışma masasında sabit bir yeri olmayan hiçbir eşya yoktu. Ve her zaman görevlerimizi dakik, düzgün ve uygun bir ciddiyetle yerine getirmemiz için başımızın etini yemişti. Bu, gözüpek macera tutkusuna hiç uymayan bir şeydi.

"Senden çok daha farklı bir dönemden geliyorum, Ellie. On dokuzuncu yüzyıl, Roma yüksek tabakasından. Çocuklarının kariyerlerini önceden belirleyen varlıklı bir aileden. Evet, bana piyano dersi aldırıldılar, sonuçta güzel sanatlardan mahrum kalmamak gerek. Ama başka bir meslek seçmem söz konusu değildi çünkü tüm oğulların seçeceği meslekler belliydi: Askerlik, yüksek öğrenim, hukuk kariyeri. Ailem bana karşı iyiydi, dayak yoktu, birçok ayrıcalıklarım vardı, asla aç kalmadık, mükemmel bir eğitim aldık. Şikâyet etmek istemiyorum! Ama asker olmak, savaşmak istemiyordum. Öte yandan bu yolu seçerek ailemi hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum."

"Bunu anlamıyorum..." Anlattıklarını heyecanla dinlemiştim ama kafam karışmıştı. "Bu yüzden kendini dönüştürmeye izin verdiysen, o zaman bu yolu yine de kabul etmedin."

"Hayır, etmedim. Orduya girdim, bir savaşa katılmak zorunda kaldım..." Angelo'nun bakışları kararıştı. Şu anda kötü anılara karşı savaşmaya çalışanı oydu. "Ve vuruldum. Resmî olarak."

"Resmî olarak. Ağır yaralıyken öleceğini düşünüp kendini dönüştürmeye izin verdin. Böyle mi oldu?"

"Hayır. Sadece vuruldum, hayati tehlikem yoktu ama birliğimin dışındaydım ve neler olacağını bilmeden, yerde öylece yatarken başka bir hayata özlem duydum, daha özgür bir hayata. Askerlikten nefret ediyordum, emirleri körü körüne yerine getirmekten, papağan gibi aynı şeyleri tekrarlamaktan ve sana tırnağındaki kir kadar değer vermeyen biri, hiç tanımadığın insanları öldürme emri verdiği için bunu yapmaktan. Ve sonra

müzik vardı tabii... Çocukken, özellikle de gençken beni en fazla üzen şey neydi, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım... sorunun yanıtını bilmediğimden değildi, aksine Angelo'yu askeri üniforma, hantal çizimler ve elinde silahla başkalarına ateş etmeye hazır bir şekilde savaşırken gözümde canlandıramamıştım.

"Dünyanın bana sunduğu tüm müzikleri keşfedip dinleyemeyeceğim için. O zamanlar yüzlerce parça depolayabileceğin MP3 çalarlar henüz yoktu. Evde balo verildiği ya da askeri bir davet olduğunda gramofon çalınırdı. Babam müziğin insanın duyularını gizlediğini düşünürdü. Dünyanın her yerinde muhteşem müzikler olduğunu ve hep olacağını biliyordum ama günün birinde ölecektim ve onların ancak çok küçük bir parçasını dinleyip çalabilecektim. Hayatıma piyanist olarak devam etsem bile; zaman asla yetmeyecekti. Her an kendini müziğe adasa bile, hiçbir insanın hayatı buna yetmez."

"Ve karabasan bu dileğini hissetti, değil mi?"

Angelo ondan beklemediğim bir ciddiyetle bana baktı. Soluk almaya cesaret edemedim çünkü yüzünün ifadesinin değişeceğinden korkuyordum. Birkaç saniye daha bu görüntünün içine dalmak istiyordum.

"Evet. Evet, o bunu hissetti ve bilinçsizce istediğim şeyi bana verdi. Bunu çok heyecanlı bulmuştum ve varlığını kökten değiştiren bir şeyler olduğunu anlamıştım. Böylece, olacıklara kendimi kapamadım çünkü her şey bana pisliğin içinde debelenerek öldürmeye devam etmekten çok daha iyi görünmüştü."

"Bir dişi miydi?"

Angelo omuz silktili. "Genellikle öyledirler. Bir dişi, bir erkeği dönüştürür. Herhalde daha heyecanlı oluyor. Bilmiyorum, henüz hiç kimseyi dönüştürmedim ve buna niyetim de yok."

"Neden?" Güçlkle soluk aldım. Karabasanlarla aramdaki duvar çok seyrek olarak bu kadar incelmışti. Onlar hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Doğru kişiyi henüz bulamadım," dedi Angelo kısa bir aradan sonra.

"Bu tıpkı bende olduğu gibi isteyerek oluşmalı. Gerisi boş."

Gerisi boş. Sırtmadan edemedim. Angelo geçmişten söz ederken gözüme şimdiye kadarki karşılaşmalarımızdan çok daha yaşlı görünmüştü...

olgun ve deneyimli. Şimdi yine o çapkın çekiciliği geri dönmüş gibiydi. Evet, gerisi boştu. Muzipçe güldüğümü görünce gülümsemesi yüzüne geri döndü.

“Ama aklından geçenleri hâlâ bana söylemedin, Ellie,” diye bana hatırlattı.

“Söylemedim mi?” diye masumca sordum. “Söyledim sanıyorum.”

“Hayır, soru sordun ama kendinden söz etmedin. Biraz önce neden öyle üzgündün?”

“Çünkü... ah... açıklaması zor,” dedim yarım ağızla. Ama sonra olduğu gibi söylemeye karar verdim. Belki bir yararı olurdu. “Colin ölümsüzlüğe pek sıcak bakmıyor. Ölmek istiyor.”

“Nasıl?” Angelo yanlış duymuş gibi inanmayarak öne doğru eğildi.

“Hayır. Hayır, öyle değil. Bunun bir süre sonra bitmesini istiyor.” Açıklamalarım daha fazla devam etmek istemiyordum, gerisi Angelo’yu ilgilendirmezdi ve özellikle yine bu konuya saplanıp kalmak istemiyordum. Bunu söylemekle nelere yol açabileceğim çok geç aklıma geldi. Angelo, Colin’in ölmek istediğini öğrendiğinde, sakın...

“Ama şimdi onu öldürmeye kalkmayacaksın, değil mi?” Ayağa fırlayıp tehdit edercesine karşısında dikilmek istedim ama ayaklarıma felç edici bir uyuşukluk yayıldı. “Angelo, lütfen, onu öldürme...”

“Tanrım, Ellie beni ne sanıyorsun? Ona bir şey yapacak değilim. Hem bunu neden yapayım?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Öyle olsa bile, ölümsüzlüğü seviyorum ve bunu kesinlikle tehlikeye atmam. Colin’e karşı asla şansım olmaz. Benden biraz daha genç olduğunu biliyorum ama o bir Cambion!” Angelo biraz önce söylediklerime hâlâ inanmıyormuş gibi derin bir soluk aldı. “Elli yıllık avantajım bile olsa buna asla cesaret edemem. Aradaki farkı kolayca kapatır. Yalnız anlamadığım, neden ölmek istediği. Yoksa, bir saniye...” Angelo duraksadı. “Belki de anlıyorum,” dedi daha çok kendi kendine.

Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslattım. Sakin ol, Ellie, diye kendimi iknaya çalıştım. Rahat soluk al. İyi gitti. Onu ele vermedin. Verdiysem bile, Colin, Angelo’dan güçlüydü.

“Dünyada uzun zaman geçirmiş,” diyerek üstü kapalı nedenlerini açıklamaya çalıştım. Eh, o kadar fazla da sayılmazdı. En azından Angelo kadar

uzun süre değildi. "Ölümsüz olmak benim için de çekici değil." O halde neden yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum?

"Evet, biliyorum, bu insani bir tavır. Kesinlikle anlaşılır. Ölümsüz olmayız, bu yüzden öyle olmak istemeyiz. Tamam, insanın yaşlanması pek güzel bir durum değil, itiraf ediyorum."

"Neden? Yaşlanmak olumlu bir şeydir, insan deneyim kazanır ve olgunlaşır... şey... evet." İnsanın yaşlanmasıyla ilgili bu tartışmamın iki argümandan sonra fos çıkacağını hesaba katmamıştım. Otur, sıfır

"Peki daha başka? Varisli bacaklar, romatizma, hemoroit, kırışıklıklar, uyku bozuklukları, kabız, iktidarsızlık..."

"Tamam, kes, anladım!" diyerek karşı koydum. "Ama yaşlılık sadece hastalıklardan oluşmaz!"

"Bu konudaki görüşlerini soyluca buluyorum ve haklısın, deneyim kazanmak, kendini geliştirmek ve olgunlaşmak anlamlı şeyler. Saf ve toy kızlar kadar çekilmezi yoktur," dedi Angelo ama dik dik baktığımı görünce, "Seni kastetmiyorum, sen şımarık bir kız değilsin!" diye ekledi. "Özellikle aptal hiç değilsin. Ama biraz önce saydıklarımı ben de yapabilirim. Benim yaşımdaki birçok erkekten çok daha eğitimliyim, birçok şey yaşadım ve gördüm. Kendime bilge demeyeceğim, herhalde olgun da sayılmam ama belki yıllar sonra olurum... Dediğim gibi, zamanım var"

Hımm. Yaşlanmak korkunç bir şey miydi? Gerçekten öyle miydi? Ne zaman yaşlanmaya başlayacaktım? Belki de şimdiden başlamıştım. Kalçalarıma çaktırmadan göz attım. Henüz çukurlaşmamışlardı ve inceydiler ama geçenlerde H&M'nin soyunma kabininde aynaya bakarken sol dizimin arkasında minicik, koyu kırmızı bir damar görmemiş miydim? Neyse ki tenim bronzlaştığı için artık göze çarpmıyordu. Ama oradaydı ve bir daha kaybolmayacaktı. İlk varis damarım. Bence bu yasaklı bir kelime olmalıydı. Kulağa tıpkı görüntüsü kadar iğrenç geliyordu.

"Yaşlılık bir çöküştür," diye devam etti Angelo. "Biraz şansın varsa, ruhun zinde ve çevik kalır ama beden çöker. İnsan bu arada yaşlanmaya devam ederse, ölümsüzlük elbette eğlenceli olmaktan çıkar. Bu âdeta bir lanet olur. Her şey yıldan yıla daha yorucu olur ve güçleşir, bedeninde artık kendini iyi hissetmezsin çünkü sürekli ağrır ve rahatsız eder ama ondan kurtulamazsın..." Angelo kısa bir an silkindi. "Hayır, bunu hiç kimse istemez,

bunda sana hak veriyorum. Ama bugün yaşlanmakla ilgili beni en çok rahatsız eden şey, insanı nelere özendirdiği. Bazen bana öyle geliyor ki tüm yaşam amacınız, yaşlandığınızda yeterince paranız olmasına dayalı. Ama neden, diye kendime soruyorum. Şu sigorta reklamlarına baksana, hepsi başlı başına korku aşıyor, her kanalda, her dakika; sürekli ölümlle, hastalıklarla ve kazalarla tehdit ediliyorsunuz. Okula, işe gidiyorsunuz, onlarca yıl esir gibi yaşıyorsunuz... ne için? Herkes tarafından unutulurken sefil bir hayat süreceğiniz huzurevleri için kenara bir şeyler koyabilesiniz diye. Yaşlıların bilgeliğine artık hiç kimse değer vermiyor. Eskiden, büyük aileler hâlâ varken, hep birlikte dayanışma içinde yaşanır ve herkes birbiriyle ilgilenirken her şey bambaşkaydı. Ama bugün yaşlanmak? İnan bana, Ellie, çok daha güzel şeyler var. Yoksa seni korkuttum mu?"

"Hımm. Bilmiyorum. Korkmadım ama pek de sevindiğimi söyleyemem." Tüm bunları Angelo'nun bakış açısıyla hiç gözlemlememiştim. Karşı çıkmak nerendeyse olanaksızdı. "Yine de yaşlanıp ölmemizin bir anlamı olmalı..."

"Var zaten. Birçok insan ölümsüzlük için doğmamıştır, kendileriyle barışık olmadıkları ya da kendilerinden çabuk sıkıldıkları için bu dürtüye ihtiyaçları vardır. Sonsuzluk onlara bir ceza gibidir. Burada ölümsüzlüğe övgü yağdırmayacağım, sadece neden böyle karar verdiğimi açıklamaya çalışıyorum."

Evet, Grischa'lar, Angelo'lar ve tüm diğer gözüpekler kendi iç huzurlarında yaşıyorlardı ve hiç canları sıkılmıyordu. Grischa'da gizliden gizliye hayran olduğum şey tam da bu kayıtsızlığı, mutluluğu sıkıca yakalayışı, korkusuz özgüveniyle yaşama karşı duruşuyken... özellikle ben, bundan nasıl şüphe edebilirdim? Peki bunun tam aksi ne anlama geliyordu? Colin'in artık kendisiyle barışık olmadığı mı?

Fırtına tekrar denizin üzerine çekilmişti ama gökyüzü hâlâ uzaklarda çakan ve karşımda duran Angelo'nun turkuaz gözlerini parlatan mistik şimşeklerle aydınlanıyordu. Biraz önce sözünü ettiği dürtü... bundan ben de hoşlanmıyordum, hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Şimdiden üzerime yüklenen beklentiler bana fazlasıyla ağır geliyordu. Herkes benden iyi derecede mezun olacağım bilimsel bir eğitim almamı bekliyordu, en azından biyoloji ama en ideali tipti. Tekrar soğuk Almanya'da olmayı, aşırı ısıtılmış amfilerde bizi aynı zamanda birbirimize rakip yapan ortak hedefimiz dışında beni

hiçbir şeyin bağlamadığı insanlarla bir arada oturmayı hayal edemesem de, büyük olasılıkla yakın zamanda başlamam gereken bir eğitim. Dışarıda beni bekleyen şey, başarı, para ve onaylanma için sürekli didinmekti. Elde edeceğim şey ise, bacaklarımdaki varislere ve omuz kireçlenmelerime karşı hiçbir şey yapamayacak olmamdı. Açık söylemek gerekirse, içimde bunun için en küçük bir istek yoktu.

"Peki ya çocuklar? Çocuk yapamıyorsunuz!" diye zaferle bağırdım. Belki de tartışmamın puanını yine de yükseltebilirdim.

"Bu doğru. Ama konu aslında kendiliğinden halloluyor. Çünkü insan çocuklarından uzun yaşarsın ve bunu hiçbir anne baba istemez."

Şimdi bu noktaya geldiğime pişman olmuştum. Çünkü benim için fazla karışık bir konuydu. Ve bana fazla yakın. Hayır, şimdi bu konuya kafa yormak istemiyordum.

"Ama bazı karabasanların ölmek istemeleri için bir neden olmalı... sürekli rüyalara açlık duymak ve doymak için insanları sömürmek zorunda olmak fazla yüksek bir bedel. Aslında dürtülere karşı koyamayan biz değil, sizlersiniz!" Dört artı puan almış mıydım? Dört puan kazanmış olmalıydım.

Angelo birdenbire ayağa kalkıp piyanosunun başına gitti ve tabureye oturarak yavaşça kendi etrafında döndü. Parmak uçlarıyla tuşlara dokundu, ses çıkarmayacak kadar hafif. Bakışları sanki içine dönmüştü, birkaç metre yakınında otursam da, benden çok uzaklara gitmişti.

"Ne oldu şimdi?" diye kuşkuyla sordum. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır ama... biliyor musun, bunu nasıl ifade edersem edeyim ya da ne kanıt gösterirsem göstereyim, sanki onu kötülüyormuşum gibi görünecek ve ben bunu yapmak istemiyorum."

"Kimi, onu mu? Colin'i mi?"

Angelo bir şey söylemedi. Demek ki Colin'i kastediyordu.

"Çok inatçı olabilirim," diye uyardım. "Ne düşündüğünü bana söyle, en azından birazını. Bilmek istiyorum."

"Bunun dürüstçe olacağını sanmam." Nazlanmıyordu, bunu gerçekten yapmak istemiyordu. Şimdi neden piyanonun başına oturduğunu anlamıştım. Herhalde orada kendini benim yanımdakinden daha güvende hissediyordu.

"Angelo, sen bir karabasansın, senden dürüstlük beklemiyorum. Şimdi çıkar ağzındaki baklayı..." Artık gözlerini görememek beni rahatsız ediyordu ama ona ısrar etmek de istemiyordum.

"Belki de kendi tarzımda dürüst olmak istiyorum. Tamam, dikkat et, bunu başka türlü ifade etmeye çalışacağım: Sen vejeteryan mısın?" Nihayet benden tarafa bakmıştı.

"Hayır. Pizza yerken görmedin mi? Salam muhteşemdi."

"Vejeteryan olarak yaşamayı denedin mi?"

Ah evet, bunu denemiştım. Çok kısa bir denemeydi. "On dört yaşımdayken. Ama sonra vazgeçtim."

"Neden?"

"Çünkü -ayrıca bu soru-cevap oyunu bence oldukça aptalca- kendimi berbat hissettim. Karnım ağrıdı ve sindirim güçlüğü çektim, demir değerlerim yerlerde süründü." Aslında demir değerlerim hep düşüktü ama vejeteryan olduğum dönemde ciddi bir eksiklik durumu ortaya çıkmıştı. Bunun için verilen hapları yutamamıştım. Rengim solmuş, keyfım kaçmış, kendimi sürekli yorgun hissetmiş ve her zamankinden daha hassaslaşmıştım. Ancak koca bir porsiyon spagettiden sonra kendimi biraz insan gibi hissetmiştim. "Evet, sonra tekrar et yemeye başladım, fazla değil ama gerektiği kadar."

"Ama hayvanları seviyorsun, değil mi?"

"Elbette." Hatta yakın zamanda akrepleri, denizanalarını ve yılanları da. Ve Angelo'nun küçük yağmur kurbağalarını. "Yani bana söylemek istediğin, bu ne yediğime mi bağlı?"

"Söylemek istediğim, dengeli beslenmenin önemli olduğu. Nasıl yiyorsak, kendimizi öyle hissederiz. Hızlı ve rastgele tıkıştırılan birinin tutarlı ve huzulu bir insan olması seyrek. Ben dengeli beslendiğime ve ihtiyacım olan besini aldığımı inanıyorum."

"Angelo, seninle bu kadar açık konuşmak istemem ama insanların rüyalarını çalıyorlar!" Sesimin suçlayıcı çıkmamasına çalışmıştım hatta bunda bir ölçüde başarılı olduğum söylenebilirdi.

Ama bu onu rahatsız etmemişti. "Evet, rüyalar, yenilenebilir besin maddesi."

Alaycı bir kahkaha attım ama Angelo'nun yumuşak bakışları donmuştu. Söylediği şeye gerçekten inanıyordu! Yenilenebilir besin maddesi...

Öfkeyle başımı iki yana salladım. “Hayır, o kadar basit değil... Karaba-sanlar bir kurbanı sürekli sömürdüğünde, depresif ve hasta oluyor ve bir süre sonra artık rüya göremiyor!”

“Böyle yaptığımı kim söylüyor? Böyle bir şey bana çekici gelmez. Ama madem bu konuya girdik, yenilenebilir besin maddesini falan bir kenara bırakalım. Hiç hayvan katliamı hakkında düşündün mü? Her gün binlerce domuz ve sığır A noktasından B noktasına taşınıyor, daracak yerlere sıkıştırılarak Avrupa’nın içinde yüzlerce kilometre yol katediyor, sadece sizler her gün körili sosislerinizi tükünabilesiniz diye ölüme gönderiliyorlar.”

Angelo’nun benimle konuşurken düşmanca bir tavır takındığı söylene-mezdi, ses tonu daha çok barışçıl ve sempatikti. Bu onun için bir tartışma konuşması değil, kendini ifade etmek için bir şanstı. Söylediklerinden hoş-lanıp hoşlanmadığının onun için bir önemi yoktu. Deddiği gibi; kendisiyle barıştıktı. İçimde yine bir kıskançlık dalgası kabarmıştı.

“Körili sosis yemem,” diye yalan söyledim nezleli bir sesle.

“Yine de rastgele sömürmüyorum, gece yaklaştığım insanlar sürekli değişiyor, onları çoğunlukla bir kez ziyaret ediyorum. Evet, belki ertesi sabah kendilerini keyifsiz ve anlaşılmaz bir şekilde yorgun hissediyorlar ama bu geçici bir durum. Kötü beslendiğim zaman yapabileceklerim asla kendiliğinden iyileşemez... bu tamamen başka bir konu!” Ansızın durdu ve sanki tüm bunları söylemek istememiş gibi başını iki yana salladı.

“Devam et,” diye rica ettim. Ama bu dileğimi bahçede attığı iki uzun turdan sonra yerine getirdi. Anlaşılan, düşüncelerini bir düzene koymaya ihtiyacı vardı; tıpkı sınav öncesi bayılmaktan korkan bir öğrenci gibi.

“Colin hakkında kötü bir şey söylemek istemiyorum. Kararına saygı duyuyorum ve bunu tutarlı bir şekilde devam ettirmesi son derece etki-leyici ama bunu bir zamanlar ben de denedim ve bu beni öyle bir yaratık haline getirdi ki kendimden korktum. İnsan sanki kendi üzerindeki kontrolü kaybediyor, en azından bende durum böyleydi... belki Colin böyle yaşamak için yeterince güçlüdür. Ben değilim.” Şimdi sesi âdeta meydan okur gibi çıkıyordu.

Söylediklerini derinlemesine düşündükçe, kendimi aldatılmış gibi hissetmeye başlamıştım. Colin aralıkların gittikçe azaldığını söylemişti. Ve açlığı yoğunlaşıyordu. Bu, daireleri gittikçe daralan, sonu gelmez bir

helezondu sanki. Ucu onu asıl ihtiyacı olan hiçbir yere çıkartmıyordu. Bu nasıl düzelecekti?

Ve Angelo'nun üstü kapalı söylediği şey doğrudu: Colin anılarımı benden aldıktan sonra kendini haftalar boyu her zamankinden daha fazla insanca hissetmişti. Hatta Trischen'e, onun yanına gittiğimde hâlâ onun etkisi altındaydı ve onları bana bilinçli olarak geri vermemişti çünkü bana her zamankinden daha az iblisçe görünmek istemişti. Benim yerime başka bir insanı sadece bir kez sömürmüş olsaydı, aramızda yaşanan tüm o korkunç şeyler büyük olasılıkla hiç gerçekleşmeyecekti. Nasıl bu kadar düşüncesizlik etmiş ve Colin'in anılarımı sömürmesine izin verebilmişim?

Sonra François'yla olan savaş: Hayvanat bahçesindeki hayvanlara saldırmak yerine önceden iyice beslenmiş olsaydı, her şey belki de çok farklı gelişemez miydi? Başkalarının rüyaları ona doğru hareket etme olanağı sağlayıp beni koruyacaksa bunun ne sakıncası olabilirdi?

"Hey, bana bak... Yine nerelere dalıp gittin?"

"Pek güzel yerlere gittiğim söylenemez," diye yanıtladım boğuk bir sesle. Parmağımdaki iyileşmiş kırığı elimde olmadan ovuşturdum. Colin'in açlığını körükleyen Tessa değil, kendisiydi. Çünkü ne olduğunu ve nasıl yaşaması gerektiğini kabul etmeyi reddediyordu. Aramızda duran ve onu öptüğümde diken gibi dudaklarıma batan şey buydu. Her türlü yumuşaklık acı ve üzüntü veriyordu. Her yakınlaşmanın sonucu ölümcüldü.

Aslında onun için önemli olan neydi? Benim sağlığını mı, yoksa onunla hiçbir ilgisi olmayan insanlar mı?

"Gözlerini okuyamıyorum... Çok güzeller ama bir o kadar da uzak."

Bu sözleri düşlemiş miydim? Yoksa gerçekten de Angelo'nun hafif açık duran ağzından mı çalınmışlardı? Eğer öyleyse, bu yanlışlıkla olmalıydı. Gözlerim mi? Güzel miydiler? Bunu daha önce bana hiç kimse söylememişti. İnsanlar bunun için başka ifadeler seçerlerdi. Örneğin Andi. İlk haftalarda gözlerimin ne kadar gizemli olduğunu söylemekten bıkip usanmamıştı. Ama hormon sarhoşluğu geçince, birdenbire karanlık baktıklarını fark etmişti. Sürekli öyle kötü kötü bakmamalıymışım. Gianna da bazen tam bir çılgın gibi baktığını söylemişti. Çok teşekkürler

Angelo'nun elleri sanki her an çalmaya başlayacakmış gibi tuşların üzerinde gezindi ama bunu yapmadı.

“Şu an aklıma bir şey geldi...” diye mırıldandı. “Chopin’in 20 no.lu noktürnünü biliyor musun?”

“Klasik müzik pek dinlemem,” diye dürüstçe itiraf ettim. “Çoğunlukla içimi sıkırlar.”

“Fazla çabuk tüketildiğinde böyle olur. Ve asıl püf noktası da buradadır. Bu parçayı yıllarca çalışarak âdeta aşındırdım ve her seferinde kendimi başka bir evrede, başka bir durumda ve olgunlukta buldum. Yavaş yavaş geliyor, bana yeni yüzler ve akortlar gösteriyor. Canlanıyor, sürekli yeniden yeşeriyor... ve yine de tanıdık kalıyor.”

“Bana çalar mısın?”

Angelo ellerini tuşlardan çekti. “Ben... hayır, çalmasam daha iyi.”

“Neden ama? Hadi nazlanma, Piyano Bar’da sayısız insana çalışıyorsun, bunu kolayca yapabilirsin.”

“Evet ama tanımadığın bir kalabalığa çalmak, bunu yakın olduğun biri için yapmaktan çok farklıdır.”

“Angelo...” Uyarırcasına gözlerimi ona diktim. “Beni bu ilham tapınağında şimdiye kadar hiçbir kadına çalmadığına inandırmak istemiyorsun herhalde. Bu piyano bu amaçla burada durmuyor mu?”

Gülümsememe dostça karşılık verdi. “Hayır, benim için duruyor, evet, daha önce başka kadınlara da çaldım. Ama bu noktürnü değil. Bu şimdiye kadar bana aitti.”

“Artık paylaşmak için bir neden daha.”

Belki yüzümden ne düşündüğüm okunmuyordu ve gözlerim uzaklara dalmıştı ama onun durumu da benden farklı değildi ve bu beni rahatsız etmiyordu. Neyi kastettiğinin ve ne anlama gelebileceğinin yükünü omuzlamaksızın onun hareketlerini izlemek beni tatmin ediyordu. Sırlarını ona bırakmak istiyordum.

Arkamı döndüm ve her köşesinden bana fısıldayan bahçede dolaşıyormuş gibi yaptım. Yumuşak bir cıvıltıya benzeyen fısıltılar, Angelo ilk yumuşak akorları basma cesaretini bulur bulmaz kesildi. Müzik mis gibi kokan havada bana doğru süzüldü. Beni öylesinde derinden etkilemişti ki müziğe ancak hareket halindeyken katlanabiliyordum. Bu, kendimi cezalandırdığım onca yıldan sonra daha rahat yaklaşıp kabul edebildiğim, tatlı bir acıydı. Bu parçaya hakkını verebilmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylerken,

Angelo'nun ne demek istediğini anlamıştım. Kendini özgürce yayabilmesi için müziğin de zamana ve mekâna ihtiyacı vardı; onu kapalı konser salonlarına hapsedmek ve berrak ama yine de birbirine geçmiş dizelerinin özgürlüğünü elinden almak günah olurdu. Benim gibi dolaşabilmeliydi. Müziği dinlerken Angelo'nun yüzünün benden uzak kalmasına, bana yasaklanmasına boyun eğmem gerektiği gibi. Gözkapakları inik, ağzı suskun, elleri kendine saklı.

Müzik sustuktan sonra aşınmış melek heykelinin yanında tekrar yan yana geldiğimizde, "Seni dışarı atmam gerek tatlım," dedi. Onun da açlığını gidermesi gerekiyordu elbette.

"Ben tatlı değilim."

"Haklı olabilirsin. Üzgünüm, 'Ellie'ye ve diğer adlarına alışmadım. Fazla genç kız gibiler. Sen artık bir genç kız değilsin."

"Ama tatlı da değilim," dedim ısrarla. Oysa bu okşayıcı takma adı ona yasakladığım için şimdiden pişman olmuştum. Normalde bunu kesinlikle reddederdim ama Angelo'nun ağzından çıktığında omuzlarımda belli belirsiz bir ürperti oluyordu.

"Peki sana ne diyeceğim?" dedi Angelo sesli düşünür gibi. Sonra gölgesi bölük pörçük ve pürüzlü bir karanlık halinde taş meleğin üstüne düşen bedenimi çekingen bir okşayışla süzdü. Birkaç yıl sonra ölecektik, adlarımız çoğunlukla yanlıştı, sadece yankı ve dumandı. Ama ölümsüzlük yanlış bir ad için fazla uzundu. O kendi adını çoktan bulmuştu. Peki benimkine ne olacaktı?

"İyi geceler, Betty Blue."⁵⁰

Betty Blue... Betty... Arkamı dönüp açık duran bahçe kapısından koşarak çıktım ve Piano dell'Erba'ya dek hiç durmadan koştum. Çünkü kısa da olsa, eve dönüş yolunun tadını çıkarmak istiyordum.

Betty Blue mu? Bunu o mu uydurmuştu, yoksa adı böyle olan bilindik bir karakter mi vardı? Betty Blue kulağa yetişkin, melankolik ve aynı zamanda cilveli geliyordu. Sanki bu adı daha önce okumuş ya da duymuştum. Ama nerede, hatırlamıyordum.

Angelo'nun anlattıkları çok daha önemliydi. *Aslında hepsi açık ve basit*, diye düşündüm. Her şey ortadaydı: Colin insanları sömürmek zorundaydı.

Bunu yaptığı takdirde Angelo gibi sakin, tok ve kolay bir yaşam sürebilirdi. Bu ikimiz için de geçerliydi.

Ev nihayet sakinleşmişti. Her yer yağmurla nemlenmiş at pisliği kokuyordu; herhalde temizleyecek zaman bulamamışlardı. Eve arka kapıdan girdim. Colin ve Louis ortalarda yoktu ama Gianna mutfakta bıraktığım yerde oturuyordu ve berbat görünüyordu.

“Nihayet gelebildin!” Savruk bir hareketle dağınık saçlarını düzeltmeye çabaladı. “Tanrım, Ellie, Louis hastayken ve Colin’in aklı başından gitmişken ortadan nasıl kaybolabiliyorsun? Bu hiç de adil değil!”

“İyi akşamlar,” diyerek insanların karşısındakini haksız yere suçlarken bile en azından nezaket kurallarına uyabileceğini ona hatırlattım. “Neden hâlâ yatmadın?”

“Çünkü midem ağrıyor ve uyuyamadım.” Ah. Yine midesi. “Ayrıca seni bekledim. Bunca zamandır neredeydin?”

“Veteriner geldi mi? Louis’i tedavi edebildi mi?”

“Evet. Evet, bir veteriner geldi hatta oldukça çabuk. Louis yine şaha kalktı ama çok korkunçtu, neden burada değildin? Colin’i hiç böyle görmemiştım, açlıktan ve öfkeden yere yığılmak üzereydi, ayaklarının üstünde güçlkle durabiliyordu, üzerime saldıracağını sandım...” Gianna’nın bükülmüş bedeninden bir titreme geçti. Parmaklarıyla karnını yokladı. Colin ona yaramıyordu. Belki de Paul’le birlikte eve dönmeliydi, böylesi daha iyi olacaktı. Yoksa sinirleri iyice harap olabilirdi. “Neden bizi yalnız bıraktın?”

“Çünkü yardım almaya gittim! Veterineri bulup gönderen bendim! Tatmin oldun mu? Ayrıca size bir faydam dokunmazdı, Colin’in açlığını körüklüyorum, üstelik Louis’den de korkuyorum.”

“Ah, Ellie, sen artık hiçbir şeyden korkmuyorsun,” dedi Gianna sert bir sesle.

“Saçma. Hem de ben ha?!” diye gülererek bağırdım. “Neredeyse her şeyden korkuyorum!”

Gianna kahkahama katılmadı. “Elisa, aptalca davranma. Onun ne kadar yakışıklı ve çekici olduğunu biliyorum ama Colin’i görmeliydin...”

“Colin’i gördüm ve onu hepinizden daha iyi tanıyorum. Onu aldatabileceğimi masıl düşünebilirsin? Bunu asla yapmam. Aklınızda seksten

başka bir şey yok mu sizin? Dünyada insanları birbirine bağlayan çok daha başka şeyler var.”

Gianna yumuşak ama fazla iddialı bir çaresizlik ifadesiyle beni süzdü. Bu bakışlar beni her türlü laf dalışından çok daha fazla suçluyordu. Bunu yapması için bir neden yoktu. Yasak hiçbir şey yapmamıştım.

“Baksana, Gianna, Betty Blue adında biri var mı?” Belki bu sorumla dikkatini dağıtabilirdim; sonuçta edebiyat, film ve tiyatro alanında bilmediği yok gibiydi. Ama sadece güldü. Başını iki yana sallayarak aşağılayıcı, nefret dolu bir gülüştü. Bunu daha fazla duymak istemiyordum. Demek ki Betty Blue diye biri yoktu ve bu adı iğrenç bulduğu belliydi.

Koridordan gelen ani gürültülerle irkildik; sanki biri ağır bir şey çekiyormuş gibi bir patırtı, ayak sesleri. Başlarımız aynı anda kapıya döndü.

“Ah, Tanrıya şükür, döndün...” Gianna, Paul mutfığa girer girmez derin bir oh çekti. Ağabeyim bitkin görünüyordu. Tişörtü sırtına yapışmış, saçları terlemişti. Gianna hemen yanına koşup korunmak ister gibi geniş göğsüne sokuldu. Paul onu kollarıyla sıkıca sardı.

“Tamam, sorun yok. Üzgünüm, trafiğe takıldık, çabuk geledim. Artık buradayım.”

“Her şeyi aldınız mı?” diye kulağına fısıldadı Gianna. Duymayacağımı sanıyordu herhalde, oysa her hecesini duymuştum.

“Yine mi alışverişe gittin?” diye anlamayarak Paul’e sordum. “Yeterince malzememiz vardı.”

Paul ve Gianna yanıt vermek yerine birbirlerine baktılar. Benden bir şey gizliyorlardı, bir plan yapmış olmalıydılar. Kafalarından yine ne geçiyordu? Lanet olsun, neden beni her şeyden dışladıkları hissine kapılıyordum?

“Git, yat, Ellie,” dedi Paul otoriter bir sesle. “Geç oldu.”

“Yorgun değilim. Dışarıda biraz dolaşacağım.” Hava şimdi yavaş yavaş serinlemeye başlamıştı.

“Yat dedim!”

Hayır. Hayır, bana böyle davranılmasına izin vermeyecektim. Bana sebepsiz yere böyle baskı uygulaması doğru değildi. Artık onlarla ilgilenmeyecektim; planlarını yapıp arkamdan konuşabilirlerdi. Zaten ağzımla kuş tutsam yararı yoktu. Önce Paul fazla duygusal davrandığımdan dem vurmuştu, şimdi Gianna ve Colin gibi davranmak yerine harekete geçtiğim

halde yine de yaranamıyordum. Peki ya Gianna'ya ne demeliydi? Colin'le ilişkimin bir temeli olmadığına ve çok fazla beklenti içine girdiğime beni ikna etmeye çalışmıştı. Ama şimdi nihayet mantıklı davranmaya başlamıştım, oysa o beni duygusuzlukla suçluyordu. Ne istiyorlardı benden? Vicdanım temizdi; Louis'i kurtarmıştım ve bu kendimi iyi hissettiriyordu. Bu güzel duyguya sıkıca sarıldım ve öfkem azalıp yok olana dek sakin soluk alıp başka hiçbir şey düşünmemeye odaklandım.

"Bir daha gelme," diye fısıldadım. "Asla. Sana ihtiyacım yok."

O gece kepenkleri ardına kadar açtım. Karanlığın tüm varlıkları kabulümdü. Şimşekler hepimize binlerce gölge armağan ederken, yatağımdan verandanın tavanında gezinen kertenkeleleri izledim.

Henüz geç değildi, hiçbir şey kaybedilmemişti. İkinci şansımızı elde edecektik. Bir kez daha baştan başlayabilirdik. Zaman baskısı, içsel savaşlar ve korku olmadan.

O da bunu benim kadar istiyordu. Sadece beklemem gerekiyordu.

Başka hiçbir şey yapmayacaktım.

Sadece bekleyecektim, o kendini bana vermeye hazır olana kadar.

yanımdaki su şişesinden bir yudum alıyordum. Suyu içerken plastik çıtırdıyordu. Sıcak, çatıya bastırıyordu. Bana yalvarıyordu.

Balkon kapısını sürekli açık tutuyordum. Bakışlarım gökyüzüne çevrilmişti, denizi hissetmeliydim. Ama onu duyuyordum. Oradaydı.

Kendimi bırakabilirdim.

...açan çiçeklerinin parlaklığında rüya görsün diye...

"Bunu biliyor musun? Yeşil periyi?"

"Hayır. Hayır... Nedir bu?"

"Absent."

Şekeri kaşığın içine koyup eriyene kadar aleve tutarken, yüzünü sadece mumlar aydınlatıyordu. Yeşil peri... Şimdiden her yerdeydi. Pervaneler sürekli ateşe doğru uçuyor, kanatlarını yakarak canlarını güç bela kurtardıktan sonra bunu yeniden deniyorlardı. Aptallıklarına gülmeden edemedim. Ama bu ölümcül halka oyunlarını severek izliyordum. Şeker yeşil sıvının içine damla damla akarken içlerinden biri ince camlı yüksek bardağın kenarına kondu. Sonra öldü.

Başımı kollarımla desteklemiştim. Buklelerim esen rüzgârda ince parmaklarını okşuyordu. Solan yapraklar arkamda yere düşüyordu. Mor ve kan kırmızısı renkleriyle baş döndürücü tatlı kokularını son kez yaydıktan sonra hareketsiz kalıp çıplak ayaklarımın altında ezildiler.

"Şimdi görünecek... bak..."

Bardağın içine buz gibi suyu dökünce, absentin uçucu yeşili kıvrılmaya, çizigiler, yüzler ve ince bedenler oluşturmaya başladı, ta ki donuklaşana ve peri kendini bakışlarımızdan gizleyene dek. Onu emip yutmalydık.

"İlk bardakta nesneleri görmek istediğin gibi görürsün." Kaşığı tekrar alev üzerine tuttu. "İkinci bardakta var olmayan nesneleri görürsün."

"Öyle mi diyorsun?"

"Oscar Wilde öyle demiş."

"Görülen ve hissedilen şeylerin hepsi burada değil mi?"

Yanıt vermedi, bunu yapması gerekmiyordu, ikimiz de yanıtı biliyorduk. Peri tekrar bize kendini gösterdi, bu kez uzun, kıvrımlı saçlarıyla. Bardakta tek ayağı üzerinde döndü. Sonra hiç var olmamış gibi kayboldu.

“Üçüncü bardakta, der ki nesneleri gerçek halleriyle görürsün, bu, başına gelebilecek en korkunç şeydir”

“İnsan olarak.”

“Evet, insan olarak.”

Sadece bir bardak içtim.

Diğer ikisine ihtiyacım yoktu.

Tarlaların arasından hava geçti, başaklar hafifçe dalgalandı...

Başımızda kasklar olmadan, kollarımız çıplak yol alıyorduk. Dağlar ve deniz bizi kuşatmıştı. Azur mavisi derinliği altımızda uzanıyordu. Baş döndürücü uçurumlar bizi ondan ayırıyordu. Yanlış bir dönüş, yoldaki bir taş, dönemecin ardından çıkacak olan bir kamyon sonu beraberinde getirebilirdi.

Ona sıkıca tutunmamıştım bile. Rüzgâr benimle savaşılabilsin diye kollarımı iki yana açmıştım. Tüm ağırlığıyla göğüs kafesime bastırıyor, saçlarımı savuruyordu. Onları bir daha asla tarayamayacaktım.

Gittikçe yükseğe çıktık. Tüm kargaşadan, şehrin sıkıcı gürültüsünden, yaşamlarına aklı başında ve zekice küfredebilmeleri için boşuna yorulan insanların uzağa. Nihayet onlardan kurtulmuştum.

Artık hiçbir yasanın ve beklentinin olmadığı, her şeyin ölü ve unutulmuş olduğu harabelere doğru.

“Burası kusursuz bir cennet.”

Burada kalmak. Hayatım boyunca, ışıktaki durmak, her yerde parlayan ışıktaki. Yıkık bir duvarın üstüne oturduk. Çevremiz yüzyıllar önce terk edilmiş şehrin kalıntılarıyla çevriliydi. Geriye sadece yılanlar, örümcekler ve akrepler kalmıştı. Şehrin sakinleri artık onlardı. Ağustos böcekleri sessizliğin içinde öttüler.

Elini kaldırıncaya hepsi sustu.

Şimdi onları duyabiliyorduk. Geceleri harabelerin arasında gezinen ve kaybettiklerini arayan ruhlar. Burada kaldığımız takdirde onları kuratacak-tık. Yanımızdaki bin yıllık bir taşın üzerinde güneşlenen yılanı kayıtsızca baktım. Üzeri kocaman kabuklu bir örümcek kurumuş katırtırmaklarının altından çıkıp ayak parmaklarını okşadığında bile ondan korkmadım. Ondan

korkan ben değildim. O benden korkmuştu. Dokunaçlarını okşamak için öne doğru eğildim. Hareketinin ortasında donup kaldı. Soğuk hissettiriyordu, serin ve kadifemsi.

“Yürümeye devam et... git beslen...”

Güneş saçlarımı ve omuzlarımı yakıyordu. Ona her saniye için teşekkür etmek istiyordum. Yapışkan suları gülümseyen ağızlarımızdan kumların üstüne damlayıp karıncalar üşüşene dek kaktüslerin meyvelerinden yedik.

Ağustos böceklerinin şarkılarına tekrar izin verdik. Dünya altımızda küle dönse bile hâlâ en yüksek perdeden söyleyecekleri o eski yakarışlarına devam ettiler.

Ormanlar hafifçe hışırdadı, gece öyle yıldızıydı ki...

Rüyalarımı tek başıma belirleyebiliyorsam, onları özlemlerime göre şekillendirebiliyorsam, yakın olmak niye?

Kendimi bu görüntülere terk ettiğim anda artık yalnız değildim. Onun dokunuşlarını sanki yanımdaymış gibi hissediyordum. Yanlış ya da ahlaksızca bir şey yapmadığımdan emin olarak. O da bunu düşünüyordu, bunun hakkında konuşmadığımız halde öyle olduğunu biliyordum. Düşüncelerimiz gece gündüz bunun etrafında daireler çiziyordu, özellikle geceleri; o rüyaları çalarken, bense karanlıkta yatarken. O zaman onun yüzünü ve ellerini hayal ediyordum, hep öpmek ve tadına bakmak istediğim dudaklarını, hiçbir şeyi yanlış yapmayan ellerini, benim yanımda yanlış yapmazlardı... çünkü hiçbir şey yapmıyorlardı. Onları dolaştıran bendim.

Çoktan ölmüş bir ruh gibi ona fısıldadım. Uçurumların en dibinden gelen hüznünlü bir fısıltı gibiydi. Uzaktaki ormanların içinde dolaşsa bile, beni duymuş olduğuna güvendim. Gururlu başının üzerindeki çamlar rüzgârda esse bile.

“Neredeyiz? Sanki burası...”

Gözlerimi kapayıp yeniden açtım. Kayalar çalkantılı denize dik iniyordu. Baş döndürücü bir yükseklikteydik. Bu yeri tanıyordum. Daha önce buraya gelmiştim ama ne zaman olduğunu hatırlamıyordum. Benim dünyama aitti. “Sanki benimle konuşuyormuş gibi.”

"Ne anlatıyor? Bir masal mı? Eski bir efsane mi?"

"Gerçek bir hikâye."

"Yine de efsane dinlemek ister misin?"

"Evet."

Elini kaldırıp denizin parlak, mavi nüansları üzerinde hareket ettiren kollarımız birbirine değdi. Bulunduğum yerden aşağı atlayıp dibinde keşfedilmemiş birçok hazinenin yattığı denize dalmak istedim.

"Bu yere Capo Vaticano derler. Araplar bir kadını kaçırmışlar -dediklerine göre çok güzel bir kadınmış- ve onu buraya hapsedmişler Üzüntüsünden kendini denize atmış. Deniz o günden beri kadının sevdiği renklerde parlarmış: mavi ve turkuaz."

Sadece deniz değil, diye düşündüm.

Başka bir söz söylemedim.

Ve ruhum kanatlarını genişçe gerdi...

Son günlerde özlemim açlığını yok etmişti. Artık hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ne yiyeceğe ne de uykuya. Ne de müziğe. Evdekilerin konuşmalarını duymuyordum.

Sabahları herkes uyurken kumsalda yürüdüğümde, damarlarlanımda akan kan sanki yavaşlıyordu. Gölgelelerin, akşamları biraz erken serinlettiği taşların arasından çekingen gözlerle beni izleyen her kertenkeleyi tanıyordum. Dallarında ağustos böceklerinin cırladığı katırtırnaklarını tanıyordum.

Tenim bronzdu ve ipeksi bir serinliği vardı. Saçlarımda yer yer açık renk perçemler oluşmuş, gözlerim denizin rengini almıştı.

Onlardan içilebilirdi.

Bir gün bunu yapacaktı.

... Sanki evine uçuyormuşçasına, kanat çırpı sessiz diyarda.

Son soluklar. Güneş batmaya yakınken küçük balkonda oturmuştum. Yukarıdan denize bakıyor, yarasaları izliyordum. Onu burada beklemek ne muhteşemdi. Belli belirsiz çizdikleri daireleriyle çevremde kanat çırpıtlar, ne uzak ne yakın.

Sıcak, akçakavakların hışırtısından çekilip gitmişti. Sonbahara dair bir önsezi gibi.

Dağlar yanıyordu, günlerden beri.

Günbatımı bana aitti. Sadece bana.

Akşamları yüzerek açıldığımda denizin üstündeki sise bir türlü ulaşamıyordum. *Birkaç metre daha*, diye düşünüyordum, *on kulaç daha, belki yirmi*. Bacaklarım yorulmuyordu. Ayak parmaklarım soğuk, derin zemini yokluyordu, öylesine canlandırıcıydı ki.

Arkamı döner dönmez yanan dağı görebildim.

Ama baştan çıkarıcı ve yumuşak sise hiç ulaşamadım. Çok uzaktaydı.

Sanırım mutluydum.

AGAPE⁵¹

51 Yunanca'da "karşılık, menfaat ya da herhangi bir cinsel dürtü gözetmeyen aşk" anlamındadır. (ç.n.)

ALARM ÇANLARI

“Ellie, lütfen burada kal! Lütfen!” Gianna’nın sesi gittikçe tizleşiyordu. “Paul, tut onu!”

Ağabeyimin kolu öne doğru uzandı ve parmakları bileğimi sıkıca kavradı ama hemen tepki verdim ve usta bir hareketle kıvrılıp elinden kurtuldum. Bunu yapmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

“Pençelerini geri çek, ağabey,” diyerek onu uyardım. “Tanrım, sanki azılı suçluymuşum gibi davranıyorsunuz. Sadece dışarı çıkmak istiyorum...”

“Birazdan çıkarsın,” dedi Gianna yavaş ve dikkatli bir sesle. Benimle gerizekâlıymışım gibi konuşuyordu. “Seninle biraz konuşmak istiyoruz.”

“Konuşulacak bir şey olduğunu sanmıyorum ama madem bu kadar ısrar ediyorsunuz, konuşalım bakalım. Yalnız çabuk olun.”

Düpedüz önümde dikiliyorlardı. Koridorda omuz omza durup yolu kapamışlardı ki bu çok komikti çünkü geri dönüp arka kapıdan yok olabiliirdim. Davranışları son derece çocukçaydı. Onlara hiçbir şey yapmamıştım. Paul anlayışsız bir ifadeyle yüzüme baktı ama aslında ona böyle bakması gereken bendim.

İkisinin arasından kendime yol açmak için eğildiğim sırada cep telefonun çalan sesini duydum. Öyle keskindi ki yüzüm acımişti. Korkuyla sıçrayıp ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Gianna telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktıktan sonra, “Bu o...” diye fısıldadı. Rahatlamış bir hali vardı. “Ellie, telefon sana. Seni arıyorlar, açsana!”

İstemeyerek telefonu aldım ama kulağıma götürmeyip başımdan birkaç santim uzakta tuttum. Konuşmaları böyle de anlayabiliirdim.

“Elisabeth!” diye bir ses geldi telefondan. “Elisabeth, nasılsınız?”

Sesin kime ait olduğunu anlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım oldu ama sonra buna uygun adı buldum.

“Doktor Sand?”

“Evet, benim. Nasılsınız?” diye tekrarladı.

“Her zamankinden iyi.” Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Gianna öfkeyle inledi ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi ellerini bana doğru yelpazeledi.

“Elisabeth...” Doktor Sand tedirgin bir şekilde boğazını temizledi. “Sizinle konuşmam gereken önemli bir şey var, burada klinikte. Mümkün olduğu kadar çabuk Hamburg’a gelebilerseniz çok sevinirim, konu...”

Hatta çitirtılar ve hışırdamalar oluştu, yine bir bağlantı sorunu olmalıydı ama biri yalan söylüyorsa, telefonda bile bunu seziyordum. Doktor Sand bana yalan söylüyordu. Önemli bir şey falan yoktu. Ne Hamburg’da ne de Almanya’nın geri kalanında. Telefonu Gianna’ya geri vermek istedim ama kabaca kulağıma dayadı.

“Konuş onunla, Ellie, lütfen!”

Ama hattaki arıza hâlâ devam ediyordu. Hışırta ve çitirtıdan başka bir şey duyulmuyordu. Omuz silktim ve telefonu kapatıp yere attım.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Gianna. “O halde B planı.”

B planı mı? İkinci kez kaçmaya yeltendiğim sırada yan tarafımızdaki salondan ansızın tuhaf bir takırtı geldi. Sanki bir şey çekiliyordu. Yoksa konuşumuz mu vardı?

Paul salona açılan kapıya yaklaşıp içeri seslendi: “Hazır mısınız?”

“Birazdan. Ama içeri girebilirsiniz,” diye yanıtladı boğuk bir ses.

“Bakın, yine eve gitme konusunu açacaksanız...” diye sakın bir ses tonuyla başladım, belki böyle konuşursam anlayışlı olabilirlerdi, “o zaman eve bensiz dönün. Size bunu kaç defa söyledim. Hiç kimseyi burada kalması için zorlamıyorum. Ben kendi başımın çaresine bakarım.”

Paul dilini mi yutmuştu? Neden söylediklerime kayıtsız kalıyordu?

Gianna onun yerine hevesle yanıt verdi. “Burası senin evin değil, Elisa, burada kalamazsın.”

“Saçmalıyorsun, tabii ki kalabilirim. Zaten boş duruyor ve gelecek ayın kirasını ödeyecek kadar param var, baban buna minnettar olacaktır. Yine de buradan gitmiyorum. Son sözüm bu.”

“Ama bizim son sözümüz değil.” Gianna kapı koluna el atıp salonun kapısını ardına dayadı. Sürüden kaçan bir hayvanmışım gibi beni iteleye kakalaya içeri sürüklediler. Bunu son derece aşağılık bir durumdu ama eğlencelerini bozmak istemedim. Çok canımı sıkarlarsa pencereden atlayıp kaçabilirdim.

Gürültünün kaynağını gördüğümde, bir kahkaha attım. Mobilyalar yanlara çekilmiş, bunun yerine odanın ortasına sandalyeler konmuştu. Pencere karartılmıştı. Duvarda görüntüsü yere yansıyan, parlak bir kare görünüyordu.

“Yine bir karabasani filme mi aldınız?” Hiç kimseden yanıt alamadıysam da, kahkahamı güçlükle zapdettim. “Bu kez kim? Angelo mu? Colin mi? Çok heyecanlandım doğrusu.” Ortadaki sandalyeye oturup ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Diğerleri asık yüzlerle etrafıma dizilmişlerdi. “Hadi, başlatın şunu!”

“Lütfen Almanca konuşabilir misin, Ellie?” dedi Gianna. “Paul ve Tillmann seni anlayabilecek kadar İtalyanca bilmiyorlar, tamam mı?”

Ah evet, bu doğrudu. Almanca. İstemeyerek boyun eğdim. “Bence sakıncası yok. Almanca. Buyurun.” Heceler çevik dilimde güçlükle dündüler. Ne kaba bir dildi bu.

Projeksiyon makinesinin yanında duran Tillmann’a baktım. Gözleri kızarmıştı ve bakışları donuktu. Burnu ve kollarının üstü yanık gibiydi ama yanakları sağlıklı bir şekilde soluktu. “Ne oldu sana böyle? Berbat görünüyorsun.”

“Uyuşturucu bağımlısı oldum,” dedi duygusuz bir sesle.

Gianna suçlarcasına iç geçirerek yüzünü birkaç saniye boyunca Paul’un omzuna gömdü.

“Demek yine de oldu. Böyle olacağı belliydi, değil mi?” Bu beni zerre kadar şaşırtmamıştı. Uyuşturucu miktarını kontrol edebileceğini sanarak kendini aşırı zorlamıştı. Bu pisliğe sürekli karşı koyabilmek için fazla döneke karakterliydi.

Söylediklerime oralı olmayıp projeksiyonu çalıştırdı. Ben otururken Paul ve Gianna ayakta durmayı tercih etmişlerdi. Parlak beyazperdenin yapay ışığı gözlerimi yakıp sulandırmaya başlamıştı. Yine de gözlerimi ondan ayırmadım. Angelo'nun görüntüleriyle karşılaşmayı bekliyordum, belki de Colin'inkiyle çünkü sonuçta Paul ondan da kurtulmak istiyordu ama hedefleri Angelo olmalıydı. Anlaşılan benim gibi zor terbiye edilen çocuklar için seçtikleri pedagojik yol buydu. Görmek ve duymak. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Artık bu işe son verip beni rahat bırakmaları gerekiyordu. Birileri bana sormaksızın kulağıma sürekli bir kaset dayıyordu, çoğunlukla Gianna. Ve her seferinde hep aynı sıkıcı nakaratı duyuyordum, evet prensipte hep aynı kaçıkça talepler ve suçlamalar. Şunu yap bunu yapma... vır vır vır Her yaptığım suçtu, onlara uymuyordu. Onlarla kavgayı ben başlatmamıştım, nazik bir şekilde onlardan sürekli kaçıyor ve bildiğimi okuyordum.

Şimdi de onlardan kaçabilirdim ama artık beni rahat bırakmaları için bu küçük sinema etkinliğine katılmayı onlardan esirgemeyecektim. Hatta Angelo'yu göreceğime seviniyordum, onunla ve Colin'le ilgili görüntülere sahip olmak yanlış değildi. O zaman onları kendime saklayabilir ve canım istediğinde seyredebilirdim... Bir de şu perdenin beyazlığı gözlerimi bu kadar acıtmasaydı...

Şimdi film oynamaya başlamıştı. Bu bir Super 8'lik değil, normal, modern bir formattı. Fazla renkli ve keskindi. Yazık, o zaman belki de görüntülerde onlar yoktu... yoksa var mıydı? Bu mavi gözler, bunlar...

Hayır. Bunlar benim gözlerimdi. Benim gözlerim! Pırıl pırıl ışıdayarak denizin ufkuna bakan gözlerim. Ee? Bunu neden çekmişlerdi ki? Neden ben?

Kamera uzaklaşarak bütünü gösterdi, evet, ayakta durmuş, denize bakıyordum, bunda sıradışı ne olduğunu anlayamamıştım. Saçlarım rüzgârda dalgalanıyordu, kollarım gevşekçe yanlara sarkmıştı, hoş görüldüğümü bile söyleyebilirdim, hatta güzel. Bu görüntülerde kendimi savunmamı ya da utanmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. O halde Paul ve Gianna neden suçlarcasına bana bakıyorlardı?

Utanması gereken ben değildim. Tillmann utanmalıydı. Tüm bunlar ve diğer görüntüler için utanmalıydı. Gördüklerimi aklım almıyordu, sürekli gözlerimi kırıştırp göz pınarlarımda biriken yaşları silmek zorundaydım çünkü titrek ve keskin renkli görüntüler gözümün saydam tabakasını âdeta

asit gibi yakıyordu. Ama filmi izlerken içimde yeşeren ve kükreyerek artan öfkem, çektiğim acının yanında solda sıfır kalırdı.

Ben, sürekli ben vardım. Düşün altında, ellerim ıslak saçlarımda, gözlerim kapalı, yanımda yılanla küvette çömelmiş halde (onu filme çekmeye hakları yoktu, onu ve beni böylesine özel bir durumda çekemezlerdi), akşam yolda volta atarken, çocuklarla ve sokaktaki evlerin sakinleriyle gevezelik ederken, seyyar manavla konuşurken... (Anlaşılan Tillmann bizi çalılıkların arasından kameraya almıştı çünkü sallanan dallar görüntüyü bozuyordu). Ayaklarımı parmaklığa dayamış halde balkonda otururken, yarasalar boynuma ve kollarıma tünemişken, Angelo'ya giderken.

Tillmann beni izlemişti!

Projeksiyon makinesini yere yuvarlamak istedim ama şimdi görüntüde Angelo'yla birlikteydim, başbaşa vermiş, konuşuyorduk. Tanrım, filmdeki bu cansız görüntülerde bile ne kadar kusursuzdu. İkimiz yanyana sıradışı bir çift oluşturunuyorduk. Görüntü yine değişmişti, şimdi kumsaldıydık, denizden yürüyerek çıkıyordum, su bedenimin her yanından parlak damlalar halinde akıyordu, etkileyici bir görüntüydü ama bu kadar uzun olmasının bir anlamı yoktu, bir sonraki görüntü çok daha uzun solukluydu. Başım denizdeydi, dakikalarca aynı kare. Hiç kimse bunu izlemek istemezdi. Denizin çağılması ve ağustos böceklerinin cırtlısından başka hiçbir şey duyulmuyordu, tüm sesleri bastırılmışlardı, böyle bir film için bundan daha güzel bir müzik düşünülemezdi doğrusu. Ama bu da neydi? Hayır. Hayır, bunu yapmamıştı, bunu yapamazdı! Bize çok fazla yaklaşmıştı, bana! Görüntüde her zamanki gibi yılanla birlikte küvetteydim, çıplak ve birbirimize sarılmış halde. Huzur ve güven içinde. Bu kadarı çok fazlaydı.

Ayağa fırladım ve kamerayı üzerinde durduğu ayaktan alıp duvara çarptım. Görüntü titreyerek yok oldu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye öfkeyle Tillmann'a haykırdım. "Sen nersin, biliyor musun? Tacizci! Beni adım adım izleyip filme çekiyorsun ve bu yetmiyormuş gibi sizler de bunu bana mı izlettiriyorsunuz? Bunun ne kadar hastalıklı bir şey olduğunu anlamıyor musunuz? Bana ihanet ettin, yaptığın şey ihanet! Arkamdaki çalılıklara sinip beni gözetliyorsun, seni pis röntgenci!"

"Ellie, lütfen Almanca konuş," diye araya girdi Gianna. "Lütfen, Tillmann bunu nasıl olduğunu sana göstermek için yaptı."

"Nasılmışım? Nasıl olduğumu bana göstermenize gerek yok, nasıl olduğumu biliyorum... bunda yanlış olan ne? Haberi olmadan birisini filme çekmenin ne kadar küstah ve rezilce bir şey olduğundan haberiniz var mı? Bunları çekerken mastürbasyon da yaptın mı?"

"Ellie, onunla böyle konuşamazsın, bizimle del!" diye öfkeyle bağırdı Paul. "Görüntülerdeki kişi sen değilsin, bunu anlamıyor musun? Bu, bizim tanıdığımız ve sevdiğimiz Ellie değil!"

Ama benim sevdiğim Ellie'ydi. Bu Ellie'yi seviyordum, onun teninde kendimi iyi hissediyordum. Hiç kimsenin bunu yargılamaya ya da suçlamaya hakkı yoktu. Tillmann beni aldatmıştı. Hem de önemsiz bir şey için. Sadece Paul ve Gianna farklı olmam, farklı davranmam gerektiğini düşündükleri için, tıpkı eskiden mutsuzluktan kahrolduğum günlerde olduğum gibi. Oysa o zamanlar da bu halimden hoşlanmamışlardı. Ne istediklerini kendileri de bilmiyordu. Gözlerimden şimşekler çakarcasına onlara baktım, ta ki benden uzaklaşana dek.

"Başaramayacağız. Böyle olmayacak," diye öfkeyle bağırdı Gianna. "Tillmann, Louis'e binebilir misin? Sence bunu becerebilir misin?"

Tillmann başını salladı. Bakışlarını birinden diğerine kaydı. Bunda ciddi miydiler? Tillmann o aygırın üstüne mi binecekti? Boynunu kırması işten bile değildi.

"Ormana git ve Colin'i ara, Louis onu bulacaktır. Lütfen, elini çabuk tut, Colin'i getirmen gerek onsuz başaramayız..."

Damarlarımda kaynayan öfke ansızın patlayıverdi, öne doğru fırlayıp bütün gücümle Tillmann'ın yüzüne bir tokat indirdim. Başı sertçe yana savruldu ve dengesini yitirip duvara çarptı ama sadece kısa bir an gözlerini kırıştırdı ve karşı koymadı. Herhalde benim paramla organize edeceği bir sonraki seyahat onun için çok daha önemliydi. Artık paramı saklamam gerekecekti.

Paul'ün beni yakalamasına fırsat vermeden pencereye koştum ve karnadı açıp kendimi boşluğa bıraktım. Ayaklarım yere basar basmaz kumsala koşmaya başladım; denizde onlardan avantajlıydım, hiçbiri benim kadar uzun ve hızlı yüzemezdi. Kendimi dalgalara attım, yarı kulaç atarak yan

dibe dalarak koyu boydan boya geçtim ve Piano dell'Erba'dan epey uzakta karaya çıkmak üzere kendimi dalgalara bıraktım. Kıyıya ulaştığımda, hava neredeyse kararmıştı ama gözlerimi kapadığımda hâlâ parlak şimşekler çakıyordu. Biraz önce yaşananları aklım almıyordu. Bütün bunlar neden olmuştu? Anlamı neydi? Bunu yapmamaları gerekiyordu. Bu dostluk değildi; birini zorla alıkoymak ve izni olmadan onu filme almak... Hayır, buna hakları yoktu. Bu filmi yok etmeliydim, kamerayı duvara fırlatmak yetmezdi. Onu yanıma almalıydim. Herhalde Angelo'nun görüntülerini kesip çıkarırdım, gerisi yok edilmeliydi.

Ayaklarım taşlı zemine değince isteksizce yukarı çektim. Henüz karaya ayak basmak istemiyordum. Ama bir sonraki dalga beni denizin her zamanki acımasızlığıyla kumsala sürükledi. Islak kumda enkaz gibi hareketsiz yattım. Soluk almak bile istemiyordum.

"Çok şaşırtıcı. Bir an gerçekten de denizkızı kuyruğunun olup olmadığından şüphelendim..."

"Kuyruğum yok," dedim keyifisz bir sesle. Gözlerimi açtım. Günbatımının ışığı yendiği ve dünyanın tüm renklerini kaybettiği andı. Her şey griydi; ölü, boş bir gri. Ama çok geçmeden gece yaşamaya başlayacaktı. Angelo'nun bakışlarını aradım ama onlar bile zayıf bir turkuaza bürünmüşlerdi. Ters dönmüş bir sandala yaslanmış, oturuyordu. Ona doğru sürünüp yanına oturdum ve simsiyah parlayan suya bakmaya koyulduk. Altımızdaki kum her zamankinden daha soğuktu.

"Ne oldu?"

Umutsuzca başımı iki yana salladım. "Doğrusu tam bilmiyorum. Sanırım beni yola getirmek istiyorlar. Onlar... onlar... ah, artık yanımda değiller, sürekli beni eleştirip duruyorlar, bendeki hiçbir şey onlara uymuyor! Kendimi bu halimle iyi hissettiğim umurlarında bile değil!" dedim soluk soluğa. "Çevremdeki herkes çok hassas olduğumu, hemen ağladığımı, fazla korkak olduğumu ve çok fazla kuruntu yaptığımı söylerek sürekli beni eleştirdi. Gevşemem gerektiğini söylediler, o hep böyle dedi, bu onun en sevdiği cümlesiydi, kendimi rahat bırakmalı, gevşemeliymişim. İşte şimdi gevşedim ve kendimi rahat bıraktım. Ama hiç kimse böyle olmamı istemiyor! Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten iyi hissediyorum, kendimi, bedenimi seviyorum, her şeyi bırakabilirim, gece gündüz düşünüp korkmam gerek-

miyor ve sevinecekleri yerde bunu yıkmaya çalışıyorlar...” Saçlarımı toplayıp bükerek suyunu sıktım. Saç tutamlarım hemen kıvrılıp dönmeye başladı. “Neden bunu benden esirgiyorlar? Neden çevremdeki herkes şikâyet edip duruyor? Artık hep olmamı istedikleri kişi oldum işte...”

“Neden böyle olduğunu gerçekten bilmek ister misin?” diye sordu Angelo. Ellerimiz birbirinden sadece birkaç milim uzakta, yanyana duruyordu. Tanrım, onları tutmayı ne kadar çok istiyordum...

“Evet... nedenini biliyor musun?”

“Sanırım. İnsanları gözlemleyecek çok zamanım oldu ve böyle bir şeyi ilk kez tanık olmuyorum. Aslında seni kıskanıyorlar. Bu belki de hayatta kalma dürtüsünün evrimsel sonuçları, belki de bu yüzden başkalarında iyi olan şeyleri kıskanıyorlar çünkü birinde çok olan şeyin diğerinde az olması onları tehdit ediyor. Diğerlerinin davranışları ardında gizli olan basit, aşağılık sır bu işte: Kıskançlık.”

“Ama onlar benim dostlarım,” diye karşı çıktım. Ama sesim zayıftı. Dostlar insanı gizlice filme çekmezdi. Biri kendini iyi hissettiğinde, dostlar buna sevinirdi. Dostlar, sevdiklerinden şeytanın kutsal sudan kaçtığı gibi kaçmazdı.

“Bu önemli değil. Biliyorum, insanlar böyle yaparak dostlarına ve aile fertlerine iyilik ettiklerini sanıyorlar. Ve şunu da sık sık söylerler: Seni yürekten destekliyorum. Sevilen bir sözdür. Ama ne kadar gerçek? Kıskançlığı en çok nerede hissedersin?”

“Yüreğimde,” dedim düşünmeden. Orada sağlam bir yer edinmişti. Eskiden çok istediğim bir şeye benim yerime arkadaşlarım sahip olduğunda yüreğim sıkıştırdı. Bu, satın aldıkları ve artık benim numaramın kalmadığı bir ayakkabı da olabilirdi. Ama bu sıkışma geçici bir süre aşk açısından çok daha şiddetli olabilirdi. Böyle durumlar beni son derece tedirgin etmiş ve bazen saatlerce içim içimi kemirmişti. Ve kendimi değersiz hissetmiştim.

“Evet, yürekte. Sanırım insanlığın en büyük yalanı şu: ‘Seni yürekten destekliyorum.’ Yani, kıskançlığın yer ettiği yürek mi? İnsan bunu gerçekten yapıyorsa, bunu vurgulamaz. Onları hoşgör, çünkü bu kesinlikle kendi güvensizliklerinin bir sonucu. Yakınlarındaki biri dengesini bulup mutlu olduğunda, insanlar kendilerini tehdit edilmiş gibi hissederek. Çünkü bu, çoğu için hiçbir zaman ulaşamayacakları bir şeydir. Bu nedenle etrafları dengesiz

SABAH 37,2 DERECEDE

Gökyüzü toprağı sanki sessizce öpüyormuş gibi...

Bütün gece uyuyamamış, açık gözlerimle öylece yatıp hayallere dalmıştım, hiç yorgun değildim, aksine uyanık ve zindeydim. Artık ağırlığım yoktu. Kumsala yürürken kendimi yerçekimsiz hissediyordum. Kumun ıslak soğukluğu ayak parmaklarımla arasında, yeni günün doğuşunu beklemeye başladım. Düşsel tenime konan sinekler her yerdeydi. Buraya gelmeyi planlamamıştım. Bir anda kendimi burada bulmuştum çünkü her gece olduğu gibi yine uyuyamamıştım, bu bir ceza değil, bir lütuftu.

Ve ayaklarım çakılların içinde, kalbim çarparak huzur içinde öylece oturdum.

Sonra pürüzsüz denizin üzerinde güneş doğdu; kıpkırmızı, titreyen bir canavar. Karşılıklı iki gemi geçti, çok uzaktaydılar ve ben sadece onun adından oluşuyordum, bir tek kudretli sözcükten.

Bunu paylaşmak istemiyordum. Burada yaşadığım şey sadece bana aitti. Zaten bildiğim ve gördüğüm bu şeyi düşünmem, hakkında konuşmam, değerlendirmem, tanımlamam gerekmiyordu, aksine bu kızıl kor topunu sessizce izleyebilirdim. Duygularım belirsiz ve çılgıncaydı.

Burada hiç kimse yoktu.

Huzursuz, sevgili siesta. Yine de burada, yukarıdaydım, bu daracık, duvarları badanalı, basık çatı odasında kendimleydim. Özlemim içinde hiç kimse beni rahatsız etmek istemiyordu. Kahverengi seramiklerin üzerinde tek başıma yatıyordum, çıplak dizlerimde okumadığım bir kitap duruyordu. Bizi birbirimize yaklaştıracak olan geceyi sabırla bekliyordum. Arada sırada

ve kusurlu insanlarla çevrili olduğunda, kendilerini daha iyi hissederler. Onların yanında daha güçlü ve özgüvenli olurlar.”

Angelo’nun söylediği şey hem ezici hem de ferahlatıcıydı. Yeni yeni kazanmaya başladığım özgüvenim onları korkutuyordu. Kendilerini daha iyi hissedebilmek için o eski küçük, şaşkın, güvensiz Ellie’yi geri istiyorlardı.

“Tıpkı şimdi olduğum gibi...” diye fısıldadım. Çünkü utanç içimi sızlatıyordu. “Böyle kalmak istiyorum. Çok acı çektim, çok... Hep canım yandı.”

“Biliyorum. Bazen gözlerinde gördüğümü sandığım şey bu. Acın, yalarların. Seninle kötü oynamışlar, Betty. Bunu iyileştirmen olanaksız. Huzur bulmak bu dünyada en çok senin hakkın.”

Başını benimkine dayadı. Bu, gerçek anlamda birlikte olduğumuz zaman yaptığımız tek şeydi ama içimdeki duyguların kıpırdanmasına yetiyordu. Elimi onun boynuna koyup ensesindeki bukleleri hafifçe okşadım.

“Evet, benimle kötü oynadılar.” Belki de tüm bunların böylesine kötü yaşanması gerekmiyordu, bu gerekli değildi. Karnıma tekme yemem, elimin kırılması, geceyarısı yapılan saldırılar gerekli değildi. Ama Ellie nasılsa dayanırdı. Ellie her şeye vardı. Öğürerek ve kusarak ıslak kaldırımlarda acıyla kıvransa da, tekrar savaşıp başını dik tutabilirdi. Acaba diğerlerinin ne kadar güçlü olduğumdan haberleri var mıydı? Ama artık o karanlık dönem geride kalmıştı, sonsuza dek bitmişti. Bir daha hiç kimse bana asla böyle şeyler yapamayacaktı.

“Peki ya aşk? Aşk nedir aslında? En azından o gerçek ve dürüst değil mi?”

“Bazen. Seyrek olarak. Henüz bunu bekliyorum. Sana daha önce de söyledim... Doğru kişi geldiğinde, benim yanımda olacak ve benimle birlikte yürümek isteyecek çünkü gerçekten seven biri ölümsüzlükten korkmaz. Siz insanlar sonsuza dek evli kalmak için yemin ediyorsunuz ve beş yıl sonra tekrar boşanıyorsunuz. Sonsuza dek yaşasaydınız, herhalde artık hiç kimse evlenmezdi, bu sizi korkuturdu. Ama bazen bunu ciddi olarak düşünen, birbirlerini sonsuza dek seven ve arzulayan iki varlık birbirini bulabilir...”

İnsanın yaşlanmaması bunu çok daha kolaylaştırır, diye geçirdim içimden acıyla. Bununla kastettiğim o değildi. Aksine, kendimi düşünmüştüm. Yaşlanmak insanı güvensiz yapıyordu. Hiç kimse penceresinin önüne solmuş çiçek koymak istemezdi. Hepimiz taze, kokulu çiçekler isterdik, solmuş

yapraklar değil. Angelo başını kaldırıp bana gülümsedi. Dalgın bir alayla ve yanaklarında gamzelerle. Bu görüntüyü ne çok seviyordum...

"Ee, burada ölümsüz olmak isteyen biri var mı?" diye takıldı. Yoksa bu ciddi düşünülmüş bir soru muydu?

"Ben... bilmiyorum. Ben... Bağışla lütfen, şimdi bu konuda bir şey söylemek istemiyorum. Bu gece bununla ilgili bir şey söyleyemem."

"Zaten buna ancak sen karar verebilirsin. Hiç kimse bu karar hakkını senden alamaz. Ölümü belirleyemezsin. Ama ölümsüzlüğü belirleyebilirsin."

Evet, bunu sadece ben yapabiliyordum ve bunun için daha iyi bir zamanlama olabilir miydi? Gerçi şu anda öfkeli ve kırgındım ama bu sonsuza dek korumak istediğim bir durum değildi. Evdekilerin kalplerindeki yıkıcı kıskançlıktan kurtulmak için artık geri dönmek üzere yola çıkacaklarından emindim. Böylece ben de son zamanlarda bulduğum huzura geri dönebilirdim... ve sonra da...

"Bunun hiçbir zaman sıkıcı olmayacağından emin misin? Buna inanasım gelmiyor..."

"İnan. Bu gezegen insana nasıl sıkıcı gelebilir? Buraya âşık oldun ve günün birinde herkes tarafından bilinip büyüsunü yitireceğinden korkuyorsun. Ama böyle olmayacak. Öyle olsa bile, dünyada cennete benzeyen öyle çok yer var ki. Hatta insan ayağı değmemiş, keşfedilmemiş yerler. Her zaman oralara gidebilecek zamanım var. Elbette yaşam alanımı zaman zaman değiştirmem gerek. Bir zaman sonra ölümsüz gençliğim dikkat çekmeye başlıyor ama bir yeri sevmişsem, yüzyıl sonra oraya geri dönüp çekiciliğinin tadını tekrar çıkarıyorum. Aradaki zamanda başka yerleri tanıyıp seviyorum... Şimdiye kadar nerelere gittin?"

"İskandinavya, Alaska, Grönland," dedim isteksizce. "Ve hep yılın karanlık dönemlerinde."

Angelo üşüyormuş gibi başını içeri çekti.

"Eh, Alaska çekici bir yerdir, özellikle köpeklerin çektiği kızaklara binip ıssız bölgelere yol alırsan ama ben sıcaklığı tercih ederim. Dünya seni bekliyor! Daha önce Bora Bora'dan söz edildiğini duydun mu?"

Sırtmadan edemedim. Ah, ne klişe bir yerdi. Şimdi Hint Okyanusu'yla aklımı çelmeye kalkıyordu.

“Evet, biliyorum, kulağa biraz klişe geliyor. Balayı turistleri, ünlüler ve snoplar falan ama düşündüğüm o değil... düşündüğüm bu...”

Başını tekrar benimkine dayadı ve ansızın düşüncelerindeki görüntüler sel gibi kafamın içine dolmaya başladı. Tatminkâr bir iç çekişle gözlerimi kapadım ve kendimi bu görüntülere bıraktım. Çok geçmeden beni acıktırmıştı. Bu, âdeta önüme kıt miktarda konmuş bir iştah açıcı gibiydi. Buradaki gibi taşlı ve gri olmayan, ince, beyaz kum, turkuaz yeşili, kristal kadar berrak bir deniz, dizboyu bir lagüne kurulmuş, saz çatılı lüks kulübeler. Palmiye'nin gölgeleri altında bâkirlîği henüz hiçbir insan ayağı tarafından bozulmamış bir kumsal...

“Kış burada geçireceğim.”

“Gidecek misin? Gerçekten, gidecek misin?” Rüyadan uyandım. Görüntüler dağıldı. “Ama burası öyle güzel ki...”

“Kışın değil. Kışın burada çalışmam, turister eylül sonunda gidiyor, barlar ve kafeler kapanıyor hatta çoğu otel ıssızlaşıyor. O zaman deniz kıyısındaki yerler ölü gibi sessizleşiyor. Yılın bu zamanı dağlara çıkılmaz ve hava çok sert geçer. Bir otelden iş teklifi aldım, bana sadece para ve çevre değil, besili rüyalar da kazandıracak.”

Angelo gidiyordu... Bunu düşününce midemde bomboş, ölü bir duygu oluştu. Oysa onun burada kalacağını ve Kalabriya'nın her zaman sıcak olacağını sanmıştım. Her zaman sıcak... Bu ülkeyi soğuk düşünemiyordum. Ve Angelo'suz.

Onun için doğru kişi kim olacaktı? Bu kim olabilirdi? Bu ben olabilirdi miydi? Yoksa bu imkânsız mıydı?

Filmdeki görüntüler yeniden aklıma gelince öfkeme karşın gönül okşayıcı bir haz duydum. Kendimi hiçbir zaman o görüntülerdeki kadar hoş bulmamıştım, yola gelmez saçlarımla, bronz tenim ve esnek bedenimle, dar kalçalarımla çok *hoştum*. Kendimi Angelo'dan gizlemem gerekmiyordu. Henüz yazdı.

Henüz yazdı ve gecenin ılık havasında saatlerce sessizce oturduk, ta ki o ava gidene dek. Eve dönerken henüz yolda rüya görmeye başlamıştım çünkü bedenim uğruna savaşılarak hak ettiği hayalleri artık elde etmek istiyordu. Akrep sessiz bekçi gibi yanıbaşına geldiğinde, odamın ipeksi karanlığında bedenime istediği hayalleri sundum. Sadece ona.

İçimi kavuran özlem duyularımı benden çaldığında, yanan başımı duvara döndüm ve akrebin ince bedenine dudaklarımla dokundum. Tepkilerim günden güne çabuklaşmıştı ama o benden daha hızlıydı. İğnesi dudağımı deldiğinde boğuk bir soluk aldım ve ne yaptığını çok geç fark ettim. Sonra geriye sıçrayıp öfkeyle haykırdım.

Onu duvardan savurup üzerinde tepinmek için elimi kaldırdım. Benim de zehrim vardı.

Ama akrep artık orada değildi.

SADECE DÜŞ

Beni yakalamasına engel olmak için birden yön değiştirip yana doğru kaçmak istedim. Niyetim dibe dalıp onun altından geçebilmekti ama onun gücünü ve çevikliğini hafife almıştım. Hızımı kesip beni döndürmek için ayak bileğimden tutması yetmişti. Gövdesine zıpkın yemiş ve ölüm korkusu içinde tekneyi ardından boş yere sürükleyen balık gibi debelendim. Burada yaptığı şey, beni özgürlüğümden mahrum bırakmaktı. Bağırmaya başladım. Cığerlerim hemen suyla doldu. Artık soluk alamadığımı öfkeyle fark ettim. Neden soluk alamıyordum?

Hemen ardından başım su yüzüne çıkana dek bedenimi çevirdi. Hayatta kalma dürtüm beni öksürmeye ve havayı solumaya zorladı.

“Bırak beni!” diye bağırdım boğulur gibi.

“Ellie, etrafına bak, nerede olduğumuza bak! Etrafına bak!”

Etrafıma bakındım. Denizin maviliğinden başka bir şey yoktu. Çöken akşam karanlığı dalgaların tepelerini yavaşça griye boğmuştu ama zaten istediğim de buydu: değişmez olan tüm konturları ardımda bırakmak, başkalarının sözlerini ve sitemlerini artık duymamak. Onları görmemek için başımı döndürebilirdim ama kulaklarımı kapayamazdım ve sesleri gücümü kesiyor, koruyucu duvarlarımda çatlaklar oluşturunuyordu.

“Çok açıldın, bu senin gücünü aşar!”

“Gücümün neye yetip yetmediği... daha önce umurunda değildi ama. Beni burada bırak...”

Colin yeminini bozmuştu. Belki de onu tutmayı hiç düşünmemişti. Kolunu göğsüme sardı, başımı suyun üstünde tutup boynuna yaslayacağım şekilde sıkıca kendine bastırdı ve bulunduğumuz yerden artık neredeyse

görünmeyen kıyıya doğru güçlü, uzun kulaçlarla yüzmeye başladı. Oysa amacım kıyının tamamen kaybolmasıydı. Sis benden sadece birkaç metre uzaktaydı, onun pudramsı-gümüş parlıklına hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Ona ulaşırsam, beni rahatsız eden tüm o sıkıcı gevezelikleri artık duymayacaktım. Beni rahatsız ediyorlardı.

Bedenimi döndürüp tekmelemeye, ısırmaaya çalıştım ama Colin'in elleri hiçbir kaçışa olanak vermeyen çelikten bir kısıkaç gibiydi. Ara sıra dalgalar yüzüme çarpıyor, beni tekrar kendine alıp onu benden uzaklaştırması için denize yalvarıyordum ama deniz bana boyun eğmedi.

Kıyıya ulaştığımızda hava kararmıştı. Nihayet beni bıraktı. Yere düşer düşmez arkamı döndüm ve dört ayak üzerine sıçrayarak yeniden dalgalara doğru ulaşmaya çalıştım.

"Hayır! Hayır, Elisabeth, burada kalıp beni dinleyeceksin! Beni dinle!"

Onu göremiyor, sadece algılıyordum, gözlerinden kıvılcımlar bile çıkmıyordu. Silüeti karanlıkla bütünleşmişti. Bir ölüyle konuşuyordum.

"Ama ben burada olmak istemiyorum. Biraz daha yüzmek istiyorum. Bunu bana yasaklayamazsın."

"Yanılıyorsun. Bunu yapabilirim ve yapacağım da. Beni dinleyeceksin."

Bacaklarım beni sürekli kendine çekmek isteyen sığ dalgaların içindeydi, beni özlüyorlardı ama başım sert ve ağır bir şekilde soğuk, nemli kumlara bastırılmıştı. Colin'in göremediğim bakışları beni buraya mıhlamıştı, kıpırdamaktan, onun o kara, boş yüzüne vurmaktan âcizdim.

"Duygularını başka birine verirken bunu en azından benimle paylaşacak kadar dürüst olmanı beklerdim. Ama bu umurunda bile değil."

"Ben hiç kimseye duygularımı vermiyorum," diye buz gibi bir sesle karşı çıktım.

"Ah hayır, veriyorsun, hem de aralıksız! Tüm duygu ve düşüncelerin gece gündüz onun etrafında dönüyor, sadece onun, yatağında yatıyor ve onunla yapacağın şeyleri en ince ayrıntılarına dek hayal ediyorsun, benimle gerçekleştirmeye asla cesaret edemeyeceğin şeyleri hayal ediyorsun..."

"Yine rüyalarımı izledin, değil mi!" diye ona haykırdım. En azından bunu yapabiliyordum. Bağırarak, yüksek sesle ve çın çın çınlayarak. "Bunu sana yasaklamıştım, bunu istemiyorum, bu seni ilgilendirmez, gündüz düşlerim seni ilgilendirmez..."

"Onlar gündüz düşü değil!" Şimdi o da bağırmaya başlamıştı ama sesi hiçlikten gelen bir gümbürtü gibiydi, burada yaptığı ve söylediği her şey hiçlikten geliyordu. Gölgesini bile göremiyordum. Yüzü neredeydi, gözleri neredeydi? Onu yakalamak, canını acıtmak istiyordum ama benden kaçıyor. "Bu saplantı, düpedüz saplantı, ona saplanıp kaldın, kendini ona verme hayaline saplandın, hayallerinde beni sayısız kez aldattın, bunu âdeta her saat yapıyorsun, bundan hoşlanıyorsun..."

"Ama sadece hayallerimde! Gerçekte değil! Sadece düşünüyorum, o kadar, onlar sadece düş!"

"Sadece düş mü? Bunu özellikle sen mi söylüyorsun? Demek sadece düş?" Colin soğuk bir kahkaha attı. "Onlar isteklerin, günün doğurdukları, gecenin değil. En ince ayrıntısına dek kusursuzca düşünülmüş, somut istekler ve o bütün bunların hepsini görebiliyor. Seni sömürmek, ona seve seve vereceklerini almak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor! Hayatının en iyi seksi, değil mi?"

"Kapa çeneri! Ben sürük değilim! Hayallerim bana aittir, onların içinde sana ait bir şey yok!" diye kudurmuş gibi haykırdım. Burada hareketsiz yatmaktan ve kıpırdayamamaktan nefret ediyordum. Onu ısırmak, hareketsiz kalana dek ayaklarımın altında çiğnemek istiyordum.

"Evet, orada artık bana ait bir şey yok, bunu ben de biliyorum ve seni kaybetmeye başladığımı, bunu değiştiremeyeceğimi biliyorum ama burada önemli olan sadece ben değilim, Ellie, kafanın içi bu hayallerle dolu, bunlar..."

İstedığın kadar konuş, dedim içimden, karanlığın içinden gelen anlamsız, boş saçmalıklar Beni tekrar karaya çekip görünmez bakışlarıyla kuma çivilemişti. Böyle yaptığı için onu aşağılıyordum. Onu asla aldatmak istememiştim, niyetim bu değildi. Bunun onunla bir ilgisi yoktu! Buna ihtiyacım vardı ve hayallerimi seviyordum. Onlar Angelo için düşünülmemişti, kendim içindi. Hayatım boyunca onlara sarılıp kalmak istiyordum; onların içine bakmak ve beni onlarla suçlamak alçakça ve rezilceydi. Kendimi sadece şehvet düşkünü ve arzudan gözü dönmüş bir fahişe gibi hissetmem için onları kirletiyordu. Onlardan utanmamı istiyordu.

"Beni dinlemiyorsun! Lanet olsun, neden beni dinlemiyorsun?" Şimdi yüzü tam üstümdeydi, soğuk soluğunu hissediyor ama yüz hatlarını hâlâ göremiyordum. Ancak gökyüzünde kayan bir yıldız ışığını üzerimize serpiş-

tirdiğinde, gece bir anlığında aydınlandı. Gördüğüm şey, öfkeden çarpılmış, kemikli, soluk bir yüzdü, gözleri fersizdi ve boş bakıyordu.

“Yoksa onu gerçekten unuttun mu?” diye fısıldadı. “Onu unuttun... Ah Lassie, ne yapacağız? Seninle ne yapacağız?”

Beni bırakıp ayağa kalktı ve geri çekildi, canavar benden uzaklaştı, sonra gece onu yuttu.

Bedenimin üzerinde gücümü geri kazandığım halde öylece yattım. İçimde tüm hayallerimi parçalayıp birbirine karıştıran bir fırtına esmeye başladı, ne kadar kurtarmaya, bir araya toplamaya çalışsam da artık hiçbirinin anlamı kalmamıştı.

Ancak sabahın alacakaranlığında Colin’in bana ne yaptığını anladım. Hayallerimi çalmıştı.

AZİZ LAWRENCE'İN GÖZYAŞLARI⁵²

“Seni bundan alıkoyan nedir?”

Konuyu beklenmedik bir anda değiştirmişti. Aslında konu değiştirmekten bile söz edilemezdi. Hiç konuşmuyorduk, sadece kumsaldaki sandalımıza yaslanmış, oturuyorduk. Bakışlarımız kayan yıldızlarla sürekli aydınlanan gökyüzüne çevrilmişti... öylesine görkemli ve canlıydılar ki daha önce hiç böylesini izlememiştim.

Hiçbir dilek tutmadım. Bunu yapmak bana çocukça geliyordu, özellikle bu kadar çok olduklarında. Neredeyse bir dakika arayla kayıyorlar, arkalarında bıraktıkları iz çabucak sönüyordu. Bir yerde onların uzaydaki enkazlar olduğunu okumuştum. Atmosfere düşen ve sonsuza dek kor halinde yanan, insan teknolojisinin artıkları, bunun her zaman yıldızlarla bir ilgisi yoktu. Eskiden kayan bir yıldız gördüğümde, kaçınılmaz olarak sonsuzluğun nereye kadar uzandığını hayal etmeye çalışırdım. Bunu hayal etmek için bazen gökyüzüne bakmak ve yıldızları izlemek yeterliydi, gerçekleşmeyecek bir hayal. İnsan sonsuzluğu nasıl hayal edebilirdi ki? Bu, sanki düşüncelerimin kafatasımın duvarlarına çarpıp parçalaması gibi bir duyguydu ve bana korku veriyordu.

Ama şimdi ölümsüzlük elle tutulacak kadar yakinken, artık bu hayal korkutmuyordu. Sonsuzluk ve ben, birbirimize öylesine yakınlaşmıştık ki artık ondan korkmam gerekmiyordu. Yine de Angelo'nun sesi sakın dal-

52 Ortaçağ Avrupası'nda Aziz Lawrence'in gözyaşları denen Perseid meteor yağmuru. (ç.n.)

gaların çağlması üzerinde süzülürken içimde hemen yanıt vermek için bir dürtü hissetmedim. Evet, beni bundan alıkoyan neydi?

“Tam olarak bilmiyorum. Kuşku mu?”

Neden kuşku duyduğumu bilmiyordum ama kuşku gibi hissettiriyordu, karnımda rahatsız edici bir yük gibi. Onu fazla dikkate aldığım da yaygara koparıyor ve içimde gittikçe yayılarak genişliyordu. Onu yok saymaya çalıştığımda ise küçülüyor ama hiçbir zaman büsbütün yok olmuyordu. Sanki mideme sıkıntı veren yanlış bir şey yemiştım. Bu beni öfkeliendiriyordu çünkü karnımı uzun zamandır hissetmiyordum. Şimdi beni yine taciz etmeye başlamasa iyi ederdi.

“Kuşku duyma normal. Bu her zaman olur. Sürekli her şeyden şüphe ediyorsunuz, bu insanın tipik bir özelliği.”

“Hiç olmazsa şüphe duyduğum şeyi ve nedenini bilebilseydim,” dedim aksi bir sesle. “O zaman bunu çürütebilirdim ama böyle...”

“Çok fazla düşünüyorsun. Bu şüpheleri uzaklaştıramayacaksın. Şüphe sizin hayatta kalma mekanizmalarınıza ait bir şey, tıpkı korku gibi. Bunlar sizi tehlikeli hatalar yapmaktan ya da ölümünüzle sonuçlanabilecek riskli durumları yanlış değerlendirmekten koruyor. Bu, insanların sonu gelmez kısır döngüsü. Er ya da geç kaçınılmaz olan şeyleri engellemeye çalışıyorsunuz. İnsan olduğun sürece şüphe etmeye devam edeceksin, bu senin içinde var”

“Peki senin de şüphelerin var mıydı... yani dönüştürüldüğünde?”

“Evet,” dedi Angelo hiç tereddütsüz. “Hem de nasıl. Ama bana ölüm-süzlüğü bağışladığı anda hepsi kayboldu. Ondan sonrası sadece güzeldi.”

Ah evet, neredeyse gözümün önünde canlandırabiliyordum... Angelo’yu çamurun içinde debelenirken ve insanlara ateş ederken hayal etmekte hâlâ zorlanıyordum ama bu sahneyi hemen canlandırabiliyordum. Savaş alanının ıssızlığında yaralı yatarken genç ve çekici bir kadın karabasan ona geliyordu, sonra üzerine eğilip başını kaldırıyor ve onu öpüyordu...

“Buna aldırma malısın, başka çaren yok. Kararını verdiğin anda bitecektir.”

“Biliyorum ama henüz bunu yapamam... neden olduğunu anlayamıyorum...” Bir avuç kum alıp yumuşak esen akşam rüzgârına doğru savurdum.

“Hey, Betty. Kendini kasma. Sana baskı yapmak istemiyorum, bu sadece... hımm.”

"Hımm, ne?" Angelo'nun "hımm"lerinin her zaman bir anlamı vardı ve bunlar, nezaketten ya da saygı duyduğu için söylemek istemediği şeylerdi. Dürüstçe söylenmiş "hımm"lar ama bunların ardında genellikle en ilginç ve çığır açan düşüncelerin gizli olduğunu artık öğrenmiştim.

"Hayır, sana haklı olduğunu söylemem gerek. Artık olmuyorsa, kendini ve beni suçlamamalısın."

"Artık olmuyorsa mı?" Bununla ne demek istemişti şimdi? Kayan yıldızlar artık önemini yitirmişti. Yerimde doğrulup ona doğru döndüm ama gözleri hâlâ kara kıvılcımlar saçan dalgaların tepelerine çevrilmişti.

"Bunların rahatça sağlanabileceği belli zaman pencereleri vardır. Bu pencereler bir süre sonra kapanır, bazılarınıniki erken, bazılarınınikiyse geç. O zaman şansını yitirir ve şüphe galip gelir, hem de neden şüphe ettiğini fark etmeksizin... Bu tür insanlar huzursuzdur ve kendilerini sinir bozucu eylemlere sürkleyip bunların içinde kaybolurlar. Sürekli yeni ilişkilere ve projelere başlarlar ama bir türlü sonunu getiremezler. Bazıları neyi kaçır-dıklarının farkında bile değildir ve bir süre sonra genç yaşta kalp krizi ya da felç geçirip ölürlere çünkü bedenleri sürekli yaşadıkları gerginliği artık kaldıramaz hale gelir."

Evet, daha önce böyle insanlar görmüştüm. Böyleleri vardı. Peki onların çizgiyi geçme şansları olmuş muydu? Bundan haberleri var mıydı, yoksa şüpheleri özlemlerinin üzerini örttüğü için karabasanlar onları yavan mı bulmuştu?

"Ama..."

"Sen bu zaman penceresini çoktan aştın, geriye pek fazla günün kalmadı."

Evet, bunu ben de hissediyordum. Kolay olanı tazeyken korumayı başaramıyordum, sanki ellerimden kayıp gidiyormuş gibi sürekli kaçıyordu, inatçı şey. Bunun suçluları vardı, bunu biliyordum, evdekiler bunun için uğraşıyordu ama bu gerçeği değiştiremeyeceklerdi. Adı yaşam olan rüyadan uyanmak üzereydim. Uyanmak istemiyordum. Güzel bir rüyadan uyanıp onu durduramamaktan nefret ediyordum, asla gerçek olmadığını anlamaktan nefret ediyordum. Ama bu rüyanın gerçek olma şansı vardı, tabii şüphelerimi yenmeyi başarabilirsem.

"Üzülme, Betty... Henüz kaybedilmiş hiçbir şey yok. Sakın kendini zorlanmış hissetme, bunu istemiyorum."

Angelo bana doğru biraz yanaşıp alnını yanağıma dayadı. Bu, beni her zaman derinden etkileyen, ürkek, alçakgönüllü bir güvenin göstergesiydi. Düşüncelerim hemen sakinleşti çünkü başı neredeyse evrensel bir sakinlik ve sabır yayıyordu... Duygu ve düşüncelerinde karmaşık ve acımasız olan hiçbir şey yoktu, sadece saf, huzurlu ve aydınlık bir şeffaflık vardı. Kendimden geçmiş bir halde sessizliği dinlerken, deniz bile durulmuş ve sessizleşmiş gibiydi. Etrafımızdaki bu sakinlik içimde de yayılmaya başlamıştı. Evet, insan böyle hissettiğinde hiçbir şeyden şüphe edemezdi... Çevremdeki dünyayı unutup ferahlık veren, parlak hiçliğin içine dalmak için gözlerimi kapadım ama birkaç saniye sonra orada da rahatsız edildim.

Çünkü çalan bir telefon zili bu hiçliğin bir parçası olamazdı. Hatta ilk anda yanıldığımdan emindim, telefon çalamazdı, şimdi değil, burada, deniz kıyısında otururken bu olamazdı. Geceleri dışarıya çıktığımızda cep telefonlarımızı hiçbir zaman yanımıza almazdık ama bu bir cep telefonunun zil sesi değildi, aksine eski bir kablolu telefonun bilindik trilililili sesiydi.

Angelo'yla başbaşa oturmaya devam ettim ve bunun bir yanılsama olmasını umdum, belki de içimi kemiren şüphe yüzünden öylesine gergindim ki olmayan sesler duymaya başlamıştım.

Trilililili. İkinci kez. Yanılsama falan değildi! Oradaydı. Angelo başını çekmedi ama sessizlik benden uzaklaşmıştı. Zil sesi gecenin içinde tekrar yankılanınca, gözlerimi açtım ve elimde olmadan doğruldum. Bizim evden geliyordu. Sesin nereden geldiğini anlamak için fazla uzakta oturmama karşın bunun bizim evdeki telefonun zili olduğundan emindim. Evet, koridorun sonundaki ayakları sallanan bir komodinin üzerinde duran ve dışarıyı arayamadığımız, sadece arandığımız telefon, zilleri trilililili diye çalan şu aparatlardan biriydi hatta onu gözlerimin önünde görebiliyordum, öylesine belirgindi ki ahizeyi açıp konuşabilirdim.

"Telefon çalışıyor... duymuyor musun?"

"Duyuyorum," diye mırıldandı Angelo. Daha iyi duyabilmek için doğrulduğumdan, başı omzuma kaymıştı. "Ne olmuş?"

"Belki gidip bakmalıyım. Bizim evde çalışıyor."

"Ah hayır, burada kal... şu an öyle güzel ki... Siz insanlar neden hemen telefonun başına koşuyorsunuz?"

“Bunu özellikle bir İtalyan mı söylüyor?” diye alayla sordum. İtalyanlar telefon bağımlısıydı. Hatta gelen aramaları kaçırmamak için belki de geceleri yastıklarının altında cep telefonlarıyla uyuyorlardı. Sonuçta her zaman paylaşılacak önemli şeyler vardı, dünya beklemezdi, özellikle de yakın ve uzak akrabalar hiç.

“Ben kozmopolitim ve kozmopolitler sürekli telefonla görüşmezler, buna hiç ihtiyaçları yoktur,” diye cansız bir sesle karşı çıktı Angelo. Konuşurken gülümsüyordu, bunu omzuma değen yanak kemiklerindeki küçük hareketten anlamıştım. Bunu görmeyi ne çok isterdim. Başlarımız aynı hizaya gelene dek fark ettirmeden aşağı doğru kaydım ama bu kez alınlarımız yerine yanaklarımız birbirine değiyordu ki bu bence müthiş güzeldi. Dudaklarımız arasında sadece birkaç milim vardı...

Trilililili. Arayan her kimse, oldukça sabırlıydı.

Öfkeyle ayağa fırladım. “Yavaş yavaş sinir bozmaya başlıyor...”

“O zaman duyma.”

“Yapmam. Belki de bozuldu ve fişini çekene kadar çalmaya devam edecek.” Ne de olsa çevrede bir karabasan vardı, gerçi modern cihazların Angelo yakındayken bozulduğuna tanık olmamıştım. “Eve kadar bir koşu gidip bakayım, bir yere kaybolma, hemen dönerim, tamam mı?”

Trilililili. Hâlâ sıcak olan kumlarda Piano dell’Erba’ya doğru depar atarken, *patlama, geliyorum*, diye düşündüm öfkeyle. Ev nihayet görünmüştü. Tam da şimdi, sırası mıydı? Daha uygunsuz bir zaman olamazdı; Angelo’yla konuşmam ne zaman kesintiye uğrasa, bundan sonra çizeceğim yol için gerekli olan önemli bir şey kaçırdığım korkusuna kapılıyordum. Ama merakım her şeyi öğrenmek istiyordu. Sadece Angelo’nun anlattıklarını değil, gecenin yarısında evi arayan kişinin kim olduğunu da.

Her zamanki gibi evde hiç kimse yoktu; belki de tehditlerini yerine getirip gitmişlerdi. Böylesi işime gelirdi; en azından sürekli aynı sıkıcı gevezeliklerini dinlemek zorunda kalmazdım.

Artık kilitlemekten vazgeçtiğim arka kapıdan içeri girdim ve mutfaktan geçerek koridora girdim. Trilililili.

Birden duraksadım. Ya bunlar onlarsa? Bir bahaneyle beni eve çağırıp zorla götürmeye niyetlendilerse? Telefonu açmak akıllıca mıydı? Fişi çekip bu sinir bozucu sesi sonlandırmak yeterliydi aslında. Öte yandan, beni ara-

maya çalışanın kim olduğunu asla öğrenemeyecektim. Fazla düşünmeden ahizeyi kaldırıp kulağıma götürdüm.

Ama hareketimin ortasında birden dizlerimin bağı çözüldü ve kıçüstü oturmamak için duvara dayanmak zorunda kaldım. Sanki deniz kulağımın içinde uğulduyordu, yakınlaşıp uzaklaşan dalgaların sesini duyabiliyordum. Ahizeyi kulağımdan biraz uzakta tuttum ama yararı yoktu. Çağiltı kafamın içine girip oraya yerleşmişti. Yakın, uzak... yakın, uzak...

Biri şaka mı yapıyordu? Yoksa arayan kişi biraz önce Angelo'yla birlikte oturduğumuz gibi, kıyıda bir yerde oturmuş ve yanlışlıkla cep telefonunun tuşuna mı basmıştı? Evet, böyle olmalıydı, duyulan, sadece denizin çağiltısıydı, o kadar.

Yine de titreyen dizlerimle duvara yaslanmış halde durup bekledim. Ahizeyi elimden bırakmayı bir türlü başaramıyordum. Yoksa öteki tarafta da aynı ritmik dalgalarla birlikte bir fırtına mı esiyordu? Ama dışarıda fırtına falan yoktu. Tıpkı benim gibi deniz kıyısında duran birinin yanlış numara araması ne tuhaf bir tesadüftü... ama fırtınanın olduğu bir kıyıda. Ne ıslık ne de uğultu vardı, sadece tekdüze bir uğultu. Böyle fırtına olmazdı.

“Pronto?” Tedbiri elden bırakmayıp İtalyanların telefonu açtıkları zaman söyledikleri ve tercüme edildiğinde “hazır” anlamına gelen süslü kelimeyi kullanmıştım. Evet, hazırdım ve çabucak kumsala geri dönebilmem için arayanın elini çabuk tutmasını istiyordum. Bu koridor fazla dar ve boğucuydu. İnsan burada soluk bile alamıyordu. Ah, sürekli soluk almak zorunda olmak ne sıkıcıydı...

Hiçbir ses çıkmayınca, bu kez Almanca, “Alo!”, dedim. “Kim arıyor?”

Acaba Gianna'nın bana öğrettiği cümleyi kullansa mıydım? Ne istiyorsun, çük kafa? Arayan bir sapıksa, keyfini bozmak için herhalde bu yeterli olurdu. Ama bunu söylemeye dilim bir türlü varmıyordu; içimde bir şey bunun son derece uygunsuz olduğuna dair beni uyarıyordu.

Dalgaların çağiltısı bir türlü dinmek bilmiyordu, orası her neredeyse, dalgaların, yüksek dalgaların kırıldığı ve yeniden yükselip çökmesinin birkaç saniye sürdüğü, uzun ve geniş bir kıyı olmalıydı. Yoksa bu bir... soluk sesi miydi? Hattın öbür ucunda biri mi soluk alıp veriyordu? Dizlerim yine titremeye başlamıştı ama beni taşımaları için acımasızca üstlerine bastırdım. Kuru bir sesle çatırdadılar.

Sanki biri dalgaları durdurmuş gibi çağıldı birden dindi. Ahizeyi tekrar kulağıma götürdüm.

“Thira,” dedi cinsiyetini hiçbir şekilde ayıramadığım bir ses. Kalın bir kadın sesi de olabilirdi ya da müzikal, narin bir erkek sesi de... şimdi bunu ayırdedecek durumda değildim. Peki Thira derken neyi kastetmişti? Burada Thira diye biri yaşamıyordu.

“Sanırım yanlış numara çevirdiniz. Kapatıyorum, tamam mı?”

“Thira,” diye tekrarladı ses. Cinsiyetsiz ama çok yaşlı. Sesi titremiyordu, çatlak hiç değildi. Ama genç birine ait olmadığı da kesindi. Ayrıca bana tanıdık geliyordu, sanki onunla daha önce bir kez konuşmuştum... Yoksa öyle olduğunu mu sanıyordum?

“Thira. Çabuk.”

Çağıldı sesi yeniden yükseldi ama sonra hatta bir tıkırtı oldu ve kısa bir aradan sonra düdüğü sesi duyuldu. Tiz yankısı öyle berbattı ki ahizeyi kulağımdan çektim. Ama hâlâ onu yerine koyup fişini çekecek gücü kendimde bulamıyordum. Bunun yerine koridorda taşlaşmış gibi çakılı kalmıştım ve saçlarımın çıtırdarak omuzlarım üzerinde dolaşmasını izliyordum. Güneşte sararmış buklelerimden biri ahizenin kulaklığına sarılmıştı. Ensemdeki saçları tutan bant fırlayarak sessizce yere düştü.

Kıpırdamaya cesaretim yoktu. Beni rahatsız eden telefondaki gizemli yabancı değildi, hayır, artık yalnız olmadığım duygusuydu. Evde biri vardı. Yalnız değildim.

“Hey, iyi misin? Seni merak ettim.”

Korku bedenimin içinde, kaburgalarımın arkasına ustaca gizlenerek orada kaldı. Sadece karnım hızlıca inip kalkıyordu. Kesilen soluğumu bastırarak yüz mimiklerime tekrar hâkim olana dek bekledim, sonra arkamı döndüm. Ne korktuğumu ne de şüphelendiğimi fark etmemeliydi. Tabii ki Angelo'ydu... Başka kim olabilirdi ki?

“Evet, sorun yok. Ya biri dalga geçti ya da yanlış numaraydı, bilmiyorum. Anlamadım. Çok uzaktan geliyordu.”

Bu dar koridorda soluk alamıyordum. Kıvrak bir hareketle Angelo'nun yanından geçip kendimi mutfığa attım. Neşeli görünmeye çalışarak masanın üstüne oturdum ve ayaklarımı sallandırımdım. Bedenimde hâlâ bir şeylerin

ters gittiğini, tehlikenin eli kulağında olduğunu haber veren alarm zilleri çalmaya devam ediyordu ama neden? Algıladığım şey neydi?

Başımı evin gölgesinde kalan karanlık ve terk edilmiş bahçeye çevirdim. Hissettiğim ama açıklayamadığım şeyin ne olduğunu o anda gördüm. İç gözümün önünde yükselen ince, uzun bir silüet. Başını uzatmış, dilini tehlikeli bir şekilde dışarı çıkarmıştı. Yılan! Beni uyaran yıldı. Rahatı bozulmuştu çünkü sükûnete ihtiyacı vardı. Onu öfkeliendiren ben değildim, telefondaki kişi de değildi, onu tedirgin eden Angelo'ydu. Onu tanıımıyordu. Daha önce buraya hiç gelmemişti.

Parmak uçlarımla pürüzsüz pullarını okşayınca, karnındaki şişliği ancak o zaman fark ettim. İçindeki canlıların nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Yavrulayacaktı, birkaç gün içinde, belki de bu gece. Onu korumam gerekiyordu.

"Sana gidebilir miyiz? Burada kendimi iyi hissetmiyorum," dedim Angelo'ya. Arkamdan mutfığa girip buzdolabına dayanmıştı. Soru sorar gibi bana bakıyordu.

"Seni küçük hayalci," dedi gülümseyerek. "Biraz önce sana ne dedim?"

Ne dediğini hatırlayınca yanıt vermek yerine iç geçirdim. Bu gece gitmesi gerektiğini söylemişti. Önce avlanacak, oradan Güney İtalya'da birkaç gün sürecek olan bir festivalde çalmaya gidecekti. Ve zaman pencерem yeniden daralacaktı. Ansızın bu kelimeden nefret ettim. Çok Almancaydı. Zaman penceresi. Kalın duvarların arasına kapatılmış hissettiriyordu, sanki duvarda zaman zaman küçük bir delik açılıyor ve ancak o zaman bana keyif verecek bir şeyler yapabiliyordum. Ancak bu delikler çoğunlukla bir görevi yerine getirebilmem için açılıyordu. Ama bu pencerenin bir görev değil, iyileştirici olması gerekiyordu.

Yılan kısa bir an düşünce koridorlarımın arasını kapattı. Ağzı saldırmak için iyice açıldı. Dişlerinin parladığını görebiliyordum.

"Dışarı çıkalım," diye önerdim. "Hava dışarıda buradakinden çok daha güzel." Ev benden kurtulmak istiyordu. At pisliği kokusu neredeyse öğürmememe neden olacaktı, günlerdir nemli evyenin içinde duran bulaşık süngerinin küflü kokusunu alabiliyordum. Duvarlarda karıncaların dolaştığını duyuyordum.

"Zaten gitmem gerek."

Tabii ya, gitmesi gerekiyordu. Bunu yine unutmuştum. Angelo'nun açlığına kusursuz bir şekilde hâkim olmasını takdir ediyordum. Gözlerinde şimdiye kadar hiçbir açlık belirtisi görmemiş ya da göğsünde acılı bir çağltı duymamıştım. Henüz açlık çekmeye başlamadan besleniyordu. Şimdi de öyleydi. Onu ön kapiya götürdüm: Yılanın yanından geçmek istemiyordum.

“Eğer istersen, ben yokken benim evimde kalabilirsin. İster misin?”

Bu ne baştan çıkarıcı bir teklifti. Yatak yerine kerevetlerin bulunduğu, bomboş bir yazlık yerine yüzme havuzuyla kütüphanesi olan bir malikâne ve kocaman, büyüğü bir bahçe.

Çekingence omuz silktim. Bunu kabul edebilir miydim?

“Ben yokken senin yatağında olduğunu bilmek güzel bir düşünce.” Elimin öne doğru uzanıp anahtarı aldığını gördüm. “Belki çiçekleri sulayabilirsin; solmaları yazık olur.”

Son sözleri öylesine dünyeviymi ki gülmeden edemedim. Peki şimdi? İlk gerçek vedamız... nasıl olacaktı? Angelo hayran olduğum o soğukkanlı özgüveniyle buna kendisi karar vermişti. Yanağıma hafifçe dokundu, bu harekete büyük anlam yükleyemeyeceğim kadar kısa ama dostlar arasında olduğu gibi yumuşak. Sonra arkasını döndü ve sakın, genç ve kayıtsız adımlarla sokaktan yukarı doğru yürüyüp gitti.

Elimde anahtarla bahçedeki basamaklara oturdum. Henüz evine gitmek istemiyordum, bunun için çok erkendi. Keşfimi o gittikten sonra yapacaktım, ortalığı karıştırırken kokumu alıp beni fark etmediğinden emin oluncaya dek. Çünkü evini dilediğim gibi karıştırmak istiyordum. Şimdiye kadar sadece salonunu ve kütüphanesini görmüştüm ve yatak odasını görmek için âdeta yanıp tutuşuyordum. Yatağına uzanıp rüya görmek istiyordum. Yine de o yokken sevinebileceğim bir şeyler vardı.

Ama telefondaki ses aklımdan çıkmıyordu. Bir kadeh şarap bile beni oyalayamamıştı. Günlerdir beni yumuşak bir ninni gibi rahatlatmış olan o sükûneti geri kazanmak için ellerimi yumruk yapıp şakaklarıma bastırdım. Hiçbir şey düşünmemenin insanı bu kadar mutlu edebileceğini bilmiyordum. Meditasyon yapanlar Nirvana'ya ulaştıklarında böyle hissediyor olmalıydılar. Her şeyi birbirine karıştırmadan hiçbir şey düşünmemek.

Ama şimdi zaman penceresinin ne kadar daraldığını görebiliyordum. Duvarlar birbirine yaklaşıyor, delik küçülüyordu ve ışık sadece ince bir çizgi

halini almıştı. Acele etmem gerekiyordu ve telefondaki kişiyi de unutmalydım. O halde bir kadeh kırmızı şarap içebilirdim. Bacaklarımı parmaklıklara dayayıp akçakavaklara ve karanlık gökyüzüne baktım.

“Thira.” Ses, tüm gevşeme çabalarımın karşın kulaklarımda yankılandı. “Thira, çabuk.” Thira... bir ad mıydı? Bir yer mi? Bir sır mı? Belki de arayan kişiye bunu sormam gerekirdi. Belki tüm bunlarla bir ilgisi vardı. Bana neden bu kadar tanıdık geldiğini bir bilebilseydim... Ama daha önce böyle bir sesi nerede ve ne zaman duyduğumu hatırlayamıyordum ve aklıma buna uygun bir insan gelmiyordu. Eski yaşamım hafızamda artık sadece soluk bir parlaltı gibiydi, hiçbir değeri yoktu çünkü sadece korkularım ve endişeli düşüncelerimle kendime acı çektirmiştım. Tüm bunlar, şimdi beni bekleyen şey için sadece bir basamaktı.

Ama arayan kişi ya bunun bir parçasıysa? Kabul edilmemle ilgili karar verecek kişi oysa? Ya adam beni deniyorsa? (Ya da kadın? Pekâlâ bir kadın da olabilirdi.)

Zaman pencерem kapanıyordu, Angelo birkaç gün olmayacaktı, sonra da Hint Okyanusu'na gidecekti, kum saati akmaya başlamıştı... gelen telefonu dikkate almalydım. Başka çarem yoktu.

İnleyerek ayağa kalktım. Thira ne anlama geliyordu? H' ile mi yoksa H'siz mi yazılıyordu?

Thira, bu bir İtalyan kasabası olabilirdi, belki de terk edilmiş köylerden biriydi. Doğru dürüst düşünecek durumda olmadığımı fark edince elimi alnıma vurdum. Düşüncelerim sürekli dağılıyordu. Kendime gelmeliydim. Thira'nın nerede olduğunu nasıl bulabilirdim?

Dakikalarca düşündükten sonra nihayet haritaya bakmayı aklı edebilmişim. Evet, yol haritası. Tanrım, bunun aklıma gelmesi için nasıl bu kadar uzun süre düşünmem gerekmişti? Aslında bunu hemen Angelo'ya da sorabilirdim, o zaman her şey çok basit olurdu. Şimdi bu işi kendim çözmeliydim.

Katlı haritayı açana dek savruk hareketlerle silkeledim, az kalsın yırtılıyordu. Sonra verandanın zeminin yayıp kenarına iki mum koydum ve aramaya başladım. Yer isimlerini seçmekte zorlanıyordum. Bunun nedeni, gözlerimin keskin olmaması değildi, hayır, okumaya başlar başlamaz göz çukurlarımın ardında başlayan baygınlık hissiydi. Onlara aşırı yükleniyordum.

Haritada çok fazla isim vardı... ve çok az. Ama terk edilmiş, ıssız köyler hiçbir şekilde gösterilmemişti, en fazla bir harabe işareti vardı. Thira her yerde olabilirdi. Arama işi sonuç vermeyince haritayı katlayıp buruşturdum ve söverek bir köşeye fırlattım. Zaten işime yaramamıştı.

Birkaç saniye sonra elimdeki anahtar yere düşünce korkuyla yerimden sıçradım, aynı anda ensem gerildi. Esnemiş olmalıydım. Kendime gelmek için kollarımı silkeledim. İnternete bağlı bir bilgisayar bir çözüm olabilirdi, Thira'yı Google'a girip hemen yerini öğrenebilirdim. Ama bilgisayarın nasıl çalıştırılacağını ve internete nasıl girileceğini hâlâ hatırlıyor muydum? Bundan emin değildim. Hiç PC'im olmuş muydu? Çalışma masam var mıydı? Odam nasıl görünüyordu?

"Önemli değil, Betty Blue," diye kendimi azarladım. Bacaklarım huzursuzdu uzanmak istiyorlardı, tüm bedenim uzanmak ve Angelo'nun ava çıktığı zamanlarda her gece, Ay'ın çıktığı ve sabah griliğinin başladığı zaman arasında ona armağan ettiğim uykulu halime geri dönmek istiyordum. Ama bunun için biraz sabretmesi gerekiyordu, niyetlendiğim şey çok daha önemliydi ve ona sonsuz rahatlık verecekti.

İnsan bir şey bulmak istediğine nereyi arardı? Bilgisayar devre dışıydı; şu anda karşımda olsa bile onunla ne yapacağımı bilemezdim. Zaten gözlerim titreyen ekranın ışığını reddederdi. Ama bir şey daha vardı... bir şey... Kitaplar! Tanrım, bunu hatırlamam ne kadar uzun sürmüştü. Kısa, berrak bir an devrelerim açılmıştı. Kitaplar. Ansiklopediler. Onlardan çok vardı, hem de anahtarını aldığım Angelo'nun evinde.

Hemen yola çıktım. Kaslarım gecenin geç saatindeki bu zorlanmaya isyan ediyordu, dinlenmelerine neden izin verilmediğini anlamıyorlardı. Sağ dizim her adımda kırılıyordu. Hareketlerim kazık gibi ve hantal, baldırlarıma kramp girdiği için birkaç kez durmak zorunda kaldım. Titrek bacaklarımla yabancı bir evin bahçe duvarına dayandım. Ağrı geçene dek iniltili soluklarım ve kurşun gibi ağırlaşan gözkapaklarımla bekledim.

Angelo'nun bahçesine ayak basar basmaz ilk işim kendime gelmek için başımı havuza sokmak oldu çünkü gözlerimin ardındaki baygınlık hissi gittikçe artıyordu. Sayısız yastıkla önümde uzanan davetkâr şezlongun üzerine serilmeksizin yanından geçmek, âdeta tüm isteklerime ve ihtiyaçlarıma karşı verdiğim acımasız bir savaştı. Yaşlı bir kadın gibi iki büküm halde

ve sarsak, küçük adımlarla yürümeye devam ettim, yine de biraz sonra kütüphaneye girip titreyen gözkapaklarımla etrafıma bakmayı başarabildim.

Kaynak kitapları hemen buldum, birkaç ciltlik Almanca ansiklopedi, en tepedeki rafta. Portatif merdiven çıplak ayaklarımla altında sallandı çünkü artık dengemi kontrol edemiyordum. R-Z harflerini içeren cildi taşımam mümkün görünmüyordu, fazla kalındı, raftan düzgünce çekip alamazdım. Fazla düşünmeden elimle üstüne vurup aşağı çektim. Önce kitap gürültüyle yere düştü, ardından onu izleyip kendimi merdivenden aşağı bırakarak sert bir şekilde seramiklerin üzerine serildim.

Esname kramplarıyla sarsılarak sayfaları çevirmeye başladığımda, “Thira,” diye fısıldadım. “Thira...” H harfsiz Tira olarak bir madde yoktu. Bu kez H harfini de kullanıp Thria olarak baktım, H’li Thira... “İşte burada.”

Bir Thira vardı. Maddeyle ilgili yazıyı okumak içim gözlerimi kırpıstırmak zorundaydım çünkü gözümün ağ tabakası üzerinde sürekli sütümsü bir tabaka oluşuyordu. Ayrıca harfler minicikti.

“Thria, Santorini olarak da bilinir.” Transkribe etmek ne demekti? Böyle bir şey öğrenmiş miydim? Eh, bu kadar belirleyici bir şey olamazdı. “Volkanik kökenli Kiklad adalarının batısında küçük bir takımada.” Buyurun bakalım, Kiklad da neyin nesiydi? Kiklad... Okulda bu kadar kötü değildim, bunu bilmem gerekirdi! Düşünmeye devam edebilmek için başparmağımın tırnağını avuç içime batırdım. Yunanistan olabilir miydi? Yunan adaları? Evet, Kiklad kulağa Yunanca geliyordu. Ah hayır, neden Yunanistan? Orası çok uzaktı! Gerçi İyon Denizi’ndeysdim, Kalabriya’nın Yunanistan’a bakan tarafında ama aradaki mesafe yüzerek ardımda bırakamayacağım kadar uzaktı. Henüz değil. Ve telefondaki ses “çabuk” demişti. Bunu emreder gibi mi söylemişti, yoksa rica mı etmişti? Artık bunu da hatırlamıyordum.

Yine de oraya nasıl gideceğimi çabucak düşünmeliydim. Ve ağır cildi raftaki yerine geri koymalıydim. Kütüphane Angelo için önemliydi, notalarını burada saklıyordu ve utanmadan etrafı fazlaca karıştırmışım gibi bir izlenim bırakmak istemezdim. Güç bela ayağa kalkarken suyun taşıma kapasitesini özledim; suda hareket etmek karadakinden çok daha kolaydı. Yerçekimi tüm gücüme mal oluyordu.

Elimde kitapla bir kez daha merdivene mi tırmanacaktım? Bunu denemeliydim. Kalın cildi kolumun altına sıkıştırıp basamak basamak kendimi

yukarı çektim. Ama merdiven tıngırdarak sallanmaya başlamıştı, bir ara öyle fazla yana yattı ki dört ayağından sadece birinin üzerinde kaldı. Tüm gözeneklerimden ter fışkırıyor, parmaklarım sürekli basamaklardan kayıyordu. Tenimin böylesine zayıflık göstermesini sadece gereksiz bulmakla kalmayıp öfke de duyuyordum. Derimin altında tutarlılık diye bir şey kalmamıştı, bedenim kafasına göre takılıyordu.

Yine de yerkürenin çekirdeğinden çıkarak biz insanları kavanozdaki çekirgeler gibi silkelemek üzere kısa, şiddetli dalgalar halinde yukarı yükselen sarsıntının benim beceriksizliğimle bir ilgisi olmadığını hemen anlamıştım. Henüz birkaç saniye öncesinde anormal bir sessizlik oluşmuştu. Dışarıdan gelen gecenin sesleri kısa bir an susmuş hatta ılık rüzgâr bile kesilmişti. Yavaşça arkaya doğru devrilirken merdivene sıkıca tutundum ama onunla birlikte düşeceğim belli olunca bunun iyi bir fikir olmadığını anladım çünkü altında kalabilirdim. Son anda ellerimi bıraktım ve merdivene bir tekme vurarak kendimden uzaklaştırdım. O yana devrilirken ben de koyu yeşil döşemeli eski bir okuma koltuğunun üzerine sırtüstü düştüm. Kütüphane zangır zangır sarsılırken kitaplar raflardan düşerek ağır çekimdeki gibi etrafıma yağmaya başladı. Ağır ciltli ansiklopediler bile havada uçuşuyordu. Sanki dev bir el raflara bir yumruk indirmişti.

Koltuğa sertçe iniş yapmamla ayarlı ayak koyma yeri yukarı kalktı ve bacalarım jinekoloji masasına yatmışım gibi yukarı fırladı. Bu, bana bir zamanlar başıma gelen bir durumu hatırlatan, oldukça rezil bir duruştu ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum... Aynısını yaşamıştım, koltuğun ayak koyma yeri yukarı fırlamıştı, yanımda biri vardı ve bana çok gülmüş, bense ona fena halde öfkelenmişim... Ama kimdi? Nerede ve ne zaman?

Lanet olsun, bu şimdi hiç önemli değildi. Ağzına kadar kitapla dolu yuvarlak ve yüksek tavanlı bir salondaydım, deprem oluyordu ve ben hâlâ ölümlüydüm; şansım yaver gitmezse bu oda mezarım olabilirdi! Köşeleri demirli, altın yaldızlı bir cilt omzumu kıl payı sıyrarak yere düştü, bunu başımdan aşağı şelale misali dökülen cep kitapları izledi. Gözlerimi keskin kenarlarından korumak için başımı eğdim.

Ama altımdan gelen sarsıntı deri kaplı el yazmalarını da raftan alaşağı edeceği sırada deprem ansızın durdu ve gümbürtü başladığı gibi çabu-

cak kesildi. Koltuğun kol yerlerine sıkıca tutunup etrafıma bakındım. Son sarsıntı raflardaki notaları havaya savurmuştu, açılan yapraklar vurulmuş güvercinler gibi kanat çırpıttıktan sonra yerdeki kitapların üstüne kondular.

Buradan çıkmam gerek, diye düşündüm. Buradan çıkmalıydim hem de çabuk, tekrar uyuşmaya ve gözlerim kapanmaya başlamadan bunu yapmalıydim. Şüphelerimi doğrulamak için tavana bakmam gerekmiyordu, sarsıntı ve gümbürtüye karşın bunu açıkça duymuştum ve saçlarıma, gözlerime dolan tozlar hayal değildi. Tavanda bir çatlak oluşmuştu ve tepemde gittikçe açılmaya başlıyordu. Bu ev eskiydi, bu yörede sık sık depremler olduğu kesindi ve duvarları bir gün bu sarsıntılara dayanamayacaktı. Belki şimdiden başlamıştı.

Parmak uçlarıma basarak sarhoş gibi sarsak adımlarla kitapların arasında kendime yol açarak salona ulaştım. Burası da acınacak haldeydi. Fincan ve tabaklar açık vitrinden yere düşüp parçalanmıştı. Yere dökülmüş alkolün kokusunu alabiliyordum, her iki korniş yerinden sökülüyordu ve perdeler baygın hayaletler gibi sermiklerin üzerine serilmişti.

Koşamıyordum ama yine de eklemlerimin sürekli gıcırdamasına karşın adımlarımı uygun bir tempoda hızlandırmayı becermiştim. Benzin istasyonunda iki adam heyecanlı konuşmalar eşliğinde tankları kontrol ediyordu, evlerde ışıklar yanmıştı, bunun dışında ortalık sakindi, bağırış çağırış, siren sesleri yoktu. Hafif bir deprem olmalıydı ve herhalde birkaç saniyeden fazla sürmemişti; anlaşılan, burada yaşayan insanlar depreme alışkındı.

Yine de Piano dell'Erba'da insanlar uyanmıştı ve evlerinde hasar olup olmadığına bakmak için bahçelerinde dolaşıyorlardı. Konuşmakta zorlanırsam da her birini tek tek selamladım. Selamıma karşılık vermediler. Fazla heyecanlandıkları için miydi? Gerçi panik çıkmamıştı ama bu dakikalarda herkes kendi endişesiyle meşguldü. İnsanlar ölebilirdi.

Benimse bir tek endişem vardı: yılan. Başka hiçbir şey umurumda değildi. Ev sadece bir evdi, fazlası değildi, ona ihtiyacım yoktu ama yılan yavrulayacaktı, içinde gizlendiği dar aralık zarar görmemiş olmalıydı. Dış lambaları yakmadan -beni rahatsız ettiği için onları çoktan devre dışı bırakmıştım- elimi bahçedeki duş teknesinin arkasında bulunan küçük deliğe soktum. Parmaklarım kırık duvarlar boyunca yoklayarak ilerledi. Bu gizli bölme de toz yağmıştı, yerler toz doluydu ama yılanı bulamadım. Daha

fazla ilerleyemezdim çünkü değil içeri göz atmak, kolumu dirseğime kadar sokacak alan yoktu. Yılanın depremi benden önce hissedip kendinde güvenli bir köşe bulmuş olması için sürekli dua ediyordum.

Kendimi, duş teknesine atıp uyuklayarak ve rüya görerek Angelo geri dönene dek onu böyle beklemekle ilgili baştan çıkarıcı fikre terk etmeyi ne kadar isterdim. Ama bu barınağı günler önce yılanı bırakmıştım, rahatsız edilmeden kalacağı bir yere ihtiyacı vardı. Zaten artık denizden çıktıktan sonra duş almıyordum; denizin tuzuna alışmıştım ve tenimde kalmasını seviyordum. Tuz kristallerinin güneşte parlamasını izlemek çok hoştu.

İsteksiz adımlarla eve girdim, her şey yerli yerindeydi, sadece mutfak dolaplarından birkaçı açılmıştı ama yere düşen bir şey yoktu. Peki şimdi? Yatağa uzanıp güneş doğana kadar beklemeli mi, yoksa Santorini seyahatimi mi organize etmeliydim? Daha "organize" kelimesini düşünürken bile zorlanıyordum; bunu hayata geçirmek beni uyuşturucu bir isteksizliğe sürüklüyordu. Ne zaman bir şey yapmaya karar versem, düşüncelerim benden kaçıyor, ta ki kafamın içini pamukla doldurulmuş gibi hissedene dek. Yine de bir cep telefonu bulmak için esneyerek odadan odaya dolaştım çün'ü benimki kapalıydı ve PIN kodunu artık hatırlamıyordum.

Hiçbir cep telefonu bulamayıp sonunda rahatça dinlenme fikriyle kendimi gizlice canlandırdığım sırada çatı katındaki odada bir cep telefonu buldum. Ekranı yere bakacak şekilde, yatağın altında duruyordu, sanki biri kazara oraya düşürmüştü. Tuşlar açıktı. Kapalı olsaydı nasıl açılacağını zaten çoktan umutmuştum.

Güneş doğana dek telefon ettim. Bu süre içinde yaşadıklarım baştan sona bir maceraydı. Önce Kalabriya'da nerede havaalanı olduğunu öğrenmek istediğimi ve beni oraya bağlayıp bağlamayacaklarını bir türlü anlatamadığım danışma ofisi, ardından Lamezia Terme Havaalanı'na bağlanmak için bana saatlerce sürmüş gibi gelen bekleyiş, sonunda direkt uçuş olmadığını, sadece Roma üzerinden uçabileceğimi ama istersem bir de Reggio Calabria'yı deneyebileceğimi öğrenmem. Ama bunu istememiştım, direkt uçuş olmaması umurumda değildi, artık bana bir bilet rezervasyonu yapabilirler miydi, lütfen? İtalyancam derdimi anlatabileceğim kadar iyiydi ama bir an soyadımı hatırlayamamıştım. Elisabeth ama devamı nasıldı? Nasıldı? Hattın öbür ucundaki kadın ona Betty Blue dediğimde şaka yaptığımı sanmıştı ama

sonunda kafam çalışmış ve soyadımı hatırlamıştım. Sturm. “Sturm!” diye ahizeye bağırmış ama ardından yeni bir düşünce dalgası beni de beraberinde sürüklediğinden, orada olup olmadığımı soran kadının ne dediğini anlamak için dakikalarca kafamı toparlayamamıştım. “Signora!”⁵³, diyen sesi ahizeden yankılanıyordu. “Signora? Tutto bene?”⁵⁴. Dilim dolaşarak, “Tutto bene,” dedim. Sürekli kapkara bir hiçliğin içine düşsem de, neyse ki kadın telefonu kapatmamıştı. Kepenklerden içeri günün ilk parlak çizgileri düşmeye başladığında, nihayet Roma’ya ve oradan Santorini’ye bir uçak rezervasyonu yapabiliştim, başka türlü sü imkânsızdı. İlk uçağım öğleden sonraydı, Lamezia Terme’ye nasıl gideceğimi bilmesem de, henüz biraz zamanım vardı. Artık araba yoktu. Otostop yapmam gerekecekti.

Çantamı hazırlamak birkaç saniye sonra beni fazlasıyla zorlamaya başlamıştı; dolabım vahşi hayvanların istilasına uğramış gibiydi, giyecek bir şey hemen hemen yoktu, bulabildiklerim de birbirine uymuyordu, çoğu giysiler yıkanmamıştı ve tuza bulanmış, renkleri solmuş, iplikleri çıkmıştı. Giysilerin tümünü iki elimle dolaptan çıkarıp önüme yaydım ve aralarından az çok temiz olan soluk bir kot ve siyah bir tişört bulabildim. Sıcağa karşın ikisini de üstüme geçirip çantaya birkaç iç çamaşırı tıktırdım ve bitkin bir halde yatağıma süründüm. Kendime gelip tekrar iki ayağımın üzerine basacak gücü bulana dek dinlenmek istiyordum. Tekrar düşünebilecek duruma gelene dek. Kamyon ve tırlar yukarıdaki benzin istasyonunda sık sık mola veriyordu; onlardan biri beni mutlaka götürürdü.

Yarı kapalı gözlerimle uzandım, göğsümde kavuşturduğum ellerimle bedenimin şiddetle istediği huzuru sağladım ve tekrar canlanmak için ısı-
nın 35 derecenin üstüne çıkmasını bekledim. O zaman hayata tekrar geri dönecektim.

53 (İt.) Hanımefendi. (ç.n.)

54 (İt.) “Tamam mı?” (ç.n.)

TANRILARIN DESTANI

*"This is our last call."*⁵⁵

Suyun akması için ellerimi bir kez daha musluğun altına soktum ve dirseklerimi lavabonun kenarına dayayıp yüzümü ılık akan suyun altına tuttum; sadece parmak uçlarımda dengede durarak ve bacaklarım bükülü halde. Tövbekârlar gibi dizlerimin üstünde yere çökmek istemiyordum; tıpkı tüm bedenimle dimdik durup aynaya bakmak zorunda kalmak istemediğim gibi. Orada henüz tanımadığım bir şey görmekten korkuyordum, ben hissetmeden yüzüme yerleşmiş olan herhangi bir şeyden. Kendime bakmadığım sürece bu durumu kontrol altında tutabilirdim.

Kendimi tekrar toplamam gerekiyordu. Roma'ya uçarken ağlamaya başlamıştım. Bu, gözyaşım akmaksızın kuru hıçkırıklardan oluşan bir sara nöbeti gibiydi. Her yerim titrerken bacaklarımı oturma pozisyonunda birbirine bitiştirmiş, ayaklarımı sıkıca yere basarak kollarımla bedenimi sarmıştım. Küçük *charter* uçağının motorları çalışmaya başladığı anda birden Angelo'dan uzaklaştığımı anlamıştım, gidiyordum, ona bir haber bile bırakmamıştım, onsuz ne yapacaktım? Onun sakinleştirici varlığı olmaksızın, düşmeden nasıl adım atabilecektim? Ne zaman ve nasıl döneceğimi bilmiyordum, belki eve erken dönecek ve benim eve döndüğümü sanacaktı, evet, belki de hava bozacak ve yağmurlar yağmaya başlayacak, onu orada tutan hiçbir şey kalmayacaktı. Bora Bora'ya daha erken gidecekti, neden kalsındı ki? Onu durduracak hiç kimse yoktu.

55 (İng.) "Bu son çağrıdır" (ç.n.)

Ona ihtiyacım vardı, hemen o anda. Bu, birini özlemekle ilgili o bildik duygu değildi, hayır, bir kapris değildi, aksine ondan uzaklaşmakla korkunç bir hata yaptığımı kesin olarak bilmektir. Bu, âdeta cezalandırılmamı gerektiren bir ihanetti, biliyordum, kader beni cezalandıracaktı. Onu yanımda istiyordum, başka türlü mümkün değildi.

İçine yuvarlandığım panikle kemerimi çözmeye çabalamıştım çünkü kokpite gidip geri dönmesi için pilotu ikna etmek istiyordum ama yanımda oturan yaşlıca adam sürekli kayan parmaklarımı şaşkınlıkla izlemişti. En basit şeyleri bile yapmaktan âcizdim. Bana yardım etmek yerine hostesi çağırmış, kadın endişeli bir yüzle eğilerek yüzüme bakmak istemişti. Bunu istemiyordum, hiç kimse yüzüme bakmamalıydı. Hostes hemen geri çekilmiş ama yerinden ayrılmayıp açmadığım kemerimi kontrol etmişti, olmuyordu, onu açamıyordum.

“Are you okay, everything okay?”⁵⁶

Birden herkes korkuya kapılmıştı. Sesler yükselmiş ve herkes benim hakkımda heyecanlı bir tartışmaya girişmişti. Acaba niyetim neydi, belki de üzerimde bir bomba taşıyordum, bir bomba, terörist! Bana verilen görevi son anda beceremediğimden histeri krizine girmiştım ama yanımdaki adam onları sakinleştirmişti. Geçirdiğim kriz herhalde uçak korkusundan olmalıydı, herkes tekrar yerine oturabilirdi. Hostesler de yolculardan yerine oturmalarını rica etmişti: “Fasten your seatbelts, please.”⁵⁷

“Aşk acısı,” diye kekelemiştim titreyerek çünkü koltukların yan tarafından bana uzanmış olan kafaların yok olmasını istiyordum. Bakışları tenimi dağlıyordu. “Sadece aşk acısı.”

Adamın ısmarladığı domates suyunu içmemiş, ayıp olmasın diye bir iki yudum almıştım. Hiçbir şey içemiyordum, boğazım öyle kuruydu ki yutma refleksim beni terk etmişti. Ağzım açık soluk alıyordum.

Plana uygun olarak öğleden sonra Roma’ya inmiştik, herkes eşyasıyla uğraşırken benim omzumda sadece iç çamaşırımı koyduğum çantam ve belgelerim vardı, bunun dışında hiçbir şeyim yoktu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Çok fazla tabela, ses, işaret ve gürültü vardı. Artık dümdüz

56 (İng.) “İyi misiniz? Her şey yolunda mı?” (ç.n.)

57 (İng.) “Lütfen kemerlerinizi bağlayın.” (ç.n.)

yürüyemiyor, dizlerimi ve baldır kemiklerimi bavullara, oturma yerlerine ve önlerinde insanların durduğu bavul taşıma bantlarına çarpıyordum. Sanki büyük ikramiye çıkacakmışçasına büyülenmiş gibi gözlerini bavulların çıktığı deliğe dikmişlerdi.

Bir sonraki uçağa binebilmek için kendimi tanıtınam gereken bankoya doğru sallanarak yürümüştüm. Artık uçmak istemiyordum ama kapılara doğru itiş kakış ilerleyen bu insan kütlesinden kendimi dışarı atmam gerekiyordu. Bu yüzden bekleme sırasındaki ilk kişi olup kendime yer tutmak istemiş gibi yaptım. Kadın pasaportumu ve biletimi kontrol ederken tekrar gözlerim kararmıştı ama donuk bir gülümsemeyle güçlüklerle dayanarak biletimi geri almış ve pantolonumun arka cebine tıktırmıştı. Sırtımdaki çanta beni yere çekiyordu, içinde birkaç iç çamaşırı ve bir gömlek olduğu halde sanki tonlarca ağırlıktaydı. Onunla birlikte tuvalete doğru sürüklenmiş ve tekrar görebilene dek orada kalmak istemiştım çünkü biletimi iptal edip eve dönecek ve Angelo'yu bekleyecektim. Onun evinde ve havuzunun başında. Hayaller kurarak Dinlenerek. Özgürce. Tıpkı yapmam gerektiği gibi. Nasıl böyle düşüncesizlik etmiş ve onunla konuşmadan ayrılabilmişim? Aramızdaki bağı koparmıştım, en kötü olasılıkla sonsuza dek...

Su beni uyanık tutmalıydı ve gözümün ferini geri kazanmalıydım ama lavaboların üstünde bulunan muslukları döndürmek gerekmediğini kavrayamamış, çaresizlik içinde akan bir musluk aramıştım, ta ki içlerinden biri telaşlı hareketimi algılayıp tesadüfen akmaya başlayana dek. Birkaç saniye sonra tekrar kesilen, parmak kadar ince bir su. Şimdi burada durmuş, yüzümü suyun altına tutmuştum, gözlerimin arkasındaki baygınlık hissi dinip bir şeyler görebilene kadar sürekli buna devam ettim... Etrafımdaki her şeyi ancak sezebiliyor ve algılıyordum, artık dünyayı görmüyordum. Kör olmuştum.

"This is our last call. Flight number 358 to Santorini, Greece. Plane is ready to depart. Ms. Sturm, please come to information desk. This is our last call."⁵⁸

Beni kastettiklerini hemen anlayamamıştım ama anons benim içindi, Bayan Sturm bendim, ses adımı İngilizce söylüyordu, Bayan Störm, ş ve

58 (İng.) "Bu son çağrıdır. 358 sefer sayılı Santorini, Yunanistan uçağı kalkışa hazır. Bayan Sturm, lütfen danışmaya. Bu son çağrıdır." (ç.n.)

u'yu kullanmadan.⁵⁹ Bana seslendiklerini nasıl düşünebilirdim? Kulağa kendi adım gibi gelmiyordu.

Ayağa kalmak isterken başımı lavabonun seramiğine çarptım. Bacaklarım yeni bir krampla sanki ters dönmüşlerdi. Baldırım titriyordu, sadece sağdaki ama böyle koşamazdım, anonslardan kaçmak için kendimi içine kapatmak istediğim tuvalet kabinine bile gidecek halde değildim.

Bana seslenmeye bir son vermelilerdi.

"Miss Sturm? There you are!"⁶⁰ Bu, bankodaki kadındı. Onu tatlı parfüm kokusundan tanımıştım, tuvalete dek beni izlemişti, buna hakkı yoktu! Bu özel bir durumdu, onu ilgilendirmezdi. Ne dediğimi kendim de anlamaksızın ona bir şeyler söyledim, yüzeysel bir özüre benziyordu, sonra bacaklarım tekrar canlandı, uygun adım dışarı çıktık ve asık bir yüzle bariyerin ardında bizi bekleyen bir hostese doğru yürüdük. Kadın beni körtüğe sokup ardından elini salladı. "Hurry up."⁶¹

Dar geçitte sendeleyerek ilerledim ve uçağın karnı içinde kayboldum. Tüm koltuklar çiftler ve sevgililerle doluydu, çocuk ya da yaşlı neredeyse yoktu. Uçağın içinde kaygısız bir tatil havası hüküm sürüyordu. Herkes birbirinin sevinciyle canlanmıştı, beni fark etmemişlerdi bile. Onları sadece rahatsız edecektim.

Yerim en arkadaydı ve yanımda oturan yoktu. Önümdekiler gelecek hakkında konuşuyorlardı, tatil sadece çabucak unutulacak bir ara geçmişti, ardından çocuk, hayallerindeki ev ve ölüm gelecekti. Kadın gülüyordu ama korkuyordu, bunu duyuyordum, benim gibi korkuyordu, şansını kaçırmaktan korkuyordu. Ancak benim şansım benzersiz bir şekilde yüksekti.

Şüphe bunun bir parçasıdır, demişti, duyularımı örseleyen herhalde bu şüphe olmalıydı ve her şey bir planın parçasıydı; evet, Santorini'ye uçmak doğruydı ama öyle hissettirmiyordu işte.

Doğru muydu?

Artık kendimi tanıyamıyordum.

59 Sturm Almandaca "Şturm" olarak okunur (ç.n.)

60 (İng.) "Bayan Sturm, buradasınız!" (ç.n.)

61 (İng.) "Çabuk olun." (ç.n.)

Bir buçuk saat sonra inişe geçmiştik. Duygusuz bir halde koltuğumda otururken gözlerimin önündeki karanlık da azalmıştı. Küçük pencereden nihayet tekrar yaklaşmış olduğum denizi görebiliyordum. Tanrıya şükür Çorak ve kahverengi bir adanın üzerinde pike yaptık. Dik uçurumlara yapışmış gibi duran beyaz köyler taze yağmış kara benziyorlardı; hatta ilk bakışta kar yağmış sandım. Uçak denizin tam dibinden başlayan, oldukça kısa bir pist görünene dek yan yattı. Havaalanı tel örgü içine alınmıştı. Ama ansızın yan taraftan esen sert bir rüzgâr uçağı şiddetle salladı, yukarıdaki kapaklarından birkaç eşya düştü, uçak gümbürdeyen motorlarıyla tekrar yükseldi.

"No danger at all."⁶² Hostesler zoraki gülümsediler ama solgun yüzleriyle ve kemerleri bağlı halde koltuklarında dimdik oturdular.

Etrafımda hüküm süren panik dolu sessizlikten nefret ediyordum, herkes çılgık çılgıca bağırarak istediği halde susuyordu, hepsi ölüm korkusu içindeydi hatta ben bile, uzun egzersizler sonucu bedenimin sergilediği bir davranış örneği. Bunun için onu pataklayabilirdim çünkü doğru olanı yapıyordu, buradaki herkes gibi ölümlüydüm, hâlâ öyleydim.

Bu yüzden uçağın tekerlekleri gürültüyle piste değerek savrulduğunda birden kendime gelerek diğer sevgililerle birlikte koro halinde çılgık attım. Ama uçak hemen toparlandı. "No danger at all," sonra pilot frenlere asıldı, ne duman ne de alev çıkmıştı, sadece sert, silkintili bir duruş, hem de ta pistin bitiminde. Ama sorun değildi. Her şey kontrol altındaydı.

İlk ayağa kalkıp kapının önüne dikilen ben oldum; diğer yolcular hareketsiz bir halde koltuklarına yapışmışlardı, ağızları aptalcasına açıktı. Daha sonra yaşadıkları macerayı birbirlerine anlatacak ve bunu harika bulacaklardı. Oysa daha şimdiden gizli gizli geri dönüş uçuşlarından korkmaya başladıklarından ve bu seyahate hiç çıkmamış olmayı dilediklerinden emindim. Tekrar yorgunluk çökmeden acele etmeliydim.

Havaalanı küçüktü; sadece iki katlı bir binadan oluşuyordu. Pasaport kontrolünde kuyruk yoktu, birileri beni fark etmeksizin el sallıyordu. Dışarı s rüzgârlı ve sıcaktı. Bu beni canlandırmıştı. Turist otobüslerinin ve akşam güneşinde ellerinde küçük bayraklar taşıyan üniformalı rehberlerin önünden geçerek taksilerin bulunduğu yere ulaştım. Uçuş sırasında ön koltuğun file

62 (İng.) "Tehlikeli bir durum yok." (ç.n.)

gözüne sıkıştırılmış olan, adayla ilgili bir broşüre göz atmıştım, bu bitmek bilmeyen bir işti çünkü kurumuş gözlerim daracık basılmış satırlardan kayarak yolunu kaybetmişti. Okumayı yeni öğrenen öğrenci gibi harfleri parmağımla izlemek zorunda kalmış ancak adanın kuzey ucuna gitmem gerektiğini bilecek kadarını anlamıştım. Oia'ya.

Broşürde yazılanlara göre Oia sessiz sakin ama turistler ve gemiyle gelenler tarafından oldukça sevilen, küçük bir sanatçı beldesiydi. İnsanların akın akın sokaklarında dolaştığı bu yer ayrıca sevgililer, özellikle balayındakiler tarafından tercih ediliyordu. Her zaman taze besin sağlayan ve kalabalığa karşın insanlardan gizlenmek için rahatça inzivaya çekilebilecek, ideal bir av bölgesiydi. Bir işe yaraması için buraya geldiysem, o halde beni arayan kişiyi orada bulacaktım. Onu orada aramalıydım.

Ama... tam olarak Oia'nın neresinde? Gidecek bir otelim olmadığı için beldenin girişinde taksiden indim, buradan öteye arabaların girmesi yasaktı, zaten daracık sokaklardan geçmeleri olanaksızdı. Turistlerin ikide bir durup fotoğraf çekerek yolunu kapadıkları bu şirin beldenin güzelliklerine ayıracak ne zamanım ne de halim vardı. Evet, parlak ışığı gözlerimi kamaştırmak yerine mantığa aykırı bir şekilde yumuşatan beyaz evlerin arasındaki renkli badanalı duvarlarıyla çok güzel bir yerdi. Çanları rüzgârda sallanan mavi kubbeli kiliseleri de.

Aşağı bakmak için bir duvarın üzerinden eğilirken esnemekten çenem çatırdadı. Deniz yüzlerce metre altımdaydı, benden çok uzaktı ama oraya inmeliydim. Herhangi bir işe kalkışmadan önce yüzmeli, dalmalıydım, etrafımın suyla çevrilmesi gerekiyordu. Zaten telefon eden kişiyi aramam bile başlı başına delilikti. Niyetlendiğim şeyi yine reddediyordum, gözüme yeniden aptalca ve acemice görünmeye başlamıştı. Angelo olmadan telefondaki kişiyi bulamazdım, bunu yapmamalıydım. Denizde yüzüp serinlemem ve uyanmam gerekiyordu, sonra Angelo'yu arayıp onu bekleyecektim. Ama önce yüzmeliydim. Denize nasıl inecektim?

Kendi gücümle yönümü bulamadığımı için kıvrımlı bir yan sokağa sapan eşekli bir adamın peşinden gittim, kıyı çok dik olsa da bir yerlerde denize inen bir yol olmalıydı. Patikayı bulmam uzun sürmedi, eşekli adam beni oraya götürmüştü. Yol zikzaklar çizerek aşağı iniyordu, kırık duvarların ve kaba, kahverengi kayaların arasına geniş ve düzensiz basamaklar

oyulmuştu. Eşekli adamı çok geçmeden ardımda bıraktım. Su adım adım yaklaşıyordu. Ama bir kıyı yoktu: bunu uzaktan görebiliyordum. Dalgalar doğrudan kayalıklara çarpıyordu, denizin dibine doğru dimdik inen kayalıklara. Denizin hareketinden, burada yüzmenin tehlikeli olacağı anlaşıyordu. Yine de yürümeye devam ettim. Belki yüzmek için تنها bir koy bulabilirdim çünkü yürümekte gittikçe zorlanmaya başlamıştım.

Merdivenin bitiminde terden sıırsıklam olmuş birkaç turist fotoğraf çekiyordu; oysa burada kayalardan ve denizden başka görülecek bir şey yoktu. Sağ tarafa döner dönmez ilerlemek için tırmanman gerektiğini çabucak anladım. Gücüm tükeniyordu. Neredeyse her adımda kayıyor, dizlerimi taşlara vuruyordum, ellerim kanamaya başlamıştı ama acımasızca yoluma devam ettim. Bir yerlerde kıyı olmalıydı, günün son ışıklarında uzanıp rüyalara dalabileceğim minicik bir kıyı parçası. Böylece Angelo kokumu alıp beni arayacaktı, arayıp bulacaktı, rüya görmem gerekiyordu...

Önümdeki kaya parçasına tırmanacağım sırada çantam bir çıkıntıya takılıp beni yana savurdu. Simsiyah kaya duvarların arasından denizin görüldüğü bir aralığa düşmekten sol elim sayesinde son anda kurtuldum ama yüzüm binlerce fırtınanın zımpara gibi yaptığı kayalara çarptı. Kan, sıcağın kızarmış yanaklarımdan aşağı süzülürdü.

Soluklanmak ve yeniden güç toplamak için durduğum sırada birden onu duydum; ancak sığ bir koyda çıkabilecek olan tekdüze, sakın dalgaların çağltısını. Bu, bazalt kayalıklara çarpan huysuz, hırçın dalgaların sesine benzemiyordu.

Kaya çıkıntısına takılan çantayı güçlükle kurtarabildim ve sesi yeniden duyabilmek için bir fok balığı gibi başımı kaldırdım. Yanılmıyordum. Dalga çağltısı yakındaydı ve acil beni çağırıyordu, derim ve dizlerim ne kadar sıyrılıp kanarsa kanasın, tırmanmaya devam etmeliydim. Denizin tuzu nasıl olsa yaralarımı tekrar iyileştirirdi.

Çağltı kayaların arasına vuran şapırtılar duyulacak kadar yaklaştığında ancak sürünerek ilerleyebiliyordum. Kendimi yukarı çektikçe alnımdan soğuk terler boşanıyor, midem isyan ediyor, kaslarım sanıki kol ve bacaklarımı kırbaçlanıyormuş gibi titriyordu.

Önümdeki son kayayı da tırmanıp ortalıkta hâlâ bir kıyı göremeyince, ağzımdan sessiz bir çığlık çıktı. Akustik bir halüsinasyona uğramış olmalıydım.

dim çünkü çağılığı açık ve net bir şekilde duyabiliyordum ama denizden değil, sol taraftan, kayaların bulunduğu yerden geliyordu ve bu olamazdı... Kayalar çağılamazdı. Yine de kendimi o sırada üzerinde bulunduğum kaya parçasının üzerinden aşağı bırakıp rastgele yuvarlandım ve küçük bir duvara tosladım. Dik kaya yamacına oyulmuş bir tür patikaya benziyordu ve ancak onu bilen birinin görebileceği şekilde gizlenmişti. Kendimi karın üstü duvarın üzerine çektim ve kollarımla duvarın kenarlarına sıkıca tutunarak bedenimi ileriye doğru sürükledim. Ta ki yüzüme karanlık bir gölge düşene dek. Olduğum yerde kaldım.

Evet, ortalık kararmıştı. Kayalıklardaydım... Her yerim kapkara taşlarla çevriliydi.

Suyun şapırtısı burada sadece kısık duyuluyordu ama çağılığı şimdi tam yanıbaşımıdaydı, damarlarımın içine akıyor, ciğerlerimde dalgalanıyordu, ta ki tüm organizmam onunla aynı ritimde çalışana dek. Her şey senkronize olmuştu, iç organlarımın hareketleri, kanımın pompalanması, kalbimin atışları. Bu, koyu kırmızı bir nabız halinde atan muhteşem bir uyumdu.

Son bir kez doğrularak başımı kaldırdım ve yukarı baktım. Tepemde dikilen varlık, mağarasının önündeki çıplak bir kaya parçasının üstünde oturuyordu, ayakları bedeninin altında kaybolmuştu, üst gövdesi dimdik ama gevşekti. Kısa boyluydu ve âdeta kırılğan bir yapısı vardı, ayağa kalktığı anda belki ancak omzuma gelirdi ama aurası öylesine baskın ve zorlayıcıydı ki şu anda karaya vurmuş denizkızı gibi sürünür durumda olmasam, önünde eğilme ihtiyacı hissederdim.

Çağılığı onun göğsünden geliyordu. Mağaranın duvarlarına çarpıp geri dönüyor ve kendisiyle bütünleşerek tekrar çoğalıyordu ama uyuşturucu, hipnotik ritmini hiç kaybetmiyordu.

Onun bir erkek ya da kadın olup olmadığını söyleyemezdim, saçları kısaydı ve modeli tıpkı eski Latince kitaplarımda gördüğüm, antik diktatör büstlerindeki saçları andırıyordu, şu müzelerde sergilenen ve gözbebekleri olmayan büstlerdeki gibi. Ama gözlerine bakmak istemiyordum. Gözlerim ince, duyarlı ağzına, hafif kıvrık burnuna, omuzlarındaki hayranlık verici gevşekliğe ve adaleli kollarına hiç uymayan küçük, narin ellerine takılı kalmıştı. Dişi ve erkeğin bir karışımıydı, kafamı karıştırıyor, aynı zamanda hoşuma gidiyordu.

Yüzümü yatak çarşafım kadar beyaz bir giysiyle örtülü olan baldırına koymak için ona doğru süründüm ama omuzlarımdan tutup beni yukarı kaldırdı. Çağılı susmuştu.

“Yardım et bana, kızım... Yardım et.”

Kızım mı? Gözlerine bakmam için beni zorladı. Güneş doğmadan önceki gökyüzü kadar açık maviydiler ama göğsümü parçalayan onların rengi değildi. Tenimdeki deniz tuzunu kristal tozları gibi yerlere saçan şey, bu gözlerin bana bakış biçimiydi. Bu gözleri çok iyi tanıyordum. Bunlar, ışıktan hoşlanmayan ve en karanlık kâbuslarımda bile beni teselli etmiş olan gözlerdi... Binlercesinin içinden bir bakışta tanıyabileceğim gözler. Onlara çok uzun zamandır bakmamıştım.

Özellikle de ağzı, gülümsemesi... hayır, bu bir *kadının* gülümsemesiydi. Dik başlılığımla alay eden ama yine de bunu sevdiğine hatta gurur duyduğuna dair şüpheye yer bırakmayan gülümseme. Aynı zamanda hem uyaran hem anlayışlı olabilen ve hiçbir zaman beni aşağılamaya çalışmadan azarlayan gülümseme. Hatta bazen sadece yanında olduğum ve yaşadığım için gülümserdi... çünkü ben onun çocuğuydum.

Ben onların çocuğuydum. Ailem vardı. Bir annem, bir babam vardı. Bana bakıyor ve nerede kaldığımı soruyorlardı. Nerede kalmıştım?

Onları unutmuştum.

Kendi anne babamı unutmuştum.

Ağlayarak kucağına yığıldım ve ellerinin beyaz giysisini titreyen omuzlarıma örtüp gözlerimi kapamasına izin verdim. Uykuya geçit vermesi ve başımda beklemesi için. Çünkü kendimi karanlık gecenin içine bırakıp haftalardır engellediğim şeyi yapacaktım.

Uyuyacaktım.

MORPHEUS'UN KOLLARINDA

Uyandığım ilk saniyelerde hiçbir şey bilmiyordum. Nerede olduğumu, neden buraya geldiğimi, hangi gün ve mevsimde olduğumuzu ve birkaç saat öncesinde neler olduğunu. Sadece, hâlâ dizlerinde yattığım ve tekdüze çağlıtları uyumun çabucak uzaklaşmasına engel olan varlığı hayal meyal hatırlıyordum. Yavaş ve uysal bir şekilde kendini benden çözdü. Ama tekrar hiçliğin içine dalabilmem için fikrimi değiştirip ondan kalmasını rica edebilirdim de.

Bunu istemiyordum ama gözlerimi açıp çevremle yüzleşmeye de hazır değildim. Ruhum çoktan uyandığı halde gözkapaklarını dinlenmeliydi, onları çok uzun zaman kapatmamıştım. Ve gözlerimin nihayet gevşeyip hiçbir şey görmek zorunda olmadığı bu anda, neden böyle yaptığımı kendime soruyordum.

Kafamın içinde ilk başkaldıran düşünce bu olmuştu: Neden hiç uyumamıştım? Ve buna karşın nasıl bu kadar fazla rüya görmüştüm? Böyle yaparak kendimi nasıl aşırı yormuştum? Henüz rüyamda kimi gördüğümü söylemiyordum ama kısa gecelerimi ve öğleden sonralarımı onunla geçirmiştım.

Açık gözlerle rüya görmüştüm.

Bu yüzden şu anda yaşadığım şeylerin hangisinin gerçek olup olduğundan emin değildim. Çağılıtların arasından kayalara vuran denizin sesini duyuyordum. Islak taş, tuz ve kurumuş çiy kokuyordu. Altımdaki zemin bana yatak kadar yumuşak hissettirse de, sert ve serindi. Sertliğini yeni yeni algılıyordum, yine üzerinde durduğum ve bedenimin ağırlığını taşıyan yaralı dizlerim de herhalde saatlerdir bu yükü çekiyorlardı. Ama bu dünya gerçektı.

İnleyerek doğruldum ve avuç içlerimdeki sıyrıklar açılınca acıyla sızradım. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

“Al, iç.”

Sesi beni korkutmamıştı; çağlının giderek azalması beni buna hazırlamıştı ve kulaklarım yerine kafamda yankılanıyordu ki bu çok daha hoştu. Bu yüzden gizemli varlık başımı kaldırıp dudaklarıma bir kâse uzatınca onu kabul edip içindekini kana kana içtim. Burnuma kesikin bir ahır kokusu doldu ama süt lezzetliydi ve aynı zamanda beni bir çırpıda canlandıracak kadar ekşiydi. Kâseyi elinden alıp bir çocuk gibi iki elimle tuttum.

“Yavaş,” diyerek beni uyardı. Çok geçti, içerken yanlışlıkla soluk almış ve sütü genzime kaçırmıştım çünkü ikisini bir arada yapamıyordum. Bunu tekrar öğrenmem gerekiyordu. En son ne zaman süt içtiğimi hatırlamıyordum. Herhangi bir şey içmiş miydim?..

Yemek daha da zordu. Yine de gizemli varlığın bana uzattığı kuru beyaz ekmekten kocaman lokmalar koparıp ağzıma tıktırdım ve aksıra tıksıra çiğnemeye çalıştım. Her ısırışta düşüncelerimi şekillendirip sonuna dek izlemeyi daha iyi başarıyordum. Gözkapaklarım da huzursuzlanmaya başlamıştı; gözlerim içimdeki karanlığa bakmaktan sıkılmıştı.

Ekmeği sağ elimde sıkıca tutarak durdum ve ne kadar süre uyuduğumu sormaya karar verdim. Sesim öylesine kısıktı ki ilk anda öksürmem gerekti, bunu yaptıktan sonra kendimi konuşmaya daha aç hissettim ama önce gözlerimin ışığa olan ihtiyacını gidermeye kararlıydım.

Gözlerimi kırparak etrafıma bakındım. İçinde dik oturulabilecek kadar yüksek bir mağaradaydım. Taşlara oyulmuş girintiler bana birinin burayı bir zamanlar oturmak için düzenlediğini söylüyordu; herhalde bu daracık yere mobilya bile koymuşlardı. Ama şimdi sadece çıplak taş vardı, bir de arkamda dalga oyunlarını karanlık bazalta yansıtan deniz ve biz, iki insan.

Hayır, insan değil, diye hatamı hemen düzelttim. Şüpheye yer vermeyen bir şey varsa, o da şuydu: O bir karabasandı. Etrafıma bakarken çaktırmadan ona bir göz atmaya niyetlendim ama yapamadım. Bu varlığa doğrudan bakmam gerekiyordu, öyle kaçamak değil, aksine ayrıntılı ve sakin bir şekilde. Gözlerim başka bir şeye izin vermiyordu.

İlk izlenimim kendini doğrulamıştı: ne erkek, ne dişiydi... varlığından haberdar olduğum ama şimdiye kadar karşılaşmadığım bir şeydi. “Çift

cinsiyetli” sözcüklerini hep iğrenç ve itici bulmuştum ve şimdi de bunu düşünmek istemiyordum. Ayrıca bu varlıkta neyin erkeksi ve neyin kadınsı olduğunu söylemek imkânsızdı çünkü hem birine hem ötekine uyuyordu. Sadece bir tek şeye yemin edebilirdim ki bu çok hoşuma gitmişti: Erkeklerin pantolonlarında ikinci ve son derece baskın “Ben” olarak taşıdıkları şey onda yoktu, yoksa kucağına bu kadar rahatça ve güven içinde sokulamazdım. Kucağı dışıydı.

Beni aradığı zaman söylemeye niyetlendiğim şey –yani Gianna’nın erkekleri uzaklaştırmak için bana öğrettiği cümle– aklıma gelince kıkırdamamı bastıramadım. Bu cümlelerin uygunsuzluğunu içgüdüsel olarak hissetmiş ve söylemekten vazgeçmiştim, ah, gerçekten çok uygunsuzdu. Elimden ekmeği yere atıp gırtlığımdan yükselen kahkahayı bastırmak için iki elimle ağzımı kapadım ama çok geçti. Burada sergilediğim şeyin pek de komik olduğu söylenemezdi, bunu biliyordum, bu basit ve terbiyesizceydi ama bu karnımın umurunda değildi. Diyaframım ritmik bir şekilde çekilmeye başlamıştı ve elim her zamanki gibi acımasızca kafasının dikine giden kahkahamın çınlamasına engel olamıyordu; buna engel olabilecek hiçbir şey yoktu, güçsüzdüm.

Ama varlık birden patlak veren bu çocukça neşemi sessiz, hafif bir gülümsemeyle karşıladı, sanki aklımdan ne geçtiğini ve bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu biliyor gibiydi ki aslında bu hiç de komik değildi. Hatta bu güzeldi. Gülerken gırtlığımdaki balgam söküldü. Öksürerek ve gözlerimde yaşlarla kendime hâkim olmaya çalıştım. Ancak dakikalar sonra biraz sakinleşebilmiştim. Karnım öylesine ağrıyordu ki hafifçe öne eğilmek zorunda kalmıştım. Uzun kahkahalara hiç dayanıklı değildim. Ama özgürce öksürmek sesimi tekrar kullanmam açısından işime yaramıştı.

“Kimsin... nesin sen?”

Aslında terbiyem önceden izin almaksızın bu varlığa sen demeyi yasaklıyordu. Öte yandan onun kucağında uyumuştum ve ona siz demek bu olayı son derece tuhaflaştıracaktı. Kendimi kollarında unuttuğum hiç kimseye siz diyemezdim.

Bana bakıp sakın bir tavırla gülümserken, “Erkek ya da kadın mı?” diyen sesi kafamın içinde yankılandı. “İkisi de.”

Ekmeği tekrar yerden alırken, “Evet, bunu görüyorum,” diye karşılık verdim kuru bir sesle. “Yani daha çok... hep böyle miydi? Yoksa...”

“Bir gölette yüzerken Nymphe⁶³ gelip beni kendine çekmek istediğinde, kadın kalbine sahip bir erkektim. Karşı koydum ama çok güçlüydü. Çıplak bedeniyle beni sardı, kendimi ondan kurtaramadım ve böylece onun bir parçası oldum. O zamandan beri bir hermafroditim.”

Dönüştürülmeden söz ediyordu, başka türlü olamazdı. Onu bir kadın karabasan dönüştürmüştü ama o bunu istememişti, savaşmış ve karşı koymuş, sonunda kaybetmişti. Hermafrodit; bu kulağa çift cinsiyetli sözcüklerinden çok daha gizemli ve melodik geliyordu. Şimdi bunu daha kolay kabullenebilirdim.

“Bu ne zaman oldu?”

“İki bin yıldan uzun zaman önce.”

Yemeyi bırakıp ondan bir parça uzaklaştım. İki bin yıldan daha mı fazla? Bu varlık iki bin yıldan daha uzun bir süredir dünyadaydı ve geceleri gizlice kasabaya süzülüp rüyaları çalmak için Santorini’nin kayalıklarındaki bir mağarada mı yaşıyordu?

Dün bana söylediği sözler aklıma geldi: *Yardım et bana, kızım. Yardım et.* Böyle birinin neden yardıma ihtiyacı oldu ki? İlk bakışta belli olmasa da, müthiş bir güce sahip olmalıydı. Ama çok az hareket ediyordu ve bu haliyle daha çok yumuşak ve uysal görünüyordu. Yine de, yaptığı hiçbir şey tesadüf değildi, bedeninin her kasına hükmediyordu. İstese minicik bir hareketle beni yerimden kaldırıp kayalara fırlatabilirdi. Benimle konuşurken çenesini bile oynatması gerekmiyordu, şimdiye kadar ağzını bir kez bile açmamıştı. Belki de beni öldürmek için hareket etmesi bile gerekmiyordu... ya da beni dönüştürmek için mi demeliydim?

Çünkü bu karabasanın, Angelo ve benim niyetlerimle bir ilgisi olmalıydı, aklımın alamayacağı kadar yaşlıydı. Herhalde diğer bütün karabasanların üzerinde bir karar verme gücüne sahipti, Angelo’nun da... Acaba ondan Angelo’yu yanıma çağırmayı isteyebilir miydim?

“Sana yapacağım şey, buna dayanabilmeni kolaylaştıracak.” Konuşurken tekdüze çağrılar kesilmişti. “Böylece daha az acı duyacaksın.”

63 Yunan mitolojisinde dağlarda, kırlarda, ormanlarda, çeşmelerin ve kaynakların başında, derelerde, nehirlerde yaşadıklarına inanılan peri kızları. (ç.n.)

Dayanabilmek mi... neye dayanacaktım? Neye dayanmam gerekiyordu, canım mı acıyacaktı? Dönüştürülmeye mi? Önlem almamı gerektirecek kadar acı verici miydi? Hafızam buna benzer sözleri daha önce de duymuş olduğuma dair beni uyarınca bir an donakaldım. Biri acı duymamam ve dayanabilmem için bana bir şey yapmıştı.

Hatırlamak için ellerimi yumruk yapıp gözlerime bastırdım. Görüntüler şekillendi ve uyandığım zaman kovduğum, uyuduğum zamansa bana musallat olan eski hayaletler gibi yaklaştılar: Yıldızların berrak gökyüzünde parladığı bir geceydi, çıplak ayaklarımın nemli otlara bastığını gördüm. Mevsimler üzerimizden geçip giderken başım onun boynuna yaslanmıştı... Kızgın güneş sırtımda, fırtınalar saçlarımda ve buz gibi kar taneleri ensemdeydi. "Neden beni uyandırmıyorsun?" diye ona sormuştum ve o da şöyle yanıtlamıştı: "Çünkü veda etmek çok acı veriyor."

Colin... O Colin'di. Tessa'dan kaçmadan az önceydi. O zaman bana veda acısını hafifletecek bir şey yapmıştı; hatta tuttuğum yas birkaç saat boyunca hoşuma bile gitmişti. Ama sonra kalbimi parçalamıştı, daima ve sonsuza dek.

"Colin," diye fısıldadım ve titreyen ellerimle çarpılmış ağzıma dokundum. Ah Tanrım, Colin. Aşık olduğum ve hayallerimi çalmış olan Colin. Onları çalmıştı... yoksa çalmamış mıydı? Bunu yapmış olduğundan emindim. Bu doğruysa, onu düşünmeye bile değmezdi. Peki ya değilse? Peki onu düşündüğümde neden ağlamak istiyordum?

Hayır, şimdi onu düşünmemeliydim, şu anda beni bekleyen şey için hazırlıklı olmalıydım. Dayanmam gereken her neyse, karabasan belki de dönüştürmeden söz etmiyordu, aksine belki de bana kötü bir şey gösterecek ya da söyleyecekti. Geçen yıl yaşadığım Colin'in vedasından daha kötü bir şey olabilir miydi?

Ne olabilirdi? Yoksa Colin'in kendisiyle ilgili bir şey miydi? Başına bir şey mi gelmişti? Ah hayır... hayır... Bana formülü en yaşlı karabasandan çaldığını söylemişti, hem de tam bunu başkasından çaldığı sırada. Ve az kalsın bunu canıyla ödeyecekti. Keskin kenarlı bir taş başını yarmıştı... bu mağaradaki gibi bir taş. Elimde olmadan başımın arkasını yokladım. Karşımda duran varlık o yaşlı karabasan olmalıydı, bunu biliyordu ve Colin'i bunun için cezalandırmış, onu öldürmüştü... Onu öldürmüştü! Bana göstermek

istediği şey tam olarak buydu, Colin'in ölümü. Karabasanların dünyasına adım atmak istiyorsam neye bulaştığımı anlamam için, onun gibi başıma buyruk davranmamam için...

Geri geri mağaradan sürünerek çıkmaya çalışırken düşüncelerim kafamın içinde zikzak çizerek dolanıyorlardı, bu karabasandan kaçmalıyım, nedenini söylemeden bana hiçbir şey yapmamalıydı.

"Colin'e bir şey yaptın!" diye güçlkle soludum. "Biliyorum, onu öldürdün!"

"Hayır." Konuşmak için ilk kez ağzını açmıştı. Sanki biri tüm sinir liflerimi birbirinden koparmış gibi kaçma eyleminin ortasında donakaldım. Kıpırdayamıyordum. "Formülü çaldığım sırada onu benden çaldı, bu, biz karabasanlar arasında işlenen en büyük günah ve suçtur. Onu öldürmeliydim."

"Ve bunu yapmadın çünkü..." diye durumun elverdiği ölçüde saldırganca sordum.

"Çünkü bir anlamı olmazdı. Formülü kafamın içinden çaldı. Artık ona sahip değilim. Kendime geldiğim anda onu tekrar çalmalıyım ama formülün tek başına işine yaramayacağını biliyordum. Onu mümkün olduğu kadar çabuk, başka birine aktarmalıydı. Sevebilen bir varlığa."

Colin onu bana vermişti. Bana... Ama şu anda onu ben de hatırlamıyordum.

"O halde şimdi onu benden çalacaksın. Ve sonra da öldüreceksin. Harika. Hadi, başla, çekinme!" diye titrek sesimle ona meydan okudum. "Ancak, artık onu hatırlamıyorum, hiçbir şey bulamayabilirsiniz! Ama lütfen... kafam hizmetinizde. Zaten hep öyle değil miydi?"

Hafifçe güldü. "Onu tekrar hatırlayacaksın, çocuğum, umarım bir gün bana yardım edersin. Hazır olduğun zaman bunu yap. Artık gitmek istiyorum, burada fazla uzun kaldım. Hâlâ burada olmam doğru değil. Ölmek istiyorum."

"Ah, bu bana nedense tanıdık geliyor," dedim öfkeyle. "Şu sinir bozucu eski terane. Ben sizin resmî ötanazi memurunuz değilim, tamam mı?"

"Konu bu değil."

"Değil mi?" Lanet olsun, o halde neydi peki? Bu mağarada aklımı oynatacaktım. Rüyalarımı ya da kafamdakileri çalmak istemiyordu, beni öldürmek istemiyordu, görünüşe bakılırsa dönüştürmek niyetinde de de-

gildi ki bu beni biraz düş kırıklığına uğratmış ama biraz da rahatlatmıştı. Çünkü şu anda hiçbir şeyden emin değildim ve eğer dönüştürüleceksem, bunu karşımdaki hermafroditin değil, Angelo'nun yapmasını isterdim. Evet, bunu Angelo yapmalıydı. Peki, ben niye buradaydım? Bu zaman kaybıydı, beni Angelo'dan uzaklaştırmaya devam eden, gereksiz zaman kaybı. Zaman pencerem artık kapanmak üzereydi, bunu görebiliyordum. Işık, geçen her dakika azalıyordu. Ne kadar aptaldım, neden kalkıp buralara gelmişim ki? Sadece bir telefon yüzünden mi? Artık mantıklı düşünemiyor muydum?

"Kafanın karışıklığı aydınlanacak," dedi karabasan sakın bir sesle. "Ruhunun iyileşmesi için biraz zamana ihtiyacı var. Önce sana dayanmanı kolaylaştıracak bir şey yapmak istiyorum."

Tamam, bunu biraz önce konuşmuştuk zaten. Güçsüzlük mü, yoksa hipnoz mu? Ama fark etmezdi, onu bundan alıkoyacak durumda değildim, zaten bana sormuyor, sadece ne yapacağını bildiriyordu. Buna göğüs germem gerekti.

"Ama burada değil. Bu mağarada değil. Lütfen burada olmasın. Bir şeyler görebilmek istiyorum."

"Bir şeyler göreceksin. Ve dileğin yerine getirilecek, dışarı çıkalım."

Hiç acele etmeksizin ayağa kalktı. Boy tahminimde yanılmamıştım, başı ancak omzuma geliyordu ancak bu, görkemli çekiciliğine engel değildi. Dün gözlerinin bana gösterdiği şeyi yine hatırlamıştım ama içlerine bakmak istediğimde, zihnim fazla derin bir anlam yüklemeksizin onlara sıkıca yapışmıştı. Işıl ışıl yanmalarına karşın koyu gri bir halkayla çevrilmişlerdi ve dipsiz bir kuyu gibiydiler. Düşüp yaralanma korkusu olmadan içlerine dalabilirdim. Beni sürekli yakalıyorlardı. Belki de tüm bu komedinin içinde en saçma nokta buydu: İçim derin ve içten bir saygıyla dolu olsa da, bu karabasan bana hiç korku vermiyordu. Ama bu da bir hile olabilirdi; uyanık kalmalıydım.

Önümden yürüyerek çevik hareketlerle kayalara tırmandı. Üzerinde beyaz renkli basit bir bez pantolon ve bej renkli, ince bir gömlek vardı. Yaşlı giysileri, diye geçirdim içimden sinsice ama onun üzerinde daha çok bir Hintli yoga öğretmenin zamanı olmayan kılığını andırıyorlardı. Ayaklarına yıpranmış deri sandaletler geçirmişti, İsa'nın giydiklerine benzediği söyle-

nebilirdi. Bir an onun İsa'nın zamanında yaşayıp yaşamadığını düşündüm. Bu karabasan İsa'yı tanımış mıydı acaba?

Beceriksizce arkasından tırmandım. Dik merdivenleri çıkarak kasabaya ulaştık. Son basamakta soluklanmak için durdum. Kıpırmızı güneş denizin üzerinde duruyordu. Huzursuzca etrafıma bakındım.

"Güneş doğuyor mu, yoksa batıyor mu?" diye kuşkuyla sordum.

"Batıyor."

Güneş batıyor muydu? Bu, bütün gün boyunca uyuduğum anlamına geliyordu, yirmi dört saat! Demek ki uydurmamıştım, zaman pencerem gerçekten kapanıyordu. Kalabriya ve Angelo'dan ayrıldıktan sonra, şimdiden iki gün geçmişti bile; geriye dönmek ve her şeyi açıklamak için bana kalan süre sadece kırk sekiz saatti çünkü anlaşılan, burada dönüştürülmeyecektim. Buralara kadar boşuna gelmiş, zamanımı aptalcasına boşa harcamıştım! Yirmi dört saat boyunca uyumak, bu nasıl olabilirdi ki...

Hızlanmamız gerekiyordu. Geniş adımlarla öne geçtim ama karabasan acele etmedi, göğsünden gelen çağıltı eşliğinde, önündeki her basamağı telaşsız bir yavaşlıkla çıktı. Diğer insanlar bu çağıltıyı duyup şaşırmıyor muydu, merak ediyordum. Yine narin bedeni ve dikkati çeken çift cinsiyetli görüntüsü de gözden kaçacak gibi değildi, o gözlerinin korkunç maviliğinden söz etmiyordum bile çünkü şimdi karşıdan bir turist grubu geliyordu. Bir şey mutlaka dikkatlerini çekecekti, burada hiç çekinmeden kendini onlara gösteren bir karabasan vardı! Ama yanımdan geçerlerken sırtını onlara döndü ve kayaları inceliyormuş gibi yaptı. Turistler birbirleriyle konuşmayı keserek adımlarını biraz hızlandırdı ama davranışları sokak ortasında bir berduş gören insanların verdiği tepkiden pek farklı değildi. Belki de onu bir mağarada yaşayan ve yüzü alkolden kadınsı hatlar kazanmış bir serseri sanmışlardı. Anlaşılan kulakları, göğsünden gelen çağıltıyı duyamayacak kadar sağırdı. Onu bir tek ben duyuyordum.

Güneş battığı ve rüzgâr alınımlı serinlettiği halde, yokuş gittikçe zorlamaya başlamıştı. Her yeni adımda beni aşırı yoran ve çaresiz bırakan bölük pörçük anılar geri dönüyordu çünkü artık onları, beni buraya getiren nedenle bağdaştıramıyordum.

Gianna... Karın ağrısı çeken ve canla başla bana bir şeyler açıklamaya, dikkatimi çekmeye çalışan Gianna. Ama açıklamaya çalıştığı şey neydi? Bunu bilemiyordum, onu hiç dinlememiştim.

Tillmann'ın uyuşturucu bağımlısı olduğuna dair itirafı. Neden uyuşturucu bağımlısı olmuştu? Uzun zamandır böyleydi de ben mi fark etmemiştim, yoksa bu yeni bir gelişme miydi? Kesinlikle böyle olmalıydı, Tillmann ve ben dost değil miydik? O halde onu düşündüğümde neden öfkeleniyordum? Doğru, beni filme çektiği için kavga etmiştik... Bunu neden yaptığını hâlâ anlamamıştım, filmde sıradışı bir şey görememiştim. Paul de bana karşı çıkmış, terbiyesiz bir çocuğa ceza verir gibi beni yatağa göndermişti... nasıl böyle kaba davranabilişti?

Sürekli beni değiştirmek, düzeltmek ve doğru yola sokmak istemişlerdi. Yine de onlar için endişeleniyordum; nerede olduklarını bilmiyordum. Beni bırakıp Almanya'ya geri mi dönmüşlerdi? Onları kaçırmış mıydım? Bana veda etmeleri gerekirdi. Yoksa bunu yapmaya çalışmışlar mıydı?

Hâlâ güvenilir bir şekilde düşünebileceğim tek kişi Angelo'ydu; onunla her şey yolundaydı, tabii bu kadar aptal olup uçağa binmeseydim. Hem de ölmek isteyen bir karabasan için. Benimle ilgili bir planı olan ve bunu bana söylemek istemeyen bir karabasan için...

Kendimi dayanağı olmayan kaba tahminlerime öylesine kaptırmıştım ki şirin beldenin çekiciliğini yine görmezden gelmiştim. Benim için sadece sokaklardı, turistik eşya dükkânları, kafeler ve restoranlarla dolu, karanlık ilerledikçe tenhalaşan, övülmeye değer bir şekilde temiz sokaklar. Karabasan yanımda durup koyu mavi Caldera'ya baktığında, sokakların neden tenhalaştığını ve insanların nerede toplandığını anladım. Herkes denizin üzerinde batan güneşi seyrediyordu. Burada, etrafı parmaklıklarla çevrili bir kaya çıkıntısında toplanmışlardı. Gözlerinin önündeki kameralarıyla güneşin kaygan akuamarine batışını izliyorlardı, pek matah bir durum değildi, her gün yaşanan bir şeydi, bunca şamata niyeydi?

Hatta bir grup Japon taşınabilir bir MP3'ü kaya çıkıntısının kıyısındaki duvarın üstüne koymuş, Chill-out müzik çalıyordu. Ancak biz insanların yanına yaklaşır yaklaşmaz, aletin pilleri bitti ve müzik sustu. Güneş hâlâ batmamış olduğu halde manzara seyir yeri gitgide boşaldı. Yanımdaki kadın üşümeye başlamıştı ve İngilizce, burada daha uzun kalırsa hastalanacağını

söyledi. Bir çift, önemsiz bir şey yüzünden tartışmaya başladı. Bir grup orta yaşlı, kırış kırış ağızları mide bulantısıyla çarpıldığı halde yemeğe erken gitmeye karar verdi.

Güneş, denize batıp üzerindeki ince tülümsü bulutlar pembe renkleriyle parlamaya başladığında herkesi kaçırıp tamamen yalnız kalmıştık. Bunun sadece karabasandan kaynaklanmadığını hissediyordum. Neden olduğunu anlamaksızın ben de onları huzursuz etmiş, rahatsızlık vermişim. Karabasanın ben uyurken saçlarımı ördüğünü fark ettim –nasıl bilmiyordum ama bunu ben bile beceremiyordum– ama hâlâ yüzüme dokunmaktan ya da kendime bakmaktan çekiniyordum. Kendimi görmek istemiyordum.

Belki insanlar da bunu istemiyordu.

Yanyana durduk ve ellerimizi duvara dayayıp denizin güneşi kendine alışını izledik. Kısa bir an ufukta yeşilimsi bir ışık parlayıp söndü. Sonra ortalık karardı.

“Başlayabilir miyiz?”

“Dostlarımı tekrar görecek miyim?” Bu cümle henüz sonuna kadar düşünemeden ağızımdan çıkıvermişti. Ama bu soru bir anda gözüme her şeyden daha önemli görünmüştü.

“Kalbinin sesini dinlersen, onları tekrar göreceksin.”

Yine buna benzer bir cümleyi de daha önce biri bana söylemişti. Kim olduğunu hatırlamıyordum ama önemli bir konuda söylediklerini dinlediğimi biliyordum. Çok, çok uzun zaman önceydi. Sarsılmış bir halde sustum ve içimde öfkeli bir yılan gibi yükselen paniği dizginlemeye çalıştım. Sadece hafıza boşluklarından oluşuyordum. Bunlar da planının bir parçası mıydı?

“Şimdi gördüklerine dayanabilmeni sağlayacağım. Bu, yapılması gereken yapılane dek böyle sürecek. Daha sonra kendinde gerçekten yüzleşecek gücü bulabileceksin. Buna razı mısın?”

“Evet,” diye fısıldadım. Korunmaya ihtiyacım vardı, buna her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı, bu dünyanın tüm koruyuculuğuna ihtiyacım vardı.

“İyi. O halde şimdi başlayacak.”

Başımı alıp alnına dayamasını bekliyordum ama buna benzer bir şey yapmadı, yanımda sessizce durup denize baktı. Korku göğsüme tüm ağırlığıyla abanıp beni soluksuz bırakırken, ben de aynısını yaptım.

Ama ciğerlerimi havayla doldurma çabalarım bir süre sonra kesildi. Bedenimdeki çağltı soluğumun yerine geçti ve bana organizmamın bu hayatta verebileceğinden çok daha fazla güç ve enerji sağladı. Kalp atışlarım da gereksizdi. Birden atmaya son verdi ve nabız gibi bir çağltı onun işini görmeye başladı.

Gözlerimin önünde uzanan kayalar ve deniz çok geçmeden solup gitti ama sonra eskisinden daha berrak ve renkli olarak göründüler. Ancak burası artık Thira'nın kızıla boyanmış karanlık, volkanik kayalıkları değil, sarı, kurumuş katırtırnakları ve kalın frenk incirleriyle çevrili gri, aşınmış kayalıklardı. Altımdaki deniz de başka bir renk almıştı, azur mavisi, tropik turkuazla karışmıştı. Onlardan çok uzaktaki bir tepede bulunduğum halde, balıkların suyun içinde kaydığını duyuyor, parlak pullarının kokusunu alıyordum. Ama bu durum artık beni şaşırtmıyordu. Bu zaten hep böyleydi.

Bu yeri seviyordum, Capo Vaticano mistik bir yerdı ama önsezilerim bana bugün bu yerin büyüünü kaybedeceğini söylüyordu... burası da dünyada artık hiç huzur bulamayacağım yerlerden biri olacaktı. Üzerinde kemiklerin kırılmadığı, bedenlerin zarar görmediği, ruhların korkunç bir şekilde rahatsız edilmediği bir yer neredeyse yok gibiydi. Dünya bir savaş alanıydı, toprak kanı içmişti ve ben artık burayı terk etmek istiyordum.

Esnek adımlarla denizin üzerindeki dik kayalara tırmandım, bir kez bile düşme tehlikesi geçirmedim... öyle olsa bile, bu benim ebedi cehennem azabımı değiştirmezdi. Kuzey rüzgârı ince giysilerimin içinde buz gibi esti. Havanın soğuk olduğunu hissettim ama esinti içimde hiçbir duygu oluşturmuyordu, ne üşüyordum ne de serinliyordum. Doğanın sahnelediği hiçbir oyunun benim için anlamı yoktu, zaten hissetmiyordum.

Burada konu doğa değildi. Konu bizlerdik, geriye kalmış ve kendini birbirine göstermeye hazır olanlar. Her biri taş a oyulmuş gibi, bir kayanın üzerinde duruyordu. Yüzleri kara delik gibi boştu, gözbebekleri yoktu.

Sonra bir kayanın aralığından Angelo çıktı. Sağ omzunda ağır bir bohça taşıyordu. Sarı saçlarından ve kaygısız, genç hareketlerinden onu hemen tanımıştım. Bohçayı başının üzerine kaldırıp müthiş bir kol gücüyle sivri kayalara çarptığında bile bu halini korumuştı. Bohçayı yeniden kaldırıp önüne ilk gelen sivri kayaya çarptı, âdeta bir dans gibiydi, bir adım ileri gidiyor, bohçayı yerden alıp kayalara çarpıyordu. Bir adım, bir çarpma,

bir adım, bir çarpma. Bunu yapmak ona haz ve güç veriyordu. Diğerleri hareketsiz, onu izliyordu.

Burada yaşanan basit bir cinayet değil, bir idamdı.

Önsezim korkunç bir şekilde doğrulanana dek onlara doğru yaklaştım. Bohçadaki bir insandı, kahverengi, kıvrıkcık saçlı, artık burada olmayan koyu mavi gözlü bir adam. Çıplak kolları ve yüzü derin kesik ve çürüklerle doluydu ama yine de çekici ve sakın görünüyordu. Daha önceden söylediği gibi önlemini almıştı.

Angelo onun artık hiçbir şey hissetmediğini anlamıyor muydu? Neden onun bedenini hâlâ kayalara vurup duruyordu, hepimiz görmemiş miydik? Bu kadar yeterdi. Bunu yapmaya devam ederse, ona verdiğim sözü yerine getirmem zaman alacaktı. Çok uzun bir aradan sonra ilk kez acele etmek zorundaydım.

“Angelo.”

Hareketleri dondu. Bohça rüzgârda uçuşan buklelerinin tepesinde duruyordu. Bana doğru döndüğünde, tatmin olmuş gülümsemesi taşlaştı. Karşımdaki duygusuz, bulanık bir maskeydi.

“Onu bana ver. Bunu ben yapmak istiyorum. Uzun zamandır bu anı bekliyordum.”

Bana karşı gelemezdi. Onun hiçbir zaman sahip olamayacağı kadar güçlüydüm. Bana boyun eğmek zorundaydı.

Bohçayı yere fırlattı, hızlı davranıp yere düşmeden onu tuttum ve yüzünü kayalara çarpmak için başımın üstüne kaldırdım ama artık zarar görmemesi için çarpmaya milim kala tekrar tuttum. Onları aldatmıştım. Ve onu başımın üzerinde esen rüzgâra doğru her kaldırışımda düşüncelerim onunkine aktı, kafasının, hâlâ zayıfça atan kalbinin içine. Ve bu olacağı zaman benden istediği şeyi ona verdim.

Onunla birlikte yalçın kayalıkların üzerinden denize indim. Bedenini havada son kez savururken ağzı bir gülümsemeyle çarpıldı çünkü ikimizin bir bütün olduğu o anda, o da, ben de aynı şeyi görmüştük... bize bakan iki çocuk, bir kız ve bir erkek, ikisi de sanki onun yüzünün birer kopyasıydı ama yine de farklıydılar. Kız çekingen, aynı zamanda vahşiydi, ruhu dizginsizdi, kafasının içinde birçok soru ve korku vardı; çocuk sakın ve sabırlıydı

ama katır kadar inatçıydı ve mutluluğu hak ettiğinden, bunun aksini iddia edecek herkesin yoluna çıkma hakkına sahip olduğundan emindi.

Şu anda olanları uzun zamandır bilen ve yine de beni sevecek olan karımı gördüm. Yasımı tutmaya hazırdı ve bunun kurtuluş olduğunu, tekrar uyuyabileceğini biliyordu. Bunu ona armağan etmek istiyordum, uykuyu. Ve bunu seve seve yapıyordum çünkü günün birinde açlık ve korku olmadan birlikte uyuyabilecek ve rüya göreceklik.

Morpheus beni son kez başının üstüne kaldırıp denize fırlatırken bana baktılar. Dalgalar beni açık denize götürürken onların sözlerini bana eşlik eden bir şarkı gibi duydum.

“Seni seviyoruz, Leopold Sturm. Seni hep seveceğiz.”

“Babam...” Kendi bedenimin içinde hafifçe geriye doğru süzıldüm. Öylesine kırılğan ve ölümlüydü ki. Ama onu tutan artık ben değildim. Göğsüm kasırlıcasına ve acıyla tekrar soluk almaya başlarken Morpheus beni tutmuştu.

“Babam öldü...” diye fısıldadım titreyerek.

“Evet, çocuğum. Baban öldü.”

Babamın güçlü bedeni yavaşça daireler çizerek kumlu zemine doğru indi. Son kez gözlerini açtı.

Dünya güzel, diye düşündü. Ve öldü.

YANSIMA

“Ne zaman? Bu ne zaman oldu?”

Hâlâ kendi gücümle ayağa kalkamıyordum ama Morpheus düşme tehlikesine karşın beni sıkıca tutmuştu. Ölümlü bedenimi onun ellerine teslim etmekle iyi yapmıştım.

Aslında ne zaman olduğunu sormam gerekmiyordu. Rüzgâr soğumuştı ve altımızdaki kumsal bomboştı. Capo Vaticano’da sıcak bir öğleden sonra gördüğüm ve hemen sevdiğim o günkü gibi güneş şemsiyelerinden oluşan renkli benekler yoktu. Yine de bu soruyu sormalıydim; bunun Angelo’yla birlikte gece dolaştığım ve ona güven duyduğum zaman olup olmadığından emin olmalıydim. Ona sadece güven duymamış, tüm geleceğimi, tüm hayatımı ellerine teslim etmiştim. Çünkü eğer böyleyse kendimi asla affetmeyecektim.

“İlkbaharda, Mart ortasına az kala.”

Mart ortası. Uğursuzluk gertirdiğini söylerlerdi, hep böyle olmuştu zaten. Kollarımı Morpheus’un boynuna dolayıp tek başıma durabilmek için ayaklarımı yere basmaya çalıştım çünkü böyle yapınca düşüncelerimi ve sorularımı daha iyi derleyip toplayabileceğimi sanıyordum. Ama yapamadım.

Ağlamam, öfkeden kudurmam gerekirdi; biraz önce gördüklerim içimi parçalamalıydı. Yakaran kadınlar gibi göğsümü yumruklamam gerekirdi çünkü böyle bir acıyı sessizce içime gömmek ve geçmesi için sabırla beklemek yerine onunla baş edebilmenin tek yolu buydu.

Ama buna benzer bir şey olmadı. Neler olduğunu pekâlâ anlamıştım ve yaşadıklarımın gerçekliğinden bir saniye bile şüphe etmemiştim. Ama bir mantık yürütmekten âcizdim. Sadece önümdeki saati düşünebiliyordum, onsuz yaşamam gereken yarını, öbür günü, haftaları ve ayları düşünemi-

yordum. Katiline tüm sevgimi verip dünyanın geri kalanını unuttuğuma dair korkunç gerçekle nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Onu da unutmuştum. Kendi babamı. Böyle bir suçla hiç kimse yaşayamazdı.

Ama bu gerçekler kafamın içinde henüz yer etmemişti; bunu ne zaman hayal etmeye kalksam, tüm düşüncelerim binbir parçaya ayrılıyor ve artık kavranabilirliklerini kaybediyorlardı.

Sevilen bir insanın ölümünü dayanılmaz kılan bu muydu, gelecek mi? Günlerce, saatlerce onsuz olmaktan korkmak mı? Bu, yas tutmak değil, aksine asla sonu gelmeyecek olan kayıptan korkmak mıydı?

Ama şu anda benim için öteki sorular daha önemliydi: ayrıca içimi ansızın kemirmeye başlayan ve onu kelimelere dökerek bana ihanet edenin yüzüne çarpmak istediğim nefret de cabasıydı. Bu nefreti tıpkı o kaya gibi yüzüne çarpmak, onu öldürmek istiyordum ya da en azından ne yaptığını anlamasını sağlamak. Şimdiden suçlamalarıma neden ve şekil oluşturmaya başlamıştım, elimde kum gibi kanıt vardı ama bunlardan hiçbirinin en küçük bir etkisi olmayacağını biliyordum. Bunlar onun için sadece küçük, sulugöz bir kızın işe yaramaz saçmalıkları olacaktı.

Beni aldatmış ve yalan söylemişti, ta başından beri benimle oynamıştı, karaktersizce ve vicdansızca. Hatta benimle, babamın kanının hâlâ kayalarda durduğu infaz yerine gitmiş ve bana dünyanın yine de ne kadar güzel olduğunu anlatıp efsaneler ve masallarla beni kandırmıştı.

Yoksa ne yaptığının hiçbir şekilde farkında değil miydi? İçinde anne baba sevgisiyle ilgili hiçbir şey kalmamış mıydı? Ansızın anne babasından ne kadar ilgisizce söz ettiğini hatırladım; tek düşündüğü, kendi yoluna gitmek, sonsuza dek yaşamak olmuştu. Anlaşılan, onları savaşta öldüğüne inandırmak kolayına gelmişti.

Ah, özellikle o bol keseden attığı pasiflik konuşmaları... Pisliğin içinde debelenmek istemediği ve yabancı biri emretti diye insanları rastgele öldüremeyeceği masalları... Hayır, bunları daha fazla düşünmemeli, ayrıntılar içinde kendimi kaybetmemeliydim çünkü her biri, içi asit dolu mermilerdi ve onu değil, beni hedef alıyorlardı. Çünkü gece gündüz onu hayal etmekten ve tüm arzularımı ona adamaktan başka bir şey yapmamıştım.

"Neden? Bunu neden yaptı? Babam ona bir şey yapmamıştı ki onu neden öldürdü?"

"Çünkü iki dünya arasında kalanlara katlanamaz. O, şimdiye kadar gördüğümüz ilk ve tek diktatördür. En azından kendini öyle görüyor. Baban bizim tarafımıza geçmeyi reddetti, kendine büyük baskı yaptı. İçindeki insani tarafı korumak istiyordu. O, türünün son örneğiydi. Angelo geri kalan hepsini çoktan öldürmüş ya da dönüşümü tamamlamaya zorlamıştı. Zaten çok fazla değillerdi."

Türünün son örneği... Başka melez kalmamıştı. Babam son melezdi. Liste gereksizdi ama bir liste vardı, yine burada da... yalan, yalandan başka hiçbir şey yoktu. Bir de babamın kendi isteğiyle taraf değiştirdiğini söylemişti.

Taraf değiştirmeyen idam ediliyordu.

"Ama onu dönüşmeye zorlayabilirdi, neden bunu yapmadı?" Sesimin böylesine kararlı çıkmasına ve sorumu ifade edebildiğime şaşırmıştım. Bunun, Morpheus'un dayanabilmem için bana yaptığı şeyle bir ilgisi olmalıydı.

"O, sadece çevresinde boyun eğen hizmetkârların olmasından hoşlanırdı. Babanı buna zorlamak çok tehlikeliydi. Dönüşüm tek başına gücünü kaybetti. Bunu istemeyenleri öldürmek ve dönüştürülmeyi gönüllü isteyen hatta bunun için yalvaranları kabul etmek daha kolay. Çünkü o zaman bunun için minnettar olur, ölümsüzlüğü rahatça ve tok olarak yaşamak için ne gerekiyorsa yaparlar."

Evet. Tıpkı neredeyse benim de yapacağım gibi. Ölümsüzlüğü sadece Angelo'yla birlikte hayal etmiştim, onsuz değil. Bu ona bağlıydı, onun yanında olmayacağım bir ölümsüzlük benim için yoktu. Bunun doğru olduğuna inanmıştım. Doğru olan tek şey. Sıradışı bir şey.

Görüntüler kafamın içinden hızla geçerken kendi gücümle ayakta durmayı biraz olsun başarabilmiştim. Kendi babamın ölümünü izlemek zorunda kalmıştım, tekrar tekrar. Bir daha nasıl gülebilecektim?

İdamı izlerken Morpheus'un nasıl böyle sakin kalabildiğini merak ediyordum. Ne içinden haykırmış ne heyecanlanmış ne de yas tutmuştu. Yine de içinde var olabilecek en büyük dehşetten daha acı ve eziyetli bir hüznü vardı... iki bin yıldan fazla sürmüş olan bir yaşamın hüznü... neden hiçbir şey yapmamış, bunun yerine sadece onu kollarına almıştı? Oysa babamın kalbi hâlâ çarpıyordu! Onu kurtarması gerekirdi!

“Seni korkak!” diye fısıldadım. “Neden onu ölüme terk ettin? Neden Angelo’nun önünde alçaldın? Sadece seyirci kaldın...”

“Kapsülü çoktan yutmuştu. İkimiz de bunun bir gün olacağını biliyorduk.”

“Hangi kapsül?” Sırtımda sıcak, hastalıklı bir ürperti dolaştı.

“Zehir. Zehir ve sakinleştirici etkisi çok güçlü olan bir ilaç. Sadece beyni çalışıyordu ama hiç acı duymadı ve Angelo onu öldürmeden zehri içti. Angelo onu kendisinin öldürdüğünü sanıyor. Ne de olsa küçük bir zafer.”

“Zehir içti...”

“O bir doktordu, çocuğum. Bu şekilde bir önlem almamak düşünce-sizlik olurdu. Ve o yorgundu, çok yorgun. Sen dünyaya geldiğinden beri hiç uyumamıştı... bu, bir karabasan için doğaldır ama kalbi insan kalmış bir melez için önce kendi gibi olanı bulma zorunluluğu bir işkencedir”

“Ama daha birçok şey yapmak istiyordu, birçok şey başarmayı hedef-liyordu,” diye yalvarır gibi karşı çıktım. Çok erken gitmişti!

“Bu kadar çabuk tuzağa düşmeseydi, bunu o da deneyecekti. Hep denedi. Bu onun hayatının görevi haline gelmişti.”

Morpheus bir elini omzumdan çekti. Evet, ayakta durabiliyordum, or-ganizmam kendini toparlamış ve kaldığı yerden tekrar çalışmaya başlamıştı. Yine de Morpheus diğer elini çekmedi ve böyle yaptığı için mutluydum. Henüz onun koruma kalkanının dışına çıkmak istemiyordum.

“Yine de buna karşı bir şey yapamaz mıydın?”

“Çok geç kaldım. Tüm gücü elinde toplayanın ve bunu yapmak isteyenin Angelo olduğunu bilmiyordum. Oysa babanla barışçıl bir anlaşma yapmıştı. Birbirimizin kafalarının içine bakamayız. Bunu ancak rüyaları çalarken ya-pabiliriz ve biri bizi bunu yaparken yakalarsa, birbirimizi öldürürüz. Bunu fark etmezsek ya da bunun için geç kalırsak, daha sonra son derece yorgun oluruz, özellikle daha öncesinde çok açsak.” Demek Morpheus bu yüzden formülü hemen geri alamamıştı... Colin ondan hızlı davranmıştı. “Babanı bulduğumda, zehri çoktan içmişti. Rüyaları ve anıları çalabilirim, insanlara uyku verebilir hatta onları kötü düşüncelerden kurtarabilirim. Ama artık başlamışsa ve bilincin yok olduğu noktaya gelmişse, bir ölümü engelleye-mem. Tanrıya şükür ki böyle bir şey yapamam. Yoksa bu bir lanet olurdu.”

Kıştan bu yana inatçı bir düzenle bana musallat olan rüyalarım aklıma gelince, göğsümden feryada benzer bir inilti çıktı. Babamı gördüğüm ve

onu ailemize geri getirdiğimiz rüyalar. Ama bu rüyaların hiçbirinde buna sevinemiyordum çünkü babamın bunu istemediğini hissediyordum. Öyle yorgundu ki. Bana bakarken gözleri bir tek şey söylüyordu: Bırak, uyuyayım. Lütfen, bırak, tekrar uyuyayım.

“Madem hiç kimseyi hayata döndüremiyorsun, o halde en azından her insandan çok daha iyi yapabildiğin şeyi yap: Öldür! Angelo’yu öldür!” diye tiz bir sesle haykırdım. “Öldür onu! Bu korku imparatorluğuna son ver!”

“Bu yetersiz olurdu,” dedi Morpheus alçak sesle. “Ve hiçbir şeyi değiştirmez. Bir sonraki onun görevini büyük bir açlıkla üstlenir. Ölüm ona az gelir, çocuğum.”

Evet. Evet, haklıydı. Ölüm ona az gelirdi. Bu yetmezdi. Başka bir şey olmalıydı.

“Yine de aklım almıyor... babamda bu kadar tehlikeli olan neydi? Onunla işbirliği etmesi için hiç kimseyi zorlamamıştı, bunu asla yapamazdı! Neden onu olduğu gibi bırakmadılar? Sadece iki dünya arasında kalmak istediği için ölmesi mi gerekiyordu?”

“Angelo rahatsız edilmeden avlanmak istiyordu, sonsuza dek. Bunu yaparken hiç kimse yoluna çıkmamalı ya da yaptığı şeyi sorgulamamalıydı. Hiçbir insanın ondan ve diğerlerinden haberi olmamalıydı. Baban bu yüzden bir çıban başıydı çünkü o, bu görünmez çizgiyi aşmaya niyetliydi. Angelo’nun onu öldürmek için birçok nedeni vardı ve onlardan bazılarını herhalde hiçbir zaman öğrenemeyecek ya da anlayamayacaksın. Şu an için bunlar önemli değil. Yapman gereken bir şey daha var, bu gece ve bu adada.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Bu gece mi?” Bunun ne olabileceğini hayal edemiyordum.

“Evet.” Morpheus başını sallayarak elini omzumdan çekti. Bir an hafifçe sendeledim ama sonra eski dengeme kavuştum ve omurgam boğuk bir sesle çatırdayana kadar gerindim. “Bu gece. Sokaklarda yürü ve hisseden varlıkların arasına katıl. Ne yapman gerektiğini bileceksin.”

“Bilecek miyim? Ama...”

Ama Morpheus arkasını dönüp benden uzaklaşmıştı. Sanki hiçbir zaman birbirimizle konuşmamışız gibi turistlerin arasına karışan kısa, tıknaz bir adamdı artık.

Bir an hiçkırıklarla sarsılarak yere yığılacağımı sandım, belki de kusmam ya da bilincimi yitirmem gerekirdi, böylece olanları düşünmekten kurtulurdum. Ama bundan sonra nasıl var olabileceğimi kendime sormam gereken noktaya geldiklerinde, düşüncelerim tekrar başa sarıyordu.

Ama kendiliğinden dursalar da, sürekli yeniden oluşuyorlardı ve öyle bir an geldi ki yanıtlarından korksam da, sorularımı yazabilmek için bir kalem ve kâğıdım olsun istedim.

İçlerinde bir soru, sesi en yüksek çıkandı: Angelo neden babamı öldürmekle yetinmemişti? Babamın ölüm zamanına kendi karar vermiş olması benim için hâlâ hiçbir şeyi değiştirmiyordu çünkü ölmesi gerektiğine dair kararı kendisi vermemişti. Angelo neden benimle dostluk kurup beni kendi tarafına çekmek istemişti? Sadece meraktan mı? Oyun olsun diye mi? Yoksa gerçekten de bana karşı bir şeyler mi hissetmişti? Sadece bu düşünce bile içimi tiksintiyle dolduruyordu hem de kusacak kadar. Kendimi dövmek istiyordum çünkü bu tiksiniye rağmen içimde bir parça hâlâ onu özlüyor, onu doğru kişi olarak görüyordu, yanında olmak istediğim, kibrini özlediğim kişi olarak.

Ama Morpheus başka şeyler olduğunu söylemişti. Bana yüklediği fazlasıyla belirsiz bu görev beni aşırı zorlasa da, önümde duruyordu ve bunu aydınlatmam gerekiyordu çünkü böylece içimi kemiren düşüncelerimden bir süreliğine uzaklaşabileceğimi umuyordum.

Bu gece, demişti Morpheus. Bu akşam değil. Güneş henüz batmıştı ve karanlık şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir şeffaflık ve berraklık gizliyordu. Geceye kadar fazla zamanım yoktu, bu yüzden bana verdiği görevi yerine getirdim ve bunu hiç acele etmeden yaptım: İnsanların arasına karıştım.

Bu adaya ayak bastığımdan bu yana ilk kez Oia'nın büyüüne kapılmıştım. Ne sevinebiliyor ne de yas tutabiliyordum ama güzelliklerden ve estetikten etkilenebiliyordum ve burada her ikisinden de bolca vardı. Çoğu açık havada konuşlanmış, deniz manzaralı göz alıcı kafe ve restoranların arasında takı ve küçük el sanatları dükkânları sıralanmıştı. Evlerin renkli ön cepheleri günbatımında bile kâh modern spotlarla kâh mum ışıkları ya da bazı kafelerin önüne dikilmiş olan meşalelerin çıtırdayan titremeleriyle aydınlanmıştı. Bayağı, ucuz hiçbir dükkân yoktu, hiçbir yerde çarpık yapılaşma yoktu, her şey bir tarza ve sezgiye sahipti; insanın hangi restorana ya

da kafeye oturacağına karar vermesi zordu çünkü hepsinin kendine özgü bir çekiciliği vardı. Yemek ise bir yan etkendi, manzaranın tadını çıkarmak her türlü var oluşun baş nedeniydi. Kıyıların gözden kaçmayacak bir şekilde her yerde denize dik inmesi bile beni korkutmuyordu. Hayır hatta denizden bu kadar yüksekte bulunmak beni rahatlatıyordu.

Ada büyük bir volkanik patlama sonucu oluşmuştu, şimdi tam kıyısında idim ve deniz krateri doldurmuştu ama ne zaman denize baksam -altımda kapkaranlık uzansa da- kalbim daha yavaş ve huzurlu atıyordu. Burası insanda daha önceden önemli olan her şeyi bir kenara bırakıp burada kalma isteği oluşturan bir yerdi.

Pantolonumun cebinde istediğim dükkândan bir şey satın alabileceğim kadar para buldum ama restoranlardan birine oturup kendime bir tabak makarna söyledim. Şimdi yemek yemeyi utanç verici buluyordum ama açtım ve midem eskiden çoğunlukla beni şaşkına çeviren bir düşüncesizlikle yemek istiyordu. Açlık hissettiğimde, yakınımda yiyecek bir şey bulamazsam vahşi bir hayvana dönüşebilirdim. Geçen haftalar boyunca -kaç hafta geçmişti, hangi aydaydık, hangi mevsimdeydik? Bilmiyordum!- yemek önemini yitirmişti. Hiç yemek yemiş miydim? Zayıflayıp çökmemiştin; incelmiştin ve esnektim, belki fazla zayıftım ama iskeletim çıkmamıştı.

Yine de tedbiri elden bırakmayıp lokmalar arasında mola verdim. İçimden yükselen derin, ağır iç çekişlere karşı elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bu iç çekişleri düşüncelerim ve sorularım şekillendiriyordu, onları durduramıyordum ve şimdi yürümeyip burada otururken bile kaçıp kurtulmanın imkânsız olduğu yeni yeni sorular ortaya çıkıyordu.

Angelo'ya güvenmiştim, bunu yapmamak için hiçbir neden bulamamıştım: Sözlerinden hiçbirini içimde zıt bir düşünce uyandıramamıştı. Yaptığı ve söylediği her şey A'dan Z'ye kadar doğrudu. Mantıklı düşünen herkes bunların peşinden gidebilirdi. Yoksa ben mi fazla saf, aptal ve iyi niyetliydim? Belki de böyleydi, belki sadece iyi bir öğrenci, hırslı biriydim ama hayat okulunda sınıfta kalmıştım.

Kafamı zorlayarak beni uyarabilecek ipuçları aradım ve bir tane bile bulamadım... ama eğer bir tane bile bulamadıysam, bu Colin'den de şüphelenmem gerektiği anlamına gelmiyor muydu? O da pekâlâ Angelo gibi babamın peşine düşmüş olamaz mıydı? O ölürken kayaların üzerinde ha-

reketsiz duran ve yüzleri olmayan silüetlerden biri de o muydu yoksa? Neden hiçbirinin yüzü yoktu? Şimdiye kadar gördüğüm karabasanların hepsinin yüzü vardı hatta bunlar oldukça etkileyici yüzlerdi. Evet, Colin'in de onlardan biri olduğunu görmemi engellemek için Morpheus kendi anılarına girip yüzleri benim için yok etmiş olabilirdi. Sadece beni korumak amacıyla... Geçen yaz Colin'in anıları içinde dolaştığım zaman da Tessa'nın yüzünü görememiştim. Karabasanlar iç görüntülerini rötüşleyabilme yeteneğine sahiptiler.

Ama Colin buna cesaret edebilir miydi? Babam öldürülürken buna seyirci kalabilir miydi? Bunu yapabilir miydi?

Ve lanet olsun, neden hâlâ Angelo'yu özlüyordum, hayatımın o olmadan, onun sağlayabileceği lüks olmadan nasıl geçeceğini hayal etmek neden acı veriyordu? Aslında hiçbir şey anlamadığım halde bir daha piyano çalışını izleyemeyecek olmam... Onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde, neden korkuya kapılıyordum?

Evet, konu Angelo olduğunda, geleceği düşünebiliyordum. Morpheus bana zayıf bir büyü yapmıştı. Bu noktayı da dikkate alamaz mıydı? Hâlâ ona gitmek istemem ve her şeyi düzeltmeye çabalamam sapıkça bir durumdu. Özür dilemem! Özür dilememeliydim, ne için özür dileyecektim?

Ne yaptığını çok iyi biliyordum, ona bir saniye bile yakın olmamalıydım, bunu biliyordum!

Özlemlerim ve mantığım birbiriyle çarpışırken, ağır lokmalarla tabağımı silip süpürdüm, hesabı ödeyip restorandan çıktım. Artık saat takmıyordum, saatin kaç olduğundan haberim yoktu ama sokaklar tenhalaşmıştı.

Köpekleri ancak o zaman fark ettim. Köpek dostu olduğum pek söylenemezdi; Rossini'nin kurtarılması gerekli bir önlemdi ve başka türlüsüne gönlüm razı gelmemişti. Sonuçta tüyler ürpertici sahibine karşı hiçbir şey yapamazdı ve Bay Schütz'ün yanında iyi bakılıyordu ancak kedilere daha düşkündüm. Ama bu hayvanlar bana şimdiye kadar tanıdığım köpeklerden çok farklı bakılıyordu.

Besili görünseler de, sokak köpeği oldukları belliydi; hiçbirinin tasması yoktu ve küçük bir sürü oluşturmuşlardı. Ne havlıyor ne de hırılıyorlar, temkinli bir şekilde insanlardan uzak duruyorlardı. Kimi sokak kenarlarında, kimi de tepenin altında yer alan evlerin çatılarında uyukluyordu.

Hiçbiri safkan bir köpeğin karışımından olmadığı halde, bir köpekten asla bekleyemeyeceğim kadar ağırbaşlı bir görüntü sergiliyordu.

Bir duvarın kenarına oturup bacaklarımı sallandırdım. Grubun lideri olan yaşlı, gri renkli bir çoban köpeği ve cinsi belli olmayan, uzun bacaklı, ince kafalı dört kırma köpekten oluşan küçük sürü önümde çöküp oturdu. Hepsı ağızlarını patilerinin üzerine koyup beklemeye başladı. Kahverengi, yumuşak bakışlı gözleri açtı ve kulaklarını dikmişlerdi. Neyi bekliyorlardı? Sabırlı bakışlarını yorumlamaya çalışırken kulağıma gelen bir insan sesiyle irkildim. Bana tanıdık gelen kısa bir kahkaha, ardından mırıltılar Ama başımı kaldırıp bakınca sadece hızlı adımlarla yürüten yaşlıca birkaç turist gördüm. Kadının mora çalan permalı saçları vardı, erkekse dazlaklı. Köpekler şimdi kafalarını dikmiş, esneyerek ve ağır ağır soluyarak geriniyorlardı. Sürünün lideri meydan okurcasına bana baktı.

"Tamam, sizinle gelmem gerekiyor, öyle mi?" diye isteksizce sordum. Köpek arkasını dönüp hafif yana yatırdığı kıcıyla ileri doğru yavaşça koşmaya başladı, diğerleri de peşinden. Teslimiyetçi bir omuz silkişle davetlerini kabul ettim ve araya birkaç metre mesafe koyarak onları izledim. Ne de olsa vahşi köpeklerdi, dikkatli olmak gerekiyordu. Bir tek köpekten kaçabilirdim ama beş köpek bu biraz zor olabilirdi. İsteseler, beni parçalayabilirlerdi. Ama onlarla aramdaki mesafe ne zaman açılacak olsa, çoban köpeği durup etrafına bakıyor ve dili bir karış dışarıda soluyarak onlara katılmamı bekliyordu.

Hisseden varlıklar... Hisseden varlıkların arasına katılmalıydım, Morpheus böyle söylemişti. İnsanları kastetmemişti. Şu anda sessiz bir sadakatla bana gecenin içinde rehberlik eden köpekleri kastetmişti. Sürü sanki gizli bir komut almış gibi kasabanın sonuna ulaştıktan sonra sol tarafta kalan küçük bir otelin avlusuna doğru saptı. Sürü lideri tekrar bana baktı. Bir otel... Yabancı bir otelin bahçesine girecek değildim ya!

Açık duran küçük kapının önünde ne yapacağımı bilemez halde durup köpeklere baktım. İki şezlongun arasına yanyana yatmışlardı, sanki burası küçük bir şekerleme yapmak için en uygun yermiş gibi başları yine ön patilerinin üstüne dayalıydı. Haksız da sayılmazlardı. Burası, kocaman havuzlu ve görkemli bahçesi olan lüks bir otel değildi, aksine gösterişsiz, basit bir yerdi, havuzu küçüktü ve derin sayılmazdı, şezlonglar pek pahalı görünmüyordu ve odalar da büyük olasılıkla basit döşenmişti. Ama burada

konaklayan biri, adanın başka bir yerine gitme ihtiyacını asla hissetmezdi. İnsan, havuzun kenarındaki beyaz badanalı duvarın üstünde bütün gün oturup hiç sıkılmadan ya da başka bir şey yapma gereği duymadan denizi seyredebilirdi. Yine de ruhu sıkılmazdı.

Nazik çekingenliğini yenip kapıdan geçtim ve otelin bahçesine girip köpeklerin yanına oturdum. Sürünün lideri hafifçe hırladı.

“Sana uymayan ne?” diye fısıldadım.

Tekrar hırladı. Beni buraya getirmişti ve onu izlemekle doğru yapmıştım ama görünüşe bakılırsa, görevim burada oturmak değildi. Görevim neydi?

Uzaktan gelen ince bir fısıltı havada yankılanınca, köpeklerle aynı anda başımı kaldırıp kulak kabarttım. Bu kez şüphem yoktu, bu sesi tanıyordum, uzaktan da olsa, en azından daha önce bir kez duymuştum. Arka tarafta kalan katlardan geliyordu, havuzun kenarından dolaşıp sarmaşıklı dar kemerden geçilerek oraya ulaşılabilirdi. Çoban köpeğine soru sorarcasına baktım. Diğer köpekler yine başlarını eğip gözlerini kaparken sadece o bakışlarıma karşılık verip üçüncü kez hırladı, bu kez tehdit eder gibi değildi, o tarafa gitmemi istiyordu.

Sesin geldiği kata gitmeliydim. Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda, birden görünmez olduğumu hissettim. Adımlarım gürültü çıkarmıyordu, ne rüzgârı ne de tenimdeki sıcaklığı hissediyordum, hiçbir şey bana engel olamazdı. Hatta istesem yerçekimini bile yenebilirdim.

Gecenin yaratıklarından biri olmuşum.

Elimi uzatır uzatmaz otel odasının balkon kapısını sessizce açtım. Kapı kolunu çekmem ya da aşağı itmem gerekmemişti. Onu hemen bırakıp odanın içine doğru bir adım attım ve uzun, lacivert perdenin yanındaki duvarda durup yatakta uyuyanlara baktım. Henüz rüya görmeye başlamışlardı, ne hatları ne de renkleri vardı.

Siyah-beyaz rüya görüyorlardı. Bu konuda yetenekli oldukları söylene-
mezdi. Bu rüyalar uzun süre tok tutmazdı, sadece acil ihtiyacı karşılayabilir-
lerdi, büyük açlıklara uygun değillerdi. Erkeğin başı bana dönük değildi ama
kadının yüzünü görebiliyordum. Evet, iştahımı kesecek türden, acı bir çeşni
ondan kaynaklanıyordu. İçin için yanan korku ve huzursuzluk, uykusunda
dolaşıyordu. Bir şeyin kokusunu alıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu,
her şey böylesine uyumlu ve mükemmel görünse de, onunla birlikte ol-

duğundan bu yana hep bunu yapmıştı. Erkek yakışıklıydı, zekiydi, örnek bir eğitim almıştı ve kariyer yapıp iyi para kazanacaktı, herhalde babası zengindi. Duyarlı bir sevgiliydi ve ona ara sıra hediyeler alıyordu. Kadın onun genç, hınzır gülümsemesini, koyu saçlarının oyunlarını seviyordu, onu çıplak izlemekten hoşlanıyor ve onun yanında olmak istiyordu ama uykusunda ne zaman ona dokunsa ya da gözlerinin derinliklerine baksa, ona uğursuzluk getiren bir yabancı görmüş gibi oluyordu. Yine de ona bağımlıydı. Şimdi de elleri ona dokunuyordu, bunu yapar yapmaz rüyaları, düşünceleri birleştirdi, sonra tekrar ayrıldı ve korku dolu inlemesi, hızlı soluklarını bastırdı. Gözkapakları titredi.

"Bana dön, Christian," dedim düşüncelerimin tüm gücüyle. Uyanmaksızın hemen boyun eğdi. Yüzünü rahatça ve yakından görebilmek için diz çöktüm, eskiden bunu hiç yapamamıştım. Yaşlanmıştı. Göz çevresinde ilk ince kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı; kaçamak bir bakışla asla görünmeyen ama yıllar geçtikçe derinleşecek olan yaşamın izleri. Alın biraz açılmış, dudakları incelmışti. Hâlâ sıradışı güzelliğe sahip olan genç bir erkekti ama ona her baktığımda beni hüzünlü bir transa sokan o büyüünün nerede olduğunu kendime sordum.

Grischa Schönfeld, okulumuzun gizli topmodeli. Bunu sadece ben böyle hissetmemiştim, okulda böyle düşünen birçoklarından biriydim. Hoş, yakışıklı, ilah. Grischa. Hatta benim için bundan fazlasıydı. Herkes gibi onu kafamdan atamamıştım. Her zaman bende kalmıştı. Ve şimdi... başını bronzlaşmış koluna dayamış halde uyuyan, normal bir erkeğe bakıyordum. Gözlerinin üzerine kahverengi bir perçem düşmüştü, ağzı hafifçe açıktı. İlahi bir görüntüsü yoktu, aksine oldukça insani, kusurlu ve ayrıca hataya eğilimli bir yüzü vardı.

"Bu neydi?" diye ona fısıldayarak sordum. "Bunca yıldır beni sana bağlayan neydi? Neden kendimi sana bu kadar yakın hissediyorum? Neden hep yanında olmak istedim?"

Sözlerimin onu uyandırmasından korkmuyordum. Beni duymuyordu, duysa bile fark etmezdi... beni görmeyecek, sadece rüya olduğunu düşünecekti. Beni göremezdi; hiç başka türlü olmamıştı ki.

Elimi uzatıp sıcak ve aynı zamanda soğuk olan yanağına dokundum. Sıcak ve soğuk mu? Bu nasıl olabilirdi? Parmak uçlarımla gözkapaklarını

yukarı kaldırdım. Uyuyan gözleri bana ölü gibi boş baktılar, sadece bir an, ta ki beni tanıyana ve ansızın renklerini değiştirene dek. Tıpkı biri lambanın düğmesini açmış gibi. İçlerinde turkuaz mavisi bir ışıltı oluştu, kahverengi gözbebeklerine beklenmedik bir derinlik ve yanardöner bir parlaklık kazandı. Dudakları dolgunlaşıp yumuşadı, teni canlandı, yüz ifadesi sanki altından başka bir yüz çıkarak eskisini yok edecekmiş gibi değişti. Şimşek hızıyla bakışlarımı kaçırdım ve kollarımla başını kavrayarak göğsüme, tam kalbimin bulunduğu yere sıkıca bastırdım.

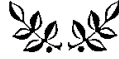
“Bu sen değilsin!” diye fısıldadım kulağına. “Bu başka biri ve onun yok olmasını sağlayacağım. Sana söz veriyorum! Bu sen değilsin, duydun mu?”

Onu serbest bırakıp başını yastığına koydum. Gözkapakları kapandı ve kendini rüyalarına bıraktı. Kadın da sakinleşmişti. Solgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kısa da olsa, bu gecelik onlara huzur vermiştim.

Hızla odadan çıkarak uçar adımlarla avludan geçtim, kapkaranlık, ölü kasabanın içinden denize doğru koştum. Angelo ne gördüğümü fark etmeden önce mağaraya ulaşmalıyım.

Canımı kurtarmak için koşuyordum.

SEÇİLMİŞ

Mağaraya adımımı atar atmaz, “Beni gördü mü? Onu tanıdığımı biliyor mu?” diye haykırdım. Eğer Angelo bunu biliyorsa, haykırıp haykırmamam önemli değildi. İçimde kuduran duyguları dışarı atmam gerekiyordu. Artık hiçbir şeyi anlamıyordum; tek bildiğim, Grischa’nın da bu işin içine çekilmiş olmasıydı, ta başından beri. “Neden onun içinde, neden?”

“Demek doğru...” dedi Morpheus daha çok kendi kendine.

Çıplak mağaranın zemininde tıpkı dün geldiğim gibi aynı yerde, aynı şekilde oturuyordu. Herhalde hayatı yüzyıllardır böyle geçmiş olmalıydı. İçinde hiçbir şey olmayan ve kayalara çarpan dalgalardan başka hiçbir şey görünmeyen bu mağarada oturuyor ve sadece ara sıra beslenmek için kasabaya çıkıyordu. Hepsi bu kadardı. Ama beni Oia’nın sokaklarına tesadüfen göndermemişti. Orada bir şeyler bulacağımı sezmişti. Bu yüzden bana açıklama yapması gerekiyordu.

“Onu gördüğüm için şimdi gelip beni alacak mı? Neler oluyor? Hey, lütfen bana bir şey söyler misin?” Son cümlemi öylesine öfkeyle haykırmıştım ki kendi sesimin yankısı kulaklarımda çınladı. Mağara böyle bağırarak için fazla küçüktü. Morpheus yerinden kıpırdamadı. Onu omuzlarından tutup sarsmak istedim ama saygım buna engel oldu.

Tamam, bana yanıt vermek yerine düşünüyor, diyerek soluk soluğa kendimi sakinleştirdim. Bu yüzden iyimser düşünüp Angelo’nun bize doğru yola çıkmadığını varsaydım. Ama tüm bunların anlamı neydi? Çekiciliği, karizması ve güzelliği –bunlar, her ikisinde de beni baştan çıkarıp zayıflatan şeylerdi– bana baktığında Grischa’nın yüzünde gördüğüm şeylerdi. Bu nasıl mümkündü?

Mağara, içinde volta atmak için fazla dar olduğundan, düşüncelerime daha iyi kanalizasyon için alnımı sert ve soğuk kayaya dayayıp avuçlarımı ritmik bir şekilde taşa vurdum. Her şey sandığımdan çok daha anormal ve ahlaksızcaydı.

“O hep oradaydı, değil mi? Çocukluğumdan beri beni izledi, doğru değil mi? Önce umutsuzca ona âşık olmam ve gelecekte ona benzeyen, beni fark eden biriyle karşılaştığımda bunu bir kurtuluş gibi görmem için Grisha’yı kullandı, böyle olmadı mı?”

Çünkü tamı tamına böyle olmuştu. Angelo üzerimde ancak böyle güçlü olabilirdi. Çünkü varlığı Grischa’nın erişilmezliğinin içimde açtığı yarayı iyileştirir gibi görünmüştü. Grischa sefil ve yalnız geçen gençliğimin hiçbir döneminde onu algıladığım kişi olmamıştı. Ona baktığımda, kendisinin bile bilincinde olmadığı, asla olamayacağı bir şeyi görmüştüm. Angelo onun içine girmişti.

Morpheus bana yanıt vermek için nihayet çağıldayan soluğunu dindirdi.

“Seni ona göre şekillendirdi. Şu koyu saçlı, çekik gözlü çocuk, değil mi?” Morpheus su berraklığındaki bakışlarını bana çevirdi. Anlaşılan, beni rastgele gecenin içine salıvermiş ve doğru şeyi keşfedeceğimi ummuştu. Tipik karabasan davranışı. Öfkeyle homurdanarak duvardaki gevşek bir taşı yerinden söktüm. Daha elime alır almaz unufak oldu.

“Evet. Evet, onunla aynı okuldaydık, onu bilinçli olarak ilk kez fark ettiğimde, on dört yaşındaydım. Hiç neden yokken birkaç saniye gözlerimin içine bakmıştı, hiç neden yokken...” Sustum. Hah. Hiç neden yokkenmiş. Hiçbir şey nedensiz değildi, bu bakış da öyle ama onunla aramda bir bağlantı sağlayamamıştı. Sadece Angelo’yla benim aramda. Grischa bana neden baktığını bilememişti. Onu çok önceden fark etmiştim, göz kamaştırıcı, yakışıklı üst sınıf öğrencisi ama dünyanın sessizleştiği o anda, artık onu asla unutamayacağımı biliyordum. Bana bakan o değildi. Bana bakan Angelo’ydu.

“İçinde Grischa’dan bir parça mı var? Ama bu nasıl olabilir...” Bu çok saçmaydı.

“Hayır.” Morpheus başını iki yana salladı. “Angelo bunu yapamaz. Bir gece ona saldırıp varlığına güzel ve genç rüyalar katmış olmalı, böylece bu rüyalara özlem duyan ve hayatında bir şeylerin eksikliğini çeken biri ona baktığında, göz kamaştıracaklardı. O zaman bu genç adam onların gözünde

tüm arzularını yerine getirebilecek ve kötü olan ne varsa iyileştirebilecek biri gibi görünecekti. Bunun neden böyle olduğunu o da bilmiyor. Bu yüzden hiç kimse ona gerçek anlamda yakınlaşmayacak, aksine yanlış bir şekilde ona katılmış olan ve kendisine ait olmayan tüm o rüyalar için onu sevecekler.”

“Projeksiyon yüzeyi. Grischa bir projeksiyon yüzeyi.” Aklımı yitirmemek için böyle bilimsel bir tanımlama yapmam gerekiyordu. Bu kesinlikle mantıklıydı, birçok şeyi açıklıyordu, neredeyse her şeyi... ama Angelo’nun bunu neden yaptığını açıklamıyordu. “Bu benim içindi. Bu tuzağa düşecektim, değil mi?”

Morpheus başını salladı. “Evet. Sen. Başka hiç kimse değil. Öteki kurbanlar onu ilgilendirmiyordu. Çocuk da onu ilgilendirmiyor. O sadece amacı için bir alet, o kadar.”

Hiçbir şey tesadüf değildi, aksine, hepsi düşünüp planlanmıştı. Daha önce içimde Angelo’nun belki de beni sadece merak ettiği için tanımak istediğine ve bunu yaparken en küçük bir ahlaki şüpheyeye düşmediğine dair küçük bir umut vardı çünkü karabasanlar ahlaki şüphe diye bir şey tanımıyorlardı ve anne baba sevgisi gibi bir kavrama yabancıydılar. Ama şimdi, sadece oyun olsun diye hayatıma eşlik ettiğini, onu şekillendirip manipüle ettiğini biliyordum. Tüm yaşadıklarımın içinde acaba hangisi tesadüfen gerçekleşmişti?

“Peki ama neden? Ona ne yaptım? Melez bile değilim! Melez olamam, değil mi?” diye kendimden emin olmaya çalıştım. Babam annemin saldırıdan önce bana hamile kaldığını iddia etmiş, Colin de asla buna karşı çıkmamıştı. Ama artık kime inanabiliyordum?

“Hayır. Hayır, çocuğum, öyle değilsin.”

“Peki ne o halde? Tüm bunları yapması için sebep ne? Babamı öldürmesi yetmedi mi?”

Ansızın içimde yeni ve korkunç bir şüphe filizlendi. François... Paul’ün saldırısı. Bu bana her zaman fazla tesadüf gibi görünmüştü. Kendi ağabeyim bir karabasanın saldırısına uğramıştı, özellikle bir gezginin. Yaptığı her şeyi kontrol altına alabilmek için varlığının kıyısını köşesini ele geçirmişti. Başlangıçta bunun Tessa’nın intikamı olduğunu sanmıştım ama hem Colin hem de ben, bu teoriden hemen vazgeçmiştik. Bunun korkunç bir tesa-

düf olduğu düşüncesiyle uzlaşmaya çalışmıştım. Ama değildi. Onu Angelo göndermiş olmalıydı.

“François Later. Ağabeyim bir gezginin saldırısına uğradı. Onu da Angelo organize etti, değil mi?”

Morpheus karşı çıkmadı. Demek ki olabilirdi. Ve Angelo, François’yla savaşıp onu rüya çalmaktan yoksun hale koyduğumuzu biliyordu çünkü Paul de benimle birlikte piyano bara gelmişti, kışın olduğundan çok daha kanlı canlı bir halde, üstelik yanında genç bir kadınla.

“Alçak, pislik herif...” diye homurdandım. “Tüm bu suçları işlemesi için ona ne yapmış olabilirim? Ne? Söyle bana, sen biliyorsun!”

Bana doğru dönüp baktığında, deniz Morpheus’un gözlerinde yavaşça kabarıp iner gibi oldu. Bu beni biraz rahatlatmıştı.

“Ne yaptığın değil, neler yapabileceklerin ve hangi yeteneklere sahip olduğun önemli.”

“Ben mi?..” Yoksa günün birinde babamın bıraktığı görevi devralacağımı mı kastediyordu? Teşekkürler, bu hevesim biraz önce sosuza dek kaçmıştı ve hiçbir zaman bunun üzerinde ciddi düşünmemiştim; ne babamın ne de beni babamın yerine seçmiş olan Doktor Sand’ın ricası üzerinde. Gerçi bu zararsız bir ricaydı, ayrıca...

“Hayır,” diyerek kendi sorumu kendim yanıtladım. “Bu olamaz. On dört yaşımıdayken bunu bilemezdi. O zaman karabasanlardan haberim bile yoktu, bunu ancak geçtiğimiz yaz öğrendim!” Ve Colin’le karşılaşmasaydım, bunu hiç öğrenemeyecektim. Ah hayır... hayır... Colin... bu da mı tesadüf değildi? Bu da entrikanın bir parçası mıydı? Angelo iyi polis kötü polis oyunu oynamak için mi Colin’i hayatıma sokmuştu? Önce Colin beni korkutup zarar verecek, böylece Angelo sözde temiz kalbiyle beni etkileyebilecekti, öyle mi? Colin bilerek mi bu oyuna katılmıştı, yoksa o da benim kadar habersiz miydi?

“Colin... lütfen Colin de olmasın.”

Ellerimi duvardan çekip gözlerim açıkta kalana dek yanaklarıma bastırdım. Şimdi duyacaklarımdan kendimi korumak istiyordum. Soru sorar-casına Morpheus’a baktım. Ama o, Colin’den söz edilmesi hoşuna gitmiş gibi gülümesdi.

"Ah, Colin, şu atlı genç Cambion mu?" Eh, göreceli olarak gençti. "Baban gibi, türünün tek örneği."

Soluğumu tuttum. Colin tek Cambion muydu? Başka yok muydu? Morpheus'un gülümsemesi derinleşti.

"Evet. Birçok karabasan kendisine bir eşlikçi yaratmaya ve varlığını ilk saniyeden itibaren belirlemeye çalıştı ama bunun için sadece büyük bir güç değil, aynı zamanda büyük bir acı da gerekir..."

Bu yeni bilgiyi sindirmek için bir anlığına gözlerimi kapadım. Paul ne demişti? Tessa hamileydi ve beceriksizce düşük yapmıştı, birçok kez? Belki o da buna zorlanmıştı? Bunun için büyük acı gerekliydi...

"Colin karabasanlar arasında tek Cambion ve bu oyundaki tek tesadüf. Yaradılışı her ne kadar planlı ve uğursuz olsa da, karşılaşmanız da bir o kadar kaderin cilvesi ve mutlu bir tesadüf."

Gerçi "Mutlu" sözcüğünü hep daha farklı hayal etmiştim ama Morpheus'un sözleri yine de beni titretmişti. Colin'le olan ilişkim zarar görmüştü, bunu biliyordum ama karşılaşmamızın sadece kader olması, bana azgın denizdeki bir can simidi gibi geliyordu. Öfkeli sorularımın fırtınasında sağlam durabilmek için ona bir süre sıkıca tutunabilirdim. Birbirimizi bulmuş, âşık olmuştuk, kendiliğinden, başka birinin parmağı olmadan... olması gerektiği gibi.

"Babam öldürüldüğü sırada o da kayalıklarda mıydı?"

"Hayır."

Bedenimden yeni bir titreme geçti. Soluklarım oksijen ktlığı çeken birininki gibiydi. Colin orada değildi. Yine bu yanıt da bana dayanma gücü vermişti. Morpheus'a inanmamam için bir neden yoktu. O nasıl benim içimi görebiliyorsa, ben de onunkini görebiliyordum. Böyle bir yeteneğim olduğundan değil, aksine bana kendini sunduğu için. Düşünceleri benim için açık bir kitap gibiydi. Bu yüzden Colin'den söz ederken kelimelerinde ve anılarında babacan bir gülümseyiş görüyordum. Ama aynı zamanda benden söz ederken de anlayışlı, sessiz bir dikkat de seziyordum. Benimle ilgili, benden gizlenmiş olan bir şeyler biliyordu ve bunları öğrenmekten korkuyordum. Ama Angelo'nun neden bana kafayı taktığını ve kurnazca hilelerle neden ailemizi etkilemek istediğini anlamak için bunları öğrenmek zorundaydım. Bundan kaçışım yoktu. Aynaya bakmak istememiş, yüzümü

yoklamaya cesaret edememiştim, saçlarıma bile dokunmak istemiyordum ama gerçeklerden daha fazla kaçamazdım.

“Bu nedir?” Sesim artık sadece mağaranın duvarlarında çitirtılar oluşturan bir soluktu. “Onu uyaran neydi?”

Morpheus, önüne gidip diz çökene dek bekledi. Sonra ellerimi tutup kucığına doğru çekti. Sanki bunu öğrenir öğrenmez kaçacağımlı bekliyor gibiydi. Bunu yapamazdım. Hiçbir anlamı yoktu. İnsan kendisinden kaçamazdı.

“Nasıl oluştuğumuz hakkında hiç düşündün mü?”

“Evet,” dedim çabucak. “Ama bu tıpkı evrenin nerede son bulunduğunu düşünmek gibi. Bu pek eğlenceli değil. Adem ile Havva olamazlar, değil mi?” Yaptığım espri yersizdi ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu artık bilmek istiyordum, gereksiz sınavlardan bıkmıştım.

Morpheus susmaya devam edince, “İnsanlar karabasana dönüştürüldü, bunu biliyorum,” diyerek kıt bilgimi uysalca ezberimden konuştum. “Bir karabasan insana saldırır ve yeni bir karabasan yapmak üzere onu dönüştürür ya da öylesine açtır ki bunu yanlışlıkla yapar. Doğru mu? Tamam, doğru, bunu görüyorum. Ama o zaman ilk başta bir karabasan olması gerekir. Yani ilk var olan karabasan. Tüm bu saçmalıklar onunla başladı.”

Gece zifırı karanlık olduğu halde yine Morpheus’un gözlerinde yansıyan denize baktım. Aslında onları görmemem gerekirdi, özellikle de içlerinde hiç renk seçmemeliydim. Derin bakışları korkumu arttırıyordu.

“İlk örnekler var. Bunlardan biri ilk olandı. O zaman da vardı, bugün de var. Çok azlar. Bunu içlerinde taşıyorlar. Bu ilk örneklerin iki biçimi var. Birinin çok az duyguları vardı, içsel olarak kurumuşlardı, bir süre sonra tekrar hissedebilmek ve yaşayabilmek için duyguları çalmaya karar verdiler.”

“Peki ya diğerleri?” diye fısıldadım.

“Diğerleri fazlasıyla duyguya sahip –öfke, hiddet, kıskançlık, korku, özlem, acıma, hüznü, aşk, sadakat– ve buna dayanamıyorlar. Bu yüzden kendilerini aç bırakmayı unutup, sadece uygun bir dozda ve hesaplı bir şekilde başka insanların duygularını özümsemeye karar verdiler. İnsan olarak kalmak ya da bir karabasan olmak her iki ilk örnek için de kişisel bir karar verme meselesi. Kendi aleyhinde karar vererek başka bir yaşamı seçmek için yakında bir karabasan aramak çoğunlukla yeterli olur. Ne dersin, çocuğum?”

Tüm karabasanların en korkunçları, en hırslı ve güçlüleri sence hangi ilk örnekten etkileniyor?”

Fazla düşünmem gerekmiyordu. “Fazla duygulara sahip olan insanlardan.”

Fazla duygu, az değil. Tıpkı benim gibi. Onlardan ne kadar nefret etseler de, rüya ve anıları sömürürken içlerindeki bir şey kendi duygularının yoğunluğunu geri kazanmak istiyordu, bu yüzden kontrollerini kaybediyorlardı. Başka bir varlığın rüya ve duygularını ne kadar şiddetle sömürseler de, bir zamanlar kendilerinin de sahip olduğu bu duyguları asla yerine koyamıyorlardı. Asla doymuyorlardı, asla tatmin olmuyorlardı, hep sömürüyorlardı, sonsuza dek.

“Bunun için sadece karar vermek mi gerekiyor?”

“Senin için, evet.” Morpheus artık dudaklarını kıpırdatmıyordu; bedenlerimiz tekrar uyum içindeydi, onu duyabilmem için artık konuşması gerekmiyordu. Belki de bu durum ondan kaynaklanmıyordu. Bunun nedeni bendim. “Bir tek açık ve net karar, seni kendi tarafına çekmek isteyen bir karabasana kendini tamamen terk etmen, ölümsüzlüğe evet demen yeterli. Bundan sonra geri dönüş yoktur. İnsanlık bir kez kaybedildiğinde, onu tekrar geri kazanmak olanaksızdır.”

Buna neredeyse yaklaşmıştım. Bir annem ve babam olduğunu unutmak üzereydim, dostlarımla umutmuşum, Colin’i unutmıştım. Yoksa bu çoktan olmuş muydu? Artık böyle miydi?

“Benim için bir geri dönüş var mı?” Morpheus ellerimi tuttuğu ve onu yanımda hissettiğim için artık mutluydum. “Hâlâ bir seçim yapabilir miyim?”

“Buraya gelerek seçimini yaptın. Seçimini çok önceden yapmıştın, hep yaptın.”

Evet, bunu yapmıştım. Seçimlerime dair anılar bir bulut gibi kafamın içinden geçtiler. Babam bana baskı yaptığı zaman Colin’in yanında olmayı seçmiştim. Colin’i François’ya saldırtarak hepimizin hayatını ve aşkıma tehlikeye atmayı seçmiştim. Trischen’e geri dönüp anılarımla yüzleşmeyi seçmiştim. Ölümcül bir hastalığa yakalanmış olma riskim varken son antibiyotiği Tessa için kullanmayı seçmiştim. Ama buraya gelmekle ilgili kararım, o telefonun dönüştürmeyle ilgili olduğunu düşündüğüm içindi. Süt dökmüş kedi gibi göz kapaklarımı indirdim. O an, Morpheus’un beni daha önce iki kez aramış olduğunu bile hatırlayamamıştım. Hep geceleri aramıştı ve aslında

sesini tanımam gerekirdi. Ama yine de... Angelo birden arkamda belirince nedenini bilmeksizin içimde bir huzursuzluk başgöstermişti. Ama yılan huzursuzluğumu hissetmişti. Onun evde daha fazla kalmasına katlanmam için beni harekete geçirmişti. Ve ben yine bir kez daha yılana kulak vermiştim. Düşünmeden, sadece zayıf bir içgüdü sayesinde.

Morpheus'un düşünceleri, sindirilmiş suskunluğuma sızmıştı. "Geçen haftalarda ve günlerde rüyalarının tadına bakmış olabilir."

"Hayır, bunu yapmadı," diye kararlı bir sesle karşı çıktım. Böyle bir karar almadığım halde hiç uyumamıştım, bu benim inisiyatifim dışında gerçekleşmişti. Rüyalarım giremezdi. Gündüzleri ve gece yaptığımız geziler sırasında da bu olmamıştı. Yine de, Colin'in anılarımı çalmasının iyi bir yanı vardı: Dönüştürülme başladığında nasıl hissedeceğimi bu sayede biliyordum. Bu, Angelo'yla hiç paylaşmadığımız ama hep özlemine çektiğim bir yakınlık gerektiriyordu. Ve bu özlem büyük olasılıkla onu daha da körüklemişti. Ama herhangi bir şekilde beni etkilemiş olduğu kuşkusuzdu. Karabasanlar insan uyanırken bile bunu yapabilirlerdi.

Tiksintiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Sadece ondan değil, kendimden de tiksiniyordum. Ben bir ilk örnektim, bir seçilmiştim. Bunun gerçekleşmesi için kan akması gerekmiyordu. Sadece bu dünyadan ayrılma kararımı verecektim. Morpheus bunu ima etmeksizin ya da dillendirmeksizin, bana ne söyleyeceğini biliyordum: Bunun için karar vermem ve kendimi terk etmem gerekiyordu, evet, bedensel yakınlık. Angelo'yla yatmam gerekecekti. Bunu beklemişti. Bunun için yalvarmamı beklemişti. Ve sonra ruhumun içine sızacak ve dönüşümü sonlandıracaktı. Bunu fark etmeyecektim bile.

"Peki Colin?" diyerek kendime olan beklenmedik nefretimden kaçmaya çalıştım. "O asla bir insan olmadı..."

"O asla bir insan değildi. Olamaz da. Dayanıklılığı ve gücü tam da burada kendini ortaya koyuyor. Onun seçme şansı yoktu ama yine de kaderine karşı acımasızca direniyor, her gün yeniden. Bu onu karabasanların gözünde sağı solu belli olmayan bir kimlik yapıyor. Kendine karşı geldi. Dönüştürülme onun yüzünden gücünü kaybetti. Her zaman bir iblis olsa da, bir insan gibi yaşamaya çalışıyor hatta en karanlık dönemlerde bile. Ve bunun bedelini çok acı ödedi. Yine de vazgeçmedi. Hepimizi sorguluyor. Bu yüzden Angelo gönüllüler arıyor. İlk örnekler arıyor. Ve seni buldu."

“Nasıl? Beni nasıl buldu? Babam sayesinde mi?”

Bu düşünce babamı mahvederdi. Angelo’nun benim peşime düştüğünü ve François’ı Paul’e musallat ettiğini hiçbir zaman öğrenmemiş olmasını umdum. O zaman kendini hiçbir zaman affetmezdi. Ama bu onun suçu değildi.

“Baban yıllar önce planlarını destekleyecek karabasanlar bulma arayışına girdiğinde, Angelo’nun dikkatini çekti. Bence onu izledi ve böylece senin varlığından haberdar oldu. Onu izleyip sana ulaştı. Baban da senin gibi fazla duyguluydu. Bir melez olduğu halde buna karşı çıktı. Ama genç bir kızın iradesi çok daha kolay kırılabilir ve...”

“Böyle olacağını sanıyor,” diyerek Morpheus’un cümlesini sonlandırdım. “Angelo sadece böyle olacağını sanıyor. Ama bunu yapamayacak. İrademi kıramayacak.”

Angelo gözyaşlarımı ve rüyalarımı hep izlemişti ve bunu yaparken tek dileği babamdan kurtulmak ve kendi gücünü arttırmak için beni kendi tarafına çekmek olmuştu. Bu midemi bulandırıyor. Düşündüğü gibi onun tarafına geçmiş olup bunu fark etmeseydim, herhalde babamın akıbetine uğrayacaktım. Capo Vaticano’da idam edilecektim. Boğazımda düğümlenen acı tadı geri itmeye çabaladım. Öksürerek yutkundum.

“Neden beni özellikle şimdi çağırdın? Burada güvende miyim?”

“Anne kucağındaki kadar... Burası benim adam, kendime ait bölgem. Hiç kimse burada avlanmaya cesaret edemez. Yine de bir karabasan tarafından seni aramak için görevlendirildim. Ölümüne meydan okuyan ve aynı zamanda ölmek için bir o kadar yanıp tutuşan, genç ve gururlu bir erkek bunu yapmam için yalvardı çünkü kendi gücü tükenmişti. Biraz önce ondan söz ettik...”

“Colin,” diye hiçkıldım. Formülü Morpheus’tan çalmıştı ve ilk denemesinde neredeyse kafasını parçalatacaktı. Morpheus’un onun hakkında iyi niyetli düşündüğünü bilmeden tekrar buraya gelmeye cesaret edebilmişti. Ondan yardım istemek için bölgesine ayak basmayı göze almıştı. Bu ölümüne meydan okumak değil, kendini öldürtmekti. “Bunu nasıl yapabildi? Ölebilirdi.”

“Görünüşe bakılırsa buraya o umutla gelmişti.” Morpheus’un gözlerinde bir alev parladı. “Buraya ilk gelişi değildi. Tessa’nın başarısız dönüştürme eyleminden sonra kaçmıştı ve birçok soruya yanıt arıyordu. Ona tüm so-

ruharının yanıtlarını vermek istemediğimde, başka yollar aradı. Birbirinize çok benziyorsunuz, sen ve o.”

Morpheus sustu çünkü ağlamaya başlamıştım. Colin'i Morpheus'un yanında oturmuş, sorularıyla onu deşerken hayal etmeye çalıştım. Hıçkırıklarım taş mağaranın içinde ölmek üzere olan bir kuşun yakarışları gibi yankılanıyordu. O buraya, bu küçük mağaraya gelmişti. Kanı bu taşlara sıçramıştı. Gözyaşlarım taş zemine düşerek ince, sıcak izler oluştuyordu. Dilini dokundurarak yanaklarımdan aldığı ve sadece ona ait olan, ona ihanet ettiğim gözyaşlarım.

Kendimi biraz toparlar toparlamaz, Morpheus konuşmaya devam etti. “Elimden geldiğince sorularını yanıtlamaya çalıştım. Ama içimde taşıdıklarım, kanıtları olmayan eski bilgiler. Mitler, söylentiler, Tanrıların hikâyeleri. Ne az ne çok. Ama tekrar gelip formülü benden çaldığından bu yana Colin'i de tıpkı benim gibi aynı özlemin harekete geçirdiğini biliyorum. Ölmek istiyor. Hiç kimse onu bunun için suçlayamaz çünkü bu onun başına gelebilecek tek insani şey. Aynı özlemi paylaşıırken onu nasıl suçlayabilirdim? Yaşamamız ve ölümümüz senin ellerinde, çocuğum.”

“Ama formülü unuttum, artık hatırlamıyorum...” Elimin tersiyle yanağım-daki gözyaşlarını sildim. “Gerçekten hatırlamıyorum. Kafamdan uçup gitti.”

“Çünkü bastırıldı. Bunu yapmana izin verdim. Sana acı veren ve yük olan her şeyi bastırmana izin verdim. Harekete geçebilmen için bu durumu koruyabilmen çok önemli. Ama formülü tekrar hatırlayacaksın.”

Şimdi onu hatırlamanın derdinde değildim. Öfkem ve kendime olan nefretim bana yetiyordu... ve olaklardan duyduğum korku. Çünkü bir şeyler olacaktı. Her şey böylece kalamazdı. Boğulmakta olan birinin kör çaresizliği içinde geriye kalan son soruya sıkıca tutundum. Sanki bununla felaketi önleyebileceğim gibi.

“Peki Grischa? Tüm bunlarla bir ilgisi olduğunu nereden anladın?”

Morpheus sağ elimi bırakarak saçlarını hafifçe okşadı. “Çok seyrek avlanırım. Bu konuda kendime hâkimim. Ama avlandığımda, hayatlarımdan kaçmak için buraya gelen insanların hayallerini çalarım. Çünkü daha sonra kendilerini avutmak için bu adada yeterince güzel şey bulurlar.” Bunları söylerken, sesi kulağa Angelo'dan farklı geliyordu. İçten bir pişmanlık duyuyordu. Avlanmak zorunda olmaktan pişmandı. Tıpkı Colin gibi. “Grischa sürekli

buraya geliyor. Bu adaya âşık oldu. Burası onun ruhuna şifa veriyor. Ve her seferinde yanında koyu mürekkebi gözyaşlarıyla lekelenmiş, okunmaktan buruş buruş olmuş, on iki sayfalık bir mektup taşıyor. Sık aralıklarla yazılmış satırları anlamıyor ama neden olduğunu anlamaksızın, sürekli okuyor. Sık sık niyetlense de, mektubu bir türlü denize atamıyor."

"Benim mektubum. O benim mektubum!" Gözyaşların arasında güldüm. Grischa mektubumu yanında taşıyordu... Hiçbir şeyin hayalini kurmuyordum; haberimiz olmadan birbirimize bağlanmamız, sadece Angelo'nun isteğiyle gerçekleşmişti. Ama satırlarımı yanında taşıması, Angelo'nun psikodramasının asla başarıya ulaşmayacağını bir göstergesiydi. Bu, Grischa'yı her düşündüğümde ruhumda huzursuzca kabaran dalgaları sakinleştirmişti. "Ve onun bana ait olduğunu mu anladın?"

"Hemen değil." Morpheus bana ısrarla baktı. "Yakın zamanda gördüğün rüyalarından birinde tıpkı babanın yüz hatlarına sahip bir genç kız gördüm. Seni. Bu, insanların gördükten sonra hemen uyanmadıkları için hatırlamadıkları rüyalarından biriydi. Seni ne zaman rüyasında görse, derin bir uykuda oluyordu. Rüyasında seni gördüğünü bilmiyor ve senin ona duygu ve özlemlerini anlattığın on iki sayfalık mektubu neden yazdığını anlayamıyordu. Yine de mektubu yok etmeye bir türlü eli varmıyordu. Bu beni kuşkulandırdı ve işin içinde başka güçlerin olduğuna dair içimde şüpheler uyandı, insanı aşan, sadece bir karabasanın sahip olabileceği güçler. Eh, hem felaketim hem de en büyük varlığım olan şey, merakımdır O uyumaya devam ederken rüyalarına sızdım ve mektubu okudum. Her düzenli kız gibi sen de zarfın üzerine gönderenin adını yazmıştın."

"Düzenli olduğumdan değil, beni arayıp bulmasını istediğim için," diye pişmanlıkla itiraf ettim.

"Elisabeth Fürchtegott-Sturm, diye yazmışsın."

"Hı hı," dedim utanarak. Evet, öyle yazmıştım, iki soyadının etkili olup onun merakını uyandırması umuduyla. Sonuçta Fürchtegott-Sturm kulağa saygın ve önemli geliyordu. Ama bu benim için büyük şans olmuştu... onun dikkatini çekmekle ilgili yeni yetme çabam. Morpheus neler olduğunu ancak böyle anlayabilmiş ve beni sonunda Grischa lanetimden kurtarabilmişti.

Derin bir soluk alarak doğruldum. Bu, düşündüğümünden farklıydı ama bir açıklamaydı. Ve bunda bir suçum yoktu; başka birçok şeyde suçu kendimde bulmuştum ama bunda değil. Morpheus ellerimi bıraktı.

“O halde bana bir şey daha söyle. Tanrı aşkına, nasıl telefon ediyorsun? Bu lanet olası balıkçı mağarasında henüz kablolu bir telefon göremedim.”

Morpheus âdeta kadınsı, tiz bir kahkaha atarak baldırlarına vurdu, bu o kadar normal bir hareketti ki kahkahalarına ben de katıldım.

“Telefon berbat bir icat. Bundan nefret ediyorum. Bunu bana baban öğretti. Çok sabırlı bir insan ama korkarım onun sınırlarını bile zorladım.”

“Sabırlı bir *insandı*,” diye onu düzelttim. Kahkaham donmuştu. Morpheus yanağını okşadı. Bunu tıpkı babam gibi yapmıştı. Üzgün olduğumda, babam da bana böyle dokunurdu.

“O hâlâ var. Hisseden biri asla yok olmaz. O var. Ve ne zaman onsuz yaşayamayacağına, bunu başaramayacağına inanırsan, mağarama geri dön, o zaman sana bunu yeniden kanıtlarım.”

“Tamam,” diye mırıldandım boğuk bir sesle. “Bunu yapabilir misin?”

“Yapabilirim. Baban duygularını çalıp onları saklamama izin verdi. Çocukları için. İhtiyaçları olduğunda onlara bu duyguları hissettirmem için.”

“Duygular mı?”

“Sevgisi. Çok seviyordu. Çok fazla.”

Beni kollarına almasına karşı çıkmadım. Başımı yuvarlak, yumuşak göğüslerini hissedebileceğim şekilde omzuna yasladım. Bu beni rahatsız etmiyor, utandırmıyordu. Morpheus’un artık cinsiyeti kalmamıştı. Colin bana ne demişti? Yıllar geçtikçe seks büyüsünü kaybediyordu. Morpheus’ta ise bin yıllar geçmişti.

“Peki şimdi ne yapacağım?” diye sordum. “Ne yapabilirim?”

Bir enkaz yaratmış ve içine adım atar atmaz kendi silahımla vurulmuş-tum. Angelo kararımı kabul etmeyecekti. Zaten bunu asla öğrenmemeliydi.

Morpheus beni kendinden bir parça uzaklaştırıp saçımdaki bandı çözdü ve kendinden emin hareketlerle yeniden, sıkıca ördü. Sonra ona bakabilmem için beni kendine döndürdü.

“Şimdi hiçbir plan yapmamalısın, hiçbir planı izlememeli ve onları asla bir kenara not etmemelisin. Planlar tehlikeli. Düşüncelerini okuyabilir. Ama

onun yanındayken herhalde artık düşünmeyeceksin. Yine de: Plan yapmak yok. Onlar seni ele verir.”

Başımı iki yana salladım. Plan yapmak yok muydu? Bir tane bile mi? Ne kadar aptalca olursa olsun, plan yapmak benim için her zaman kurtarıcı olmuştu. Plan yapmak bana her zaman zekice ve mantıklı gelmişti. Ama özellikle Angelo’yla geçirdiğim zaman diliminde yapılmış tüm planlara aşağılayarak ve küçümseyerek tepeden bakmaya başlamıştım. Şimdi gerçeğin öbür yüzünü görüyordum.

“Kafanı karıştırırsalar bile, duygularına izin ver,” diye devam etti Morpheus. “İçgüdülerinin sesini dinle. Seni ancak bu kurtarabilir. Ve seni sevenlere güven.”

“Artık beni hiç kimse sevmiyor,” diye inatla karşı çıktım. Artık beni hiç kimse sevmeyezdi. Tüm ilişkilerimde çuvallamıştım. Beni sevmeyedikleri için kim onları suçlayabilirdi ki?

“Yoo, hayır, seviliyorsun. Yoksa burada olmazdın. Artık uyu, çocuğum, uyu. Yarın bir tekne seni İtalya’ya geri götürecektir. Ama şimdi uyuman gerek.”

Yanıtı verilmemiş binlerce sorum olmasına karşın, beyaz giysisini üzerime örter örtmez gözkapaklarım düştü ve ansızın Grischa’yı adanın kıyısındaki bir duvarda otururken gördüm. Tuzlu rüzgâr inatçı saçlarını savuruyordu. Ayaklarının dibine uyuklayan kediler toplanmıştı. Güneş batıp harflerim karanlıkta gözlerinin önünde bulanıklaşana dek mektubumu okudu.

Biz birbirimize aittik, sen benim, ben senindim, birbirimizindik.

Ama birbirimizi asla sevmeyecektik.

NÜKS

Basit ama motoru güçlü bir balıkçı teknesi sabah karanlığında Ammodi Limanı'ndan hareket ederken ayağımın altındaki güvertenin perçinleri titremeye başlamıştı. *Bunu başaramam, hiç şansım yok,* diye düşündüm. Hiçbir plan yapmamak, buna karşın artık başlamış olanı durdurmak nasıl mümkün olacaktı? Bir planım olsa bile bunun yararı olmayacakmış gibi hissediyordum, hatta gözüme François ve Tessa'nın cinayeti için hazırladığımız yok etme eyleminden daha işe yaramaz görünüyordu. Zaten Tessa'ya öldürmek için ne yaptığımızı artık hatırlayamıyordum; tek bildiğim, bir süre sonra evin salonunda yatmış olmasıydı, artık bir iblis değil, yaşlı, cılız bir kadın olarak. Ve ona iğne yapmıştım. Bundan önce olanlar anılarımın sisi arasında yok olup gitmişti.

Sadece bu yüzden, artık cinayet işlemek söz konusu olamazdı. Ayrıca cinayet, güçler eşit olmadığında gerekliydi ve zaten plan yapamazdım. Üstelik artık hiç kimseyi öldürmek istemiyordum. Bunu Morpheus da yapabilirdi. Bunun çok kolay olacağını söylemişti. Fazla kolay. Bu onun için doğru olabilirdi ama şimdi olacaklar gözüme üstesinden çok zor gelebileceğim bir görev gibi görünüyordu. Üstelik binbir güçlkle tekrar geri kazandığım şeyi yapma iznim olmadan. Gerçi hâlâ bir yetişkinden çok ilkokul çocuğu gibi düşünabiliyordum.

Yine de Morpheus'un daha önce Oia'daki tek telefon kulübesinden ettiği iki telefonu hatırlamaya çalıştım. Bana ne demişti? Dikkatimi toplamak için alnımı küpeştenin demirine dayadım çünkü ölü denizin düzensiz dalgaları üzerimde alkol etkisi yapıyor, ada hâlâ görüş alanımızdan çıkmamış olsa da, düşüncelerimi bulanıklaştırmıyordu. İlk telefon... Evde yalnızken, fırtınalı

bir gecede gelmiş ve ödümü koparmıştı. Evet, şimdi tekrar hatırlamıştım... Morpheus babamı istemişti. Onunla konuşmak istiyordu ve ona babamın İtalya'da olduğunu söylemiştim.

Bu telefonun amacı benim için çabucak aydınlanmıştı: Herhalde babama Colin hakkında bilgi vermek istemişti çünkü sonuçta babamın İtalya'ya gitme nedeni buydu. Orada kimden bilgi alacaktı? Kafamın içinde hiç beklemediğim bir sonuca varınca, başımı ansızın yukarı kaldırdım ve bu yüzden az kalsın dengemi kaybediyordum. Babam geçen yaz İtalya'ya gittiğinde, mutlaka Angelo'yla Colin hakkında görüşmek istemiş olmalıydı. İkisi aynı yaşta sayılırdı, Angelo'nun babamla ilişkisi vardı ve ona karşı korkak, pısırık genci oynamıştı. Colin'in lanetinden babama söz eden Angelo muydu? Bundan haberi olabilir miydi? Onunla Tessa hakkında hiç konuşmamıştım, bu konu hiç açılmamıştı... belki de içgüdüsel olarak ona hiçbir şey anlatmamıştım, bu mümkün müydü? Angelo onu öldürdüğümüzü biliyor muydu? Bunun gözünden kaçmış olması imkânsızdı...

Bir an boğazım sıkılır gibi oldu; güçlükle soluk alabiliyordum. "Keçileri kaçırma, Ellie," diyerek kendimi uyardım. Tessa'nın ölümü Angelo'yu öfkelen-dirmiş olsaydı, beni çoktan öldürebilirdi. Hayır, böyle olmalıydı, tıpkı Morpheus'un dediği gibi: Angelo gönüllüler istiyordu, yakışıklılığı ve çekiciliği sayesinde her karabasandan çok daha kolay elde edebileceği gönüllüler. Tessa'nın yaşayıp yaşamaması umurunda değildi. Yine de Morpheus'un ondan önce davranmış olmasını ve babama Tessa ile Colin hakkında bilgi verenin o olmasını umuyordum.

Tamam, ilk telefon aydınlanmıştı... peki ya ikincisi? Hâlâ açık deniz-deydim, İtalya'dan çok uzakta, gittikçe yıpratıcı olmaya başlasa da, hâlâ düşünebilirdim. İkinci telefon yine Westerwald'dayken gelmişti, sabahın erken saatlerinde. Morpheus'un ahizeden kulağıma yankılanan üç sözcüğü ansızın ışıklı bir işaret gibi gözlerimin önünde yanıp sönmeye başladı: Güney. Gözler. Tehlike. Bu üç sözden sonra bağlantı kopmuş ve yıkıcı bir öfke krizine kapılarak telefonu parçalanana dek duvara çarpmıştım.

Öfke şimdi de içimde kabarıyordu. Morpheus telefon etmekten hoşlanmayabilirdi ama hiç olmazsa kendini biraz olsun tam bir cümle kurmaya zorlayabilirdi. Güney. Gözler. Tehlike. Tüm bunlar hem çok şey ifade edebilirdi hem de hiçbir şey. Güney ve Tehlike, tamam, bu iki sözcüğü Angelo ya da

Tessa'ya yorabilirdim ama Gözler? Karabasanca telefon sanatının yüksek zekâ içeren bu büyük üçlemesinde Gözler'in anlamı neydi? Yoksa o zaman Morpheus'u yanlış mı anlamıştım? Gözler hiçbir yere uymuyordu. Ama yine de en ağır basan söz oymuş gibiydi. O zaman Grischa'nın mektubunu okumuş muydu? Peki babam çoktan ölmüş müydü?

Üzerine doğru yol aldığım büyük tehlikeye karşın derin bir soluk alarak pes ettim. Zaten bir yararı yoktu, düşünmem yasaktı, plan yapmam yasaktı. En azından Angelo'nun öğrenebileceği hiçbir plan yapmamam gerekiyordu, özellikle de onun yıllar boyunca yediği haltları öğrendiğimi ve buna karşı bir şeyler yapmak istediğimi asla bilmemeliydi.

Ansızın bastıran yorgunluk sağanağıyla birlikte ellerim küpeşteden kaydı ve çenem tuz bağlamış demire vurdu. "Aahh," diye uyukulu bir sesle inleyerek esnedim ve tekrar doğrulup teknenin kaptan köşküne doğru baktım. Morpheus beni ona teslim ettiği zaman başıyla kısa bir selam veren balıkçıyı daha ilk andan gözüm tutmamıştı. Morpheus başka hiçbir karabasanın adaya ayak basmaya cesaret edemeyeceğini söylemişti. Orası onun av bölgesiydi. Ama Colin ona gelmişti, hem de üç kez, yine babam da Santorini'ye gelerek ona telefonu kullanmayı öğretmişti (beni hüzünle gülümseten bir düşünce) ve babam ne de olsa bir melezdı.

Bu balıkçı şimdiye kadar benimle tek kelime konuşmamıştı, çalı gibi kalın kaşlarının altındaki açık kahverengi gözlerini ufka dikmişti. Ama modern teknolojiyle pek geçinemediği gözümünden kaçmamıştı. Kontrolsüzce hisşirdadığı için telsizi çok önceden kapatmıştı ve güvertedeki radar ekranında bir deniz haritası görünmüyordu, aksine sadece karlı bir görüntü vardı. Artık hiçbir şey çalışmıyordu. Ama adamın bunlara hiç ihtiyacı yoktu, onun pusulası kafasının içindeydi çünkü denizi hiçbir elektronik aletin beceremeyeceği kadar iyi taniyordu. Radarda görünmeden önce gemileri fark ediyordu çünkü tayfaların hayallerinin kokusunu alıyordu. O bir karabasan olmalıydı. Morpheus ve o birbirleriyle barış içindeydiler, sessiz, melankolik bir anlaşma içinde. Yoksa Morpheus sadece açgözlü ve insafsız bir şekilde sömüren türdeşlerini karabasan olarak görüyordu ve çok az olan diğerleri onun gözünde insan mıydı?

Yine esnemem gerekti; uyku öyle çabuk bastırmıştı ki elimle ağzımı bile kapatamamıştım. Çekinmeden, ağzımı bir karış açarak esnedim. Düşün-

celerim öylesine uyuşmuş, gözkapaklarım öylesine ağırlaşmıştı ki olduğum yere yığılıp salıncak gibi sallanan güvertede uyuyabilirdim. Bedenim güneşte, başım gölgede, çantam yastık niyetine ensemde olduğu halde.

Gündüz düşlerimin görüntüsü tamamen kendiliğinden Angelo'ya geri gidince korkudan hafifçe sıçradım, öfkeli değildim, aksine pişman ve yalvarır gibiydim. Gözlerimi kapar kapamaz, onunkileri görmüş ve onları özlemiştim... yıllardan beri bana eşlik eden ve isyankâr saçlarım, binlerce küçük korkum gibi bana ait olan, derine işlemiş, tüketen bir özlem. Ona karşı asla kazanamayacaktım ve artık bunu istemiyordum da. Sonuçta plan yapmama izin yoktu, buna iznim yoktu...

"Hayır!" diyerek zayıf, titrek bir sesle kendimi uyandırdım. "Hayır, Ellie!"

Kendimi duygularıma bırakmaya izin mi vermeliydim? Ama neler olduğunu unutmak istemiyordum. Hiçbir şekilde! Bu bir çelişkiydi... Peki ya Colin? Biraz önce neredeyse tekrar sürüklenip gitmiş olan Colin... tüm bu yıllar boyunca neler yaşandığını bilmeliydi, babamın öldüğünü bilmeliydi, hatırlamam için bana yardım etmeliydi... Ama her şeyden önce ondan af dilemeliydim. Hayatımı ve aynı zamanda ölümlülüğümü tehlikeye atacak olsa bile. Çünkü Angelo kafamın içini okuyabilirdi. Ona gitmem gerekiyordu. Zaten büyük olasılıkla ölecek ve onu kaybedecektim ama madem böyleydi, o zaman hiç olmazsa onu bir kez daha görmek istiyordum.

Colin'e yaptıklarımın ne kadar pişman olduğumu söylemeden kendimi duygularıma terk etmenin tehlikesi çok büyüktü. Gerçi suçumun ne olduğunu da bilmiyordum çünkü onu aldatmamıştım ama bu his vardı, uyuşuk atan kalbimde tenime batan bir diken gibiydi ve artık onu göremesem de, acıyla zonkliyordu.

Ama Santorini'yi aramızda bırakıp açık denizde yol aldıkça acı önemini yitirmeye başlamıştı. Kavurucu güneşin altında uyukladım. Kapalı gözkapaklarımın altında uzun, sıcak geçen bir öğleden sonra, gecenin bastırdığını ve nihayet yeni bir günün doğduğunu hayal meyal fark ederken, tüm zaman duygumu yitirmiştim. Ancak öğleden sonra, Cariatı Limanı'na yanaşmaya az kala, kısa bir an neden burada olduğumu hatırladım ve yapmak istediğim, yapmam gereken şeyi bana hatırlatması için avucumu teknenin pürüzlü ahşabı üzerine sürüp parmağıma bir kıymık batırdım. İstedğim şeydu: dağlara çıkıp Colin'in mağarasını bulmak, ona ne kadar üzgün olduğumu

söylemek, sadece bu cümleyi, eğer hâlâ ona dokunmama izin verirse, belki birkaç yumuşak hareketle bunun altım çizebilirdim, eğer beni hâlâ görmek istiyorsa. Eğer hâlâ onun için varsam.

Karaya ayak basar basmaz tekne tekrar hareket etti ve açık denize doğru yol aldı. Artık kuşlar kadar özgürdüm, ölüm listesinin en başında yer alıyordum ve bu yüzden bir araba çalıp çalmamamın önemi kalmamıştı. Bunu basitçe yaptım. Düşündüğümünden de kolay olmuştu; külüstür bir minivan motoru çalışır durumda rıhtımda duruyordu, sürücüsü birkaç metre ötede heyecanlı el kol hareketleri eşliğinde bir grup balıkçıyla konuşuyordu. Arabaya bindim ve el frenini indirip gaz pedalına bastım, lastikleri öttürerek ve zikzaklar çizerek limandan uzaklaştım. Dikiz aynasından baktığımda, adamın arkasını dönüp haykırarak peşimden koştüğünü görebiliyordum ama ilk köşeden saparak onu geride bıraktım.

Colin'in gittiği yol olup olmadığını bilmeksizin, ilk olasılığa el atarak denizden uzaklaşıp dağlara tırmanmaya başladım. Carabinieri'lerin⁶⁴ peşime düşmesini istemiyordum, yol ne kadar kötü olursa, bu yöne gittiğimi o kadar az tahmin ederlerdi. Hiçbir yön tayini yapmaksızın dar virajları alarak tepeye tırmandım; bazen çukurlardan ve molozlardan kaçmayı başarıyordum, bazen araba sarsılıyor ve direksiyon ter içinde kalmış ellerimden kayıyordu.

Ama asıl tehlike bu değildi, asıl tehlike ormanın kendisiydi. Önce kokusunu aldım, ardından gözlerimle gördüm: orman yanıyordu. Öyle cayır cayır ve her yerde değil ama duman gittikçe yoğunlaşmaya başlamıştı ve yolun yan tarafındaki çalılıklarda parlak alevler göze çarpıyordu, rüzgâr canlanırsa çabucak yayılabilecek olan küçük, sınırlı alevler. Daha şimdiden boğucu solukları arabanın ön camını yağlı bir tabakayla kaplayan ve gözlerimi acıtan sıcak, ıslı bir rüzgârın çıkmasına neden olmuştu.

Bir sonraki virajdan sonra kontrolü kaybettim. Araba bir çukura girerek havaya yükseldi ve kükreyerek yana devrildi, karoserin metali tiz bir sesle asfaltın üzerinde kaydı. Ellerimi korurcasına yüzüme kapadım, daha fazlasını yapamazdım. Korkmamıştım. Araba uçuşuma santimler kala, son saniyede durdu. Öksürerek parçalanmış ön cama bir tekme indirdim ve

sürünerek dışarı çıktım; mucizevî bir şekilde hiç yara almamıştım. Şakağımdaki şişlik dışında.

Motor hâlâ uğulduyor, lastikler dönüyordu, sağımda ve solumdaki alevlerin şarkısı ve sıcakın çam ağaçlarının tepelerindeki karanlık uğultusu bu sesi bastırıyordu... haykırarak eşlik etmek istediğim, tüyler ürpertici bir konser. Evet, Colin'in adını haykıracaktım, buna kararlıydim ama öyle fazla öksürüyordum ki ne zaman bağırmaya kalksam, sesim her seferinde kısılıyordu. Sessizce haykırdım, güçlkle soluyarak ve inleyerek.

Alevler içindeki ormanda güçlkle ilerleyerek Colin'i ararken gözyaşlarım kirli yüzümden aşağı süzülüyordu. Aslında seçmek istediğim yol başkaydı, buradan, kendimden, ruhumun tüm karanlıklarından, ağırlıklarından uzaklaşarak aşağıya, denizin kenarına inmek istiyordum, güneşe... ışığa. Angelo'ya.

Ayakkabılarımın ince tabanları eriyip kuru zemine yapışmaya başlamıştı. Beceriksizce birkaç adım attıktan sonra onlardan kurtuldum ve kızgın toprak tabanlarımı yaksa da, çıplak ayakla yürümeye devam ettim. Kollarımdaki ince tüyler kıvrılmaya, saç örgüm çıtırdamaya başlamıştı. Her an tutuşabileceği endişesiyle saçlarıma savruk hareketlerle vurunca lastik bant fırladı ve buklelerim bir çırpıda esaretten kurtuluverdi.

Colin! diye yeniden bağırmağa istedim ama bu kez sadece öğürebildim. Artık öksürecek gücüm de kalmamıştı. Kendimi kurtarmak için tutuşmuş bir çalının üzerinden atlayıp alevlerin henüz ulaşmadığı geniş bir çayırığa doğru yürümeye çabalarırken yanan gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başlamıştı. Artık onun adını bile düşünemiyordum. Onu düşünmek de istemiyordum. Yüzünü artık hatırlamıyordum. Yakınlığı bana yabancıydı. Arkamda ağır nal sesleri duydum. Vahşi hayvanlar mı kaçıyordu, yoksa... yoksa... hayır... lütfen o olmasın...

"Hey. Tatlım, burada ne işin var?"

Korkuyla arkamı döndüm ve kendimi kör gibi kollarına atarak ona sıkıca sarıldım.

"Buradasın... seni aradım..." dedim hırıltılı bir sesle. Beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı maymun gibi kalçalarına doladım. "Seni çok özledim, bugün geri dönecektin!"

"Döndüm ya işte. Yine buradayım. Ama burası sana uygun bir yer değil. Hâlâ ölümlüsün... Neden korkuyorsun? Artık güvendesin."

Arkamızdaki çalılıkları çiğneyen nal seslerini yine duydum.

“Bırak beni. Beni bırakmalısın!” diye ağlayarak kulağına fısıldadım.
“Colin geliyor. O burada. Herhalde beni arıyor.”

Angelo hemen tepki verdi ama yeterince hızlı değildi. Louis korkudan irileşmiş gözleri ve kırbaç gibi salladığı kuyruğuyla yanan çalılıkların arasından ortaya çıktı. Colin’in karanlık bakışları cansız ve taş gibi soğuktu. Bir hamlede beni Angelo’nun kollarından çekerek aygırın sırtına oturttu. Angelo’ya döndüm.

“Bu akşam!” diye bağırdım. “Beni bekle!”

Sadece başını salladı, mavi gözleri şaşkın, biraz yaralanmış gibiydi hatta belki de korku doluydu. Özür dilercesine omuzlarını kaldırdı. Bu hali kalbimi parçalamıştı. Kendimi attan aşağı atıp alevlerin arasına geri dönmek için Colin’in karnıma doladığı kollarından kurtulmaya çabaladım ama hiç şansım yoktu. Parmaklarım Colin’in geniş deri bilekliğini tırmaladı. Teknenin güvertesinde elime batırdığım kıymık derime iyice battı. Kıymık. Onu başparmağıma kendim batırmıştım. Bunu neden yapmıştım? Bana bir şey hatırlatması gerekmiyor muydu? Ama bu neydi?

Louis çılginca ve kontrolsüzce dörtlale koşarak yanan ormandan çıktı. Sürekli duman tüten dalların üstünden atlamak zorunda kalıyor, Colin onu ilerlemeye zorladıkça korkuyla kişniyordu ama sonra çalılıklar gittikçe seyrelti ve tekrar öksürmeden soluk almaya başlayabildim. Sağa sola sarsılsam da, kanayan elime baktım. Bana bir şey hatırlatması için elime yara açmıştım... suçumu. Olanları. Ama ne olmuştu ki? Neden kendimi suçlu hissediyordum? Acıya, daha fazla acıya ihtiyacım vardı, bu gülünç yaralar yeterli değildi.

Colin atı dörtlaldan yavaş adıma geçirerek hız kesti. Dişlerim takırdayarak etrafıma bakındım. Tekrar deniz kıyısına inmiştik, evden fazla uzakta değildik. Birkaç metre sonra beni indirecek ve bir daha görünmemek üzere ortadan kaybolacaktı.

Canımı acıt, diye düşüncelerimi zorladım. İçimden ona yalvardım. Lütfen, canımı acıt. Canımı acıt! Acı verdiği sürece her şeyi yap!

Colin sanki sözlerime kulak vermiş gibi Louis’i durdurdu ama eyerin üzerinde hareketsiz kaldı.

Canımı acıt, diye düşüncelerimle bir kez daha sesimi duyurmaya çalıştım çünkü artık konuşamıyordum. Dilim, damağım kurumuştı. Colin’in hâlâ

kıpırdamadan durduğunu görünce ona doğru dönüp göğsüne sokuldum ve kollarımı boynuna dolayıp gücümün yettiğince sıktım. Dokunuşlarıma bir tek kıpırtıyla bile yanıt vermiyordu, ne kalbi atıyor ne de göğsü çağılıyordu. Hiçbir şey. Sanki bir kayayı kucaklamıştım.

Yine de sanki içine girmek istermiş gibi ona daha sıkı sarıldım, ellerimi sırtına geçirip bacaklarımı kalçasına doladım. Gölde ykanırken Morpheus'u dönüştüren Nymphe geldi aklıma... ikisi bir bütün olmuştu... erkek ve dişi olarak...

Meydan okurcasına soğuk, sert boynunu ısırđım. Yap şunu! Birden altımda Louis'in sırtının oynadığını hissettim, hafifçe dikildi, yana doğru birkaç küçük adım atıp tekrar geri döndü... bunu korktuğu için yapmamıştı, Colin'in göğsünden gelen istemsiz titremeyi hissetmişti. Onu ben de hissetmiştim.

Bir kez daha tüm gücümü toplayıp ona sarıldım, ta ki sol alt kaburgam kendi baskıma dayanamayıp hafifçe çatlayana dek. Acı hızla ciğerlerime yayılarak her soluk alışımda yeniden arttı. Bu yeterliydi. Yetmeliydi. Ne işe yarayacağım bilmiyordum ama gücüm tükenmişti. Daha fazlasını yapamazdım. Bitkin bir halde Colin'i bırakarak attan aşağı kaydım.

Colin tek kelime etmeden, yüzüme bir kez olsun bakmadan Louis'i döndürdü ve sokak boyunca ilerleyerek dağlara doğru yol aldı.

Bense sallanarak bomboş ve terk edilmiş halde önümde uzanan kumsala indim ve güneş yanan dağların ardında batıp akşam olana dek kendimi serin dalgalara bıraktım. Güneş çok erken batmıştı, her zamankinden daha erken.

Dünya kendi renklerini unuttuğunda, sudan çıkarak sırlıslıkla bir halde Angelo'nun evine yollandım. Benzinci kapanmak üzereydi; ana caddedeki trafik de her zamankinden daha sakindi. Sadece ara sıra tek tük araba geçiyordu. Caddeyi geçmek için durup iki tarafa bakmam bile gerekmemişti. Ağustos böceklerinin cırlıtısı daha yumuşak ve kırılgandı. Duraksamadan yoluma devam ettim. Beni ona yaklaştıran her metrede adımlarımı daha emin atıyordum. Sırtım kendiliğinden dikleşmişti ve başımı esnek omuzlarımin arasında gururla ve cesurca taşıyordum. Demir kapı küçük bir dokunuşumla açıldı.

Piyanonun ilk akorları -henüz onu göremeden- bana doğru süzülürken bir an, *lütfen bu şarkı olmasın, lütfen...* diye düşündüm ama sonra

içimdeki her şey pes etti. Böyle olmalıydı. Onun yakınındayken bu parça daha farklı hissettirmeliydi, her zaman olduğu gibi içimde yetersizliğin o bitmez tükenmez duygusunu beslememeliydi.

Bu filmin müziğinden düpedüz nefret etmiştim. *Amélie*. Bu filmde, kahramanın adından, iri gözlerinden, sürekli gülümsemesinden nefret etmiştim... ve bu nefret, asla onun gibi olamayacağım gerçeğinden kaynaklanıyordu. Kaderin tokadını yediği halde yine de kalbi sevgi ve merhametle doluydu. Hatta kader o zamanlar bana henüz tokadını vurmadığı halde onun neşesinden bunalmıştım. Bana fazla iyi, fazla sevimli, fazla alçakgönüllü gelmişti ama filmin piyano müziğini gizli gizli sevmiştim, hem de daha ilk duyduğumda. Ve şimdi benim için çalışıyordu. Adımlarım, hareketlerim, arzalı ruhum için. *Comptine D'un Autre été*.⁶⁵ Telaş etmeden beni ona götürüyordu.

Deprem bahçede yıkımın izlerini bırakmıştı, evden kaçarken bunu fark etmemiştim ama şimdi dikkatli bakınca görüyordum ve bu hastalıklı çekiciliği beni gülümsetiyordu. Aslanlı taş melek iki parça olmuştu, artık birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi, aslan güçlü pençelerini yitirmiş, meleğin yüzü ise kurumuş, kahverengi otların içine gömülmüştü. Çiçek saksıları kırılmış, topraklar çatlak yerlerden iç organlar gibi dışarı dökülmüştü. Havuzun kenarındaki seramikler yer yer çatlamıştı. Suyun üzeri ince, yeşil bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Piyanoya doğru yürürken kırık bahçe lambalarının cam parçaları çıplak tabanlarıma battı. Depremden zarar görmemişti ve sesi her zamanki gibi berraktı. Koltukların ve yastıkların üzerine gri tozlar yağmıştı, açık renk saçları da toz içindeydi. Büyük kanepedeki beden izi ve sol yanağındaki hafif uyku kırışıklığı biraz önce dinlenmiş olduğunu gösteriyordu. Hem de bu karmaşanın ortasında.

Kütüphane bıraktığım gibi duruyordu, her yerde dağ gibi yığılmış kitaplar vardı. Salonun perde kornişleri yerinden çıkıp aşağı sarkmıştı. Hafif bir rüzgâr ince kumaşı şişiriyor, perdenin yerdeki tozlara sürünen etekleri gizemli desenler oluşturunuyordu.

Angelo başını kaldırdı ve çalmaya devam ederek yüzüme baktı. Göğsünden hüznü bir iç çekiş yükseldi. Bundan sonra ona bakmaksızın bir

65 Yann Tiersen'in seslendirdiği, *Amélie* filminin müziği. (ç.n.)

günü aklım başımda geçirebilecek miydim? Ağzında bir lolipop vardı, sadece çubuğu görünüyordu, sol yanağı hafifçe şişkindi. Saçlarındaki tozu dikkatle silktim, sonra kollarımı omzuna koyup yanağımı onunkine dayadım. Bu şarkı hiç bitmemeliydi, parmak uçlarıma dek yayılan sonu gelmez, sızılı bir özlem duysam da, nefret etmeden dinleyebildiğim şu anda hep çalmalıydı. Kalbim öylesine acıyordu ki.

Lolipodu yavaşça ağzından çektim –hemen bırakmadı, oyun oynamak isteyen genç bir köpek gibi kısa bir an dişlerinin arasında tuttu- ve dilimin üstüne koydum. Angelo’nun tükürüğü tatlıydı, altında limon ve kolanın ekşimsi ve ferahlatıcı karışımı bekliyordu. En sevdiğim tat. Tabii ki en sevdiğim tat. Şekerin keskin kenarları dilimi kesene dek ısırdım ve ktırdatarak çiğnedim.

“Bu, günün birinde bitecek mi?” diye alçak sesle sordum. “Bu özlem, bu acı?”

“Ne zaman istersen...”

“Hemen,” diye fısıldadım. “Sana yakın olmak, seni hissetmek istiyorum.” Seni yutmak. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Onun yanındayken daha önce yaşam enerjimi kesmeye gücü olan her şey önemini yitiriyordu.

“Bunu yapabilirsin. Sadece bana ne zaman olacağını söyle, orada olayım.”

“Bir gün ve bir gece sonra.”

“Bir gün ve bir gece sonra mı?” Gülümsemesi derinleşti. “Şimdiden seviniyorsun, değil mi?”

“Doğru. Buna şimdiden sevinebilirim.” Hep böyle olmuştu zaten. Sürprizleri seven biri değildim, güzel şeyleri bekleyerek sevinebilmeliydim. Bunun için en az bir güne ve bir geceye ihtiyacım vardı, bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Çabucak üzgün olabilirdim, saniyeler içinde ama sevincin zamana ihtiyacı vardı.

“Nerede?” diye sordu Angelo ağır ve dikkatle son akorları basarak. Sonunu dinlerken neredeyse ağlayacaktım. Tekrar dinlemek istiyordum.

“Tepede, Sila’da.”

“Sila’da mı?”

“Evet. Beni ilk kez tuttuğun ve ilk kez birlikte oturduğumuz yerde... yalnız. Orada olmalı.”

“Yangın var... Orman yanıyor.”

"Biliyorum." Lolipopun geri kalanını tad almaksızın ağzımın içinde unufak ettim. Sadece tatlıydı, o kadar. "Ama her yeri değil. Köyün yukarısında keçilerin otladığı bir çayırılık var. Öğleden sonra sıcak yakmaya başladığında, orada olacağım. Güneşi tenimin üzerinde hissetmek istiyorum."

Buklelerimi yumuşak dudakları arasına alarak öptü... bu, hiçbir zaman unutmak istemeyeceğim bir manzaraydı.

"Orada olacağım."

"Seni bekleyeceğim."

Başını salladı. "O halde tamam. Canını acıttı mı?" Yüzümdeki yaraları işaret etti. Alevlerin sıcaklığı Santorini'nin sivri kayalarından aşağı düşerken oluşan yara bereleri yeniden açmıştı.

"Colin mi?" diye buz gibi güldüm. "Buna hiçbir zaman cesaret edemez, bana bir daha dokunmayacağına yemin etti. Deprem sırasında ayağım takıldı ve düştüm."

"Demek ki daha önce canını yaktı."

"Artık bunun önemi yok. Fark etmez." Çiğnediğim lolipopun çubuğunu bahçeye fırlatarak Angelo'nun saçları arasından birkaç küçük taşı ayıkladım. Yanakları da gri, pudramsı bir tozla kaplıydı, sadece gözleri her zamanki gibi parlak ve berraktı. "Çok yakında artık hiç kimse bana zarar veremeyecek. Gitmen gerekiyor, değil mi?"

Yanıt vermek yerine ayağa kalktı ve salonu geçip kırık merdivenlerden yukarı çıktı. Tırabzan taşlaşmış sarmaşık gibi betondan sallanıyordu. Yatak odasına doğru onu izledim. Tozlu gömleğini başından sıyrıp dalgın bir halde elbise dolabının önünde dikildi. Gece çıkacağı avda ne giyeceğine karar veremiyordu. Kapı eşiğine yaslanıp onu izledim, ava hazırlanırken burada olabilmek bana derin bir huzur veriyordu.

"Ayrıca, özür dilerim..." Seçtiği açık mavi, kareli gömleği çabucak sırtına geçirdi. Onu izlemeye, çıplak, ipeksi, çocuk tenini bakışlarımla okşamaya henüz doyamamıştım. "Henüz ortalığı toplayamadım."

"Deprem olduğunda buradaydım, çok korktum. Bu yüzden bir daha geri dönmedim."

"Ah, öyle hemen yıkılmaz, korkma. Yıkılsa bile, başka birçok güzel ev var"

Hayır, yıkılacaktı, biliyordum. Ve bu düşünceyle içimde oluşan hüznün yeniden kalbime baskı yapıyor, soluk almamı güçleştiriyordu. Çok yakında

hepsi geçip gidecekti, sonsuza dek. Çok yakında. Sadece bir gün ve bir gece kalmıştı.

Sessizce vedalaşırken onu öpmek istemedim. Başkasının bana asla veremeyeceği şeyi görüp anlayabilmek için sadece elimi yanağına koymak istedim. Ama hiçbir şey yapmadım.

Parmak uçlarıyla omzuma dokunduktan sonra parlak kırmızı Alfa Romeo'suna binip motoru çalıştırdı. Tek başıma kaldım. Aldığım her soluk bana ölümlü olduğumu hatırlatan bir işkenceydi.

Ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini hatırlatan.

Bir şeyler değişmeliydi.

Ölümü ardımda bırakacaktım.

SADAKAT KANITI

Haklı çıkmıştım. Artık beni sevmiyorlardı. Gitmişlerdi. Yatak odasındaki tuhaf kaçan kubbeli yatağın üzerinde çaresizlik içinde etrafıma bakınarak düzgün bir şekilde serilmiş kar beyazı çarşafın üzerini okşadım.

Kepenkler kapanmış, dolaplar ve çekmeceler düzeltilmişti. Yerler tertemizdi. Mutfak da farklı değildi. Birileri evyenin içindeki pis süngeri yok etmiş, çöpü atmış ve buzdolabını boşaltmıştı; küflenmiş ve bozulmuş hiçbir şey yoktu ama erzak yok denecek kadar azdı. Birkaç kavanoz marmelat, tereyağı, bal, meyve suyu ve tost ekmeği; hiçbir çabucak bozulacak türden yiyecek değildi. Meyve kâsesi boştu. Karıncalardan oluşan ince bir çizgi sokak kapısından koridor boyunca ilerleyip arka kapıya doğru devam ediyordu. Böcekler artık yiyecek hiçbir şey bulamayacaktı. Boşuna arıyorlardı.

Artık bu oda bana aitti. Uzanıp rüya görmek istesem de yumuşak şiltenin üzerine yatmaya çekindim. Ellerimle kendimi destekleyip başımı yukarı kaldırdım ve üzerimdeki gerili duran tenteye baktım. Günler önce sıcağı kesmek için gerilmiş, yapay karanlığın içinde parlayan bir yelken gibiydi. Çoktan gitmişlerdi.

Ama şimdi geceydi. Pencereyi açıp kepenkleri ittim ve bahçeye baktım. At pislikleri temizlenmişti. Yalakta hâlâ biraz su vardı, fazla değildi, belki iki karış. Samanlık boştu ama barakada yarım balya saman gördüm. Bahçe duvarındaki domatesler günlerdir toplanmamıştı. Birkaç tanesi yere düşüp patlamıştı. Tatlı etlerinin içi minik böcek kaynıyordu.

Burası terk edilmiş bir evdi, sahipsiz ve öksüz. Kepenkleri tekrar kapatacağım sırada ağustos böceklerinin cırtlısı arasından bir ses duydum... bir gıcırta, ardından kısa bir sarsıntı. Tam tepemde. Evde hâlâ biri vardı.

Biri kalmıştı. Yatak odasından çıkıp yavaşça basamakları çıktım. Çıplak ayaklarım ses çıkarmıyordu. Badanalı, eğik duvarlı odanın kapısına dokunur dokunmaz sessizce açıldı.

“Dur! Sakın bana yaklaşma! Olduğun yerde kal, seni uyarıyorum!”

Haç çıkarmak ister gibi ellerini yukarı kaldırdı. Titriyorlardı. Maun renkli gözleri sağlıksız, tükenmiş bir ateşle parlıyordu ve iyice solmuş tenini daha da soluk gösteriyordu. Oda bir uyuşturucu inine dönüşmüştü. Yerler kirli çamaşır ve yarısı boş şişelerle doluydu ve kusmuk kokuyordu.

Tillmann’ın üzerinde sadece gevşemiş, lekeli iç çamaşırları vardı. Bedeni zayıflamıştı, havaya dikilmiş saçları yapış yapıştı ve günlerdir tarak yüzü görmemiş gibiydi. Burnunda kurumuş kan vardı.

“Senden bir iyilik istiyorum, Tillmann. Öbür gün, öğleden sonra.”

“Benden bir iyilik mi istiyorsun?” Eskiden kalın ve müzikal çıkan sesi hırıltılıydı. “Benden bir iyilik istemeye cesaret edebiliyorsun demek? Hayır, Ellie, olduğun yerde kal, bir adım daha atma!” Benden korkuyordu. Duvara yaslandım.

“Pekâlâ, başka türlü ifade edeyim. İyilik etmeyi bir kenara bırakalım. Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Sadece beni götürmeni ve yakınlarda beklemeni istiyorum. Seni yanımda istiyorum. Lütfen. Bunu görmen gerek. Uzaktan. Daha fazlasını istemiyorum.”

“Ne göreceğim? Neden söz ediyorsun?” Ellerinin titremesi artmıştı. Kontrolsüz, sarsak hareketlerle komodininin çekmecesini karıştırıp bir rulo üzüm şekeri çıkardı. Ortasından kırıp ikisine de ağzına tıktırdı. Sanki artık başlamış olanı durdurabilecekmış gibi.

“Kendimi dönüştürecekim,” diye sakın bir sesle açıkladım. “Sonsuza dek yaşamaya karar verdim. Ve seni de yanımda istiyorum. Bir tanığa ihtiyacım var.”

“Ne istiyorum, dedin? Sen...” Susup şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Hayır. Asla. Bunu yapmayacağım. Ve sen de bunu yapmayacaksın! Bunu yapmayacaksın!”

“Kararımı çoktan verdim. Öteki tarafa geçmem gerek bunu yapmam gerek! Bunu yapmalıyım, Tillmann, lütfen inan bana. Bunu yapmalıyım.” Diz üstü çökerek kanlanmış gözlerinin içine baktım. Ama bakışlarını kaçırdı.

“Başka yolu yok.”

"Her zaman başka yol vardır. Bu senin sloganındı, Ellie. Her zaman başka bir yol olduğunu söyledin! Her şey yitirilmiş olsa bile, planlar yapılır ve hayata geçirilebilir, derdin!"

"Peki sen neden başka bir yol bulmadın?" Titreyen ellerini ve yerlere saçılmış olan ince kâğıtları işaret ettim. Oldukça fazla uyuşturucu almış olmalıydı. "Tillmann, bunu yapmalıyım. Doğru olan bu. İnsanlar arasında yaşamaya uygun değilim. İnan bana."

"Sana nasıl inanayım, söyler misin? Umurunda bile değilim, buradaki hiçbir şey umurunda değil, bir de karşıma geçmiş, onlardan biri olmak istediğini söylüyorsun! Birlikte yaptıklarımız ve başardığımız şeyler sana hiçbir şey ifade etmiyor mu? Ben hayatımı tehlikeye atıp kendimi mahvettim, sense şimdi fikir değiştirip onlardan biri mi olmak istiyorsun? Bu tamamen kendi fikrin mi?"

"Evet. Kendi fikrim. Tek doğru olan bu," diye sabırla tekrarladım. Yanına daha fazla yaklaşamıyordum, yoksa kaçacaktı. Ona yalvarır gibi ellerimi bitiştiirdim. "Yanımda ol. Lütfen, bu olurken yanımda kal... görünmene gerek yok, sadece orada olduğunu bileyim. Seni hissedeyim. Orada ol, izle, belki sen de istersin ve her şey düzeler..."

"Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım, benden bunu isteyemezsin! Artık kim olduğunu bile bilmiyorsun!" diye haykırdı. Sol gözü seyirmeye başlamıştı. Öfkeyle burnunu çekti. Yeni bir doza ihtiyacı vardı.

"Ama kim olmak istediğimi biliyorum ve herkesin bunu kendi isteğimle yaptığını bilmesini istiyorum. Bunun kendi seçimim olduğunu bilsinler, yoksa hayatları boyunca bunun üzüntüsünü çekerler. Bunu benim için yapmayacaksan, hiç olmazsa onlar için yap." Konuşurken sesim ne korkulu ne de telaşlıydı, aksine hiçbir şeyi kaçırmaması için her kelimeyi açık ve doğru bir şekilde âdeta heceliyordum. "Bana güvenmelisin." O olmadan bunu yapamayacaktım.

"Hiçbir şey yapmam gerekmiyor!" Tillmann yarısı dolu bir şişeyi alıp bana doğru fırlattı. Bana çarpmaması için başımı birkaç santim yana çekmem yeterli olmuştu. Şişe duvara çarpınca kapağı açıldı ve köpüren meyve suyu çıplak dizlerime döküldü. Yine de duruşumu bozmadım. Sunaktaki tövbe-kâr gibiydim.

“Ben de sana güvenmiştim, hem de körü körüne güvenmiştim,” diye ona hatırlattım. “Sadece sana güvendiğim için uyuşturucu aldım.” Bunu neden yaptığımı artık hatırlamıyordum, herhalde Tessa’yla ilgili olmalıydı. Tek bildiğim, aslında istemediğim halde sadece ona güvendiğim için bunu yapmış olmamdı. “Sen de bana ve yapacağım şeye güven. Biz dostuz.”

“Dost ha!” Ağzı küçümser gibi aşağı çekildi. “Dostluktan söz ediyorsun...”

“Benden bu kadar nefret ediyorsan, neden hâlâ buradasın?”

“Çünkü... çünkü hâlâ... eve bu halde geri dönemem, Ellie! Bu durumda eve nasıl giderim? Bunu nasıl açıklarım? Ayrıca... ah, sana ne anlatıyorum ki zaten artık beni duymazsın ...”

“Uyuşturucu almadan önce bana ne dediğini hatırlıyor musun? Bazen aynı ruhsal alanda buluştuğumuzu söylemiştin,” diye yeniden denedim. “Benimle gelersen, bunu neden yaptığımı hissedecek ve beni anlayacaksın. Hiç olmazsa bu konuda bana güven. Lütfen, lütfen bana güven ve benimle gel. Beni oraya götür. Yanımda sevdiğim bir insanın olmasını istiyorum.” Aslında başka bir şey söylemek istediğim halde, son cümleyi diğerlerinden daha belirgin ve net söylemiştim. Asıl söylemek istediğim, yanımda beni seven birilerinin olmasını istediğimdi. Ama bunu söyleyemezdim. Artık gerçekten hiç kimse kalmamıştı.

“Sevdiğin mi?” diye inanmayarak sordu Tillmann. Biraz önce savruk hareketlerle ovuşturduğu elleri yanlara düşü. “Beni mi seviyorsun?.. Beni?”

“Beni anladın. Orada ol. Öbür gün, öğleden sonra, herkesin uyuduğu ve sıcaklığın en fazla olduğu saatte. Sadece sen. Sen ve ben. Güven bana... lütfen, güven bana.”

Baldırlarım acımaya başlamış, ekşimiş limon ve kusmuk kokusuna dayanacak gücüm kalmamıştı, yine de dizlerimin üstünde, ellerim hâlâ birbirine bitişik olduğu halde başımı eğip bekledim. Ona söylediğim cümlelerin aklıma nereden geldiğini bilmiyordum. Kafamın içinden çıkmamışlardı çünkü kafamın içi boştu.

“Aklını yitirmişsin.”

“Sen de, Tillmann. İkimiz de. Lütfen bu gerçekleşirken yanımda ol. Bunun için sana yalvarıyorum. Lütfen. Bunu bana borçlusun.”

Bana baktığını hissediyordum. Bu dakikalarca sürdü, bakışlarına karşılık vermemi istiyordu. Ama bunu yapmadım. Bu her şeyi mahvedebilirdi. Onun gözlerine bakmaya hakkım yoktu.

“Evet, belki öyleyim. Sana bir şey borçluyum. Bunu yapacağım,” dedi sonunda bitkin bir sesle. “Ve umarım bu olurken nedenini anlarım. Umarım. Yoksa bir daha asla mutlu olamam. Asla.”

“Ben de. Özellikle bu yüzden bunu yapmam gerek.” Ona bakmadan ayağa kalktım, uyuşturucu sağlayabilmesi için pantolon cebimdeki son para destesini ayakları dibine fırlatarak kapıya döndüm. “Teşekkür ederim.”

Daha fazlasını söyleyemezdim. İçimden başka yeni sözcük çıkmıyordu.

Aşağıdaki boş odama gidip kepenkleri kapadım, yatağıma yatıp yaklaşan güne ve ruhumun bedenimi sonsuza dek terk edeceği ana sessizce sevinmeye koyuldum.

KAMAŞMA

Artık zaman gelmişti. Veda zamanı. Aslında veda edeceğim pek fazla bir şey kalmamıştı, sadece boş bir ev, çıplak duvarları arasında artık hiçbir şeyin yaşanmadığı, boş odalar. Hiçbir şey hissetmeksizin etrafıma baktım ve umursamazca omuz silkerek evi terk ettim.

Ama bahçeden geçerken duş teknesini görüp önünde diz çökünce, kalbimin atışları hızlandı.

Şaşkınlıkla durup bekledim.

“İşte buradasınız,” diye alçak sesle onları selamladım, korkmalarını istemiyordum. “Bu harika dünyaya hoş geldiniz.”

Anneleri onları her an korumaya hazır bir şekilde, zarifçe yanlarına kıvrılmıştı. Yavrular kıvrım kıvrım, gümüş renkli gövdeleriyle parlak bir yumak oluşturmuştu. Donuk gözbebekli kocaman, yuvarlak gözleriyle bana bakıyorlardı, dost ya da düşman olup olmadığıma karar verememiş gibiydiler.

“Dost,” diye fısıldadım. Onları da yanıma almak istiyordum. Benim için bir şey ifade ediyorlardı. Eve geri dönüp küçük erzak odasını karıştırdım ve domates konserve dolusu, kapaklı, eski bir karton kutu bulup içini boşalttım; büyüklüğü tam onlara göreydi. Makasla kenarlarına hava delikleri açtım. Onları burada bırakamazdım, tek başlarına ve korumasız. Bir sonraki deprem onları yok edecekti.

Tekrar yanlarına çöküp anne ve çocuklarını karanlık kartonun içine koyarken bana karşı çıkmadılar. Mükemmel desenli, kaygan pullarının üstüne hafifçe üfledikten sonra kartonun kapağını kapayıp Tillmann'ın bu sabah kiraladığı arabaya götürdüm. Yan koltuğun altında onlar için bolca yer vardı.

Yapılması gereken bir iş daha vardı, bundan sonra hazır olacaktım. Çünkü içim birdenbire öldürme arzusuyla dolmuştu, sadece biraz. Nasılsa dünya yerinden oynamazdı. Mutfaktan ızgara şişini alıp son kez odama girdim ve yatağımın altına sürünebilmek için yere boylu boyunca uzandım. Onu bulduğumda, zafer dolu bir soluk aldım; beni zehirli iğnesiyle soktuktan sonra günlerce, haftalarca ikinci bir şans ele geçirmek için burada beklemişti. Kabuğu sert ve kırılıyordu. Yine de fazla hızlı vuramadığım halde sandığımdan da çabuk olmuştu. Kararlılığımdan kaçamazdı, düşünce olarak ondan öndeydim. Şişin ucu gövdesini delerken bir çıtırtı oldu. Hâlâ çırpınırken açtığım delikten deri bir bant geçirip onu boynuma bağladım. Şimdi hazırdım.

Tillmann arabada beni bekliyordu. Beni duymuş ve artık başladığını anlamıştı. Yüzüne bakmadan yan koltuğa oturdum. Üstüne temiz bir şeyler giymişti, göz ucuyla fark etmiştim ama duygularının karma karışık olduğunu hemen hissettim. Stres altındaydı... benim yüzümden değil, artık uyuturucusu kalmadığı içindi. Motoru ancak üçüncü denemede çalıştırabilirdi çünkü elleri sürekli kontak anahtarından kayıyordu. Sabırla bekledim. Hâlâ yeterli zamanımız vardı.

Sessizce ve çenesini sıkarak beni denizden yukarıya, ormana çıkardı –sadece ara sıra işaret ederek ona yolu tarif ettim– kelimeler gereksizdi. Teri iri, parlak damlalar halinde ensesinden aşağı süzülüyordu. Depremi yola döktüğü taş ve moloz yığınları direksiyon hâkimiyetini oldukça zorluyordu. Bazen çukurların uçurumun kenarına savurduğu arabayı kıl payı kurtarıyor, bazen de tekerlekler tehlikeli bir şekilde kayaları sıyrıyordu. Bunların hiçbirini beni korkutamazdı. Hedefe bu kadar yaklaşmışken çuvalalayamazdım. Her şey tam istediğim gibi yürüyecekti.

Terk edilmiş köyün önündeki yol ağzına geldiğimizde durup motoru kapatmasını istedim. İki letmeden dediğimi yaptı. Derin bir soluk aldım.

“Berbat kokuyorsun,” dedim. İnsanlar kokuyordu. Karabasanlar kokmuyordu. Onu neden yanımda getirmek istemiştin ki? Beni rahatsız ediyordu.

Tiksindiğimi fark edince, “Tanrım, kafam iyi, anlamıyor musun?” dedi öfkeyle. Yanıt vermedim.

Aceyle pantolonunun ceplerini arıstırdı ve renkli, küçük bir zarf çıkarıp dilinin üstüne koydu. Başını koltuğun arkasına dayayıp gözlerini hafifçe döndürürken çene kemikleri ritmik bir şekilde çalışmaya başladı.

Onun bu zayıflığından iğrenerek başımı yana çevirdim. Kuru ot ve alev kokan sıcak havayı içime çekmek için ağzımı açtığım anda dilim ve dudaklarımda ansızın kelimeler şekillenmeye başladı.

"Tillmann, yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye belli belirsiz homurdandı. Gözkapakları titremeye başlamıştı.

"İyi," dedim soğuk bir sesle, ardından ön koltukta akorbat gibi eğilip bükülerek önce ince tişörtümü, ardından pantolonumu ve son olarak iç çamaşırimi üzerimden sıyrıp attım.

"Ne yapıyorsun?" diye şüpheyile sordu Tillmann. Artık iyice sinirime dokunmaya başlamıştı.

"Çeneni kapa ve tribinin keyfini çıkar."

"Ellie ama bunu yapamazsın..."

"Yapamaz mıyım? Nedenmiş? Yoksa utandın mı?" Yine her yanımı öfke basmıştı, sanki bana veda etmek istermiş gibi, son bir kez daha. Kapıyı açıp dışarı çıktım ve esnek sırtımdaki bütün kaslar gerilene, omurlarım birbirinden ayrılana dek bedenimi iyice gerdim. Saçlarım vahşi dalgalar halinde omuzlarıma dökülmüştü. Bugün tepelerde son kez esen ve yazın geçip gittiğini haber veren sıcak rüzgâr çıplak tenimi hafifçe okşayarak bacak aramdaki tüyleri gıdıkladı.

Kartonu açıp yılanları dışarı çıkarmak için yere diz çöktüm. Tillmann korkuyla geri çekildi ama onu görmezden geldim. Anneyi boynuma koyar koymaz hemen sevgi dolu bir şekilde sarıverdi, yavruları ise saçlarının içine yuvalandılar. Donuk bakışlarımı Tillmann'a çevirdim.

"Şimdi olacakları izle," dedim yalvarır gibi. Gözbebekleri irileşmişti, kahverengileri artık neredeyse görünmüyordu, sadece zayıfça parlayan ince bir halka halindeydiler. Artık hiçbir şey söylemek istemiyordum ama dudaklarım yine kendiliğinden kıpırdamaya başladı. İnsanlar çok gevezeydi. "Her şey bitene kadar saklan. Elveda."

"Ellie... Ellie! Onlar burada... onlar... lanet olsun! Gitme!"

Ama çoktan yola koyulmuştum bile. Hiçbir şeye odaklanmam gerek-meksizin, her şeyi duyuyor, görüyordum. Tamamen açtım, duyularım

etrafımdaki dünyayı her zamankinden daha dikkatli algılıyordu. Taşlı yoldan çıkıp çayırılığa giden patikaya saptığımda, esnek bedenimin ağırlığı altında ezilen kurumuş her otun sesini duyabiliyordum. Yukarıda kalan köyden org borularının yakınan sesleri duyuluyordu. Yolun diğer tarafında kalan kemirici alevleri birbirinden ayırt edebiliyordum, sadece çıkardıkları sesi değil, kokularını, kırmızı, turuncu, parlak beyaz renklerini de. Vahşi hayvanlar canlarını kurtarmak için kaçarken topraktan çıkan titreşimi hissediyor, alevlerin haykırışlarına karşın ağustos böceklerinin tiz çığlıklarını duyuyordum. Sesleri ancak sert gövdeleri küle dönüştüğünde kesiliyordu.

Yeryüzündeki hiçbir güç beni durduramazdı, alevler gittikçe yakınlaştı da, bir mıknaş tarafından çekiliyormuş gibi ilerliyordum. Artık hiçbir şeyden korkum kalmamıştı. Artık başlıyordu...

Bir kez olsun gözümü kırpmadım. Hayvanların alevlerden korunmak için çoktan terk ettiği hafif yokuş çayırılık önümde uzanıyor, dağlar arkamda dimdik yükseliyordu, yan tarafımda ise dumanları tüterek cayıır cayıır yanan sık ormanlık başlıyordu. Terk edilmiş köy öbür tarafımda kalmıştı.

Burası benim gelişimi bekleyen cennetimdi. Sadece benim.

Angelo da uzaktan geliyordu, henüz yakından göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama onu hissediyordum. Kollarını serbestçe sallayarak başı hafif yana eğik, gülümseyerek yürüyordu çünkü onu hissettiğim gibi, o da beni hissediyordu ve artık hiçbir şüphe kalmadığını biliyordu. Şüphelerimi yenmiştim ve sadece bu düşünce bile beni kayıtsız, gözüpek bir havaya sokmuştu. Öfkemi bile alıkoymaya izin vermiştim çünkü birazdan onu sonsuza dek yok edecektim.

Yeryüzü ve insanlar bana boyun eğiyordu, ben onlara değil. Duygularım bana boyun eğiyordu. Sayfa çevriliyordu.

Bedeni, vadinin çukurunda yavaş yavaş yükselerek ortaya çıkmaya başlamıştı. Yeryüzüne ışık saçmak için güneş atlarının çektiği savaş arabalarına ihtiyacı yoktu. Doğüstü bir ışıkla aydınlanmıştı. Ama diğerlerini fark ettiğimde, yüzüm ciddiyetini ve ketumluğunu korudu, buz gibi bakışlarım turkuaz alevler saçmaya devam etti. Onun arkasında gizleniyorlardı. Onun peşinden gelip bizi izlemek için saklanmışlardı, tıpkı Tillmann'ın bizi izleyeceği gibi.

Her iki tarafın tanıkları.

Orman yangını acımasızca uğuldayarak hızla yaklaştı da, etrafımıza birdenbire bir ölüm sessizliği çökmüştü. Angelo'nun genç ve ince bedeni titreyen sıcak havanın içinde bana doğru yaklaştı; o da benim gibi ağır ve gevşek yürüyordu. Artık acele etmek gereksizdi. Bunun tadını çıkarmak istiyorduk.

Aramızdaki mesafe azaldı. Artık çekik ve parlak gözlerini görebiliyordum. Bakışları çıplak bedenimde dolaşırken içlerinde kıvılcımlar çaktı. Beni tüketmek için yanıp tutuşuyorlardı.

Bizi ayıran sadece birkaç metre kalmıştı. Yılanlar uyuşukluklarından kurtuldu. Korkuyla tıslayarak annelerini aradılar; kafamın içinde hafif bir kaşıntı oldu, sadece istemsizce derin soluk almama neden olan küçük bir sarsıntı, kırık kaburga kemiğimi şiddetle ciğerlerime batıracak kadar.

Kafamın içinde birbiri ardına duvarlar yıkılmaya başladı... tehditkâr, frenlenemez bir deprem gibi, ardından şiddetli bir gümbürtü. Bunu izleyen acı, öfke ve aşağılamanın oluşturduğu bir çığ kalbime dolmaya başladı, soluğumu felç ederek gözlerimi açtı.

Şimdi her yeri görebiliyordum. Her yeri. Sadece önümü değil, arkamı ve her iki yanıma da. Kafatasımın duvarları arasından kendi ordumun ilerlediğini görebiliyordum, uygun adımlarla, hepsini kuşatan aynı duyguyla ilerliyordu. Sevgiyle.

İşte, sağ tarafımda Tillmann vardı, kızgın toprağın üzerinde sendeleyerek ve öğürerek yürümeye çabılıyor, bedeni artık ona boyun eğmediği için sürekli kanlı çamura bulanmış yüzünün üzerine kapaklanıyordu.

Şimdi ağabeyim Paul'ü de görebiliyordum. Çelik bakışlarında acı bir melankoli ve aşağılama vardı, hareketleri iriyanı omuzlarının bükülmezliğiyle bastırılmıştı.

Yanı başında Gianna yürüyordu, soluk ve tükenmiş, gelecek korkusuyla dolu ama sürekli hıçkırmasına karşın orada olmaya ve kendini göstermeye hazır.

Annem de buradaydı, bukleleri rüzgârda dalgalanıyordu; yürümüyor, savaşırlarımın liderliğini üstlenmişçesine kızgın toprağı eziyordu, gözünü kırpmadan kendini kızı için feda etmeye hazırdı. Yanında Bay Schütz'ün yürüdüğünü gördüm, dazlak kafası korkutucu bir şekilde güneşten yanmıştı. İçinin derinliklerinde artık hiçbir şeyin doğal olmadığını çoktan anlamış olsa

da, hâlâ hararetle şüphe ediyordu. Ah olamaz, şimdi Lars'ı da görüyordum, Lars da buradaydı! İğrenç desenli Sam Amca pantolonu ve kaslarını gösteren terli tişörtüyle hayatının macerasını yaşamaya gelmişti, tepeden tırnağa silahlıydı, deri kemerine bir pala sokmuştu. Nihayet Rambo'yu oynayabilecekti. Hemen yanında Doktor Sand yürüyordu, gözleri hâlâ ölmüş kızının yasını tutarken, onu avutacak ve varlığına yeni bir değişim kazandıracak bir şeyler bulduğu için rahatlamıştı.

Hepsi gelmişti çünkü hissediyorlardı. Onları tekrar görebiliyordum. Hepimiz hissediyorduk çünkü hepimiz acı çekiyorduk.

Morpheus da yanımdaydı; hepsinin önünde yürüyordu. Duvarları yıkan ve beni ancak böyle kurtaracak olan oydu.

Sadece biri eksikti. Colin.

Dikkatimi yine ön tarafa verdim. Angelo dokunacağım kadar yakınımdaydı, tam karşımda durmuştu, koklayarak bekliyordu. Bir şey onu rahatsız etmişti. Tillmann'ın sağ taraftan yaklaştığını hissettim, yine solumdan da bir varlık yaklaşıyordu, onun tiz kişnemesini ve soluklarını duyabiliyordum, evet, onu duyuyordum, açık ve net. Duyduğum başka bir şey daha vardı, terli tüylerin üstünde şaklayan kırbacın sesi, alevlerin arasında bana doğru ilerlemesi için... bana doğru...

Başımı kaldırıp ilk kez ona dosdoğru bakınca, Angelo'nun gülümseyen yüzü çirkin bir şekilde çarpıldı. Bakışlarım açık, dürüst ve tüm çocukça isteklerimden bağımsızdı. Dişlerinin arasından bir ısıklık çıldı.

Evet, David heykelini andırıyordu. Onun da hiçbir şeyi görmeyen, ölü gözleri, müzikten anlamayan, kaba saba elleri vardı.

Ama şimdi David bendim ve o da Golyat'tı.

"Sende hoşuma gitmeyen şey ne, biliyor musun, Elisabeth?" diye sordu. Sesi cayır cayır yanan ormanın rüzgârlı sessizliğini bıçak gibi kesmişti.

"Sende hoşuma gitmeyen ne çok şey olduğuna inanamazsın," dedim kısık ama her yerden duyulabilecek kadar yüksek sesle. Sesim sanki şarkı söylüyordu. Ama o sadece sırtarak başını geriye attı. Ciddi, gururlu bir aşağılama hareketi.

"Sende şehlalik var." Yüzümü göstermek için kolunu kaldırdı. Uzun saçlarımın içinde gizlenmiş olan yılan uyarırcasına başını dikti. "Gözlerinden biri daima başka tarafa bakıyor, hep bir komplo peşinde."

"En azından görebiliyorlar."

İçgüdüsel bir hareketle kollarımı kaldırdım çünkü ansızın gözlerimin görmeye başladığı anı düşünmem gerekiyordu... gerçekten kim olduğumu ve kalbimin ne istediğini görebildiği o anı. Dere altımda kudurmuş gibi akarken, tepemde cehennem fırtınası eserken, sırsıklam bir kayaya tutunmuş, o zamana dek sürdürdüğüm yaşamın çamura batışını izlerken kaderin bana hayatımın en zor sınavını göndermesini beklemiştim. Çünkü beni kurtaran ve aynı zamanda felakete sürükleyen erkeği sevmiştim, şu anda sol tarafımda kor halinde yanan çalılıkların arasından çıkan ve elinde yanan bir dal tutan erkeği, tıpkı sol tarafımda, elinde yanan bir dal parçasıyla duran Tillmann gibi. Silahşörlerim gelmişti.

Kollarımı biraz daha yukarı kaldırıp parmaklarımı uzattım. Meşalelerini bana vermelerini istiyordum. Onları bana vermeliydiler.

Yanan dalları bana doğru fırlattıklarını sadece havadaki cızırtıdan anladım, ikisi de bunu aynı anda yapmıştı, birbirleriyle anlaşmadan. Onlara neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorlardı. Bunu kendim bile bilmiyordum. Sadece onları almam gerektiğini biliyordum ve dileğim onlar için emirdi. Yanan dalları çevik bir hareketle tuttum ama kıpırdatmadım.

Angelo önce başını, ardından ona söz verdiğim şeyi tamamlamak için beni tutmak isteyen elini öne doğru uzattı. Ama yılan ondan daha hızlıydı. Dişlerini göstererek çıplak göğsüme dek inen buklelerimin arasından dışarı çıktı ve onun alt dudağını ısırıldı. Angelo şaşkınlıkla geri çekilip işaret parmağıyla yaralı dudağına dokundu. Bu, insanlığın geriye kalan son içgüdüydü ve son derece hatalı bir hareketti. Yılanın zehri ona hiçbir şey yapamazdı.

Bunu sadece ben yapabilirdim. Kabaran öfkemin ve acımın körüklediği gücümü toplayarak sağ meşaleyi sol gözüne, sonra sol meşaleyi sağ gözüne batırdım. Göze göz, dişe diş. Ortalık anında yanmış et kokusuna boğuldu. Angelo tiz bir çığlık atarak dizleri üzerine çöktü ve parmakları uçarcasına yeri yoklamaya başladı. Sanki gözlerini orada bulup tekrar yerine koyabilmiş gibi. Artık bir daha asla göremeyecek, başkalarının ruhundaki sırları bakışlarıyla çalamayacak olan çaresiz, kör bir yığından başka bir şey değildi. Emekleyerek yerde daireler çizirken açık ağzından ince iplik halinde akan salyası kızgın toprağın üzerinde cızırdarak buharlaştı. Arayışının hiçbir yararı olmadığını anlayınca boğuk, çılgın bir kahkaha attı.

“Çok aptalsın, Elisabeth, çok aptal... Demek onu istiyorsun, ha? Onu mu? İnsan olabileceğine inanan şu gülünç maymunu mu?” Yelpaze gibi salladığı eliyle Colin’i işaret etmeye çabaladı, o ise Louis’i olduğu yerde güçlkle zapt etmeye çalışıyordu. Hayvan sürekli tepiniyor, ağzından köpükler saçıyordu. Ama Angelo yönünü kaybetmişti. İnsanlar olmadan artık bir hiçti. Parmağı rastgele bir yeri işaret etti. “Onu mu istiyorsun?”

“İlk önce kendimi istiyorum.”

“Biliyordun, değil mi? Babanı öldürdüğümü biliyor muydun? Ah, Ellie, çocuk olma, o da sana çok acı çektirmişti, asla senin yanında olmadı, yıllarca sana yalan söyledi hatta seni korkuttu...”

“Planların için harika bir durumdu, değil mi? Hiçbir şey bilmiyorsun, Angelo, hiçbir şey bilmiyorsun. Ve insanken de hiçbir şey bilemedin. Sen hep zavallı bir solucandın. Bizi görmeyi hak etmiyorsun.”

Yine bir kahkaha attı. Dişleri sararmaya başlamıştı. “Çok aptalsın!” diye tekrarlardı. “Colin artık seni istemeyecek! Tek sahip olduğu ailesini mahvettikten sonra artık seni isteyemez: annesini ve kardeşini! En çok istediği şey bu değil miydi? Bir aile!”

“Kardeşi mi?” Meşaleyi hâlâ yukarıda tutuyordum. Gözleri yeniden çıkacak olursa, bir kez daha yakmaya hazırdım. Ama bu olmadı. “Kardeşi mi?”

Angelo beni görebilmek için başını uzattı, bu harekette usta olduğu belliydi ama çevikliği artık bir işine yaramıyordu. İçleri boş, yanmış göz çukurları bana dikildi.

“Sen... benim... annemi... öldürdün! Annemi öldürdün! Onu geri almak istemiştin, ikimiz için ama sen her şeyi mahvettin, her şeyi mahvettin! Ve sen... sen de!” Tekrar Colin’i işaret etmeye çabaladı. “Canavar olan sizlersiniz, ben değilim!” diye uludu.

Colin hâlâ uzakta duruyordu, Louis’le birlikte yanımıza yaklaşması olanaksızdı çünkü hayvan Angelo’dan korkuyordu, zaten o da bunu istemiyordu.

“Benim bir ailem vardı, Angelo,” dedi duygusuz bir sesle. “İnsanlar. Benden korkan bir annem, beni döven bir babam ve bana acıyan bir kız kardeşim. Hepsini senin kendi gücünle asla ortaya koyamayacağın kadar fazla duygu besledi. Bir kardeşe ihtiyacım yok.”

“Ama önce ben vardım, ben! Onun oğlu bendim! Ve bu ona yetmedi, ona yetemedim, hayır, bir çocuk daha yapması gerekiyordu, kendi çocu-

ğunu, başından itibaren kendi şekillendireceği bir çocuk, sen. Sen!" Angelo konuşurken tükürükler saçıyordu, yumruklarını sıkmış, ağzı çarpılmıştı. "Artık beni hatırlamıyordun! Beni yalnız bıraktın! Sen onun değerini bilemedin, ondan kaçtığın için senin yüzünden delirdi ve sırf bu yüzden beni unuttu! Onu benden aldın!" Artık sürünmeyi bile beceremiyordu. Henüz emekleyi bilmeyen bir bebek gibi karnının üzerinde ileri geri yuvarlanıyordu. "Benim ve Tessa'nın intikamını alacaklar. Elisabeth, bunu yapacaklar! Onlar burada!"

Morpheus'un sesi, "Hayır. Hayır, bunu yapmayacaklar," diye arkamda yankılandı. "Hepimiz insanız ve sizi gördük. Sizden haberimiz var. Bildiğinizi yapın. Rüyalari çalın. Ama kendi ölümler dünyanızda kalın. Savaşamazsınız çünkü hiçbir şey hissetmiyorsunuz. Hiçbir zaman bir tek savaşı bile kazanamazsınız. Angelo, sonunun böyle geleceğini size sürekli hatırlatacak. İnsanlar hisseder ve ölür. Karabasanlar ölüdür ve sonsuza dek yaşarlar. Ve sadece o," parmağıyla beni gösterdi, "geri dönüş yolunu biliyor. Sonunda sizi kurtaracak olanı yok etmeyin."

Şimdi yanyana duran savaşçıları Morpheus'un etrafında bir yarım daire oluşturmuşlardı, sırtımda beni koruyan bir çember vardı. Ya hepimiz kurtulacak ya da ölecektik. Karabasanlar hâlâ kovuklarında ve saklandıkları taşların gölgesindeydiler. Boş ve karanlık yüzlerini bize göstermekten âcizdiler. Korkuyorlardı. Ortaya çıkmayacaklardı. Bizler çok fazlaydık.

Meşalelerimi indirdim. Alevler kuru otları hemen tutuşturdu ve Angelo'nun ayaklarını yalamaya başladı. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Yine ağlayacaktım. Günlerce. Haftalarca.

"Cehenneme git, Michelangelo," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. "Ölümsüzlüğüne iyi eğleneler. Tadını çıkar."

En küçük bir pişmanlık duymaksızın arkamı döndüm ve diğerlerinin arasından geçerek uzaklaştım.

Artık yapacak bir şey kalmamıştı.

ÇOCUKLARIM UĞRUNA

“Çok, çok sevgili Paul,

Bu satırları okuyorsan, annenle birlikte uzun zamandır beklediğimiz şey gerçekleşmiş demektir. Düşüncelerimde ve çoğunlukla kalbimde bana ağırlık veren ve zorunlu bir ihtiyaç olan şey, seni hatalı inancından kurtarmaktı. Bana kulak vermediğin için suçu kendi omuzlarında taşıyacaktın. (Eğer hâlâ bana inanmıyorsan, bu mektubu bir kenara koy ya da yok et. İnanıyorsan, okumaya devam et.)

Senin en küçük bir suçun bile yok. İtiraf ediyorum: Nasıl olduğunu, seni bir daha görüp göremeyeceğimi, beni affedip etmeyeceğini sormadığım bir tek günüm bile geçmedi. Beni affetmeni çok isterdim. Ama sen bana sırtını dönüp giderek en doğrusunu yaptın çünkü bunu, sevginden yaptın.

Artık çocuk değil, bir erkektin, gerçi genç ve deneyimsizdin ama kendi ayakları üstünde durmak için bana ihtiyacın olacak kadar değil. Ve dürüstçe sevdin. Gitmek zorundaydın, başka çaren yoktu ve Lily'yi baştan çıkaranın ben olduğumu sanman gerekiyordu. Çünkü dolaylı olsa da, bunun sorumlusu bendim. Macera tutkum beni bir adaya sürükledi ve orada başıma gelenler yüzünden bu tutkumu pahalıya ödedim ama öncelikle bunun bedelini sizler, çocuklarım ve karım ödediniz. Olanlara inanmayıp kendine başka bir gerçek aramakta yerden göğe kadar haklıydın ama en azından kız kardeşinin anlattıklarımın doğru olduğunu sana gösterecek kadar yaratıcı ve inatçı olacağını umuyorum. Bu gerçekler her ne kadar geçmişisi daha iyiye götürmeyecek olsa da.

Sana iyi bir baba olmaya çalıştım ve sana olan sevgimde hiçbir zaman en küçük bir şüphe yoktu. Ama Elisa'nın tersine, sen bendeki değişiklikleri yaşıydın ve bir daha asla bana bütünüyle inanmadın. Oysa küçükken seni omuzlarımda taşıdığımda ya da havaya atıp tuttuğumda en küçük bir korku hissetmeden bana güvenmiştin.

O zamanlar bunları hatırlamayacak kadar küçüktün ama çocukların duyuları hassastır ve gemi yolculuğundan geri dönüp seni kollarına alan adam, veda ettiğin aynı adam değildi. Baban değişmişti. Dolunayda ya da güneşe çıktığım zaman içimde gittikçe daha çok kabaran açlığımla sizi tehlikeye sokmamak için dışarıda daha fazla zaman geçirmeye başladım, geceleri çalıştım, sizlerle birlikte karanlık, ıssız yerlerde tatil yaptım. Pencerelemin önüne asma dikip her yeri jaluzilerle kapatarak evi kararttım; annenle birbirimizi çok sevsek de, neredeyse her gece ayrı yattık. İçimde hiçbir zaman çocuklarımla rüyalarını çalma isteği duymadım ama riske girmek istemedim. Bu yüzden hayatın ışığa ihtiyacı varken, biz hep karanlıkta yaşadık.

Bu böyle olduğu ve başka türlü olamayacağı için çok üzgünüm. Belki gerçekten ortadan kaybolsaydım, sana büyük iyilik etmiş olurum. Bu soru bana asla rahat vermedi. Çünkü sürekli bir şeyler yaşadık ve bunlar senin güvenini kazanmak yerine şüphelerini güçlendirdi ve bu ailede baba rolünü üstlenecek başka bir erkeğin daha uygun olup olamayacağını kendime sordum. Ama annen -inatçılığınızı ondan almış olmalısınız- kalmama karar verdi çünkü kendisi için daha iyi bir koca, senin ve Elisabeth için de daha iyi bir baba bulunamayacağını düşünüyordu.

Elisabeth, hiçbir zaman beni daha farklı tanımadığı için bu durumu kolay kabullendiğini sanabilirsin. Ben onun için daima yarı iblis, yarı insandım ama bu yüzden çok büyük zorluklar çekti. Sendeki sabır ve sakinlikten -kiskanırlar buna duygusuzluk diyebilir- hep yoksun olacak. Sen kanatlarını çoktan germişken, o hep kanat çırpacak.

Paul, neler öğrendiğini bilmiyorum, geçen zaman içinde neler olup bittiğini bilmiyorum. Bazı tahminlerim var ve hepsi oldukça kötü. Ama bil ki annenle sık sık bunun hakkında konuştuk. Beni asla planlarımdan vazgeçirmeye çalışmadı, belki içinden günün birinde eski huzurumuzun geri döneceğine inanıyordu. Bu umudu anlayabiliyorum. Çünkü ben de huzurdan başka hiçbir şeyi özlemiyorum.

Huzuru keşke sizinle birlikte hayattayken yaşayabilseydim, ölümdede değil. Ama etrafımdaki çember daraldı ve tuzağa düştüm. Karabasanlardan birkaçı -çok azı- günün birinde ölmek hatta bunun karşılığında yardım etmek istiyorlar ancak ölmeleri için onlara nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Ama çoğu ölümsüzlüğe sıkıca tutunmuş.

Artık yanıtlanması gereken bir tek soru var ve bunun üzerinde bir saniye bile düşünmem gerekmiyor: Davam uğrunda kalacak mıyım, yoksa çocuklarım uğruna gitmeyi mi seçeceğim.

Pazarlık buydu, zorba ve ucuz ama ödeyeceğim yüksek bir bedeli vardı: karım ve çocuklarımın yerine kendi hayatım.

Elisa'ya gelince: Ona da bir mektup yazdım -herhalde ondan haberin olmuştur- ve ondan yerime geçmesini istedim, zaten bunu denemeye kalkacaktı. Burnunu başkasının işlerine sokmadan duramaz... çünkü böylece işler ters giderse en azından ona ve annene bir suçlu vermek istedim. Ama asıl istediğim şey, bu görevi üstlenmeyi reddetmesi. Çünkü ondan istenenin tersini yapmak huyudur.

Bu, zaten amacını gittikçe daha fazla sorgulamaya başladığım bir görev. Öncelikle duyguların olmadığı yerde hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini öğrenmem gerek.

Çok azdık.

Bir babanın oğluna söyleyebileceği son güzel kelimeleri bulmak zordur, hayır imkânsız.

Bu yüzden sadece seni sevdiğimi ve hem insan hem de melez olarak bunu hep yaptığımı söyleyeceğim. İçimdeki en şeytani açlık bile bunu değiştiremedi.

Olduğun gibi kal, başaramadığın zaman buna öfkelenme, aksine yapabildiklerine sevin. Hastaların bunun değerini bilecek ve karın her zaman sana sadık kalacaktır... çünkü sen osun. Sen sadıksın, Paul.

Bana karşı da öyle olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum.

Ve bu beni mutlu ediyor.

Elveda.

Baban.

Not: Elisa tesadüfen Gianna Vespucci adında biriyle tanıştı mı? Kartvizitini kasaya koymuştum. Onunla bir kongrede tanıştım ve yanılmaz babalık sezgilerimle onun Ellie için iyi bir kız arkadaş olabileceğini hemen sezdim. Akranları onu aşırı yoruyor. Direnebileceği birine ihtiyacı var.”

Babamın yazdıklarını okurken Paul'ün sesi değişmemişti ama mektubu katladıktan sonra hiçkırarak yüzüne baktığımda, onun da ağladığını fark ettim. Ağabeyimin ağlaması her zaman içimi parçalamıştı. Bunu öyle sessizce yapardı ki hiç kimse anlamazdı. Ne hiçkırır ne yaygara koparır ne de inlerdi. Ruh halini hiçbir öfkeli homurtu ele vermezdi. Sessizce ağlardı. Bu önceden belli de olmazdı; gözleri bir saniyede yaşarır ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlardı. Paul eskiden çoğunlukla inat ya da öfke yüzünden ağlar, kendi gözyaşları öfkesini ikiye katladığı için kollarını kavuşturup başka tarafa bakar ve duyguları sakinleşene dek beklerdi. Bazen başarısız olduğuna inandığı için de ağladığı olmuştı.

Ama şimdi acıdan ağlıyordu, benim gibi.

Bir haftadan bu yana neredeyse başka hiçbir şey yapmıyordum, kendimi yatağıma hapsetmiştim, odamın tüm kapıları kapanıp sürgölenmişti, sadece ağlıyor ya da uyuyordum. Tek yaptığım buydu. Kaçınılmaz olarak ara sıra tuvalete gittiğimde, hiç kimseye görünmemek için bunu ortalıktan el ayak çekilmişken yapıyordum ve yine de biriyle karşılaşmışsam, saçlarımın ardına gizleniyordum. Aynadaki görüntümden vebalı görmüş gibi kaçıyordum.

Akşamları Paul, Gianna, annem ve Bay Schütz dışarıdaki verandada oturup –Doktor Sand, Angelo'nun kör olduğu gün geri dönmüşti, Morpheus da öyle– alçak sesle birbirleriyle konuşularken, ben hiçbir şey duymamak için parmaklarımı kulaklarımı tıkıyordum. Benim hakkımda konuşuyorlardı, herhalde bir hastadan söz eder gibi, başka türlü sü olamazdı ve ne bunları dinlemek istiyor ne de annemin acısıyla başedebiliyordum. Özellikle de şimdi kocasının katilinin az kalsın kızını da baştan çıkardığını bilirken... seks için değil, ölümsüz yapmak için.

Hatta bazen gülüşüyorlardı ki bunu hiç anlamıyordum. Nasıl gülebiliyorlardı? Bu beni öfkelenlendirmiyordu, onları suçlamak da istemiyordum, sadece anlamıyordum.

Babamın bana yazdığı mektup açılmamış halde komodininin çekmece-sinde duruyordu. Morpheus onu bana verdiğinde, hemen oraya koymuştum. Onu okumak istemiyordum... bunu yapamazdım. Şimdi değil.

Babam çok iyi ifade etmişti: Ruhum kanat çırpıyordu ama nereye uçacağını bilmiyordu. Angelo'nun kuru otlar üzerinde emeklediği gibi, ben de nereye gideceğimi bilmiyordum. Saatler hangi zamanda olduğumu bil-meksizin akıp gidiyordu; hangi günde, hangi haftada, hangi ayda oluğumuzu bilmiyordum. Sadece güneş ışınlarının kepenklerin aralıklarından her gün biraz daha geç girdiğini ve ışığın akşamları erken kaybolduğunu biliyordum.

Peki takvim hangi ayı gösteriyordu; Ağustos mu? Eylül mü? Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anladığım o son andan bu yana ne kadar zaman geçmişti? Morpheus'un kendimi sonsuza dek kapatmak istediğim, sadece taşlarla ve denizle bütünleştiğim, Santorini bulunan mağarasındaki o berrak anları yaşayalı ne kadar zaman olmuştu?

Başlarda yemek yemeyi reddetmişim çünkü hiçbir şeyin tadını ala-mıyordum ve hiçbir yiyeceği haketmediğime dair hastalıklı bir düşünceye kapılmışım. Ama annem beni İtalya'daki en yakın hastaneye kapatıp zorla serum taktırmakla tehdit edince boyun eğmiş ve sadece Gianna'nın getir-mesine izin verdiğim çok az yemeği zar zor yemeye çalışmışım. O odaya girdiğinde başımı başka tarafa çeviriyor ve tepsiyi komodininin üzerine bırakıp odadan çıkana dek böyle bekliyordum. Ancak bundan sonra karan-lıkta oturup yemeğimi kaşıkliyordum. Sürekli susuyor ve yatağımın yanında duran su şişesine saatlerce baktıktan sonra nihayet kendimi zorlayıp kapağını açıyor ve dudaklarıma götürüyordum.

İlk gecelerden birinde uyanmışım çünkü Colin yatağımın kenarında oturuyordu. Oldukça ciddi hatta endişeli görünüyordu ama kara gözlerinde suçlama ya da sitem olmaksızın bana bakmıştı. Yine bir yüzü vardı, sevmek, dokunmak ve çizgilerinin üzerinde dudaklarını gezdirmek istediğim bir yüz. Yardım arar gibi soğuk eline yapışmış ve uzun parmaklarını gözyaşla-rımdan ıslanmış yanaklarıma bastırmışım. Kısa bir süre sonra elini tekrar çekmiş ve sessizce kaybolmuştu.

O zamandan beri onu bir daha görmemişim. Davranışını anlayabili-yordum, korkunç çılgınlığım sırasında aramızdaki her şeyi mahvettikten sonra, herhalde bana bu şekilde veda etmişti. Yine de zaman zaman aurasını

algıladığımı sanıyordum, soğuk kollarımda ısıtan bir sıcaklık oluşuyordu –soğuktum çünkü güneşten saklanıyor, çok az yiyip içiyordum– ama herhalde bu sadece gerçek olamayacak bir rüya, bana her zaman eşlik eden ve yaptıklarımı unutmamı engelleyecek olan depolanmış anılardı.

Şimdi Paul iznimi almadan odama girmiş ve babamın sözlerinin beni avutması için onun mektubunu okumuştı ki bu yeterince kötüydü. Ama şimdi o da ağlıyordu. Deney başarısız olmuştu.

“Ellie, kardeşim... böyle devam edersen sonunda burnun yara olacak.”

“Yapamıyorum.”

“Çünkü kendine bir şans tanımıyorsun. Hayatın boyunca bu odada kalamazsın. Kendini böyle kapatman yaşananları düzeltmez. Hey, gel bakayım buraya...” Yanıma kayıp başımı yastıktan kaldırdı ve beni kollarına aldı. “Bunu hepimiz hissetmiştik, evet, neredeyse biliyorduk. Annem biliyordu, Gianna bundan neredeyse emindi, ben de öyle. Sadece emin değildik, elimizde kanıt yoktu. O cadı kazanının içinde nasıl hayatta kalabilirdi ki?”

“Ben hayatta kaldım. Ayrıca sadece üzgün olduğum için ağlamıyorum. Öfkeliyim.” Yumruğumu gözyaşlarımdan ıslanmış yastığımın üzerine indirdim. “Bunu nasıl yapabildi? Madem bu kadar tehlikeli olduğunu biliyordu? O haritayı kasanın içine koyup buraya, İtalya’nın güneyine gelmem için beni nasıl kandırdı? Benden yerini almamı nasıl isteyebildi? Sonra Gianna... beni... beni manipüle etti! Sence de öyle değil mi? Babama öfkeliyim, gerçekten öfkeliyim, her şeyi kafasına atmak istiyorum, aynı zamanda... ona nasıl kızacağım? Artık yok!”

“Ah, Ellie...” Paul hoşgörüsüyle gülümsedi. “Aslında Gianna’nın kartvizitini kasasına koyduğuna sevindim. Kötü bir niyeti yoktu.”

“Beni yanılttı!” diye sitemle yakındım, sanki Paul bunun için bir şey yapabilirmiş gibi. “Onu anlamıyorum. Bir yandan sadece inat için onun yerine geçmek istemeyeceğimi umuyor...”

“Buna niyetin var mıydı?” diye sözümü kesti Paul.

“Hayır. Doğruyu söylemek gerekirse, hayır. Mesajını okuduğumda ilk düşüncem, babamın aklından zoru olduğuydu.”

“Gördün mü? O halde pek de yanlış düşünmemiş.”

“Peki ama o Avrupa haritası neyin nesiydi? Güney İtalya neden kalın daire içine alınmıştı? Orada karabasanların yaşadığını biliyor olmalıydı, en

azından Tessa ve Angelo'nun... Ayrıca bizim tarafımızda olan Morpheus'un yaşadığı Santorini neden işaretlenmemişti? Sen bunu anlıyor musun?"

"Hayır," dedi Paul itiraf edercesine. "Hayır, bunu ben de anlamıyorum. Belki de Angelo'nun zararsız olduğunu düşündü. Ne de olsa sen de öyle sandın."

Öfkeyle homurdandım. "Ama o zaman geriye Tessa kalıyor"

"Onu zaten biliyordun. Tamam, Ellie, sana katılıyorum, bu biraz tuhaf... Ama artık onu sorgulayamayız. Belki de harita kasaya yanlışlıkla girdi."

"Yanlışlıkla mı? Ama kasanın anahtarını senin evine saklamış, buna ne dersin?" Öfkeden tükrüğümü genzime kaçırıp öksürdüm. Paul tıpkı Colin'in Louis'i sakinleştirmek için yaptığı gibi hafifçe sırtıma vurdu.

"Mutlaka ikinci bir anahtar daha vardı ve ara sıra kasanın içine bir şeyler koyup çıkarmış olmalı. Benim evin duvarında saklı olan anahtar sadece bir hileydi," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Senin yanımda kalmanı istedi. Hem de birkaç saatten daha fazla."

"Yine beni manipüle etmiş. Peh," dedim burnumdan soluyarak. Ah, babama öfkelenmek âdeta iyi geliyordu. Böylece üzüntümü biraz geri plana atabiliyordum. Yine de; harita olayı benim için hâlâ hiçbir şekilde aydınlanmamıştı.

"Baksana, Ellie, onun gözlerini yakman gerektiğini nereden biliyordun?" Paul bu soruyla beni ustaca düşüncelerimden koparmıştı. Zaten bir sonuç almadan, aynı kısır döngüde dolaşıp duruyorlardı.

"Bilmiyordum," diye itiraf ettim. Gereksiz yere övülmek istemiyordum, bunu hak etmemiştim. Hatta Morpheus ikinci telefonunda bana bir ipucu vermiş olduğu halde. Bana "Gözler" demişti. Angelo'nun gücünün gözlerinde toplandığını biliyor olmalıydı. Ama onun sözlerine bir anlam verememiş, yorumlama ihtiyacı bile hissetmemiştim. Yoksa Morpheus benim gözlerimi mi kastetmişti? Kendi gözlerimle bakıp güzel bulacağım şeylerle ilgili beni uyarmak mı istemişti? Utançla başımı iki yana salladım. "Hayır, son ana dek bilmiyordum. Sonra birdenbire onda en çok sevdiğim şeyi yok etmem gerektiğini anladım. Çünkü gözleriyle avlanıyordu."

Paul dişleriyle takdir dolu bir ısıklık çaldı. "İçgüdülerin sağlammış."

"Ama hiçbir işe yaramıyor! Hiç! Artık bir daha babamla konuşamazsın, annem ise..." Hayır, annem hakkında konuşamazdım.

“Evet, bu doğru. Hayatım boyunca bu pişmanlığı yaşayacağım. Ama o henüz yaşarken sana inanabilirdim. Biliyor musun, kulağa ne kadar delice gelirse gelsin, aslında bana saldırdığı için François’ya minnettar olmalıyım çünkü o olmasaydı ne Gianna’yı tanıyabilir ne de babamın anlattıklarının yalan olmadığına dair kanıt bulabilirdim,” dedi Paul dalgınlıkla.

“Bunu sadece beni teselli etmek için söylüyorsun. François’yı Angelo gönderdi, bu onun hepimizi mahvetme tarzıydı!”

“Peki ne oldu? Bizi daha çok birbirimize bağladı ve yıllardır kavga edip çekiştiğimiz konularda bizi tekrar uyum içine soktu. Babama olan sevgimi, yine ona duyduğum nefreti de. Ellie, o bana geldi, biliyor musun?..”

Ağlamaktan iyice tükenmiş olan gözlerimi ovmayı kesip şaşkınlıkla ona baktım.

“Sana mı geldi? Ne demek istiyorsun?”

“Dediğim gibi. Bunlar, uyanık görülen rüyalardandı, her şey öylesine elle tutulacak kadar gerçekti ki gördüğüm bütün rüyalardan ay ve güneş kadar farklıydı. François’yla birlikteyken çok az rüya görüyordum ama bunlar yeniden güç toplamamda bana yardımcı oldu. Rüyalarımda her şey düzelmmişti. Babamla barışmıştık ve onunla konuşuyorduk. Lily için onu affetmiştim. Ama kışın gördüğüm son rüyamda...” Paul kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. “Çok farklıydı. Yorgundu. Ölü gibi yorgun.”

“Bunu sen de mi gördün?” Yüzüne daha iyi bakabilmek için ondan biraz öteye kaydım. “Çok yorgundu ve sadece bizim hatırımız için gelmişti! Aslında uyumak istiyordu, böyle mi gördün?”

“Şimdi bunu yapabilir, değil mi?” Paul yanağını okşayıp bir makas aldı. Sanki böyle yaparak beni tekrar hayata döndürmek istiyormuş gibi. “Aslında onunla bir daha konuşma fırsatı bulamayacağımı daha o zaman anlamıştım. Ama zaten söylenecek her şey söylenmişti. Rüyada olsa bile.”

Karartılmış teras kapısının dışından tabak ve çatal, bıçak sesleri geldi. Masaya sofrta takımlarının yerleştirildiğini duydum. Artık yer almadığım aile ortamındaki tanıdık sesler. Annem ve Gianna masayı hazırlıyorlardı.

“Artık yanımıza gelmek istemez misin, Ellie?” diye yumuşak bir sesle sordu Paul. “Seni özlüyoruz. Seni hep özledik.”

Bedenimin bu kadar gözyaşını nasıl üretebildiğini bilmiyordum ama bunu birkaç saniye içinde beceriyordu ve yanaklarım yine ıslanmıştı. Yumruğumu dudaklarıma bastırarak başımı iki yana salladım.

“Bunu beceremem.”

“O zaman hiç olmazsa Tillmann’ın yanına çık. Buna sevinir. Yukarıda yatıyor.”

“Yatıyor mu?” diye cılız bir sesle sordum. Tüm hafta boyunca Tillmann’ın neden bu kadar kısa sürede böylesine şiddetli bir şekilde uyuşturucu bağımlısı olduğunu kendime sormuş, hep aynı yanıtı ulaşmıştım: Benim yüzümden. Hem ona fazla göz yummuş hem de –asıl neden buydu– onu ihmal etmiş, evet, hatta unutmuştum. Tillmann unuttuğum ilk kişiydi, hem de o, ne kadar çekilmez olsam da, her zaman benim yanımda olan Tillmann. Hatta François’nın karşısına çıkmadan önce beni oyalamak için yanımda uyumuştı. “Neden yatıyor?”

“Çünkü hasta. Ona git. Ne de olsa son anda bize yol gösteren oydu.”

“Bunu o mu yaptı?” Başımı iki yana sallayarak ellerimi yüzüme gömdüm. Yine boğazımda hıçkırıklar düğümlenmişti. Herkesin oraya gelmiş olması, benim için hayatta kalmış olmamdan çok daha büyük bir mucizeydi. Onlara tepeden bakıp alay ettiğim halde arkamda durmuşlardı. Bunun ardında Morpheus’un olduğunu sanmıştım ama şimdi bunu yapan kişinin en iyi dostum olduğunu öğreniyordum. Bir insan.

Ama elbette... Ona yanımda sevdiğim birinin olmasını istediğimi söylemiştim. Bu kelimelerin ağzımdan nasıl çıktığını bilmiyordum çünkü bunları ne düşünmüş ne de planlamıştım. İçgüdülerim benden önce davranmış olmalıydı... ayrıca Morpheus sevdiğim insanlara güvenmemi söylememiş miydi? Bu isteğimi dönüştürülmeyle ilgili dile getirdiğim için Angelo’nun şüphesini çekemezdi. Duygularım Angelo için bir yem olmuş ama aynı zamanda beni en kötüsünden korumuştı. Angelo son saniyeye kadar onu seçtiğimden şüphe etmemişti... ben etmemişsem, o nasıl edecekti ki? Yanımda gelmesi için Tillmann’a yalvarırken sadece içgüdülerimden başka hiçbir şeye kulak vermemiştim ve ona olan bağımlı, yanımda gelmesini isteyeceğim kadar güçlüydü. Sonradan kendi sözlerime şaşırmıştım. Beynim duygularımı inatla izlemişti.

Tillmann dileğimi yerine getirmişti. Yanımda beni seven birinin olmasını istediğimi söylerken bunu sadece kendine yormamış ve aslında bir tek onu değil, herkesi kastettiğimi anlamıştı. Peki neden? Kendi kulaklarım çoktan sağırlaşmışken o beni dinlemiş miydi?

Duygularına izin ver... Morpheus, *duygularına izin ver*, demişti. Düşüncelerini okuyabilir. Ah, duygularına izin vermiştim. Aklımı ve mantığımı kullanmadan kendimi duygularıma bırakmıştım. Ama yine de hepimizi kurtaran, herhalde bu yeteneğim olmuştu. Her ne kadar hâlâ onlardan tiksiniyorsam ve tıpkı bir köle gibi kendi isteğimle yeniden Angelo'ya gidip yanında sızlandığım için kendimi cezalandırmak istiyorsam da... Ama bu beni korumuştur. Kafamın içinde onunkilerle uyuşmayan herhangi bir plan görememişti çünkü özlemlerim ve üzüntüm her şeyin üstünü örtmüştü.

"Kendini topla, Ellie. Konuşun. Buna ihtiyacı olabilir." Paul cesaret verircesine omzuma vurdu. Acıyla sıçradım. Kaburgamdaki kırık önemsizdi, sadece sıkıntı veriyordu ama onu nasıl kırdığımı hiç kimseye anlatmamıştım. Bunu sadece kendim biliyordum.

"Paul, yemeğe geliyor musun?" diye bağırdı Gianna dışardan. "Tillmann'na bir tabak götürdüm. Ellie de bir şey istiyor mu?"

"Hayır," dedim çabucak. "Hiçbir şey istemiyorum!" Sesimi sadece Paul'ün duyabileceği kadar alçalttım. "Şimdi yanına çıkmazsam, bir daha bunu yapamam."

"Tamam. Ellie, sana bir şey daha söylemem gerek. Annem çok cesur davranıyor. Babam sadece bize gelmedi. Onunla da birlikteydi. Ve Morpheus... ona kadın mı yoksa erkek mi demeliyim?" Hızırca gülümsedi. Omuz silktim.

"Sanırım buna sen karar verebilirsin. Her ikisine de açık."

"Her neyse. Kadın ya da erkek, önemi yok. Morpheus ona da... bir şey verdi. Sanırım bir mektup değil. Babamdan bir şey. Bu onu teselli ediyor. Kendini üzmemelisin. Lütfen, söz ver bana."

"Ama her şeyi nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum..." Ellerim havada kalmıştı çünkü saçlarıma dokunmaya cesaretim yoktu, kendime ancak kaçamak dokunuyordum. Şimdiye kadar tek dokunduğum yer gözlerim, kulaklarım ve yanaklarımdı.

“Yavaş yavaş. Zaten hiç kimse senden bunu beklemiyor. Tillmann’la başla. Ne de olsa onunla konuşabilirsin. Ben artık babamla konuşamam ve senden çok daha fazla düzeltmem gereken şey var.”

Beni cesaretlendirmek için yalan söylüyordu, bu yüzden dediklerine karşı çıkmadım. Angelo’nun bana yaptıklarını, tüm gençliğimi ve rüyalarımı kirletip kötüye kullandığını henüz hiç kimseye söylememiştim. Artık hangilerinin kendimden kaynaklandığını, hangilerinin onun tarafından beslendiğini bilmiyordum. Müzik dinlemeye cesaret edemiyordum çünkü eski anıların gözlerimin önünde belireceğinden korkuyordum, artık gerçek kimliğine kavuştuğunu umduğum Grischa’ya dair anıların, bundan sonra kaçınılmaz olarak bana Angelo’yu hatırlatacak olan anıların. Colin’le ilgili anılardan da korkuyordum. Onu hayal edemezdim. Artık yanımda değildi. Belki de bu durumdaki en tehlikeli ve yıkıcı olan şey buydu: Artık hayalini kuracağım hiçbir şey kalmamıştı.

“Tamam,” dedim boğuk bir sesle. “Ona gideceğim, hemen, şimdi. Sen dışarı çıkar çıkmaz. Yemeğe oturduğunuzda.” Böylece hiçbirinizle karşılaşmazdım.

Ellerimi kulaklarıma dayayıp Paul verandadaki masaya oturduktan sonra birkaç dakika daha bekledim, sonra güçlükle ayağa kalkarak tedirgin adımlarla merdiveni çıktım.

CANOSSA'YA ÇIKIŞ⁶⁶

Tereddüt içinde, odanın kapısını çalmadan önce, insan içine çıkacak durumda olup olmadığımı anlamak için en azından üstüme ve bacaklarıma –sanki miyopmuşum gibi flu– bir bakış atmak için kendimi zorladım (idare ederdim, üzerimde bana ait olmayan basit, kısa, çizgili bir pijama vardı). İçeriden ses çıkmadı. İtiraz sesi duyduğum takdirde arkamı dönüp gitmeye hazır bir şekilde biraz daha hızlı çaldım. Ama ne itiraz duydum ne de içeri girmemi söyleyen bir ses.

Göreceğim manzara karşısında kendimi bastırmak istesem de, kapıyı açtım ve sakar adımlarla içeri girdim. Önce gözlerimi üstünkörü etrafta dolaştırdım. Bu kısa tarama birilerinin odaya adam akıllı çeki düzen verdiğini anlamama yetti. Tillmann'ın giysileri yine dolaba yerleştirilmiş, yerler temizlenmiş ve çöplerden arındırılmış, çarşaflar değişmişti. Balkon kapısı açık duruyordu; artık Angelo'yla geçirdiğim haftalardaki gibi pek sıcak olmayan hafif bir rüzgâr ayak bileklerimi okşadı.

Tillmann bacaklarının arasında bir tabak makarna olduğu halde yataкта oturuyordu ve dikkat çekici bir iştahla makarnasını yerken beklenti dolu hararetili bakışları üzerime çevrilmişti. Gözlerimi biraz daha keskinleştirdim.

O da pisliğinden arınmıştı. Saçları hâlâ karışıkta ama yıkandığı açıkça belliydi, eskisi gibi kokuyordu. Yüzü hâlâ solgun ve zayıf görünse de, az önce hayata dönmüş ve bir daha geri gitmek istemeyen biri gibi görünüyordu. O da beni incelemeye almıştı. Bu durumdan utandığım için başka yöne baktım.

66 İmparator IV. Henry'nin 1077 yılında Papa VII. Gregory'den afarozu kaldırması için af dilemeye gittiği İtalya'daki kale. (ç.n.)

"Vay canına," dedi sonunda ağzı doluyken. "Gerçekten de berbat görünüyorsun."

Normal zamanda olsak yastığını başına atar ya da lafı gedigine koyardım. Ama bu patavatsız yorumu beni derinden yaralamıştı. Gözlerimdeki yanma, tehlikeli sulardan hemen uzaklaşmazsam gözyaşlarımı güç bela tutabileceğimi haber veriyordu. Herhalde abartmıyordu, aksine gerçeği söylüyordu. Zaten bu en sevdiği oyundu; gerçeği söylemek. Acımasızca ve dobra dobra.

"Şu anda duymak istediğim şey bu değildi," diye mırıldanarak gitmek için arkamı döndüm.

"Hey, Ellie, yavaş ol, sadece durumu zararsız bir imayla yumuşatmaya çalıştım, o kadar. Panik yapma!"

"Ne zamandan beri durumları yumuşatmakla ilgileniyorsun?" diyerek eski dalaşma üslubumuza başvurdum. Baskıyı azaltmaya hazır olduğu için ona minnettardım. Bu yine de yeni bir şeydi.

"Eh, insan zamanla öğreniyor. Yine de daha az ağlamalısın, gözlerinin iyiliği için."

İç geçirerek tekrar ona döndüm ve karşısına oturabilmek için ikinci yatağı onun tarafına doğru ittim. Tillmann ise tabağını silip süpürmekle meşguldü.

"Nasılsın?" diye sordum süt dökmüş kedi gibi.

"İdare eder."

Konuşmaya başlamadan önce duyulur bir şekilde yutkundum. Şimdi söyleyeceklerimden hiçbirinin düşündüklerimi doğru bir şekilde ifade edemeyeceğini biliyordum ama yine de denemek zorundaydım. Zaten söyleyecek fazla bir şey yoktu. Gerçek özür dileme konuşmalarındaki en korkunç şey de buydu. Fazla kısaydılar.

"Tillmann, çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm, benim yüzümden... benim yüzümden uyuşturucu bağımlısı oldun çünkü seni unuttum ve seninle ilgilenmedim ama ben... ben..." Hayır Açıklanacak bir şey yoktu. Bunu anlayamayacaktı ve böylesi daha iyiydi. Bunu ancak ahmaklar anlardı.

Tillmann çignemeyi bırakıp kaşığını indirdi. Kaşlarını çatmış, yüzünde gittikçe şüpheli bir ifade oluşmaya başlamıştı.

"Ne? Beni unuttuğun için mi uyuşturucu bağımlısı olduğumu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. Homurdanarak güldü ve son kalan üç makarna tanesini yemek için tekrar tabağına eğildi.

“Yoo. Seni severim ama bunu yapsaydım o zaman kendimi teselli etmiş olurum.”

“Ya, edebilir miydin?” diye hafif gücenik sordum. Bu, konuşmaya başladığımızdan beri verdiğim ilk anlık tepkiydi ve hiç hoşuma gitmemişti. Burada iddiada bulunacak olan kişi herhalde ben değildim.

“Evet, ederdim. Ayrıca böyle bir şey için hayatta uyuşturucu alacağımı sanmıyorum. İşe yaramaz. Başkasını seni sevmeye zorlayamazsın. Özellikle de uyuşturucuyla asla.”

“Ama o halde neden? Öylesine mi?”

Tillmann tabağı komodinin üstüne koyup geçirtisini bastırdı. Hafifçe silkindi.

“Peh. Midem hâlâ çıldırıyor. Ellie, düşün bir... Seni filme çektim, değil mi? Bunun hakkında bir şey hatırlıyor musun?”

“Evet. Aşağı yukarı.” Beni filme çekmişti ve bu aklıma geldiğinde hâlâ eskisi gibi rahatsız oluyordum. Çünkü boş yere beni dikizlemiş ve bu hiçbir işe yaramamıştı. Beni Angelo’yla birlikte çekmişti. “Angelo’yla birlikte,” diye yarı sesli içimden tekrarlardım. Bizi kamerasıyla özel dedektif gibi izlemişti... beni ve son derece tehlikeli bir karabasanı filme çekmek için...

“Bakıyorum yavaş yavaş eksik tahtalar yerine oturuyor,” dedi Tillmann kuru bir sesle. “Uyuşturucuyu ondan korunmak için aldım, beni fark edip peşime düşmesin diye. Ve iyi malzeme biriktirmek için sizi sık sık filme çekmem gerektiğinden, oldukça fazla kullanmak zorunda kaldım. Eh, böyle bir durum genellikle bağımlılığa yol açar.”

“Ve doğru dürüst malzeme bile toplayamadın!” diye acıyla bağırardım. “Kendini boşu boşuna tehlikeye attın!” Bu davranışına inanamıyordum ve daha da inanılmaz olanı, Paul ve Gianna’nın buna sessizce seyirci kalmış olmalarıydı. “Ayrıca bu yine de benim suçum... sadece suçun başka bir biçimi.”

“Hey, uyuşturucuyu silah zoruyla ağzıma sokmadın, değil mi? Ayrıca film malzemesi olarak iyiydi, ne kadar iyi olduğunu bilemezsin... Sana gösterdiğimizde kendini bile tanıyamadın. Filmi şimdi bir kez daha izlesen, kendinden korkarsın, inan bana. Onu sakladım, hâlâ burada. İster misin?..”

Şiddetle başımı iki yana salladım. “Sakin.” Kendimden yeterince korkuyor, sadece tiksinererek bunun üzerini örtüyordum. “Yine de işe yaramadı. Boşuna bir çabaydı!” Artık gözyaşlarımı tutamıyordum.

Tillmann omuzlarını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. “Deneme-yanılma. Bazen tutar, bazen tutmaz. Bence beni daha önce fark etti ve sadece ona karşı çıkacağın için bana bir şey yapmadı.”

Çünkü yaptığın şey onun işine yaradı, diye acıyla içimden geçirdim. Tillmann, Paul ve Gianna beni filme çekerek ona pas vermişlerdi. Onlar, mutluluğumu kıskanan kötülerdi. Aslında Tillmann, beni kendime getirmek için kendi sağlığını mahvetmişti.

“Bunu asla düzeltemem,” dedim. Bu, kafamın içinde yıkıcı gerçek olarak kendini ilan etmişti.

“Saçma,” diye sertçe karşı çıktı Tillmann. “Şu tövbekâr havasından kurtul, buna dayanamıyorum.”

Bakışlarımı biraz daha netleştirip kollarının üzerinde gezdirdim. İğne delikleri var mıydı? Uyuşturuculara dair bilgim oldukça kıttı ama eroinen kolay kolay kurtuluşun olmadığını bilmeye yetecek kadardı. Tüm uyuşturucuların en kötüsüydü. Şu küçük noktalar da neydi, çil miydi yoksa iyileşmiş olan iğne izleri miydi? Tam olarak göremiyordum. Tillmann araştıran bakışlarımı fark edince sol kolunu ovuşturdu.

“Ağabeyin başlangıçta ağırlara karşı bana iğne yaptı, hepsi bu. Büsbütün kafayı yemedim, Ellie.”

“Ağrılar... o kadar kötü müydü?”

Tillmann üzerindeki örtüyü açıp sol bacağına dışarı çıkardı. Bandajlıydı. “Sadece yanık yaraları ve düştüğüm zaman oluşan sıyrıkların bir karışımı. Bir anda hepsi çok fazla geldi.” Evet, yine bu yaralar da benim yüzümden olmuştu.

“Yani eroin almadın?” diye umutla sordum.

“Hayır. Bunu hiçbir zaman yapmam. Neden, biliyor musun? Sanırım etkisi Tessa gibi. Ya da tam tersi: Tessa eroin gibi. İnsan tekrar istiyor, sürekli. Bunu iki kez yaşadım, bu zaten fazlaydı ama üçüncü kez... kaybederdim. Tabii bu onu özlemiyorum anlamına gelmez.”

Ben bir kez yaşamıştım ama ikinci kez yaşama isteğimi harekete geçirmeye yetmişti. Herhalde Angelo’nun da işi bu yüzden kolay olmuştu çünkü

annesi ona mükemmel bir örnek oluşturmıştı. Birden bedenim buz kesti, oturduğum yataktaki yastığı alıp karnımın üzerine koydum.

“Peki eroin yerine ne aldın?”

“Ah, hepsinden birazcık. Speed, LSD, esrar, kokain. Sonlara doğru özellikle kokain. Ama son resti çekmek için LSD aldım... yapay rüyalar, bunu istiyordun, değil mi?”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Tillmann pis pis sırıttı.

“Angelo ancak böyle bana bir şey yapamadı! Onca zamandır peşindeydim, seni izledim. Bu yüzden onu atmayıp benim için mutfak masasına bıraktın. Çünkü onun beni koruduğunu biliyordun.”

“Bilmiyorum,” dedim açıkça. Bunu hatırlamıyordum. “Sadece içgüdülerime göre hareket ettim. Özgürce düşünemiyordum, yoksa bunu fark ederdi. Düşüncelerimi okuyabiliyordu. Ama benim yüzümden bu tür sorunlar yaşaman, bu... bu...”

“Hey, yeter ama. Bir tek kendini kırbaçlamadığın kaldı. Hatta gerçekçi olmam gerekirse, bana dolaylı olarak iyilik bile etmiş oldun.”

“Nasıl?” diye tiz bir sesle sordum.

“Senin sayende bu şeye başlamak için inandırıcı bir nedenim oldu. Belki de böyle bir neden arıyordum. Belki de bir neden olmaksızın başlayacaktım, biraz daha geç... Çünkü artık tüm bu durumlarla başa çıkamaz olmuştum.” Tillmann’ın ağzında onu daha yaşlı gösteren ama yine de sevdiğim şu keskin çizgi oluşmuştu. “Şimdi gırtlığıma kadar pisliğin içine battım ve bundan nasıl kurtulacağıma bakmalıyım. Üstelik... üstelik... Ah, Tanrım, Ellie.” Ellerini yüzüne saklayıp yanaklarını ovuşturdu. “Gerçekten çok pis bir şey yaptım, seninkinden çok daha kötü bir şey, bin kez daha kötü. Bunu öğrenirsen, o zaman...”

“Neden söz ediyorsun?” Ne dediğini daha iyi anlamak için ellerini aşağı indirdim ama yüzüme bakmadı. “Ne pisliği?”

“Çok büyük bir hata yaptım. Aslında sana bundan hiç söz etmek istemiyordum çünkü her şey yine de iyi gitti ama şimdi bunu yapamayacağımı anladım, zaten içimi kemirip duruyor... hem de haftalardır.” Sanki sırnı öğrenir öğrenmez ona vuracaktım gibi benden bir parça uzağa kaydı. Böyle tedbirli davrandığına göre bir nedeni olmalıydı. Konuşması için ona ısrar etmeden önce aptalca bir şey yapmamak için önlem alarak önce ellerimin üstüne oturdum.

"Bunu sana söylemem gerek. Değil mi? Pekâlâ, tamam, gerekli..."

"O zaman söyle artık!"

Tillmann kuru kuru yutkundu. "Babanın Avrupa haritası..."

"Evet?" Yoksa Tillmann bu konuda benden fazlasını mı biliyordu? Bu mümkün müydü? Babam Tillmann'a bir sır vermiş, o da bunu onca zamandır benden saklamış mıydı?

"Güney İtalya'nın üzerindeki kalın çizilmiş daire. O... onu baban çizmemişti. Ben çizdim. Üzerinde oynadım."

"Ne?" Sesim şaşkınlıktan boğuk çıkmıştı. "Ama nasıl... nasıl... Bunu nasıl yapabildin? Ve neden?"

"Hamburg'dan Westerwald'a döndüğümüz günü hatırlıyor musun? Paul, sen ve ben? Bana kasanın anahtarını bulduğunu söylemiştin. Ellie, o zamanlar çok berbat ve mutsuzdun, travmatize olmuşsun ve iz sürecek durumda değildin ama ben mutlaka Tessa'yı bulmak istiyordum. Bu yüzden sen uyurken cebinden anahtarı aşardım ve kasayı açtım. Çünkü bunu ertesi gün yapmak istemiştin. Ayrıca evinize girmek hiç de zor değil. Kapılarınızı daha iyi korumalısınız... Tamam, konudan sapmıyorum." Ona uyarırcasına bakınca, Tillmann beni durdurmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. "Kasada sadece şu aptal kartvizit ve Avrupa haritası vardı. Gözlerime inanamadım..."

"Ve para. Para da vardı. Epey bir para!"

Tillmann elini boşverir gibi salladı. "Beni ilgilendirmiyordu. Bilgi istiyordum. Mektubu açmadım, benim için fazla özeldi ama kasanın içinde doğru dürüst bilgi olmadığını görünce hiçbir şey yapmayıp sadece ağabeyinle ilgileneceğinden korktum. Bu yüzden kırmızı kalemi alıp güney İtalya'yı işaretledim, mümkün olduğunca göze çarpacak şekilde çünkü Tessa'nın orada evi olduğunu senden öğrenmiştim. Çünkü seninle ve Colin'le birlikte oraya gitmek istiyordum. Ancak şimdi çok kötü bir şey yaptığımı anlıyorum, öte yandan... işe yaradı..."

"Lanet olsun, burada beni manipüle etmeyen kim kaldı?" diye haykırarak komodinin üstünde duran tabağı alıp savurdum. Tillmann'ın başını kılıpayı sıyrıldı ve duvara çarpıp kırıldı. Yağlı kırıklar Tillmann'ın sol omzuna döküldü.

"Ellie..." Biraz daha geriye kayarak pişmanlıkla bana baktı. "Bunun doğru bir şey olmadığını biliyorum, çok üzgünüm, seni pire ısırdığında ve sonra Angelo'yla olanlar için kendimi nasıl suçlu hissettiğimi bilemezsin... İtalya'ya gelmeseydik bunların hiçbiri olmazdı. Uyuşturucu almamın bir ne-

deni de buydu. Artık bu suçla yaşayamaz olmuştum. Bu yüzden seni Sila'ya götürmemi istediğinde hayır demedim. Çünkü haklıydın. Sana borçluydum."

Başımı iki yana sallayarak Tillmann'ın su şişesini alıp alnıma dayadım. Öfkeden köpürmeden acil serinlemeye ihtiyacım vardı. Aynı zamanda Güney İtalya'yı işaretleyenin babam olmadığına için için seviniyordum. Gerçi bu gerçek haritanın amacını ve diğer işaretleri yine de tatmin edici bir şekilde açıklamıyordu.

"Günün birinde zaten büyük olasılıkla İtalya'ya geleceğimizi bir kenara bırakacak olursak, yatağına girdiğim zaman beni bu yüzden mi dışarı attın?"

"Hayır, o zaman yaptığın şey gerçekten de iğrençti, Ellie. Daha önce hata yapmış olsam da, bu konu ayrı. Ama haritayla ilgili konu yüzünden içime kapanıp seninle konuşmak istemediğim doğru... Nedense Tessa'yı yok edeceğimize dair içimde hiçbir zaman şüphe yoktu. Ama birdenbire hepimizin vebaya yakalanma tehlikesi başgösterince ne halt ettiğimi anladım. Yine de yatağıma girmeye hakkın yoktu."

Tessa'nın ölümünden sonraki o geceyi ancak dün akşam açık ve net hatırlayabiliştim. Bana göre Tillmann'la aram bu olaydan sonra bozulmuş ve birkaç saat sonra Angelo'yla karşılaşmıştım. Bu işte parmağı olmasa da, yine bu da onun için mükemmel bir pastı.

"Bu gerçekten de o kadar kötü müydü? Seni kıskırtmak istememiştim. Yemin ederim! Sadece kendimi son derece yalnız hissettim..."

"Evet, yalnız," diye sözümü kesti Tillmann. "Yalnız mı? Ne dediğini bir düşün, Ellie. Birkaç gün önce sevdiğim kadını öldürmüştüm -bu iğrenç bir duygu, buna inanabilirsin- ve bir daha asla başka birine âşık olmayacağımdan emindim, oysa karantinadan çıktığında yaptığın ilk iş Colin'le sevişmek oldu. Senin bir karabasanın vardı, oysa ben benimkini öldürmek zorunda kalmıştım, üstelik sadece kendim için değil, hepiniz için! Bu adil değildi." Konuşurken sesini yükseltmişti. "Üstüne üslük şu suçluluk duygusu..."

"Kendin ettin kendin buldun. Pekâlâ, tamam, bu adil değildi. Yine de beni anlamaya çalışabilirdin," diye üzgün bir sesle kendimi savundum. "Sana bunu açıklarsam, beni dinleyecek misin yoksa bu umurunda değil mi?"

Tillmann kısa bir el hareketi yaptı ve korunaklı durumundan kurtularak bana döndü. Tamam, konuşmama izin vermişti.

"Söylersem gerçek olur korkusuyla bundan size söz etmedim ama... lenf düğümlerim şişmişti ve ateşim vardı. Vebaya yakalandığımdan nere-

deyse emindim. Hastalandığım takdirde beni dönüştürmesi için Colin'e yalvardım ama reddetti çünkü gelmiş geçmiş en kötü karabasan olacağımı düşünüyordu, ne yazık ki doğruymuş." Konuşmaya devam etmeden önce ara vermem gerekti. "Ama o zaman bunu bilmiyordum. Sonra, hemen ardından son penisilini Tessa'ya yapmak ya da kendime saklamak arasında bir seçim yapmam gerekti ve iğneyi ona vurdum çünkü başka türlüünü yapamazdım." Tillmann başını kaldırdı, gözleri irileşirken içlerindeki öfke yerini korkuya bıraktı. Sonunda gözlerinin kahvesini yine görebilmişim.

"Korkunç," diye fısıldadı.

"Evet, öyle de denebilir. Kurtulduğumu öğrenince Colin'e gittim ve doğru, seviştik ama her zamanki gibi onu bağlamak zorundaydım. Hayır, bu hiç komik değil, Tillmann, biraz bile. Bu çok acı verici. Açlığı öyle hızlı geri geldi ki beni can sıkıcı bir yük gibi ortada bırakıp gitti... ve ben... ben..."

"Son perdeyi benim kapamamı istedin, öyle mi?" diye aşağılar gibi sordu Tillmann.

"Hayır. Yalnız kalmak istemedim. Sen, yanında olmak ve bu konuda konuşmak istediğim tek kişiydin."

"Yine de olmaz. Üzgünüm, Ellie, böyle olmaz. Sana yalan söylemedim, gerçekten tipim değilsin ama bu seni çekici bulmadığım anlamına gelmez..."

"Çekici ha," diye öfkeyle araya girdim. "Çok hoş. Yoksa büyük kız kardeş fos mu çıktı?" Ne de olsa bir keresinde küçük bir kız kardeşi olmasını istediğini ama bir ablayla da yetinebileceğini söylemişti. Ayrıca "çekici" sözcüğü de kulağa bir o kadar anlamsız ve boş geliyordu.

"Sözümü bitirebilir miyim? Teşekkür ederim. Ne olursa olsun, yatağında yalnızdım ve çektiğim özleminden delirmek üzereydim. Sonra bir de baktım, çok, çok sevdiğim ama öte yandan bir daha asla sahip olamayacağım şeye sahip olduğu için nefret ettiğim hoş bir kız yatağıma girmiş..."

"Tessa'nın bize yalnızca mutsuzluk getirdiğini biliyorsun ama," diye yeniden sözünü kestim.

"Evet, biliyorum. Ama insanın ona mutsuzluk veren birini sevmesi çok sık olan bir durumdur."

Tuş. Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Bir daha başkasıyla seks yaptıktan hemen sonra yorganımın altına girip bana sokulma, tamam mı? Bunu böyle bırakabilir miyiz?" diye devam etti Tillmann. "Terleme çadırında sertleşmem bana yetti."

"Tanrım... böyle konuşma..." Kızarak başımı eğdim. Bu kadar açık söylemesi gerekli miydi?

"Neden? Utandın mı? Sanırım artık ikimizin de birbirinden utanacak bir şeyi kalmadı, değil mi?"

"En azından ereksiyon diyebilirsin."

"Tamam, bana göre hava hoş, ereksiyon. Daha fazla konuşursak korkarım gerçek olacak."

Karnım titredi, tuhaf, neredeyse yabancı bir duygu... gülmenin ön adımları. Yine de konuyu değiştirmeyi uygun buldum.

"Şu anda hâlâ bir şey alıyor musun, yoksa rehabilitasyona mı başladın?"

"Rehabilitasyon," dedi Tillmann duygusuz bir sesle. "Temizim. Bedensel rehabilitasyonu atlattım. Zordu ama çok şiddetli olduğunda Paul bana bir şey verdi. Nispeten çabuk geçti; iki gün, sonra en pürüzlü kısmı geride kaldı."

"Ama asıl sorun ruhsal rehabilitasyon," diye karşı çıktım. Tillmann Tessa'nın acısından kurtulmak için isteyerek uyuşturucu almıştı. Bu acı ve teselli ihtiyacı kalacaktı. Karabasanlar bize imzalarını atmışlardı, sonsuza dek.

"Evet ama bunu daha önce düşünmüştüm. Paul ve Gianna'nın planımdan haberleri vardı. Sadece haritayla ilgili bir şey bilmiyorlar Bu böyle kalabilir mi?"

Cömert bir tavırla başımı salladım. Böylesi gerçekten daha iyiydi, en azından şimdilik. Yoksa annem Tillmann'ı parçalar, sonra da Paul kemiklerinden ameliyat gereki yapabiliirdi. Ama uzun vadede bunu onlara anlatmam gerekecekti.

"Yine de teşekkür ederim. Gianna bunu öğrenseydi, beni bizzat eve götürür ve babamdan bodruma kapatmasını isterdi."

"Evet, bunu tahmin edebiliyorum... Sana nasıl göz yumdular?" Eğer böyleyse, benim için ciddi anlamda endişelenmiş olmalılarıdır.

"Sadece bunu neden yaptığımı biliyorlardı ve bunun belki seni kendine getireceğini umuyorlardı... ayrıca Colin de, daha sonra beni bundan kurtaracağına dair söz verdi."

Colin'in adı geçer geçmez kalbim acıyla çarpmaya başladı ama aynı zamanda içim umutla dolmuştu.

"Bunu yapabilir mi? Colin rehabilitasyonda sana yardım mı ediyor?" O halde hayal görmüyordum. Onu hissetmişim. Buraya gelmişti, benim için değil, Tillmann için olsa da. Ama gelmişti.

"Her gece uğruyor ve sonra... evet, eee. Uyuşturucuya olan isteğimi benden çekip alarak ruhsal rehabilitasyonu kolaylaştırıyor."

"Bunu tam olarak nasıl yapıyor? Bunun için ne yapıyor?"

"Aslında hiçbir şey." Tillmann sanki bu konuda daha fazlasını biliyor-muşum gibi merakla bana baktı. "Ya da ben görmüyorum. Yatağımın yanına oturuyor ve belli bir süreden sonra duygu ve düşüncelerimi dinlediği hissine kapılıyorum, hiçbir insanın yapamayacağı biçimde, dikkatle kulak kabartıyor, hiçbir şey söylemem gerekmeksizin. Bir süre sonra... uyuyakalıyorum ve sabah uyandığımda, biraz daha iyiye gittiğimi hissediyorum. İsteğim azalmış oluyor."

"Yeniden uyuyabiliyorsun." Bu beni rahatlatmıştı. *En azından bu da bir şey*, diye düşündüm.

"Evet. Colin burada olduğunda hep uyuyorum. Deliksiz, rahat bir uyku. Yalnız değilim, anlıyor musun?"

"Ondan korkmuyorsun, değil mi?" Bu soruyu sorarken aklıma Gianna geldi. Artık onun varlığına katlanamaz olmuştu ve ortaya çıktığı zaman gittikçe daha fazla histerik olmaya başlamıştı. Paul de Colin'in yanında kendini asla rahat hissedememişti.

"Yoo. Colin oldukça göze batıyor, özellikle gündüzleri. Ama geceleri geldiğinde, yanımda olması hoşuma gidiyor."

Tekrar ağlamamak için konuyu üçüncü kez değiştirmeye karar verdim. Bir sorum daha kalmıştı, sonra Tillmann'ı yalnız bırakacaktım çünkü yorulmuş görünüyordu. Konuşmamız enerjisini tüketmişti ve ona başka şeyler için ihtiyacı vardı.

"Baban... Bunu ona kim söyledi? Annem mi?"

"Elbette, başka kim olacak? Babam aptal değil. Sende bir terslik olduğunu uzun zamandır sezmişti, ben de öyle. Aslında başından beri."

Dostlar arasındaki yapıcı konuşmaların buradakinden çok daha farklı olduğu gerçeğiyle iyi kötü uzlaşmam gerekiyordu. Tillmann oklarını birbiri ardına çekiyordu. Ama bunun böyle olmasını ben istemiştim.

"Örnek ver, lütfen," dedim sersemce.

"Pekâlâ, örneğin örümcek. Sana karşı başından beri tuhaf davrandı. Tessa geldiği zaman değil. Bence ona değil, sana tepki verdi. Bilmiyorum. Karadullar kendilerini tavandan aşağı atmaz, yerde yürürler Bu tipik bir durum değildi. Sonra şu değnek çekirgesi. Normalde ev çekirgesi yemezler

çünkü onlar vejetaryendir! Bu çekirge senin yanında etobura dönüştü, bu babamı hemen rahatsız etmişti ama seninle bu konuda konuşmaya çalıştığımda reddettin, sanki orada değilmiş gibi yaptın... Bu gibi anlar çok sık oldu, benimle birlikteyken de. Kısa bir an başka bir dünyaya gitmiş gibi yok oluyordun. Morpheus bize senin bir... seçilmiş olduğunu söyledi, öyle değil mi?" Tillmann'ın soru soran yüz ifadesinde ürkek bir saygı vardı. Konu ben olduğumda, ondaki bu ifadenin hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Bana karşı saygısız olmasını tercih ederdim.

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Hemen hemen hiçbir şey. Sadece Angelo'nun bu yüzden seni dönüştürmesinin başkalarına göre daha kolay olduğunu ve bunu unutmayıp hoşgörölü davranmamızı söyledi. Çünkü dediğine göre bu kötü değil, aksine değerli bir özellikmiş, tabii doğru kararlar verilebildiği ve iyi bir içgüdüye sahip olunduğu takdirde." Doğru kararlar... Angelo kör olduğundan bu yana anılarım parça parça ama oldukça karmaşık bir şekilde geri dönmüşlerdi ve bu arada hangi kararımın doğru, hangisinin yanlış olduğunu bilmiyordum. Bunun için zamana ihtiyacım olacaktı. Yine de; Tillmann'nın söylediği şeyi böyle bırakamazdım.

"Özür dilemek ve kendimi olduğumdan daha iyi göstermek istemiyorum ama... hayvanlarla olan durumun benden kaynaklandığına inanmıyorum. Sanırım bu, Angelo'nun etkisiydi. Hayatıma ilk girişi bu yaz olmadı, çok daha önceydi."

"Önce mi?" Odaanın içi kararmıştı ama Tillmann'ın gözlerindeki parlıtyı görebiliyordum. "Ne kadar önce?"

"Hamburg'dayken sana Grisch'a'dan söz etmiştim, okulumdaki şu çok... hoşlandığım ve gece gündüz sürekli rüyalarım giren çocuk. Angelo onun içine girmiş ve böylece görür görmez ona hemen âşık olmam için beni yönlendirmiş. Angelo beni yıllar öncesinden izlemeye başlamıştı. Şimdi bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, bunu yapamam. Ama bu bahane değil, gerçek."

Tillmann bu konuyu basit bir açıklamayla bırakma ihtiyacımı karşı çıkmaksızın kabullendi. Henüz ayrıntılara girmeyi becerebilecek durumda değildim. Belki de bunu hiçbir zaman başaramayacaktım. Bunlar aklıma geldiğinde birçok farklı düşünce birbiriyle çekişiyordu. Bu gerçekle yüzleş-

mek için öncelikle kendime tekrar rüya malzemesi bulmalıyım ve bunu nereden bulabileceğimi bilmiyordum.

Başlayan gecenin karanlığı gittikçe yoğunlaştı. Tillmann'ın yüz hatları bu ışıktaki yumuşak ve çocukça görünüyordu. Ama bir daha asla böyle olamayacaktı. Adamakıllı esneyerek başını tekrar yastığa koydu ve örtüyü üstünkörü karnına çekti. Çok geçmeden Colin yanına gelecekti ve onunla karşılaşmak istemiyordum. Tillmann'a yaptıklarının izi mutlaka kalacaktı. Herhalde açlığı bugünlerde her zamankinden daha fazlaydı. Aynı zamanda gücünü (haritaya kırmızı yuvarlak çizerek aslında affedilmeyecek bir hata yapmış olsa da) Tillmann'ın yararına kullanması gerekiyordu.

Tillmann'ın yatağı önünde diz çöktüm ve gözkapaklarının ağırlaşmış kapanmasını izledim. Rüzgâr ve güneşten sertleşmiş saçlarını özenle okşadım.

“Sana bir şey daha söylemek istiyorum ama bunu yapmadan önce, bunun seksle ya da ilişki isteğiyle ya da yedek sevgili olmakla ya da başka bir şeyle ilgisi olmadığını bilmelisin. Bu sadece bir duygu, dostça ve başka her şeyden bağımsız ama şu anda emin olduğum tek şey.” Hazırlanmak için derin bir soluk aldım ama konuşmaya başlayınca bunun sandığımdan daha kolay olduğunu fark ettim. “Seni tüm kalbimle seviyorum. Bunu unutma. Seni seviyorum, Tillmann. Ve benim için yaptığın her şeye teşekkür ederim.”

Sözlerime karşılık vermedi, bunu tabii ki yapmayacaktı, o bir erkekti ve zaten benim için aynı şeyleri hissetmediğini varsayıyordum. Hissetmesi de gerekmezdi.

Bunları ona söylemek ve aynı zamanda gerçek olduklarını hissetmek rahatlatıcıydı. Ne körleşmişlikten beslenmişlerdi ne de rüyalara batmış yanlış yollardan, aksine birlikte ve birbirimiz olmadan yaşadıklarımızdan oluşmuşlardı.

Tillmann hafif bir uykuya daldı. Uzaktan Louis'in ritmik adımlarını duyduğumda, *iyileştir onu, Colin*, diye düşündüm.

Lütfen onu tekrar sağlığına kavuştur.

YAŞAMAK İÇİN DOĞMAK

Sabahın köründe gürültü çıkarmamaya özen göstererek evin içinde sessizce yürüyüp verandaya çıkan birinin sesiyle uyandım. Meçhul kişi tekrar içeri girdi, koridor boyunca yürüyüp mutfaktan bir şey aldıktan sonra tekrar dışarı çıktı. Bu arada sessiz olmaya çabalamak yerine normal davransa, çok daha az gürültü çıkaracağından emindim. Aklıma bir tek kişi geliyordu. Gianna. Ondan başkası olamazdı.

Herhalde beni uyandırmak istememiş ama daha ilk saniyelerden itibaren bunun tam tersini yapmıştı. Ona kızmadım çünkü her zamankinden daha sıkı bir uyku çekmiştim, herhalde Tillmann'la yaptığımız konuşmanın bunda etkisi olmalıydı. Kendimi yeni doğmuş biri gibi hissetmekten uzaktım, bu, benim için artık söz konusu olmayacak bir durumdu. Ama gözlerimdeki şiş hissedilir biçimde inmiş, ağlarken her zaman bana eşlik eden alımdaki baskı azalmıştı.

Güzelce gerindim ve sonra ince örtüme elimden geldigince huzur içinde yeniden büründüm. Dışarıda Volvo'nun çalıştığını duydum. Hah. Gianna alışverişe gidiyordu. Anlaşılan, yaşadıklarıyla ilgili şoku üstünden atarak yönetimi tekrar devralmıştı. Bu, evdekiler için korkulu günlerin başlaması anlamına geliyordu. Umarım annemle didişmezlerdi.

Gözlerim kapalı olduğu halde dün akşamı hatırlamaya çalıştım... Tillmann'la konuştuklarımızı... evet, daha sonra başka bir şey daha olmuştu, birkaç saat sonra. Rüya değildi, ilk başlarda tıpkı bir rüya gibi gelmiş olsa da, gerçektir... ama istenmeyen türden bir gerçek.

Geceyarısı uyanmıştım. Nedeni, bir gürültü ya da sesler duymuş olmam değildi, aksine, bedenim artık yeterince dinlendiğine ve acil temiz havaya

ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Hem de en doğru yoldan, kepenkleri kapalı olan açık bir pencere beni kesmeyecekti. Bedenim dışarı, açık havaya çıkmak istiyordu. Herkes çoktan yatağına çekildiğinden, ayağa kalkmış, üzerime ince bir hırka alıp verandaya gitmiştim; birkaç metre sonra başka bir dünyada yolculuğa çıkmak üzere.

Artık dışarıya çıkmak konusunda kendime güvenemiyordum. Bundan sakınmamın nedeni, sadece evdekilerle karşılaşmak istememem değildi, anlamsız bir korku da peşimi bırakmıyordu, kendimi gösterirsem o da kendini gösterecekti. Odamda güvendeydim ama güneş tenimde ısır ısırmaz onun kör ve deforme olmuş haliyle evinden sürünerek çıkıp benim kokumu alacağını ve ayak bileğime yapışacağını sanıyordum, ta ki ben pes edene dek. O zaman beni sürükleyerek götürecek ve beni görmeyen gözleri yerine kullanacaktı.

Bu olaydan sonra artık fazla rüya göremez olmuştum ama gördüğüm zaman kendimi bu tür bir kâbusun içinde buluyordum. Ya da bazen hiçbir şey olmamış gibi, kendi isteğimle onun yanına gidiyordum. Babamı öldürmüş olması umurumda değildi. Tekrar piyanoda onun karşısına oturuyordum. Bu rüyalarda gözleri yerindeydi ve her zamanki gibi güzeldiler.

Bu, yine de bir kâbustu. Çünkü rüyanın bir yerinde yanlış, tehlikeli bir şey yaptığımı hissediyordum, evet, hayati tehlikesi olan bir şey. Onu ikinci kez aldatamayacaktım. Şimdi bana karşı bilenmişti. Her düşüncemi daha aklıma getiremeden sezecekti ve duygularım ona aitti. Bu kez sonsuza dek onun yanında kalmam gerekecekti.

Kepenlerin önünde tereddüt içinde dikilirken, “Bunlar sadece rüya, Ellie,” diye kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. “Başka hiçbir şey değil.” Kör olduktan ve Sila’daki yangından sonra buraya kadar gelmeyi başarabileceğini hayal edemiyordum. Acımanın, karabasanların çarpıcı özelliklerinden biri olarak ortaya çıkmayacağından emin olsam da, belki onu yanlarında götürmüş olabilirlerdi. Ama en makul olasılık, onun terk edilmiş köylerden birinde saklanmış olabileceğiydi.

Artık bir daha hiç kimseyi öldürmek istemiyordum, yine de onun işini bitirmiş olsaydık, bu beni çok daha fazla rahatlatacaktı. Ama böyle yaparak hepimizi sürekli tehlikeye atmış olacaktım. O var olduğu ve biz insanlarla

boy ölçüşemeyeceğini karabasanlara anlatan canlı bir kanıt olarak kaldığı sürece güvendeydik. En azından kendimi böyle ikna ediyordum.

Ama ya rüyalarımın içinde minicik de olsa bir gerçek payı varsa? Kehanete benzer bir tür önsezi? Yoksa hâlâ buralarda bir yerde pusuya mı yatmıştı? Hayır, o zaman Paul ve annem beni çoktan eve postalarlardı. Soğuk soğuk terleyen ellerimle kepenklerin sürgüsünü çekip dışarıda birinin olduğunu hissettiğim an, yine de kendimi kötü adamın bir türlü ölmediği ve her seferinde baltasını yeniden sallamaya başladığı şu iğrenç korku filmlerinden birindeymiş gibi hissettim. Dışarıda biri vardı! Biraz önce gizlice bahçeye girmişti ve sabırla beni gözlüyordu. Herhalde bir süre sonra dışarı çıkacağımı tahmin etmiş olmalıydı çünkü gece hâlâ baştan çıkarıcıydı ve beni dışarı çekiyordu. Beni uyandıran şey, büyük olasılıkla temiz hava ihtiyacım değil, onun varlığı olmalıydı. Belki de gönüllüleri başka hiçbir şey kadar sevmediğinden, beni temiz havaya ihtiyacım olduğuna inandırmıştı. Neredeyse tuzığa düşecektim. Soluk almaksızın olduğum yerde durdum. Elim sürgüde kalmıştı, en küçük bir hareketin beni ele vereceği korkusu içindeydim. Oysa orada olduğumu çok iyi biliyordu... Bunu çok iyi biliyordu.

Şimdi ne olacaktı? Yardım istemeli miydim? Kaçmalı mıydım? Yukarı, Tillmann'ın yanına ya da Paul ve Gianna'ya mı? Bunun hiçbir yararı olmazdı, o çok hızlıydı, olmasa bile, onları da tehlikenin içine çekecektim...

Ağır adımların yaklaştığına dair dehşetli gerçekten habersiz olan bedenim, soluksuz bırakılmaya karşı çıkıyor, oksijeni içine çekmek istiyordu. Ağır adımlar, tap, tap, tap verandanın basamaklarını çıkıyordu. Şimdi onu görüyordum, ahşap çıtaların arasından bakan gözlerimin önünde sayısız şeritlere ayrılan, dikkat çekici bir silüet. Şimdi gittikçe büyümeye başlamıştı, doğrudan üzerime geliyordu, gittikçe daha karanlık ve güçlü. Bunu engellemek istediğim halde ciğerlerim soluk soluğa hava almaya çabaladı... ter kokusu alıyordum. Ter kokusu mu? Evet, tıraş losyonuyla karışık erkek terinin kokusunu alıyordum. Angelo böyle kokmuş muydu? Hayır, bir kez bile. O hiç kokmamıştı. Buradaki koku yine de bana tanıdık geliyordu, neredeyse alıştığım bir koku gibi...

"Hey! Pişt!" diye tısladı kepenklerin arkasından. "Uyan, Sturm! Kaldır kışını ve dışarı çık, seni uykucul!"

Ellerim yanlara düştü ama korkudan akan terlerimin rahatlatanın getirdiği sıcak sağanak halinde gözlerime girmesini engellemek için elimi alnıma götürdüm. Bu Angelo değildi. Yine kör olmuş bir Angelo da değildi.

“Merhaba Sturmcuk!” diye tısladı kepenklerin arkasından. Tam önümdeydi. Burnuma keskin bir nane aroması geldi. Fisherman’s Friend: Çok sert geliyorsa, çok zayıfsın.⁶⁷ Maçolar ve özenti kahramanlar için birebir. İlkbaharda ter, bolca tıraş losyonu ve yapay nanelen oluşun bu koku kombinasyonunu her akşam saat beşten yediye kadar iki saat çekmek zorunda kalmıştım.

“Evde kimse var mı? Seni göremiyorum! Yaşlı Lars’ı bekletme...”

Lars. Beynim nihayet her şeye bir açıklama getirebilmişti. Bu Lars’tı. Sadece Lars. Motorığım yeniden aktive olarak soluk almaya izin verdi. Onu bastırılmış ya da unutmış olduğumu söyleyemezdim. Onun varlığını ancak şimdi hatırlıyordum. Evet, o da gelmişti. Colin’in beni savaşa hazırlamak ve öfkemi körüklemek için (bence boşuna bir çaba olmuştu) ilkbaharda bulunduğu, Hamburg’daki iğrenç karate hocam. Öfke kısmı işe yaramıştı çünkü Lars, dedikleri gibi kadın düşmanı bir proleterdi. Ve beni taciz etmişti. Görünüşe bakılırsa, buna hâlâ devam ediyordu.

Savruk bir hareketle sürgüyü yana çektim, kollarımı göğsümde kavuşturarak ve dizlerim titreyerek verandaya çıktım. Titrememi bir türlü engelleyemiyordum; onun karşısında dururken durumum daha da kötüleşmişti ki bu hiç bana uygun bir davranış değildi. Lars zayıflık göstergelerini fırsata çevirirdi. Yine de onun önünden yürüdüm ve basamakları inip sokağa çıktım. Diğerlerini uyandırmadan rahatça konuşabilmek için birkaç metre ilerledim.

“Tanrım, beni böyle korkutma!”

“Üzgünüm, bu birden aklıma geldi. Yarın yola çıkıyorum. Bunca zamandır seni görmek istedim ama annen henüz buna hazır olmadığı, seni rahat bırakmam gerektiğini söyledi ve...” Birkaç saniyeliğine yakalandığım şiddetli titreme onu durdurdu. “Ne oluyor, Sturm?”

“Ben sandım ki... onun... bir daha böyle bir şey yapma, Lars, gerçekten! Beni böyle gözetleyemezsin!”

"O sarışın pisliğin geldiğini mi sandın? Sturm, erkekler konusunda çok zevksizsin, bunu sana söylemem gerek. O sahtekârda ne buldun? Göğsünde kolları bile yok."

"Onların..." Karabasanların göğüslerinde kıl yoktur, diye karşı çıkacaktım. Ama Lars onlar hakkında her şeyi bilmiyor muydu? "Bak, Lars, Sila'da neler olduğunu biliyor musun? Tüm olanların ne anlama geldiğini anladın mı?"

"Tarikatların işi olduğunu biliyorum." Tarikatlar Lars'ın yorumu mantıklıydı. Bunu harika buluyordu ama ben değil. "Onlar bir tür tarikattı ve seni ele geçirmek istiyorlardı, doğru değil mi? Tamamen beyin yıkama. Bir kez televizyonda görmüştüm, şu... ee... Scientology ya da adları her neyse onlardan, daha başkaları da var..." Boğazını temizleyerek ayaklarının yanına tükürdü.

Yana doğru bir adım çekilip sertçe ona baktım. "Tarikat. Tanrım, onlar tarikat falan değildi."

"Evet, her ne haltsa, yine de o herif seni elde edip kullanmak istiyordu, gerçekten, Sturm, madem zavallı Blacky'yi yalnız bırakacaktın, seni daha zevkli biri sanırdım. O herif sana göre değildi ama yanınızdaki şu orta boylu..." Kılı pençeleriyle kulak hizasını işaret etti. "Kahverengi saçlı, mavi gözlü olanı. O düzgün bir tipti. Sana uygun biri."

"Lars, o benim ağabeyim."

"Evet, biliyorum. Yani demek istediğim... o iyi biri. Ama şu kadınlardan anlayan tipler... en kötülerini onlardır. Bir daha bunlardan birine kendini kaptırmadan önce yaşlı Lars'a bir danış. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye cılız bir sesle tekrarladım. "Demek bir şey anlamadın. Bu beni neden şaşırtmadı?"

Lars beni kollarından yakalayıp goril gözlerine bakacağım şekilde yukarı kaldırdı. Saçlarına yedirdiği bolca jölenin tatlı kokusu burnumu gıdıkladı.

"Hey, sadece ilkokul diplomalı basit bir emekçi olabilirim ama yukarıda olanlar..." Dar alınının üzerini işaret etmek için kalın kaşlarını yukarı kaldırdı. "Böyleleri çok yapışkandır. Bu tür pislik herifler her zaman, her yerde çıkar, bu uyuşukları çok iyi tanırım, kendi verecekleri hiçbir şey yoktur ve hep başkalarından alırlar çünkü içleri kof ve boştur. Neden beni daha önce çağırmadın, şu züppenin ağzını burnunu adamakıllı kırıp dökerdim, ha? Eh, en azından seni çıplak görmüş oldum. Bu arada popon enfesmiş. Manzarası

her şeyden güzeldi.” Lars pis pis gülerek beni tekrar yere indirdi ve kalın parmaklarından birini saçlarımın arasına soktu. “Ama saçlarını taramaya başlasan iyi olacak, Sturmcuk. Yoluk tilkiye benziyorsun.”

“Sohbet için teşekkürler,” dedim gururlu bir sesle. “Şimdi içeri girip uyumaya devam edeceğim.” Tabii bu geceki saçma karşılaşmadan sonra bunu becerebilirim.

“Yoo, küçük hanım, bunu yapmayacaksın. Biraz önce korkudan altına yapacaktın, değil mi? Sesimi duyduğun zaman?”

Kollarımı ovuşturdum. Lars’ın pençelerinin baskısını hâlâ hissediyordum. “Olabilir.”

“O halde benimle gel. Sana bir sürprizim var. Hadi yürüsene... Bunu sana ne zamandır göstermek istiyordum ama annen izin vermedi.”

Konuşmamız boyunca yaslandığı duvardan ayrılarak alt geçit boyunca yürümeye başladı. Ama oraya gitmek istemiyordum. O yol yukarıdaki benzin istasyonuna ve... Angelo’ya gidiyordu. “Gel!” dedi Lars ısrarla. “Hadi, kıpırda! Ve sakın itiraz etme! İtiraz Lars’ta işe yaramaz, bunu sana söylemiştim.”

“Yapamam.”

“Yapamam,’ mezarda, yanı başında da ‘istemem’ yatıyor,” diyerek geri döndü ve birkaç adımda yanıma gelip elimden tuttu. “Benim yaşlı moruk böyle derdi. Öğrencilerime her gün bunu söylerim. Benimle geliyorsun.”

Gecenin bu saatinde olay çıkarmak istemiyordum. Gerçi benden başka herkes evin arka tarafında uyuyordu; annem ve Bay Schütz zaten yakındaki bir otelde (umarım ayrı odalarda) kalıyorlardı. Ama Lars’la kavgayı sürdürdüğüm takdirde Gianna ve Paul uyanacaktı, zaten onlara yeterince huzursuzluk vermiştim. Bu yüzden iç geçirerek Lars’ın arkasından sürüklendim. Yürümek bana yabancı geliyordu; geride bıraktığım sekiz gün boyunca odamdan tuvalete, dün akşam da Tillmann’ın odasına dek yürümüştüm. Ama kaslarım ne yapabileceklerini çabucak hatırlamıştı, benzinciye yaklaştıkça adımlarım tekrar güçlendi ve akıcı olmaya başladı. Belki de bedenim kaçmaya hazır olmak istiyordu. Çünkü Lars gerçekten de Angelo’nun evine giden yola sapmıştı.

Ona gitmek istiyordu! İçten gelen bir korunma içgüdüleriyle gözlerimi kapadım. Ben onu görmezsem, o da beni göremezdi, daha çocukken bile böyle yaparak zor durumları aşmaya çabalamıştım... oysa o artık hiçbir şey

göremezdi. Ama karanlıkta, küçük bir kız çocuğu gibi tuttuğum ve beni götürmesine izin verdiğim Lars'ın eliyle kendimi daha güvende hissediyordum. Birkaç adımdan sonra tekrar durdu.

"Gözlerini aç, Sturm. Hey! Aç gözlerini, dedim!"

İsteksizce ona boyun eğdim. Uyanık olduğumu ve rüya görmediğimi anlamak için iki üç kez soluk almam gerekti. Ama uyanıktım. Burada gördüğüm şey halüsinasyon değildi, üstelik is kokusu fazla yoğun, geride kalan korlar fazla sıcaktı. Angelo'nun evi temel duvarlarına dek yanmıştı. Malikâneden geriye bir moloz yığınından başka bir şey kalmamıştı. Alevler bahçeyi de ele geçirmişti; ağaçlar yangında tutuşmuştu, havuz sadece kapkara, pis kokulu bir çorbaydı, demir kapı alevlerin ölümcül ısısından eğrilmişti. Artık bir tek ağustos böceği şarkı söylemiyordu. Artık burada bir tek pervane bile mum ışığında ölmeyecekti. Yağmur yağdığında hiçbir şey canlanmayacaktı. Minik kurbagalar buhar yükselen topraktan sıçrayıp havuzun suyuna atlamayacaktı. Kirpiler gece ava çıkmayacaktı. Her şey bitmişti.

"Ee? Benimle gurur duyuyor musun?" Lars kollarını iki yana açarak alkış istemiş gibi bana baktı.

"Ben... bunu sen mi yaptın?"

"Başka kim olacak? Çok dangalakтым, benzin istasyonu havaya uçacak diye korktum..." Lars gururla göğsüne vurunca altın kolyesi şıngırdadı. "O hanım evladı artık yanına yaklaşmaya cesaret edemeyecek. Bunu yaparsa bana haber ver, iyi para ödediğinde kemik kırmaya meraklı birkaç Rus tanıyorum."

"Ah Tanrım... sen durumu gerçekten anlamadın..." diye inledim.

"Elbette anladım. Sadece geriye attım. Yine de Ruslar iyidir. Ketum ve güvenilirler. Bu onların sloganıdır..."

"Ruslara ihtiyacım yok," diyerek öldürme tutkusunu dindirmeye çalıştım. "Ve buradan gitmek istiyorum, ben... ben korkuyorum. Onun hâlâ burada olduğunu hissediyorum."

"Burada değil. O kadın kılıklı adam artık yanınıza yaklaşmaya cesaret edemeyeceğini söyledi. Ama ben tedbir tedbirdir dedim." Kadın kılıklı. Herhalde Morpheus'tan söz ediyordu.

"Buraya neden geldin? Sana kim haber verdi?" diye sordum çünkü merakım kısa bir an korkumu bastırmıştı.

"Annen. Bence böyle yaparak beni evden kovalayabileceğini düşündü, yeni bir şey değil. Ama bu şekilde seni tekrar görebildim ve..."

"Ve..."

"Başka ne olacak, sana yardım etmek istedim." Başını iki yana sallayarak bana baktı.

"Hımm," dedim ilgisizce. "Senin gözünde sürekli aşağılanıp eziyet edilmesi gereken zayıf ve beynsiz biri olduğumu sanıyordum."

Lars gürültülü bir kahkaha attı ve sırtıma öyle şiddetli vurdu ki neredeyse tükürüğüm genzime kaçacaktı.

"Blacky seni öfkeden köpürtmem gerektiğini söyledi. Ve kadınlarda bunu en iyi başarmanın yolu, onları aptal yerine koymaktır." Omuzlarımdan yakalayıp Ed Hardy atletinin altında iyi kötü gizlenmiş olan kılı göğsüne doğru çekti. "Sen benim Sturmcuk'umsun, değil mi? Ve aramızda kalsın; senin Blacky'nin de farklı bir gölgesi var."

"Hatta fazlası," dedim cılız bir sesle. Lars'ın ani saldırısına karşı kendimi savunamadım -zaten bir yararı olmazdı çünkü bu bir kucaklama değil, boyunduruğa sokmaktır- aksine, bu beklenmedik sevgi ilanının baraj kapaklarını yeniden açmakla tehdit ettiğini teslimiyetle fark ettim. Bir tek güzel söz ya da Colin ve farklı gölgesi hakkında bir tek ima yeterliydi, hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım.

Lars yukarıdan aşağı bana bakıp dudaklarımın titrediğini görünce, "Heian Shodan!"⁶⁸ diye emreder bir tonda bağırdı. "Burada zırlamak yok."

"Ne?"

"Heian Shodan! Unutmadın herhalde! Aşağıda, kumsalda..."

Heian Shodan. Bu, beni çalıştırdığı şu kataydı. Hayır, artık bunu yapacak halde değildim. Öğrendiğim her şey beynimin derinliklerine gömülmüştü ve artık hiçbir hareketi değil yapmak, tarif bile edemezdim.

"Şimdi yapmasak daha iyi. Kendimi iyi hissetmiyorum. Ayrıca ortalık zifiri karanlık, uzun zamandır antrenman yapmadım, karnım da aç ve..."

"Bahane arama, Sturm, bahaneler bana sökmaz, bunu biliyorsun. Atla!" Sırtını gösterdi. "Sırtıma bin! Seni taşıyacağım."

68 Karatenin başlangıcı olan beyaz kuşakta öğretilen tekniklerin bir uyum içerisinde uygulanmasıdır (ç.n.)

Ah, neden olmasın, diye düşündüm birden boş vererek. Nasıl olsa yerde acıyla kıvrandığımı görmeden vazgeçmeyecekti. Ama geceyarısı sırtına atlayarak onun çocuk tarafını harekete geçireceğimi hesaba katmamıştım. Önce hızlı hızlı yürümeye, ardından bir at gibi dörtmala koşmaya başladı. Ayak oyunları yaparak sıçırıyor, beklenmedik daireler çiziyordu, ta ki ben çığlıklar eşliğinde tıraşlı boğa ensesine sıkıca yapışana dek.

Kumasala ulaştığımızda beni çuval gibi yere bıraktı.

“Tanrım, gülsene, Sturm!”

“Yapamam...”

“Gül, dedim!” diye yüzüme haykırdı. “Gülmelisin, öyle sürekli zırlamakla ve korkudan altına yapmakla olmaz, bu senin hayatın, o halde şimdi ayağa kalk ve gül!”

“Lanet olsun, babam öldü!” Öyle yüksek sesle haykırdım ki midem bulandı. “Babam öldü, anlamıyor musun? Artık gülecek bir şey kalmadı, babam öldü, o öldü, öldü, öldü, öldü!” Sesim denizin üstünde yankılanarak tekrar geri döndü ve kalbimi, sinirlerimi titretti. “O öldü!” Yumruklarımı kuma vurdum, ta ki ellerimin üstü sıyrılana dek. “O öldü.”

Lars beni rahat bırakarak öfkeden kudurmama, ağlayıp sövmeme izin verdi. Sonunda yanıma çökerek ellerimi tuttu.

Hıçkırarak üzerine yığıldım. Başımı okşayarak, “Tamam. Geçti,” diye mırıldandı. “Seni böyle tanıyorum. Bu benim Sturm’um. Öfkeli ve yaygaracı. Ama zırlayan bir Sturm’dan çok daha iyi. Ayağa kalk. Hadi, canım. Ayağa kalk.” Lars kolumun altına girerek ayağa kalktı beni de beraberinde çekerek ayaklarımın üzerine dikti. Gözyaşlarım akmadan ağlıyordum, başım aşağı düşmüş, kollarım yana sallanmıştı.

“Heian Shodan.” Bu kez bir emir değil, bir öneriydi. Bu iki kelimede kutsal bir ciddiyet vardı. Hıçkırmaya son verip ayağa kalktım ve o zamanlar Lars’ın beni her gün hamur gibi yoğurduğu boğucu spor salonunda yaptığım gibi bedenimi dikleştirdim... ve Colin’in Trischen’de sınırlarımı zorladığı zamanki gibi. Yine de birbirimizi sevmeye devam etmiştik.

Hiçbir şeyi unutmamıştım. Her hareket, her dönüş, her soluk alış. Her şey bunu yapmaya karar verdiğim anda hafızamda canlanıvermişti. Bir sonraki hareketin ne olduğunu sormam ya da durup düşünmem bile gerekmemişti. Lars’la birlikte dalgın ve odaklanmış bir sessizlik içinde gölge

dövüşümüzü tamamladık. Sessizliğimizi bozan, onun ulur gibi, benimse kısık ama güçlü attığımız savaş çığlıklarımız oldu, ta ki senkronize bir şekilde karşılıklı durana dek. Soğuk dalgalar ayak bileklerimizi yalıyordu.

“Hâlâ fena değilsin. Hadi şimdi doğru yatağa. Hamburg’a beni ziyarete gel, biraz antrenman yaparız, tamam mı? Blacky’ye de benden selam söyle. İyi geceler, Sturm’cuk. Baban için gerçekten üzüldüm.”

Sakallarını batırarak yanağıma bir öpücük kondurdu, bir kez daha sert bir şekilde sırtıma vurduktan sonra bir ısıklık tutturup çarpık bacaklarıyla kumda bata çıka yürüyerek uzaklaştı. Ağlamak yerine gülümseyerek eve geri döndükten sonra ölü gibi kendimi yatağa attım ve hemen uyuyakaldım.

Dün geceki antrenmanımız gözümün önünden geçit resmi yaparken, *ah, Lars*, diye düşündüm. *Seni sevimli, ahmak goril*. Başlarda düşündüğüm kadar ahmak değildi. Gerçi Sila’da yaşananlardan en küçük bir şey anladığından şüpheliydim ama Angelo’nun evini nasıl tutuşturduğunu bana anlatması son derece dokunaklıydı. Eğer yakalanmış olsaydı, yaptığı şeyden bir an bile pişmanlık duymaksızın benim için hapse girmiş olacaktı.

Annemin tavsiyesine uymayıp yine de beni aramış olması iyiydi. Ve onunla birlikte Kata yapmış olmam da öyle. Günün birinde antrenmana tekrar başlayacaktım. Günün birinde...

Volvo’nun motor gürültüsü tekrar yaklaşıp bahçe kapısının önünde durana dek yatakta bir süre daha pinekledim. Bagaj kapısı dikkatle açıldı, sonra tekrar kapandı.

“Merda.” Hışırdayan alışveriş torbasının kapı koluma takılan sapını oradan kurtarmak Gianna’nın bir dakikasını aldı. Bu gürültüye komadaki hasta bile uyanabilirdi.

Trak, trak, mutfağa gitti, orada bir çekmeceyi karıştırdıktan sonra yine trak, trak sesler eşliğinde odama yaklaştı. Öksürüğünü hafifçe bastırdı. Kapı kolunun aşağı inip kapının yavaşça açıldığını tek gözümle izledim.

“Mutlu yıllar sana...” Gianna şarkı söyleyerek içeri girdi. Öne uzattığı elinde, ortasında pembe-beyaz bir mumun yandığı minicik bir çikolatalı

pasta tutuyordu. "Tanti aguri a te..."⁶⁹ Happy birthday⁷⁰, sevgili Ellie, happy birthday to you!"

"Hayır." Kalbim teklemeye başlamıştı.

"Evet!" Gianna neşeyle dans ederek yanıma yaklaştı. "Doğum günün kutlu olsun, Elisa. Artık on dokuz oldun. Ve güneş parlıyor! Güzel hava garantili doğum günü ancak güney İtalya'da mümkündür! Yepyeni, sıcak bir gün başlıyor..."

"Bu olamaz..."

"Eylül'ün yirmi ikisi mi? İşte o bugün." Gianna küçük pastayı komodinimin üstüne koyup yatağımın ayakucuna iliştirdi. "Evet, zaman geçti... Ötekiler doğum gününü sana hatırlatmamaya, iyi olur olmaz bunu telafi etmeye karar verdi ama ben İtalyanım! Bunu yapamam. En azından seni kutlamam gerek!"

"Neden?" diye umutsuzca sordum. "Kutlanacak bir şey yok."

Eylül ayındaydık... Böyle bir şey olmasından korkmuştum ama bunu bilmek bana fazla gelmişti. Kutlama yapacak havada değildim. Geçen yıl da olmamıştım. Doğum gününe az kala Colin kaçmış, böylece o günü odama çekilip telefonları yok sayarak geçirmiştim. E-postalarımı bile bakmamış... içlerinden birinin Colin'den geldiğine dair boş bir umutla bunu ancak ertesi gün yapmıştım. Bugün de yanımda olmayacaktı.

"Bu sadece on dokuzuncu doğum günün değil, Elisa. Bir hafta önce ikinci kez dünyaya geldin. Şu şarkıyı bilirsin... yaşamak için doğmak, hayatın ne kadar değerli olduğunu hepimizin hissettiği o an için doğmak..." diyerek şarkıyı neşeyle mırıldandı Gianna. "Ve bence bu düşüncüyü senin dış görünüşünde de gerçekleştirmenin zamanı geldi. İşte, bunlar işe yarayacaktır." Arkasından renkli bir torba çıkararak içindekileri yatağımın üstüne boşalttı. Çeşitli boyda ve güçte fırça ve taraklar dizlerimin üstüne düştü, saç kremi, dolaşık açma spreyi, saç köpüğü... Gianna bir kuför salonu yağmalamış olmalıydı. Hiçbir şey söylemeyip şişe ve tüplere ilgisizce baktığını görünce, "Yoksa saçlarını keselim mi?" dedi hemen tehdit dolu bir sesle.

"Asla!"

69 (İt.) "Doğum günün kutlu olsun." (ç.n.)

70 (İng.) "Doğum günün kutlu olsun." (ç.n.)

“O halde doğru duşu. Seni tekrar insan kılığına sokalım. Bunun zamanı geldi.”

“Ama ötekiler...” diyerek karşı çıkmaya hazırlandım. Gianna’nın varlığı bile bana fazlaydı. Daha fazla izleyiciye ihtiyacım yoktu.

“Yalnızız. Paul, Manfred’i havaalanına götürmek için erkenden kalktı. Daha sonra Mia’yla birlikte Capo Vaticano’ya gidecekler.”

“Bay Schütz gitti mi?” diye telaşla bağırdım. “Ona veda etmek isterdim... Peki Capo Vaticano’ya neden gittiler, annem bunu nasıl yapabildi?”

“Çünkü veda etmek istiyor. Biliyorum, tüm bunlar son derece üzücü ve korkunç acı veriyor ama hayatın bir şekilde devam etmesi gerek ve zaten ediyor. Onu ikna edemedik, oraya gitmeyi çok istedi. Kış kış, su kesilmeden banyoya.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin? Saçlarımı taramayı? Yani...” Hangi sözcüğü seçeceğimi bilmiyordum ama Gianna’nın utanmış yüz ifadesi nereye varmak istediğimi anladığını söylüyordu... yani geçen haftalarda bana karşı koyduğu zorunlu mesafeye.

“Bu geçti,” diye özür dilercesine mırıldandı. “Meşaleleri onun gözlerine soktuğun anda bitti, gerçi mide bulantısından az kalsın oracıkta gidecektim ama... Bu olaydan sonra yine bizim Ellie’miz oldun.”

“Eskiden sürekli eleştirdiğiniz Ellie,” dedim hafif bir sitemle. Ama artık kesinlikle kavgaya etmek istemiyordum.

“Evet, bunu yaptık ve bu büyük hataydı. Ama bunu seni öyle istemediğimiz için yapmadık çünkü başka türlü davrandığın takdirde bunun senin için daha kolay olacağını sanmıştık,” diye kendini savundu Gianna; bunlar, ilk kez duymadığım gerekçelerdi.

“Benim için kolay bir şey yok,” diye sertçe karşı çıktım. “Hiçbir zaman olmadı. Ve herkesin sürekli kendimi rahat bırakmam, boşvermem ve her şeye bu kadar dar açıdan bakmam gerektiğini söylemesinden bıktım... Tillmann’ın hep yaptığı gibi...”

“Erkekler!” Gianna hükmedercesine elini salladı. “Onların gözünde sabahları mavi ya da siyah pantolon giymekte bir türlü karar veremeyen kadınlar bile kaprislidir. Buna aldırmamalısın. Erkekler basitçe böyle ister. Onlar duygusuz mağara adamlarıdır. Tek bildikleri şey, kadının kafasına

topuz vurup bir çalılığın arkasına sürüklemek ve düzmektir. Daha sonra bir ağzılarını açsınlar...”

Duygusuz mağara adamları. Gianna'nın abartılarına kıkırdamamam mümkün değildi ama aynı zamanda bu ifade biçimi kalbimi kırmıştı. Morpheus bir mağarada yaşıyordu, Colin de bunu yapmıştı. Gerçekten, o nerelerdeydi?

“Hadi ama ayağa fırla, Ellie,” diye üsteledi Gianna. “Duşa git, ben de bu arada sert bir kahve yapayım!”

İç geçirerek teslim oldum, ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim ve bakışlarımı duvara çevirerek duş aldım. Hâlâ kendime bakmak istemiyordum ve saçlarımı yıkamak için büyük süngerini kullandım. Onu köpürterek saçlarıma sürdüm, sonra son köpükler akana dek suyu üzerlerine tuttum.

Sırtımı aynalı dolaba vererek –ne yazık ki bir boy aynasıydı ve ondan kaçmak ancak karanlıkta mümkün olduğundan, banyoya sadece geceleri ve öyle uykusu zamanında gözlerim kapalı giriyordum– Gianna'yı bekledim. Neyse ki acele etti çünkü gerilmeye başlamıştım ve ıslak saçlarımdan sular damlayarak burada oturmaya devam ettiğim sürece çıplak bedenimin varlığına gittikçe daha fazla farkına varıyordum. Ama Gianna perişan halime bakıp ayıplar gibi dilini şaklattı.

“Bu böyle olmayacak, Elisa. Seni aynada görebilmem için dönmen gerek.” Çatal uçlu genişçe bir tahta tarak seçerek üzerine biraz saç losyonu püskürttü.

“Ama kendimi görmek istemiyorum.”

“Ya, öyle mi. Va bene.”⁷¹ Demek bir daha asla kendine bakmak istemiyorsun? O zaman en iyisi saçlarını keselim, bunu çok çabuk yapabiliriz. Paul'ün sakal kesme makinesini alırsız...”

“Gianna, yapamam. Göreceğim şeyden korkuyorum!”

“Korkacak bir şey yok. Ayrıca ister bak, ister bakma, her şey yerli yerinde duruyor.” Kararlı bir hareketle omuzlarımdan tuttu ve üzerinde oturduğum küçük tabureyi bedenim aynada görünene dek çevirdi. Hemen gözkapaklarımı indirdim.

“Ellie,” dedi Gianna uyarırcasına.

71 (İt.) “Anlaşıldı, tamam.” (ç.n.)

“Tamam, yapacağım, yapacağım ama bana zaman ver! Haftalardır kendime bakmadım.” Önce yüzüm yerine gözüme daha az yabancı gelen bedenimle başlamak istiyordum. Bornozumun kemerini isteksizce açıp yumuşak havluyu omuzlarımdan aşağı kaydırđım.

“Yüce Tanrım...” diye utançla mırıldandım.

“Evet, sanırım bikini bölgenin bakımı gelmiş,” dedi Gianna yerinde bir tespitle. “Aslında pek de kötü bulduğumu söyleyemem. Gerçekten. Artık çocuk değilsin, bu rahatça görülüyor.”

“Herkes bunu gördü... ah lanet olsun...” Bornozu tekrar kalçama doladım.

Gianna yüzünde bir acıma ifadesi oluşsa da, hınzırca gülümsemesini güçlkle bastırdı. “Yanlış. En azından bu şekilde *herkes hepsini* göremedi. Hazinesin gayet zarif bir şekilde örtünmüş görünüyor.”

Zarif bir şekilde örtünmüş. Eh, bu biraz zevk meselesiydi. Kendimi bu kadar ihmal etmeye ne zaman başlamıştım? Temmuz ortasında mı? Bu durumda bir Neandertal kadını gibi görünmeme şaşmamak gerekti. Kuşkuyla kolumun altına ve bacaklarıma el attım ama neyse ki başka bir kuş yuvası bulamadım. Bunu açıklamam olanaksızdı ama bunun da önemi yoktu. Bedenimdeki tüylenmeyle ilgili duyduğum utanç kendi yüzüme bakmaktan duyduğum utancın yanında hiçbir şeydi.

Ağır çekimdeki gibi başımı kaldırdım. İlk bakışta sadece saçlarımla ve gözlerimi gördüm. İrisi çevreleyen koyu mavi halkalı, çekik, parlak gözler; gözbebeklerimin etrafı yeşil ve gri maviydi, arada minik sarı benekler görünüyordu. Öylesine güçlü ve göz kamaştırıcı ışıldıyorlardı ki bakışlarımla birkaç saniye kaçırıp yeniden bakmak zorunda kaldım. Ardından sıra saçlarıma geldi. Gianna’nın onları açmayı nasıl başarabileceğini bilmiyordum. İyice dolaşıp keçeleşmişlerdi, aralarında güneşten açılmış ve altın gibi parlayan tutamlar birbirine düğümlenmişti. Ayırık çizgisi görünmüyordu, sadece bukleler saçımın tepesinde kümelenmişti... kafam Medusa’ya benzemişti. Yavru yılanlar hâlâ içinde yaşıyorlarsa buna şaşırmazdım ama onları Paul’ün bizi götürdüğü hastanenin yanındaki bir bahçeye bıraktığımı hatırlıyordum. Hepimiz dumandan hafifçe zehirlenmiştik ve derimizde acil müdahale edilmesi gereken yanık kabarcıkları oluşmuştu. Sadece Gianna hiç yara almadan kurtulmuştu. Ama yine de geri dönüş yolunda üç kez çalılıklara kusmak zorunda kalan o olmuştu.

“Hep böyle miydiler?” diye gözlerimi göstererek sordum.

“Aslında evet. Seni tanıdığımdan bu yana hiç bu kadar bronzlaşmamıştın... Bu nedenle yüzünde her zamankinden daha fazla parlıyorlar. Optik bir yanılsama.”

“Hepsi bu mu?” Buna inanamıyordum. Tamam, kararmıştım ama geçtiğimiz günler boyunca inzivaya çekildiğim halde bikini izlerimin dışında tenime yumuşak bir güzellik veren bronzluğumu yine de korumuştum. Ancak gözlerim şimdiye kadar hiç bu kadar yoğun bir parlaklığa sahip olmamıştı. Kuşkusuz ben de hiç bu kadar uzun süre kendimi görmezden gelmemiştim. Âdeta kendimi yeniden keşfediyordum ve bacak aramdaki fazlalıklarla başımdaki kaos sayılmazsa, karşımdaki manzara sandığımdan çok daha az korkutucuydu. Hemen bir Reggae şarkıcısı olarak kariyerime başlayabilirdim. Ya da bir Voodoo rahibesi olarak...

“Bazen deli gibi baktığını sana daha önce söylemiştim, Ellie. Ama hiçbir zaman senin deli olduğunu inanmadım.”

“Emin misin? Sana inanmıyorum, Gianna. Bunu son haftalarda düşünmüş olmalısın, değil mi? Peki hiç... pis koktum mu?” Ansızın en korktuğum şey bu olmuştu. Pis kokmuş olmam. İnsanların pis kokmasından nefret ederdim.

“Ah, nerede...” Gianna muzipçe homurdandı. “Sudan neredeyse hiç çıkmadın ki.” Bunu hatırlayınca gülümsemesi yok oldu. “Çoğunlukla saatlerce denizde açılıyordun, başını göremediğimizde boğulduğunu sanıyorduk... ama sonra birden tekrar belirliyordun. Çok korktum.”

“Benim için mi, yoksa benden mi?”

“İkisi de.” Gianna bir tutam saç aldı ve üzerine saç losyonu püskürtüp taramaya koyuldu. “Çoğunlukla senin için ama senden de. Çünkü... Sen yoktun. Seninle konuşmaya çabaladım ama beni dinlemedin, artık sana ulaşamıyordum, gözlerin hep başka yerdeydi, sanki bizim göremediğimiz ya da algılayamadığımız şeyleri görür gibiydin. Çok korkunçtu.”

“Korkunç olan bendim,” diye sıktığım dişlerimle onu düzelttim. Çünkü saçımı tararken kafa derimi de beraber götürüyordu.

“Hayır, sen...” Gianna tüm dikkatini toplayarak saçlarımdaki düğümü açmaya çabalarken bir yandan da düşünüyordu. “Bana antik efsaneleri hatırlattın, yarı tanrıçaları ya da masal yaratıkları, güzel görünüyordun, ger-

çekten güzel ama korkutucu bir güzellik. Denizden çıkışın Saba Melikesi'ni⁷² andırıyordu..."

"Tanımıyorum."

"Elisa, Saba Melikesi'ni tanı ya da tanıma, bu kelimelerle anlatılamazdı. Yine de o görüntünü asla unutmayacağım. Âdeta bir ressamın ya da heykeltıraşın ölümsüzleştirmek isteyeceği bir manzaraydın. Boynunda akrep, saçlarında yılanlarla çıplak halde tepeye tırmanırken... bunu videoya almalıydık. Gerçekten, videoya alıp montajlamak ve Hollywood'a göndermek gerekirdi, tabii bir kahramanı daha. Angelo'yu değil. Gerçek bir kahramanı."

"Bir kahramanımız vardı. Hatta iki," diye ona hatırlattım. Colin ve Tillmann'ın bana meşaleleri fırlattığı ana geri döndüm ve birden ne yapmam gerektiğini anladım.

"Hayır Kahraman sendin. O kadar." Gianna iki tutam saçımı açabilmişti. Kararlı bir hareketle bir üçüncüsünü eline aldı.

"Herkesi korkutacak kadar berbat bir kahraman... Hatta bana katlanamadığınız için evi bile terk ettiniz. Sizi evde bulamamıştım!"

"Roma'ya gittik, canım, seni orada aradık çünkü Tillmann cep telefonundan yapılan aramaların izini sürdü ve böylece bir Roma numarasına ulaştık... Ne yazık ki sürekli meşguldü." Gianna onda hiç de kötü durmayan bir anne bakışıyla beni süzdü.

"İtalyan havalimanları," diye onu aydınlattım.

"Biz de öyle düşündük. Bir süre sonra senin Santorini uçağına bindiğini öğrendik ve peşinden oraya uçmak için yürüyen merdivene bindiğimiz sırada Tillmann aradı ve senin tekrar geri döndüğünü, acilen buraya gelmemiz gerektiğini söyledi. Doktor Sand'a buraya gelmesini söyleyen de oydu. Zaten seninle ilgili tavsiyeler almak için onunla daha önce telefonda kısa bir konuşmamız olmuştu. Dur, oturmam gerek belim acısı."

Gianna klozetin kapağını kapatarak üstüne oturdu. "Ayrıca Colin'e haber verdi, o da gidip Morpheus'u getirdi. Ve öyle ya da böyle hepsi işe yaradı."

Doktor Sand... Doğru ya, bana filmi izletmelerinden az önce telefonda benimle konuşmak istemiş ama hatta bir sorun olmuştu. Yoksa benim

72 Saba Melikesi Belkis, (Habeşçe Nigist Saba), günümüz Habeşistan (Etiyopya) veya Yemen'inin olduğu topraklarda hüküm sürdüğü farzedilen, tarih öncesi Saba Krallığı'nın hükümdarıdır. (ed.n.)

yüzümden miydi? Yoksa o zaman dilimde teknolojiye zarar verebilecek kadar karabasan özellikleri kazanmaya mı başlamıştım? Ya da bu arızayı duymak mı istemiştım?”

Gianna'nın biraz mola vermesi ve bu huzursuz düşüncelerden kurtulabilmek için tarağı onun elinden aldım ve berbat bir şekilde keçeleşmiş bir saç tutamını kısa yoldan makasla keserek şansımı denedim. Nasıl olsa yeterince saçım vardı ve eksik hiç kimsenin gözüne çarpmazdı.

“Gianna... bunları seni suçlamak için söylemiyorum, sadece geçen haftaları tekrar yapılandırıp neler olduğunu ve bunların nedenlerini anlamaya çalışıyorum. Daha önce de evde yoktunuz, değil mi? Evin boş olduğu hissine kapılmıştım.”

“Pekâlâ, tamam, itiraf ediyorum...” Gianna arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. “Artık bu evde uyumak istemiyordum ama sadece senin değil, Colin yüzünden de. Sizin yakınınızda olduğum zaman hep çok kötüydüm, kendimi sürekli perişan hissediyordum, aşırı huzursuzdum, bunu sana açıklayamam. Bir şey beni sizlerden sürekli itiyordu. Beni geri götürmesi için Paul'e yalvardım, sonunda kendimize bir otel bulduk. Ama gündüzleri çoğunlukla yanında biri oluyordu. Dönüşümlü olarak evde kaldık. Sadece bizi artık görmüyordun. Çünkü denizde olmadığın zamanlarda ya kendini odana kapatıyordun ya da yukarıdaki balkona çekiliyordun. Ben de gelip gittim, her sabah buzdolabını doldurdum ve mutfaktaki karmaşayı toparladım.”

“Ne karmaşası?” diye huzursuzca sordum. O zamanlarda ne bir şey yiyip içmiş ne de pişirmiştım. Bu yüzden nasıl olup da zayıflamadığıma şaşıyordum. Biraz incelmıştım ama iskeletim çıkmamıştı. Popom ve göğüslerim yerli yerindeydi.

“Uykunda gezerken tutulduğın yeme krizlerinden sonra oluşturduğın karmaşa.” Gianna inleyerek ayağa kalktı ve tekrar saçlarına girdi.

“Ben hiç uyumadım ki.”

“Uyumuyordun zaten. Uykunda gezdin ve o zamandan beri uyurgezerlerin uyumadığından yüzde yüz eminim. Sadece... başka bir dünyadalar. Bu krizlere yakalanman iyi oldu, yoksa açlıktan ölecektin. Sadece etrafı asla toplamaman ve sabahları mutfağı haşarat basması oldukça can sıkıcıydı. Karıncalar, tespah böcekleri, hamam böcekleri... çok bacaklı iğrenç hayvanlar ordusu. Pöf.”

“Evet, gerçek kahramanlar böyle şeyler yapmazlar,” diyerek üzgün bir sesle karşılık verdim. “Kahramanlar böyle sahtekârlıklara kanmazlar. Bu, sandığından çok daha derinde, Gianna.”

“Daha mı derinde?” Eli havada dondu. “Ağlamak yok, Elisa, hayır! Daha biraz önce buna son vermeyi başardın!” Ama artık çok geçti. İri damlalı, tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamış ve her zamanki gibi gözlerimi yeşilimsi bir renge boyamıştı.

“Her şey çok güzeldi!” diye hiçkırarak bağırdım. “Bana çok güzel geliyordu. Mutluydum. Her şey öyle güzeldi ki... bu ülke, deniz, güneş...”

“Ama *zaten* güzeller!” diye hevesle araya girdi Gianna. “Burası güzel bir ülke ve öyle de kalacak, senin için bile. Kesinlikle.”

İnatla başımı iki yana salladım. “Burayı bir daha asla böyle göremeyeceğim ve hiçbir şeyi o haftalardaki gibi hissedemeyeceğim. Angelo’nun konuşmaları hiç de aptalca şeyler değildi, asla bana yaltaklanmadı, hiçbir zaman bana asılmadı, bir kez bile! Tüm gerekçeleri ve anlattığı hikâyeler... onlara inanmamam için hiçbir nedenim yoktu, söyledikleri zekice şeylerdi, çok zekice. Ve bazen asla düşünmeye cesaret edemediğim ama benim gibi düşünen birileri olmasını istediğim şeyleri söylüyordu...”

“Çünkü seni çok iyi manipüle edebiliyordu, Elisa! Buna manipüle etmek denir! Manipüle etmekte usta olanlar hitabet dehalarıdır, seninle içten konuşurlar ve söyledikleri her şey tutarlıdır hatta başkasının ağzından çıktığında zararsızdır ve fikirleriyle seni zehirlerler! Hiçbir zaman içlerinden gelerek konuşmazlar, aksine, her şeyleri baştan sona planlıdır. En berbat tarafı da bu... bunu öylesine ustaca ayarlarlar ki ördükleri örümcek ağına otomatik olarak düşersin.”

Gianna yine ders kitabı jargonuna kaymıştı ama bu kez şikâyetim yoktu. Buna başka türlü dayanmak gerçekten mümkün değildi. Bu mesafeye onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

“Ama bunu fark etmem gerekirdi! Bunun hesaplı olduğunu fark etmeliydim...” Burnumu çekerek kâğıt mendil kutusundan bir mendil aldım ve alın damarım tehlikeli bir şekilde şişene dek içine sümkükdüm.

“Fark edemezdin çünkü bu ilk kez oluyordu. İlk seferinde ellerinde hep en iyi kartlar vardır. Usta bir manipölecii ancak bir kez manipüle edildikten sonra tanırırsın,” diye konferansına devam etti Gianna. “Hey, ben

bu tuzağa iki yıl boyunca düştüm, iki yıl! Ve herif ıslak bir sıçan kadar iğrençti. Yakışıklı bile değildi. Oysa Angelo'nun büyüleyici bir güzelliği vardı. Güzel insanların tuzağına düşmek, iğrenç insanlarınkine düşmekten çok daha kolaydır."

"Acınacak bir durum, değil mi?"

"Bilmiyorum." Gianna burnunu kıvrırdı. "İyi olana inandığın için manipüle edilmek mi acınacak bir durum, yoksa aslında zavallı bir domuz olduğun için başkalarını manipüle etmeye kalkmak mı? Ben bile az kalsın Angelo'ya inanacaktım."

"Sizinle konuştun mu?"

Saç düzleştirme spreyinin sisi içinde kaybolduğum için artık Gianna'yı göremiyordum. Ama saçlarımın çekilmesinden, taramaya devam ederken başını şiddetle salladığını hissettim.

"Ah evet, hem de ne konuşma. Bütün cazibesini ortaya döktü. Sana biraz özgürlük tanımalıymışız, sana dikkat edecekmış, sana kötü bir şey yapmayacakmış ve evet, seni bizimle birlikte geri dönmeye ikna etmek için söz verdi... Neredeyse senin için paranoyaya kapıldığımızı sandım ve her şeyi düzeltmek için onu yemeğe davet etmek üzereydim. Ancak o gittikten sonra Paul'le bu konuda konuştuğum zaman onun tuzağına düştüğümü anladım. Ve sana bir sır vereyim mi?" Şimdiden boğazımı kaşıdırmaya başlayan spreynin kokusundan kafayı bulmayalım diye küçük banyo penceresini açtı. Boğazımdaki acı tadı gidermek için bir yudum kahve aldım. Gianna'nın hınzır yüzü dağılan sisin arasından göründü.

"Ama bunu Paul'e söyleme, tamam mı? Angelo'yu ilk kez piyanonun başında otururken gördüğümde, kısa bir an ona yatakta birkaç ders vermenin güzel olabileceğini düşündüm."

"Sanırım, ona hiç kimse bir şey öğretemez," diyerek gerçeğin bu rahatsız edici zemininden onu çekip aldım. Şimdiye kadar Angelo'ya kaç kızın mest olduğunu bilmek bile istemiyordum.

"Saçma. Ona her şeyi öğretebilirsin. Çünkü aşktan haberi yok..." Gianna yapmacık bir iç geçirdi. "Daha sonra beni şaşırtan şey ne oldu, biliyor musun? Piyano çalışı, müzik yapma tarzı. Onda özel ya da orijinal hiçbir şey yoktu, bir nebze bile özgüvene sahip değildi. İyi çalıp söylüyordu ve beni

pek etkilememişti ama sayısız müzisyenden küçük küçük kopya çekmesi kafa karıştırıcıydı. Hiçbirini içinden gelerek çalmıyordu.”

Evet. Anlaşılan müzikal açıdan bunu tespit edemeyecek kadar yetersizdim... ya da bunu duymak istememiştim. Gianna işaret parmağını burnunun ucuna koyduğu sırada tırnaklarını yemiş olduğunu fark ettim. Onu haftalarca strese sokmuştum, hem de öyle fazla ki ben yakındayken uyuyamaz olmuştu. Oysa şimdi yanımda oturmuş, saçlarını tanyordu. Acaba her şeye karşın yine de dost muyduk? Geçen zaman boyunca hep öyleydik de ben mi fark etmemiştim? Ama yaşananları benimle birlikte analiz etmek nedense onun da hoşuna gidiyordu. Biraz önce kendini yeniden formda bir magazinci olma düşüncesine kaptırmış gibiydi.

“Yine de bir şeyi tam olarak anlayamadım...” Aynadaki aksime baktı. Parmağıyla burnuna vururken kaşları çatıldı. “Bir insanı kusursuz bir şekilde manipüle edebilmek için onun hakkında bilgi sahibi olmak gerekir, en azından ruhsal yaşamı ve onda iz bırakmış olaylar hakkında. Gençliği ve çocukluğuyla ilgili bir şeyler bilmek en iyisidir. Ben bunları Rolf’a kendi isteğimle sunmuştum, ilk günlerde konuşmaktan başka hiçbir şey yapmamıştık, tüm hayatımı onun gözleri önüne sermiştim. Ama sen, aslında pek konuşkan biri değilsin, ağzından cımbızla laf alınıyor. Yoksa tüm duygularını açıp bilgi olarak kullanabileceği her şeyi ona anlattın mı?”

“Bunu yapmama gerek yoktu.” Grischa’nın bu oyundaki rolünü Tillmann’a anlattıktan sonra beni daha fazla kontrolden çıkaran şeyin ne olduğunu artık söyleyemiyordum. İlk saniyeden itibaren Angelo’ya boyun eğmiş olmam mı, yoksa bana karabasanlar hakkında her şeyi açıklaması ve hatta dolaylı olarak Colin’i kötülemesi için somut gerekçeleri olup olmadığını kendime ciddi olarak hiç sormamış olmam mıydı? Birinin üzerimde geriye dönüşü olmayacak biçimde iz bırakması ayrı bir konuydu ve yeterince trajikti ama daha sonra gönüllü olarak onun dünya görüşünü benimsemiş olmam başka bir şeydi. Yine de Gianna’ya Santorini’de öğrendiklerimi aktardım. Çünkü beni doğru analiz etmişti: ben özel meselelerini açığa vuran biri değildim; bu, Nicole ve Jenny’nin bende en çok eleştirdiği özelliğimdi. Gerçekten de ağzımdan cımbızla laf alınırdı. Colin’in toplama kampında yaşadıklarını anlattığım zaman Gianna da bunu fark etmişti. O ise benim tam tersimdi; hiç kimse ondan bunu istemediği halde en özel ayrıntılarını –aşk hayatında

da- gümüş tepsinde ortaya koymak âdeta hoşuna gidiyordu. Ancak yaralı noktaya parmak basmıştı. Angelo gençliğimden bu yana beni gözetlediği için hakkımdaki her şeyi ancak bu şekilde bilebilirdi.

Önemli noktaların altını –onunki gibi profesyonelce analiz eder bir tonda- çizdikten sonra, “Bu utanmazlık,” dedi Gianna.

“Evet, bunları konuştukçe kötü oluyorum.”

“Bunu Colin’e anlattın mı? Hayır mı? Ellie, bunları ona anlatmalısın, bu birçok şeyi açıklıyor! Bunu yapmalısın, her şeyi bilmeli!”

Colin, Grischa’yı çoktan biliyordu hatta onunla ilgili gündüz düşle-rimi biliyordu. Ve hiçbir zaman kışkandığını gösteren bir tepki vermemişti. Ama Grischa ve Angelo arasındaki bağlantıdan haberi yoktu, hem nasıl olacaktı? Angelo herhalde ne babamın ne de Colin’in olduğu zamanlarda beni izlememişti. Bunu yapması için birçok fırsatı vardı. Belki de birkaç kısa ziyaret onun için yeterli olmuştu. Yine de rüyalarımı izlemiş ve aynı zamanda onlardan beslenmiş olduğu düşüncesi içimde berbat bir mide bulantısına neden oluyordu.

“Hayır, bunu yapmadım. Henüz Colin’le konuşmadım.”

“Elisa...” Gianna aramızda ayna olmadan yüzüme bakabilmek için bana doğru eğildi. “Bunu ona söylemelisin! Mutlaka! Bunu bilmeyi hak ediyor. Yoksa artık onu istemiyor musun?”

“Asıl soru bu değil,” diye yanıtladım sertçe. “Asıl soru, onun beni hâlâ isteyip istemediği.”

“Hayır.” Gianna enerjik bir hareketle başını iki yana sallayarak özgürlükçü bir konferansa başlar gibi işaret parmağını ileri uzattı. “Hayır, Ellie, öyle değil. Bu soru sadece ikinci derecede önemli. Önce, onu hâlâ isteyip istemediğini *sen* bilmelisin; asıl önemli soru bu. Diğer bütün sorular buna göre açıklanabilir. O senin rüyalarının erkeği mi, değil mi?”

“Rüyalarımın erkeği.” İçimde en küçük bir mutluluk hissetmeksizin alayla sırtıttım. “Bunu yüksek sesle söyleyebilirsin. Rüyalarımın ve aynı zamanda kâbuslarımın erkeği.”

“Tamam, başka türlü ifade edeyim.” Gianna kollarını yukarı kaldırdı. “Onunla seviştikten sonra depresyon oluyor mu?” diyerek abartılı bir coşkuyla bağırdı, hemen ardından bu hareketine güldü. “Ah Tanrım, böyle bir şey söyleyeceğim aklıma gelmezdi.”

"Şey, deprem olmuyor, daha çok yer kayıyor ve hemen düşüyormuşum gibi hissediyorum..."

"Düşmek de güzel hatta harika!" Gianna yumruğunu fayanslara vurdu. "Bu sayılır. Hatta bu depremden daha iyi. Yani sevişirken onun işini bir an önce bitirmesini istemiyorsun ya da kafanda gelecek haftanın alışveriş listesini oluşturmuyorsun, değil mi?"

Bu konu beni hüzünlendirse de, şimdi kıkırdama sırası bana gelmişti. "Hayır, böyle olmuyor." Colin'in işini çabucak bitirmesi gibi bir isteğim hiçbir zaman olmamıştı. Bir saniye bile.

"Hah, işte bu güzel." Gianna elleriyle belini destekleyerek tekrar tuvalet kapısının üzerine oturdu. "Eski sevgilim işini bir türlü bitiremezdi. İğrenç. Nikotine bağlı iktidarsızlık. Canı sürekli sevişmek isterdi ve çiçeğimi sulaması hep uzun sürerdi, ne demek istediğimi anlıyorsun." Gianna anlaşılmaz bir el hareketi yaptı; ama anlamıştım ve arkası gelecek olan nazik ayrıntılardan ancak banyodan aceleyle kaçmakla kurtulabileceğimi biliyordum. "Üzerimde soluk soluğa sarsılıp dururdu ve ben âdeta saçının tepesindeki açıklığın gittikçe dazlaklaşmaya başladığını izlerdim... Artık güzel değildi. Ah, artık neredeyse hiçbir şey güzel değildi. Kendi suçun, Sinyora Vespucci. Nerede kalmıştık? Ellie, yine neden ağıyorsun?"

"Ben... ben... daha önce seninle neden böyle aptalca sohbetler yapmadığımı kendime soruyorum, neden bu kadar aptal olduğumu... Seni düşman olarak düşündüm, sinirime dokunuyordun. Bütün yazı kaçırdım, özellikle ben. Oysa yazı o kadar çok seviyorum ki! Şimdi geçip gitti, onu kaçırdım, güneydeki ilk tatilimde uyuyakaldım, tıpkı kâbuslarımdaki gibi... Artık eylül geldi!"

"Ve dışarısı gölgede 30 derece," dedi Gianna, ardından başımı okşayıp beceriksiz bir hareketle beni kollarına almak istedi. Çenem şakağına çarptı.

"Aah," diye mırıldandım ipek saçlarının arasından.

"Scusa, teselli etmeyi pek beceremem, göğüslerim bunun için yeterince büyük değil. Ama başka yazlar da gelecek, ne zaman istersen buraya gelebiliriz, Angelo aramıza girmeden! Söz veriyorum. Madem kirli çamaşırlarımızı ortaya döktük, o halde sıra bende: Tessa'nın ölümünden sonra iğrenç davrandım, bunu biliyorum ve bundan gurur duymuyorum. Bana ihtiyacın olabilirdi. Önce veba yüzünden çıldırdım, tamamen çıldırdım,

gerçekten, sonra her şeyden seni sorumlu tuttum. Bunun neden böyle olduğunu hâlâ bilmiyorum. Colin'e karşı da haksız davrandım. Hepimiz hata yaptık, hepimiz hatalıyız!"

"Şimdi daha iyi misin?" Tessa'nın pireleri beni ısırdıktan sonra Gianna'nın pek de asil davrandığı söylenemezdi ama benim yüzümden haftalarca mide ağrısı çekmiş olması, evet hatta benden korkması, beni derinden yaralamıştı. İnsanları korkutmak istememiştim, özellikle de dostlarımı.

"Çok daha iyiyim. İştahım fena halde açıldı ve bir haftadan beri artık midem bulanmıyor. Hatta kilo bile aldım, artık dar pantolonlarımın içine giremiyorum... Paul onları verebileceğimi düşünüyor."

Gianna hâlâ sırm gibiydi, fazladan yuvarlaklıklar göremiyordum ama gözüpek yüz çizgileri göze çarpacak biçimde gevşemişti. İçten gelen bir ışıltı yayıyordu ve saçları cılalı ahşap gibi parlıyordu, benimkiler ise biraz önce dizginlendikleri halde daha şimdiden kabarmaya başlamıştı.

"Colin bunu anlayacaktır, Elisa." Bana yeni bir kâğıt mendil uzattı çünkü elimdeki ıslak bir yumağa dönüşmüştü. Sonra bir bezi muslukta ıslatarak ağlamaktan şişmiş gözlerimi hafifçe sildi. "Lütfen onunla konuş. Davranışın için yapabileceğin inandırıcı bir açıklama var, ayrıca herkes yanlış yapabilir, bu mümkündür! Ona karşı olan davranışına bir açıklama getiremediğim halde bana hiç kızmadı. Sadece ondan uzak durmam gerektiğine dair aptalca bir şey hissediyorum. Oysa onu seviyorum."

"Evet ama o beni sevdi... siz sadece dostsunuz..."

"Onunla konuşmak için bir neden daha. Bu akşam kumsala gelirse sana haber vermemi ister misin? Bunu bir düşün."

"Evet. Haber ver. Ama daha önce belki... şey... kendimi yine... yani..." Colin'le aramızda herhangi bir şey olacağını düşünmesem de, bornozumu işaret ettim. Ama artık bir efsane kahramanı gibi görünmek istemiyordum. Artık yine Ellie olmak istiyordum.

"Ah, anlıyorum. Tabii, bunu yalnız yapsan daha iyi olur." Gianna becerikli parmaklarıyla raftaki epilasyon makinesini uzattı. "Dışarıda kahvaltı edelim mi? Bu senin doğum günü kahvaltın. Taze baget eklemek aldım."

Bir anda tereyağlı ve ballı sıcak İtalyan Ciabatta ekmeğinden başka bir şey düşünemez oldum. Evet, dışarıda kahvaltı etmek istiyordum. Hatta Gianna denizin beni alıp götürmemesi için bana bekçilik ederse, belki yüzmeye

de giderdim. Yazın son kalan günlerinin tadını çıkarmalıydım. Almanya'da sonbahar çoktan başlamıştı.

Başımı salladım. "Tamam, verandada kahvaltı."

Gianna benimle ilgilenmekten ve tüm feminist ruhuna karşın bize yemek hazırlamaktan mutlu bir halde terliklerini takırdatarak mutfığa gitti.

Onu asla unutmuyacaktım. Asla.

DON'T DREAM IT'S OVER⁷³

Hayır. Buradaki durum Trischen'e yaptığım yolculukla kıyaslanamazdı. Trischen'e gitmeden önce de korkmuştum ama yolculuk âdeta büyüleyici ve gözüpek bir macerayla eşdeğerdi. Kendimi Kuzey Denizi'nin buz gibi sularına atmış ve Colin'e ulaşabilmek için boğularak ölmeyi göze almıştım. Ve daha önce de beni kumulun üzerine bırakması için zavallı, yaşlı bir yengeç avcısının gırtlığına bıçak dayamıştım.

Şimdi böyle bir tehlike yoktu, karadaydım ve sadece birkaç metre yürümem gerekiyordu. Güneş parlıyordu ve hayati tehlike içeren hiçbir şey yoktu. Ama aşmam gereken şey yine de tüm bunlardan çok daha büyüktü. Trischen'deyken Colin'in içimde oluşturduğu şeyden korkmuştum. Şimdi ise bende oluşan şeyin sonuçlarından korkuyordum. Bende ve benim yüzümünden. Bu, bin kat zor bir durumdu.

Geçen her saniye, Angelo'nun entrikalarından kurtulmak için neredeyse hiç şansım olmadığını daha iyi anlasam da, hâlâ suçlamalarla kendime eziyet ediyordum. Hiçbir şeyden haberimiz olmaksızın, hepimiz ona yardım etmiştik. Yine de kendimi suçsuz hissetmekten uzaktım. Colin bu davranışımı bir ihanet gibi almış olmalıydı.

Biraz önce koridorda karşılaştığımızda, Gianna kulağıma, "Louis'le oynuyor, elini çabuk tut," diye fısıldamıştı. Yaklaşık onuncu kez tuvalete gitmiştim, hem gerginlikten hem de tam olarak bu haberi alabilmek için. Ve şimdi bundan kıyamet günü gibi korkuyordum.

Gianna abartmamıştı. İkisini uzaktan neşeyle itişip kakışırken gördüm. Yakıcı sıcak azalmıştı, artık hava sadece ılıktı ve serin rüzgâr yüzünden belime ince jarse bir hırka dolamıştım. Ama Louis serin havada canlanmış gibiydi. Aygır suya olan korkusunu hâlâ üzerinden atamamıştı, Colin iki yana açtığı kollarıyla onu dalgalara doğru ittiğinde başını yana atışından bu açıkça belli oluyordu ama atlar sevinçlerini ifade edebilselerdi, bu davranış bir örnek olabilirdi. Colin Louis'in rüzgâr gibi özgür olabilmesi için eyeri ve koşum takımlarını kuma bırakmıştı. Aygır ancak yıllar süren dostluğun ve onu yönetebilecek tek kişinin Colin olduğunu bilmenin verdiği duyguyla sahibine bağlıydı. Colin'in doğaçlama hareketlerine tepki veriyordu ve tüm duyuları sürekli ona bağlıydı... arka ayaklarını döndürüp coşkuyla kaçmaya çalışsa da Colin'in hâlâ orada olup olmadığını anlamak için dönüp arkasına bakıyordu.

Evet, bu gözden kaçacak gibi değildi; Colin kalçalarına kadar sudaydı ve Louis boynunu kısararak onun üstüne hücum edip dörtnala koşacakmış gibi yaptığında, Galce sarf ettiği kısa sözcüklerle ona sesleniyordu. O sırada geçen disko teknesinin gürültüsünden ürken Louis, kulaklarını dikip kuyruğunu kamçı gibi savurarak kaçmaya çabaladı. Colin elini sallayarak onun ardından neşeyle bağırırdı, Louis ise onun bu sevgi dolu sövgülerine gürültülü bir şekilde kişneyerek yorum yaptı.

Tekne artık sadece akşamları geçiyordu ve günlük turlarını azaltmıştı; yoğun sezon bitmişti, oteller boşalıyordu. Ama bugün de cızırtılı bir gürültüyle her zamanki parçayı çalışıyordu: Madcon'dan *Glow*. Colin kollarını yukarı kaldırarak neşeyle birkaç dans adımı attı. Seyredenler için değil, sadece kendisi için. Louis olduğu yerde kalıp kuşkuyla ona doğru baktı. Ben de durdum. Disko teknesi Colin'in alaycı dansını fark edip ona dostça seslenirken bir yandan gözyaşlarımla savaşıyor, bir yandan gülüyordum. Tekne ondan korkmayacak ya da ürpermeyecek kadar uzaktaydı. Colin dansını kesmeden bağırarak onlara bir şeyler söyledi, sonra tekrar Louis'e dönerek onu kendinden uzaklaştırdı. Her zamanki yakın-uzak oyunu. Bunu çok iyi tanıyordum.

Boğazımdaki yumru biraz küçülene ve Louis kuma çıkana dek bekledim –siyah, ıslak tüyleri galetaya bulanmış gibi kumlanmış– ve sonra başım öne eğik durumda Colin'e doğru yürüdüm. Etrafımızda izleyici yoktu; bu

öğleden sonra kumsalda denize girenler sadece Gianna ve bendik, tek tük gezintiye çıkanlar da önümüzden geçip gitmişlerdi. Şimdi, akşamüzerinin bu geç saatinde bizden başka hiç kimse kalmamıştı: İblis, atı ve benden başka.

Uzun gölgelerimiz birbiriyle bütünleşene dek Colin'in yanına yaklaştığımda, başımı kaldırdım. Arkamızda kalan güneş sadece kıvılcık bir yarım daire halinde dağların üstünde duruyordu. Birkaç dakika sonra yerini akşamın karanlığına bırakacaktı. Orman yangını söndürülmüştü. Artık kalbimdeki- den başka yangın kalmamıştı.

"Sonunda cesaretini topladın, ha?"

Başımı belli belirsiz birkaç milim kaldırdığımda, ağzımın kenarlarının aşağı çekildiğini hissettim. Gülümsediği halde onun dudaklarında da acı dolu bir çizgi vardı. Yanaklarında çok az kahverengi benek kalmış, gözleri yine siyahlaşmaya başlamıştı. Saçlarındaki bakır kızılık yok olan ışıqla birlikte azalıyordu. Ağzının kenarındaki küçük çizginin günün birinde yok olup olmayacağını kendime sordum. Yoksa onu sonsuza dek mi yüzüne kazımıştım?

"Colin..." Ellerimi kaldırıp onu tutmadım, şu anda her hareket fazlaydı ve yapay görünecekti. "Çok üzgünüm." Bu cümleye bir şeyler ekleyip tekrarlamak istiyordum ama olanların hiçbirini değiştiremeyecekti. İstedikimi söyleyebilirdim... hep bir tek düşüncede kalacaktı. Çok üzgünüm.

Bana uzun uzun baktı ama bakışlarına karşılık vermedim. Bunu yapamazdım. Ağzına, gümüş küpelerinin son güneş ışığında altın gibi kıpkırmızı parladığı kulaklarına baktım, bakışlarımı beyaz teninde, ezilmiş gömleğinde, çıplak, güzel ayaklarında dolaştırdım ama gözlerine bakamadım...

"Gözlerime bakana kadar konuşmayacağım."

Bunu yaptığım takdirde ağladığımı görmesin diye ağzımı elimle kapadım çünkü gözlerinde geleceğe dair tüm umutlarımı yok edecek olan bir kesinlik göreceğimden emindim. Ama tek gördüğüm, derin, gerçek bir üzüntü ve pişmanlıktı... pişmanlık mı? Pişmanlık mı görüyordum?

"Lassie..." Yumuşak bir hareketle elimi ağzımdan çekti. Serin elinin temasıyla ürperdim ama en azından tekrar indirmeden okşayabilmek için içgüdüsel bir hareketle parmaklarını tuttum. "Sadece sen değil, ben de üzgünüm. Bir ahmak gibi davrandım."

"Ne... ama neden sen? Anlayamıyorum..."

"François'ya karşı savaştıktan sonraki haftalarda ben yokken kendini nasıl hissettin?" Colin bağdaş kurarak kuma oturdu, onu suçlarcasına tepesinde dikilmek istemediğimden ben de karşısına çıktım.

"Tükenmiş. Yalnız. Yorgun. Aşırı zorlanmış. Hepsi bir arada."

"Peki Tessa'nın ölümünden sonra?"

"Aslında aynı. Bir molaya ihtiyacım vardı."

"Ve ben, beni öldürmen için sana baskı yaparak tam bir budala gibi gibi davrandım. Bunu yapmamalıydım, bu yanlıştı. Senden çok şey bekledim. Ve benden tüm açıkyürekliğinde bir mola istediğinde, artık çok geçti... O zaman Angelo çoktan karşına çıkmış ve onun için hazırladığım yuvanın içine geçip oturmuştu."

"Ve Charlotte..." diye araya girdim. "Charlotte'la olanlar... beni çok kırmıştı. Neden bilmiyorum ama çok kırılmıştım..."

"Kıskançlık yüzünden mi?" Colin soru sorarcasına bana baktı.

"Hayır. Kendi geleceğimi gördüm. Bu, günün birinde benim de başıma gelecekti ve bunun üstesinden hiçbir zaman gelemezdim."

Colin birkaç dakika sustu. Kafasından neler geçtiğini bilmiyordum. Tüm bunların sadece bizim suçumuz olmadığını belki o da anlamıştı. Tesadüfler de Angelo'nun işine yaramıştı. Bunlardan biri de Charlotte'tu. Ve onun bana övdüğü, Colin'in ise lanetlediği şey de bu tesadüften bir trajedi oluşturmuştu: Ölümsüzlük.

"Ellie, hissettiğin korku ve paniği tanımıyorum; bu tür duygular bana yabancı ama Hamburg'dan bu yana hissettiğim şey gittikçe arttı... Göğsümün içinde sanki sürekli feryat eder gibi." Colin bunları söylerken başparmağıyla öpmeyi çok sevdiğim kadifemsi göğsünde bir noktaya dokundu. "François'yla savaşırken seni ne kadar yaraladığımı ve o andan itibaren benden uzaklaşmana seyirci kalacağımı biliyordum."

"Ama... ama böyle bir şeyi asla düşünmedim! Asla!" diye öfkeyle karşı çıktım. "Senden uzaklaşmak istemedim, bunun tam tersini istedim!"

"Lassie, karnını tekmeledim, seni az kalsın boğuyordum, çizmemin topuğuyla parmaklarını ezdim. Bunları henüz unutmadın, değil mi?"

Hayır, unutmamıştım. Ve böyle bir şeyin herhangi bir zaman sonra unutulabileceğine de inanmıyordum. Ama hepsinin bir nedeni vardı. Tabii Angelo'nun iddia ettiği gibi savaşı kazanmak için başka olanakların var ol-

duğu doğruysa. Bunlardan biri kene gibi içime yapışmıştı. Colin'in hayvanat bahçesi hayvanları yerine masum insanlardan beslenmemiş olmamasının nedenlerini artık anlıyordum... özellikle Morpheus'un bana anlattıklarından sonra. Ama Colin duyguların kaynak yeri olarak neden kendini değil de özellikle beni kullanmıştı?

Sorusuna bir tepki vermeksizin, "François'yı zehirlemek için kendi öfkeni ve şiddetini kullanamaz mıydın?" diye karşı soruyla düşüncelerimi dile getirdim. Zaten yanıtını biliyordu.

"Bu işe yaramazdı. Bu benim de aklıma gelmişti. Karabasanlar sadece insan duygularına tepki verirler. Böyle diyerek kendime pay çıkarmak istemiyorum ama her zamanki klasik çelişkinin içine düşmüştüm. Pislikle daha pislik olan arasında seçim yapmak zorundaydım."

Colin'in söyledikleri bir nebze bile komik olmasa da, zayıfça sırttım. Ama onu uzun zamandır konuşurken dinlememiştım. Onun ağırbaşlı, nazik stiliyle ince alay ve kaba sözlerinden oluşan kendine özgü karışımını seviyordum.

"Savaşmayı seçip Paul'ün ölümüne neden olabilirdim. Bununla yaşayamazdın. Bu yüzden beni affetmezdin, değil mi? Diğer seçim, François'ı saf dışı bırakmak için seni kullanarak hepinizin hayatını tehlikeye atmak. Öfkesini arttıracak kadar iyi tanıdığım bir tek kişi sen vardın ama böyle yaparak aramızı açacağımı biliyordum. Bunu düzeltme olanağımız olmayacaktı, Ellie. Bunu ancak kötüleştirebilirdik. O andan itibaren seni kaybedeceğimi... ve buna seyirci kalacağımı biliyordum. Bu beni âdeta delirtti."

Ona karşı çıkmak istedim ama bunu yapamadım. Bu yalan olurdu. Ama şimdi bir karar vermek gerekseydi, yine ağabeyimi seçerdim. Tekrar tekrar. Bu yine de her iki uğursuz seçimden daha az berbat olanıydı.

"Şimdi bu konuda farklı mı düşünüyorsun? Biraz önce François'ı benim duygularımla yok etmenin işe yarayacağını söyledin. Yoksa böyle olmadı mı?"

Colin ciddi bir yüz ifadesiyle başını yana eğdi. Koyu bir perçem dans edercesine kaşlarının üzerine düştü. "Emin değilim. Savaşırken François'nın gözünü çıkardım. Sonra Angelo'nun gözlerini nasıl kör ederek saf dışı bıraktığını gördüm... onun gücünü elinden aldın. Belki en önemli nokta gözlerdi. Bilmiyorum. Ama sana yaptıklarına da bir o kadar pişmanım."

“Peki neden özellikle o sırada sürekli kendi ölümünden söz etmeye başladın?” diye şaşkınlıkla sordum. “Bu, ilişkiyi dengede tutacak bir şey değil.”

“Çünkü hâlâ beni seviyordun. Formül...” Colin’in yüz ifadesi karardı. “Formülün sevgiyle bir ilgisi vardı. Sevgi bunun için ana nedendi. Daha önce bunu biliyordum ve şimdi de biliyorum. Ama hepsi bu kadar. Gerisini unuttum.”

Çünkü hâlâ beni seviyordun... Evet, doğru hatırlıyordu. Şimdi ben de hatırlamıştım. Hepsini değil ama ilk bölümünü. *Ancak sevdiğin kişi seni öldürebilir.* Ama nasıl? Bunu nasıl yapacaktı? Hatırladıklarımı Colin’den saklamaya çalıştım ama o bana bakmadan konuşmaya devam etti.

“Beni sevmekten vazgeçtiğin an, bunu artık yapamayacaktın. O zaman bunu artık hiç kimse yapamayacaktı. Formül yoktu. Onu sadece sen biliyordun. Paul, Tillmann ve Gianna da onu unutmuştu. Hatta sanırım onu bana karşı hiçbir zaman kullanmamak için formülü onlardan da çaldın. Bu mümkün!”

Yanıt vermedim. Evet, doğrusu kendimden her şeyi beklerdim, bu tür bir şeyi bile. Gitgide karabasan özellikleri kazanmaya başlamıştım ve bu özellik küçük şeylerde kendini belli etmişti. Zaten bir şeyden emindim: formülü not ettiğim kâğıdı yok etmiştim. Ve Grischa’nın rüyalarına bakabilmiş hatta onu etkileyebilmişim. Bir iblis gibi odasına sızmıştım. Paul, Gianna ve Tillmann’ı bazı şeyleri unutabilecekleri biçimde stres altına sokmuş olmam mümkündü. Tabii formülü de.

Demek ki Colin bir ilk örnek olduğumu biliyordu: Morpheus bunu ona söylemiş olmalıydı. Belki de bunu hep hissetmişti. Ama bu konuda konuşmak istemiyordum. Karabasanların dünyasına geçmek yerine insan olarak kalmayı seçmiştim.

“Beni dinliyor musun?” diye dikkatle sordu Colin. Başımı salladım. Tekrar dinlemeyi becerebildiğim andan beri her zamankinden daha fazla dikkat kesilmiştim. “Davranışımı anlamak senin için çok zordu, biliyorum ama sonsuza dek yaşama düşüncesi benim için dayanılmaz olmuştu. Sana bununla baskı yapmamalıydım. Bu yanlış bir andı, senden fazla şey bekliyordum, bu senin için çok... çok zordu.”

“Nasıl oldu da bu sonuca bu kadar geç varabildin?” diye kibirle sordum. Şimdi Colin’in köşeli yüzünde de hüznü bir gülümseme görüyordum.

Başparmağıyla kumların üzerinde yüksek sesle soluk alarak dinlenen Louis'i işaret etti.

"Beni sana o yönlendirdi. Seni yanan ormandan kurtardığım ve Angelo'ya geri döneceğini bildiğim akşam..." Colin durup uzun kirpiklerini aşağı indirdi. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, gözleri kuzguni siyahtı... bunun nedeni, denizin üzerine kömür karası bir ipek örtü gibi inen karanlık değil, çektiği acıydı. "Canını bir kez daha acıtmamı istedin, bunun nedeni, herhalde bir erkek olarak işe yaramazlığımı bir kez daha göstermemi istemendi ve... hayır, bırak konuşayım, Lassie. Louis'i tekrar ormana sürdüm ve ikimizin de ateşte yanması için onunla birlikte alevlerin arasına dalmak istedim, çünkü... birdenbire beni alevlerin içine götürdüğü ve ikimiz de tutuştuğumuz takdirde bunun işe yarayabileceğine dair bir fikre saplanıp kalmıştım. Ama bunu yapmayı reddetti. Ona hakırarak vurduğum halde bir rodeo aygırı gibi kamburunu çıkardı, daireler çizip sürekli geri dönmeye çalıştı. Sonunda bunu asla yapmayacağını anladım. Bunu yapamazdı. Çünkü bu onun içgüdülerine karşıydı... Çünkü o hisseden bir canlı. Korkmuştu."

Colin'e suçlarcasına bir öfkeyle bakmaya çalıştım ama gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Sen gerçekten de az bulunur bir ahmaksın..." Sadece bu değildi. Biraz önce bilmeden ya da hiçbir kasıt olmaksızın formülün geri kalanını da söylemişti. *Acı duyguları açar*. Bu, ikinci bölümdü. Beni Angelo'yla birlikte görmek, kendi ölümünü gerçekleştirmek için ona neden oluşturmuştu. Bunu başaramamış olmasını böylesine korktuğum şu dev aygır, Louis'e borçluydum. Louis, Colin'i seviyordu.

"Evet, belki öyleyim. Ama başkasına âşık oluşuna daha fazla seyirci kalmak istemiyordum. Elimden gelen her şeyi yapmıştım..."

"Soluk aldığımda acı duymak için kendi kaburgamı kırdım, Colin! Bunu vicdanını temize çıkarabilmen için yapmadım." Birden tekrar hatırladım. Angelo'ya olan duygularıma karşın en azından olanları hatırlayabilmek için acı duymak istemiştım. Planım ancak son anda işe yaramıştı ama yaramıştı işte. "Acının beni doğru yola yöneltmesi gerekiyordu. O sırada Morpheus'u çoktan ziyaret etmiştim ve her şeyi biliyordum. Tüm bunları ne pahasına olursa olsun Angelo'dan gizlemeliydim ama bu ancak kendimi duygularıma terk ettiğim takdirde mümkündü, hem de onlardan beslendiğini bildiğim

halde. Çünkü düşüncelerimi okuyabiliyordu. Beni tanıyordu. Ve bir şey daha..." Şimdi artık başka türlüünü yapamazdım... artık Colin'in gözlerine bakmam gerekiyordu, üstelik kaçamak ve tesadüfmüş gibi değil, doğrudan ve birkaç saniyeden daha uzun. Yana devrilmem için onunla yatmam gerekmediğini kalbim tekleyerek anlamıştım. Bir tek bakış yetmişti. "Angelo'ya âşık değildim. Tüm bunların aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Evet, onunla ilgili erotik hayaller kurmuştum ama bunu ona âşık olduğum için yapmadım, aksine ona yakın olmak için bu bir olanaktı..."

"Bağışla canım ama bu âşktır."

"Hayır, değil. Seni aldatmayı ya da terk etmeyi asla düşünmedim, bu tamamen konu dışı. Bu daha çok... ah, nasıl açıklayabilirim? Onun sahip olduğu şeylere, kayıtsızlığına, özgüvenine, içindeki neşeye, canlılığa, gençliğe sahip olmak istedim... tüm bunlar bende de olsun istedim. Kendim için. Sanırım bu arada kendimi bir karabasan gibi hissettim. Tüm bunları kendim için ondan almak istedim. Bunun açlığını çekiyordum. Hâlâ da çekiyorum..." Bir ara vermem gerekti çünkü kendi sözlerimden midem kalkmıştı. "Ondan, bana yaptıklarından nefret ediyorum ama onun büyüünün oluşturduğu şeye karşı özlem duyuyorum. Bu da beni kendimden nefret ettiriyor. Böyle bir şeye özlem duymamalıyım ..."

"Bu muydu?" diye alçak sesle sordu Colin. "Sadece özlem miydi? Başından beri?"

"Sadece mi? Özlem çok şey ifade edebilir Ve bu özlem ilk kez onunla karşılaştıktan sonra oluşmadı. Bu çok daha önceden vardı."

"Demek ki seninle ilgili asla gerçek bir şansım olamazmış..."

Çaresizlikle başımı iki yana sallarken Gianna'nın önerisini hatırladım. Ona söylemelisin. Bunu öğrenmeli! Colin'in gözünde kirletilmiş gibi görüneceğimden korksam da onun bu önerisine kulak vermeliydim. Ne de olsa Gianna ilişkilerde uğradığı felaket konusunda benden on yıl ilerideydi. Belki de gerçeği söylemek en iyi yoldu. Derin bir soluk alıp Santorini'de görüp yaşadıklarımı, Angelo'nun karizmasının Grischa'nın yüz çizgilerine nasıl sızdığını, hayatım boyunca, Colin'den önce, her şeyin başladığı geçen yazdan çok daha önce onun hep var olduğunu tutuk bir sesle anlatmaya başladım. Colin hareketsiz bir yüzle, neredeyse orada değilmiş gibi içine kapanmış bir halde beni dinledi. Acaba ne düşünüyordu?

“Biraz önce söylediğim, bana en fazla acı veren şey,” diyerek birkaç dakika sonra ekledim. “Bana karabasan değil, hep bir insan gibi göründü. Sadece benden biraz daha farklı beslenen bir insan. Ve sonsuza dek yaşayabilen, sonsuza dek genç kalabilen biri. Bana çok masum görünmüştü. Bunu hâlâ özleyorum, bu yanlış, zayıflık ve delice.”

“Sanırım bu değil.” Colin bana geri dönmüştü. “Angelo’nun nasıl avlandığını bilmek ister misin?” Huzursuzca başımı salladım. “Anlattığın bunca şeyden sonra, bu ancak böyle olabilir...” Colin perçemlerini alından çekerken ağzının kenarlarındaki çizginin derinliğini kaybettiğini gördüm. Düşündüğü şey, onu umutlandırmış gibiydi. “Angelo sadece gençlerin anı ve rüyalarını çalmış olmalı, yaşları on iki ila en fazla yirmi olan insanların, hem de büyük miktarlarda ve acımasızca. Her zaman toktu. Bir karabasan ne kadar toksa, o kadar insan gibi görünür, bunu benden biliyorsun. Öylesine pürüzsüz ve saydamdı ki kurbanlarının gençliğini dışarı yayıyordu, bence hayranlık duyduğun ve özlemini çektiğin şey de bu. Angelo değil, aksine yağmaladığı genç kurbanlarının güzel duygu ve rüyaları. Onu böylesine çekici yapan buydu, hem erkeklerin hem de kadınların ondan hoşlanması bu yüzdendi. Düpedüz hırsızlık.”

“Ah, bana ne anlattı, biliyor musun?” Ansızın öylesine öfkelenmişim ki sözlerim havada tabancadan çıkan kurşun gibi patladı. “Dengeli beslendiğini ve hiç kimseye zarar vermediğini... Ayrıca insanların rüyalarını reddettiğin ve bu yüzden kontrol edilemez olduğun için kendine katlanmadığını! Yalancı pislik!”

“Son söylediği pek de yanlış sayılmaz. Hayvanlardan beslenmek zordur. Bunu sadece uyanık oldukları zaman yaptığım belki gözünden kaçmamıştır...” Hayır, bu gözümden kaçmamıştı. Ama doğrudu. Onu izlediğim zaman hayvanlar uyanıktı. “Onlara kendilerini savunmaları için fırsat vermek istiyorum. Kendi açlığını dindirmek için iyi bir temel değil. Ama Angelo’nun kendi saldırganlığına yönelik sana masal anlattığını anlamıştım.”

“O halde neden onu öldürmedin?”

Colin şaşkınlıkla güldü. “Çünkü bunu yapamazdım! O benden yaşlı!”

“Ama o... o Cambion olduğun için senin daha güçlü olduğunu söyledi, istersen onu paramparça edebilirmişsin.”

“Evet, seni kendi tarafına çekmek için başka bir hile daha. Zavallı, çaresiz Angelo ve kötü Colin. Bunu yapamazdım, ayrıca bunun için yeterince beslenmiyorum, öyle olsa bile bu seni benden daha fazla uzaklaştırırdı. Aç olduğumda içimde köpüren kötülüğün ancak insanlara zararı dokunabilir, karabasanlara değil. Angelo’nun *beni* öldürmediğine sevinmem gerek çünkü o zaman artık senin için hiçbir şey yapamazdım. Eğer kendini çıplaklığının tüm görkemiyle ona göstermeyip dikkatini benden çekmeseydin, herhalde beni Sila’dayken hepinizin gözü önünde öldürürdün.”

Birden ayağa fırladım ve kendimi sakinleştirmek için Colin’den birkaç adım uzaklaştım. Bu durumdayken ağlamadan ya da utançtan kendimi tokatlamadan onunla konuşmaya devam edemezdim. Yalanlar, yalan üstüne yalanlar. Beni Angelo’ya bağlayan şeylerin içinde doğru olan neydi? Bunların içinde doğru olan herhangi biri var mıydı? Ama Colin’in anlattığı şeylerin omuzlarımdaki yükü bir parça hafıflettiğini hissediyordum. Angelo’ya değil, onun başkalarından aldığı şeylere özlem duymuştum... Bu özlem daha bu sabah, Gianna’yla birlikte seyyar manavın arabası önünde dururken hiçbir uyarıda bulunmaksızın beni yeniden etkisi altına almıştı. Bunu tetikleyen kişi, küstahça gülerek Gianna’yla flört eden ve portakallarla yaptığı ustaca hokkabazlıkla övünen manavın oğluydu. Şişman, kısa boylu ve gözleri tombul yanaklarının arasında kaybolmuş olduğu halde bana hemen Angelo’yu hatırlatmış ve oradan koşarak kaçmak istemiştım. Angelo’nun ondan da bir şeyler çalmış olması pekâlâ mümkündü. O, genç duyguların deposuydu, benim erişemeyeceğim kadar uzağımda olan ne varsa, hepsini kendinde toplamıştı. Kumların içinde ağır adımlarla ilerleyerek Colin’in yanına geri döndüm. Benden kaçıp gideceğine dair hissettiğim korku birdenbire yok olmuştu. Louis ayağa kalktı, ona arkasını dönerek yorgun adımlarla kurumuş çalılıklara doğru ilerledi.

“Angelo sadece başkalarının gençliğini çalmakla kalmadı,” dedim tok bir sesle. “Her şeyden önce, benim gençliğimi çaldı. Bugün on dokuz yaşıma bastım, hayatın gerçekleri beni bekliyor ve son özgür yazımı boşa harcadım. Geçip gitti... Bir daha asla genç olamayacağım, asla olmam gerektiği gibi olamayacağım. Geriye dönüp her şeyi düzeltmek, kolaylaştırmak istiyorum. Eskiden hep yaptığım gibi sahte davranmaksızın kendim olmak istiyorum.”

“Ve ben de yirmi yaşımı geride bırakmak istiyorum. Aramızdaki fark bu ve bu hep kalacak. Saçlarımın kırışmasını, derimin kırışmasını istiyorum, kemiklerimin çatırdadığını duymak istiyorum. Seninle sevişirken sana dokunmak istiyorum. Hatta ereksiyon olmasam da fark etmez. Yaşlanmak istiyorum. Dinlenebilmek istiyorum. Ve ölmek.”

“Demek bunu hâlâ istiyorsun.” Bu konudan söz ettikçe ağız kenarlarımda hissettiğim o acı çizgi bundan sonra bana hep eşlik edecekti. Bu yaz beni çizip geçmişti.

“Evet. Ama bunun için artık sana yalvarmayacağım. Sana söz veriyorum.” Colin sağ elimi alıp içini öptü. Bu, yumuşak ama nazik ve mesafeli bir mühürleme gibiydi ama içimi hiçbir şekilde rahatlatmamıştı.

“Ölümsüzlüğün gerçekten de iyi hiçbir tarafı yok mu?” Angelo onu bana tarif ederken hep en büyük ikramiye gibi göstermişti.

“Ah, evet, elbette var. At gübresinin tüm fiziksel hallerini biliyorum. Bu her tür fizik eğitiminin yerini tutar. Dalga geçmiyorum.”

“Artık hiç korkmak zorunda kalmamaya sevinebilmek çok güzeldi. Bu öyle rahatlatıcıydı ki.” Bunun için duyduğum sevinçte bana eşlik etmiş olan o sıcak ve yumuşak rehaveti şimdi bile hissedebiliyordum. “Bir daha hiçbir şeyden korkmamak. Ne hastalıktan ne ölümden.”

“Ama seni insan yapan tam da bunlar. Kaybedecek bir şeyin var. İnsanın kaybedecek hiçbir şeyi olmaz ve her şey sonsuza dek sürerse, o zaman her duygu artık bir fazlalıktır.”

“O halde insanların daha iyi varlıklar olduğu söylenebilir mi?” diye sorarak bakışlarımı Colin’in siyah bilekliğine diktim. “Sana neler yaptıklarını unutma.”

“Bunu asla unutmayacağım. Evet, onlar da insandı. Ama bence bizim gibiler her geçen yıl açıklarının çaplarını genişletmeye devam ederken en kötü, en aşağılık insanın bile günün birinde ölebileceğini söylemek bir tesselli,” diye karşı çıktı Colin. “Ölüm, bizi insanlardan ayıran şey. Bu bir lütf.”

“Bundan sonrasının nasıl devam edeceğini bilmiyorum...” Sesim artık bir fısıltı halini almıştı. “Nasıl bir hayat süreceğim? Bu nasıl görünecek? Nasıl bir anlamı olacak? Eve geri dönüp her şey yolundaymış gibi yapamam... okula devam edip evlenemem... çocuk yapamam...”

“Bu, artık uzlaşman gereken şey. Hayatınla uzlaşmalısın. Ve ben de ölümsüzlüğümle uzlaşmalıyım. Daha önce de söylediğim gibi, Lassie...”

Colin dalgın bir tavırla kaşlarının üzerine okşadı, sonra parmakları elmacık kemiklerimin üstünde dolaştı. “Bir aşk romanı için güzel bir sonumuz vardı. Buradaki son, gerçeği yazıyor Bu yüzden yazarlar başka şeyler uyduruyor. Bu yüzden basit ve ucuzlar.”

“Hiç şansımız yok mu? İkimiz için de bir şans olması gerek. Seni seviyorum.”

“Öyle mi, seviyor musun? Hâlâ? Budala olan ben miyim? *Mo cridhe*,⁷⁴ her şey eskisi gibi, sadece son derece berbat bir ara bölümle kesintiye uğradı. Ama bunun dışında hiçbir şey değişmedi. Yaşlıyım ve ölmek istiyorum, sense gençsin ve yaşamak istiyorsun.”

“Ama artık kendimi hiç de genç hissetmiyorum.”

Başımı Colin’in omzuna yasladım. Şimdi farkına varmaya başladığım şey, en büyük kâbusumdu. Çocukluğumdan beri beni kovalıyordu. Şimdi onu tüm korkunçluğuyla biliyordum. Bu, benim kaybettiğim yazımdı. Colin her zamanki gibi beni kollarına aldı, göğsündeki gergin ve aç çağıltıyı her zamanki gibi duymaya başladım. Belki hâlâ beni seviyordu ama geleceğimiz açlığın kovaladığı ve benim gittikçe yaşlandığım, onunsa her zaman genç kaldığı gerçeğiyle gölgelenmiş, kısa vadeli buluşmalardan oluşacaktı. İtalya’ya ilk geldiğimiz günlerde söylediği gibi: Kendimden sürekli şüphe edecektim, çok az olan dostlarımız kendilerini bizden uzak tutacaktı, onu suçlamaya başlayacaktım, kavgaya edecek hatta birbirimizden nefret edecektik...

Gianna ve Paul birkaç gün içinde eve döneceklerdi. Annem yarın gidiyordu. Tillmann bağımlılığından kurtulana dek bekleyecekti. Piano dell’Erba’da tek başıma kalamazdım. Burada ne yapacaktım? Kalabriya’da da bir süre sonra kış başlayacaktı. Ama yine de yazdan geri kalan günlerin tadını çıkarmak istiyordum... bu sadece suda oturup Colin’le bu yerde paylaştığımız tek tük güzel anıları anmak olsa da.

“Bana bir iyilik yap, Lassie. Geçen yaz bunu sen benden istemiştin. Şimdi bunu ben senden istiyorum.”

“Nedir o?” Dudaklarımı onun soğuk boynuna bastırdım.

“Bana veda etmeden gitme. Bunu kaldıramam.”

İNANÇ, UMUT, SEVGİ

Bir kez daha doğruldum ve kumsalda yalnız olup olmadığımdan emin olmak için arkama baktım. Batmakta olan güneşin sıcaklığı enseme ve denizden çıktuktan sonra boğazıma yapışmış olan saçlarımı ısıtıyordu. Bikinim çoktan kurumuştur. Yüzerken, hep çok sevdiğim o güzel gevşeme içimde yayılmaya başlamıştı. Sudan çıktıktan sonraki en güzel şeydi bu. Tatlı yorgunluk.

İki mektubu almak için sağ elimi plaj çantama attım. İkisinin de birbiriyle ilgisi olmadığı halde bir tanesi, diğerini okuyabilmem için bana cesaret verecekti. Babamın mektubu neredeyse on dört gündür açılmamış halde komodininin çekmecesinde duruyordu. Ama üzerinde adresimin özenle yazılmış olduğu ve pulu damgalanmış olan ikinci mektubu bu sabah almıştım. Bay Schütz'ün ekspres postayla Kalabriya'ya gönderdiği büyük zarfın içinden çıkmıştı. Annem evle ilgilenip posta kutusunu boşaltması için ona rica etmişti. Çünkü ikisi de buraya gelmek için apar topar yola çıktıkları için bu işlerle ilgilenecek biri olmamıştı. Yine Rufus'un da acil bakıma ihtiyacı vardı. Annem bu iş için yaşlı komşularımıza daha fazla güvenemezdi, özellikle de Gianna'ya hiç.

Nedense, bu mektubu okuduktan sonra babamın mektubuna dayanabileceğime dair bir düşünceye tutunmuştum. Gönderenin adını okumak için onu defalarca gözlerimin önünde tuttum. Bu anı rüyalarımda birçok kez yaşamış, satırları gözlerimin önünde çizgiler halinde uzayıp harfler yok olduğu için her seferinde düş kırıklığı içinde okuyamadan uyanmıştım. Oysa hayır, rüya görmüyordum. Gönderen: Grischa Schönfeld. Fribourg, İsviçre. Tillmann'la konuşurken tam on ikiden vurduğum için yine gülümsemeden edemedim. Onun İsviçre'de yaşadığını tahmin etmiştim. Bu ona uyuyordu.

Başparmağımla zarfı yırtıp bir not defterinden koparılmış kareli, basit kâğıdın katlarını açarken kalbim delicesine çarptı. Gözlerim hemen kargacık burgacık, özensiz genç elyazısına yapıştı.

"Hey, Elisabeth,

Bu mektuba nasıl başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Aslında önce yanıt vermeye niyetim yoktu çünkü e-postanı oldukça tuhaf bulmuştum. Neredeyse biraz gizemliydi. Ama diğer taraftan birinin benim için endişelenmesinden gurur duydum. (Yoksa hiç kimse benim için asla endişelenmez.) Şimdi bir ders iptal oldu, kafeteryada oturuyorum ve... eh, böyle işte.

Birden sana yanıt vermem gerektiği hissine kapıldım. Yani, sana söylemek istediğim şu: Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Ah, iyiyim ne kelime... Santorini'deki tatilden döndüğümünden beri hiçbir şey bu kadar ters gidemezdi. Kız arkadaşım birden aksileşti ve birkaç gün süren kavgadan sonra beni terk etti çünkü değiştiğimi düşünüyor. Dedğine göre büyü bozulmuş. Artık parlaklığım kalmamış. Ama dost kalabilirmişiz. (??)

Sonra barmenlik işimden de oldum çünkü patronum başlarda olduğu gibi artık bara çok fazla kız çekmediğimden ve kendimi işime vermek yerine sürekli dalgın dolaştığımdan şikâyet etti. Bence, kızların azaldığı doğru olsa bile, açıkça benden kurtulmak istedi. İşten atıldıktan sonra saatlerce aynada kendime baktım ve değişen bir şey olup olmadığını araştırdım ama hiçbir şey bulamadım, en küçük bir sivilce bile. Her zamanki gibi görünüyorum.

Tamam, bu yetmiyormuş gibi bir de bizimkilerle kapıştım. Birdenbire artık okulum için para ödemekten vazgeçtiler... Bu, herhalde ailelerin çocuklarına vermek istediği şu tipik derslerden olmalı. Dediklerine göre, artık onları eskisi gibi parmağımda oynatamayacakmışım. Yani artık gülücüklerle onlara baskı yapamayacağım.

Üstüne üstlük tenis oynarken dizimi incittim. Menisküs.

Ama hey, kendimi çok iyi hissediyorum. Kulağa biraz aptalca geliyor, biliyorum. Ama birkaç gün önce kafeteryada bir kızla tanıştım. Pek hoş sayılmaz, güzel bir vücudu bile yok (ayrıca senin gibi gözlüklü) (tamam, bu şimdi hiç de hoş olmadı, değil mi?) ama beni eski kız arkadaşlarımdan çok daha farklı görüyor. Açık ve net. Sanki ruhumun çine bakıyormuş gibi. (Peh, çok klişe oldu.) (ama öyle.)

Onunla birlikteyken sürekli kusursuz erkek havalarında takılmak zorunda hissetmiyorum (Elbette kusursuzum ama insan bunu her saniye kanıtlamak zorunda olmamalı:))

Ailemle aramı mutlaka yine düzeltirim. Ve yeni bir iş de bulurum.

Buna çok fazla inanıyorum çünkü tatilden döndüğümde beri hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Herhalde İsviçre'nin sağlıklı havasından olsa gerek. Bir gece rüyamda seni gördüm ve bu yüzden... sana yazmam gerektiğini düşündüm.

Hey, insanın hiç tanımadığı birine mektup yazmasının gerçekten tuhaf olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Tek hatırladığım, sakın, yoğun (ve bazen üzgün...) bakışların olduğu. Hatta belki biraz da tehlikeli, tıpkı şu Hurts'ün Wonderful Life klibindeki kız gibi. Solistle klavyecinin arasındaki. O kız bana seni hatırlatıyor. O videoya bakmalısın. Black'in değil, Hurts'ün Wonderful Life'i. Tamam mı? Hurts! Harika bir şarkı.

Evet, bilmiyorum. Her şey çılgınca, değil mi? Şimdi bitirmem gerek. Susi birazdan gelir. (Bu, o kız).

Hoşça kal, dediğim gibi: Her şey yolunda!

Grischa."

"Ah, Grischa, seni kaşarlanmış maço." Göz pınarlarımda biriken sıcak bir damla yaşı sildim... aklımın başıma getiren bir damlayı. Bu mektup içimde hiçbir şekilde hemen eve koşup yanıt yazmakla ilgili acil bir ihtiyaç oluşturmamıştı. Bana verdiği daha çok, ağzımı tıkamam gerektiğine dair bir duyguydu.

Evet, Grischa'nın eski kız arkadaşı bunu çok doğru ifade etmişti. Oysa bilinçaltında onu korkutan, tam da artık eksikliğini hissettiği bu şeydi: Grischa'nın büyü bozulmuştu. Büyü gitmişti. Ama artık tekrar derin ve rahat uyuyor, rüya görüyordu (hatta beni bile). Yıllarca Angelo tarafından etkilendikten sonra, onu ilk kez gerçekte olduğu gibi görebilen bir kız bulmuştu. Onu kurtarmıştım.

Tamam, itiraf ediyorum, mektupta başka şeyler yazmasını umuyordum, kişisel, duygu dolu, daha olgun şeyler. Ama bu, hayatımı kolaylaştırmak yerine çok daha karmaşık hale getirirdi. Grischa benim için özel anlamını

koruyacaktı ama bu mektup daha Santorini'deyken hissettiğim şeyle ilgili bir doğrulama gibiydi. Asla yakınlaşmayacaktık. Sırrımızı ben biliyordum ve bununla tek başıma yaşayacaktım. Bundan ona söz etmenin bir anlamı yoktu.

Artık babamın mektubunu açacak durumda mıydım? Bunu eninde sonunda yapmak zorundaydım, Gianna ve Paul birkaç gün içinde eve dönmem için bana baskı yapıp ikna etmeye uğraşacaklardı. Uzun zamandır Almanya'ya geri dönmek istediklerini biliyordum. Burada kalmaya devam etmek onlar için sıkıcı olmaya başlamıştı. Ve bu durumu değiştirebileceğimden kuşkuluydum. Param neredeyse suyunu çekmişti; burada tek başıma kalmaya niyetlensem bile, iki üç haftadan fazla dayanamazdım.

Ayaklarımı sıcak kuma bastırıp kalp atışlarım sakinleşene dek bekledim. Sonra babamın zarfını açtım. Onun mektubunu okumak, Angelo'nun onun katili olduğunu bilmekten daha acı verici olamazdı. Ve artık bunu yapmam gerekiyordu, yoksa bu cesareti bir daha bulamayacaktım.

Zarfı katlanmış iki kâğıt olduğunu görünce duraksadım. Birinin satırları sık yazılmıştı, herhalde asıl mektup buydu, diğeri, lanetli Avrupa haritasının siyah beyaz bir fotokopisiydi. İlk olarak onu açtım çünkü gözüme daha zararsız görünmüştü, üstelik onun da üzerinde elyazısı vardı. Gerçekten de, bu haritada güney İtalya üzerinde kalın daire içine alınmış işaret yoktu.

Tillmann'ın beni etkilemek için yaptıklarına karşı kin duymuyordum. Öyle ya da böyle, zaten İtalya'ya gelecektik. Bunu adım gibi biliyordum. Ancak, beni yeterince tanıyamamıştı. Onun sandığından çok daha dayanıklıydım. Zaten buraya gelmeye karar vermemiş olsaydım bile, Angelo herhalde bana İtalya özlemiyle dolu rüyalar yollar ve bir süre sonra yine kendimi onun kollarına atardım. Belki de bunu çoktan yapmıştı. Beni kendi bölgesinde öldürmek istemişti.

Ama babam neden mektubun içine hartitanın bir kopyasını koymuştu? Bana yazdıklarını okumak için kâğıdın arkasını çevirdim.

"Bir not daha: Avrupa haritasında bazı yerlere gidip oralarda bir tane bile karabasan bulamadığın için orijinali yırtmış ya da yakmış olabileceğin korkusu içimi kemirip duruyor. Ah, Elisa, yuvarlaklar elbette ki karabasanların bulunduğu yerleri göstermiyor (en azından böyle olmasını umuyorum!). Seni felaketin ortasına atsaydım, nasıl bir baba olurum? Zaten sandığından çok,

çok daha azlar ve neredeyse hiçbirinin sabit bir yeri yok. Hayır, yuvarlak işaretler özel bir çekiciliği olan ve senin her birini ziyaret ederek güzellikleri nedeniyle hayatta asıl neyin önemli olduğunu anlamanı ümit ettiğim yerler. Ben bunu çok geç anladım. Sen ve ağabeyin, bu yerlerde sizden hep uzak tuttuğum ışığı bulacaksınız.

O ışığın içinde aydınlandığınızda, beni düşünün."

"Pekâlâ, seni dik kafalı manipülatör, en azından artık bilmece çözüldü," diye fısıldadım ve gülümsediğimi şaşkınlıkla fark ettim. Çünkü daha dün haritayı elime almış ve daha önce pek anlam veremediğim ya da fark etmediğim diğer işaretlere tekrar göz atmıştım. İtalya'ya gitmeye o kadar odaklanmıştım ki bunlar gözümünden kaçmıştı. Ama bunlar tek başına tatile çıkanlar için çekici yerlerden oluşan bir listeydi: İngiliz Kanal Adaları, Normandiya'daki Mont-Saint-Michel, La Gomera, Korsika, Bornholm Adaları. Sadece adalar: Yoksa babam Tessa'nın denizden korktuğunu biliyor muydu? Ya da adaları eskiden beri sevdiği için mi bu yerleri seçmişti? Sadece bir işaret listeye uymuyordu ve gözümünden kaçacak kadar küçüktü. Kuzey İskoçya'nın ortasındaydı. Colin'in anavatanı. Babam bu yeri işaretlemek için büyük çaba sarf etmiş olmalıydı ama Colin'e olan aşkımı sonunda kabul ettiğini bana göstermek için bundan daha fazlasını yapamazdı.

Bunun neden dünya haritası olmayıp sadece Avrupa'yı kapsadığını da şimdi anlamaya başlamıştım. Babam Karayiplerde saldırıya uğramıştı. Onun izinden gitmemi istemiyordu; en azından bunu engellemeye çalışmıştı.

Ama artık şu andan itibaren her şeye kendim karar vermeliydim ve bunu istiyordum. Bu, uzun zamandır kaçındığım mektubu okumak anlamına gelse de.

"Sevgili Elisa,

Yetişkin hayatımda sadece üç kez kendi isteğimle kiliseye gittiğimi biliyorsun: Annenle evlendiğimde, ağabeyinin ve tabii senin (Mia bunda ısrar etti) vaftiz töreninde. Yani dindarlığım ancak isteğe bağlı olarak kaldı.

Bu yüzden özellikle İncil'den alıntılar yapmam seni şaşırtabilir. Ama bunlar her türlü dogmanın dışında ve inanç bilgisinden bağımsız olarak

varolmuşlardır, yaşamında doğru bildiğin şeyleri yapman için sana güç vereceklerine inanıyorum.

Senin ve benim gibi fazla duyarlı olan insanlar kolayca aldatılabilirler ve kendi duygularına karşı direndiklerinde çok çabuk etki altında kalabilirler. Ve bazen karar vermekten korkarlar çünkü duygularının ne kadar güçlü olduğunu bilirler.

Şüpheye düştüğün ya da bir tavsiyeye ihtiyacın olduğuna inandığın zamanlarda bu satırları okuyabilirsin.

Bunun dışında sana söyleyecek fazla bir şeyim yok... birbirimize her zaman öyle yakındık ki sana hiçbir şey açıklamam gerekmiyor. Beni harekete geçirenin ne olduğunu anladığını biliyorum."

Yanaklarımdan akan gözyaşlarımı sildikten sonra iç geçirdim ve "Ah Tanrım, baba," diyerek başımı iki yana salladım. "İncil'den satırlar mı? Bunu gerçekten okumam gerekiyor mu?"

Satırlara bir göz atmak için sayfanın arkasını çevirdim ama daha ilk kelimeler beni kalbimden vurdu.

"Sevginin ezgisi

Eğer insanların ve meleklerin dilleriyle konuşursam,

Ama sevgim olmazsa,

Ses çıkaran bir bakır ya da

Öten bir zil olurum.

Eğer peygamberlik edersem,

Ve bütün sırları bilir,

Ve her türlü bilgiye sahip olursam,

Dağları yerinden oynatacak kadar

Büyük bir imanım olursa,

Ama sevgim olmazsa,

Bir hiçim.

Sevgi sabırlıdır.

Sevgi kıskanmaz.

Övünmez.

Böbürlenmez.
 Sevgi kaba davranmaz.
 Kendi çıkarını aramaz.
 Kolayca öfkelenmez.
 Kötülüğü anmaz.
 Sevgi haksızlığa sevinmez
 Ama gerçek olanla sevinir.
 Sevgi her şeye katlanır.
 Her şeye inanır
 Her şeyi ümit eder.
 Sevgi her şeye dayanır
 Sevgi asla son bulmaz.
 Şimdi bir aynaya bakıyoruz.
 Ve sadece gizemli hatları görüyoruz.
 Ama sonra yüz yüze bakacağız.
 Şimdi eksik görüyorum,
 Ama sonra bütünüyle görecekim.
 Tıpkı kendimin bütünüyle görüldüğü gibi.
 Şimdilik bu üçü kalıyor; inanç, umut, sevgi.
 Ama içlerinde en büyüğü sevgi.

(Biraz kısalttım, umarım peygamberler beni hoş görürler. Elveda, benim küçük kızım... kendini aşacak kadar büyük olan kızım.)"

Mektubu ikinci kez, üçüncü kez okudum, sonra sadece İncil dizelerini, ta ki batan güneş kâğıdı alev gibi aydınlatana ve rüzgâr enseme ürpertene dek.

Birkaç parça eşyayı çantama koyup evin yolunu tutarken kendi kendime mırıldanıyordum: "Şimdi bir aynaya bakıyoruz. Ve sadece gizemli hatları görüyoruz ama sonra yüz yüze bakacağız." Bunun anlamı neydi? Babam neden özellikle bu satırları göndermişti? Kehanet konuşmalarını içeren giriş bölümünü ve sevgi olmadığında ses çıkaran bakır ya da öten zille ilgili satırları düşündüm. Angelo'da sevgi eksikti. O, sadece ses çıkaran bakırdı ve ben de onda her şeyin bilgeligini bulduğumu sanmıştım. Kendimi bulduğumu.

Babam bunların başıma geleceğini acaba sezmiş miydi? Yoksa bu tür şeyler hayatta her insanın başına geliyor muydu? İnsan yanılgılar yaşıyor muydu?

Hâlâ düşüncelere dalmış halde küçük kemerin altından geçip verandanın basamaklarını çıktım. Kendimi plastik koltuklardan birine bıraktığım sırada yalnız olmadığımı fark ettim. Paul ve Gianna karşımda oturmuşlardı ve sanki bir kilo kabartma tozu yutup, üstüne koca bir bardak votka içmiş gibi bir halleri vardı. Hafif çakırkeyif ama konuşmaya hevesli gibiydiler ama ağızları âdeta dikilmişti. Gianna'nın gözleri alev alev parlıyordu. Ağlamış mıydı? O halde neden mutluluktan sarhoş gibi gülümsüyordu?

"İyi misiniz?" diye sordum ve Paul'ün yüz ifadesini anlayabilmek için başımı hafifçe yana eğdim. Gururlu bir hali vardı. Ama... korkmuş bir hali de vardı. Evet, korkuyordu. Gianna'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Korkudan sırtıtmak da ne oluyordu?

"Püf," dedi Gianna canlı bir kahkaha atarak. "İyiyiz, eh, bilmiyorum doğrusu... Ne dersin, Paul?"

"Hömm," diye yanıtladı Paul sarhoş gibi bakarak. Hömm! Pekâlâ, bu "Hömm" de neyin nesiydi?

"Hadi, ona söyleyelim," diye üsteledi Gianna. "Ben söyleyeceğim! Hayır, sen söyle. Ben yapamam."

"Bu ne şimdi böyle?" Bu ikisi sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Sen..." Ağzı kulaklarına varan Paul resmî bir tavırla boğazını temizledi. "Teyze oluyorsun. Kutlarım."

Teyze? Ben, teyze! Bunun anlamı...

"Yoo," dedim inanmayarak.

"Evet." Gianna'nın gözleri nemlendi. "Üçüncü aya girdim. En az. Kendimi kötü hissetmem bu yüzdendi... o ruh hali değişikliklerim de sanırım."

Tabii ya, ruh hali değişmişti, hem de ne değişmek.

"Ellie teyze... kulağa çok demode geliyor. Gri tayyörlü, yün çoraplı bir kadın gibi," diye yakındım. Hâlâ doğru dürüst düşünemeyecek kadar sersemlemiştim. Gianna... hamile miydi? Bir bebeği mi olacaktı? "Hap kullanmamış mıydın?"

"Evet, kullandım. Ama size geldiğimde yaşadığım ruhsal çöküntü yüzünden günlerdir öyle kötüydüm ki haplar herhalde gerektiği gibi etki

etmedi. Sanırım daha o zaman hamileydim. Anlaşılan, ağabeyinin cephanesi oldukça keskinmiş.”

“Ah, lanet olsun, Gianna...” Bu haberin önemini ancak şimdi kavramaya başlamıştım. Geçtiğimiz haftalarda Gianna’ya sürekli gerginlik yaşatmıştım, benimle birlikte karantinaya girmiş, ardından Angelo yüzünden girdiğim transa tanık olmuş ve beni bundan çıkarmak için boşuna bir çabaya girişmişti... ve tüm bunlar olurken bebeğini karnında taşıymıştı! Onu kaybedebilirdi... Sadece karabasanlara yakın olduğu için bile. Colin, Tessa. Angelo. Ve... ben de mi? Ben de ona zarar vermiş miydim?

“Ona Valium verme, demiştin, hatırlıyor musun?” diye sordu Paul. “Bu altın değerinde bir tavsiyeydi. Her zaman söylerim; içgüdülerin çok güçlü, kız kardeşim.”

Ah, Tanrım! Daha sonra kaynar suyla dolu küvetin içine oturmuştu! Bunun beni nasıl etkilediğini hâlâ çok iyi hatırlıyordum, bunun ona zarar vereceğinden emin olduğum için Gianna’yı küvetten çıkmaya zorlamıştım.

“Colin’in de içgüdüleri çok güçlüdür,” diye tamamladı Gianna. Bunu sanki kendi yetiştirdiği birinden söz edermiş gibi gururla söylemişti. “İstemiyorsam, yanına yaklaşmamamı söylemişti, hep ondan uzak durmak istemiştım... anlaşılan, bu yüzdenmiş.” Elini korumak istermiş gibi karnına koydu. “Kızma, Ellie ama stres hamilelere iyi gelmez.”

“Hayır, kızmadım, kesinlikle haklısın. Eve geri dönmek gerek Gianna. Hemen.”

“Biz de bunu istiyoruz.” Özür dilercesine bana baktı. “İstersen Tillmann ve Colin’le burada kalabilirsin. Mümkün olduğu kadar çabuk iyi bir doktora gidip her şeyin... yolunda olup olmadığını anlamak istiyorum. Bebeğin, yani. Bu akşam yola çıkacağız.”

“Elbette. Anlıyorum. O zaman... eşyalarınızı toplamaya başlayın, tamam mı?”

Sesim şimdiden titremeye başlamıştı. Kendimi güç bela odama atıp kepenkleri kapadım ve sonra titreyerek yere yığılıp kadım. Gianna her gün bebeğini kaybedebilirdi... Hatta diğerleriyle birlikte yanan ormanda peşimden yürümüştü. Ona hiçbir şey olmaması bir mucizeydi. Karnında rahatça uyuyan cenin son derece dayanıklı ve hayata bağlı olmalıydı. Tabii sağlıklıysa... Sağlıklı ve normale.

Acaba Colin'den ona bir şey geçmiş miydi? Ya da Tessa'dan? Angelo'dan? Gianna bu tehlikelerden haberdar mıydı? Ama bu tehlikeler neydi? Bebek Paul'dendi! Yine de Tessa, Colin'i anne karnındayken etkilemişti. Gianna'nın yakınına gelmiş miydi? Ona bir şey yapmış mıydı?

"Hayır," dedim kendi kendime. "Hayır. Gianna, Colin'in annesi gibi değil, o güçlü ve tüm batıl inançlardan uzak. Tessa ona hiçbir şey yapamazdı. O harika, sağlıklı bir bebek olacak."

Bu çıkarımlarım korkumu biraz olsun bastırabilmiş ancak beklenmedik bir şekilde yerini her şeyi yiyip bitiren ve gözyaşları içinde öğürürcesine hıçkırmama neden olan bir kıskançlığa bırakmıştı. Ağabeyim baba olacaktı... Gianna ve onun bir bebekleri olacaktı. Bir aile kuracaklardı. Biraz önce öylesine mutluydular ki! Yapabilecek yeni bir başlangıç bulmuşlardı, hiç planlamadan, beklenmedik bir anda ve büyük olasılıkla kariyerlerini oldukça tehlikeye atarak ama bu yeni bir başlangıçtı. Bense hâlâ bir çocuk istemiyordum, bu konuda hiçbir şey değişmemişti, bunun için henüz çok gençtim. Ama etrafımda kendi dikmiş olduğum, metrelerce kalınlıktaki duvarı hissediyordum ve şimdi onu kırmak için fazla korkaktım. Benden başka hiç kimse benim için bir gelecek oluşturamazdı. Bunu kendim yapmalıydım.

Angelo'nun gözlerini kör edip kumsala inmek üzere arkamı dönükten sonra, artık yapılacak başka bir şey kalmadığını düşünmüştüm. Yanılıyordum. Yapacak bir işim daha vardı. Verdiğim sözü henüz yerine getirmemiştim.

Artık bunu yapacaktım ve bu kararı almak bir dakikalık bir işti. Colin, isteğini kendi çıkarımı düşünmeksizin ve gerçeği göz ardı etmeksizin bir kez dürüstçe düşündüğüm takdirde bu kararı vermenin ne kadar kolay olabileceğini biliyor olmalıydı. Başka çarem yoktu. Diğer bütün seçenekler kapalıydı ve hayatım boyunca acı çekecektim. Colin'in hayatı sonsuza dek sürecekti. Bunu ona yapamazdım.

Sevgi her şeye dayanır, inanır, her şeyi ümit eder. Dayanma kısmı tartışmaya açıktı. İnanç da öyle. Ama ümit... Sevgi her şeyi ümit eder. Umuda ihtiyacım vardı. Bana yardım edebilecek tek şey buydu. Büyük umutlar.

Ayağa kalktım, merdiveni çıkıp kapıyı çalmadan Tillmann'ın odasına girdim. Yatağında yatıyordu. Ellerini başının altında kenetlemiş, eğik tavana pembe renklerini yansıtan güneşin son ışıklarını izliyordu. Soracağım soruyu bulana dek sessizce yatağının kenarında oturdum.

“Bir insan ne kadarına dayanabilir? Ne kadarına?”

Yanıt vermeden önce uzun süre her zamanki gibi uzun uzadıya düşündü.

“Her şeye, sanırım. Doğru yaptığına inandığı sürece. Doğru yolda olduğu sürece.”

“Bana bunun için yardım edebilir misin?”

“Daima.”

Karanlık basana dek sessizce oturduk. Bunun iki nedeni vardı Gianna'yla tekrar konuşmam gerekti. İlki; karabasanların hamileler üzerindeki etkileriyle ilgili Colin'den öğrendiklerimi en azından ona da anlatmalıydım. İkincisi; eskisi gibi içimi kemiren bir şey vardı, ortadan kaldırmak ya da en azından açıklığa kavuşturmak istediğim son bir kuşku. Onu yatak odasında buldum. Elbiseleri dolaptan çıkarıp bavula yerleştirmekle meşguldü.

“Gianna... sana bir şey daha söylemem gerek. Bebekle ilgili. Seni korkutmak istemem ama...”

“Hiçbir şey söyleme, Ellie.” Elindeki pantolonu bir kenara bırakarak kafamı meşgul eden şeyin ne olduğunu biliyormuş gibi ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Bu bebeği seveceğim. Onu seveceğim. Başka hiçbir şeyin önemi yok, tamam mı? Doğacak olan ister küçük bir karabasan olsun, ister kıpkırmızı yüzlü, öfkeli bir insan bebek. Onu seveceğim. Onu şimdiden seviyorum. Hep sevdim.”

“Hamile olduğunu biliyor muydun?”

“Sezmiştim. Bir şekilde sezdim. Buraya ilk geldiğimizde, bir kez yataktan kalktım. Karnımda tuhaf bir duygu vardı, sanki içime bir şey yerleşmişti, kötücül değil, huzurlu bir şey. Ama bunca stres ve korkunun içinde böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermedim... ayrıca âdetlerim, şey... ah, unut gitsin. Doğruyu söylemem gerekirse, bunun hesabını hiçbir zaman iyi tutamadım. Evet, şimdi Colin de bebek gelene dek ondan uzak durmamı söyledi. Ama vaftiz babası olmayı seve seve üstlendi. Ona en pahalı ve en güzel hediyeleri gönderecek bir vaftiz babası.”

“Colin yanında mıydı?”

“Evet, biraz önce, sen yukarıdayken.” Gianna pencereyi işaret etti. “Louis'i ahıra götürüp kumsala indi. Biz gider gitmez Tillmann'ın yanına uğrayacak.”

“Gianna, sizinle birlikte gelmeyeceğim. Burada kalacağım. Tillmann... tekrar iyileşene dek. Bir şey daha var. Belki dar kafalı biriyim ama Angelo bana bir şeyler çıtlattı ve bunu seninle paylaşmam sanırım doğru olacak.”

Gianna bakışlarını pencereden ayırıp şaşkınlıkla bana baktı. “Benim hakkımda mı? Benimle ilgili bir şey mi söyledi?”

“Doğrudan değil. Bunu tesadüfen öğrendim. Bana neden Elisa dedin? Asıl nedeni neydi? Çünkü Annesi Sabeth’e Elsbeth diyordu, Elisa değil. Bunu Angelo’dan öğrendim.”

Gianna yakalanmış gibi ağzını buruşturarak kendini yatağın üzerine bıraktı. “Kahretsin... şimdi çok utandım. Elisa dendiğinden emindim. Öyle değil miymiş?”

“Hayır. Google’dan baktım.” Gerçekten cep telefonumdan bakmıştım. Hanna, Sabethe’e Elsbeth diyordu.

“Eyvah, bu çok utanç verici. İtiraf ediyorum, o kitabı yıllardır okumadım...”

“Evet, uymayan tam da bu. Beni artık hiç hatırlamadığın bir roman kahramanının adıyla nasıl çağırırsın? Bu bir bahaneydi, değil mi?”

Gianna gerginlikle kolyesinin ucunu gümüş zincirde ileri geri kaydırmaya başladı. İleri geri, ileri geri.

“Gianna, bana Elisa dedin çünkü babamın benim için kullandığı kısaltmanın bu olduğunu biliyordun. Değil mi? Bunu biliyordun. Kahretsin...” diye sövdüm yanıt vermeyince. Sinirlerim artık açığa çıkan bunca sırrı kaldırmıyordu.

“Haklısın,” diye fısıldadı Gianna sonunda kolyesiyle oynamayı bırakarak. “Sana doğrudan Elisa dedim çünkü baban da sana böyle demişti.” Pişman bir ifadeyle yere baktı. “Bunu fark ettiğinde, uygun bir bahane bulmaya çalıştım, gördüğün gibi, kötü bir yalancıysan foyan çabuk meydana çıkıyor.”

“Bunu fark eden ben değildim. Angelo söyledikleriyle dikkatimi çekti,” diye sabırsızlıkla açıkladım. “Ama bu sana karşı şüphelerimi arttırdı. Anlaşılan, boş yere değilmiş.” Angelo’nun bu noktada haklı çıkmış olmasından nefret ediyordum. “Demek babamla benim hakkımda konuştun. Onu tanıyordun, değil mi?”

“Buna tanımak denmez ama...” Birdenbire Gianna’nın gözlerinde yaşlar parladı. Ona böyle yüklendiğime pişman olmuşum. “Ellie, insanlara

yardım etme hastalığım olduğunu sana daha önce söylemiştim. Baban o akşam nedense üzgün görünüyordu. Biriyile konuşmak ister gibi bir hali vardı, sanki bir şey kafasını meşgul ediyordu. Gazetecilikte neden bir türlü yükselenmediğimi biliyor musun? Çünkü yazım için yeterince malzeme topladığım halde hep daha fazlasını dinledim. Babanı da dinlemiştim. Bana senden söz etti, sadece iyi şeyler. Sana benzediğimi düşünüyordu ve sana Elisa derken o halini hiç unutamadım.”

“Benim konum nasıl açıldı?” diye sıkıntıyla sordum.

“Kongreden ve üstün zekâdan söz ediyorduk, bir ara ona bir soru sorduğumda, birden senden söz etmeye başladı... Fazla özel şeyler değildi, inan bana, Ellie.”

Üstün zekâ mı? Babam beni üstün zekâlı olarak mı görmüştü? Peki neden benim bundan haberim yoktu?

“Bunu bana basitçe söyleyemez miydin?” diye Gianna'ya sordum. “Sana bunu Hamburg'dayken de sormuştum. Bunda çekinecek ne vardı?”

Gianna omuz silkti. “Belki bunu yapmalıydım. Evet. Ama annemin yabancılarla benim hakkımda konuşmasından hep nefret etmişimdir. Bunu çok utanmazca buluyordum, bu yüzden bunu kendime sakladım ve sana gerçeği söylemedim. Çünkü ben de senin için yabancı biriydim, değil mi? Baban için de öyle. Ama artık seni seviyorum. Paul'ü de...”

“Hayır, bence sen bir yabancı değildin.” Babamın aşılması zor sorununa ve tuhaf kişiliğimi desteklemek için giriştiği çaresiz çabalara kızmaktan çok şaşırarak başımı iki yana salladım. Yoksa sadece sohbet etmek mi istemişti? Buna inanmak zordu. “Bence ne babam ne de benim için bir yabancıydın. Bir saniye bile olmadın.”

Gianna bir karşılık vermedi ama bakışlarından, bu durumun onun için de aynı olduğunu ve babamın yasını tuttuğunu anlıyordum çünkü bu çöpçatanlığı için ona hiçbir zaman teşekkür edemeyecekti. Yollarımızın öyle ya da böyle kesişmesi gerekiyordu. Bunu yapmamış olsaydık, hayatımız boyunca ne olduğunu bilmeksizin bunun eksikliğini hissedecektik. Ona bir kez daha sarılmayı isterdim ama karnına baskı yapmaktan çekindim. Bu yüzden kapıyı yavaşça arkamdan çekerken selamlamak üzere sadece elimi kaldırmakla yetindim. Paul Volvo'yu sokağa çıkarmış, bavulları yüklüyordu. Artık sokağımız iyice sessizleşecekti. Mezar sessizliği gibi.

Veda ederken birbirimize pek fazla bir şey söylemedik. Annemle sessizce sarıldık. Başka zaman konuşacaktık. Acele ettiğimi belli etmemeye çalıştım ama verdiğim kararı dile getiremeden caymaktan korkuyordum. Kumsala, Colin'in yanına gitmeliydim, bu yüzden onlar yola çıkmadan evden ayrıldım.

Gece aydınlıktı ve gökyüzü pırl pırlıdı. Ay, denizin tam üzerinde upuzun, gümüş bir yol çizerek yükselirken yıldızlar şimdiden parlamaya başlamıştı. Karanlık bir silüetten oluşan Colin, sırtı bana dönük olduğu halde mehtabı izliyordu, bana doğru dönünce birden canlandı. Arkamızda kalan sokaktan Volvo'nun çalışan motor gürültüsü geldi.

"Demek bana veda etmeye geldin?"

Gözlerine baktığım anda içten içe ölmeye başladığımı hissettim. Onlarda tutunacak bir şey bulamıyordum.

"Evet. Korkuma veda etmeye geldim."

"Korku... korkuna mı?" Colin'i çok seyrek şaşırtırdım, ne düşündüğümü bilememesi ise daha seyrek yaşadığı bir durumdu. Ben bile düşündüklerime inanamıyordum.

"Karar verdim." Berrak sesim ritmik bir şekilde kıyıya vuran dalgaların üzerinde yükseldi. "Bunu yapacağım. Seni öldüreceğim."

Sakin ve düzenli soluk alıyordum ama ruhum boğazı kesilmiş bir hayvan gibi haykırıyordu. Başka yol yoktu. Sadece bu vardı. İnanç, umut, sevgi.

"Lassie..." Colin'in gözleri mehtapta mavimsi bir ışıkla parladı. Kolunu uzatıp omzuma dokunduğunda, yüzü yumuşak bir gülümsemeyle aydınlandı... bu, seven birinin dokunuşu değildi, bir şövalyelik ilanıydı. "Bunu yapacak mısın? Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ah Tanrım... Teşekkür ederim."

Bu olmalıydı. Onu seviyordum.

"Ne zaman?" diye sorarken yerin altımdan kaydığını hissettim. Düşecektim ve beni tutan hiç kimse olmayacaktı.

"Bana Louis'le birlikte iki gün ver. Sadece iki gün. Sonra hazır olurum. Ama bu iki günü onunla birlikte geçirmek istiyorum."

Artık şimdi ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

"Anlaştık... bana birlikte geçireceğimiz bir gece verersen. Bundan önce. Seninle birlikte olduktan hemen sonra bunu yapamam. Hazırlanmam gerek. Ama senine bir gece daha geçirmek istiyorum. Yarın. Sana uygun mu?"

“Evet. Evet, olur...” Gözlerinde en küçük bir şüphe okumak mümkün değildi. Ciddi olduğumu biliyordu. Artık aramızda yalan olmayacaktı. Asla.

“Gel. Benimle gel,” dedi gülümseyerek. “Denizi yeniden fethedelim.”

El ele ay ışığına karşı suyun içinde yürüdük, sonra yumuşak dalgalara dalarak soğuk, tuzlu suyun içinde balıklar gibi kaydık. Soluk almak gereksizdi. Colin bunu benim için yapıyordu. Beni yavaşça denizin derinliklerine, gizli hazinelerin ay ışığında parladığı ve babamın ruhunun nihayet huzur bulunduğu yere doğru götürürken, ona sıkıca tutundum ve bacaklarımı Medusa gibi beline doladım.

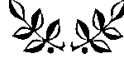
İkimizi yukarıdan izledim. Zarif, esnek ve güçlüydük, gururlu düşüncelerle ve koşulsuz güvenle kanatlanmıştık. Yüzümü incelerken, *bu benim*, diye düşündüm derin bir huşu içinde. Artık bir genç kız değildim ama kocaman açtığı gözleri köpüren deniz gibi mavi-yeşil bakan bir kadın da değildim.

Bu, Colin’in uzun zamandır kendi içinde nefret ettiği şeye veda edişimizdi, ona armağan edilmiş ve onu olduğu gibi var eden büyüyle yaptığımız son oyundu.

Tekrar karaya çıktığımızı soluk almak zorundaydım. O ise buna sonsuza dek son vermeyi umuyordu.

Sonsuza dek.

ORMANIN GÖLGESİNDE

“Becerebilecek misin? Olacak mı?”

Tillmann inik gözkapaklarıyla benden uzağa bakıyordu, sanki kafasının içinde birbiri ardına tüm noktaların üzerinden geçiyormuş gibiydi. Sonunda bana bakarak başını salladı. Yüzü solgundu, uyuşturucunun ve rehabilitasyonun soldurduğundan daha fazla. Ona herhangi bir plan anlatmamış, sadece düşündüklerimi üstünkörü söylemiştim. Hiçbir ayrıntı bilmek istemiyordum.

“Fazla şey istiyorsam, söyle...”

“Hayır,” diye kararlı bir sesle sözümü kesti. “Bu benim görevim. Asistanlık etmek. Zaman çok kısa ve bu iş benim için hiç de eğlenceli değil ama...” Tekrar bana baktı. “Bu tek olanak, değil mi?”

“Başka bir tane bilmiyorum. Paran yetecek mi? Bende de fazla para kalmadı. Hey, ayrıca sen sadece asistan değilsin.”

Nasıl bu kadar sakin olabildiğimi merak ediyordum. Kendimden korkmaya başlamıştım. Kendimi böylesine aşırı zorladığımı anlayıp ne zaman haykırarak yere yığılacaktım acaba? Kararımı verdikten sonra bunun her an olmasını bekliyordum ama buna benzer bir şey olmamıştı. Kalbim sanki dikenlerle delik deşik olurcasına sancısa da, kanım damarlarımda yavaş ve rahat akıyordu.

“Hayır, ben asistanım. Ve günün birinde başrol oynamayı çok isterim. Güzel bir rol, bunun gibi korkunç bir şey değil. Başrolümü istiyorum.”

“Onu alacaksın, umarım söylediğin şekilde olur. Güzel bir rol.”

Tıpkı onun gibi, salondaki masanın önünde ellerimi pantolonumun arka cebine sokmuş, aletlere bakıyordum. Tillmann her zamankinden daha

derin bir soluk aldı, bir iç geçirme değildi, sadece duyulabilir bir soluktu ama içindeki gerginliği ele veriyordu.

“Bu çok zor olacak. Teknik olarak değil, tam tersi...” Bir kez daha derin soluk aldı. “Onu seviyorum.”

“Biliyorum.” Soluğum bir anlığına düzenini yitirdi. Tillmann başkalarına sempati duyarken hesapsız davranan biri değildi, onun da benim gibi neredeyse hiç dostu yoktu. Ama Colin bunlardan biriydi, sadece bu kadar da değil; ona hayrandı ve kendini onunla özdeşleştiriyordu. Sarhoşluğumuz sırasında bu yumuşak duygularının Colin için de bir anlamı olduğunu fark etmiştim. İkisinin arasında normal insanların asla kuramayacağı bir bağ oluşmuştu. Yine de ciğerlerim sakinleşene dek bekledikten sonra tekrar konuşabildim. “Her şeyi yetiştirmek için önünde bütün bir gece ve hatta belki sabah da var. Sonra hazır olacağız. Burada buluşuruz. Bitiremezsen, sana yardım edebilirim. Tillmann, seni sıkıştırmak istemiyorum ama artık karanlık oldu ve o tepede beni bekliyor...”

Nasıl olup da her şeyi böylesine aklı başında ifade edebiliyordum? Bedenime yine âdeta hastalıklı bir titreme yayıldı; bu, sanki titremeyle birlikte yüksek ateşe yakalanacakmışım gibi bir histi. Titrememe bir türlü engel olamadığım için ellerimle kollarımı tuttum. Tillmann’ın gözleri yollarına masanın üzerinde dolaştı. Düşüncelerinde çoktan yapacağı işe odaklanmıştı. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu ve onun kendini aşip duygularını geride bırakacağına güvenmek zorundaydım.

“Sana bir şey daha vermem gerek Ellie.” Önümden geçip mutfağa gitti ve hemen geri döndü. Ellerinde Colin’in Tessa’nın ölümünde kullandığı gümüş samuray hançerini tutuyordu... Tessa’ya değil, kendi göğsüne batırdığı hançer.

“Bunu bu sabah kapının önünde buldum,” dedi bana bakmadan. “Bence bunu kullanman gerekiyor. Belki sana söylemem gereken...” Duraksadı.

“Söyle,” diyerek onu cesaretlendirirken soğuk, işlemeli kabzanın üzerini okşadım. Bıçağı parlatılmıştı, Tillmann’ın gözleri biçimi bozulmuş ve anormal büyük bir şekilde üzerine yansiyordu.

“Tessa’da bunu yapmak kolaydı ama belki de uyuşturucunun etkisi altında olduğum için böyle hissettim. Daha önce bunun en iyi şekilde nasıl yapılacağını araştırmıştım; güce ihtiyacın olacak. Ama öncelikle doğru yere

isabet ettirmelisin. Kemiğe batırırsan kolunu incitirsin, sonra hiç yapamazsın. Hançeri şuraya batır...” Dikkatle sol göğsüme dokundu. “Kaburgaların arasındaki şu yumuşak yeri hissediyor musun? Oradan doğruca kalbe ulaşırsın. Doğru yere isabet ettiğinde bir darbe yeter. Derisinin sert olabileceğine hazırlıklı ol.”

Evet, bunu daha önce Tessa’ya iğne yaparken fark etmiştim. İnsan derisi sertti. Ama o zaman bir hayat kurtarmak istemişim, yok etmek değil. Hançeri tutup denemek için havada salladım. Ona daha önce hiç dokunmadığım halde ağırdı ve elime uyum sağlamıştı. Metal, parmaklarımın altında hemen ısındı. Onu beyaz masa örtüsünün üzerine, diğer şeylerin yanına koydum. Eklemlerim yanıyor ve zonkliyordu. Tillmann’a veda edip Sila’ya doğru yola çıktığımda bile bu hâlâ devam ediyordu. Colin Longobucco’nun bitiminde beni karşıladı ve mağarasının bulunduğu yere doğru yürümeye koyulduk.

Ona geceyi burada geçirmek istediğimi söylemişim. Louis olmadan, karanlık ormanla ve mağarasının taştan duvarlarıyla çevrili, dünyaya kapalı. Yine de gerektiğinde çevrede rüya için yeterince besin olacaktı. Bu izolasyona ihtiyacımız vardı. Dışarıda olup biten hiçbir şeyi görmek ve duymak istemiyordum.

Sila’da geceler soğumuştur. Sessizce ormanın içinde yürürken titrememi bastırdım. Colin arada sırada durup ona yetişmem için bekliyordu. Sanki bedenim zarar gördüğü takdirde zaman kazanacakmışım gibi sürekli tökezleyip düşüyordum.

Serin, karanlık mağarasına gizlenip gerçek yaşamın sadece belirsiz gölgeler haline gelişini izlerken Colin, “Bir şey daha,” diyerek sessizliği bozdu. “Bir şey daha bilmek istiyorum. Sana gülünç gelebilir ama bunu öğrenirsem daha kolay gidebileceğime inanıyorum.”

“Sor o zaman.” Sesim, hissettiğim perişanlıktan kararmıştı.

“Angelo ve sen, hiç öpüştünüz mü? Yattınız mı? Belki hiç önemi yok, belki de dar kafalılık ama bunu tüm zaman boyunca kendime sordum. Beni bir türlü rahat bırakmıyor.”

“Hayır. Hayır, bunu yapmadık. Aramızda hiçbir şey olmadı.”

Colin’in gözleri ruhumun derinliklerine baktı ama onlara dayandım. Bu gerçektir.

Konuşmaya son verdik. Bu gecenin kayıp zaman olduğunu çabucak anlamıştım. Yaptığımız ve söylediğimiz hiçbir şey olacakları değiştiremez ya da engelleyemezdi. Bunu ancak kötüleştirebilirdi. Yine de sanki onu sonsuza dek yanımda tutabilecekmişim gibi parmaklarımı sırtına gömdüm, o ise sessizce ellerini bağlamaya koyuldu.

"Hayır, bırak kalsın." Ellerini ensesinden çekip düğümleri çözmeye başladım. "Lütfen..."

"Lassie, bu çok tehlikeli! Açlığımın gittikçe zalimleştiğini biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama ellerini nereye bağlayacaksın? Bu mağarada hiçbir şey yok, seni serbest görmek istiyorum. Son birlikteliğimizi hatırlarken gözlerimin önünde başka bir tablo olsun istiyorum. Bırak, seni seyredeyim, lütfen."

Gölgesi mağara duvarlarına kapkara yansıyan ince, adeleli bedeninden gömleğini, ardından pantolonunu sıyırırken çıkırmadan, sessizce ağladım.

Çıplak halde karşılıklı oturduk ve asla unutmak istemediğimiz görüntülerimizi hafızamıza nakşetmek üzere birbirimizi seyrettik ama bu görüntüler de silinip gidecekti. Bir süre sonra yabancılaşacak, içinde kendimi tekrar bulduğum karanlık bakışları, asi saçları, o umulmadık güzellikteki ve beni hep şaşırtan berrak gülüşü benden kayıp gidecekti. Hiçbir şeyi tutamayacaktım...

Şimdi eksik görüyorum ama sonra bütünüyle göreceğim.

Onu sevdiğimi söylesem ne değişecekti? Onu içimde hissettiğimde ne değişecekti? İnsan hafızası çabucak kendi tablolarını çizmeye başlarken onu hafızama nakşemem neyi değiştirecekti? Yaşamımızın içinde gördüklerimizden hangisi doğru ve gerçektir? Onu çoktan beridir kalbimde taşıyor muydum?

Gün ağarıp gölgeler netleşirken inleyerek, ağlayarak, dik duramayacak kadar güçsüz halde bir çocuk gibi ormanda emekledim. Sanki kendi katilimden kaçıyormuş gibiydim.

Oysa kendimi yok edecek olan bendim.

YAŞAM KIVILCIMI

“Geliyor.” Tillmann’ın omuzları titriyordu. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. O çaresizlik içinde, bana sıkıca tutundu. “Ellie...” Ağlıyordu. “Geliyor. Şimdi gitmem gerek.”

“Evet. Git o zaman. Ah Tanrım, Tillmann...”

“O benim dostum, anlıyor musun? Dostum. Onu öyle çok seviyorum ki...” Tillmann burnunu çekti. O an gerçekten ağladığını kendisi de fark etmişti, gerçek gözyaşlarıyla mı? “Ona her zaman hayranlık ve saygı duy-
dum, o olmadan ne yapacağız? Ne?”

“Bilmiyorum,” dedim tok bir sesle. Alev gibi yanan, ıslak gözlerini okşadım. “Ama bunu ona borçluyuz. Ben bunu ona borçluyum. Beni hep kurtardı, şimdi benim onu kurtarmam gerek. Onu duyuyorum, gitmelisin...
çabuk... yoksa senin için çok tehlikeli olacak.”

Elleri yeniden bana doğru uzansa da, onu kendimden uzaklaştırdım. Bu ellerin Colin’in yüzünde hayranlık ve sevecenlikle nasıl dolaşmış olduğunu düşünmeden edemedim. Evet, en iyi dostunu elinden alıyordum.

“Tamam.” Tillman yutkunarak kendini toparlamaya çalıştı. “Arka kapıyı deneyeceğim. Uzaktan kumanda burada.”

Dışarıdan gelen sesi duyduğumuzda ikimiz de korkuyla sıçradık. Benim adımları haykırıyordu. Sesi akşamın sıcak havası içinde derin ve boş yankılanıyordu. “Elisabeth!” Yarasalar ciyaklayarak uçtu. Zaman daralıyordu. Evin önünde daha fazla kalmayacaktı. Beni ele geçirmek istiyordu.

“İçeri girer girmez yeşil düğmeye bas, tamam mı? Yeşil düğme. Sonra kendiliğinden başlar.”

“Kaç, Tillmann, bahçeden geçip tren raylarına doğru koş, hadi kıpırda!”

Tillmann gözyaşları içinde kapıya doğru sendeledi. Merdivende telaşlı ayak seslerini duydum. Çatı odasının kanatlı kapılarını açarak balkona çıktım ve aşağı baktım. Colin dağınık saçlarıyla delirmiş gibi tozlu sokakta aşağı yukarı yürüyordu. Çaresiz arayışı sırasında parçalanmış gömleği bedeninden sarkmıştı, yanakları ölü gibi solgundu. Altındaki kemikleri sivri ve koyu gölgeler halinde çıkıntı yapıyordu.

"Atım nerede? Louis nerede?" diye yukarıya haykırdı. "Onu iki gündür görmedim. Gitmiş. Yok!" Sıkılmış yumruğuyla yüzüne vurdu. "Louis nerede?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak aşağıdaki perişanlık abidesine baktım.

"Elisabeth, konuş benimle. O nerede?" diye haykırdı Colin.

"Burada değil," dedim buz gibi bir sesle. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bu doğru değil, yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun!"

Bahçe kapısını menteşelerinden sökercesine açtı ve veranda basamaklarını uçar adımlarla çıktı. Yüzüme buz gibi bir hava akımı çarptı. Ölümün kokusunu aldım. Öyle güçlüydü ki.

Onu karşılamak için içeri girdim. Önce hançeri sağ elime aldım, ardından sol elimle uzaktan kumandayı alıp havaya tuttum ve yeşil düğmeye bastım. Şimdi olacaklarla ve yaşayacaklarımızla ilgili en küçük bir fikrim yoktu. Tillmann'a körü körüne inanmış ve ormandan döndüğümünden bu yana kendimi burada, yukarıda sipere alıp beklemeye koyulmuştum. Tillmann birkaç dakika öncesine kadar çalışmıştı. Bitkinlik ve uykusuzluktan yere yığılmak üzereydi. Ama işi bitirebilmişti.

Müzik ve kemanların başladığı, Colin'in şiddetle kapıya yüklendiği anda kalbim kanamaya başlamıştı. Tillmann bu müzikte ısrar etmişti. Tüm odalarda yankılanan ve azaldığı takdirde acıyı katlayarak büyütecek olan müzik. Ama acı azalacak gibi değildi.

"Atım nerede?" Kilit gürültüyle parçalandı. Sokak kapısı ardına dayandı ve itiş gücünün şiddetiyle tekrar kapandı. Birbirimize esir olmuştuk.

Elimde hançerle bir cellat gibi merdivenin en üst basamağında durdum. Colin artık neredeyse dik duramıyordu. Güçlülkle soluyarak çevresine bakındı ama artık görüntülerden kaçışımız yoktu. Gölge her yerdeydi, yer fayanslarının üzerinde, duvarlarda, tavanda. Siyah-gri gölgeler ruhunu parçalıyor olmalıydı. Benimkini de.

Ona ne izlettiğimizi fark edince gırtlığından, "Hayır..." diye bir fer-yat yükseldi. Görüntüde Louis vardı... kişneyerek işkenceden kaçmak için çabalayan Louis, her yeri kan içindeydi, gırtlığından şelale gibi fışkıran kanlar bacaklarından aşağı süzülüyordu, sonra korkudan irileşmiş, akları parlayan gözleri yakın plana geldi. Sahibini çağırmak için haykırıyordu, neden yardıma gelmemişti? Neden onu ortada bırakmıştı?

Tillmann kanlı mezbaha bıçağını tekrar kaldırdı. Sırtışı delice bir nef-retle çarpıldı, gözbebekleri irileşerek dondu. Yerde yatan hayvan çaresizce tepinen ayaklarıyla ayağa kalkamaz durumda olduğu halde bıçağı hunharca Louis'in adeleli boynuna sapladı.

Sonra sahne değişti ve Angelo'yla ikimiz görüntüye geldik. Kumsalda birlikteydik. Güneş tenlerimizin üstünde parlıyordu. Gülüyor ve hayranlıkla ona bakıyordum. Sahne tekrar değişti, Louis'in parçalanmış başı, ölümle pençeleşen gözleri göründü. Ağzı son bir kişnemeyle açılmıştı ama müzik her şeyi bastırdığı için sesi duyulmuyordu. *Lacrymosa... Lacrymosa... dies illa... qua resurget ex favilla... judicandus homo reus.*⁷⁵ Bugün, kederle yargılanacak günahkâr bir adam, küllerden doğacağı zaman, onun üzerinde yükselecek güç ancak bendeydi.

"Ne yaptınız siz!" diye haykırdı Colin. Sesi çatallaşmıştı.

"Ah, zaten ona hiçbir zaman katlanamamıştım. Onu hep bana tercih ettin. Ondan kurtulmak istedim. Beni rahatsız ediyordu. Sadece benim ol istedim."

Ölümle pençeleşen Louis'in değişen görüntüleri ve araya giren Angelo'yla birlikte olduğumuz sahnelerin ritmine uyarak merdivenden aşağı indim. Şimdi yakın çekimde parmaklarımızın iç içe geçtiği ellerimiz vardı, kumun üstünde uzanmıştık. Sonra birbirine yakınlaşan dudaklarımız göründü. Arada sadece birkaç milim vardı. Çıplak sırtımı yılana benzeyen uzun bukleli saçlarım örtüyordu, eli kalçalarımı daydı...

"Elbette Angelo'yla yattım, ne sandın?" Şeytansı bir kahkaha attım. "Başka nasıl olabilirdi? Senin tam tersine, öyle güzel ve toktu ki. Bu kadar saf olma, Colin!"

Şimdi aşağıya inmiştim, tam karşısında duruyordum. Hançeri ağır ağır yukarı kaldırdım. Sadece kaldırdım, o kadar Dikkatle ileriye doğru bir adım attım. Angelo'nun parlayan gözleri yüzüme ve beyaz elbisemin üzerine düşmüştü. Gölgenin bir parçası olmuştum, ona aittim ve Colin bana inanıyordu. Her şeye inanıyordu.

Ucu göğsüne çevrilmiş hançeri ileriye doğru uzatarak ona yaklaştım. Tam istediğim gibi, yatak odasına doğru geriledi. Evin güzel olan, son odasına, kubbeli yatağı kar gibi beyaz çarşaflarla, yastıklarla ve tenteyle ikimiz için hazırladığım odaya; gölgeler ancak böyle bizimle kalabilirdi. Dans eder gibi birbirimizin etrafında döndük. Ölürken beni görecekti; beni ve Angelo'yu, birleşen dudaklarımızı. Louis ölmek üzereydi. Nalları sadece refleksle çekiliyordu, başı gittikçe genişleyen kendi kanının içinde yatıyordu. Angelo'nun gözbebekleri gittikçe büyümüştü, kocaman bir hiçlik gibi...

Colin yatağa çöktü, yüzü bana çok yakındı, gözleri acı ve nefretten alev alev yanıyordu, ağzı artık sadece bir çizgiydi. Kolumu iyice yukarı kaldırdım ama henüz aşağı indirirken bunu yapamayacağımı fark ettim, hayır, bunu yapamayacaktım, bu mümkün değildi, bu gücü bulamayacaktım, beni terk ediyordu, en önemli anda beni terk ediyordu... Hançeri tekrar indireceğim anda Colin birden elini yukarı kaldırıp beni yakaladı ve hançerle birlikte keskin bir sesle yalvarırcasına inleyen göğsüne çekti. Ona karşı direnemecek kadar güçsüzdüm. Teninin keskin bıçağın altında boyun eğdiğini hissettim, tam doğru yerde, kaburgalarının arasında.

"Hayır!" diye haykırdım ama Colin daha güçlüydü. Bıçak sessizce göğsünü delerek kalbine saplandı. "Hayır, Colin, hayır! Bu sadece bir film! Louis'i öldürmedik, bunu asla yapamam, asla! O yaşıyor! O yaşıyor, Tillmann onunla birlikte, Angelo'yla öpüşmedim, onlar montajdı, başka hiçbir şey değil, parçalardı, onlar benim dudaklarım bile değildi, fark etmedin mi? Bu sadece bir film! Ah Tanrım, Colin, hayır... her şey sahteydi..."

Müzik sustu ve gölgeler duvarlardan kayboldu. Çok geçti. Çok geç... Güçlülükle haykırmak bıçağı göğsünden çıkarmaya çabaladım. Bedenine öylesine saplanmıştı ki bunu ancak ikinci denemede başarabildim. Hançeri bir kenara fırlatıp parmaklarımla uçarcasına parçalanmış gömleğini omuzlarından sıyırdım. Yarası kanıyordu... kanı kırmızıydı. Kırmızı ve sıcaktı,

mavimsi değildi. Bedenindeki tiz çağıldı azalmaya başlamıştı ve ritmi gittikçe yavaşlıyordu.

“Hayır...” Sanki böyle yaparak kapatabilecekmişim gibi parmak uçlarımı yaranın üzerinde dolaştırdım. Ama bunu yapamazdım. Hep oradaydı ve onu iyileştirecek hiçbir şey yoktu.

“Evet,” diye fısıldadı. “Gerçek değil. Sadece bir film. Sahte. Benim gibi. Tıpkı benim gibi. Bu yüzden görememişim... iyiydin, Ellie... gerçeyten iyiydin...”

Bedenindeki çağıldı korkutucu bir şekilde azalıyordu. Kolları gevşek bir halde başının yanındaydı, yüzü neredeyse yastıklar kadar beyazdı. Panik içinde koltuk altlarını okşadım, sıcaktı ama çağıldı neden azalıyordu? Kulağımı göğsünün üzerine koyarak dinledim. Saçlarım çıplak teninin üstüne düştü.

“Ah, Tanrım, Lassie...” Colin artık yüksek sesle konuşamıyordu, sesi sadece soluk bir fısıltı halinde çıkıyordu. Yaşam onu terk ediyordu. Göğüs uçlarında oluşan ürpertiye şaşkınlıkla izledim. Teni minik noktalar halinde kabarmıştı. Üşüyor muydu?

“Seni hissediyorum... saçların gıdıkıyor Nihayet seni hissedebiliyorum...”

“Ne diyorsun sen?” Dişlerim birbirine vuracak kadar titriyordum. Ağzımdan kan damlıyordu. “Colin, benimle kal, lütfen. Burada kal! Bana ne hissettiğini söyle!”

Ama huzurlu bir gülümseme sert yüz hatlarını gevşetirken gözlerini kapadı.

“Ben gerçek değilim. Sadece uydurmayım. Sahte. Hiçbir şey hissedemiyordum. Bunu hiç anlamadın mı? Hep bunu ima ettim...” Yeniden güç toplamak için sustu... son gücünü. Kulağımı artık sakinleşmiş olan göğsüne bastırdım. Çağıldı öylesine düzensizleşip zayıflamıştı ki neredeyse duyamaz olmuştum. “Ben bir karabasanım. Bizler hissedemeyiz. Hissetme becerimiz yok, sadece bu yüzden çalışıyoruz... Ellerini şimdiye kadar üzerimde hiç hissetmemiştim... hiç... ancak şimdi...”

“Ama bana tepki verdin, bu... bu olamaz! Bunu gözlerimle gördüm...” Neler diyordu böyle?

“Evet, sana tepki verdim. Çünkü beni hisseden ve bunu güzel bulan sendin. Senin arzun, benim arzumdu, acın, benim acımdı, sevincin, sevin-cimdi. Ölüyor olmam iyi çünkü ben hiç kimseydim, bir hiçtim... hiçten

de az... Ama sadece bu bir tek an için..." Çağltı onu terk etmişti. Artık aç değildi. "Bu bir tek ana değdi. Her şey. Senin dokunuşlarını hissettim."

"Hayır, Colin, sana inanmıyorum! Hiçbirine inanmıyorum, bu olamaz! Ölmeyeceksin, şimdi ölmeyeceksin! Beni anladın mı?"

Yüzüne, göğsüne vurdum ama gülümsemeye devam etti, mutlu, donuk ve huzurlu gülümsemeye. Gözlerini açmalıydı...

"Bana bak, Colin, lütfen bana bak!"

"Hayır." Dudakları artık kıpırdamıyordu.

"Hayır, bunu yapmalısın, her zaman yaptığın gibi çünkü duygularını gözlerinde gördüm, oradaydılar!"

Hisseden bir canlı olduğunu bir zamanlar bana kendisi söylememiş miydi? Bu sadece bir yalan mıydı? Ona neyin nesi olduğunu sorduğum zaman bir an durmuş, sonra "Hisseden bir canlı," diye yanıtlamıştı. Ama hafızam buna yaptığı eklemeyi de aynı şekilde net olarak hatırladı. "Bu doğal değil." Sadece ben hissettiğim için hissetmişti... korkunç bir şekilde hissettiğim için...

"Onlar senin duygularındı, Lassie," diye son kez düşüncelerimi okudu. "Benim değillerdi. Benim duygularımı gördüysen, sadece kendini gördün. Sadece kendini. Ben senin aynandım... Orada kendini gördün ve sevdin. Bunu yapmış olman güzeldi ama kişilikli bir erkeğe ihtiyacın var... sen... sen..." Açık ağzından zayıf bir inilti yükseldi. Çaresizlikle onu öptüm. Artık bana tepki vermiyordu, sözleri sadece kafamın içinde yankılanıyordu. "Bunu sana söylemedim çünkü o zaman beni terk ederdin, sonra da..."

"Artık seni öldüremezdim, biliyorum," diye karşılık verdim bunun tek neden olmadığını bilerek. Benim varlığım onu insan yapmıştı. "Hiçbir şey hissedemiyor musun? Buna inanmıyorum..."

"Hayır. Hissedebiliyorum. Nefret, öfke, kıskançlık, hırs, öldürme tutkusu, haset... tüm kötü duyguları... ama iyi olana sahip olmak benim için zor... onun içime akmasını ancak seninle ve Louis'le sağlayabildim... zaman zaman kendime bir yuva buldum... Ve şimdi... şimdi ruhum huzura kavuştu. Seninki de kavuşacak... Lassie, ben... ben..."

Cümlesini bitirmeyi başaramadı, kafamın içinde bile. İçindeki her şey sessizleşti ama yüzüne daha önce hiç görmediğim bir ifade yerleşmişti, meditasyon yaptığı zaman bile görmediğim bir ifade.

Bu, bütünüyle huzurdu.

Kollarım gevşedi. Artık kendimi dik tutamıyordum. Hareketsiz göğsüne yığılıp kollarını, yanaklarını okşadım, boğazını, kapalı göz kapaklarını öptüm, bana söylediklerini yavaş yavaş anlamaya başlasam da, onun gitmesine izin vermek istemiyordum. Bu her şeyi açıklıyordu. Her şeyi. Onun yanındayken neden kendimi anlaşılmış hissettiğimi, sevdiğimizde neden kendi ihtiyaçlarını önemsemediğini, evet, beni izlemek, kendini bana terk etmek, beni harekete geçiren şeyin içine dalabilmek ona yetmişti... Bu, Angelo'ya tutulup onu unuttuğum zaman neden yüzünü kaybettiğini de açıklıyordu. Artık ona bakmamış, onun için hiçbir şey hissetmemiştim.

Ama bunu bilmenin benim için önemi yoktu. Bu beni öfkelenlendirmemiş hatta şaşırtmamıştı bile. Onun sayesinde coşmuş duygularım en azından bir şeye iyi gelmişti. Onları paylaşabilmişim. Böylece beni hafifletmişti. Onları paylaşmaktan daha güzel ne olabilirdi ki?

Ayrıca yanılıyordu. Colin, tıpkı bir insanın yanılabileceği gibi yanılıyordu. Eğer hiçbir şey hissetmeseydi, onu hiçbir zaman öldüremezdim.

Hâlâ beni algılayıp algılamadığını bilmiyordum çünkü altımdaki bedeni öylesine cansız, yüzü bana her zamankinden canlı gibi görünse de, öylesine hareketsizdi ki. Evet, yüzü aydınlanmıştı... Ama belki de ona birkaç dakikalığına ulaşabileceğim bir ara dünya vardı, babam ölürken Morpheus'un onu kucakladığı ve duygularını onunla paylaştığı bir dünya. Bunu denemeliydim, ona söyleyeceklerimi dinlemeliydi. Çünkü fazlasıyla yanılıyordu.

"Colin, sen bir hiç değilsin. Senin bir kişiliğin vardı! Hatta bugüne dek karşılaştığım çoğu erkekten çok daha kişiliksizsin. Sen kararlar verdin. Önemli kararlar. Her şeyden önce, sana sürekli güce mal olacağına ve hep kaçmak zorunda kalacağına aldırmadan kaderine karşı çıktın... bu kişilik demektir! Senin gibi canlılardan korktuğu halde bir atı kendine alıstırdın ve sana güvenmesini sağladın. Mizah duygun var, esprilerini seviyorum! Kişiliksiz birinin mizah anlayışı yoktur ya da bunu çalar ama seninki kendine özgü. Her zaman kendine iş aradın ve buldun, ıssızlığın ortasında bile kendine bir yuva yarattın, hayatımızda olabildiğince yer aldın, meditasyon yapabilmek ve böylece kendi rüyalarını yaratabilmek için dövüş sporları yaptın... Colin, bizler sadece yapabileceklerimiz değiliz, bizler yaptıklarımız ve verdiğimiz kararlarımız da! Bizi biz yapan bu! Onları hayata geçirmedikçe, bir deniz

dolusu duygu hiç kimsenin işine yaramaz. Sen bunu yapan birisin ve çok sevildin... Seni seviyorum. Tillmann seni seviyor, seni öldürmem için bana yardım etti çünkü seni seviyor ve sana hayran, film görüntülerini oluşturup montajladı, şu anda veda edebilmen için Louis'i geri getiriyor, Louis onun yanında emin ellerde olacak... Morpheus seni önemsiyor, Gianna seni seviyor. Ve hepimiz bunu neden yaptığımızı biliyoruz. Bizler yanılmıyoruz. Bir hiç olduğuna inanarak sadece sen yanılıyorsun. Sen bir kişiliksin. Bıçağın üstüne atladın ve seni öldürdü çünkü sen bile kendini seviyorsun, kendini sevdin çünkü sana acı verdim... kendine acıdın..."

Gözyaşlarım soluğumu kestiği için artık konuşamaz olmuştum. Sözlerimi duyup duymadığını ya da hissedip hissetmediğini asla bilemeyecektim. Ama en azından buradaydı, bedeni buradaydı ve korktuğum gibi ellerimin arasından yok olup gitmemişti. Hâlâ ona dokunabiliyordum. Eskisinden daha farklı, daha kırılgan ve huzurlu görünse de asla özlemek istemediğim bir şeyi değişmemişti. Birçok küpenin takılı olduğu sivri kulakları. İnatçı, siyah saçları –artık hareket etmiyorlardı ama hâlâ parlaktı– açık teni, kıvrımlı dudakları, soylu, gururlu yüz hatları. Ve bileğine dağlanmış numaralar.

Ama son kez pencereden içeri giren akşam güneşi yanağına vurduğunda, hiçbir şeyi değiştirmede. Saçları koyu, teni pürüzsüz kaldı. Işık onu yok etmeden okşadı.

Bunu bir tek ben gördüm. Artık o bunu göremezdi.

Bir daha asla kara, parlak gözlerine bakıp içlerinde kendimi seveyecektim. Ama o bir kişilikti. Hisseden bir canlıydı. Hep öyle olmuştu. Çünkü buna çalışmıştı. Ve bu çabada soğuk ruhlu bir insanın asla armağan edemeyeceği kadar çok coşku vardı.

"Sen, Colin Jeremiah Blackburn'sun. Sen, Colin Jeremiah Blackburn'sun..." diye fısıldayarak soğuk parmaklarını tuttum ve kendimi gelmesi gerekene, nihayet beni kendime getirmek için yola çıkmış olana teslim ettim. Onu görebiliyordum.

Kendimi görebiliyordum.

Nihayet. Sonsuz değil.

*Şimdi bir aynaya bakıyoruz.
Ve sadece gizemli hatları görüyoruz.
Ama sonra yüz yüze bakacağız.*

Güneş üstümüzden çekilirken ve tepemizdeki beyaz tenteli kubbe yavaş yavaş gecenin ipeksi griliğine bürünürken sadece sevgiden, başka hiçbir şeyden değil, sadece sevgiden oluşmuştum ve şaşkınlıktan irileşmiş gözlerimle Colin'in kalbinin yavaş ve güçlü bir şekilde atmaya başladığını duyuyordum.

İNSANLIĞIN ALACAKARANLIĞI

O ölmemişti.

Sadece uyuyordu.

SONSÖZ

Colin'in kalbi hâlâ atıyor. Durmadığından emin olmak için bazen geceleri o uyurken yanına yatıp kulağımı göğsüne yaslıyorum. Oysa bundan hiçbir zaman emin olmak mümkün değil, ne onda ne de başka birinde.

Colin'in kulakları sivri, teni beyaz kaldı ve hâlâ başkalarının bakışlarını üzerine çeken bir görüntüye sahip. Bundan sonra normal bir yaşam süremeyecek, bunun için çok uzun süre kaçtı, çok uzun zaman kuşlar gibi özgür oldu ve tüm yasalardan bağımsız yaşadı. Ama insanlar ondan uzak durmak istediklerinde, bunu nefret, aşağılama ya da korkudan değil, saygı ve dikkat gösterdikleri için yapıyorlar çünkü hiç kimse böyle karanlık bir tiplerle başı derde girsin istemiyor ama güldüğü zaman şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalıyor çünkü ondan böyle bir şeyi beklemiyorlar.

Colin hırs yapıp okulunu bitirdi ve Sachsen'da kurtlarla ilgili bir projede çalışıyor. Bazen onu ziyarete gidiyor ve geceyi onunla birlikte yüksek bir sandalyede oturarak geçiriyorum. Bunu kesinlikle ondan daha az çekici buluyorum ama o işe başladığı günden itibaren ortalıkta hiç bu kadar fazla kurt görünmemişti.

Hâlâ çok az uykuya ihtiyacı var ve çok seyrek hastalanıyor. İlk soğuk algınlığı onun için bir olay oldu, bunun için bir tek parti vermediği kaldı. Hapşırığın geleceği zamanı ve mendili titreyen burnuna tam zamanında koyabilmeyi öğrenmesi biraz zaman aldı ancak bu gibi günlerde erotik çekiciliğini epeyce yitirdiğini itiraf etmeliyim.

Ben de bu arada Kiel'de psikoloji okumaya başladım –haha, başka ne olacaktı ki– ve Doktor Sand'la sıkı bir ilişki içindeyim. (Ayrıca annem de. Bir kez daha, haha.) Zaman zaman Morpheus'u yanımıza alıyoruz, rüyalarını

iyileştirmek için Marco'nun yanında oturuyor. Morpheus'un gerçekten bir şey yapıp yapmadığından emin değilim. Belki Colin'in Tillmann'a yaptığı gibi sadece orada oturup onu dinliyor. Bilmiyorum. Ama işe yarıyormuş gibi görünüyor.

Gianna çığlıklar ve haykırışlar arasında küçük, iğrenç bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Luisa koyu renk saçlarını annesinden, mavi gözlerini ise Paul'den almış ve varlığında şeytansı en küçük bir şey bulunmadığına yemin ederim. Ayrıca ihtiyarlar gibi yelleniyor.

Tillmann şu sıralar sınavlarını veriyor, daha sonra Münih'teki sinema okuluna girecek. Umarım başarır. O da benim gibi huzursuz olarak kaldı. Hepimiz huzursuzuz. Bazı akşamlar Colin, Gianna, Tillmann, Paul ve ben sessizce oturuyoruz ve hiçbirimiz tek kelime etmek istemiyor çünkü olanları ne hatırlamak istiyoruz ne de unutabiliyoruz.

Paul tıp öğrenimine yeniden başladı ama zorluk çekiyor. Onu güçten düşüren yorgunluğunun nereden kaynaklandığını bulabilmek için sayısız doktora muayene oldu. Hiçbir şey bulamadılar. Gianna'nın onunla işi zor çünkü Paul'ün yakalandığı melankoli ona sürekli köstek oluyor ama ayrılmaz bir ikili gibi birbirlerine destek oluyorlar.

Gianna hikâyemizi yazmaya başladı. Birbirimize anlattıklarımızı artık ezberlediğimiz halde, geceler boyu olayların üzerinde konuştuk. Ama bu gerekliydi.

Colin'le bir ömür boyu birlikte olup olmayacağımı bilmiyorum. Tillmann'ın yaşadıklarını atlatıp atlatamayacağını, acısını uyuşturucuyla bertaraf etmek için bir daha onun ağına düşüp düşmeyeceğini bilmiyorum. Şu anda yaptığım şey sadece Morpheus'u Santorini'de ziyaret etmek ve onu gemiyle Hamburg'a getirtmekten ibaret olsa da, babamın yolundan gitmekle iyi edip etmediğimi bilmiyorum. Colin'in içinde sonsuza dek yitip giden karabasana duyduğum özlemimin dinip dinmeyeceğini bilmiyorum. Ve sanırım bazı geceler Colin de onu özliyor. Böyle zamanlarda yatağında uyuyamadan kendini oradan oraya atıyor, sonunda ayağa kalkıp üzerine bir şeyler giyiyor ve sessizce doğanın içine dalıyor. Günlerce görünmüyor, ta ki yorgun ve sessiz geri dönüp yatağına kıvrılana dek. Günün birinde yeniden İtalya'ya gidip Angelo'yu düşünmeksizin ve yeniden tuzacağına düşmekten korkmaksızın kendimi bu ülkenin güzelliklerine terk edip etmeyeceğimi bilmiyorum.

Kendime alışıp alışamayacağımı ve kendimi duygularımın kurbanı olarak görmeye son verip vermeyeceğimi bilmiyorum... Artık Colin onları yıkıcı ve zehirli çiçekleriyle bana bıraktı. Bu hayatta, kalabileceğimi düşündüğüm bir yer edinip edinemeyeceğimi bilmiyorum.

Ama bir şeyi çok iyi biliyorum ve gelecekte ne olacaksa olsun, dolambaçlı yollarım beni nereye götürecekse götürsün, bu beni dünyadaki her şeyden daha çok rahatlatıyor. Colin'i sevdiğimi biliyorum.

AŞK KIRIKLARI

“Belki uyanacak ve her şeyin bir rüya olduğunu görecektim. Ama biliyordum, asıl şu ana dek yaşadığım hayat bir rüyaydı. Şimdiki ise gerçektir.”

“Aşk Kırıkları heyecan verici ve romantik bir olay örgüsüne sahip. Sonunda kendini gerçek aşka bırakan genç bir kız ile aşktan korkan gizemli ve tehlikeli genç bir adamın nefes kesici hikâyesi.”

—Bulletin Jugend und Literatur

HAYAL KIRIKLARI

“Seni sevdiğimi sana söyleyebilmeyi çok isterdim ama şu anda bunu yapabileceğimden emin değilim. Evet, seni seviyorum.

Sadece şu an böyle hissetmiyorum. Ama biliyorum. Hatta eminim...”

“Nefes kesici bir heyecan, dokunaklı, imkânsız bir aşk ve karanlık sırlar.”

—feenfeuerwordpress.com

© André Weimar

1973'te Almanya, Heidelberg'de doğan Bettina Belitz kendini çok erken yaşlarda harflerin büyüüne kaptırdı. Çok geçmeden okumak ona yetmedi... kendi hikâyelerini kâğıda dökmesi gerekiyordu. Bettina Belitz üniversiteden sonra gazeteci olarak çalıştı, sonunda gençlik yıllarındaki tutkusunu meslek haline getirdi. Bugün Westerwald'deki 400 haneli bir köyde atlar, koyunlar, kediler ve tavuklarla birlikte yaşarken doğa ve havanın, romanlarına esin kaynağı olmasına izin veriyor.

Kapak İllüstrasyonu: Maria-Franziska Löhr
Kapak Tasarımı: Christian Keller

